William Diehl

CALUL THAJLANDEZ

rao international publishing company

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
C. P. 2-124 Bucureşti, ROMÂNIA

WILLIAM DIEHL
Thai Horse
© 1987 by Hooligans Inc.
All rights reserved

Traducere din limba engleza
ALEXANDRINA MORARU

© RAO International Publishing Company 1995
pentru versiunea în limba română

Tiparul digital executat de
EDITURA RAO Bucureşti

2000

ISBN 973-576-329-x

Celor patru prieteni dragi:
agentului meu, OWEN LASTER,
editorului meu, PETER GETHERS,
consilierului meu, BUDDY HARRIS,
și, ca întotdeauna, dragostei vieții mele,

VIRGINIA

Unii oameni trec uşor peste existenţă ca să coboare domol într-un mormînt liniştit, ignorînd viaţa pînă la urmă, fără să fi fost forţaţi vreodată să vadă că ea poate fi plină de perfidie, violenţă şi teroare.

JOSEPH CONRAD

VIETNAM
1972

BLACK PONY ESTE DOBORÎT

Auzi lovitura înainte de a o simți. Bubuitul înăbușit făcu ca mansa să vibreze ușor. Pilotul privi afară și văzu capătul aripii drepte lovit și desprins. Citeva clipe mai tîrziu, zgomotul cunoscut și înfricoșător al proiectilelor de calibru 50 răsună în fuzelaj în timp ce gloanțele sfîrtecau cele două motoare OV-10. Brusc, avionul începu să alunece, apoi se răsuci în direcția opusă. Se înclină ușor spre aripa bună și căzu o sută de metri. Cody se luptă din răsputeri să-l redreseze. Apăsă pe butonul radioului.

– Mayday..., Mayday... Chilidog unu către Corkscrew. Sînt lovit și am pierdut controlul...

Era calm, aproape resemnat. Singurul indiciu că era la ananghie era timbrul vocii sale. Tremura din cauza mișcării violente a avionului ca un stereo cu prea mulți basi.

Zburau prea jos ca să sară cu parașuta. Cody proceda întotdeauna așa, mergea pînă la nivelul vîrfului copacilor. „Coboară pînă acolo unde le poți vedea albul ochilor", le spunea oamenilor săi. De sub masa de verdeață de la sol, un tir ucigaș mușca din avionul bimotor de vînătoare. Proiectile de calibrul cincizeci răpăiau în fuzelaj.

– Strînge-ți bine centura, îi spuse mitraliorului.

Nici un răspuns. Cody se întoarse și privi îndărăt. Rossiter se prăbușise în scaun, centroplanul îi era ciuruit de gloanțe, iar fața însîngerată. Dar Cody nu avea timp să-i pară rău după tînăr, pierdea avionul. Jungla se catapulta spre el. La două sute de metri în față se afla fluviul, iar de cealaltă parte a acestuia, libertatea. Știa că nu va ajunge niciodată acolo.

Înainte ca baza să poată răspunde, pilotul continuă:

– Aici Chilidog unu... opt sute metri la nord de punctul de control Charlie... Sînt la o sută cincizeci de metri înălțime.

Radiofonistul răspunse imediat:

– Chilidog unu, poţi să traversezi fluviul?

– ...încerc...

Operatorul radio comută lungimea de undă şi chemă Rescue.

– Rescue, aici este Corkscrew, am un Black Pony care zboară la opt sute de metri nord de punctul de control Charlie, cîteva sute de metri în teritoriul indian... Mă auzi?

Răspunsul veni imediat.

– Corkscrew, aici Rescue... îl auzim... Am trimis un elicopter Huey...

– Chilidog unu, avem un Huey în zonă. Poţi rămîne deasupra fluviului?

– Negativ...Intru în...

Transmisiunea se întrerupse brusc.

– Inutil, îl pierdem, mormăi radiofonistul şi se întoarse spre ajutorul său. Cheamă-l repede pe comandant, Wicker.

Imediat, ajutorul, un bărbat cu faţa bronzată, ca a unui marinar, se năpusti şi înşfăcă telefonul.

Avionul se zdruncină brusc din nou. Manşa nu mai folosea la nimic. Cody încercă să-l ţină sub control cu pedalele de acţionare ale aripioarelor de direcţie, dar fără rezultat. Avionul se înălţă pe aripa bună, apoi încet, începu să se rostogolească. Jungla verde se năpustea spre el, în timp ce avionul zbura cu susul în jos. Cody împinse manşa înainte într-o ultimă încercare de a menţine controlul şi vîrful avionului se ridică brusc. Coada rase vîrfurile copacilor şi se sfărîmă, iar avionul negru se prăbuşi în decorul verde de sub el. Cody împinse manşa înainte, o îndepărtă de pieptul său, se sprijini de tabloul de comandă făcîndu-şi scut cu braţele ca să-şi ferească faţa. Auzi avionul strîngîndu-se în jurul lui şi metalul scrîşnind în timp ce ramurile copacilor îl sfîşiau. Apoi totul încetă – zgomotul, mişcarea – totul părea suspendat în timp.

Cody, atîrnînd cu susul în jos, înălţă capul şi privi cu ochii ţintă spre pămînt, la aproximativ şapte, opt metri sub el. Avionul era o epavă. Se uită înapoi la Rossiter, mitraliorul său. Mîinile tînărului atîrnau ţepene spre pămînt.

Centroplanul era pe jumătate desprins, bălăbănindu-se în vînt. Cody îl lovi cu palma şi acesta se prăbuşi între copaci. Simţi miros de fum.

Începu să vorbească singur.

– Trebuie să ies de aici, îşi spuse, şi, dezlegîndu-şi centura de siguranţă încercă să iasă din avion şi să-şi dea drumul pe crengile copacului. Mirosul fumului devenea din ce în ce mai puternic. Brusc, se desprinse de avion, arcuindu-se prin aer. Se întinse spre o creangă, o simţi lovindu-i palma, apoi alunecîndu-i din mînă. Se răsuci astfel, încît picioarele-i ajunseră sub el. Întocmai ca o paraşută, gîndi, în timp ce cădea spre pămînt, genunchii unul lîngă altul şi îndoiţi, mă rostogolesc cînd ating...

Dar cînd atinse pămîntul, auzi cum îi trosneşte rotula, simţi durerea arzîndu-i adînc în picior, coborînd spre gleznă. Îşi înăbuşi între dinţi strigătul de durere. Sudoarea i se prelingea pe corp.

Îşi ridică privirea. Fluviul era la douăzeci de metri depărtare, lucind în soarele dimineţii. Se ridică şi începu să alerge ca un nebun, şchiopătînd, în direcţia acestuia. Ştia că primprejur se aflau bandiţi, dar se gîndea că poate va avea noroc. Apoi, deodată, auzi în spatele lui o şuierătură şi o clipă mai tîrziu *bufnitura* surdă a rezervoarelor de benzină care explodaseră. Căldura exploziei purtată de vînt coborî asupra lui, dar el continua să meargă şchiopătînd, tîrîndu-şi piciorul rănit. Nu se mai uită înapoi. Auzi apoi zgomotul cunoscut al elicopterului în stînga sa, venind în susul fluviului.

Oh, dumnezeule, vino puiule, se gîndi.

Duăzeci de metri pînă la libertate.

– Corkscrew, aici este Rescue unu. Vedem avionul...

Elicopterul Huey era suspendat la şase metri deasupra fluviului. În fuzelaj, Harley Simmons, un mitralior tînăr, privea atent în frunzişul des, căutînd semnul de viaţă. Vocea pilotului pîrîi în cască.

– Ce se întîmplă, Simmons, ai găsit ceva?

– Caut, domnule căpitan, caut...

Explozia îl întrerupse. Era ca într-un film derulat cu încetinitorul. Mai întîi unda şocului exploziei văluri printre pomi,

apoi Black Pony se dezintegră şi, în sfîrşit, luminoasa sferă de foc portocalie urcă spre cer. Cîteva minute mai tîrziu, zgomotul gloanţelor şuierau în jurul elicopterului, la cîţiva metri de capul lui Simmons.

– Banditii, trag în noi! Urlă Simmons în microfon.

– Ce s-a întîmplat cu omul nostru? răcni pilotul. Apoi Simmons îl văzu; mergea şchiopătînd dinspre locurile incendiate, îndreptîndu-se către malul fluviului. Era foarte aproape de fluviu... poate, la şapte, opt metri depărtare. Dar înainte ca Simmons să poată spune ceva, o altă rafală de gloanţe spintecă marginea ferestrei deschise făcînd-o ţăndări. Cioburi de sticlă răsunară pe casca de protecţie a lui Simmons. Auzi zgomotul gloanţelor de 9 mm şuierîndu-i pe lîngă ureche şi simţi dintr-o dată cum îl cuprinde frica. Avionul explodă din nou în pădure şi focul se dezlănţui printre crestele copacilor.

N-o să reuşească, îşi zise Simmons, în timp ce gloanţele muşcau din elicopter.

– Nu văd nimic, domnule căpitan, minţi el. Sînt banditii care trag în noi, din spate.

Pilotul întoarse elicopterul spre pădure şi îl dirijă înapoi în josul fluviului.

Simmons căzu fără vlagă în genunchi, tremurînd tot. O, Dumnezeule, gîndi, ce-am făcut...

Dar era prea înfricoşat ca să spună asta cu glas tare. Auzi vocea pilotului în interfon.

– Corkscrew, aici Rescue unu... L-am pierdut...

Cody aproape ajunse la mal, cînd răpăitul unei arme automate, venind din dreapta lui, îl luă prin surprindere. Se aruncă la pămînt şi se tîrî spre marginea apei. Elicopterul Huey era cam la treizeci de metri depărtare, zburînd deasupra rîului.

– Aici, aici! îl chemă el încet.

Se ridică de la pămînt sa facă semne elicopterului. Îl urmări cu privirea, îngrozit, cum acesta se îndepărtează şi se îndreaptă în josul fluviului.

Nu, îşi spuse, nu, nu...

– Sînt aici, strigă disperat.

Se ridică în picioare hotărît să se arunce în apă şi să înoate spre celălalt mal, unde ar fi fost în siguranţă, chiar în momentul în care flăcările ţîşnirâ spre cer şi avionul se dezintegrâ. Căldura exploziei îl învălui ca o pătură. Îşi acoperi faţa şi căzu la pămînt, încercînd să se apere de focul turbat care cuprinsese copacii din jurul său. În timp ce flăcările îi ardeau spatele şi picioarele, continua să se tîrască spre fluviu.

Libertatea era la trei metri depărtare cînd renunţă.

Comandantul se năpusti în cabina de radio, cu faţa încremenită de furie.

– Ce dracu se întîmplă, Wicker? rosti el repezit.

– Tocmai am pierdut o pasăre, domnule comandant, răspunse operatorul dezamăgit.

Comandantul îşi încovoie spatele. Clătină din cap.

– La naiba! zbieră el. Cine era?

Operatorul ezită o secundă.

– Chili unu, domnule, locotenentul Cody.

Comandantul închise ochii o clipă, gura i se încleştă şi strînse din dinţi.

– Iisuse Hristoase, gemu el, şi un moment mai tîrziu continuă: Fă-mi legătura cu Cartierul General din Saigon. Trebuie să-l anunţ pe Bătrîn că tocmai l-am pierdut pe fiul său.

AMERICA CENTRALĂ
1985

LOS BOXES

Fluviul fusese lat şi năvalnic la începutul călătoriei, dar jungla pătrunse treptat în el şi acum, după patru zile, porţiunea dintre capitala Madrango şi nenorocitul de avanpost la 250 km depărtare, rămăsese doar o dîră de apă. Vechiul vas fluvial, scorojit de ani, de căldură şi ploaie, pilotat de un căpitan care de-abia putea să stea treaz, pufăia slab pe ultimii cîţiva kilometri de fîşie de apă îngustată. Arbori şi ferigi se frîngeau de bordul lui şi

izbeau în hublouri. Bătrîna copaie gemea în lupta cu hățișurile. Singurul pasager era un bărbat obez, cu fața-i delicată îngropată în straturi de grăsime, cu ochi albaștri decolorați, gura mică și nasul ascuțit ascuns în hălci de carne. Ședea pe un scaun de răchită vechi și uzat, la pravă, cu genunchii strînși unul lîngă altul, cu bărbia căzută, pe cap cu o pălărie albă, trasă pe o sprînceană, iar în mîinile-i moi, cu gropițe, ținea strîns o umbrelă albă, ca să se apere de arșița soarelui. Purta un costum alb, strîmt, nepotrivit și pătat de transpirație, iar manșetele cămășii, descheiate, îi atîrnau în jurul încheieturilor masive.

Numele lui era Randall Wilfred Pratt III și lucra la Departamentul de Stat al Statelor Unite, din Madrango, spre marea amărăciune a personalului ambasadei.

După acte, Pratt făcuse o impresie bună, licențiat cu diplomă de merit la Harvard, iar tatăl său, un contribuabil important, agent de bursă cu influență în partidul la putere, se bucura de încrederea președintelui.

Ca persoană, Pratt III era o complicație pentru toți, în ciuda sprijinului și donațiilor acordate de tatăl său. Surghiunit într-o țară de mică importanță și instabilă din America Centrală, era folosit discret și numai cînd se ivea vreo ocazie neplăcută. Această slujbă i se potrivea de minune; aici nu era nevoie de nici o diplomație.

Timp de două zile, stătuse la pravă, închis în sine, așteptînd să vadă locul atît de detestabil, de necruțător, atît de îngrozitor ca reputație, încît, chiar judecătorii, care condamnau oamenii în adîncurile lui, îi pomeneau numele în șoaptă. Cu fiecare oră care trecea, neliniștea lui Pratt creștea, pînă cînd simți că o să răbufnească. Vechiul vas pătrunse cu greu printre arbori; în față se ivi o cladire înaltă de piatră, ca un spectru, năpădită de liane, acoperită cu mușchi verde și umed, înăbușită de pădurea care o prindea ca într-o capcană. Pratt era atît de impresionat, atît de îngrozit de ceea ce i se arăta în fața ochilor, încît răcni cît putu de tare, un urlet sălbatic, trezindu-l din somn pe proprietarul vasului, ridicîndu-l în picioare. Pratt își reveni repede. Stînjenit de ieșirea pe care o avusese, se calmă, făcînd un gest cu mîna-i dolofană. Își scoase o batistă din buzunar și își șterse furios fața.

Dumnezeule, gîndi el, mai trăia Hatcher? Şi dacă trăia, era oare destul de sănătos ca să merite această călătorie!

HATCHER

Christian Hatcher stătea acolo de trei ani, două luni şi douăzeci şi şapte de zile – 1183 de zile, mai exact. Nimeni în Los Boxes nu cunoştea numele lui adevărat, ceea ce nu era un lucru neobişnuit; nimeni în Los Boxes nu ştia numele adevărat al nimănui. Dacă erai condamnat aici, însemna să fii uitat şi de Dumnezeu.

Nu exista scăpare de la Los Boxes. Închisoarea se contura ca o fantomă în mijlocul naturii, încercuită de trei sute de kilometri de junglă deasă, ucigătoare, cu toată vegetaţia ei înverzită, un paradis de smarald a cărui boltă verde ascundea o întindere unde se furişau şerpi veninoşi, jaguari şi mistreţi, mlaştini cu nisipuri mişcătoare, pline de liane care creşteau foarte repede la căldură, păduri fertile ce puteau strangula un om în timp ce dormea. Acolo nu existau poteci; jungla le înghiţea în cîteva ore.

Lianele vechi de secole încolăceau fortăreaţa în ruină şi o sufocau. Înăuntru, se aflau 212 celule făcute din pămînt şi piatră, fiecare avînd o suprafaţă de un metru pătrat şi o înălţime de doi metri şi jumătate, fiecare luminată de un singur bec, electricitatea fiind furnizată de un generator vechi şi ineficient. Ferestrele cu gratii erau ca nişte găuri în perete, dar îndeajuns de late ca un om să se poată strecura prin ele. Singurul duşman aici era natura. Nimeni nu-şi putea aminti de ce fusese construită această fortăreaţă, dar ea servise ca închisoare politică mai mult de un secol, supravieţuind unor guverne slabe care se succedau. În Madrango, numele ei era şoptit cu frică.

Acolo nu se înregistrau numele sau datele sosirii cuiva. Unui prizonier nou venit i se dădea doar o celulă şi numărul ei devenea identitatea lui.

Cu trei ani, două luni şi douăzeci şi şapte de zile în urmă, Hatcher devenise numărul 127.

Regulile la Los Boxes erau simple: Îţi faci munca şi nu vorbeşti niciodată cu alt prizonier. Asta era tot.

Nimeni nu refuza să muncească, pentru că era singura cale de a ieşi afară, unde era aer curat şi puteai să faci exerciţii fizice. Cei care refuzau, fie din încăpăţînare, fie din nesupunere, erau închişi în celule şi daţi uitării.

Dacă un prizonier vorbea cu altul, paznicii îi tăiau limba.

Nu exista o a doua şansă aici; Lox Boxes era cumplit de eficientă.

Paznicii – erau doar şase – fuseseră cîndva ei înşişi deţinuţi. Cînd *federalii* plecau, înnebuneau sau mureau din cauza viermilor intestinali, erau înlocuiţi cu deţinuţi. Paznicii deţinuţi nu erau nici mai buni, nici mai răi decît cei obişnuiţi şi, cu toate că erau înarmaţi, foloseau armele numai pentru a se proteja pe ei sau pentru a trage în vreun animal de pradă.

Să evadezi? Să evadezi însemna să mori. Cei care încercau nu erau niciodată urmăriţi. Paznicii chiar se bucurau şi aşteptau. Cînd fugarii îşi dădeau seama de inutilitatea evadării şi se întorceau erau închişi în celule, hrăniţi de două ori pe zi şi uitaţi.

La început, fusese o prăbuşire incredibilă. Asemeni unui scriitor fără hîrtie sau unui orator fără voce, Hatcher nu avea posibilitatea să-şi exprime furia. Numai acel barbar inchizitor lipsit de somn numit conştiinţă îi ţinea tovărăşie. Neputînd să scape de o constantă evaluare a faptelor sale, furia îi rodea sufletul şi, cum lunile se transformau în ani, concreteţea arestării sale şi a politicii din spatele ei se transformau treptat în abstracţiuni filozofice.

Trădase oare încrederea cuiva? Îi răpise cinismul tot simţul valorii? Să fi fost asta pedeapsa pentru intoleranţă, pentru aroganţa mîndriei sale? Întrebările pe care şi le punea erau fără sfîrşit. Se ducea la culcare cu întrebarea pe buze şi se trezea fără răspuns, deoarece chiar amintirile se transformau în ficţiune.

Calendarul era zgîriat pe pereţii de pămînt, ceasul era o umbră care trecea repede de-a curmezişul podelei. Numai visul libertăţii îl ţinea în viaţă şi, după trei ani, acesta se micşorase la un licăr de speranţă, destul de slab ca să mai aibă dorinţa de a evada.

La început, Hatcher se gîndise serios să evadeze. Supravieţuise cinci luni în golfuri de fluviu în Laos şi Cambodgia, şi

plecase de acolo ca să povestească lumii despre ce văzuse. Scosese doi membri ai echipajului din junglele de sud din Madrango, unde avionul său încărcat cu arme se prăbuşise, deşi unul dintre ei murise muşcat de un şarpe, chiar înainte de a ieşi din junglă.

Astfel, amintirile îl împiedicaseră să înnebunească – amintirile şi visul de evadare. Nu era nici o grabă, va avea timp. Studie atent închisoarea pînă cînd cunoscu tot drumul ce-l avea de parcurs. Îşi întipări în minte fiecare ungher şi spărtură în pereţi, cercetă cărările junglei şi făcu planuri minuţioase de evadare pe care le desenă pe duşumeaua şi pereţii murdari ai celulei sale, ca să le poată revedea. Fereastra celulei era şubredă. Anii şi ploile fărîmiţaseră zidul în jurul gratiilor. Dacă ar lucra puţin cu beţigaşe, pe care le-ar putea introduce în celulă, ar putea-o desprinde. De afară, privea cu atenţie faţada închisorii. Era veche şi dărăpănată. Căţăratul pe zidul vertical pînă în vîrful fortăreţei ar fi un lucru uşor. Învăţase lecţia asta bine de la Cirillo.

Fusese o zi pe care nu o va uita niciodată, şi-o amintea şi reamintea mereu.

Hatcher se agăţase de stîncă asemeni unui magnet, vîntul îi sfîşia hainele şi degetele însîngerate îi tremurau. Dacă ar fi putut, ar fi făcut o gaură în stîncă şi s-ar fi tîrît în ea. Avea atunci şaptesprezece ani şi era îngrozit.

Nu era un munte... nu puteai să-l numeşti munte. Era un fel de coloană înaltă de vreo treizeci de metri, cu vîrful plat şi laturile abrupte, lipită de colinele de la poalele lui Green Mountains, la trei ore depărtare de Boston. Ceea ce începuse ca o zi caldă, de septembrie, cu cerul senin, se transformase într-o zi urîtă.

Cirillo era cu trei metri deasupra lui, înaintînd centimetru cu centimetru, ca un păianjen, în sus pe stîncă. Cirillo nu avea echipament. Nu avea nici frînghie, nici topor, doar un bidon şi un săculeţ cu răşină pe care îl legase în spatele centurii. El o numea căţărare liberă şi, ca să o faci, trebuia să începi odată.

Înainte de a porni, Cirillo privise în sus la faţa stîncii.

– Arată bine, zise el, nu este prea înaltă pentru un începător.

– Vrei ca *eu* să mă cațăr acolo? spusese Hatcher cu un ton de panică în voce.

– Trebuie să începem de undeva.

– N-am să încep de nicăieri, răspunse el.

– Ai dreptate, zise Cirillo, pentru asta trebuie să ai puțin curaj.

Pusese alt săculeț de rășină la picioarele stîncii.

Cirillo începu să pipăie cu degetele fața perpendiculară a stîncii pînă găsi o mică fisură. Își băgă degetele în săculețul cu rășină, suflă peste ele, ca să rămînă doar atît cît îi trebuia, și începu să se cațere, trăgîndu-și o mînă după alta, picior după picior, urcînd pe vîrful degetelor de la mîini și de la picioare, agățîndu-se ca un crab de fisurile și colțurile stîncii, ca să poată înainta. Puștiul îl urmărea speriat.

– Ești nebun, zise puștiul.

– Mda.

– Ce se întîmplă dacă aluneci?

– Cazi.

– Straşnic, chiar grozav! zise Hatcher.

Cirillo continua să urce, cu mîinile lui mușchiuloase, umflate de efort, croindu-și drum spre vîrf. Privindu-l, Hatcher se simți stînjenit. Se apropie de peretele stîncos, își trecu mîinile pe suprafața pietrei, pipăindu-i denivelările, crăpăturile și colțurile dure. În cele din urmă, apucă săculețul cu rășină, îl agăță de curea și, imitîndu-l pe Cirillo, începu sa urce cu greu zidul.

– Nu te grăbi și nu te uita în jos, spuse Cirillo liniștit. Pămîntul nu fuge nicăieri.

Hatcher promise. Degetele de la mîini și de la picioare îl dureau, stomacul i se strînse de frică. O oră mai tîrziu, urcase doisprezece metri, strîngînd la piept colțul stîncii, așa cum un copil găsit își strînge mama la piept.

Cirillo era agățat de marginea ieșiturii, sub vîrful stîncii care se proiecta deasupra capului său.

– Nu pot să merg mai departe, strigă cu voce șovăitoare Hatcher. Nu găsesc nimic de care să mă agăț.

– La stînga ta, puștiule, îi răspunse Cirillo. Puțin mai departe... cîțiva centimetri... acolo!

Degetele însîngerate ale lui Hatcher găsiră o despicătură în stîncă, destul de adîncă pentru a-şi putea băga o unghie înăuntru.

– Nu-i de ajuns, ţipă el, ţinîndu-se strîns, cu ochii închişi.

– Eu am reuşit destul de bine, îi strigă Cirillo, şi degetele mele sînt de două ori mai groase decît ale tale. Hatcher îşi înfîpse degetele înăuntru, rîcîi murdăria, o scoase afară şi făcu o crăpătură destul de adîncă, încît să mai poată înainta încet, cîţiva centimetri. I se puse un nod în gît de frică.

Începuse să se înnopteze, norii apărură brusc, vremea se răci şi începu să plouă.

Vîntul bătea puternic, aproape să-l doboare, iar el îşi simţea degetele tremurînd.

– O să fie neplăcut, puştiule, strigă Cirillo. Vino în urma mea, uşurel, hai, mişcă-te odată!

– Nu pot...

– Prostii. Mişcă-ţi fundul, altfel ai să te uzi leoarcă.

– Rahat, fuse tot ce putu să îngaime Hatcher.

Degetele mîinilor îi erau jupuite de piele şi îi sîngerau, degetele picioarelor îl dureau cum nu-l duruseră niciodată. Mîinile îi tremurau din cauza efortului, transpiraţia îi înceţoşa ochii şi îi curgea pe faţă.

Atîma acolo de dragul vieţii. Primele picături de ploaie începuseră să se prelingă pe faţa lui Cirillo şi panica începu să-l încolţească şi pe el, dar nu putea să-l lase pe puşti să-şi dea seama de asta.

Cirillo era sub o ieşitură a stîncii. Se întinse şi îşi îndreptă uşor degetele unei mîini spre marginea ei, ţinîndu-se cît putea de bine, pînă cînd, foarte prudent, o atinse şi reuşi să se prindă cu o mînă de ea. Cu toate că degetele îl dureau, exploră mai departe şi găsi o scobitură în formă de şanţ. Săpă în ea, asigurîndu-se că îl ţine, apoi se săltă balansîndu-se într-o parte şi în alta. Suspendat la distanţă de perete, atîrna acolo într-o mînă, uitîndu-se în jos, spre puşti, care se lipise de zid ca o bucată de muşchi.

Cirillo îşi schimbă poziţia. Ţinîndu-se cu mîna dreaptă, o întinse pe cea stîngă puştiului.

– Haide, urcă, încă un metru şi jumătate şi te prind. Hatcher înaintă încetişor, aruncîndu-i o privire lui Cirillo, apoi închise ochii căutînd un alt punct de sprijin. În cele din urmă, se lovi cu capul de vîrful stîncii. Nu avea unde să se mai ducă.

– Apucă-mi mîna, puştiule, îi spuse Cirillo.

Hatcher se uită la el cu privirea îngrozită, se holbă la vîrfurile degetelor care se mişcau într-un gest de chemare.

– Ai încredere în mine, rosti Cirillo.

Puştiul nu avusese niciodată încredere în nimeni pînă atunci. Se uită în jos spre pămînt.

– *Nu* te uita în jos, îi spuse Cirillo liniştit, dar cu asprime, şi puştiul închise ochii şi, de dragul vieţii, se lipi mai strîns de stîncă.

– Dă-mi mîna, puştiule, îi ordonă Cirillo.

Hatcher întinse mîna foarte încet, simţi vîrfurile degetelor bătătorite ale lui Cirillo, apoi cum îi alunecă mîna în palma lui şi cum degetele puternice îi prind încheietura mîinii.

– În regulă, zise Cirillo, dă-ţi drumul.

– Ce să fac?!

– Fă-o acum, nu poţi să stai atîrnat aici o veşnicie.

Puştiul închise ochii, îşi stăpîni emoţia şi îşi eliberă cealaltă mînă. Atîrna între cer şi pămînt, neavînd sub el decît spaţiul. Cirillo scrîşni din dinţi şi, uşurel, ridică corpul aproape inert al puştiului.

– Bine, şopti Cirillo, acum ţine-te de gîtul meu.

Hatcher se întinse şi îşi încolăci braţele în jurul gîtului gras şi umflat al poliţistului care se ţinea strîns de creastă.

– Doamne atotputernic, şopti el în vreme ce Cirillo se trase peste marginea stîncii şi se rostogoli într-un loc sigur. Hatcher stătea lungit pe burtă şi vomita. Inima îi bătea puternic şi dinţii îi clănţăneau. Apoi, dintr-o dată, începu să rîdă isteric.

– Fir-ar să fie, zise el, sîntem vii! Sîntem chiar al naibii de vii!

Se confruntase cu moartea şi scăpase de ea. Fusese o nouă şi seducătoare experienţă pentru el.

– Am reuşit, urlă puştiul către pădure şi ecoul îi răspunse:

– ...am reuşit!

– Ţine minte, puştiule, zise Cirillo. În viaţă nu poţi abandona. Dacă o faci, eşti mort. Cînd te-apuci de o treabă, fă-o. Nu precupeţi nimic, dăruieşte-te cu totul. Nu te lăsa. Nu te lăsa în voia sorţii.

Hatcher se întoarse spre Cirillo.

– Să mai încercăm o dată, spuse el nerăbdător.

Şi Cirillo zîmbise.

– Oricum, trebuie să ne întoarcem, răspunse calm.

Da, gîndi Hatcher, aceste ziduri vechi ar fi floare la ureche. Mersul prin junglă, asta era mai greu.

Apoi veniră ploile. Terenul din faţa închisorii deveni o mocirlă dezgustătoare. Zilele ploioase se transformară în săptămîni ploioase şi apoi în luni. Cu fiecare zi care trecea, căţărarea zidului devenea tot mai nesigură. Desenă hărţi aproximative pe podea, încercînd să-şi amintească direcţiile şi distanţele din călătoria în susul fluviului. În final, acceptă realitatea că fără arme sau măcar o busolă, fără hărţi sau vreo cunoaştere a regiunii, evadarea însemna sinucidere. Cum ploile nu mai conteneau, dorinţa lui de evadare se stingea încetul cu încetul.

Astfel, îşi impuse un regim zilnic: antrenament fizic ca să nu i se atrofieze muşchii, exerciţii mintale ca să nu înnebunească, deşi încetul cu încetul nebunia şi echilibrul mintal deveneau acelaşi lucru.

Ca să amîne nebunia, se gîndea la femeile pe care le cunoscuse. Uneori, numele îi scăpau, şi le asocia cu evenimente din viaţa lui. Încerca să reconstituie prima lui mare dragoste de la şcoală – ce nume avea oare, Haley? Îşi amintea cum o avusese prima oară în întuneric pe bancheta din spatele maşinii Chevy a lui Cirillo, şovăielnic, simţind-o maleabilă, fremătînd de plăcere cînd îi mîngîia sînii, acei muguri delicaţi care începeau să înflorească. El era puţin speriat, ea – plină de pasiune. După prima oară, însă, fervoarea lor se apropia de nebunie. O făceau peste tot, în întunericul balconului singurului cinematograf din oraş, înfăşuraţi în pături în pădurile din Massachusetts şi o dată tîrziu, după-amiază, în vestiarul fetelor din colegiu, gol în timpul zilei.

Zornăitul uşii vestiarului de care se proptiseră oferindu-le o cadenţă ritmică, în timp ce se zvîrcoleau în agonia pasiunii lor tinere.

Cînd era în cursul superior al liceului, se îndrăgostise nebuneşte de campioana de lupte greco-romane a colegiului.

Pierderea purităţii sale îi bîntuia memoria înfierbîntată, mintea rătăcindu-i liberă în timp, înapoi pe aleile din Boston, acolo unde Cirillo îl înhăţase.

Hatcher era un copil de stradă inflexibil şi încăpăţînat, dar Cirillo era un copoi tot atît de inflexibil, care îl luase sub ocrotirea lui şi îi schimbase viaţa pentru totdeauna.

Cirillo îl forţase să meargă la colegiu şi îi pretinsese nu numai să se cţere pe ziduri, ci să arate tot ce este mai bun în el, iar, în cele din urmă, aranjase întîlnirea de la Annapolis, unde îl descoperise Harry Sloan. Chinul lui Hatcher era că nu-şi mai putea imagina viaţa fără acel amestec trădător, nu mai putea să-şi amintească exact momentul cînd schimbase adevărul cu avantajul, lumina şi frumuseţea cu fantasmele unui luptător din umbră şi, în singurătatea lui, Hatcher, ca mulţi bărbaţi şi femei în condiţii mai puţin disperate, se tînguia inutil, încercînd să retrăiască acel moment şi să-şi schimbe soarta.

La început, Hatcher simţise numai ură. Stînd în celulă, noaptea, îşi imagina orice fel de tortură posibilă pe care i-ar putea-o aplica lui Harry Sloan. Dar, cu trecerea timpului, începuse să privească în altă parte, să arunce blamul asupra altcuiva. În final însă, revenea întotdeauna la acelaşi lucru. Sloan îl trădase şi îl condamnase la o moarte vie. Cirillo fusese salvarea lui Hatcher, Sloan nimicirea lui.

Şi totuşi, nu putea să uite ce-i lega. Sloan fusese mai mult decît un prieten, fusese mentorul lui Hatcher, îl dăduse pe mîna experţilor din toate domeniile imaginabile, legale şi ilegale ca să-l înveţe tot, de la spargerea unei broaşte de siguranţă, pînă la crimă; îl învăţase cum să supravieţuiască în cele mai grele condiţii. Ca o ironie a soartei, Sloan îl pregătise să supravieţuiască la Los Boxes.

Da, Sloan își ținuse promisiunile. Limba lui de argint promitea aventură și poezie condimentată cu cuvinte ca „patriot", „aventură", „țară". Da, existaseră amîndouă din abundență. Fuseseră timpuri bune: Tokio, Singapore, Manila.

Hong Kong și Bangkok.

Se gîndea întotdeauna la ele asociindu-le, amintindu-și de Cohen și de week-end-urile cînd zbura de la Bangkok la Hong Kong, numai pentru a scăpa un scurt timp de iadul războiului de pe fluviu.

Și apartamentul excepțional pe care îl avusese la Peninsula în Kowloon, împărțit doar cu Daphne.

Dumnezeule, Daphne. Ce amintire. Oare mai trăia? Era tot atît de frumoasă ca atunci? Daffy, îi zicea el și i se potrivea de minune numele ăsta.

Mai era acolo Sam-Sam Sam și Joe Cockroach și Ts'e K'am Men Ti, bîrlogul secret al piraților chinezi de pe fluviu. Era și Tollie Fong, asasinul triadei, care se jurase să facă vărsare de sînge împotriva lui Hatcher, pentru că acesta îi omorîse tatăl, unchiul și pe patru dintre cei mai de încredere gangsteri ai săi.

Nu se mai putea întoarce niciodată la Hong Kong și Bangkok. Prea multe stafii. Prea mulți dușmani. Prea multe plecări fără să-și fi luat rămas bun.

Astfel că Hatcher se gîndea întotdeauna la Sloan cu sentimente contradictorii. Legătura între mentor și elev era aproape tot atît de importantă, cît și cea dintre tată și fiu. În nenorocirea lui, sentimentele față de Sloan se schimbau. Într-o zi se gîndea la el cu afecțiune, în ziua următoare îl trimitea la dracu.

Ceea ce învățase, în cele din urmă, era că nu exista un moment precis cînd aprecierile lui se schimbaseră. Cînd îl întîlnise pe Sloan, era tînăr și impresionabil, fusese ușor încîntat de zîmbetul lui omniprezent și sedus de promisiunile lui. Asta făcuse Sloan cel mai bine, să depene imagini despre lumi misterioase, cu limba lui de argint. De fapt, Hatcher trebuia să-și asume responsabilitatea pentru ceea ce era și pentru locul în care se afla, un loc pe care și-l alesese singur.

Viața la Los Boxes, deveni ispășirea lui Hatcher.

Apoi, într-o noapte, auzi un rîcîit în perete. Crezu că era un gîndac sau poate un şoarece, pînă în momentul în care un beţişor pătrunse prin zid, se răsuci un moment, apoi dispăru.

– Psst!

Hatcher se aplecă şi îşi lipi urechea de micuţa gaură. Auzi o voce, vocea unui bărbat bătrîn, răguşită şi slabă.

– O sută douăzeci şi şapte? întrebă vocea.

126

Hatcher nu vru să răspundă, nu putu să răspundă. Paranoia şi frica îl împiedicară să dea vreun răspuns. Dacă era un paznic care voia să-l încerce? Nu va risca să i se taie limba. Se rezemă de perete cu urechea lîngă scobitură şi ascultă.

Auzi din nou şuşotitul răguşit.

– O sută douăzeci şi şapte?

Gura îi era uscată de neîncredere şi frică. Stătu un moment, apoi tuşi.

– Da, foarte bine, foarte înţelept, şopti vocea în spaniolă. Eu sînt o sută douăzeci şi şase. L-am cunoscut pe cel care a stat în celula ta, înainte. Era ziarist în ţara mea. Un ziarist renumit, l-am cunoscut bine. Fructele de pădure verzi şi viermii intestinali l-au dat gata.

Dumnezeule, să auzi o voce, o voce prietenoasă, era ca o amînare a nebuniei şi Hatcher se întrebă: La ce-ţi foloseşte limba dacă nu poţi să vorbeşti?

– Sînt aici, îi răspunse el în şoaptă, dar imediat în mod reflex îşi bagă pumnul în gură.

– Ah, şopti 126. Mîntuire.

– Eu sînt Hatcher, pe tine cum te cheamă?

– Nu are importanţă, nu are importanţă, spuse 126 într-o engleză perfectă. Aici nu există eliberare condiţionată, nici amnistiere, nici posibilitate de evadare. Eu sînt o sută douăzeci şi şase. Voi fi o sută douăzeci şi şase pe vecie. Tu eşti o sută douăzeci şi şapte.

– De cît timp eşti aici?

– De cînd a creat Dumnezeu gîndacii de bucătărie.

– De ce eşti aici?

– O minciună în interesul statului.

– Şi eu tot pentru asta, zise Hatcher.

– Să-i dai unei astfel de minciuni importanţă, înseamnă să o faci să dureze veşnic. De ce sînt eu aici, de ce eşti tu aici, nu mai are importanţă. De-acum chiar şi tribunalele ne-au uitat. Şi dacă nimănui nu-i pasă, ce ne interesează pe noi? Este foarte simplu, o minciună.

– Asta mă ajută să gîndesc la ea. Mă ajută să supravieţuiesc.

– Nu există justificare în ură. În plus, noi toţi sîntem produsul propriilor noştri demoni.

– Nu sînt sigur că sînt de acord cu asta. Diavolul meu avea o limbă de argint.

– Ah, da, răspunse 126. Arată-mi un diavol care nu are. Uită ura, altminteri ai să înnebuneşti.

– Dacă nu se întîmplă altceva înainte.

Astfel, în următoarele luni şi ani, Hatcher se hotărîse că, dacă îl va mai vedea vreodată pe Sloan, poate va reuşi să-l ierte. Să-l ierte, dar să nu mai aibă încredere în el. Îl cunoştea pe Sloan foarte bine, destul de bine ca să ştie că acesta l-ar trăda din nou dacă ar gîndi că asta ar fi în folosul lui.

– Ai omorît? întrebă 126, într-o zi.

– Da, dar din obligaţie.

– Multe crime sînt comise în numele datoriei.

– Presupun că ai dreptate, spuse Hatcher.

– Ascultă, dacă cineva tăinuieşte o crimă, atunci acela este la fel de vinovat ca şi ucigaşul.

– Ce legătură are asta cu noi?

– Uneori, putem să scuzăm orice în numele patriotismului şi astfel un proscris poate fi eliberat numai declarînd că este patriot. Tu eşti patriot, o sută douăzeci şi şapte?

– Nu-mi amintesc. Da, cred că am fost.

– Bine, atunci eşti cu siguranţă un proscris.

– Da, acesta este un fapt real.

– Atunci, este la mintea omului că, probabil, *nu* eşti patriot. Dar totul este relativ. Eu sînt aici, pentru că gîndeam că sînt patriot. Apoi am descoperit că patriotismul unui bărbat este

trădarea altuia... Ceea ce gîndeam eu că era un act de patriotism s-a transformat într-o crimă.

– Pot să înțeleg foarte bine asta, răspunse Hatcher.

– Atunci ai avut și tu experiența.

– Da.

– Da, desigur.

– Înțelegi ce vreau să spun. Indignarea i se potrivește mai bine unui patriot decît unui trădător.

Hatcher învață greu lecția. Uită că în iadul de la Los Boxes, regulile nu se schimbă niciodată. Într-o zi, lucra la marginea junglei săpînd una dintre grădinile de legume fără de sfîrșit, care înconjura fortăreața, cînd un porc mistreț se năpusti subit dinspre pădurea tînără și îl atacă. Era un animal monstruos, mătăhălos, rău mirositor, cu colții strîmbi ieșiți în afară, cu ochi dementi și coama zbîrlită, grohăind în timp ce alerga spre el.

Hatcher încercă întîi cu sapa, lovindu-l puternic peste rît, dar animalul se dădu înapoi doar cîțiva metri și atacă din nou. Hatcher strigă la gardieni, apărîndu-se cu sapa. Colții mari ai animalului puteau cu ușurință să-i spintece stomacul, să-i rănească un picior sau să-i rupă gîtul.

Un paznic apăru în apropiere, dar nu încercă să tragă în animal. Stătea cam la cincisprezece metri depărtare și rîdea.

– Trage în el, strigă Hatcher, dar paznicul reacționă imediat.

– *Silencio!*

Mistrețul atacă din nou. De data aceasta, Hatcher ridică sapa într-un arc lung și împlîntă lama de oțel în ceafa groasă a mistrețului. Coada sapei se crăpă și se rupse. Urlînd de durere, mistrețul se dădu înapoi și începu să se miște în cerc.

– Pentru numele lui Dumnezeu, trage în bestia asta strigă Hatcher, ferindu-se.

– *Silencio!* ordonă paznicul alergînd spre el.

Mistrețul se întoarse brusc, grohăind înnebunit, lovi pămîntul cu copitele și se repezi din nou la el. Hatcher era fără apărare. Se ridcă în picioare și începu să alerge. Auzi apoi o împușcătură și guițatul de durere al mistrețului. Un alt paznic de la marginea cealaltă a rîului își lăsă pușca în jos.

Hatcher se întoarse şi văzu mistreţul zăcînd pe o parte la trei metri depărtare de el, mişcîndu-şi picioarele scurte prin aer, smucindu-şi capul în dreapta şi în stînga, în spasmele morţii. Oftatul de uşurare al lui Hatcher dispăru cînd simţi ţeava puştii primului paznic izbindu-l cu putere în gît. Se trase înapoi clătinîndu-se şi ţinîndu-se de gît.

Paznicul se aplecă deasupra lui.

– *Silencio!* repetă el, apoi se întoarse şi se îndepărtă.

– Ai noroc că mai ai încă limba, îi spuse în noaptea aceea 126.

– Îl urăsc pe nemernicul ăsta, răspunse Hatcher cu glas chinuit. Am să-l omor dacă voi avea vreodată prilejul.

– Nu, nu te gîndi la asta, îi spuse 126. Ura vine uşor aici şi ea omoară spiritul. Trebuie să înveţi să iubeşti. Ceva... o femeie, ţara ta, orice. Fără dragoste viaţa este lipsită de sens. A iubi înseamnă a rîde, a plînge, a simţi fără să atingi. Fără sentimente, o sută douăzeci şi şapte, eşti un robot.

Era adevărat, gîndi Hatcher, şi, totuşi, o bună parte din viaţa lui numai ura îl susţinuse.

– De ce este interzis să vorbim, o sută douăzeci şi şase?

– Vorbitul este sămînţă de revoltă.

– Da, are sens ceea ce spui.

– Într-un fel foarte simplu, orice are sens aici, o sută douăzeci şi şapte.

– Cu ce te ocupai cînd erai liber, îl întrebă Hatcher, cu voce răguşită.

– Eram profesor. Mentor. Ai avut vreodată un mentor?

– Am avut doi, răspunse Hatcher după ce se gîndi o clipă.

– Da, şi ce te-au învăţat?

– Unul m-a învăţat ce înseamnă onoarea, răspunse Hatcher.

– Şi celălalt?

– Celălalt m-a învăţat să nu ţin seamă de ea.

O sută douăzeci şi şase îmbătrînise la Los Boxes şi avea să moară aici. Într-un moment de nebunie încercase să fugă, dar nu putuse rezista decît două zile în junglă. Acum era închis pentru totdeauna în celula 126, şi pentru a nu se da bătut, şi a-şi menţine echilibrul mintal, filozofa fără sfîrşit.

– Să vorbeşti înseamnă hrană pentru creier, îi spuse lui Hatcher. Dacă nu ai cu cine vorbi, vorbeşte singur.

126 începuse să-i dea sfaturi practice.

– Dacă este atît de important pentru tine, zgîrie-ţi numele şi vîrsta pe perete şi astfel nu-ţi pierzi identitatea. Adu-ţi aminte că nimănui nu-i pasă de tine. Pentru toţi tu nu eşti decît o sută douăzeci şi şapte. Uită ce se întîmplă în afara zidurilor. Nu mai are nici o importanţă. Acest loc este existenţa ta. Ca să supravieţuieşti, tot ceea ce contează este realitatea.

– De ce să mă gîndesc la asta? întrebă Hatcher.

– Pentru că speranţa este cheia către Rai, răspunse 126.

Deveni profesorul lui Hatcher. În fiecare zi, cînd Hatcher se întorcea de pe cîmpurile din jurul închisorii, afla lucruri noi care meritau să fie învăţate.

– Cînd eşti afară, nu mînca boabe verzi. Ele te vor omorî.

Şi: Masturbează-te în fiecare zi, asta te ajută să-ţi păstrezi simţurile vii.

Şi: Uită politica suferinţei tale. Politicienii sînt viermi în suflet. Ei se leagănă ca vîntul şi-ţi întreţin mînia, şi mînia se transformă în nebunie, iar nebunia este pasul înaintea morţii.

Şi: Nu-ţi risipi timpul cu gînduri de răzbunare. Răzbunarea este deprimantă. Ea cere acţiune, şi acţiunea este duşmanul gîndirii şi prietena iluziei. Aici, iluzia duce la nebunie.

– Ah... asta este greu de făcut.

– Va deveni mai uşor. Mai bine să-ţi ierţi duşmanii decît să înnebuneşti.

– De ce te temi cel mai mult, o sută douăzeci şi şapte?

Hatcher se gîndi puţin.

– De laşitate, răspunse, în sfîrşit.

– Atunci, atîta timp cît trăieşti, nu ai de ce să te temi. Numai laşii se sinucid ca să scape din locul acesta.

Şi: Dacă te îmbolnăveşti, îngrijeşte-te, altminteri te vor omorî ei ca să nu molipseşti pe alţii. Aici nu există doctor.

Şi: Nu-ţi pierde simţul umorului. Umorul hrăneşte sufletul. Dacă sufletul moare, moare şi conştiinţa, iar conştiinţa este singurul tău tovarăş.

Şi: Să nu mănînci carne de porc. Este prost gătită. Ea face viermi intestinali.

– Mulţumesc, o sută douăzeci şi şase.
– Pentru ce?
– Învăţ multe lucruri de la tine.
– Eu sînt profesor. Asta e plăcerea mea.

Era apoi lumea ciupercilor.

La început, Hatcher gîndi că 126 era într-una din zilele lui proaste. Toţi aveau zile de nebunie.

– Caută ciuperci tinere, îi spuse 126 scurt, înainte de a muri. Pe cele mari care cresc la umbră sub copacii înalţi. Taie-le mărunt şi amestecă-le cu mîncarea, nu le mînca niciodată simple. Lumea ciupercilor este prietenoasă, dar, dacă le mănînci goale, nu-ţi fac bine.

Hatcher nu-şi dădea seama ce delira 126.

– Este timpul să ne luăm rămas bun.
– Nu!
– Am stat aici doisprezece ani, prietene. Au trecut doi ani de cînd am văzut ultima dată soarele şi am respirat aer curat. Ce-i mult strică. În plus, inima mea este uzată. Cred că am extrasistole.
– Dar am nevoie de tine, îl imploră Hatcher.
– Totuşi... Făcu o pauză. O să-mi lipseşti, o sută douăzeci şi şapte.
– Nici pe jumătate, pe cît ai să-mi lipseşti tu.

O sută douăzeci şi şase rîse:

– Bine. Nu ţi-ai pierdut simţul umorului.

Le văzu pentru prima dată în timp ce săpa o nouă porţiune de pămînt pentru grădină. Ciuperci mari de un galben deschis, cu diametrul de cincisprezece centimetri, strălucind ca bijuteriile în întuneric, umbre umede. Culese una, o tăie în bucăţele şi o bagă în buzunarul cămăşii. În noaptea aceea, amestecă bucăţelele de ciuperci cu legumele dintr-o farfurie de tinichea vîrîtă într-o deschizătură la capătul celulei. Gustul lor plăcut, aromat, ca de mosc, era mai bun decît al celorlalte.

Şedea întins pe salteaua de paie şi se holba la tavan, întrebîndu-se de ce oare 126 îi vorbise despre aceste ciuperci. Poate că ele conţineau vitaminele sau mineralele care îl vor ajuta să-şi întărească oasele.

Umbra unui derviş apăru în colţul celulei sale, înseninînd umbrele cu o lumină plăcută, apoi, ceea ce începuse ca o aură strălucitoare, prinse formă în carne şi oase, stînd în colţ, parcă aşteptînd să primească ordine.

– Cine eşti? Ce doreşti? şopti el cu teamă.

Dar fiinţele din lumea ciupercilor nu i-au răspuns şi nu i-au vorbit niciodată. Ele îi ţineau doar tovărăşie şi, cînd a început să aibă încredere în ele, le vorbea ca şi cum i-ar fi fost oaspeţi, povestindu-le despre monotonia zilelor sale.

Cîteodată dansa cu ele, se învîrtea într-o gigă irlandeză nebună, în cripta lui de pămînt. Făcea dragoste cu femeile şi se ciorovăia cu bărbaţii. După dispariţia lui 126, fiinţele din lumea ciupercilor deveniră singurii lui prieteni.

Erau zile cînd Hatcher era lucid; erau zile cînd petrecea ore întregi în tovărăşia fiinţelor din lumea ciupercilor, dansînd, cîntînd, facînd dragoste, repovestind orice fragment din trecut pe care şi-l putea aminti sau născoci. Le spunea glume ca să-şi păstreze viu simţul umorului, le cînta cîntece, pentru că muzica hrănea sufletul.

După descoperirea lumii ciupercilor, Hatcher nu mai avea nevoie de 126. Şi dacă mica limită între sănătatea psihică şi nebunie poate fi considerată după ceea ce ai în minte, Hatcher fusese într-adevăr nebun în timpul acestor ani petrecuţi la Los Boxes. Aveau să treacă doi ani pînă să-şi revină destul de bine din brutala şi dezumanizanta experienţă, pentru a-şi da seama că nu exista nici o gaură în peretele celulei sale şi nici un 126 de partea cealaltă a ei, care îi vorbea. Aveau să treacă doi ani pînă ce Hatcher să-şi dea seama că 126 era propria lui conştiinţă.

MADRANGO

Vasul fluvial venea o dată pe lună, aducînd provizii, whisky şi femei pentru paznici. Sirena jalnică anunţa sosirea cu trei

behăituri cînd se apropia de ultimul cot al fluviului. Nimeni nu lucra afară cînd sosea vasul. Cînd sirena suna, deţinuţii erau repede încuiaţi în celule. Ei nu aveau voie să vadă femeile, deşi cei din partea de sud a fortăreţei puteau să le zărească prin crăpăturile înguste ale celulelor. Vasul rămînea de obicei trei zile şi apoi pleca. Întotdeauna cîţiva bărbaţi înnebuneau. Ca şi cîinii în călduri, ei zăceau în celule şi hămăiau în agonie.

Hatcher era în partea de nord a construcţiei. Ochii lui nu mai văzuseră nici o femeie de cînd era aici. Dar cînd vîntul sufla din direcţia aceea, putea să le simtă parfumul, mirosul de mosc al sexului, chiar mirosul aspru al alcoolului. Atunci invoca fiinţele din lumea ciupercilor şi stătea nebun cu ele, toate cele trei zile.

De data aceasta, vasul veni chiar înainte de amurg. Prizonierii erau înăuntru, masa de seară li se dăduse deja cînd sirena gemu în susul fluviului. Hatcher era nedumerit. Imediat controlă calendarul lui primitiv zgîriat pe perete. Trecuseră numai *şaisprezece zile de la ultima vizită*. Poate că de acum înainte vor veni la două săptămîni, ca să le aducă paznicilor o raţie suplimentară de sex şi băutură sau poate că aduceau ceva deosebit cu ei, nişte granguri.

Hatcher, care tocmai mînca, deplasă o piatră dintr-un perete şi scoase din spatele ei o traistă mică cu ciuperci vrăjite. Rupse una dintre ele în bucăţele, pe care le amestecă cu ceea ce mai rămăsese din puţina lui mîncare lipsită de gust.

Mestecă bine bucăţelele ca de cauciuc, *ştiind că, dacă erau* mai uşor digerate, îşi făceau efectul mai repede şi mai bine. Cînd termină de mîncat, îşi aprinse un trabuc făcut din frunze de palmier sfărîmate, vîrîte în muguri de bambus. Fumul înţepător îi irită nasul şi plămînii. Se întinse din nou şi aşteptă fiinţele din lumea ciupercilor. Afară tunetul bubui de-a lungul cerului şi auzi primele picături de ploaie izbind zidul de sub fereastră. O boare rece se strecură prin despicătura peretelui liniştindu-l. Culorile cafenii ale lutului celulei începură să se schimbe, devenind mai luminoase. Închise ochii în timp ce desenele prindeau forme şi dansau în spatele pleoapelor. Începu să rîdă încet, pe înfundate, şi imaginaţia începu să-i joace feste.

Veneau. Le auzea chiar strecurîndu-se pe coridoarele înguste spre celula lui şi se întreba care fiinţe din lumea ciupercilor

aveau să-l viziteze în noaptea aceea. Nu că ar fi avut vreo importanță, el le iubea pe toate, cu pasiune. Nu păruseră niciodată mai reale. Le auzi în fața celulei sale, auzi chiar geamătul ușii deschise. Una dintre ele îl lovi cu vîrful piciorului. Chicoti, de parcă s-ar fi așteptat la gestul acesta.

– O sută douăzeci și șapte, spuse o voce groasă, guturală, în spaniolă.

Ființele din lumea ciupercilor nu-i vorbiseră niciodată înainte. Deschise un ochi și privi cu prudență. Un paznic stătea aplecat deasupra lui.

– Vino, îi spuse acesta.

Se aplecă, îl trase în picioare și îl scoase afară pe ușă. Un vînt rece și umed coborî pe scări și gemu pe coridoare. Hatcher știa că nu trebuia să întrebe unde îl ducea paznicul. Dar ciupercile acționau asupra lui. Forme luminos colorate străluceau în jurul lui ca stelele căzătoare. Încercă să-și mențină echilibrul, dar se împletici lîngă perete în timp ce urca scările. La nivelul superior se opriră și paznicul bătu la ușă. Aceasta se deschise. Lumini strălucitoare îi săgetară ochii. Se dădu înapoi, clipind. Aruncă o privire pe furiș împrejur, apoi se uită în sus spre capul celei de-a doua case a scării. Plin de el, într-o lumină strălucitoare, stătea o matahală de om, un mastodont într-un costum alb, strîngînd cu amîndouă mîinile o servietă la piept. Lumina albă, țipătoare se făcu roșie, galbenă, apoi se schimbă brusc în cioburi colorate.

– Domnule Hatcher, zise năluca în alb, am venit să vă iau acasă.

Hatcher căzu lîngă perete, se sprijini de el cîteva clipe, apoi se ghemui și începu să urle ca o hienă.

– N-a scos nici un blestemat de cuvînt de cînd l-am scos din gaura aia împuțită, îi spuse Pratt căpitanului, zace acolo holbîndu-se la tavan.

Căpitanul, care stătea deasupra lui în timoneria acoperită cu stuf, privind încordat prin ploaia torențială, ridică din umeri cu nepăsare.

– Hei, la ce te aşteptai, señor? N-a mai vorbit cu o fiinţă omenească de trei ani. Te aştepţi să facă tumbe şi să cînte „Star-Sprinkled Banana"[1]?

– Analfabet nesuferit, i-o tăie Pratt, se spune „Star-Spangled Banner".

Căpitanul începu să rîdă.

– Bine, bine, *amigo*, Star-Spangled Banana, cum vrei să-i spui. Individul ăla este nebun, e deranjat rău la cap.

– Hristoase, cine ţi-a mai spus că ştii să vorbeşti englezeşte?

Pratt dădu din cap şi îşi mai turnă un scotch tare. Îşi scoase haina şi îşi desfăcu cravata de la gît. Ploaia se prelingea printre crăpăturile acoperişului şi cădea pe masă. Cămaşa şi pantalonii care fuseseră odată albi îşi schimbaseră culoarea, ude leoarcă de transpiraţie. Din cauza furtunii, cu un nebun care se holba la tavan şi cu un marinar nepriceput cu dinţi verzi şi răsuflare de şacal, probabil că nenorocitul ăsta de vas se va scufunda înainte să ajungă pe fluviul principal. Cînd se va întoarce, îi va telefona tatei ca să-l scoată naibi din Madrango. Va renunţa la slujbă şi va scăpa de Departamentul de Stat, de Hatcher şi de Los Boxes, va termina cu această dezgustătoare şi nenorocită copaie prin care intră apa. Îşi bău scotch-ul din pahar şi-şi mai turnă încă unul.

– Sloan te-a trimis? mormăi o voce chinuită în spatele lui Pratt.

Acesta tresări şi se întoarse în scaun. Hatcher, fără cămaşă, proptit în faţa uşii care ducea jos, era o fantomă vie, cu ochii verzi, încadraţi de cearcăne întunecate, adînci, rotindu-se nebuneşte, cu braţele subţiri ca nişte cozi de măturâ, cu părul împîslit şi murdar ajungîndu-i pînă la umeri, iar barba stufoasă şi încîrligată acoperindu-i cea mai mare parte a pieptului scheletic. Ridurile de pe frunte erau pline de murdărie.

Pratt se uită la el fără să scoată o vorbă.

– Sloan te-a trimis? mormăi Hatcher din nou, aspru.

– După cum ţi-am mai s-s-spus, eu sînt din partea ambasadei din Madrango, se bîlbîi Pratt. Ambasadorul a aranjat p-p-pentru...

– Sloan te-a trimis?

1 Pronunţare greşită a lui Star-Spangled Banner – imnul naţional al S.U.A.(n. trad.).

– Ei bine, eu cred că poate domnul Sloan a avut legătură cu aranjamentul. El...

– Ploaie torențială? întrebă vocea obosită a lui Hatcher.

– Ploaie torențială? repetă ca un ecou Pratt, ridicînd din sprîncene, o dată cu întrebarea.

Hatcher se întoarse și porni spre punte.

– Bate vîntul nebunește, señor, strigă căpitanul după el.

– Iisuse, strigă Pratt și se năpusti în urma lui Hatcher.

Stătu în tambuchiu și îl privi pe fostul deținut care zăcea pe punte cu fața în sus și gura deschisă în timp ce ploaia cădea torențial peste el.

– Mi-a spus să fim atenți la vînt, răcni Pratt. N-am vrea să te pierdem acum, după tot ceea ce s-a întîmplat, nu-i așa?

Hatcher nu răspunse. Cu mîinile și picioarele întinse pe punte, adormi adînc în ploaia și vîntul care îi biciuiau corpul emaciat. Căpitanul fixă timona cu un odgon și se tîrî afară după el, îi legă o frînghie în jurul pieptului, iar celălalt capăt îl prinse de parapet.

– Supraveghează-l, îi spuse lui Pratt, apoi se întoarse în timonerie.

Ziua următoare era senină și frumoasă, doar un vînt ușor bătea dinspre nord.

– Opriți vasul, ordonă vocea chinuită a lui Hatcher căpitanului, care reduse accelerația, și schimbă în marșarier. La pupa, motoarele făceau să fiarbă fluviul.

– Ce naiba se întîmplă? întrebă Pratt.

Hatcher nu răspunse. Își scoase pantalonii zdrențuiți și se aruncă gol în rîu.

– Iisuse, locurile astea sînt pline de aligatori, îngăimă Pratt. Își făcu mîinile pîlnie și urlă la Hatcher cînd acesta ieși la suprafața. Pe aici sînt aligatori, domnule Hatcher.

Hatcher se întoarse pe spate și pluti. Pratt ședea pe scaunul lui șubred de rachită și își ținea capul între mîini. Asta-i tot ce-mi lipsea, bodogăni el de unul singur. „Unde este Hatcher? Oh, îmi pare îngrozitor de rău, domnule, l-a mîncat un aligator."

Zece minute mai tîrziu, Hatcher se cățără înapoi la bordul vasului. Pratt îi întinse un prosop de pluș cu steagul Statelor

Unite brodat într-un colţ. Hatcher se uită la el cîteva clipe, apoi începu să se şteargă.

– V-am adus nişte haine noi. Sînt jos, spuse Pratt. S-ar putea să fie un număr sau două mai mari.

Hatcher îşi şterse bine corpul, aruncă prosopul peste umăr şi stătu gol în faţa lui Pratt, aşteptînd.

– Oh, da, zise Pratt, sărind de pe scaun atît de repede cît putea să sară un om gras ca el. Vă aduc imediat hainele. Am adus, ăă, şi un aparat de ras, o periuţă de dinţi, pastă de dinţi. Nişte, ăă... ăă... apă de colonie.

Pantalonii erau cu două numere mai mari, iar mînecile cămăşii atîrnau mai jos de încheietura degetelor, dar erau de bumbac, răcoroase şi curate. Hatcher se privi în oglin dă. Nu-şi mai văzuse faţa de mai bine de trei ani. Aşa cum era acum curat, barbierit, cu părul tăiat scurt, pînă la ceafă, pieptănat, se gîndea că nu arată chiar aşa de rău. Obrajii şi ochii îi erau supţi şi scofîlciţi, slăbise cam cincisprezece kilograme, dar putea fi şi mai rău. Putea fi mort. Putea să împartă ciuperci cereşti cu 126. Îşi sufleca mînecile deasupra coatelor şi se întoarse pe punte.

– Ei bine, trebuie să spun că arătaţi bine, domnule Hatcher, chiar excelent, zise Pratt.

– Fumaţi? întrebă Hatcher, cu o voce răguşită.

Pratt scotoci în servietă.

– Da, domnule, da, domnule, imediat. Îi întinse un pachet de ţigări Dunhill. Marca dumneavoastră preferată, cred.

– Da? întrebă Hatcher, privind ambalajul.

Îl întoarse de cîteva ori înainte de a şti cum să scoată banderola de pe el. Îşi aprinse o ţigară, trase un fum şi îl apucă o tuse naprasnică. Faţa i se înroşi şi simţi că se sufocă.

– Mîinile deasupra capului! ţipă Pratt la el şi îi ridică mîinile în sus. După ce se linişti, se aşeză la copastie. Se uită o clipă la ţigară, apoi o aruncă peste bord.

– Avem fructe prospete, o brînză excelentă, vin, ăă, pui tăiat felii şi friptură de vacă. Avem şi ceva bere, şi coca-cola, jos în frigider, spuse Pratt şi, rîzînd nervos, adăugă: Acesta este un vas vechi care face curse regulate.

Hatcher se uită aproape batjocoritor la Pratt şi continuă să-l privească pînă cînd grăsanul începu să se simtă stînjenit, apoi spuse:

– Coca-cola. Da.

– Cum a aranjat Sloan graţierea mea? întrebă Hatcher cu vocea gîjîită.

– Ştiţi, ăă, de fapt nu e tocmai o graţiere...

– Ce vrei să spui? murmură el ameninţător.

– Vedeţi, domnule Hatcher, Madrango trece chiar acum printr-o traumatică mişcare socială. A fost o lovitură de stat militară şi noul preşedinte, numele lui este Garazzo...

– Garazzo! El m-a trimis acolo.

– Da, este adevărat. Dar, ştiţi, au fost alegeri democratice imediat după ce dumneavoastră, ăă, aţi plecat, iar Garazzo şi oamenii lui, ăă, au fost înlocuiţi de Venzio. Dar acum patru săptămîni, Garazzo, ăă, l-a îndepărtat, ăă, a dat o lovitură de stat şi este din nou preşedinte. În orice caz, el a aranjat evadarea dumneavoastră.

– Evadare?

Ochii verzi ai lui Hatcher scînteiară periculos.

– Este doar o formalitate, răspunse Pratt în grabă. Nu vor încerca să vă extrădeze sau ceva de genul acesta. Vreau să spun că nimeni nu va şti că sînteţi afară, înţelegeţi ce vreau să spun?

– Unde este Sloan?

– Îl veţi vedea cînd veţi ajunge la Washington.

– Washington?

– Exact. Vă vom scoate din ţară, da, domnule... Sloan, ăă, moare de nerăbdare să vă vadă.

Hatcher se uită din nou la el. Era intrigat de faţa bărbatului, de straturile de grăsime care păreau să-i micşoreze trăsăturile, o faţă micuţă care ieşea dintr-un cap mare şi gras.

– Cum de te-ai amestecat în treaba asta? i se adresă el ameninţător lui Pratt.

– Sînt diplomat de carieră, răspunse Pratt, încercînd să pară mîndru de aceasta.

– Unele lucruri nu se schimbă niciodată, şopti Hatcher.

Văzură norul negru de fum ridicîndu-se deasupra oraşului încă de la treizeci de kilometri depărtare.

– A izbucnit un incendiu, zise căpitanul, arătînd spre rîu.

– A izbucnit un incendiu, îl maimuțări Pratt, clătinînd din cap. Stătea sus și privea peste pravă, spre capitală. Dumnezeule, trebuie că a fost un contraatac în oraș, se tîngui Pratt. Întreaga regiune este în flăcări.

– Ce facem acum? mormăi Hatcher neliniștit.

– Voi încerca să iau legătura prin radio cu ambasada, spuse Pratt și dispăru jos. Hatcher urmări atent coloanele de fum negru pe măsură ce se apropiau de oraș. Se puteau auzi exploziile și tirurile de artilerie. Pratt se întoarse zîmbind.

– Vor trimite un elicopter la debarcader. Problema este pe mîini bune, spuse el emoționat. Ne vor transporta direct la ambasadă.

– De ce faceți toate astea pentru mine? întrebă Hatcher.

– Eu, ăă, chiar nu știu, domnule. Nu mi-au explicat nimic. Mi-au spus doar să plec cu hîrtiile, să-l mituiesc pe directorul închisorii și să vă aduc înapoi. Dacă vreți să știți adevărul, domnule Hatcher, ei nu-mi vor spune niciodată nimic.

– Vă debarc și o întind, răcni căpitanul la ei.

– Da, corect, spuse Pratt. O întinzi. Știi ce mi s-a spus? Căpitanul vorbește perfect englezește, asta mi s-a spus. Înțelegi ce vreau să spun?

Cînd se apropiară de debarcader, văzură elicopterul, un aparat cu patru locuri, zburînd deasupra depozitului de materiale, de-a lungul marginii fluviului și planînd deasupra țărmului, învolburînd apa sub el. Pratt se sculă în picioare și le făcu semn cu mîna. Căpitanul dirijă vasul de-a lungul debarcaderului și acostă ușor. Deși spunea că nu știe să vorbească englezește, gîndi Hatcher, știe însă perfect cum să manevreze un vas.

– Acum plecați, noroc, señors, răcni el.

Pratt se cățără ca să ajungă pe parapet și, cînd ajunse acolo, o bombă explodă la o distanță de o sută de metri, dărîmînd colțul unei clădiri. O femeie goală alerga în josul străzii cu părul în flăcări. Un jeep distrus, cu cauciucurile dezumflate, ardea cu furie, corpul carbonizat al șoferului mai ședea încă în spatele volanului. Pratt se opri, fața crispîndu-i-se de groază.

– Să mergem, răcni Hatcher și îl împinse spre doc.

Vasul se întoarse huruind în mijlocul fluviului.

– Dumnezeule, priviți, este îngrozitor, îngrozitor... gemu Pratt în timp ce elicopterul zbură pe deasupra și ateriză la o distanță de aproape șase metri. Hatcher alergă spre trapa deschisă. Un marinar tînăr, care privea speriat de moarte, îl ajută să se urce la bord. În spatele lui, Pratt mergea clătinîndu-se de-a lungul docului spre elicopter. Pilotul, un căpitan, se uită la el îngrozit.

– Dumnezeule, nu putem să-l luăm și pe el, sîntem deja supraîncărcați, răcni pilotul. Închide trapa, caporal.

– Am înțeles, strigă caporalul și închise ușa.

Rămas pe doc, Pratt striga văzînd trapa închizîndu-se.

– Nu, nu puteți să mă lăsați aici, țipă bătînd cu pumnii în partea laterală a elicopterului.

Acesta se cutremură și începu să urce în timp ce Pratt continua să bată neputincios cu pumnii în el. Vîntul începu să-l lovească, umplîndu-l de praf și biciuindu-i fața, iar elicopterul continua să se ridice. Pratt căzu în genunchi, acoperindu-și fața cu mîinile și începu să plîngă în hohote.

Hatcher și tînărul marinar se uitară în jos la namila de om și văzură cum devenea din ce în ce mai mic. O altă explozie se produse în spatele lui și o parte din doc fu distrusă, dar Pratt nu se mișcă. Îngenunche ca Buddha, făcîndu-se mic de frică, incapabil să se urnească din loc.

– Asta-i nebunie curată, strigă marinarul, și Hatcher rîse pentru prima oară. El fusese tovarășul nebuniei atît de mult timp, încît totul i se părea normal.

BANGKOK
ȘASE LUNI MAI TÎRZIU

PRIN MALAYSIA

Mercedes-ul albastru rula încet pe străzile aglomerate din Bangkok. Se părea că nu are o destinație anume. Mergea încet, reducînd viteza cînd ajungea la capătul unei alei ce dădea în străzile întortocheate pînă cînd, în sfîrșit, se opri.

Aleea era îngustă şi înţesată de lume. Deşi era ziua în amiaza mare, muzica răzbătea cu putere dintr-un club de noapte din apropiere, la care se adăugau vocile oamenilor ce sporovăiau, claxoanele maşinilor şi larma din oraşul mare şi ticsit.

Un chinez mătăhălos coborî din Mercedes şi intră pe alee. Avea o înfăţişare sănătoasă, dar faţa era însemnată în partea de jos de o cicatrice subţire. Îşi croi cu greu drum prin şuvoiul neîntrerupt de oameni şi se îndreptă spre o femeie micuţă, uscăţivă, cu o înfăţişare jalnică ce purta pe cap un turban. Şedea ghemuită deasupra unui copil. Era cu picioarele goale, murdare şi bătătorite, iar obrajii scofîlciţi şi ochii înfundaţi în orbite spuneau toată povestea vieţii sale.

O tînără, una dintre miile de prostituate cunoscute ca *e-san*, o laoţiană din nord-estul Thailandei, al cărui tată o vînduse, pentru a se prostitua, la vîrsta de doisprezece ani, avea acum un copil şi, nemaiputînd să practice meseria, era muritoare de foame. Erau sute de femei ca ea. Zeci de copii nedoriţi se năşteau în fiecare săptămînă.

Şoferul Mercedes-ului, un bărbat scund şi sfrijit, într-o uniformă de culoare gri, stătea sprijnit de o aripă a maşinii, fumînd şi privind la partenerul său care vorbea tinerei femei cu copil. Bărbatul solid, cu cicatrice, se aplecă spre ea şi îi vorbi încet, cu mîinile încrucişate în faţă. Femeia dădu negativ din cap. Bărbatul scoase un teanc mare de bancnote, le ţinu strîns în mînă, numără cîteva, dar femeia continuă să dea din cap. Mai adăugă cîteva bancnote, le împături şi, ţinîndu-le cu două degete, le întinse spre femeie. Aceasta ezită, dar continuă să refuze. Bărbatul cu cicatrice îşi băgă mîna în buzunarul hainei şi scoase un pachet cu praf alb. Îl vîrî printre bancnote şi i le puse în mînă.

Şoferul văzu cum bărbatul solid ia copilul şi se întoarce pe alee; i se deschise repede portiera maşinii.

Bătrînul înmuie vîrful lucios al acului într-un strat subţire de vopsea verde închis. Clientul era un chinez masiv de vreo treizeci de ani. Cînd acul de tatuaj străpunse pielea braţului acesta nu tresări, nici măcar nu clipi. Era dezbrăcat de la mijloc în sus, şedea pe un scaun frumos ornamentat şi se uita drept înainte fără nici o emoţie. Îşi ţinea braţul întins, cu palma în sus.

Îngenuncheat pe o pernă de culoare roşie-rubinie, un chinez bătrînior şedea aplecat deasupra braţului bărbatului, lucrînd cu artă pe antebraţul lui. Acesta nu folosea acul de tatuaj de tip electric, mai modern, ci proceda în felul lui obişnuit, marcînd pielea cu îndemînare şi lovituri rapide. Lucra repede, dar cu mare grijă, desenînd pe piele un pumnal subţire, verde, cu un şarpe de culoare purpurie încolăcit pe lamă, capul lui galben ieşindu-se de după mîner.

Cînd bătrînul termină, se dădu puţin înapoi şi-şi contemplă lucrarea. Satisfăcut, făcu o plecăciune clientului, iar tînărul îşi plecă ochii spre pumnal. Era o operă de artă frumos executată, care provoca o senzaţie de ameninţare. O intenţie de zîmbet schimbă brusc expresia impenetrabilă a feţei tînărului. Se îndreptă spre o oglindă cu ramă aurită, se postă în faţa ei, privind cu răceală imaginea reflectată de ea. Pe faţă i se vedea o urmă de autoadmiraţie. Se întoarse către bătrînul artist.

– Minunat, zise, şi făcu o plecăciune spre el, la care bătrînul îi răspunse în acelaşi fel. Îşi puse pe el un costum de ceremonie din brocart roşu şi galben şi se îndreptă spre camera alăturată, care era decorată cu minunate antichităţi chineze şti, cu obiecte de artă şi carpete orientale. Dincolo de cameră, prin ferestrele mari, la picioarele casei, se întindea oraşul Macao.

Un bărbat cam de şaptezeci de ani, stătea lîngă un acvariu imens, cu peşti de mare, fărîmiţînd hrană pentru peşti şi aruncînd-o înăuntru. Se opri cînd tînărul intră în cameră, îşi şterse mîinile şi studie tatuajul cîteva momente înainte de a-şi da aprobarea.

– Încă o operă de artă, zise.

Se aplecă în semn de mulţumire spre bătrînul care făcuse tatuajul, iar acesta îi răspunse la fel, apoi plecă. Bătrînul era şeful unui puternic clan chinezesc cunoscut ca White Palms, care controla triadele Chiu Chao, cele mai puternice paisprezece bande din lumea interlopă de pretutindeni. Un atac de cord îl paralizase parţial şi îi zdruncinase puţin memoria, astfel că se hotărîse să se retragă. Tînărul, al cărui nume era Tollie Fong, urma să devină, în noaptea aceea, noul *san wong*, şeful suprem, cum era denumit conducătorul triadei.

– Este o zi mare, spuse bătrînul, supraveghindu-şi peştii. Tatăl tău ar fi fost foarte mîndru de tine, aşa cum sînt şi eu. Nimeni altul în afară de tine nu merită onoarea de a deveni *san wong*-ul triadei White Palms.

Stăteau lîngă un acvariu cu apă sărată, mare cam de vreo patru sute de litri. Bătrînul fărîmiţa creveţi de apă sărată şi îi împrăştia în bazin.

– Acum pot să-mi petrec timpul distrîndu-mă cu peştii mei.

Peşti frumoşi de culoarea curcubeului înotau încoace şi-ncolo pe fundul cu corali al bazinului. Cel mai deosebit dintre ei era un înger cu botul lung, de culoarea cobaltului azuriu, mai mare decît ceilalţi.

– Timp de cincizeci de ani am fost cea mai temută dintre triade. Acum, mai important ca oricînd este să nu fie contestată, continuă bătrînul.

Pe măsură ce bucăţile de creveţi se duceau la fund, peştii se buluceau spre ele. Îngerul azuriu îi ataca, se arunca asupra lor şi, împrăştiindu-i, înghiţea micile bucăţele ce se scufundau spre fundul bazinului.

– Nu arăta slăbiciune nimănui... Bătrînul mai sfărîmă în mînă nişte hrană pentru peşti şi o aruncă în bazin. Îngerul azuriu se învîrti cu prudenţă cîtva timp, apoi se repezi, înhăţă o bucată şi se retrase. Prin luciul apei, Tollie Fong putea să vadă tatuajul bătrînului *san wong*. Era identic cu al lui, făcut, de fapt, de acelaşi artist cînd amîndoi erau mult mai tineri ...nici familiei, nici soţiei, nici fratelui, nici mie... dar, mai ales, niciodată duşmanilor tăi. Ei bine, destul despre asta. În timp ce bătrînul îşi exercita arta magică asupra braţului tău, a telefonat omul tău din Bangkok. Mi-am luat libertatea să preiau eu mesajul, ca să nu fii deranjat.

– A, bine. Şi ce a spus? întrebă Fong nerăbdător.

– A spus că grădina este sădită şi că recoltarea va fi în seara aceasta.

Treizeci de kilometri la est de Kangar, lîngă Padang Besar, unde calea ferată trece din Thailanda în Malaysia, preotul Kilhanney conducea cu prudenţă un camion platformă de-a lungul drumului de ţară neasfaltat. Era doar la un kilometru şi

jumătate de stația de frontieră și începuse să plouă din senin, așa cum se întîmplă întotdeauna în sudul Thailandei. Fulgere luminau cerul și frunze de palmier mînate de vînt se lipeau de parbriz. Lui Kilhanney îi era milă de femeile din spate. Nu avea prelată ca să acopere camionul și cele optsprezece muncitoare se înghesuiseră una într-alta ca să se apere de furtună. Kilhanney nu știa exact ce se întîmplă și nici nu voia să știe. Sarcina lui era să întîlnească un avion particular la Songkhla și să conducă optsprezece muncitoare pînă la frontiera thailandeză cu Malaysia.

Drumul o cotea în jos, trecea de punctul de pază, ducea înapoi prin junglă, la cincizeci de kilometri de drumul principal, apoi urca spre nord în peninsula thailandeză spre Bangkok. Punctul de pază de la frontieră era puțin mai mare decît clădirea unei vămi și avea doi paznici.

Înainte de asfințit, optsprezece femei, dintre care douăsprezece își cărau copiii legați în spinare, urmau să treacă de cealaltă parte a hotarului acela invizibil care despărțea Thailanda de Malaysia. Cu permisele de muncă pe care le aveau, acestea puteau cîștiga cîte zece dolari pe zi ca muncitoare pe plantațiile de cauciuc sau ca servitoare la aristocrații bogați. Dincolo de frontiera izolată, un alt autocamion aștepta să le tansporte la muncile lor. Asta se întîmpla zilnic, nu era nimic neobișnuit.

Numai că aceștia nu erau copii obișnuiți. Aveau abia șase luni și fuseseră cumpărați pe străzile din Bangkok cu cîteva ore mai devreme, apoi fuseseră uciși înainte ca avionul să decoleze spre aeroportul Hao Yai.

Kilhanney nu știa nimic despre încărcătura de copii morți pe care o transporta. Femeile păreau neobișnuit de tăcute cînd urcaseră în camion, dar el credea că erau așa din cauza vremii.

Opri camionul la trecerea frontierei și sări jos din el. Ploaia se oprise de cîteva momente și acum bumița ușor, dar fulgerele luminau încă cerul deasupra junglei care îi înconjura.

După ce coborî, Kilhanney se duse în spatele camionului și lăsă în jos oblonul din spate. Ajută femeile să coboare, în special pe cele cu copii în spinare. Femeile aler gară pe o potecă noroioasă către punctul de pază, cu permisele de muncă pregătite.

Doi paznici se cuibăriseră în micul avanpost să se adăpostească de ploaie. Kilhanney se întoarse în cabină, privind

cum femeile se apropiau de paznicii de la frontiere. Restul era rutină. Paznicii malaiezieni erau prietenoşi şi flirtau cu femeile.

Cînd una dintre femei trecu de paznic, mîna copilului se desprinse din frînghie şi căzu bălăbănindu-se în aer. Ea iuţi pasul, fără să bage de seamă că-i alunecase copilul şi că-i ieşise capul dintre legături. Cum trecea mai departe, paznicul o opri zîmbind şi întinse mîna după copil ca să-l pună la loc. Cînd îl atinse însă încremeni. Copilul era rece ca gheaţa. Femeia intră în panică şi o luă la fugă, iar copilul se rostogoli drept în braţele paznicului.

Acesta ţinînd copilul în mînă, strigă către celălalt paznic:

– Copilul este mort! Opreşte-o! Dar femeia alerga înapoi spre camion.

Toate femeile cu copii începură să fugă. Al doilea paznic se uită la copilul din spinarea altei femei.

– Şi ăsta e mort, răcni el.

Femeile se zăpăciră de frică şi începură să alerge înapoi spre camion, dar paznicii traseră cîteva focuri de armă în aer ca să le oprească. Kilhanney se sperie, băgă camionul în viteză şi, cu cauciucurile săpînd pămîntul clisos, dispăru.

Kilhanney conducea ca un nebun. Camionul greu gonea pe un drum alunecos, huruind prin furtuna sălbatică ce se dezlănţuise. Şoferul privea îngrozit printre ştergătoarele de parbriz. Din cauza fricii i se uscase gura.

– Oh, Dumnezeule, repeta într-una. Apoi dintr-o dată drumul din faţă se lumină puternic, un trăsnet zgudui cerul şi lovi unul dintre copacii falnici. Lumina îl orbi pe moment. Îşi şterse ochii, apoi i se păru că drumul dispare şi că în faţa lui nu era decît jungla. Întoarse volanul. Cauciucurile camionului alunecară în pietrişul afînat şi pavajul sfărîmicios derapînd în junglă. Se lovi de un taluz şi se opri.

Kilhanney era năucit. Parbrizul era spart. Bîjbîi după mînerul uşii, trase de el şi, cînd uşa se deschise, se rostogoli într-un şanţ plin cu apă rece care îl făcu să-şi revină. Se ridică în capul oaselor o clipă, apoi se căţără pe partea alunecoasă a şanţului şi se năpusti în junglă.

Alergă nebuneşte; ramurile copacilor şi ale bambuşilor care îl plezneau îi rupseră hainele şi îi rănirăfaţa. Trăznetul trans-

formă jungla într-un coşmar. Liane de mărimea şerpilor boa se răsuceau pe pământ şi strangulau marii manglieri. Un alt trăznet bubui deasupra capului său. În lumina alb-albastră, bîntuită de stafii, Kilhanney văzu un Buddha uriaş de piatră erodat de vreme, uitîndu-se încruntat la el printre ferigi, faţa şi corpul fiindu-i învăluite de neînduplecatul lăstăriş. Kilhanney căzu lîngă un copac scoţînd un ţipăt strident. Apoi, cu inima izbindu-i coastele, continuă să alerge prin furtună.

Localul arăta ca un platou al unui film western, o cameră mare cu mese şi scaune împrăştiate alandala, pline de praf, pe duşumea. Lumini verzi estompate atîrnau din tavan, ca nişte pîlnii cu susul în jos. Camera era joasă, rece, întunecoasă şi mirosea a bere şi a ceapă. Ventilatoarele din tavan zbîrnîiau încet mişcînd aerul. Era un loc ce părea pierdut în timp.

În fundul camerei, aşezat de-a latul ei, se găsea un bar vechi din stejar. Era un bar grozav, cu o bară de bronz pentru picioare, şi cîteva scuipători aşezate de-a lungul ei. Deasupra lui, o oglindă înclinată se întindea de-a lungul peretelui salonului, iar în mijloc, gravat cu litere frumos arcuite, era numele „Tom Skoohanie" şi sub el, în direcţia opusă, ca să completeze cercul, era gravat „The Galway Roost, 1877".

Deasupra oglinzii, un cap de bizon, jalnic, soios şi mîncat de molii se uita trist cu singurul ochi de porţelan – celălalt era acoperit cu un petic de pînză. Aproape în mijlocul oglinzii era o gaură de glonţ de calibru mare.

Un perete al salonului era acoperit cu fotografii vechi şi cu desene de cowboy renumiţi, indieni şi bandiţi; un tablou de familie a lui Jesse şi Frank James cu pălării de melon într-una din cele mai frumoase duminici din viaţa lor; fraţii Doolin stînd în faţa unei autodube a închisorii zîmbind, ca şi cum nu ar fi avut nici o grijă pe lumea asta; Wild Bill Hickok mort, lungit pe o masă de pocker cu pistolarul Jack Dance în spatele mesei, ţinînd în mînă ultimele cărţi ale lui Hickok; Pat Garrett stînd deasupra unui bizon mort, cu puşca Sharp în mînă; Geronimo, îngenuncheat ca indienii, cu puşca pe genunchi; un Crazy Horse care privea sfidător.

Într-un colţ, lîngă bar, un tonomat Wurlitzer în stare perfectă îngîna melodia „Surfin'" a formaţiei Beach Boys. De partea cealaltă a camerei, cu două trepte deasupra nivelului podelei, se găsea o cameră mică, despărţită de o draperie din mărgele de sticlă strălucitoare. Cîteva persoane jucau cărţi la una din cele două mese, într-un separeu, iar la capătul celălalt, doi bărbaţi jucau biliard pe o masă acoperită cu pîslă roşie. La capătul acestei camere retrase, pe un scaun tapiţat, alături de care se afla un lampadar garnisit cu ciucuri, şedea un domn impozant într-un costum alb, cu părul înspicat, bărbia dublă atîrnîndu-i peste cămaşa albă şi cravata neagră. În faţa lui se găsea o masă pe care era aşezată o casetă cu bani şi o sticlă cu vin alb. Bărbatul citea. Cînd termină pagina, îşi băgă degetul în paharul cu vin, pe care îl ţinea într-o mînă, linse vinul de pe deget şi întoarse pagina.

Un bărbat înalt, slab, cu mustaţa pe oală, şedea la capătul barului din apropierea lui, sporovăind încet cu un negru înalt şi dichisit, îmbrăcat cu o bluză neagră peste care avea o vestă de velur, cu blugi şi cizme de cowboy, şi o pălărie tot de cowboy, destul de mare ca să poţi face baie în ea. De panglica pălăriei era prinsă o pană de papagal roşie, galbenă şi verde. De sub jacheta bărbatului înalt se vedea mînerul unui pistol mare, şi cînd vorbea arunca uneori cîte o privire spre bărbatul impozant în haine albe. Singura persoană care mai era în camera principală era un bărbat cu păr blond, lung, ce şedea aplecat peste bar.

Un telefon sună undeva în camera din spate. Barmanul ieşi din încăpere, lipsi cîteva secunde, apoi se întoarse. Îi făcu semn cu degetul bărbatului înalt, care trecu prin spatele barului şi, cînd intră în oficiu, scoase un pistol mare cît un tun şi i-l dădu barmanului. Intră apoi în birou şi închise uşa în urma lui.

Cîteva minute mai tîrziu reveni în încăpere. Avea faţa aspră şi convulsionată, muşchii obrajilor i se contractaseră.

– Trebuie să plec, îi spuse barmanului. Spune-i Onorabilului să închidă banca pînă mă întorc.

– Ce s-a întîmplat?

– Kilhanney s-a sinucis, spuse el simplu şi ieşi furios din bar. Cînd ajunse afară, nu se mai gîndi la ceea ce se întîmplase şi imediat fu învăluit de viaţa de noapte a cluburilor din Patpong care era în plină desfăşurare. Muzica şi flecărelile celor

dinauntru străbăteau pînă în stradă. Bărbatul înalt se îndreptă spre un *tuk-tuk*, unul dintre vehiculele cu trei roți care păreau să domine traficul strangulat din Bangkok. Micul vizitiu thailandez porni trăsurica și se întoarse spre bărbatul înalt.

– Sam Peng, zise el liniștit cînd se urcă în trăsurica cu două locuri. Chiar lîngă Tri Phet Road.

Micul vehicul coborî pe o alee pustie în Yawaraj, Cartierul Chinezesc din Bangkok, și se opri. Din umbră apăru în fugă un chinez adus de spate și se așeză alături de bărbatul înalt.

– Ce s-a întîmplat? șopti vocea orientalului.

– După cum am aflat, acum patru nopți Kilhanney a luat trenul de noapte spre sud și a dus cu camionul niște muncitoare pînă la frontieră, lîngă Kangar. Douăsprezece dintre femei aveau copii în spinare. Toți copiii fuseseră sufocați și în corpul fiecăruia s-au introdus cîte trei kilograme de praf alb chinezesc. Orientalul șuieră ușor printre dinți, dar nu spuse nimic.

Bărbatul înalt ridică ușor din umeri.

– Ucigași de copii, zise el, dar ingenios. Drace, poți să cumperi un copil pe străzile din Bangkok cu cincizeci de dolari, asta se petrece în fiecare zi.

– Cum s-a întîmplat?

– Wol Pot.

– La naiba! *La naiba*, de ce nu ți-a spus?

– Nu știu. I-a spus lui Max că Wol Pot se baza pe el să facă cursa. Nu știa despre copii. Max zice că padre credea că face transportul, că se va întoarce și va uita, dar chestia cu copiii l-a dărîmat. Cînd a ajuns la localul lui Max, era nebun. Azi-dimineață, s-a dus la plajă, s-a aruncat în valuri și nu s-a mai întors. Corpul i-a ieșit la suprafață acum o oră.

Cei doi bărbați rămaseră fără să vorbească cîtva timp. În cele din urmă, chinezul rosti:

– Mă întreb cît de mult le-o fi spus Wol Pot?

– Aș zice că foarte puțin. Ce naiba, noi sîntem garanția lui.

– Micuța nevăstuică ar fi trebuit ucisă de multă vreme.

– Ei bine, tu știi care este părerea mea, zise bărbatul cel înalt. Mai bine mai tîrziu decît niciodată. Poate reușim să-i facem să pună ei mîna pe Wol Pot în locul nostru.

– Cum propui să facem asta?
– *Calul Thailandez,* răspunse bărbatul cel înalt.

AMERICA
CADOUL

PASĂREA

În dosarele ultrasecrete ale Interpolului, cunoscute ca Holy Ghost Entry şi care erau numai la îndemîna acelora cu prima şi a doua verificare, zburătorul – el, ea sau ei – era cunoscut sub numele de cod Pasărea. Rapoartele erau strict secrete, deoarece nici una dintre autorităţile din Europa sau din America nu dorea ca presa să aibă idee despre porecle. În special, nu voiau ca Pasărea – sau presa – să ştie că există vreo legătură între problemele de la Paris şi cele de la Chicago.

Pasărea ştia asta, oricum. Ea zbura chiar acum la doi metri deasupra etajului salonului cu impresioniştii francezi ai Salonului Internaţional de Artă.

Afară, pe Sixty-fourth Street, viaţa mergea înainte. Luni seara, soţii şi soţi se grăbeau spre casă la soţii şi soţiile lor... de la lucru, de la iubiţii lor, de la un film, o întîlnire de afaceri sau de la un aperitiv în drum spre casă.

Custodele salonului plecase devreme, astfel că paznicul de noapte îl păcălise puţin şi încuiase la şase fără cinci. În ultima oră fusese doar un vizitator, un tip ciudat cu o barbă roşie, deasă, îmbrăcat într-un impermeabil galben deschis. După cîte se părea părăsise muzeul neobservat. Cel puţin, aşa gîndea paznicul.

Dar Pasărea nu plecase. Ea se ascundea în camera în care se ţineau măturile şi aştepta ca paznicul să-şi facă controlul obişnuit: acesta încuie, conectă sistemul de alarmă şi fotocelulele, formă codul de declanşare al alarmei care controla senzorii de vibraţie ai podelei, apoi verifică cele opt ecrane ce supravegheau fiecare cameră a muzeului. După ce termină, se aşeză să-l asculte pe Dan Rather şi să mănînce unul din cele două sandvişuri pregătite de soţia sa. Pentru noaptea aceasta

avea sandvişul său preferat, salată de pui cu o felie de ananas şi muştar. Putea să uite de el cînd mînca aşa ceva.

Pasărea aşteptă pînă cînd paznicul fu absorbit de sandviş şi de ştirile de la CBS. Ieşi din cămăruţă, merse trei metri în josul coridorului care ducea la camera mică unde era aparatura electrică de alarmă şi sări peste dispozitivele pentru alarmarea geamurilor şi a fotocelulelor. Nu se uită la senzorii podelei. Era prea complicat ca să-şi bată capul cu ei şi, de altfel, nu constituiau o problemă. El nu mergea niciodată aproape de podea.

Pulsul Păsării se acceleră cînd începu să urce spre acoperiş. Îi plăcea înfruntarea. Lucrînd afară, o provoca şi, cu cît treaba era mai grea, cu atît devenea mai palpitantă. Nu-l interesa rezultatul, îi plăcea ce face. Îşi ascunsese trusa de scule pe acoperiş, cu două zile în urmă, prezentînd paznicului din acea zi o legitimaţie falsă de pompier, după care verificase întreaga clădire, fără să aibă probleme. Îşi ascunsese trusa – o geantă mare neagră de nylon, plină cu ceea ce el numea „necesarul" – înăuntrul unei supape pentru aer condiţonat. Asta fusese floare la ureche, aproape prea uşor. Măsurile de securitate nu erau foarte severe, şi paznicul nu bănuia că muzeul va fi atacat atît de repede după închidere.

Îşi scoase barba şi impermeabilul, le îndesă în geantă, îşi înnegri faţa, apoi deschise cu şperaclul lacătul de pe luminatorul de deasupra camerei cu impresioniştii francezi. Fixă un dispozitiv mare de aluminiu pe pervaz, introduse prin inelele acestuia şi prin acelea ale echipamentului pe care îl purta o fringhie groasă de nylon şi coborî pe coardă.

Acum zbura la doi metri deasupra podelei, aproape de zidul de sud astfel încît să nu poată fi văzut pe monitorul T.V., cu ancora de salvare legată de piept. Folosindu-şi capul drept pivot, rotindu-se, uneori atîrnînd cu capul în jos, alteori cu picioarele în jos, Pasărea era un Peter Pan viu înconjurat de tablouri de Monet şi Manet, Cassatt şi Signac, Gaugain, Van Gogh, Sisley, Cézanne şi Renoir. *Minunat*, gîndi Pasărea. *Cine altcineva mai lucrează într-un loc plin de atîtea lucruri extraordinare?*

Dar cum se balansa încetişor în aer, bucurîndu-se de minunatele picturi atîrnate pe pereţi, ochii îi căzură dintr-o dată pe o bancă din mijlocul camerei. Pe bancă era întinsă o pisică.

Pasărea îngheţă. Ionii din aer îngheţară. Totul îngheţă în afară de pisică, aceasta dormea liniştită.

Dacă pisica sare, gîndi Pasărea, senzorii de vibraţie îl vor aduce imediat pe bătrînul paznic. Se legănă la capătul frînghiei cîteva secunde privind pisica, o felină gri-vărgată. Trebuia să se mişte încet, liniştit şi spera să n-o trezească.

Pasărea îşi mişca uşor capul înainte şi înapoi, rotindu-se, pînă reuşi să atingă peretele. Căută în trusă, scoase din ea două clame, se roti pînă ajunse iar lîngă perete şi, uşurel, fixă cele două ventuze pentru a-şi menţine echilibrul.

Folosi o cheie fixă mică pentru a scoate fiecare ramă, desprinse un Monet, un Cézanne, un Renoir şi le ridică uşor, le acoperi pe fiecare cu cîte o bucată de pînză, le făcu sul şi le puse în tubul atîrnat de umărul său, fixat bine cu o curea de spinare ca să nu alunece. Desfăcu apoi ventuzele şi se roti înapoi prin aer, cu capul atîrnînd în jos spre podea.

Pisica se întoarse pe spate, deschise ochii şi se uită la cea mai mare pasăre pe care o văzuse vreodată în viaţa ei.

Pasărea se uită la pisică.

Ochii pisicii se măriră şi ea se ridică în picioare. Spinarea i se arcui şi scuipă spre Pasăre.

Nu sări, gîndi Pasărea, te rog, nu sări.

Pisica însă sări pe duşumea.

Senzorii de vibraţie ai podelei dădură alarma pe ecranul monitor din birou. Paznicul tresări la bîzîitul alarmei, se uită pe monitor, dar pisica şedea chiar sub el şi paznicul nu o putu vedea pe ecran. Camera părea goală.

– Drace, bodogăni bătrînul, ţinîndu-şi respiraţia.

Îşi scoase revolverul din toc, merse în josul holului şi se opri cîteva clipe în afara arcadei care ducea spre camera mare, apoi luă arma şi ţinînd-o cu amîndouă mîinile intră înăuntru. Pisica se strecură printre picioarele lui şi o zbughi pe hol.

– Blestemato! strigă paznicul.

Bătrînul îşi bagă arma la loc în toc, făcu cîţiva paşi în cameră şi se opri o clipă cu mîinile în şold.

Pasărea atîrna deasupra capului său la o distanţă de treizeci de centimetri.

– Blestemato, era să-mi faci un atac de inimă, zise paznicul tare. Asta-i a doua oară în săptămîna asta că mă sperii strașnic.

Pasărea își ținu respirația. Dacă paznicul s-ar uita în sus, s-ar privi ochi în ochi. Dar nu o făcu. Aruncă o privire superficială prin cameră și se îndreptă spre hol, strigînd „Pis, pis".

Pasărea răsuflă cu ușurare. Numele i se potrivea.

Nu-i plăceau pisicile.

SLOAN

Era patru douăzeci și opt de minute cînd Stenhauser părăsi birourile de la etajul al douăzeci și optulea ale Companiei de asigurare Everest de pe East Fifty-seventh Street. Luă liftul pînă la etajul al doilea, coborî pe scări încă un etaj și ieși pe ușa de serviciu dinspre vest.

Sloan era într-o cafenea de pe Fifty-seventh, între Second și Third Avenues. Își alesese un loc bun. Prin geamurile ei putea să vadă trei părți din clădirea Everest. A patra, partea din spate, ducea spre o alee închisă, care dădea în Third Avenues. Indiferent ce drum ar fi ales Stenhauser, Sloan putea să-l vadă. Își scoase blocnotesul negru și notă ceva în el, așa cum făcuse în ultimele trei zile. După aceea îl urmări pe bărbatul scund.

Numele lui Stenhauser fusese introdus discret în computerul lui Sloan, de doi ani. Pînă cu trei zile în urmă, habar n-avea cum arăta Fred Stenhauser și nu știa altceva despre el în afară de profesia sa. Nu fusese nevoie pînă acum. Numele din dosarul lui Sloan erau ca niște conturi în bancă și Sloan era un maestru în privința asta, le păstra pentru zile negre. Era de un calm patologic. Nu se grăbea niciodată, putea aștepta o veșnicie sau, cel puțin, pînă cînd era pregătit. Acum era gata să se folosească de informația în care era menționat numele lui Stenhauser.

Stenhauser era o țintă ușoară. Era tot atît de pedant pe cît era Sloan de răbdător. Pleca întotdeauna de la birou cu puțin înainte de patru și jumătate. Se oprea să bea un pahar de martini la Bill's Safari Bar, pe Fifty-sixth Street. Ajungea acasă în jur de ora șase, iar la șase și zece ieșea din nou să-și plimbe cățelul.

Viaţa pentru Stenhauser era ca un ritual. Purta numai costume la două rînduri, din stofă ecosez, cu un pulover sub haină şi o cravată colorată. Întotdeauna. Se tundea în fiecare marţi dimineaţă la opt şi jumătate, la frizeria St. Regis, zilnic lua micul dejun la aceeaşi cafenea pe Fifty-seventh Street, citea *Wall Street Journal* şi îşi petrecea concediul la Cape Cod. Nu se abătea niciodată de la programul lui.

Chiar mica şi singura sa excentricitate era previzibilă, deoarece, deşi îşi urma ritualul zi de zi, rareori părăsea biroul pe aceeaşi uşă sau lua acelaşi drum spre Bill's sau se întorcea de la Bill's la casa lui construită din gresie, de pe Seventy-fourth Street. Era ca şi cum juca un joc, ca şi cum cineva l-ar fi urmărit tot timpul şi scopul lui era să scape de el. Pe Sloan îl amuza ciudăţenia asta. Acum chiar îl urmărea cineva pe Stenhauser şi el nici măcar nu-şi dădea seama.

În ziua aceea, Stenhauser, un bărbat scund, subţirel, în jur de treizeci şi cinci de ani, cu ochi cu pleoape grele ca ale broaştelor, o luă spre est pe Second Avenue, apoi spre sud pe Fifty-sixth Street; se întoarse spre dreapta şi merse două blocuri mai departe spre Bill's Safari Bar. Mergea sprinten, privind mereu în pămînt înaintea lui, ca şi cînd i-ar fi fost frică să nu calce pe ceva.

Sloan se hotărî să-l abordeze în barul lui Bill. Barul nu era niciodată aglomerat, motiv pentru care Stenhauser se ducea să-şi bea paharul cu martini acolo. Deşi decorul era puţin cam încărcat cu ferigi şi capete de animale împăiate, barul era mic şi liniştit, iar barmanul ştia să pregătească un martini excelent.

Cînd Stenhauser trecu de Second Avenue şi o luă pe Fifty-sixth, Sloan traversă strada şi merse în urma lui. Îl depăşi, aşteptă pînă cînd acesta se apropie de barul lui Bill şi intră înăuntru cu cîteva secunde înaintea lui, uitîndu-se în stînga şi în dreapta, pînă cînd Stenhauser îşi atîrnă haina în cuier şi găsi un loc la bar. Sloan se aşeză pe un scaun lîngă el. Stenhauser nu-l observă, citea revista *Art World* în timp ce barmanul pregătea un martini. I-l puse în faţă, apoi se întoarse către Sloan.

– Cu ce vă pot servi?

– Un cocteil slab, zise Sloan, apoi aruncă o privire către Stenhauser. Văd că dumneavoastră preferaţi gin Bombay amestecat cu Beefeater's, zise pentru început.

Stenhauser îl privi printre pleoapele grele şi păru parcă plictisit.

– Este opţiunea barmanului, zise cu o voce nazală. Sincer să îi-u, mă îndoiesc că aş putea spune care este diferenţa între cele două.

– Dar dumneavoastră preferaţi martini demi-sec.

– Mai bine să spunem că nu-mi place gin simplu, spuse Stenhauser absent, răsfoindu-şi revista.

– Nu pot să nu observ că vă interesează arta, insistă Sloan.

Stenhauser bătu nervos cu degetul pe coperta revistei.

– Afaceri şi plăcere, răspunse tăios.

– Fără glumă, zise Sloan. Cu ce vă ocupaţi?

– Ocupaţia mea, dacă doriţi să ştiţi, sînt asigurările.

– Asigurări de viaţă, societăţi...

– De fapt, eu sînt cel ce stabileşte cuantumul despăgubirilor, spuse Stenhauser, întorcîndu-şi atenţia spre revistă.

– Lăsaţi gluma, zise Sloan cu entuziasm. Cum se potriveşte asta cu lumea artei?

Bărbatul scund îşi puse revista alături pe bar şi oftă.

– Sînt specialist. M-am specializat în recuperarea operelor de artă furate.

– Hei, asta pare foarte interesant şi profitabil, nu-i aşa?

Îi făcu cu ochiul lui Stenhauser.

– Ei bine, încă nu sînt gata să mă retrag, dacă vă referiţi la asta.

– Nu încă, spuse Sloan, luînd o gură de bere, fără să-l privească.

Ochii lui Stenhauser se micşorară. Bărbatul ăsta începea să-l plictisească. Prea era curios. Stenhauser îl studie. Avea faţa ridată şi tăbăcită, o cicatrice sub ochiul drept, iar corpul îi era pătrat ca o cutie şi muşchiulos. Părul negru ca pana corbului era tuns prea scurt şi haina prea strîmtă. Părea din altă lume. Mai mult vînător decît pescar. Avea înfăţişarea vînjoasă a unui vînător, nu slăbănoagă ca a unui pescar. Probabil că făcea gimnastică în fiecare zi. Un fan al sporturilor şi un băutor de bere. Nu prea deştept, gîndea Stenhauser.

– Dar dumneavoastră cu ce vă ocupaţi, domnule... începu Stenhauser.

– Sloan, Harry Sloan. Sînt copoi.

– Detectiv?

– Nu, chiar copoi, zise Sloan, ţesînd încet o pînză strălucitoare pentru musca sa.

– Asta-i bine. E foarte nostim, chicoti Stenhauser. De asta se ocupă toate revistele de bîrfă, nu? Cred că toţi sîntem cam băgăcioşi.

– Da, dar nu în genul meu, îi spuse Sloan confidenţial, aplecîndu-se spre el. Eu – ridică două degete în sus – nu mă amestec în treburi scabroase.

Stenhauser păru surprins.

– Ce-i mai mulţi oameni n-ar recunoaşte asta, zise, sorbind încă o înghiţitură de martini.

– Mie îmi place să studiez oamenii, rosti Sloan. Cred că sînt un foarte bun cunoscător al caracterului.

– Adevărat?

– Să vă iau pe dumneavoastră, de pildă. Fac pariu că sînteţi un om foarte pedant.

– Pedant, ha. Stenhauser se gîndi cîteva momente. Presupun că ai dreptate. E rentabil să fii meticulos în meseria mea.

– Sînt sigur că este. Nu vă puteţi permite o greşeală. Sloan se apropie mai mult de el. Aveţi de-a face cu elemente criminale? îl întrebă, mai adăugînd ceva la cursa pe care i-o întindea.

– Asta şi fac, răspunse bărbatul scund, cu mîndrie. Îmi dau seama că nu sînt foarte impunător, dar vorbesc limba lor. Pot fi foarte dur cînd trebuie.

– Îmi închipui, zise Sloan.

– Da?

– Absolut. Pariez că sînteţi un negociator pe cinste.

Era vechiul truc al lui Sloan, să măgulească vanitatea omului. Nu dădea niciodată greş.

Oarecum arogant, Stenhauser încuviinţă dînd din cap de cîteva ori, dar nu comentă nimic. L-am prins, gîndi Sloan.

– Din cînd în cînd, scriu cîte ceva, zise Sloan. Mi-ar plăcea să scriu despre unele dintre cazurile dumneavoastră, cele dure. Ar putea fi ceva interesant pentru mine.

– Păi, eu, este foarte măgulitor pentru mine, dar, ăă, majoritatea cazurilor mele sînt secrete.

– Nu mă refer la nume reale. Numai, ştiţi, ceva material cu dedesubturi. Cu cît ştii mai mult cu atît este mai autentică munca pe care o faci.

– Presupun că aşa este. Bine, poate altă dată. Trebuie să plec peste cîteva minute.

– Ascultaţi-mă, de ce n-am vorbi despre asta pe drum spre Seventy-fourth Street, zise Sloan zîmbind, în timp ce-şi sorbea berea.

Stenhauser îl privi surprins o fracţiune de secundă.

– De unde... nu mă duc acasă, zise repede. Am bilete la teatru.

– Păcat. Cîinele dumneavoastră o să fie nenorocit.

– Ce naiba vrei? zise Stenhauser printre dinţi, aplecîndu-se mai mult spre Sloan.

– Pe Hatcher.

– Hatcher?

– Hatcher, încuviinţă Sloan din cap.

– Trebuie să ştiu ceva despre el?

– Christian Hatcher, domnule Stenhauser. Îl vreau, asta-i tot. O adresă, un număr de telefon, ceva. Apoi voi dispărea din viaţa dumitale, uite aşa. Pocni din degete.

– Cred că aşa ar trebui să şi faci – pocni şi el din degete – să dispari aşa, oricine naiba ai fi.

– N-are importanţă ce se întîmplă, jocul s-a terminat, domnule Stenhauser. Nu mai merge... trucul cu arta vreau să spun, şi ştiu că dumneata ştii la ce mă refer. Acum, ceea ce vreau eu este să vorbesc cu Hatcher, asta-i tot. Fără să ne certăm. Ce dracu', sîntem prieteni vechi. L-am ajutat o dată, l-am scos dintr-o belea.

– Nu mai spune.

– Da.

– Ascultă, eu nu cunosc nici un Hatcher, dar, dacă aş cunoaşte vreunul, nu ţi-aş spune nici măcar iniţiala tatălui, nici ce număr poartă la pantofi, nu ţi-aş spune... nu ţi-aş spune nimic despre el. Nu-mi placi. Nu-mi place stilul tău şi pălăvrăgeala ta aiurită. E clar?

Sloan încuviinţă din cap cu toată convingerea. Îşi vîrî un deget sub nasul lui Stenhauser.

– Te încăpăţînezi, aş spune, replică el încet şi răbdător ca întotdeauna, zîmbind în continuare. Şi asta-i foarte rău.

– Adevărat?

– Adevărat. Încăpățînarea asta o să te coste cam – oh nu știu sigur – cel puțin zece ani. În plus, ți se vor lua toți banii pe care i-ai cîștigat și aș spune că sînt destul de mulți.

– Nu știu despre ce dracu tot vorbești, domnule... Sloan, așa te cheamă?

Sloan dădu din cap afirmativ.

– Ascultă, de ce să nu mergem pe Seventy-fourth Street împreună. Poate că aș reuși să clarific toate lucrurile astea pentru dumneata. Nimeni n-o să ne bage în seamă, și dumneata, în orice caz, trebuie să te duci acolo ca să-ți scoți cîinele la plimbare, chiar dacă te duci la teatru sau nu. În cazul că e nevoie să fiu mai convingător, putem să pălăvrăgim despre Paris, Chicago... New-York.

Ședeau acolo amîndoi, înfruntîndu-se cu privirea. Stenhauser fu primul care lăsă ochii în jos.

– La dracu, spuse el, aproape în șoaptă. Dacă îmi promiți că n-ai să mă ataci pe drum, poate că o să afli cîte ceva.

Afară, un vînt proaspăt de primăvară sufla peste oraș. Trecură de Madison Avenue și o luară spre nord. Stenhauser tăcea. Privea în pămînt în timp ce mergea cu mîinile băgate adînc în buzunarele hainei.

– Știi, poate că am fost puțin cam aspru cu dumneata, zise Sloan, surîzînd binevoitor. Poate că Hatcher și-a schimbat numele. Poate îl cunoști sub alt nume.

Stenhauser nu zise nimic. Mergea repede, privind în continuare în jos, înainte de a păși.

– El a folosit același procedeu în fiecare din cele trei acțiuni ale lui. Îi cunosc stilul. Coboară din tavan pe o sîrmă și apasă pe senzorii din perete cînd ridică tablourile. Nu ajunge niciodată prea aproape de podea, nu se teme de celulele fotoelectrice, de senzorii de vibrație ai podelei, de lucruri de felul ăsta. Și ticălosul lasă întotdeauna cîte ceva în urma lui, ca să ajute poliția. Bătrînul Hatch nu s-a schimbat deloc. A folosit aceeași tehnică și cînd a prădat ambasada rusă pentru mine, la Londra.

Stenhauser ridică ochii brusc și îl privi pe Sloan în timp ce mergeau.

– La fel şi la ambasada iraniană din Washington, asta înainte de afacerea cu ostatecii. Întotdeauna lasă ceva în urma lui. Unul dintre senzori, sîrma, ceva. Este o adevărată vrăjitorie... te pune pe o pistă falsă, pentru că evită sistemul de alarmă, fără să lase vreun indiciu real despre cum a procedat, şi ştii de ce?

Stenhauser începu să iuţească pasul.

– Pentru că a evita sistemul de alarmă presupune cunoaşterea lui din interior. În cele două cazuri ale mele, Hatcher avea un om înăuntru, dar nu voia să-l desconspire, aşa că lăsa ceva în urma lui. Acum a folosit vechea lui cascadorie. Drace, am fost pe urmele lui de la prima lovitură, afacerea din Paris. Doamne, ce rezultat! rîse Sloan apreciativ.

Stenhauser se opri. Îl împunse cu degetul pe Sloan.

– Eşti nebun, ştii asta? Nu ştiu cine naiba eşti sau care-i jocul tău, dar eşti plin de rahat pînă-n gît.

– Încă nu am ajuns la miezul problemei. Iată cum cred că se desfăşoară lucrurile. Să presupunem că cineva scoate un Picasso dintr-un muzeu. Cei de la muzeu nu vor asigurarea de un milion de dolari, ei vor tabloul. Îl vor înainte ca acesta să ajungă pe vreun iaht arab de-a lungul Mediteranei, aşa că fac un tîrg. Compania de asigurări plăteşte cincisprezece la sută şi nu pune întrebări. Achită o sută cincizeci de mii de dolari la o poliţă de un milion, muzeul îşi primeşte tabloul înapoi, iar hoţul se plimbă bine mersi cu o grămadă de bani.

Stenhauser nu era un bărbat curajos. Tot ceea ce făcea era să procure informaţii şi să încheie afaceri. Nu-şi imaginase niciodată ca el şi Pasărea să fie prinşi. Acum frica începu să i se strecoare în suflet.

– Nu este nimic ilegal în ceea ce fac, Sloan, zise el, apărîndu-se. Firește, eu încheiaceri, dar perfect legal. Asta salvează banii celor care plătesc taxe, pentru că poliţia nu este amestecată. Asta salvează banii companiei. Victimele îşi primesc lucrurile înapoi şi fiecare este mulţumit.

Vrea să mă păcălească, dar nu reuşeşte, gîndi Sloan jubilînd. Zîmbind în continuare, dădu din cap.

– Cum nu se poate mai bine, zise, dar să-ţi prezint un nou scenariu. Un hoţ atacă muzeul Luvru şi scoate tablouri în valoare de douăsprezece milioane de dolari. Apare intermediarul, aran-

jează lucrurile frumuşel şi încheie afacerea. Compania de asigurări se prăjeşte cu un milion opt sute de mii, dar salvează zece milioane două sute de mii de dolari din pradă, şi muzeul primeşte picturile înapoi. Să presupunem că avem un om într-adevăr deştept care lucrează pentru compania de asigurări. Acesta îl abordează pe zburător şi îi spune: „Ascultă, amice, eu pot să-ţi dau dinainte informaţii unde se află operele de artă, cînd este momentul, care este sistemul de securitate. Aranjez cumpărarea şi împărţim plăcinta pe din două." Sloan făcu o pauză. Isteţ, nu-i aşa?

– Ştiu unde vrei să ajungi cu asta şi am să-ţi spun chiar aici şi acum că eşti nebun, zise Stenhauser vehement.

Sloan continua să vorbească încet, liniştit, ca şi cum Stenhauser n-ar fi scos nici un cuvînt.

– Îmi închipui că aţi cîştigat amîndoi aproape patru miloane de dolari în ultimii doi ani, Stenhauser. Dar ascultă ce-ţi spun, nu numai că toţi poliţiştii din lume vor fi pe urmele voastre, dar veţi avea şi Serviciul de Venituri Interne în spinare de fiecare dată cînd veţi face o afacere. Tot ce trebuie să fac este să le spun că eşti amestecat. Dacă ei vor putea să dovedească sau nu, asta este treaba lor, dar este sigur că îţi vor face viaţa mizerabilă...

Cine dracu o fi individul ăsta? se întrebă Stenhauser. Nu nutrise niciodată înainte nici cel mai vag gînd de crimă – sau orice altă formă de vătămare corporală faţă de cineva – dar acum, mergînd pe Madison Avenue, îi zbîrnîiau în creier cele mai negre idei.

– Ştiu la ce te gîndeşti, zise Sloan citindu-i gîndurile. Las-o încurcată. Nu ai curaj şi nici talent pentru aşa ceva.

Stenhauser simţi că i se usucă gura.

Sloan dădu negativ din cap.

– Nu ai nici un motiv să fii neliniştit. Nu vreau să-ţi fac viaţa grea. Îl vreau doar pe Hatcher.

– Şi eu continuu să-ţi spun...

Sloan i-o tăie scurt. Ochii îi deveniră reci, îşi pierdură expresia, dar zîmbetul nu-i pieri. Stenhauser simţi că-l trec sudorile.

– Las-o baltă, omule, îi zise Sloan foarte liniştit. Ai să-mi spui tot ceea ce vreau să ştiu – acum – altminteri mă năpustesc asupra ta, încît ai să crezi că plouă cu pietre, gîndeşte-te bine la

ceea ce îți spun. În orice caz, afaceri n-ai să mai faci de-acum înainte. Vrei să-ți rămînă tot ce ai și să zîmbești în drum spre bancă sau vrei să dai de bucluc?

Stenhauser privi în susul și în josul străzii. Se strînse mai bine în haină și se uită la picioarele lui Sloan. O să mă omoare, gîndi el.

– Nu ai nici o scăpare.

– Dumneata nu...

– Dacă îl cunosc? termină Sloan fraza. Am făcut afaceri cu el înainte de a te cunoaște pe dumneata.

Stenhauser întoarse capul. Se îndreptă înspre bordura trotuarului și își ridică ochii spre luminile aurii ale blocului Trump-Tower. Visase să-și cumpere un apartament acolo, un milion de dolari cu banii jos, amenajat complet, și străinul ăsta, pe care nu-l văzuse niciodată pînă acum o jumătate de oră, îi fura visul. Furia îi umplea sufletul, dar Stenhauser era destul de deștept ca să-și dea seama că nu era nimic de făcut. Era în mîinile lui și Sloan îl strîngea cu ușa.

– Nu știu unde este, spuse Stenhauser, în sfîrșit. Nu l-am văzut niciodată. Nici nu știam cum îl cheamă pînă n-am dat cu ochii de dumneata. Am luat legătura cu el numai prin telefon.

Sloan continuă să zîmbească, se apropie de el și îl bătu pe umăr.

– O să fie bine, zise el.

– Oricum, cine naiba ești? întrebă Stenhauser cu amărăciune. Ce înseamnă asta pentru tine?

– Asta nu-i treaba ta, răspunse Sloan, tot atît de calm și metodic ca de obicei.

GINIA

Stătea întins pe podea cu bărbia în mîini, privind un pește cu o coadă de un galben strălucitor cum se repezea printre corali ca să înhațe hrană. Cîteva clipe mai tîrziu, apăru ea în cadru, lăsînd în urmă bule de aer din buteliile de oxigen, părul negru lung unduindu-se în urma ei.

Era tot atît de goală ca şi peştele pe care îl urmărea. Fesele tari şi rotunjite perfect se ondulau cînd lovea apa cu picioarele-i lungi şi muşchiuloase, plutind deasupra şi împrejurul micului grup de corali. Avea o înfăţişare uluitoare, iar triunghiul alb unde micul ei bikini ecranase soarele îi făcea trupul bronzat şi mai ispititor.

Era o fiinţă fermecătoare.

Îi studie fiecare mişcare a corpului, fiecare bucăţică a pielii bronzate, ştiind că ea îşi dădea seama că o priveşte şi că se bucura, aşa cum se bucura şi el. Tîmplele începură să-i zvîcnească şi o dorinţă năvalnică îl cuprinse.

Fereastra din sticlă de jumătate de metru pătrat montată în podea fusese principalul motiv pentru care cumpărase iahtul. Era situată în cabina principală, ascunsă sub o carpetă de pluş orientală. Dacă apăsai pe un buton, se deschidea un panou în partea exterioară şi cele patru reflectoare montate în fiecare colţ al ferestrei se aprindeau. Rezultatul era o spectaculoasă panoramă a adîncului mării.

Ea ţinea în mînă un tub din plastic cam de un metru, ca o seringă mare cu diametrul de zece sau doisprezece centimetri, cu un piston la un capăt. Stătea în spatele peştelui, întinzînd încetişor tubul spre el, apoi brusc trase pistonul care-l aspiră în tubul a cărei valvă se închise ca o cursă. Peştele se zbătu înăuntrul tubului, nedumerit de pereţii din plastic aproape invizibili care-l închiseseră. Ea se întoarse spre fereastră, arcuindu-şi cu mîndrie muşchii.

– Bravo, zise el cu o voce răguşită care părea mai mult o şoaptă. Se sprijini într-un cot şi îi făcu semn cu degetul să vină mai aproape, iar ea înotă pînă lîngă geam, se întoarse pe spate şi îşi îndepărtă picioarele ca să-l ispitească. El se aplecă, îşi lipi buzele de geam şi o privi cum se mişcă uşor prin apă spre el presîndu-şi de fereastră mai întîi pieptul, apoi pîntecele, apoi coapsele. El deschise uşor gura şi linse geamul gros de doi centimetri şi jumătate, în semn de sărut, iar ea începu să se unduiască uşor, atîtîndu-l, în timp ce el îi urmări cu privirea sînii, stomacul plat şi musculos, apoi părul împîslit care se găsea la doi centimetri şi jumătate de gura lui. După aceea, ea dispăru. Stătea întins, uitîndu-se la peştii care înotau prin grămăjoara de

corali şi se gîndea la Ginia. Era norocos. Ginia era o femeie minunată, frumoasă şi senzuală. Erau amanţi de aproape un an. Cirillo găsise insula asta. La Cirillo şi la soţia lui, Millie, venise Hatcher după Los Boxes. Fugise de salvatorii lui Sloan, făcînd autostopul de la Miami şi ajunsese la uşa lui Cirillo în mijlocul nopţii, o copie nenorocită a ceea ce fusese cîndva, cu ochii înfundaţi în orbite şi ud pînă la genunchi de mersul prin mlaştini. Ei nu-l întrebaseră nimic, îl îngrijise ră doar, înţelegînd necesitatea de a-i tămădui mintea şi trupul.

Anii după Los Boxes fuseseră aproape tot atît de traumatizanţi ca şi experienţa pe care o trăise. Simţămintele lui deveniseră atît de închistate, atît de bănuitoare şi de chinuitoare, încît îşi petrecuse primele luni singur, peregrinînd în trecut, căutînd un loc unde să se înrădăcineze, ceva care să-l readucă la realitate. Se lipise cel mai mult de un iaht, dar în apă nu creşteau rădăcini. Timp de un an de zile se lăsase în voia sorţii, călătorind în Caraibe, facînd plajă, ghiftuindu-se cu mîncare bună şi vin, citind mai tot timpul şi facînd dragoste cu femei de orice fel... albe, negre, galbene, măritate, nemăritate, femei deştepte, proaste, tinere şi bătrîne.

În cele din urmă, se întorsese pe insulă. Începuse să-i placă locul; îi plăcea mlaştina care despărţea insula de restul lumii, insula însăşi, şi începuse o viaţă nouă care se reaprinsese în el după Los Boxes. Aceasta devenise prima lui casă adevărată. Colţul izolat de lume era un refugiu perfect pentru el.

Circulau multe zvonuri despre el, despre acest bărbat ciudat, liniştit, cu vocea spartă şi ochii bîntuiţi de stafii, care şedea noapte după noapte în taverna lui Murphy, bînd brandy. Se vorbea că era un toxicoman eliberat condiţionat sau un toxicoman care nu fusese prins niciodată, că era un agent din brigada antidrog ce căuta toxicomani pe insula izolată, că făcuse douăzeci de ani de închisoare, fiindcă îşi omorîse soţia infidelă. Toate născociri făcute sub influenţa whisky-ului de femeile pe care nu le lua în seamă şi de bărbaţii ale căror femei erau atrase de el.

El rîdea de toate poveştile astea, măgulit de un statut care devenise misterios şi legendar. Încetul cu încetul, cei de pe insulă îl acceptaseră, atraşi de simţul umorului său, de independenţa lui

și de sentimentul de loialitate față de tovarășii de pe insulă, pe care îl dovedi lent, fără să facă paradă. Acum era unul de-al lor și poveștile fuseseră uitate. Ca pentru mulți alții, care scăpaseră de un trecut controversat și căutau un adăpost pe mica bucată de pământ, la trei kilometri de coasta Georgiei, trecutul lui rămînea un mister.

Ginia pusese ochii pe el cu cîteva luni înainte de a face el prima mișcare spre ea. Nu-i pusese întrebări, nici el ei, deși știa că ea se născuse pe insulă, că absolvise cu diplomă de onoare Școala Wharton, că fusese unul dintre cei mai respectați agenți de bursă de pe Wall Street, căsătorită cu un avocat bogat și că, la a treizecea aniversare lăsase totul, se întorsese pe insulă și pusese pe picioare o agenție de tranzacții comerciale. Toate astea i le spusese Murphy, dar el nu a întrebat niciodată nimic, la fel cum nici ea nu l-a întrebat pe el. Era ca și cum amîndoi nu ar fi avut trecut, ci doar viitor.

Cu două luni în urmă, o invitase la masă, o masă pe care o pregătise singur, și pe care o servise la doi kilometri depărtare de țărm, ancorați de un recif, care devenise de-atunci locul lor preferat. Au stat jos pe podea, au mîncat și au băut vin, privind prin fundul de sticlă al iahtului creaturile mării jucîndu-se și, cînd, în cele din urmă, ea a părăsit iahtul, două zile mai tîrziu, nu știa nimic mai mult despre el decît cînd venise la bord, în afară de gustul lui desăvîrșit pentru mobilă, îmbrăcăminte și artă. Nu știa din ce trăise înainte, ori de unde venea, sau ceea ce făcuse înainte de a veni pe insulă, dacă era căsătorit, dacă avea copii, dacă era căutat de poliție sau dacă avea vreo boală incurabilă. Acum, după nouă luni, știa tot atît de puțin, dar nu-i păsa. Era un iubit tandru, experimentat, prevenitor, conștient de dorințele ei, descurcăreț, vesel, și ea îi răspundea în același fel. Sexul pentru el era o plăcere, nu o obligație. Nu se arăta niciodată supărat, nu judeca niciodată pe nimeni și o trata cu un respect deosebit. Asta era suficient pentru ea.

Era în jurul prînzului cînd avionul cu reacție se auzi deasupra insulei, luînd-o spre est, învîrtindu-se deasupra Atlanticului, revenind apoi deasupra insulei a doua oară.

Sloan studie insula în timp ce pilotul o survolă. Avea forma insulei Manhattan, dar asemănarea se oprea aici. Cu o lungime de cincisprezece kilometri şi lată numai de trei, era puţin mai mare decît o fîşie îngustă de pămînt, înconjurată de trei părţi de o mlaştină, iar la est de Oceanul Atlantic.

Un sat foarte mic era situat în partea de sud a insulei şi cheiul de pescuit intra o sută de metri în ocean, ca un deget arătînd spre Florida. Un far vechi, vopsit, părea să păzească zona comercială înconjurată de stejari acoperiţi cu muşchi, care ascundeau cea mai mare parte a caselor băştinaşilor ce populau partea de sud. Case vechi, bătute de vînt, construite din lemn erau aliniate ca santinelele, sfidînd Atlanticul imprevizibil.

În partea satului unde vîntul bătea mai puternic, se afla un centru comercial şi un debarcader nou şi frumos, din lemn roşu, la care erau acostate mai multe iahturi mari, printre nave cu pînze şi vase de pescuit. Un aeroport mic era situat chiar la nord de sat, iar la nord de el jumătatea de sus a insulei era împădurită şi nepopulată. Ai putea să străbaţi într-o oră partea nelocuită a insulei, gîndi Sloan.

Un bărbat înalt, subţirel ca o trestie, cu o pălărie boţită de căpitan, opri camionul cisternă în timp ce avionul ateriză lîngă aerogară.

– Există pe aici vreun loc unde putem găsi o mîncare bine gătită? întrebă Sloan coborînd din avion.

Bărbatul întîrzie cu răspunsul vreo zece secunde, se uită la el, apoi răspunse:

– Puteţi încerca la Birdie, acolo în sat.

– Pot să iau un taxi?

Bărbatul se mai gîndi cîteva secunde.

– Aici nu există taxiuri.

– Atunci cum pot să ajung în sat.

– Păi, zise bărbatul, după ce se mai gîndi puţin, puteţi merge pe jos, ajungeţi în zece sau cincisprezece minute. Sau puteţi închiria o maşină.

– De fapt, eu îmi caut un prieten. Poate îl cunoaşteţi... Christian Hatcher?

După o mică pauză, bărbatul răspunse:

– Nu-l cunosc.

– Birdie, ai spus?

– Îhî.

Era o zi frumoasă, nu prea călduroasă şi o briză răcoroasă venea dinspre copacii de pe plajă.

– O să mă duc pe jos.

Insula, o copie după picturile valoroase ale lui Rockwell, se schimbase puţin în douăzeci de ani. Farmecul ei ispitea marile vase de croazieră de la Miami şi Charleston. Acestea veneau o dată sau de două ori pe săptămînă, ancorau la chei şi îşi petreceau noaptea acolo. Plimbăreţii, cum erau numiţi vizitatorii de către localnici, umblau agale pe cheiul de pescuit şi cotrobăiau prin magazinul cu cadouri al lui Tim. Răsfoiau cărţile din anticariatul lui Nancy, îşi cumpărau tricouri şi animale împăiate de la Island Hop, luau ultimele reviste şi cărţi broşate de la magazinul lui Bryant, beau cîte ceva în cîrciuma lui Murphy sau mîncau îngheţată făcută în casă, la Clifton, apoi se plimbau pe Main Drag – singura stradă de-a lungul căreia se-ntindea satul, cam de trei blocuri – şi vizitau obiective turistice.

În ziua cît şedeau pe insulă, plimbăreţii mîncau mîncare gătită în casă la Birdie, hamburgheri la Big T, carne friptă pe grătar la Rib Shack sau peşte la Mallory, apoi se întorceau pe vas pentru a se culca. Dimineaţa următoare plecau.

În timp ce Sloan cerceta micul cătun, zîmbetul îi deveni răutăcios. Acesta este deci? gîndi el. Asta este ceea ce numeşte casa lui.

Va trebui să fie prudent şi să pună întrebări ca din întîmplare. Coborî pe chei unde localnicii vorbeau unii cu alţii, pescuiau sau făceau plajă, priveau bărcile cu creveţi venind şi plecînd sau pelicanii mari care se afundau în apă să caute hrană.

Roland Smith, care se considera primarul neoficial al insulei, apărea pe chei în fiecare dimineaţă, îmbrăcat în haine sport şi cravată, cu o floare proaspătă la rever, ca să-şi facă rondul. Mîngîia cîinii, se juca cu copiii, flirta cu toate femeile peste şaisprezece ani şi, încetişor, se îndrepta spre o firidă a restaurantului numit Bowrider ca să-şi ia micul dejun şi să bîrfească cu localnicii. Era întotdeauna bine dispus şi plăcut. Venise pe insulă cu zece ani în urmă într-o vacanţă cu soţia, care murise pe plajă în urma unui infarct. Smith, decorator de vitrine la un magazin

în New York, trimisese o scrisoare şefului său anunţîndu-şi demisia şi nu mai părăsise insula.

Sloan îl privi pe Roland plimbîndu-se tacticos pe chei şi în parcul alăturat, zîmbind şi flecărind. Îşi dădea seama imediat dacă cineva este vorbăreţ sau nu. O luă în direcţia parcului şi se aşeză pe o bancă pînă cînd apăru Smith.

– 'Neaţa, spuse Smith zîmbind. Frumoasă zi, nu-i aşa?

– Minunată, răspunse Sloan, zîmbind şi el.

– Îmi place mult insula asta, spuse Smith, cu obişnuita lui politeţe faţă de turişti.

– Este foarte frumoasă, fu de acord Sloan.

– Vă petreceţi vacanţa aici? întrebă Smith cu candoare.

– Este un fel de a spune. De fapt, îmi caut un prieten. Am făcut armata împreună, dar i-am pierdut adresa şi nu o găsesc în cartea de telefon.

– Poate s-a mutat, rosti cu bunăvoinţă primarul

– Poate că îl cunoaşteţi. Chris Hatcher? Mă gîndeam să-i fac o surpriză.

– Poate că lui nu-i plac surprizele, zise Smith agreabil, zîmbetul diminuîndu-i-se puţin. Salută din cap şi se îndepărtă.

Sloan umblă pe ici, pe colo, prin magazine, începînd conversaţii în genul lui, zîmbitor şi ajungînd în cele din urmă la marea întrebare. Nimeni nu spunea: „Nu-l cunosc" sau „N-am auzit niciodată despre el"; pur şi simplu, generalizau cu răspunsuri ca: „Sînt mulţi oameni pe insula asta" sau „De unde ziceţi că veniţi?"

Tipic oraşelor mici, gîndi Sloan, fiecare locuitor al insulei pe cît era de plăcut, pe atît era de circumspect. Dar Sloan era dăruit cu multă răbdare. Hatcher era pe insula asta, pe undeva. *Cineva* de pe insulă trebuia să-l cunoască, era doar o chestiune de timp pînă cînd unul o să vorbească.

Sloan intră la Birdie. Era un restaurant plăcut care mirosea a legume proaspete şi a fructe de mare, cu meniul afişat pe o tablă mare pe perete. Găsi o masă lîngă un grup de oameni care păreau a fi din partea locului.

Cînd venise prima oară pe insulă, Hatcher hotărîse să devină un pustnic, să evite lumea şi să trăiască o viaţă solitară pe iahtul său. Singurul lui prieten era Cirillo. Dar încetul cu încetul se

apropie de oamenii de acolo. Aceştia nu judecau pe nimeni, erau prietenoşi şi se ajutau unii pe alţii. Ca şi Hatcher, ajunseseră pe insulă lăsînd în urma lor amintirile neplăcute, carierele distruse sau abuzurile impostorilor de la putere.

Toţi bărbaţii de la masa alăturată erau prietenii lui Hatcher. Unul dintre ei era ca un Moş Crăciun uriaş, cu părul alb şi o barbă deasă, tot albă, pe care ceilalţi îl numeau Bear. Mai era un bărbat subţirel, liniştit, cu o barbă căruntă care-i ajungea pînă la piept. Acesta citea un roman în timp ce mînca. Un altul, cu faţa plăcută, scria versuri într-un carnet zdrenţăros. Sloan ascultă discuţiile lor variate, sperînd să dea de vreo urmă. Nu reuşi să afle nimic, cu toate că era clar că toţi locuiau pe insulă. Numele celui care citea era Bob Hill. Fusese dresor de cai de rasă, clovn la circ, profesor şi acum era proprietarul unei bărci pentru pescuit. Poetul, al cărui nume era Frank, lucra ca funcţionar de noapte într-unul din hotelurile insulei şi îşi petrecea zilele pe plajă scriind poezii. Bear era arhitect. Al patrulea bărbat de la masă, curăţel şi cu chipul aspru, pe care îl numeau Judge, căzuse cîndva în dizgraţie, victimă a alcoolului. Acum era directorul celui mai bun hotel de pe insulă şi nu mai pusese gura pe băutură de paisprezece ani.

– N-am mai mîncat aşa de bine de cînd am plecat de-acasă, zise Sloan satisfăcut.

– Asta-i adevărat, răspunse Bear. Mîncarea este foarte bună şi destul de ieftină.

Flecăreau prietenește în timp ce mîncau. În sfîrşit, Sloan aruncă întrebarea şi primi acelaşi răspuns vag.

– Poate că vine să mănînce aici, mai devreme sau mai tîrziu, spune Bear. Toţi vin pe aici.

Sloan nu renunţă. Hatcher nu era trecut în registrul cu adrese, nici în cartea de telefon, nici în evidenţa cu autoturisme. Dar, întrucît locuia pe această insulă, făcuse parte din Marină şi îndrăgea marea, părea rezonabil ca Hatcher să aibă o barcă. Prin eliminare, Sloan ajunse la portul de ambarcaţiuni.

Între timp, toată lumea din sat ştia că îl căuta pe Hatcher.

Încercă să încropească o conversaţie cu Cap Fendig, care administra portul de ambarcaţiuni. Rădăcinile lui Fendig erau adînc înfipte în pămîntul negru al insulei. Tatăl, bunicul şi

străbunicul fuseseră piloții portului care dirijau marile cargouri de la ocean prin brațul de mare pînă la docuri.

– De fapt, îmi caut un vechi prieten, Chris Hatcher. Am făcut armata împreună.

– Serios?

– Navighează grozav. Mă gîndeam că poate are vreo barcă pe aici.

– Ei bine, ăsta-i locul unde se țin vasele.

Fendig o șterse pe chei

– Numele lui este Chris Hatcher, strigă el după Fendig.

– Nu s-a născut aici. Am trăit aici toată viața, nimeni cu numele ăsta nu s-a născut pe această insulă.

– Nu. Probabil, a venit aici cam acum un an și jumătate.

– Ce spui?

Discuția se termină.

Sloan schimbă tactica. Se apropie de un puști care lucra la pompele de benzină.

– La ce oră se întoarce Chris Hatcher? îl întrebă el amabil.

– Nu știu niciodată, răspunse puștiul.

Am reușit.

– Locuiește pe vas?

– N-am de unde să știu, i-o reteză puștiul și dispăru în mica stație de benzină.

Sloan se întoarse la debarcader, bău o bere, o luă în jos pe chei și așteptă.

Sunetul ascuțit al sirenei unui vas îl aduse pe Hatcher înapoi la realitate.

– Oh! Dumnezeule, mormăi el.

Se ridică, își aranjă protuberanța în micul său costum de baie și urcă pe punte privind prudent peste peretele despărțitor.

Un vas mic, numit *Breeze-E,* naviga în apropiere, cu motoarele mugind, legănîndu-se pe marea liniștită. Căpitanul vasului, un bărbat înalt, cu pielea tăbăcită, cu barbă căruntă tăiată îngrijit, ședea la pupă. Își făcu mîinile pîlnie și strigă.

– Individul ăsta scormonește toată insula și întreabă de tine. A fost la Birdie, la Po Stephens. La Murphy. La căpitănie. A încercat să stoarcă informații chiar și de la bătrînul Roland.

– Ce vrea? replică Hatcher cu o voce răguşită, care era jumătate mormăit, jumătate şoaptă.

– Spune că este un vechi prieten de-al tău din Armată.

Hatcher neagă din cap.

– Cum arată?

– Un tip masiv, lat în umeri, ca o găleată pentru raci de mare. Pare a avea vreo patruzeci de ani. Genul de om prietenos.

– Vorbeşte liniştit şi zîmbeşte tot timpul? Are o cicatrice pe obraz?

Trase o linie imaginară de la un ochi spre colţul gurii.

– El este. E prieten cu tine?

– N-aş zice. Ce i-ai spus despre mine?

– Pe dracu, nu i-am spus nimic.

– Mulţumesc, Bob.

– Oricînd cu plăcere. Pescuieşti?

– Să zicem.

– Ne vedem curînd, atunci.

Bob Hill îşi luă rămas bun, făcînd un semn cu mîna, se întoarse pe punte, acceleră la maxim, virînd spre largul mării. Hatcher auzi un zgomot în urma lui, se întoarse şi o văzu pe Ginia uitîndu-se la el peste parapet.

– Despre ce era vorba? întrebă ea.

– Bob Hill. Spune că cineva se interesează de mine în oraş. Ştii cum sînt cei de pe insulă, se protejează unii pe alţii.

– Cred că asta este frumos, zise ea, sărind peste parapet de pe scara mobilă; luă un prosop de pe un scaun şi şi-l puse în jurul corpului ca un sarong. E plăcut să ştii că prietenilor le pasă atît de mult de tine.

– Mda. Haide să vedem peştele.

Ea se întinse peste parapet, recuperă tubul şi i-l întinse. Hatcher îl ridică şi studie peştele.

– Mare tipul, zise el.

– Uită-te la coadă. Îl păstrăm?

– Sigur că da.

Hatcher duse tubul jos în salonul principal, unde ceilalţi şase peşti pe care îi prinseseră în dimineaţa aceea se tot învîrteau şi explorau acvariul. Se aplecă peste bazin, învîrti un mîner şi deschise supapa tubului; peştele galben intră înăuntru şi imediat

începu să cerceteze locul în care se afla, printre corali şi iarba de mare din fundul bazinului.

– Frumos, zise ea din spatele lui, înconjurîndu-i pieptul cu braţele. Înotul mă excită, îi şopti la ureche.

Fără să se întoarcă, el îşi băgă mîna sub prosopul cu care era înfăşurată şi o mişcă în sus spre coapse. Ea se aplecă puţin pe spate şi se lăsă mîngîiată, apoi îşi strecură uşor mîna sub centura micului lui costum de baie simţindu-i sexul tare. Îi scoase costumul de baie şi îl lăsă să cadă pe podea.

– Tu ai vrea să facem mereu dragoste, zise ea.

El se întoarse, îi desfăcu prosopul, plimbîndu-şi uşor mîinile pe spatele ei, apoi îi mîngîie obrajii şi o trase mai aproape de el.

– Ai fundul rece, îi şopti el la ureche.

– Dar inima este caldă.

Ea se ridică pe vîrful picioarelor, desfăcîndu-şi-le mai mult, ghemuindu-se în el, înfăşurîndu-l în părul-i des. Îi apucă un sîrc cu gura şi începu să i-l sugă.

– Numai cîteodată, răspunse el cu vocea-i caracteristică.

– Adevărat, chicoti ea. Cel puţin două ore.

Se agăţă mai mult de el şi îi şopti în ureche:

– Fixează-l pe comandă automată, apoi îi luă mîna şi îl trase în cabină.

TIMPURI TRECUTE

Era o adevărată frumuseţe. Lucios şi adînc cufundat în apă semăna mai mult cu o ambarcaţiune de curse decît cu un iaht, cu cocpitul turtit, cu prova lungă şi cochetă ieşită cincisprezece centimetri în afara tendei de protecţie împotriva vîntului, cu cele patru motoare de şapte sute de cai putere, cu injectoare care huruiau la pupa. În interior era salonul principal, dormitorul căpitanului cu un pat enorm, încă două încăperi mari pentru oaspeţi şi o bucătărie amenajată ca pentru cel mai bun bucătar.

Sloan văzu doar exteriorul, dar nu putu să-şi înăbuşe un fluierat cînd vasul alunecă uşor prin apă în direcţia lui.

Să-ţi controlezi cele mai puternice sentimente, îl avertizase cîndva 126 pe Hatcher, fie ele de dragoste sau ură. Hatcher îl

iubise pe Harry Sloan ca pe propriul său frate şi îl urîse ca pe cel mai mare duşman. Acum, cînd se pregătea să acosteze şi îl zări pe Sloan, prima oară după şapte ani, era copleşit de sentimente contradictorii.

Legătura între mentor şi elev este tot atît de greu de rupt, ca aceea între tată şi fiu; 126 îi spusese asta şi era adevărat.

Voia să-şi regleze conturile cu Sloan, pentru că îl trădase şi, totuşi, pe de altă parte era bucuros că îl vedea pe ticălosul ăsta. Pe măsură ce vasul se apropia de doc, îl apuca furia. Furia faţă de Sloan, faţă de el însuşi, pentru că nu-l ura mai mult pe acest bărbat. Cel mai greu lucru de iertat nu erau cei trei ani de la Los Boxes, ci faptul că Sloan îl trădase.

Ce naiba face aici?

Se întoarse spre Ginia.

– Îl vezi pe individul care stă lîngă doc? întrebă el.

– Da.

– El este tipul care mă caută.

– Prieten sau duşman? întrebă ea degajat.

– Sări imediat ce acostăm, da? Avem de vorbit ceva.

– Vechiul truc, nu-i aşa?

– Da. O sărută pe obraz. Te chem mai tîrziu. Prinde parîma în locul meu.

– Bine. Ne vedem diseară?

– Poate.

Se aplecă deasupra lui şi îl sărută tare pe gură.

– Adu-ţi aminte de asta în cazul că vrei să te joci de-a soldatul cu prietenul tău.

– Nu-mi este prieten.

Sloan îl văzu pe Hatcher cum opreşte vasul lîngă debarcader, o urmări pe Ginia cum sare pe doc ca să lege parîma, după care se întoarse şi-i trimise bezele, apoi se urcă pe chei spre soarele care apunea şi făcea să i se vadă picioarele lungi prin fusta albă şi subţire de bumbac. Sloan merse agale pe chei, se opri sub pasarelă şi îşi înălţă privirile spre el.

– A trecut ceva timp, Hatch, spuse Sloan cu veşnicul lui surîs.

Arată grozav, gîndi Sloan. Bronzat, s-a îngrăşat şi are păr mai mult ca mine. Drace, arată mai bine ca niciodată.

Hatcher îl privi şi el, dar nu spuse nimic.

– Permiteţi să urc la bord, căpitane? întrebă Sloan rîzînd. Hatcher nu-i răspunse, dar Sloan se urcă totuşi pe vas.

Îndrăzneţ ca întotdeauna, gîndi Hatcher.

Sloan îi întinse mîna, dar Hatcher se făcu că nu vede. Se întoarse brusc şi coborî sub punte. Sloan aşteptă un moment, îşi făcu nervos mîna pumn şi se hotărî să se ducă după el.

Rămase surprins cînd văzu cît de mare şi elegantă era cabina principală. Pereţii erau împodobiţi cu oglinzi încadrate în rame de bronz şi tek, mobila de culoare închisă era de lux, iar pe podea era un covor oriental. O masă cu picior, destul de mare să cuprindă opt persoane, despărţea cabina principală de cabinele de la prova. Sloan nu-şi putu reprima încă un fluierat de admiraţie. Hatcher nu-l luă în seamă, se duse la bar, îşi turnă un pahar de vin roşu şi se aşeză pe scaun. Sloan se aşeză în faţa lui, dar Hatcher nu-i oferi nimic.

– Arăţi grozav, Chris, mai bine ca niciodată.

Ce pilule, gîndi Hatcher, dar nu-i răspunse.

– Ţi-ai făcut o mulţime de prieteni. Nimeni nu recunoaşte că ar şti cine eşti. Rîse pe înfundate. Hatcher îl privea. Îmi pare bine că te văd, spuse Sloan, încercînd să pară sincer.

Hatcher continua să tacă. Vezi-ţi de treabă îşi spuse. Faţa i se întunecase, dar nu scotea o vorbă. Sloan oftă şi se uită la Hatcher cum soarbe o înghiţitură de vin. Avea gura uscată. La naiba, gîndi Sloan, mai bine să trec direct la subiect.

– Am trecut prin toate necazurile să te scot din Madrango şi tu nici măcar nu te-ai arătat la Washington ca să-mi mulţumeşti.

Fii mulţumit că nu te-am omorît, gîndi Hatcher, dar încă nu-i răspunse.

Sloan îşi făcu mîna pumn, şi-l duse la gură şi suflă uşurel în el. Zîmbind, îi spuse încet.

– Trebuie să recunosc că am fost puţin cam nervos, cînd am venit aici. Mi-am închipuit că ar fi o şansă dacă n-ai încerca să mă dai afară. Şi pot să înţeleg asta, Hatch, într-adevăr pot. Dar, ascultă, de ce să uităm tot ce ne-a legat doar ca să mi-o plăteşti, nu?

Hatcher nu zise nimic. Punctişoarele galbene din ochii lui verzi dansau ca ionii încărcaţi.

– Ştii, băieţii de la Biroul de Informaţii vorbesc încă despre tine, divagă Sloan. Le-am spus că eşti cel mai bun în meserie, vreau să spun în orice fel de treabă, omule, *orice* treabă. Nimeni nu m-a crezut pînă cînd n-ai dispărut în timpul escalei de alimentare cu combustibil, în Miami, cu nimic altceva decît cu hainele de pe tine. Fără bani, fără acte de identitate, cu nimic, aşa ai plecat. Te asigur că te-ai descurcat foarte bine. Trei ani în locul ăla şi totuşi nu ţi-ai pierdut agerimea minţii.

Hatcher tăcea.

Sloan se ridică şi începu să se învîrtească prin cabină, uitîndu-se atent la lucruri, apoi începu să vorbească cu vocea lui linguşitoare:

– Mi-au trebuit şaisprezece luni ca să dau de un fir în legătură cu tine. Nu puteam să stau cu mîinile în sîn, să bat cîmpii sau ceva de genul ăsta, înţelegi. A trebuit să deschid ochii şi urechile.

Vorbeşti prea mult, gîndi Hatcher. Întotdeauna ai vorbit prea mult.

Hatcher mai luă o înghiţitură de vin şi îl privi pe Sloan pe deasupra paharului.

– I-ai stîrnit, într-adevăr, continuă Sloan. Ştii cum îţi spune Interpolul? Pasărea. Cel mai bun zburător; eu am ştiut întotdeauna. Firește, n-am spus nimic nimănui. Nu-i treaba mea. Oricum, am toată stima pentru tine, ştii al dracului de bine să te descurci.

Hatcher nu muşcă momeala. Continua să se uite la Sloan. Sloan îşi puse servieta pe genunchi, o descuie şi o deschise. De unde şedea, Hatcher nu putea să vadă ce este înăuntru, dar ştia exact ce era în ea. Mape cu dosare, ordonat etichetate şi aranjate. Un grafic al liniilor aeriene, cartea neagră şi mică a lui Sloan, de care nu se despărţea niciodată, şi în partea de sus a genţii, în buzunare speciale, două pistoale, un Python 357 şi un H & K de 9 mm. În buzunarele dintre ele, încărcătoare.

Sloan nu se va schimba niciodată. Dacă îi mergea, continua. Sloan scoase nişte tăieturi din ziare.

– Ascultă la asta, era în ziarul *Times* de duminica trecută. Piaţa internaţională de furturi de opere de artă este a doua după piaţa de narcotice. Ţinînd seama de ceea ce scrie aici, Hatch, fur-

turile de opere de artă s-au dublat din 1981. Numai anul trecut au fost patru sute nouăzeci şi trei de cazuri. Patru mii o sută cincizeci de piese de artă au fost furate.

În continuare nici un comentariu.

– Afacerea de la Paris m-a pus pe urmele tale, zise Sloan, zîmbind maliţios şi mîndrindu-se parcă cu asta. Apoi, cînd ai dat lovitura la galeria din Chicago, în care Stenhauser a fost din nou intermediar, am făcut legătura între ele. Şiretlicul de la New York le-a pus capac.

Tot nici un răspuns. Hatcher mai luă altă înghiţitură de vin şi continuă să se uite la el. Îşi aducea aminte ce îi spusese odată 126 despre răzbunare. Este deprimant, asta spunea el, şi o pierdere de timp.

– Lovitura de la Paris a fost foarte inspirată, mai bună decît ceea ce am făcut noi atunci la Londra, continuă Sloan.

Făcu o pauză. Hatcher tăcea.

– Aceea, da, pradă, omule. Numai Monet valora peste trei milioane. Cinci piese, douăsprezece milioane. Nu-mi închipuiam că te pricepi atît de bine la picturi valoroase, bătrîne prieten.

Nici un răspuns.

– Presupun că Stenhauser ţi-a vîndut pontul ce să furi, nu-i aşa?

Nici un răspuns.

– Oricum, te-ai plasat în frunte cu afacerea de la Paris, un prim pas pentru ceea ce avea să urmeze. Am toată stima şi pentru stilul tău. Presupun că ai operat numai în aceste trei locuri.

Se opri şi ridică din umeri.

– Şi cine a suferit? Compania de asigurări, am dreptate? Sloan chicoti. Îşi ridică mîinile cu palmele în sus, ca un magician gata să facă o scamatorie. Celor de la companie nu le pasă, pentru că, probabil, au estorcat o mulţime de oameni de douăzeci de ori mai mult decît ai luat tu de la ei.

Hatcher tot nu-i răspunse nimic. Sloan oftă şi se uită în tavan, se plictisise să tot vorbească singur.

– Te-ai schimbat, Hatcher. Erai întotdeauna gata de ceartă... din nimic. Erai chiar vorbăreţ.

Hatcher se ridică brusc în picioare, făcu cîţiva paşi şi îi trase o lovitură rapidă şi puternică în falcă. Acesta căzu de pe scaun, aterizînd pe spate şi se rostogoli pînă la peretele despărţitor.

– Drace, rosti el scurt. Îşi şterse sîngele din jurul gurii şi se uită în sus, tăios, la Hatcher care se aplecase asupra lui.

– Am făcut asta pentru că ţi-ai răcit gura degeaba, şopti Hatcher.

– Iisuse, zise Sloan surprins, ce s-a întîmplat cu vocea ta?

Hatcher nu-i răspunse. Îşi spălă paharul de vin, îl puse sus pe etajeră, încuie dulapul, apoi urcă. Sloan se sculă încet şi îşi masă falca. Deschise frigiderul şi scoase o cutie de bere. O desfăcu, bău o înghiţitură zdravănă, apoi îşi puse cutia de bere rece pe falcă. Imediat cele patru motoare prinseră viaţă şi vasul începu să se mişte. Sloan se repezi sus. Hatcher scotea vasul din port.

– Ce dracu faci? întrebă el, dar Hatcher nu-i răspunse.

Întoarse iahtul pe loc în arc strîns şi îl conduse spre larg, plutind încet prin braţul de mare, apoi, cînd ajunse în larg, deschise regulatoarele din faţă, motoarele îşi schimbară glasurile, tonurile lor de bas ţinînd ritmul plescăitului oceanului, în timp ce micul iaht prinse viteză şi începu să sară peste crestele înspumate ale valurilor.

Sloan îşi ţinea cutia de bere rece pe falcă.

– N-ai uitat să loveşti, spuse el. Încet, zîmbetul îi reveni. Cine naiba m-a pus să vin aici.

Hatcher se întoarse şi se uită fix în ochii lui.

– Ai venit să mă şantajezi, Harry? întrebă cu voce aspră.

Sloan îl privi şocat.

– Ei, pe naiba!

– Atunci ce cauţi aici? Să nu-mi spui că ai venit să-ţi ceri scuze, că te pun iar la podea.

– Ce naiba, doar mă cunoşti Hatch. Eu, ăă, adun nişte informaţii pentru zile grele. Întotdeauna îmi închipui că mai devreme sau mai tîrziu... Îşi lăsă fraza neterminată.

– Da?

– Aşa că acum e mai tîrziu.

– M-ai trădat, ticălosule.

Sloan ridică din umeri.

– Ai făcut ce trebuia să faci.

– Să apăr interesele unui beţiv mizerabil.

– Rahat, toate erau maşinaţii politice. Noi încercam doar să salvăm ţara, asta-i tot.

– De ce, de şoareci şi de gîndaci de bucătărie? scrîşni Hatcher.

Sloan ridică din umeri cu un zîmbet silit.

– De comunişti, de cine altcineva!

– Şi s-a întîmplat să mă foloseşti pe mine pentru asta.

– Totul a ieşit anapoda, reveni Sloan la vocea lui sinceră. Tu trebuia să fii trimis la închisoarea din Madrango. Apoi ţara a explodat înainte ca să mă pot întoarce să te iau. Următoarea mişcare, ştiu, a fost că te-au mutat la Los Boxes. Aşa că n-am avut ce să fac, crede-mă, Hatch, zise Sloan.

– N-ai avut ce să faci! şopti Hatcher cu vocea răguşită.

– Te-am scos cînd am putut, băieţaş.

Hatcher acţionă mai mult regulatoarele din faţă. Motoarele duduiau şi prova se ridică ceva mai mult.

– Ce s-a întîmplat cu tipul ăla mic şi gras, întrebă Hatcher, în sfîrşit.

– Pratt? A, rebelii l-au ţinut cîteva luni. A slăbit optsprezece kilograme şi a plecat de la Departamentul de Stat.

– Mă întreb cui îi merge mai bine acum.

– El te-a scos de acolo, nu-i aşa?

Hatcher mîrîi ameninţător, cu dinţii încleştaţi.

– Iubitul nostru ambasador Craig omoară o femeie şi un copil cu Mercedes-ul lui, eu intru în bucluc, mă trimit la Los Boxes şi două luni mai tîrziu guvernul cade, iar Craig e liber şi la postul lui. Frumos, nu-i aşa?

– Hatch, ai lucrat mult în domeniul ăsta, destul de mult ca să ştii cît de repede se schimbă lucrurile. Ce naiba, nu te-am uitat. Ai impresia că te-am uitat?

– Trei ani?

– Nu s-a putut mai repede.

Hatcher dădu din cap.

– Ce naiba vrei de la mine? scrîşni Hatcher.

– Am un lucru de făcut. O treabă pe care nimeni nu poate s-o îndeplinească cu succes în afară de tine.

Hatcher îl privi mirat.

– Întinde-o, mîrîi el.

– Ascultă-mă...

– Socoteala noastră este clară.

– Eu nu văd lucrurile chiar aşa.

– Nu dau doi bani pe cum le vezi tu.

– L-am prins pe tovarăşul tău, Stenhauser, cu pungăşiile lui, spuse Sloan calm, dar ameninţător. L-am strîns cu uşa, o să încasezi cam douăzeci de ani, o să fie greu de tot.

– Întotdeauna ţi-ai făcut visuri mari.

– Uite cine vorbeşte.

– Eu nu visez, rosti scurt Hatcher. Eu fac ce am de făcut.

Sloan se aplecă spre el zîmbind şi-i spuse domol:

– Chicago, Paris, New York... nu visez prietene. Să-ţi povestesc ceva. Ai dat lovitura o dată, de două ori, de trei ori la rînd şi n-ai avut nici un alt concurent. Trei furturi mari, trei oraşe diferite, trei tribunale. Franţa este ultrasensibilă cînd este vorba despre operele ei de artă. Presupun că vei lua cel puţin cincisprezece ani, în plus, îţi vor lua tot ce-ai cîştigat. Nu vor găsi banii pe care i-ai ascuns în Panama sau la Grand Cayman, sau în Elveţia – zîmbi cu cel mai nesincer zîmbet – dar îţi vor lua tot ceea ce se vede pe aici.

Hatcher îl privi un moment, cu ochiii holbaţi.

– Cred că asta este curată obrăznicie, zise hotărît.

– Poate că ar fi bine să vorbeşti cu Stenhauser mai întîi.

– Ce i-ai făcut nenorocitului ăluia?

– I-am strîmbat puţin bretelele. Nu are clasa ta, cedează uşor.

– Tot atît de uşor cum îţi vine ţie să şantajezi.

Sloan începu să se enerveze, dar se stăpîni. Îşi păstră zîmbetul, tonul domol care părea sincer.

– Bine, bine, am pornit pe picior greşit. Uite, îţi fac o propunere. Dacă faci ceva pentru mine, nu mă mai vezi niciodată în viaţa ta. O să fiu de domeniul trecutului. Nu uita că eu te-am învăţat tot ce ştii, Hatch. Am să uit totul despre...

Hatcher răsuci brusc şi energic timona spre dreapta, apoi în cealaltă parte. Iahtul începu să se rotească, după care, tot atît de repede porni în direcţia opusă. Sloan se răsturnă pe spate şi se izbi de panoul despărţitor. Cutia de bere îi zbură din mînă şi fu luată de vînt. Vasul deviе brusc în altă direcţie. Sloan se clătină, merse în patru labe ca să-şi ţină echilibrul şi căzu în genunchi în

fața tambuchiului cabinei. Hatcher manipulă regulatoarele înainte și înapoi și Sloan își pierdu iar echilibrul. Făcu o voltă, căzu cu capul înainte în cabină și se răsturnă pe spate. Încercă să se ridice, dar vasul se smuci din nou puternic. Mișcarea bruscă a vasului îl proiectă înainte. Se izbi de una dintre ramele de bronz din perete și oglinda se făcu țăndări. Se prăbuși pe podea cu respirația tăiată de frică și cioburi din oglinda spartă căzură peste el.

Pe puntea superioară, Hatcher reduse accelerația la minim. Vasul se opri, iar el sări de pe scaunul căpitanului și se duse în cabină. Sloan se tîra de-a buşilea pe podea spre servieta lui.

Hatcher se mișcă rapid, îi înșfăcă servieta, scoase din ea Python-ul, apoi o aruncă într-o parte. Dosarele din mapă se împrăștiară și căzură pe podea.

– Drace, spuse Sloan, simțind oțelul rece sub nasul lui.

Hatcher se aplecase deasupra lui cu un pistol Magnum, lipit de buza superioară a lui Sloan.

– M-ai învățat tot ceea ce știi, în regulă, mormăi vocea lui dură. Necazul, este, Harry, că tu ai terminat de învățat, dar eu încă nu. Mă șantajezi, ticălosule.

– N-ai înțeles bine! zise Sloan, pierzîndu-și zîmbetul. Ascultă-mă pînă la sfîrșit.

Hatcher dădu din cap... Sloan nu renunța niciodată.

– Avantajul tău este gura asta iute a ta. Ai putea să-l convingi și pe dracu cu linguşirile tale. Îmbrobodești cu cuvintele tale preferate. Datorie, patriotism... la naiba, tu vinzi patriotismul cum vinde profesorul Wizard ulei de șarpe.

– Ce este patriotismul?

Hatcher nu-i luă în seamă întrebarea.

– Necazul cu tine, Harry, este că nu știi să socotești bine. Pentru tine, o dată, doi plus doi fac patru, altă dată fac șapte sau doisprezece, sau optzeci și doi, sau cît vrei tu să facă. Fir-ar să fie, chiar crezi că poți să mă fraiereşti de două ori în aceeași viață?

– Ascultă, doar...

– Taci din gură, mîrîi Hatcher, fulgerîndu-l cu privirea.

Sloan gîndi. Dacă trec peste minutul următor și peste al doilea, scap. Era un risc calculat, avîndu-l pe Hatcher cu pistolul

sub nasul lui, aşa că tăcu. Se lăsă pe spate în scaun şi Hatcher se dădu înapoi cîţiva paşi, ţinînd pistolul îndreptat spre fruntea lui Sloan. Acesta începu să zîmbească din nou, desfăcîndu-şi mîinile larg, îi spuse:

– Credeam că putem avea o discuţie prietenească.

– Dumnezeule, mîrîi Hatcher, o întorci acum?

– Vrei să mă asculţi? Acordă-mi doar zece minute din timpul tău şi dispar de aici pentru totdeauna...

Hatcher îl întrerupse. Vocea lui aspră se îmblînzi puţin.

– Era un timp, Harry, cînd singurul lucru care mă ţinea în viaţă, *singurul* lucru, era să-mi imaginez acest moment. Să-mi închipui cum ar fi să te aflu în dificultate în faţa mea. Chiar acum te afli la un deget de trăgaci şi aproape de eternitate.

Zîmbetul lui Sloan se ofilise puţin, dar încă era prezent.

– Bine, ce te opreşte? zise cu îndrăzneală.

Hatcher îi ignoră întrebarea.

– Ai să dispari de aici pentru totdeauna, foarte bine. Pot să te azvîrl în apă, o să te ciugulească peştii bucăţică cu bucăţică înainte să ai timp să te ridici la suprafaţă. Nimeni nu va şti ce ţi s-a întîmplat.

– Ai putea să faci asta, dar n-ai s-o faci, zise Sloan sigur de el, dînd din cap.

– Am făcut mai rău decît atît. Tu ar trebui să ştii asta, am lucrat pentru tine.

– Crezi că nu-mi dau seama ce gînduri nutreşti de cînd am plecat din port? spuse Sloan cu o urmă de tristeţe în glas. Uită-te împrejur. Am venit eu aici cu o unitate militară în urma mea? Am venit ca să le fac semn să tragă în tine? Pe naiba, nici gînd de aşa ceva.

Sloan îşi petrecuse viaţa studiind feţele oamenilor, şi învăţase cele mai uşoare nuanţe; vaga mişcare a unui muşchi, imperceptibila clipire a unei pleoape, cea mai uşoară îngustare a buzelor, micşorarea uşoară a pupilelor. Toate erau pentru el semnale că într-o clipă totul s-a schimbat. Apoi era ca şi cînd aveai peştele în undiţă şi trebuia doar s-o bobinezi. Hatcher ştia să-şi ascundă senti mentele, Sloan simţea asta. Este al meu, gîndi el, am depăşit momentul critic. Se aplecă spre Hatcher cu ochii strălucitori şi-l privi fix.

– Sînt aici cu o problemă de suflet, prietene.

Hatcher gîndi, Rahat, iar începe, şi-a recăpătat limba aia care turuie şi acum încearcă să mă convingă.

– Hai să încetăm să ne mai păcălim unul pe altul, spuse Sloan. Tu eşti dur, dar şi eu sînt la fel, nu mai este nevoie să ne dovedim asta unul altuia. Te cunosc foarte bine, Hatch, ştiu că îţi dai seama că n-am venit aici să mă bronzez, aşa că, probabil, eşti curios. De ce nu pui lucrul ăla jos şi să mă asculţi, înainte de a face o nebunie?

Hatcher oftă şi îşi sprijini mîna înarmată de picior. Ţeava pistolului era îndreptată spre punte, undeva între picioarele lui Sloan.

– Ei bine, dă-i drumul şi spune ce ai de spus. Pune placa ta preferată.

CODY

Sloan îşi culese dosarele de pe punte, le puse în ordine şi îi dădu unul lui Hatcher.

– Citeşte asta, spuse el.

Era raportul de serviciu al locotenentului Murphy Roger Cody. Hatcher nu mai auzise numele ăsta de cînd Cody murise în Vietnam, cu mult timp în urmă.

– Ce-i cu asta? întrebă Hatcher. Cody este de domeniul trecutului de cincisprezece ani.

– De fapt, de paisprezece.

– Paisprezece, cincisprezece, ce importanţă are.

– Citeşte dosarul şi după aceea vorbim.

Hatcher începu să citească. Nu era decît raportul obişnuit. Începea cînd Cody intrase la Academia Navală în 1962 şi se termina cînd bimotorul OV-10 se prăbuşise şi arsese în timp ce efectua un zbor de rutină lîngă Binh Thuy în Delta Mekong, la 13 aprilie 1972. Cody fusese repartizat la Escadrila de asalt uşoară 6, Forţele de patrulare navală riverană, şi intrase în acţiune în iulie 1971, cu nouă luni înainte de a se fi prăbuşit. Erau şi două aprecieri pentru remarcabila lui comportare şi o recomandare pentru Navy Cross care fusese aprobată şi acordată post-mortem.

Rapoartele suplimentare, inclusiv o bandă cu interogatoriul a doi dintre colegii lui Cody şi a mitraliorului din echipajul unui SAR Huey, care încercaseră să-l salveze pe Cody şi pe radiofonistul său; un raport secret al comisiei MIA, datînd din ianuarie 1978, confirmînd că nu a fost găsită nici o urmă a lui Cody; o bandă a comisiei de cercetări şi certificatul oficial de deces din 1979; şi un alt raport al comisiei, completat cînd a fost stabilit locul accidentului, în 1981, care consemna că fuseseră găsite oase calcinate, dar neidentificabile – ele ar fi putut să fie rămăşiţele lui Cody sau ale coechipierului său, mitraliorul Mate John Rossiter, sau ale amîndurora.

Singura menţiune despre tatăl lui Cody era pe formularul de serviciu, înscris ca „rude apropiate". Era scris doar, „William John Cody, general în Armata SUA". Nu Buffalo Bill Cody, comandantul tuturor forţelor terestre din Vietnam. O notificare strict birocratică.

Mai erau două fotografii, una în alb negru, ultima fotografie oficială a lui Cody în Marină, şi alta color în care el cu soţia şi cei doi copii mici şedeau în faţa unui pom de Crăciun. Data de pe spatele fotografiei era, Crăciun 1971, ultimul lui Crăciun acasă. Erau, de asemenea, cîteva tăieturi din ziare, inclusiv anunţul în *Chronicle* din San Francisco, în care se relata că Joan, văduva lui Cody, s-a căsătorit cu un contraamiral la doi ani după ce Cody fusese, oficial, declarat mort. Fapte seci, dure şi nu prea multe.

Hatcher studie atent cele două fotografii. Îşi amintea de Cody ca fiind un bărbat înalt, solid, cu un rîs nestăpînit, un bărbat căruia îi plăcea să se distreze tot atît de mult, pe cît îi plăceau femeile.

Fotografiile îi împrospătară memoria pe care cei douăzeci de ani o slăbiseră. Întîmplări nedesluşite îi umblau prin minte – în mod ciudat, timpurile bune i se păreau cele mai şterse – apoi îşi amintea alte întîmplări, imagini juxtapuse ale lui Murph Cody, clare precum cristalul. Cody era o brută de student în anul doi, o formă masivă pe ringul de box, pocnindu-şi adversarul fără încetare, aruncînd un tînăr între corzi, cărînd pumni în rafale în pieptul şi în faţa puştiului, pînă cînd Hatcher şi un alt membru al echipei îl scoaseră de pe ring. Apoi Cody îşi recunoscuse greşeala şi venise la spital, tîrziu, în noaptea aceea. Îşi ceruse

scuze cu lacrimi în ochi că îl rănise pe tînărul începător, care avea două coaste rupte şi un os al feţei zdrobit. Stătuse lîngă el toată noaptea.

Îşi aminti, de asemenea, cum în primul său an îi era şi lui teamă de Cody, considerat de noile broaşte un tip meschin ce le făcea zile fripte.

– Cînd l-ai cunoscut? întrebă Sloan.

Hatcher se gîndi un moment. Amintirile îl copleşeau. Amintiri opace, ca forma unei camere, dar nu şi mobilierul din ea, şi chipuri, dar fără voci. Apoi, încetul cu încetul, amintirile începură să se materializeze şi în minte îi apărură fragmente din viaţa lui.

– Prima zi la Annapolis, răspunse el. N-am să uit niciodată ziua aceea...

August 1963. Era o zi frumoasă, luminoasă şi fierbinte. Hatcher împreună cu o jumătate de duzină de alte broaşte erau aliniaţi drepţi, ca nişte stîlpi de telegraf, cu spinările lipite de zid în coridorul dormitorului comun. Era prima lor zi la Annapolis şi toţi erau emoţionaţi şi speriaţi. Doi studenţi din anii superiori le aduceau la cunoştinţă corvezile la care vor fi supuse broaştele, adică noii veniţi la Academie.

Cel mai rău din cei doi era un aspirant solid, cu un permanent surîs disprefuitor şi se numea Snyder. Acesta îi ura şi îi batjocorea pe toţi cei din anii inferiori. Întrucît el fusese mai întotdeauna tratat prost, nu avea nici o îngăduinţă pentru ei.

Celălalt băiat, tot din anul al doilea, doar îi privea. Era înalt, muşchiulos, dar plăcut la vedere, în ciuda trăsăturilor triunghiulare ale feţei, ca de pasăre răpitoare, care îl făceau să pară mai în vîrstă decît era. Stătea ca la defilare şi nu-şi lua ochii de la Hatcher.

– Uită-te la viermii ăştia, spunea Snyder, trecînd ţanţoş în revistă rîndul tinerilor elevi ofiţeri înfricoşaţi. Priviţi în jurul vostru, viermi. La anul pe vremea asta veţi rămîne numai doi.

Se opri, în faţa lui Hatcher.

– Eşti cel mai tînăr dintre toţi, phui! Cum naiba a ajuns un delincvent ca tine la Annapolis?

Hatcher privea drept înainte, neştiind ce să răspundă.

Faţa lui Snyder era foarte aproape de a lui.

– Ce s-a întîmplat, vierme, nu poţi să vorbeşti? răcni.

– Da, să trăiţi, răspunse îngrozit Hatcher.

– Eşti vierme?

– Da, să trăiţi.

– Eşti mai josnic decît un rahat de cîine?

– Da, să trăiţi!

– Nu te aud.

– Da, *să trăiţi!*

– În regulă, eliberaţi locul! răcni Snyder. Mişcă, mişcă, mişcă. În pas alergător! Începu să rîdă cînd aceştia se bulucirăspre camerele lor.

Un minut mai tîrziu, cadetul înalt apăruse în uşa camerei lui Hatcher.

– Toată lumea afară, rămîne doar Hatcher aici, rostise el scurt şi camera se golise.

Hatcher şedea drept ca o statuie, în uniforma lui nouă, cu bărbia în piept. Cody venise foarte aproape de el, dar nu se uita la el, privea afară pe fereastra care dădea în curte în timp ce îi vorbea.

– Numele meu este Murphy Cody. Tu ai să-mi spui *domnule* Cody.

– Da, să trăiţi.

– Am auzit că eşti copil al străzii. Este adevărat, vierme?

– Păi, să vedeţi, domnule, eu...

– Da sau nu?

– Da, să trăiţi.

– Am auzit că ai fost campion la Mănuşa de Aur, în Boston. Aşa este?

– Da, să trăiţi.

Cody îl măsură cu privirea.

– Categoria mijlocie?

– Da, să trăiţi.

– Nu prea arăţi a fi în stare de ceva, vierme, zise Cody şi ieşi din cameră.

Ziua Recunoştinţei, 1963. Era o zi rece cu vînt puternic.

– Loveşte zidul, vierme, zbieră Snyder, în timp ce Hatcher părăsea sala de mese, iar un alt student îi lua locul la masă.

O duzina de broaşte nu rezistaseră necruţătoarelor corvezi ale lui Snyder, Cody şi alte altor aspiranţi. Hatcher simţea că din amuzament Cody îl proteja. Îi surprinsese pe toţi cu rezistenţa sa. În timp ce ceilalţi noi veniţi se epuizau sub programul riguros şi corvezile impuse, Hatcher părea să devină mai puternic pe măsură ce lunile treceau. În iarnă, ştia că va putea trece peste acest crucial an Întîi, dacă Snyder nu-l va forţa la o confruntare.

Însă Snyder avea alte planuri.

– Hatcher este al meu, se făIea Snyder deschis. Am să-l zdrobesc. O să plece înainte de Crăciun.

Îl urmărea pe Hatcher în permanenţă, la duşurile celor din clasele inferioare, în curte, pe holuri, insultîndu-l şi umilindu-l întotdeauna cu comentariile sale. În cele din urmă, Hatcher începu să se sature.

Acum îl ataca din nou.

– Academia este pentru bărbaţi, vierme, îngînă Snyder. Tu nu eşti bărbat, tu eşti un cur, care se află în spatele locului pe unde am ieşit eu cînd am venit pe lume. Ştii ce-i ăla un cur, vierme?

– Da, să trăiţi!

– Am de gînd să fac o problemă personală din excluderea ta de la Academie. De pe acum eşti de domeniul trecutului. Nu meriţi să fii ofiţer de marină.

Hatcher nu spuse nimic.

– Vrei să fii ofiţer, vierme?

– Da, să trăiţi.

– Rahat, asta-i o glumă proastă. Nici măcar nu ai mamă şi tată, este adevărat?

Hatcher nu răspunse. Simţea cum i se urcă sîngele la cap.

– Ţi-am pus o întrebare, vierme?

Tot nici un răspuns.

Snyder se apropie de el atît de mult, încît Hatcher îi simţi răsuflarea fierbinte pe faţă.

– Ştii cum se numesc aceia care nu au nici mamă nici tată, vierme?

Hatcher privi drept înainte. Se lupta cu el însuşi să nu izbucnească de furie.

– Spune cuvîntul, îi ordonă Snyder.

– Poate că nu ştie cuvîntul, Snyder, se auzi vocea lui Cody. Hatcher se uita drept înainte. Snyder se dădu la o parte şi Cody apăru în faţa lui.

– Poate că n-a ajuns aşa departe la şcoală, spuse Cody.

– Este adevărat, vierme? rosti scurt Snyder.

– Spune, vierme, este adevărat? repetă Cody.

– Da, să trăiţi, spuse Hatcher.

Snyder se aplecă spre Cody şi-i spuse încet:

– Este al meu, Cody. Va fi carne pentru cîini de Crăciun, la Boston, chicoti el bucuros şi plecă.

– Eşti aproape pierdut aici, vierme, îi spuse Cody clar. Te-am urmărit de cînd ai venit. Acum, ascultă-mă bine. Fiecare îşi închipuie că eşti de pe acum de domeniul trecutului, dar tu ne-ai tras pe sfoară pe toţi. Aşa că acum ţine-te tare. Snyder încearcă să te provoace şi, dacă reuşeşte, eşti pierdut. Ţine-o aşa cum ai început. Peste cîteva luni vei fi în anul doi şi nimeni nu-ţi va mai face nici un necaz.

– Ce are cu mine, domnule?

– Este un elitist. El crede că nu ţi se potriveşte meseria asta.

– Dumneavoastră credeţi tot aşa, domnule?

– Nu are nici o importanţă ce crede altcineva despre tine, esenţialul este ceea ce crezi tu. Şi bagă bine de seamă, n-am purtat niciodată discuţia asta, spuse Cody şi plecă.

– Tu şi cu Murph Cody eraţi foarte apropiaţi pe vremuri, nu-i aşa?

Hatcher fu readus în prezent de întrebarea lui Sloan. Se uită la el cîteva secunde şi apoi zise:

– Da... am fost la Annapolis împreună. Nu ne-am văzut prea des după ce am absolvit Academia. El a intrat la Aviaţie, iar eu la Biroul de Informaţii. De ce? De ce te interesează Cody?

– Ştii cum este. Generalul n-a putut să se obişnuiască cu ideea că e mort. Presupun că doreşte să mai facă unele cercetări.

Ochii lui Hatcher se îngustară. Sloan îl mintea iar şi el ştia asta. Dar nici din tonul vocii, nici din expresia feţei lui Sloan nu se putea citi adevărul.

– Nu mă aiuri iar, Harry. Nu te-ai străduit să dai de urma mea şi n-ai făcut tot drumul pînă aici ca să vorbim despre Murph Cody. Crezi că m-am prostit de cînd ne-am văzut ultima oară?

Sloan îşi ridică mîinile într-un gest de scuză. Cînd era în încurcătură, zîmbea.

– Ascultă, Hatch, te rog, mai suportă-mă cîteva minute.

Hatcher se calmă. Era curios şi n-avea nimic de pierdut dacă mergea mai departe cu jocul acesta, oricare ar fi fost.

– Ei bine, asta s-a întîmplat cu mult timp în urmă, continuă Hatcher. Annapolis, asta era ...din 1963 pînă în 1967. Am fost la nunta lui. Asta a fost în...

– Şaizeci şi nouă, spuse Sloan şi arătă spre rapoarte. Este în dosar.

– După ce am intrat în brigadă.

– De ce?

Hatcher făcu o pauză.

– Ne-am certat. Oricum, Cody era dur la început. Îi plăcea să te sîcîie. Era... ca şi cum şi-ar fi plătit datoriile. Cody ţinea foarte mult să-şi plătească datoriile. Poate că asta avea legătură cu faptul că era fiul lui Buffalo Bill.

– Cum aşa? insistă Sloan.

– Uite ce este, Polo trebuia să fie întotdeauna la înălţimea sarcinilor sale. După cîte îmi amintesc, generalul nu l-ar fi pus în rînd cu toţi ceilalţi.

– Juca polo?

– I-am zis Polo? replică Hatcher surprins. Iisuse, chiar nici nu m-am gîndit la asta pînă acum. Polo este o poreclă, prescurtare de la polaroid. Cody avea o memorie fotografică, putea să-şi amintească orice... figuri, nume, formule matematice. Toţi din vechea bandă de la Academie îi spuneau aşa.

Făcu din nou o pauză şi noi imagini îi reveniră în minte.

– Ascultă, era un tip straşnic, cinstit şi îi cam plăceau scandalurile.

Hatch se mai uită la fotografia de Crăciun a familiei. Într-un fel, bărbatul din fotografia de Crăciun părea mai mic şi mai trist

decît Cody acela pe care şi-l reamintea el. Apoi Hatcher îşi aminti de sărbătorile de Crăciun din acel prim an de la Academie.

– ... şi îi plăceau femeile.

Crăciunul, 1963. Nu era multă zăpadă, atît doar ca să-i poţi spune Crăciun alb şi fiind pentru prima oară departe de familia Cirillo avea inima grea. Hatcher se încovoia din cauza vîntului puternic, traversînd grădina cu capul plecat. Necăjit că nu avea unde să meargă, se gîndi că îşi va petrece sărbătorile de Crăciun la Academie, probabil, cu o duzină de alţi aspiranţi. În timp ce mergea prin grădina îngheţată, auzi urlete şi zgomote ca de mobilă răsturnată.

Dumnezeule, gîndi Hatcher, probabil că doi dintre băieţi fac tărăboiul ăsta. Alergă în dormitorul studenţilor din anul superior şi apoi sus la etajul al doilea. Gălăgia venea din camera lui Cody.

Totul era cu susul în jos. Cărţi, hîrtii şi haine erau azvîrlite peste tot pe duşumea. Cody era ca turbat şi se împleticea prin cameră urlînd obscenităţi cu lacrimi în ochi. Apucă scaunul biroului şi, întorcîndu-se spre fereastră, încercă să-l arunce afară. Dintr-o săritură, Hatcher fu în cameră şi prinse scaunul. Cody se întoarse spre el furios, cu faţa roşie de băutură.

– Ce cauţi aici, vierme?

– Mai nimic, să trăiţi, dar o să daţi de mare bucluc. O să vă audă ofiţerul de serviciu.

– Să-l ia dracu, vierme.

Hatcher se uită pe fereastră. Ofiţerul înota prin zăpadă, îndreptîndu-se spre dormitor.

– La naiba! spuse Hatcher.

Puse scaunul la loc şi făcu repede puţină ordine în cameră. Strînse hîrtiile şi le aranjă pe colţul biroului. Aruncă hainele în debara şi închise uşa.

– Ce tot faci, vierme? întrebă Cody.

– Ofiţerul o să fie aici imediat. Dacă vă prinde beat în camera dumneavoastră, nu vă văd bine, domnule.

– Aşa să fie, bolborosi Cody, ameţit. Învaţă-i p'toţi.

– Pe care toţi, să trăiţi?

– Vez'-ţi de treburile tale.

– Da, să trăiţi.

Hatcher auzi uşa din faţă a dormitorului deschizîndu-se şi apoi închizîndu-se.

– Se îndreaptă spre noi, spuse Hatcher, cuprins de panică.

– Despre cine vorbim?

– Despre afurisitul de ofiţer de serviciu, să trăiţi.

– Să-l ia... Hatcher îl împinse pe Cody de umeri şi se îndreptă cu el spre camera de baie. Ce dracu fa...

Hatcher îl împinse înăuntru şi dădu drumul la duş. Se întoarse în cameră şi închise uşa. Întră în debara şi scoase o pereche de pantofi şi o cîrpă de lustruit. Îl auzi pe ofiţerul de servici apropiindu-se şi începu să lustruiască pantofii cu frenezie cînd ofiţerul bătu la uşă.

– Domnule Cody?

Hatcher deschise uşa.

– Ce faci aici, vierme? întrebă ofiţerul, uitîndu-se încruntat la Hatcher.

– Îi lustruiesc pantofii domnului Cody, să trăiţi.

– Unde este Cody? întrebă ofiţerul, dîndu-l în lături pe Hatcher şi intrînd în cameră. Din spatele lui, Hatcher se uită în jos la piciorul patului. Pe duşumea era o sticlă de votcă. Hatcher se îndreptă încet către piciorul patului şi lăsă să-i scape din mînă pantoful, aşteptînd pînă cînd se izbi de podea şi repede ascunse sticla sub pat.

Ofiţerul se întoarse şi Hatcher lua poziţia de drepţi.

– Iertaţi-mă, domnule se bîlbîi el. Mi-a căzut pantoful.

Deodată uşa de la baie se deschise şi Cody, cu părul leoarcă de apă, se uită cu atenţie în jurul lui. Avea umerii înfăşuraţi într-un prosop.

– Ce se întîmplă? întrebă el furios.

– Miroase a destrăbălare pe aici, Cody, răspunse ofiţerul.

– Radioul, spuse Cody, l-am dat prea tare. Tu vezi-ţi de pantofi, vierme, i se adresă el lui Hatcher. Intră în baie şi trînti uşa în urma lui.

– Da, să trăiţi!

Ofiţerul de serviciu ieşi furios.

– Potoleşte-te, zise el părăsind camera.

Cody ieşi din camera de baie. Avea încă prosopul pe umeri, din păr îi curgea apă şi îşi udase tunica. Se învîrti prin cameră,

privi jur-împrejur, se aşeză în genunchi şi se întinse sub pat ca să scoată sticla de votcă. Se aşeză pe duşumea, sprijinindu-se de pat, scoase dopul de la sticlă şi începu să rîdă.

– Ţi-a umblat repede mintea, vierme, eşti al naibii de descurcăreţ, într-adevăr. Trage şi tu o înghiţitură.

– Nu cred că...

– S'ai jos şi bea naibii ceva, vierme, zise Cody agitat, şi îi întinse sticla. Hatcher se aşeză lîngă el pe podea, luă o înghiţitură şi se cutremură.

– Eşti un caz deosebit, vierme, zise Cody aproape batjocoritor. Te-am urmărit. Ai avut o comportare ciudată. Cum numeşti tu asta, etica străzii?

– Presupun că da.

– Presupui că da, *ce?*

– Domnule.

– Bine, bine. Mai luă o înghiţitură şi-i întinse iar sticla lui Hatcher. Bătrînul meu este soldat, soldat, vierme. Toţi îl iubesc pe Buffalo Bill Cody.

– Da, să trăiţi.

– Totu-i rahat, spuse Cody, dînd uşor din mînă şi se uită în jos la sticla de votcă. Crezi că am să ajung vreodată amiral, vierme?

Hatcher mai trase o duşcă de votcă şi-i înapoie sticla lui Cody.

– Asta doriţi să fiţi, domnule?

– Nu despre asta e vorba. Asta este Academia Navală a Statelor Unite, vierme. Toţi credem că vom fi amirali înainte de a ieşi la pensie, nu ştii asta? Nu pentru asta eşti aici? Nu încerci să devii om recest... respec... respectabil?

Rîse pe înfundate de limba care i se împleticea şi îi trecu sticla lui Hatcher. Hatcher mai luă o înghiţitură de votcă. Camera începea să se clatine uşor.

– Îmi place oceanul, spuse el după aceea, înapoindu-i sticla lui Cody.

– Îmi place oceanul, repetă Cody cu un chicot. Iisuse, a venit la Annapolis, pentru că îi place afurisitul de ocean. Ia spune, vierme, care ocean îţi place cel mai mult?

– Îmi plac toate dacă sînt pline cu apă, răspunse Hatcher rîzînd.

Cody rîse.

– Ast'i foarte nostim, dar e o aiureală. Eşti un aiurit, vierme. Trebuie să ai o p... p... preferinţă, asta face parte din ceea ce facem noi aici, să devenim oameni diss... distinşi.

– Dis... diss... distinşi, să trăiţi.

Accesul de rîs se înteţi şi începură să rîdă prosteşte.

– Dis... distinşi, rosti Cody, printre hohote de rîs.

– Dis... distinşi, îl imită Hatcher.

– De ce ai făcut asta pentru mine, vierme. Ţi-am făcut o mulţime de necazuri. Să fie oare pentru că ţi-am dat sfatul acela în legătură cu Snyder?

– Poate că da.

– Nu ţi-am făcut nici o favoare, Hatcher, sînt un oportunist, probabil, cel mai snob dintre toţi. Anul viitor, voi fi căpitanul echipei de box şi acum Snyder este singurul nostru boxer la categoria mijlocie, şi are falcă de sticlă. O lovitură bună, zdravănă şi e cu fundul la podea. Vreau să am o echipă cîştigătoare, vierme, şi am nevoie de un tip bun la categoria asta, aşa că te ţin pînă la concursurile de selecţie din primăvară, să văd ce fel de stofă ai.

– Bine, zise Hatcher, ridicînd din umeri, este un motiv ca oricare altul. Nu scăpaţi dumneavoastră de mine chiar aşa uşor.

Cody se uită la el surprins, apoi, sprijinindu-se iar de pat, cu sticla cocoţată pe genunchi, aprobă din cap.

– Ştii ce, cred că ai dreptate, spuse el şi-i trecu sticla. Ce faci tu aici, vierme, de ce nu te întorci la Boston?

– Nu mi-aş putea permite. În plus, singurii oameni pe care într-adevăr aş dori să-i văd sînt în Vest, la ski.

– Ca să-ţi spun drept, nici eu, vierme, n-am unde să mă duc. Bătrînul meu este pe undeva prin Far-East, iar doamna Cody, într-o croazieră în Caraibe. Unde vezi deosebirea. Oricum, este doar o zi, corect?

Trase o înghiţitură zdravănă şi îi întinse din nou sticla lui Hatcher.

– E trist, mai cu seamă că frumoasa mea – dulcea şi adorabila Cassie – s-a hotărît să se mărite cu un avocat. Poţi să crezi

asta, se mărită cu unul dintre blestemații ăia care sug sîngele oamenilor. A declarat că nu vrea să fie soție de marinar.

– Păi, nu poți s-o învinovățești pentru asta.

– Poate că ai dreptate. În plus, n-a vrut să mai aștepte încă trei ani ca să legalizeze legătura noastră. Cody începu să rîda nestăpînit și ridicînd sticla de votcă toastă. Pentru răposata legătură cu Cassie.

Mai sorbi puțin și-i dădu sticla lui Hatcher.

– Te înțeleg, am trecut și eu prin asta, spuse Hatcher. Dulcineea mea m-a părăsit pentru un *luptător*. Poți să-ți închipui cît m-a umilit. N-avea gît și era doar mușchi din tălpi pînă în creștet. Ridică sticla. În cinstea prostiei.

– Ce-ai de gînd să faci în ajunul Anului Nou, vierme?

– Nimic.

– Ai văzut vreodată scuarul Times în ajunul Anului Nou?

– Domnule Cody, eu nu am bani să-mi plătesc un bilet de autobuz pînă la baia publică.

– Păi, banii nu sînt o problemă pentru mine. Lasă totul pe seama mea. Să nu spui vreodată cuiva că viermele Hatcher și Cody și-au petrecut week-end-ul împreună. Îi făcu cu ochiul, rîse și mai trase o dușcă. O să stăm într-un hotel elegant, o să luăm masa în cameră, poate găsim chiar și două dame singure, iar la miezul nopții o să coborîm printre hoardele de ignoranți. Cody ridică sticla. Pentru hoardele de ignoranți.

Și astfel, elevul ofițer Murphy Cody și viermele Christian Hatcher plecară la New York ca să-și petreacă ajunul Anului Nou.

Din momentul în care se urcară în autobuz, începură să-și spună Murph și Hatch, iar ca să găsească dame singure nu era nici o greutate se petrecea în camere, lumea ieșea pe holuri, se găseau petrecăreți chiar și pe străzi. Era o epidemie de dragoste frățească. Dacă se ivea ocazia să găsească două dame singure, Hatcher și Cody trăgeau la sorți, ținîndu-și degetele unei mîini la spate și apoi arătîndu-le. Dacă unul dintre ei avea mai mult decît șapte degete ridicate, el era acela care își alegea fata. Ajunseseră la înțelegere înainte de a cădea întunericul. Fetele erau colege de cameră. Helen, care îi revenise lui Murph, era asistenta unui editor de fotografii la o revistă de mode. Fata lui

Hatcher, Linda, era plasatoare la unul dintre teatrele de pe Broadway. Amîndouă erau puţin ameţite. Dormind toţi în aceeaşi cameră, se creă o stare de excitare, fiecare cuplu încercînd să nu se arate mai exuberant decît celălalt care era la doi paşi depărtare.

Era ora două dimineaţa cînd se auzi soneria ascuţită şi supărătoare a telefonului. Helen ridică receptorul.

– Alo, mama, bună, un An Nou... Ce?... oh, nu! Cînd?... Oh, Dumnezeule, mamă, vin cît de repede pot. Da, da...

Puse telefonul în furcă şi se aşeză pe marginea patului, tremurînd şi plîngînd. Cody se ridică şi îi puse o pătură pe umeri.

– Ce s-a întîmplat? întrebă el.

– Fratele meu... era într-un automobil... accident de... automobil. Trebuie să mă duc direct la spital. Ei nu cred... nu cred...

– Hai, linişteşte-te, îmbracă-te. Te conduc eu.

– Este departe, în Queens.

– Hai, îmbracă-te. Nu-mi pasă unde este, nu poţi să te duci singură.

Cody era un adevărat gentleman. Fanfaronada pe care o arătase cînd întîlniseră fetele dispăruse şi se transformase într-o gingăşie şi o sensibilitate care îl surprinse pe Hatcher.

Cody organiză imediat călătoria la spital şi după ce plecară, Hatcher şi Linda stătură în pat unul lîngă altul, veştile despre accident făceau ca numai gîndul la dragoste să pară frivol. Stătură timp îndelungat întinşi în pat, Hatcher moţăind, trezindu-se, adormind din nou. Cerul se întunecase cînd se auzi soneria de la uşă.

Linda se ridică brusc în capul oaselor.

– Dumnezeule, cine poate să fie? şopti ea. Hatcher se repezi la uşă şi se uită prin vizor.

– Este Murph, zise el şi deschise uşa.

Cody şedea în uşă cu pălăria sub braţ.

– Mă gîndeam că aţi vrea să aflaţi că Fred – acesta este fratele lui Helen – o să se facă bine.

– Hei, asta-i grozav, rosti Hatcher.

– Nu ştiam numărul de telefon, de aceea n-am sunat.

– E-n regulă, sîntem bucuroşi că avem noutăţi.

– Păi...

– Da?

– Nu-mi place să mă întorc singur la hotel, spuse el trist.

Linda, îmbrăcată cu un halat de baie, apăru în fața ușii lîngă Hatcher.

– Intră, spuse ea, trăgîndu-l pe Cody înauntru.

Hatcher și Linda se urcară în pat, privindu-l pe Cody cum se dezbracă, iar cînd acesta se așeză pe marginea patului să-și scoată ciorapii, Linda se uită la Hatcher, apoi se întoarse spre Cody și zise:

– Hei, marinarul, vino aici, patul este deja cald.

Cody zîmbi și se uită la Hatcher care-i făcu semn cu mîna; traversă camera și se strecură lîngă Linda. Hatcher și Murphy o înlănțuiră cu brațele și adormiră toți trei.

Amintindu-și noaptea aceea, Hatcher gîndi; Dumnezeule, era oare viața atît de simplă și atît de curată? Au fost vreodată prietenia și dragostea mai aproape una de alta decît în noaptea aceea?

Apoi, dimineața următoare, în autobuz, dintr-o dată Hatcher era din nou „vierme" și totul era ca și cum excursia nu ar fi existat niciodată.

Primăvara, 1964. Vremea era încă răcoroasă dar, la cincizeci de mile depărtare de Washington, merii japonezi înfloriseră și turiștii umpleau aleile și parcurile, făcînd fotografii. În curtea Academiei, Hatcher mergea în pas vioi gîndindu-se. Mai sînt doar două luni, numai două luni și o să se termine cu porcăria asta.

– Vierme! strigă o voce bine cunoscută.

Hatcher se opri imediat, cu bărbia ridicată și cu ochii sfredelitori, privind înainte. Cody stătea în spatele lui.

– Concursurile de selecție mîine la ora trei, în sala de gimnastică. Să fii acolo.

– Da, *să trăiți!*

Hatcher ajunse devreme la sală și se antrenă la sac timp de cincisprezece minute, relaxîndu-se și savurînd mirosul familiar de alcool al arenei. Apoi își făcu apariția Snyder, semeț ca întotdeauna.

Cody mai avea doar cîteva săptămîni pînă să devină căpitanul echipei și acum era pe post de arbitru. Cînd fuseră

chemați cei din categoria mijlocie, Cody era sigur că Hatcher și Snyder vor boxa unul împotriva celuilalt.

– Trei runde spuse el. Cîștigătorul intră în echipă, învinsul merge la plimbare. Vă despărțiți corect cînd vă spun, și fără pumni în ceafă. Dați-vă mîna și începeți lupta.

Îi verifică mănușile lui Snyder, îl bătu pe umăr, apoi se îndreptă înspre colțul lui Hatcher și, aplecîndu-se ca să-i verifice șireturile, îi șopti:

– Ți-am spus că are falcă de sticlă. De asemenea, are un upercut de stînga ca o torpilă. Va încerca lupta strînsă corp la corp ca să te atingă cu stînga. Luptă cu el două runde ca să încetinească ritmul, mișcă-te repede și blochează-i stînga ca să n-o poată folosi. O lovitură bună oriunde de la bărbie pînă la ureche și îl dai gata.

Era un sfat folositor. Hatcher îl pistonă pe Snyder pe partea stîngă, lovind mereu și tare, mișcîndu-se iute, blocîndu-i stînga, ca să nu se poată elibera. Snyder îl prinse cu două lovituri puternice, Hatcher se eschivă, parînd repede cu combinațiile lui. Era mai rapid decît Snyder și își dădu repede seama că era și mai isteț. Snyder avea platfus, dar era un boxer necruțător care-și pîndea adversarul ca să-l lovească. Hatcher nu se lăsa prins. Snyder făcu o mișcare. Simulă o lovitură cu dreapta, după care îl trăzni puternic cu stînga. Hatcher primi lovitura în umăr și atunci, chiar în fața ochilor, îi apăru falca plată și urîtă a lui Snyder. Plasă o directă puternică de dreapta peste umărul lui Snyder drept în falcă, sub ureche. Simți cum puterea pumnului său îl dezechilibră, îi văzu ochii rătăcind, fără control, și picioarele înmuindu-se. Snyder se răsuci pe jumătate și căzu direct la podea.

Cody traversă ringul, privi cîteva clipe la Snyder întins pe jos, fără vlagă, apoi îl salută pe Hatcher:

– Bun venit în echipă, spuse el zîmbind.

Ziua absolvirii anului întîi, 1964. În fața camerei lui Hatcher era un zgomot continuu de pași grăbiți ai aspiranților care alergau încoace și încolo prin grădină, pregătindu-se pentru aliniere. Hatcher tocmai își punea chipiul cînd Cody apăru în dreptul ușii, cu fața lui severă de șoim, strălucind.

– Pînă la sfîrşitul paradei mai sînteţi încă vierni. Toată lumea afară, nu rămîne decît Hatcher.

Colegii de cameră ai lui Hatcher ieşiră în pas alergător. Hatcher luă poziţia de drepţi în faţa lui Cody, dar pentru prima oară îl privi drept în ochi pe aspirantul din clasa superioara, un obicei interzis broaştelor din anul întîi.

– Vierme, ştii ce-i aia o pasăre floogie? întrebă Cody?

– Nu, să trăiţi.

– Este o pasăre ciudată care zboară în cercuri concentrice din ce în ce mai mici pînă cînd aproape nu se mai vede şi atunci îşi împroaşcă adversarii cu rahat. Asta este o pasăre floogie, vierme. Ei bine, domnule, ai avut zile grele, dar pe Dumnezeul meu, nimic nu te-a înfrînt. Acum eşti o pasăre floogie, eşti prietenul meu şi poţi să arunci cu rahat în duşmanii tăi.

– Da, *să trăiţi!*

Cody scoase o sticlă de votcă de sub tunică. Un zîmbet deschis se aşternu pe faţa sa aspră ca de şoim. Îi întinse sticla lui Hatcher.

– Tu, primul, domnule Hatcher. Bun venit la bord, spuse el.

În următorii doi ani, el şi cu Hatcher aveau să fie colegi de echipă şi prieteni nedespărţiţi.

– ... oricum, Cody era cu un an înaintea mea, îi spuse Hatcher lui Sloan. După ce şi-a luat licenţa, a intrat direct în Corpul de aviaţie al forţelor maritime. Eu m-am dus la Serviciul Secret de Informaţii. Nu ne-am mai văzut unul cu celălalt după asta, dar am ţinut legătura. Apoi, în 1969, m-a rugat să-i fiu martor la căsătorie.

– Foarte fantezistă, am auzit.

– Înalta societate, petrecere tipică pentru Washington. Congresmani, senatori, amirali, generali, granguri de la televiziune.

– Cum arăta soţia lui? întrebă Sloan.

– Tipul perfecţiunii de gheaţă, o femeie splendidă, cu o educaţie perfectă. Avea toate calităţile... şcoală superioară, mediu corespunzător, totul la superlativ.

– Dar vouă nu vă plăcea.

– Nu, cred că ea nu ne plăcea pe noi. Toţi prietenii lui erau prea zurbagii. Tatăl ei era amiral, cunoşti genul. Hatcher îşi reaminti ziua, un colaj de uniforme şi oameni prietenoşi. Cred că Polo era nefericit în căsătorie.

– Ce te face să crezi asta?

– Nu ştiu. Părea îngrozitor de cinic în ziua aceea. Semăna mai mult cu vechiul Cody din zilele cu corvezi de la Academie. Nu ştiu de ce trebuia să fi fost aşa. Într-un fel, Cody reuşise în viaţă. Diplomat al Academiei, cu pregătire specială pentru aviaţie, căsătorit cu fata unui amiral.

– Se simţea de parcă ar fi fost de prisos. Zise Sloan.

– Exact. Nu ştiu cum naiba a ajuns în Forţele navale riverane ale infanteriei.

– S-a înscris ca voluntar.

– Glumeşti? Şi, în cele din urmă, a ajuns la Gung ho.

– Socrul lui a încercat să-l împiedice, dar din cîte am înţeles, Cody a insistat, adăugă Sloan.

– Era o treabă murdară, spuse Hatcher.

– Într-un fel, zise Sloan, ridicînd din umeri. Şi nu l-ai mai văzut niciodată după nuntă?

– O singură dată, la baza aeriană de la San Diego. Mă dusesem să fac o verificare a securităţii bazei şi el era încartiruit acolo.

– Asta trebuie să fi fost înainte ca tu să intri în brigadă.

– Da. Tocmai anunţasem că mă retrag din funcţie... Am avut un fel de... în sfîrşit, o discuţie.

– Despre ce?

– Are vreo importanţă?

– Presupun că nu.

– Nu l-am mai văzut niciodată după aceea şi sînt mai mult ca sigur că nu-l mai pot vedea acum.

– Nu fi atît de sigur, spuse Sloan şi zîmbetul îi deveni răutăcios.

– Ce vrei să spui? întrebă Hatcher cu vocea lui aspră.

– Să presupunem că am informaţii că Murphy Cody trăieşte.

– Unde! Este prizonier?

– Este liber ca pasărea cerului. În Bangkok.

Hatcher avu un mic şoc cînd auzi cuvîntul Bangkok. Un loc de care nu mai voia să-şi aducă aminte.

– Ce fel de informaţie?

– Am încredere în ea.

– Asta nu-mi răspunde la întrebare. Cît de sigură este sursa?

– Un om politic neînsemnat, un thailandez care doreşte să obţină o călătorie gratuită în America şi o viză de lucru. După informaţiile noastre, Cody este urmărit, aşa că se ascunde.

– Urmărit, de cine?

– White Palms, spuse Sloan.

– Asta este o organizaţie în Macao. Ce-or face ei în Bangkok? întrebă Hatcher.

– Este sursa. Ai fost departe mult timp. Blestemătele de triade sînt peste tot acum.

– Care este jocul individului... opiu?

– Nu sîntem siguri. Îl suspectăm că a fost curier pentru White Palms. Dar n-am făcut cercetări serioase din motive evidente.

– Ce motive *evidente?* întrebă Hatcher în şoaptă, deşi ştia răspunsul dinainte.

Dacă Murphy Cody era viu în Bangkok şi tăcuse în toţi aceşti ani, trebuia să fie un motiv. Şi dacă Serviciul Secret de Informaţii Militar nu ştia motivul, nu era bine pentru Cody.

– Nu face pe prostul, zise Sloan. Ce naiba face în Thailanda? Vreau să spun că, dacă trăieşte, de ce s-a dat la fund?

Hatcher se putea gîndi la o mulţime de motive, dar la nici unul bun.

– Poate are o amnezie, presupuse el.

– Da, şi poate că eu sînt Doris Day, răspunse Sloan.

– Este o posibilitate. Ar putea avea amnezie.

Exista şi posibilitatea ca Murphy să fi fost colaboraţionist, să fi trecut în tabăra duşmană ca dezertor sau să fie amestecat în afaceri cu droguri, crimă, comerţ cu sclavi albi sau o duzină de alte infracţiuni care-i puteau trece prin minte lui Hatcher.

Sloan se gîndea şi el la acelaşi lucru. Zise:

– Nu văd nici o ieşire ca să scăpăm din asta, dacă este adevărat. Dar, dacă a dezertat, ca să începem cu asta şi, dacă n-a fost ucis, el aparţine încă cu trup şi suflet Marinei Militare Americane.

– Întrebarea este de ce a intrat în pămînt, spuse Hatcher. Vreau să spun, dacă n-a fost ucis şi n-a fost în Hanoi, atunci unde naiba a dispărut?

– Ei bine, oriunde ar fi fost, Marina Militară era convinsă că a fost colaboraţionist.

– Poate asta a fost scăparea lui.

– Sau poate o cursă.

Hatcher aprobă uşor din cap.

– Sau o cursă. Şi ce legătură are asta cu mine?

– Nimeni nu cunoaşte Thailanda cum o cunoşti tu, Hatch. Tu îi cunoşti, atît pe indivizii buni, *cît şi* pe cei răi, şi ai lucrat pentru ambele tabere. Nu pot să las Serviciul Secret de Informaţii al Armatei să se ocupe de asta, deoarece într-o oră va afla tot Pentagonul. Trebuie să fie ceva neoficial. Dacă Murphy trăieşte şi este amestecat în ceva... necurat, reputaţia tatălui său va fi afectată.

– Necurat, mîrîi Hatcher cu un chicot. Te-ai exprimat foarte delicat, Harry.

– Înţelegi situaţia, continuă Sloan. Noi avem nevoie de cineva care să cunoască ţinutul şi să ştie să-şi ţină gura, şi nu cunosc pe nimeni altcineva care să facă asta mai bine decît tine, bătrîne prieten. În plus, erai al naibii de bun anchetator pe vremuri, dacă trebuie să-ţi mai spun asta.

– Vremea mea nu s-a terminat şi nu-mi spune mie bătrîne prieten. Şi cine naiba sînt aştia „noi"?

– O jumătate de duzină din vechiul stat major al lui Buffalo Bill. Ascultă, pe acest thailandez îl cheamă Wol Pot, el a adus informaţia la ambasadă, în Bangkok. Din feri cire, acolo se află unul dintre ofiţerii bătrînului Cody, Lew Porter.

– Windy Porter?

– Da, îţi aduci aminte de el?

– Vag.

– El l-a interogat pe Pot. Imediat şi-a dat seama cum stau lucrurile, l-a arestat şi m-a chemat pe mine. Am adunat pe cîţiva dintre vechii oameni şi i-am trimis acolo. În cele din urmă, a trebuit să-i spunem Bătrînului.

– De ce? se zbîrli Hatcher.

Sloan se uită aspru în ochii lui.

– Fiindcă Buffalo Bill este pe moarte, are cancer, Hatch. Nu rezistă mai mult de un an.

Hatcher îngheţă. Îi era foarte greu să-şi închipuie că un vierme perfid îl mînca pe dinăuntru pe generalul Buffalo Bill Cody.

– Îl iubim cu toţii pe Bătrîn, nu-i aşa? spuse Sloan cu vocea înceată. Se opri un moment ca să-şi stăpînească emoţia înainte de a continua. Ne-a cerut să-i facem această favoare. Dacă puştiul lui trăieşte, ar vrea să-l mai vadă înainte de-a muri.

– Şi dacă are necazuri?

– De aceea am nevoie de tine, Hatcher, spuse Sloan cu un tremur în voce. Dacă este băgat prea rău în rahat, Porter nu poate să rezolve nimic. El nu este decît un bătrîn cavalerist, atît. Problema este că generalul vrea să se întîlnească cu Cody, undeva, oriunde... în Hawaii, Tokio sau Sydney, oriunde vrea Murph. Nu trebuie să ştie nimeni că întîlnirea a avut loc.

– O călătorie ca asta, ar putea să-l omoare pe Bătrîn, spuse Hatcher.

– Noţiunea timpului nu mai contează pentru el, rosti Sloan cu resemnare. Problema este că totul trebuie rezolvat cu îndemînare de cineva care cunoaşte motivul şi care poate să se descurce, indiferent cum ar merge lucrurile, şi să-l convingă pe puşti că nu vrem să-i creăm necazuri, ci doar să-i facem Bătrînului un ultim cadou.

– Nu prea mai este puşti. Trebuie să aibă... patruzeci şi doi de ani acum, afirmă Hatcher adăugînd un an la propria-i vîrstă.

– Du-te în Thailanda şi găseşte-l dacă este acolo, zise Sloan direct. Sau fă-l pe Bătrîn să se împace cu ideea.

– Să dovedesc că este mort.

– Da. Una din două.

Hatcher rîse zgomotos de răspunsul lui.

– Marina l-a căutat cu călăuze timp de paisprezece ani, şi tu vrei ca eu să mă duc la Bangkok, care are o populaţie de cincisprezece milioane, şi să-l găsesc, uite aşa.

– Nimeni nu l-a căutat pe Cody, iar cît priveşte Marina, pentru ei, el este mort. Dar tu, diavole, prietene, tu eşti cel mai bun pe care l-am avut vreodată.

– Fleacuri, Harry.

– Nu, nu. Tu ai mintea ascuţită, Hatch, spuse Sloan. O să ţi-l dăm pe Wol Pot. O să ţi-l dăm pe Windy. Tu îl cunoşti pe Cody.

Cunoşti ţinutul şi poţi să-ţi ţii gura, orice s-ar întîmpla. Ai dovedit asta în Madrango. Tot ceea ce doresc să faci este să te duci acolo, să-l găseşti pe Cody şi să stabileşti întîlnirea. Sau să-mi spui că a murit. Drace, o să-l ai chiar şi pe Flitcraft la dispoziţia ta.

– Flitcraft este încă în serviciu?

– Este numărul unu al meu.

Hatcher îşi mai umplu un pahar cu vin şi răsfoi dosarul cîteva momente.

– Ştii că nu pot să mă întorc acolo, rosti el în cele din urmă.

– Haide, asta a fost cînd? Opt, zece ani în urmă.

– N-ar avea importanţă nici dacă ar fi fost cincizeci.

– Pleci pregătit. Îţi voi da tot sprijinul necesar. Mai am încă nişte bătăuşi zdraveni pe acolo.

– Care-i treaba cu thailandezul ăla, mai spune-mi o dată cum îl cheamă.

– Wol Pot. Ascultă, nu-mi pasă ce-i faci ticălosului. Dacă nu poţi să scoţi nimic de la el, rupe-i picioarele, supune-l la cazne, smulge-i unghiile. Nu-mi pasă.

– Ai rămas acelaşi, Harry.

– Este versiunea lui, fă-l să o dovedească.

– Nu asta am vrut să spun. A obţinut viza?

– Dacă ciripeşte, presupun că pot să aranjez ceva.

– Mai mult decît atît. Dacă dă cărţile pe faţă, trebuie să ştiu ce fel de înţelegere pot face cu el.

– Dacă face asta, îi asigurăm protecţia şi îl scoatem din Thailanda.

– Eşti sigur?

– Ce-ţi pasă ţie?

– Dacă fac o promisiune, vreau să o respect.

– S-a făcut. Atunci primeşti însărcinarea?

Hatcher îl privi cîteva secunde, apoi puse pistolul pe masă.

– Preţul va fi de două sute treizeci şi şase de mii şase sute de dolari.

– Ce?

– Asta înseamnă două sute de dolari pentru fiecare zi pe care am petrecut-o în gaura aia de şobolani.

– Fii realist, omule.

– Sînt cît se poate de realist, Harry.

– De unde să fac eu rost de atîţia bani?

– Hei, doar ai de-a face cu Hatch, ştii bine asta. Ai conturi în toate colţurile secrete din lume, Panama, Elveţia, Bahamas. Sau poate scoţi din altă parte, bandit nenorocit.

– Dar eşti un om bogat, Hatch.

– Despăgubiri drept pedeapsă. Preţul este două sute treizeci şi şase de mii şase sute de dolari, nenegociabil. Dacă îţi convine.

Zîmbetul lui Sloan deveni răutăcios, ochii începură să-i scapere din nou.

– Este mai mult decît atît, nu-i aşa? Văd asta în ochii tăi, prietene. Ţi-ai pierdut vigoarea. Nu mai acţionează adrenalina. Viaţa este prea uşoară. Pe dracu, cînd eşti prins, eşti prins pentru totdeauna.

O parte din ceea ce spusese Sloan era adevărat. Dar nu era acea stare de emoţie încercată cînd alergi pe o muchie şi care îl trăgea pe Hatcher înapoi spre vechea viaţă, în locurile unde jurase că nu se va mai întoarce la oamenii pe care nu gîndea că-i va mai vedea vreodată, ca să lucreze iar pentru Sloan, un om pe care cîndva se gîndea că îl va omorî. Era vorba despre Cody, cîndva un prieten mai bun decît îi fusese Sloan, deoarece Cody fusese întotdeauna cinstit cu el.

– Am să fac această călătorie pentru Murph Cody şi pentru zilele pe care le mai are de trăit Bătrînul lui. Asta nu are nici o legătură cu tine şi cu mine. Dacă Murph este acolo, am să-l găsesc. Dacă nu este, am să-ţi comunic. Dar, dacă te mai întorci vreodată aici, te dau hrană la peşti.

Sloan se aplecă mai aproape de el, cu ochii scînteind.

– Ştii, cred că vorbeşti serios, zise el.

Hatcher îi zîmbi fără voioşie.

– Gîndeşte-te la ce ţi-am spus. Viaţa ta poate depinde de asta.

PREGĂTIRILE

Era în amurg cînd Ginia, la chemarea lui Hatcher, se întoarse pe vas purtînd în mînă un coş de răchită. Îl deschise şi scoase din el cumpărăturile în timp ce Hatcher dirija iahtul prin strîmtoare în marea deschisă, ţinîndu-se aproape de mal.

– Am adus legume proaspete de la Birdie, moluşte pregătite în casă, creveţi reci şi pui de rechini de la Grab Trap. Cînd vrei să mănînci?

– Acum, sînt mort de foame.

– Ce s-a întîmplat cu camaradul tău din armată?

Se aplecă spre ea şi o sărută pe gît.

– A plecat, mîrîi Hatcher şi discuţia se încheie.

Ea ştia bine ca nu trebuia să întrebe „Unde a plecat?" Dacă el ar fi vrut ca ea să ştie, i-ar fi spus. Evident nu-i spuse, dar era încîntată că străinul plecase şi că Hatcher va fi numai al ei toată seara.

Coborî şi alese o sticlă de vin roşu din dulapul cu băuturi, pe care o deschise. Încălzi mîncarea în cuptor, puse masa, apoi deschise radioul şi-l lăsă să cînte încet.

– Hei, strigă ea după Hatcher, vrei să pui chestia asta pe pilot automat şi să vii la masă?

– Imediat, veni răspunsul.

Ea auzi zgomotul motoarelor stingîndu-se, ancora plescăind în apă şi o clipă mai tîrziu el aparu în salon.

– Am hotărît să ancorez cîtva timp. Sîntem în largul insulei Sapelo, spuse el, băgîndu-şi degetele în sosul de legume şi gustîndu-l.

– Nu uita manierele, rosti ea scurt.

– Delicios, spuse el şi umplu paharele cu vin. Le ciocniră şi gustară vinul roşu. Foarte bun, zise, aplecîndu-se şi sărutîndu-i buzele.

– Mulţumesc, şopti ea. Apoi, după o scurtă discuţie, îl întrebă: De cînd îl cunoşti pe Jimmy Cirillo?

– De mult timp.

– Unde l-ai întîlnit?

– Pe o alee în Boston.

– Pe o alee?

– Da. Furam într-un magazin şi el era poliţist.

– Glumeşti?

– Nu.

Hatcher se sprijini de scaun şi îşi dădu seama că era pe punctul de a dezvălui nişte secrete de familie, dar se simţea bine că o făcea.

– Tatăl meu era arhitect, dar nu prea bun. Şi-a zburat creierii într-o după-amiază, într-o cameră cu duşuri la Men's Club în Boston. Aveam zece ani atunci. Trei ani mai tîrziu, mama a fugit cu, uf, pe naiba, nici măcar nu-l cunosc, nu l-am văzut niciodată pe tip. Oricum, am luat-o razna. La cincisprezece ani eram unul dintre cei mai buni hoţi de pisici din Boston.

– Ei, Hatch, habar n-am avut, spuse ea cu mirare în glas.

– Ăsta-i doar vîrful aisbergului, zise Hatcher zîmbind.

– Ei, bine, şi ce ţi-a făcut Jimmy cînd te-a prins? îl întrebă Ginia.

– Şi-a scos insigna şi cureaua cu pistolul, le-a pus cu grijă pe trotuar şi m-a bătut la fund pînă mi-a dat sîngele.

Ginia se ridică şi începu să rîdă, ţinîndu-şi mîinile la gură.

– Şi asta nu-i tot. Mi-a făcut rost de o slujbă; de fapt, de trei, şi eu le-am părăsit pe toate, aşa că într-o noapte mă înhaţă, mă tîrăşte în aleea aceea, îşi scoate insigna şi centura cu pistolul şi mi-o trage din nou. Apoi zice: „Am să te bat la fund pînă cînd ai să te ţii de o slujbă şi ai să încetezi să mai furi". Acesta a fost începutul unei frumoase prietenii.

– Datorită lui eşti ceea ce eşti astăzi, spuse ea cu mîndrie prefăcută.

– Da, răspunse Hatcher, apoi adăugă aproape cu solemnitate, dar a fost amestecat şi tipul de pe doc.

– Ce te-a prins făcînd?

– Făceam pe amiralul.

– Ce?

– Asta-i altă poveste.

Terminară masa în linişte. Lui Hatcher nu-i plăcea să vorbească în timp ce mînca, dar ea simţea ceva iminent. Ştia că el avea să plece înainte de-ai spune.

– Trebuie să plec pentru un timp.

– Mda. Şi ce înseamnă asta, Hatcher, „un timp"? O săptămînă, o lună, zece ani? întrebă ea îngrijorată.

El zîmbi, se întinse spre ea şi-i puse palma uşor pe obraz.

– Mai mult de o săptămînă, să sperăm că mai puţin de o lună.

– Pot să fac ceva pentru tine?

– Cheamă-l pe John Rogers la bancă şi spune-i că a trebuit să plec în grabă. Am pregătit pentru tine o împuternicire de a acţiona în numele meu, aşa încît vei putea să-mi rezolvi problemele cu conturile în bancă. Dacă voi avea cumva nevoie de bani, pentru vreun motiv oarecare, transferă bani în contul meu personal.

– Ai atît de mare încredere în mine? întrebă ea surprinsă.

El îi zîmbi.

– Bineînţeles.

– Cînd pleci?

– Mîine dimineaţă.

Zîmbi şi ea, dar începea deja să simtă cît de dor o să-i fie în lipsa lui.

– Atunci hai să nu mai pierdem timpul, zise ea. Poţi să dormi în avion.

Îi luă mîna în timp ce ea se ridică în picioare şi o trase aproape de el. Îi descheie încet nasturii bluzei albe, îi cuprinse şoldurile şi îi sărută pîntecul. După aceea îi descheie cureaua, trase fermoarul şi îi scoase blugii. Încolăci braţele strîns în jurul ei, îşi strecură mîinile sub fese şi o ridică uşor, aşa încît degetele mari îi alunecară sub marginea chiloţilor. Începu s-o mîngîie cu cele două degete, o simţi încordîndu-se. Îşi lăsă capul mai jos, simţindu-i părul de sub chiloţi şi umezeala. Începu s-o muşte uşor, mîngîind-o cu răsuflarea fierbinte. Îşi desfăcu degetele şi-i scoase chiloţii, îşi îngropă faţa în părul ei, mirosindu-i sexul, gustîndu-i-l. Îi simţi mîinile presîndu-i puternic capul în ea. Ea stătea pe vîrfuri, cu capul căzut pe spate, aşezată pe marginea mesei, cu un picior pe umărul lui. Respiraţia i se acceleră, muşchii i se încordară, începu să se mişte în cercuri mici strînse.

Avea acest minunat obicei erotic care îl înnebunea pe Hatcher. Cînd se apropia de orgasm începea să numere încet gîfîind, „unu... doi... trei... p... patru... Dumnezeule... cinci, şase, şapte... of... of... opt, nouă, z... zece... Dumnezeule, *of!*".

Îşi arcui spatele şi se îndesă în el zece sau douăsprezece secunde, apoi, gîfîind, se relaxă uşor, îi cuprinse capul cu braţele, îl trase spre ea, căutîndu-i gura şi sărutîndu-l din nou, cu voluptate.

El o luă în braţe, o duse în cabina de dormit, o puse uşor pe patul mare şi se dezbrăcă în timp ce o săruta. Se întinse în pat lîngă ea, o ţinu strîns în braţe şi ea îi simţi sexul tare. Ea îşi ridică un picior peste şoldurile lui, îl trase mai aproape de ea şi el o pătrunse domol, fără greutate.

– Oh, Doamne, şopti el cînd ea îl încolăci, încordîndu-şi muşchii, trăgîndu-l în ea din ce în ce mai adînc şi mai adînc.

Cu respiraţia tăiată, ea murmură:

– O lună?

– Poate... doar... cîteva săptămîni, răspunse el în şoaptă, cu respiraţia, de asemenea, tăiată.

Stătea întinsă pe o parte, pe jumătate adormita. Hatcher se strecură uşor din pat, o acoperi cu o pătură şi începu să-şi facă bagajele. Fusese o vreme cînd sacul lui de voiaj Gurkha era mereu gata de plecare... două costume, o haină sport, pantaloni marinăreşti, o jumătate de duzină de cămăşi, cîteva cravate, încă o pereche de pantofi de rezervă, lenjerie de corp şi articole de toaletă. Doar strictul necesar. Fără fleacuri. Imediat reveni la vechile obiceiuri de pregătire a călătoriei.

Lista cu ceea ce avea de făcut o avea în minte. De verificat scrisorile de acreditare, de revăzut contul din bancă, de selectat echipamentul adecvat şi de împărţit bagajul, o parte în sac şi alta într-o servietă diplomat de aluminiu, pe care o ducea în mînă.

În timp ce Ginia dormea, dădu la o parte un panou din peretele despărţitor de deasupra patului, deschise un seif construit în perete şi luă de acolo o casetă mică, solidă. O duse în cabina principală şi îi verifică conţinutul. Scoase scrisori de credit de la banca sa, în valoare de cincizeci de mii de dolari, douăzeci de mii în cecuri de călătorie şi zece mii de dolari bani lichizi. Nu folosea niciodată cărţi de credit, după care puteai fi uşor depistat. Scoase, de asemenea, două paşapoarte, unul, paşaportul lui adevărat din SUA, şi celălalt un paşaport franţuzesc fals. În amîndouă figura ca reporter de televiziune şi cameraman. Puse apoi cutia la loc în ascunzătoarea sa.

Cînd se întoarse în salonul principal, luă cu el, din debara, servieta diplomat Halliburton de mărime mijlocie, apoi îngenunche şi merse de-a buşilea printr-o trapă de sub scările care

dădeau la cabina de comandă a iahtului, spre o cabină mică sub pupa. În carcasă era construit un dulap etanş. Cînd Hatcher îl deschise, se aprinse automat o lumină. Înăuntru era un adevărat arsenal: două pistoale. 357, un H&K de 9 mm, M-16 tot de 9 mm şi o puşcă mitralieră Uzi. Avea muniţii pentru fiecare armă. Mai erau patru role cu cîte trei metri de coardă extensibilă, de fapt, plastic explozibil C-4. Una dintre arme era băgată într-un sac verde Hefty. Hatcher luă sacul, două role de cablu extensibil, închise geanta, încuie cabina şi se întoarse în cabina principală.

Întinse o pătură pe masa din sufragerie, scoase arma din husa Hefty şi o puse pe pătură. Era un Aug, o puşcă automată de asalt, austriacă, demontabilă în trei părţi: ţeava care avea o lungime de patruzeci de cm; luneta ataşată ţevii, care putea să prindă ţinta imediat, şi patul armei construit dintr-un material de plastic dur şi inoxidabil. Arma era complet impermeabilă. Toate celelalte arme cu care Hatcher era obişnuit – M-16, Uzi şi Mac 10 – erau vulnerabile la umiditate şi ar fi explodat dacă ar fi intrat apa în ele. Dar nu şi Aug. Aceasta putea fi folosită imediat ce ieşea din apă.

Memoria i se trezi din nou, un exerciţiu obişnuit de cînd fusese la Los Boxes. Îl numea exerciţiu, pentru că învăţase de mult, de la Sloan, că memoria este bună pentru un singur lucru – informaţii. Acum, uitîndu-se la Aug, îşi aminti cînd folosise prima oară această armă.

Sloan trimisese un tip abil în susul fluviului la cascada Boston, o capcană pe rîul Chu, lîngă un sătuleţ. Elicopterul îl aducea pe Hatcher la o bază în Delta Mekong. Sloan îl aştepta într-o ambarcaţiune, pe care o rechiziţionase pentru noapte.

– Am o problemă, zise Sloan la un pahar de gin. Avem un popa-san din sud care lucrează pentru noi, îl cheamă Di Tran şi este un bun informator. Nord-vietnamezii i-au omorît nevasta, mama şi doi copii mici, aşa că are toate motivele să se răzbune. Lucrează în spatele frontului pentru noi de vreo şase, şapte luni şi ne dă informaţii demne de încredere.

Făcu o mică pauză, lăsîndu-şi mîinile pe masă.

– El ştia ce sorţi de izbîndă avem noi, zise Sloan, desfăcîndu-şi degetele. Se uită cîteva secunde la ele înainte de a continua. A luat legătura cu Swing Man cam acum vreo săptămînă şi i-a propus o întîlnire. Ne-am întîlnit cu el şi ne-a dat aceasta bandă. Sloan puse banda în casetofon şi apasă pe butonul de pornire. Vocea bărbatului era furioasă, aspră şi bîntuită de frică.

– Chiar ieri am primit un mesaj că un american trimite informaţii pentru Vietcong. El a dezvăluit numele a trei agenţi vietnamezi care lucrează în nord pentru Brigada fantomă. Unul dintre nume este al meu. Mă tem că le va lua puţin timp pînă să afle numele meu adevărat. Trebuie neapărat să-i pun în gardă pe aceşti doi prieteni ai mei de pericolul care îi pîndeşte înainte ca eu să fug. Vă rog aranjaţi să ne întîlnim la cascada Boston peste două zile. Miercuri, la apusul soarelui. Daca trec doua ore, gîndiţi-vă că am fost prinşi. Acestui american i s-au plătit cîte zece mii de dolari pentru fiecare nume şi el le-a promis că o să le mai dea şi alte informaţii. Numele lui este Norgling. *Joi gin*, prietenii mei.

Hatcher îşi ridică privirea cu furie cînd auzi numele Norgling.

– Ştii cine este Norgling?

Sloan încuviinţă din cap.

– Este vorba despre Chick Norgling! spuse Sloan. Face parte din brigadă ca şi tine. Lucrează cu cei care trec în partea cealaltă.

– Are deci acces la aceste informaţii?

– Şi la coduri, hărţi, buletine generale de informaţii... chiar la informaţiile de bază ale brigăzii, spuse Sloan. Acum înţelegi de ce pierdem integritatea fiecărei persoane în acest dispozitiv. Norgling este exact ca noi toţi, îi cunoaşte doar pe agenţii lui direcţi.

– Şi acela eşti tu, zise Hatcher.

Sloan aprobă tăcut.

– Lichidează-l înainte să le mai vîndă şi altceva, rosti Hatcher.

– Nu pot să-l curăţ pe baza acestuia, zise Sloan, arătînd spre casetofon. Va nega ceea ce spune vocea de pe casetă. Fără confirmarea lui, şeful poliţiei îmi va rîde în nas.

– Ce-i cu acest Di Tran?

– Am trimis un individ isteț după el, dar n-a apărut la cascada. Presupunem că a murit.

– Atunci înseamnă că acest Norgling o să-ți sufle toată afacerea.

Sloan își mai privi mîinile cîteva secunde, apoi se gîndi puțin și ridică ochii spre Hatcher.

– Îi vom întinde o cursă. Am să aranjez cu el să vă întîlniți într-un anumit loc. Spune-i că este vorba despre o operațiune unde este nevoie de doi oameni. Cînd se arată, lichidează-l. Poate că ar fi bine în susul fluviului.

– Nu. Sînt prea multe urechi pe acolo. O vom face în Saigon, la hotelul Princess. Eu îl fac praf, tu îl arunci la gunoi.

– Mi se pare corect.

Ora șapte seara. Etajul al patrulea al hotelului Princess. Dacă Norgling era paranoic, dacă avea vreo suspiciune, venea mai devreme ca să-i dejoace socotelile. Hatcher cunoștea bine jocul.

Norgling sosi la șapte fără un sfert și găsi ușa lui Hatcher întredeschisă. Își descheie haina, strecură mîna sub braț, înșfacă pistolul, apoi intră prudent înăuntru.

Dormitorul era gol. Auzi muzică venind din camera de baie.

– Alo? strigă.

– Aici, auzi răspunsul lui Hatcher. Vrei să închizi ușa?

Norgling închise ușa și se apropie încetișor de camera de baie. Hatcher era în cadă, cu capul sprijinit de ea, cufundat în spumă. Lîngă cadă se găsea o sticlă cu vin roșu și un pahar pe jumătate plin. Pe chiuvetă se afla alt pahar. Hatcher își înălță privirea și zîmbi.

– Norgling?

– Exact.

– Jesse Caruthers, zise Hatcher. Scuză-mă că m-ai găsit aici. Toarnă-ți un pahar și adu-ți un scaun.

Văzu cum fața lui Norgling se relaxează. Mușchii din jurul gurii se decontractară și zîmbi ușor, se simțea bine.

Un amator, gîndi Hatcher.

În timp ce Norgling își turna vinul în pahar, Hatcher zise:

– Ce fel de om este acela care-și vinde trei camarazi pentru treizeci de mii de dolari?

Norgling reacționă imediat. Dădu drumul sticlei și paharului și apucă pistolul. În același timp, Hatcher își scoase brațul drept din cadă. Aug-ul era în mînă împroșcînd gloanțe în timp ce ieșea din apă, clăbuci de săpun atîrnîndu-i de țeava. Gloanțele brăzdară o linie din burtă pînă în pieptul lui Norgling. Nouă împușcături în mai puțin de o secundă – nouă lovituri din care patru drept în inimă. Corpul lui Norgling se izbi de zidul de faianță și aerul îi ieși din plămîni. Genunchii i se îndoiră și se prăbuși ghemuit peste sticla de vin rostogolită lîngă el.

Hatcher ieși din cadă înainte ca Norgling să se prăbușească total. Deschise dulapul cu prosoape și scoase un sac verde pe care îl ascunsese acolo mai devreme. Îl înșfăcă pe Norgling de păr, îl ridică în picioare și îi trase sacul peste cap. Îl trînti apoi pe spate, îl băgă cu totul în sac și trase fermoarul. Îl împinse în colțul camerei de baie, își puse papucii, strînse cioburile paharului, șterse vinul de pe jos cu un prosop pe care îl spălă în cadă, apoi se duse la telefon și formă un număr.

Cînd vocea de la căpătul firului răspunse, Hatcher zise:

– Vino să-l iei! și puse receptorul în furcă.

Era una dintre puținele dăți cînd Hatcher știa cine fusese victima lui și de ce îl executase. De obicei, se supunea orbește ordinelor primite. „Fă asta," îi spunea Sloan și el executa. Nu numai că executa, dar accepta, credea în ceea ce făcea. Dar acum, uitîndu-se înapoi, Hatcher își dădea seama că, poate, fusese manipulat. Poate că Norgling era numai un pungaș și ei aveau nevoie să scape de el, puteau chiar să fi falsificat banda și...

Sau poate că 126 îi șoptea la ureche, scormonindu-i gîndurile pe care niciodată nu le scormonise, niciodată nu voise să le cerceteze pînă atunci.

Formă numerele cifrului lacătului servietei Halliburton și o deschise. Înăuntru era o folie groasă dintr-un material buretos, tăiată exact ca să se potrivească perfect. În ea erau pregătite o cameră video minusculă, două baterii de rezervă, două obiective fotografice, unul de patru sute de mm și altul de două sute de mm, un suport de umăr pentru aceasta, patru casete video VSH neimprimate și mai multe cabluri extensibile strînse cu grijă și legate cu un cordon din plastic.

Toate erau simulacre.

Hatcher curăţă bine arma, apoi o demontă repede în cele trei părţi componente. Băgă ţeava într-un suport tubular destinat special pentru ea în valiză şi răsuci un căpăcel situat la capătul acestuia. Deschise camera video, puse trăgaciul în ea şi o închise. Demontă apoi teleobiectivul de patru sute de mm şi strecură patul armei înăuntru. Cele două încărcătoare de plastic, fiecare cu o capacitate de treizeci de cartuşe, le băgă în lăcaşul în care şedeau bateriile camerei video. De asemenea, o ţeavă scurtă, de zece mm, care transforma puşca în pistol. Ascunse ţeava scurtă în teleobiectivul de două sute de mm. Întregul echipament intră uşor în servietă, care cîntărea mai puţin de nouă kilograme.

Servieta avea şi o căptuşeală simulată, prinsă cu un adeziv în interiorul capacului, care avea un buzunar. O desprinse şi puse într-un plic impermeabil, banii, scrisorile şi paşaportul fals. Repuse falsa căptuşeală şi băgă cîteva mape cu dosare în buzunar, închise servieta şi formă cele cinci numere ale lacătului cu cifru secret.

Demontată în cele trei părţi ale sale şi ascunsă în servieta diplomat, arma nu putea fi descoperită. Asamblată, era una dintre cele mai mortale şi eficiente arme care existau, o maşină de ucis fără recul sau zgomot. Cel mai tare zgomot pe care îl făcea era declicul trăgaciului. Avea precizie la o distanţă de patru sute cincizeci de metri. Era singura armă pe care Hatcher o lua cu el. Muniţie găsea oriunde în lume, nu era o problemă.

Reveni în dormitor, îşi pregăti repede sacul de voiaj Gurkha, îi închise fermoarul şi îl duse în salon. Se întoarse din nou în dormitor.

Ginia dormea încă. O privi îndelung.

Trecutul îl bătea pe umăr. Ceea ce chinezii numeau *ch'uang tzu-chi,* fereastra către el însuşi, era deschisă.

Ce fantome aşteptau în umbră acolo ca să-i chinuiască sufletul? Hatcher socotise că Hong Kong-ul şi Bangkok-ul reprezentau trecutul. Amontele fluviului şi bîrlogul lui Ts'e K'am Men Ti. Triadele White Palms şi Chiu Chao. Tollie Fong, Sam-Sam Sam şi White Powder Mama. Localul lui Fat Lady Lau, Cohen.

Bangkok.

Şi Daphne.

Nume pe care încercase să le uite şi nu reuşise.

Încercase să le alunge, dar ele erau toate zilele lui de ieri, trecutul lui.

Sloan se întorsese ca diavolul, ieşind parcă din infern, întinzîndu-i un deget lung şi ciolănos, făcîndu-i semn să se întoarcă în locurile întunecoase despre care nici măcar 126 nu-i vorbise, locuri însămînţate cu vrajbă şi moarte.

Hotărîrea de a se întoarce nu avea nici o legătură cu Sloan sau cu numele despre care îşi amintise... cu Buffalo Bill sau Murph Cody. Era timpul să se întoarcă pentru a încheia nişte capitole neterminate din viaţa lui. Era timpul sa-şi încheie conturile.

Se aşeză pe pat şi începu să-i mîngîie spatele Giniei care se trezi şi se întoarse cu faţa în jos. Luă nişte crema şi începu sa o maseze. O clipă îi trecu prin minte că o să-i fie dor de ea şi gîndul acesta îl supără, pentru că a-ţi fi dor de cineva înseamnă să-ţi aduci aminte. Lui Hatcher nu-i fusese dor de nimeni înainte, în viaţa lui. Nu se potrivea cu firea lui, putea să-l distragă şi asta era periculos, îl scotea din umbră la lumină, unde el ştia că nu-i este locul.

„Dragostea poate fi fatală, spusese Sloan odată. Îţi mută gîndul într-un loc nepotrivit, la timpul nepotrivit".

Era nostim de cîte ori 126 şi Sloan aveau păreri diferite. Ce obişnuia să spună bătrînul 126? Un om care a uitat să plîngă este mort pe dinăuntru.

Îşi alungă gîndul, masîndu-i umerii, apoi gîtul, mîinile pînă la degete, desfăcîndu-i-le unul cîte unul, apoi în jos spre coapse. Ea gemu uşor şi îşi depărtă picioarele. Îşi băgă un picior între ale ei, se aplecă mai mult şi începu să-i maseze din nou gîtul.

– Întoarce-te repede acasă, murmură ea.

CIRILLO

Hatcher aştepta lîngă locul de parcare al portului, ascultînd ciripitul păsărilor de noapte în întuneric şi ecoul melodiilor lor, care străbătea ţinutul mlăştinos. Era trecut de miezul nopţii şi şoseaua care ducea spre insulă era aproape pustie. La cinci mile

depărtare, pe cealaltă parte a mlaştinii, luminile din Brunswick străluceau ca licuricii. Mai avea o sarcină de îndeplinit înainte de a pleca în călătorie. Îşi luase rămas bun de la Ginia şi acum aştepta în întuneric, ţinîndu-şi servieta lîngă picior.

Două faruri apărură pe şosea şi începură să lumineze mai puternic pe măsură ce maşina se apropia de docuri. Cirillo întoarse pe banda îngustă de circulaţie care lega insula de restul lumii. Cauciucurile scîrţîiră, maşina maro a poliţiei se opri în faţa lui Hatcher şi portiera se deschise.

Hatcher se uită la vînjosul ofiţer de poliţie în uniformă maro, a cărei insignă de locotenent strălucea pe gulerul deschis al cămăşii scrobite. Jim Cirillo era un bărbat muşchiulos, foarte bronzat, cu părul sur din cauza anilor şi a soarelui. Îşi ţinea mîinile puternice pe volanul maşinii.

– Arăţi ca şi cum cineva te-a aranjat pentru vagabondaj, i se adresă cu vocea lui gravă.

– Da, rosti Hatcher zîmbind. Intră în maşină şi se aşeză lîngă poliţist.

Cirillo băgă în viteză, porni maşina şi, trecînd peste podul basculant, se îndreptă spre insulă. Stejari înalţi acoperiţi cu muşchi ce atîrnau din crengi ca turturii, se arcuiau peste străzile înguste. Erau orele de lucru ale lui Cirillo. Îi plăcea să lucreze noaptea, iar ziua să pescuiască şi să doarmă. Merseră cîteva minute fără să-şi vorbească.

– Sloan m-a găsit, spuse, în sfîrşit, Hatcher cu voce dogită.

– Şi ce dacă? Nu-i datorezi nimic, îi răspunse Cirillo ridicînd din umeri.

– Asta-i adevărat.

– Dacă vrei să ştii, el îţi este dator.

– Da, şi asta-i adevărat.

Hatcher gîndi: Ţie îţi datorez mult, Jimmy. Cirillo îl înlocuise pe tatăl său, îi fusese prieten, profesor şi confident, îi aranjase chiar intrarea la Annapolis.

O căprioară ţîşni pe drum în faţa lor şi o zbughi în pădure.

– Sloan vrea să-mi dea o însărcinare, spuse Hatcher.

– Glumeşti, rîse zgomotos Cirillo.

Încetini maşina îndreptîndu-şi proiectorul spre fereastra unui mic han. Mulţumit că totul era în regulă, continuă drumul.

– Am s-o primesc, Jimmy, şopti Hatcher cu vocea spartă şi ciudată.

Cirillo mai conduse cîteva minute, apoi zise:

– Bine.

– Nu are nici o legătură cu Sloan, continuă Hatcher.

– Atunci, e-n regulă.

– Se presupune că un fost coleg de şcoală de-al meu, de la Annapolis, a fost omorît în Vietnam în 1973. Se pare însă că trăieşte şi este la Bangkok. Este o situaţie extrem de delicată.

– Şi tu eşti singurul care îl poate găsi?

– Eu sînt singurul care ştie despre ce este vorba... şi în care Sloan are încredere.

– Dar tu ai încredere în el?

– Niciodată n-o să mai am.

– Şi crezi toată povestea asta?

– Atît cît trebuie ca să aflu adevărul.

– O sumedenie de draci de acolo aşteaptă să fie scoşi la iveală, spuse Cirillo liniştit.

– Da, răspunse Hatcher.

– Are legătură cu asta, Hatch?

Mergeau fără să-şi vorbească. Hatcher se gîndi la întrebarea pe care i-o pusese şi spuse:

– Da, face parte din asta. Am fost departe prea mult timp.

– Primejdia este o doamnă foarte seducătoare.

– Da. Tu mi-ai făcut cunoştinţă cu ea.

Conducînd maşina pe sub muşchiul agăţător, Cirillo îşi aminti ziua aceea de pe munte.

– Arătai destul de bine în ziua aceea. Ca să-ţi spun adevărul, niciodată n-am crezut că ai să o faci. Atunci, exact în ziua aceea, am hotărît că ai putea face ceva în viaţă.

De la Cirillo, Hatcher învăţase simţul datoriei şi un cod simplu al onoarei, dar un cod exploatat cu uşurinţă de un om ca Sloan. Ironia sorţii a fost că Cirillo a intrat în Detaşamentul SWAT din Boston aproape în acelaşi timp în care Sloan a făcut din Hatcher prozelitul său. Ca muştele, amîndoi bărbaţii au fost atraşi într-o ţesătură de violenţă care avea să le strice vieţile pentru mulţi ani. Acum amîndoi veniseră pe insula asta ca să rupă cu trecutul.

Hatcher întrerupse gîndurile amîndurora.

– Trebuie să-mi încerc Aug-ul, să mă asigur că funcţionează.

– Ai nevoie de un Aug ca să cauţi un individ în Bangkok? întrebă Cirillo cu vădită surpriză.

– Am o mulţime de duşmani în Bangkok.

– Atunci încheie pace cu ei.

– Este un gînd bun, spuse Hatcher. Există numai o singură cale să faci pace cu unii dintre aceşti oameni.

– Atunci presupun că va trebui să faci şi asta, zise Cirillo.

– Sper că nu. O să ai grijă de vasul meu?

– Am cheia. Cum pot să te găsesc?

Hatcher se gîndi o clipă.

– La hotelul Oriental în Bangkok. Trebuie doar să laşi un mesaj pentru mine.

– În regulă. Cirillo făcu o pauză, apoi adăugă: Nu eşti puţin cam prea ruginit pentru lucruri de genul ăsta, puştiule?

Hatcher, după cîteva momente, dădu negativ din cap.

– Nu, nu cred, răspunse.

BUFFALO BILL

Ploua la Washington. O ploaie torenţială cădea în aversă dintr-un cer rece şi plumburiu, vărsînd lacrimi pe suprafaţa lustruită a monumentului din Constitution Gardens. Apa se strîngea în adînciturile literelor gravate în piatră, se revărsa şi picura pe caldarîm.

Acolo, fuseseră puse diverse lucruri în amintirea celor căzuţi: o inimă purpurie, o vază cu margarete, fotografia veche a unui Chevy 156 reparat perfect, un ursuleţ acum îmbibat de apă.

Timpul urît nu-i descurajase pe vizitatori. Se strînseseră duzini, stînd ca statuile şi privind la vasta lespede de granit, căutînd, descoperind, întinzînd mîinile să atingă numele de fiice, fii, iubiţi, taţi, soţi, prieteni buni sau camarazi de colegiu, luîndu-şi rămas bun în timp ce cerul plîngea împreună cu ei.

Hatcher cunoştea multe nume dintre cele înscrise pe placa comemorativă. El luptase, dar nu în Vietnam; fusese civil şi

avusese sarcini atît de murdare, încît nici militarii nu le-ar aproba sau ar vorbi despre ele. Nu existau medalii sau cuvinte elogioase, nici măcar vreo citare prin ordin de zi pentru felul de lucruri pe care le făcuse, dar el fusese acolo, la datorie, şi văzuse prieteni şi duşmani murind în modul cel mai inuman, urît, detestabil, în care o fiinţă omenească poate să părăsească acest pămînt.

Hatcher nu mai văzuse monumentul pînă atunci; nu voise niciodată să-l vadă. Dar acum, privindu-l prin ploaie, avu un sentiment de veneraţie în faţa simplităţii aces tuia. El îi stîrnea, pentru prima oară, gîndul că s-ar putea să se fi întors în lume cu aceleaşi cicatrice, acelaşi sentiment de vinovăţie şi tulburare, ca oricare altul care luptase în Nam.

În acea operaţiune specială, el fusese etichetat ca mercenar, şi mercenarii nu împart gloria, nu iau parte la paradele militare, iar numele lor nu este dat sărbătorilor din calendar. Ei nu pot decît să cîştige sau să piardă sau mai simplu spus – să trăiască sau să moară.

Dar aici nu era nici politică, nici dezbatere despre nesfîrşitele şi indecisele da-uri şi nu-uri ale acelui război îndepărtat; era doar un mormînt deschis şi lista de rămas bun a unui conflict care, probabil, nu va fi mai mult decît o notiţă în cărţile de istorie, peste o sută de ani de aici înainte... un paragraf fără importanţă. Istoria trece repede peste evenimentele pe care nu le poate explica.

N-ar fi putut niciodată să-l recunoască pe bătrînul luptător, dacă n-ar fi avut cele patru stele pe umăr. Buffalo Bill Cody era încă drept ca un brad, dar cei zece ani care trecuseră şi viermii care-l rodeau pe dinăuntru îi distruseseră corpul, lăsînd în urma lor un om slab ca un băţ, cu ochii înfundaţi în orbite şi durerea înscrisă în fiecare cută a feţei. Pardesiul care îi scotea în relief formele ciolănoase era ca un memento, că pînă şi legendele sînt muritoare.

Dar el chiar fusese o legendă. În timp ce alţi militari fuseseră dezonoraţi de scandalul din Nam, Cody ieşise cu reputaţia nepătată. Un erou şi un general al soldaţilor, care-şi păstrase simţul demnităţii în mijlocul haosului, Cody devenise simbolul militar al războiului din Vietnam.

Timid, aproape subestimîndu-se, el evita să iasă în relief şi era admirat atît de stînga, cît şi de dreapta şi centru, un om obişnuit care îşi sacrificase un fiu în acest conflict şi care părea să aducă ideea de morală într-o lume total imorală. Era ca un unchi iubit al naţiunii care avea grijă de copiii ei. Acum stătea între un bărbat încovoiat de oboseala bătăliilor şi o femeie cu un adolescent lîngă ea, uitîndu-se la listă. Nimeni nu-i dădea nici o atenţie. Aşa era locul acela, fiecare devenea egal cu ceilalţi.

– Parcă ar avea o sută zece ani, bombăni Hatcher.

– Poate că are, răspunse Sloan. *O să fie norocos dacă o să* mai trăiască şase luni.

– Trebuie să stăm aici în ploaie? întrebă Hatcher.

– Va termina imediat. Ritualul nu se schimbă niciodată.

Hatcher se strînse mai mult în haina de ploaie, privi spre general şi în sinea lui se minună de talentul remarcabil al lui Sloan de a contraargumenta. Ieri, Hatcher se gîndise să-l omoare, astăzi stătea în ploaie la o mie de kilometri depărtare de casă, intenţionînd, de fapt, să-şi asume o însărcinare de care nu avea nevoie, nu o dorea şi nu credea în ea. În urmă cu o sută de ani, se gîndea Hatcher, Sloan ar fi vîndut leacuri universale din spatele unei căruţe sau ar fi vîndut acţiuni în Brooklyn Bridge. Acum, el vinde trucuri murdare cu pretenţii de aventură şi patriotism, ademenind ochii tinerilor bărbaţi şi ai femeilor în războaiele din umbră, ca să devină asasini, sabotori, contrabandişti de arme, spărgători, chiar mercenari, totul pentru gloria steagului şi a ţării. Hatcher îl întîlnise pe Sloan pe vremea cînd era neprihănit şi cumpărase minciuna de la el.

Generalul îşi termină ritualul şi porni înapoi spre stradă. Hatcher şi Sloan îl priveau pe Buffalo Bill cum urcă încet treptele, sprijinindu-se cu greutate de un baston şi evitînd ajutorul aghiotantului său, un maior tînăr pe faţa căruia se citea că urmase Universitatea West Point.

– El nu ştie nimic despre bani, spuse Sloan în şoaptă. Asta rămîne între noi doi.

– Ştie ceva despre mine? întrebă Hatcher.

– Da.

– Şi este de acord?

– Are încredere în judecata mea.

Hatcher chicoti.

– De cînd te cunoaşte?

Sosirea generalului nu-i lăsă timp să răspundă. De aproape, părea chiar mai bolnav decît de la distanţă. Era vînat, ochii apoşi şi fără viaţă pierduseră focul care-i impresiona chiar şi pe fotografi, cu strălucirea lor. Dar se ţinea încă drept şi chiar dacă avea dureri, nu lăsa să se vadă.

– Mă bucur că ai făcut asta, Harry, zise el, apoi se întoarse spre Hatcher. Dumneata trebuie să fii Christian Hatcher. Îmi face plăcere să te cunosc. Îşi trecu bastonul în mîna stîngă şi îi strînse mîna cu căldură.

– Plăcerea este a mea, domnule general, zise Hatcher.

– Ai lucrat bine în Orientul Îndepărtat, spuse generalul Cody. Sloan m-a ţinut la curent cu faptele dumitale.

– Mulţumesc, domnule general.

Bătrînul soldat păru şocat cînd auzi vocea dogită a lui Hatcher.

– Haideţi să plecăm din ploaie, spuse el, ascunzîndu-şi repede surprinderea.

Aghiotantul său deschise portiera din spate şi intrară în limuzină. Hatcher se aşeză pe scaunul rabatabil, cu faţa la Sloan şi Cody. Bătrînul tremura din cauza frigului şi a ploii, aşa că aghiotantul îi înfăşură picioarele cu o pătură.

– Mulţumesc, Jerry, zise Cody, şi aghiotantul închise portiera, lăsîndu-i pe cei trei bărbaţi singuri, în partea din spate a maşinii.

– Nu prea mi-a mai rămas carne pe oasele astea bătrîne ca să împiedice frigul, zise Cody stînjenit, apoi adăugă grăbit: Ei bine, domnule, colonelul Sloan mi-a spus că eşti la curent cu problema noastră.

Hatcher încuviinţă din cap.

– Ce părere ai?

– Miza cea mai mare este thailandezul Wol Pot. Dacă el spune adevărul, şi Murph trăieşte, pot să-l găsesc, răspunse Hatcher.

– Pari destul de sigur, rosti generalul.

– Am spus... *dacă* fiul dumneavoastră trăieşte. Generalul încuviinţă din cap.

– Şi ce-ţi spune instinctul dumitale?

Hatcher neagă din cap.

– Pînă acum, nimic. Dosarele sînt goale.

– Da, nu prea mult ca să pornești. Îmi pare rău.

– Trebuie să mai existe niște fire care să ne conducă acolo, spuse Hatcher.

– Înțelegi că este nevoie de multă discreție, zise generalul, și asta era mai mult o recomandare decît o întrebare. Hatcher aproba tacut. Nu numai atît, continuă el, problema este și urgentă.

– Da, domnule general.

– Voi doi erați foarte apropiați la Academie, după cîte îmi aduc aminte.

Hatcher înclină capul în semn de încuviințare.

– Eram amîndoi în echipa de box. El a absolvit Academia cu un an înaintea mea. Se opri o clipă, apoi adăugă: Era un băiat pe cinste, domnule general. Un tip pe picioarele lui.

– Bine. Mă simt mai liniștit știind că l-ai cunoscut... și că ți-a plăcut.

– Eu v-am mai întîlnit o dată, șopti Hatcher brusc, la nunta lui Murph.

Generalul se uită încordat la Hatcher, dar din privirea-i goală se vedea că nu-l recunoaște.

– Asta a fost cu mulți ani în urmă. Mă tem că memoria m-a cam lăsat.

– Drace, și a mea îmi joacă feste.

Generalul îl privi pe Sloan un moment, apoi își îndreptă privirea din nou spre Hatcher.

– Pot să-ți pun o întrebare personală?

– Desigur.

– De ce ai acceptat această însărcinare?

Hatcher nu era sigur cum să răspundă. Se gîndi o clipă, apoi rosti:

– Un prieten de-al meu m-a întrebat odată dacă sînt patriot. La vremea aceea i-am spus că nu sînt sigur. Acum poate că o să aflu.

– Misiunea asta nu are nici o legătură cu patriotismul, zise generalul.

– Mi-ar plăcea să cred că are.

Cody zîmbi – o reminiscență îndepărtată a unui zîmbet cu o nuanță de tristețe.

– E drăguț ceea ce spui, domnule Hatcher. Mulțumesc.

Bătrînul general își fixă ochii lui apoși în cei ai lui Hatcher și privi intens cîteva secunde, ca să fie sigur că și-a ales cu grijă cuvintele următoare.

– Am înțeles că ai plecat din brigadă și lucrezi pe cont propriu.

– Da, domnule.

– Foarte rău. Erai un soldat bun, Hatcher.

– Mulțumesc, domnule.

– Vrei să-mi spui de ce ai plecat?

Sloan îi aruncă o privire lui Hatcher, dar acesta se făcu că nu vede.

– Îmi pierdusem agerimea, domnule general, minți Hatcher.

Cody îl privi cîteva secunde.

– Ei bine, să sperăm că ți-o recapeți, zise, în cele din urmă, Cody cu un zîmbet silit.

– Da, domnule.

Cody se întoarse spre Sloan.

– Se pare că ne-ai găsit omul potrivit, Harry... ca de obicei.

– Mulțumesc, domnule, rosti Sloan vădit mulțumit. Atunci îi dăm drumul?

Buffalo Bill Cody privi spre Hatcher și repetă întrebarea.

– Ei bine, domnule, îi dăm drumul?

Hatcher dădu din cap afirmativ.

– Îi dăm, răspunse el cu voce chinuită.

FRAGMENTE

Locul nu semăna cu nici un alt muzeu din lume. Se numea MARS, un acronim pentru Museum and Archaeological Regional Storage, și era situat într-o clădire urîtă la patruzeci de mile sud de Washington, într-un sat mic în Maryland. Hatcher avu nevoie de o oră și jumătate ca să ajungă acolo cu mașina Chevy pe care o închiriase.

Custodele muzeului era un bărbat cam de patruzeci de ani, deşi era greu de apreciat, şi era îmbrăcat cu o haină albastră. Cu părul de culoarea nisipului, bărbos, plăcut la vorbă, era un bărbat care îşi afişa evident tristeţea sarcinii sale, pentru că în locul acela simţeai, într-adevăr, tristeţe, suferinţă şi frământare. Îi întinse lui Hatcher o pereche de mănuşi de bumbac.

– Le purtăm ca să prevenim deteriorarea obiectelor, îi spuse lui Hatcher, arătînd vag în direcţia unei genţi din plastic în care erau două scoici mici identice, ataşate de o simplă notiţă: „Te iubesc, Charley". Sînt trecute în catalog după locul pe care îl au pe tăblia cea mai apropiată unde au fost lăsate, spuse el, conducîndu-l pe Hatcher de-a lungul unui şir lung de rafturi de metal gri, ce se înălţau de la podea pînă la tavan.

Mulţi dintre cei care veneau la zidul luptătorilor din Vietnam se simţeau datori din inimă sau conştiinţă să aducă ceva, să lase un lucru de-al lor aici. Aceste ciudăţenii ale inimii, ca nişte relicve ale istoriei încă nescrise, erau strînse în fiecare zi şi transportate de jandarmii din Park Service la depozit, unde erau sortate, catalogate şi depozitate. Ca fragmentele vieţilor distruse pe care le reprezenta, colecţia era disparată: dovezi sfîşietoare, hazlii, impresionante şi determinate totalmente de emoţie... de dragostea unui copil faţă de tatăl pe care nu-l cunoscuse niciodată, de suferinţa unui părinte singur, a unei iubite rămase singură noaptea şi a sentimentului de vinovăţie a prietenului care a supravieţuit. Frustrare, supărare, mîndrie, ciudă, toate erau aici, într-o magazie urîtă, cu rafturi uniforme de metal cenuşiu. Aici era durerea vieţii.

Lucrurile erau aşezate în saci de plastic şi nu aveau explicaţii. Mingi. Hărţi. Steaguri. Multe, multe steaguri, cel mai înălţător – şi ponegrit – simbol al războiului. Hatcher trecu mai departe şi văzu o notiţă mîzgălită pe o bucată de hîrtie albă: „De la Kenny, ginerele pe care nu l-ai cunoscut niciodată".

Note („Prieteni, mă rog ca fiii noştri să nu fie nevoiţi să meargă la război, dar, dacă o vor face, mă rog să meargă cu curajul şi cu demnitatea pe care le-aţi avut voi"). Scrisori încă nedesfăcute. Poezii („Tatălui meu, mort cu două luni înainte de naşterea mea"). Diferite tipuri de avioane jucărie, căşti, trese militare, medalii, programe de la şcoli de dans şi anuare ale

colegiilor, cizme de luptă, un sul de hîrtie igienică, o brăţară de bronz cu data 1973, fotografii de automobile şi case, de copii nevăzuţi niciodată şi de taţi necunoscuţi. Fragmente.

– Ai fost în Nam? întrebă Hatcher, urmărindu-l pe custode de-a lungul rafturilor cu amintiri.

– Da, veni răspunsul scurt, care nu permitea şi alte întrebări.

Erau uşor de găsit obiecte specifice, datorită numerotării simple folosite ca să sorteze aceste mici lucruri de preţ lăsate în urma lor de rude, iubiţi şi prieteni. Bărbatul se opri, se aplecă înainte şi verifică un număr de cod.

– Acesta este rîndul lui. Ar trebui să fie aici, zise, şi se îndepărtă ca să-l lase pe Hatcher să cerceteze. Pe raft, se găseau: un urs vechi şi murdar, un trofeu de box din Louisville, crăpat, şi o fotografie a unui cuplu de adolescenţi lîngă un Thunderbird roşu-strălucitor, model vechi. Mai era şi un buchet de flori legat cu o panglică albă şi o verighetă cusută de panglica unei Inimi Purpurii.

După aceea, găsi două notiţe.

Prima era adresată: „Tatălui nostru. It. Murphy Cody U.S.N. Din partea copiilor tăi iubitori, Keith şi Sharon". Era pusă lîngă fotografia a doi adolescenţi care arătau trişti pentru vîrsta lor.

Alături era o a doua notă. Pe ea era scris simplu: „Mulţumesc pentru tot, Polo. Şi mulţumesc lui Dumnezeu pentru Calul Thailandez. Jaimie". Era ataşată de o beretă verde. Nimic altceva.

Polo.

Aşa îi spunea Jaimie. Deci porecla îi rămăsese lui Cody. Nostim, gîndi Hatcher. N-am crezut niciodată că îi plăcea. Dar dovedea un singur lucru. Nota fusese lăsată pentru Murphy Cody, nu putea să fie o coincidenţă.

Era vreun rămas bun de la cineva care ştia că murise?

Sau era o notă de mulţumire de la cineva care ştia că Murph Cody trăia?

Mai era şi referirea la Calul Thailandez. Pentru Hatcher, asta însemna un singur lucru – heroină thailandeză. Praf alb chinezesc.

Le procura Cody heroină oamenilor lui? Erau el şi acest Jaimie amestecaţi, într-un fel, în contrabanda de heroină? Era oare acesta vreun fel de mesaj codificat? Fără să vrea, Hatcher

dădu din cap. Nu voia să creadă așa ceva. Și, totuși, ce altceva ar fi putut să însemne? Putea fi și alt răspuns?

Călătoria asta îi ridicase mai degrabă întrebări decît îi dăduse lămuriri.

– Nu există nici o cale să dăm de urmele acestui Jaimie, nu-i așa? întrebă Hatcher cu vocea lui răgușită.

Custodele dădu negativ din cap.

– Nu-i treaba noastră, răspunse el simplu.

Hatcher verifică bereta. Înăuntrul căptușelii erau inițialele J.S. Nimic mai mult. Hatcher scoase un blocnotes mic și scrise toate informațiile, așa cum le găsise. Mai era și o dată. Bereta și nota fuseseră înregistrate cu paisprezece luni în urmă, la patru iulie. Nu mai era nimic altceva. Oricare ar fi fost moștenirea lui Murph Cody, ea părea să se termine aici, cu acest scurt epitaf.

– Bine, îi zise custodelui. Mulțumesc.

– Da.

Hatcher mai privi împrejurul camerei o dată, la mănușile de base-ball, la zmeiele avariate și la flori. Se gîndea la ceva ce scrisese Conrad: „...o credință dezinteresată într-o idee... ceva ce poți înălța și în fața căreia te închini și aduci o ofrandă ca să...".

Se gîndea la toți acești eroi fără odihnă reprezentați aici, uciși și înmormîntați sau pierduți într-un loc străin, văduviți de speranțele și visurile lor în acest sacrificiu copleșitor, pe care coroana și țara păreau hotărîți să o ceară fiecărei generații. Oameni obișnuiți care deveneau excepționali prin moarte. Răsuflarea rece a stafiilor îi înghețară spinarea și nu știu cum să iasă mai repede de acolo.

MONTANA

Hatcher dispăru în noaptea aceea cu valiza plină de bancnote și de dosarul lui Murphy, lăsîndu-l pe Sloan să-l aștepte la restaurantul Occidental. Sloan era la al treilea scotch cînd îl străfulgeră o idee. *Ticălosul nu are de gînd să vină.* Un telefon scurt îi confirmă temerile. Hatcher părăsise hotelul cu două ore în urmă. Genul lui! Ceea ce îl necăjea pe Sloan era că ar fi trebuit să-și dea seama că Hatcher o să se ferească de el. Prima

mişcare prin care Hatcher şi-ar fi manifestat supărarea faţă de Sloan ar fi fost să se elibereze, să-şi etaleze statutul de independent şi să-i arate lui Sloan cine este şeful.

Bine, gîndi Sloan, o să vedem noi.

– Faceţi comanda acum, domnule colonel? întrebă chelnerul după ce el închise telefonul.

– Anulează, rosti scurt Sloan.

Îi strecură o bancnotă de cinci dolari şi porni în noaptea ploioasă. Cunoscîndu-l pe Hatcher, Sloan ştia că ar putea să treacă săptămîni pînă să primească veşti de la el. Se întoarse la birou şi îl căută pe Zabriski. El putea să găsească pe oricine. În plus, era sigur că Hatcher călătorea sub numele lui adevărat. Drace, nu s-a schimbat prea mult. De altfel, Hatcher nu îl evita, îl ignora, pur şi simplu. Sloan avea să fie pe urmele lui, numai ca să-i arate ticălosului cine este el.

A doua zi dimineaţa primi raportul.

– A luat avionul spre Billings, Montana, noaptea trecută, a stat la hotelul Palace, a plecat devreme azi-dimineaţă şi a luat un avion local spre Shelby, raportă Zabriski.

– Montana? Ce naiba ar putea să facă în Montana?

– Nu ştiu, domnule, dar acolo s-a dus.

– Unde naiba este Shelby?

– Aproximativ la doi paşi uriaşi la sud de frontiera canadiană, răspunse agentul. Nu există nimic acolo, domnule colonel, locul este înzăpezit de trei luni. Acolo şi-a înţărcat dracul copiii.

Montana? Sloan scoase dosarul lui Murph, îl frunzări, apoi reciti fiecare rînd, căutînd ceva care să aibă legătură cu Shelby, Montana, dar nu găsi nimic. Ei drace, gîndi el, unde s-ar putea duce de la Shelby? Îl însărcină pe Zabriski să ia următorul avion catre Billings, să aştepte ca Hatcher să se arate şi să-l urmărească.

– Ascultă, Zabriski, tipul ăsta este foarte isteţ, ai înţeles? Foloseşte şiretlicuri de care n-ai mai auzit pînă acum.

– Îl curăţăm? întrebă Zabriski.

– Nici vorbă, n-a făcut nimic rău. Vreau doar să ştiu ce intenţii are.

Poate şi-a schimbat direcţia de mers, gîndi Sloan. Poate mă verifică el pe *mine*. Riscul de-al fi angajat pe Hatcher era că individul era prea deştept. Dacă Hatcher se dezlănţuia, putea fi foarte

periculos. După Los Boxes, era mult prea devreme să aibă încredere în jocul lui Hatcher.

Bimotorul De Havilland își făcu drum prin îngustul coridor pe care ventilatoarele îl croiau prin zăpadă. De fiecare parte a avionului, mormane de zăpadă se conturau deasupra fuzelajului, zăpada care se strînsese de luni de zile. Aerogara aeroportului era o cladire cu un singur etaj, aproape ascunsă între troienele albe. Linga aceasta, se găsea un hangar care de-abia se vedea din zăpadă, cu un steag de vînt ce se bălăbănea pe stîlpul îndoit de vîntul tăios. Asta era tot ce se găsea la aeroport. Bocancii lui Hatcher scîrțiiau în zăpadă și respirația lăsa urme de aburi în urma lui în timp ce traversa asfaltul înzăpezit al pistei de aterizare, îndreptîndu-se spre aerogara încălzită care era, de fapt, o singură încăpere mare.

Într-o parte a camerei se găsea un calculator la care lucra un bărbat tînăr, costeliv, ce părea pe jumătate adormit; vizavi, în cealaltă parte a camerei, se aflau un automat pentru mîncare și un calculator pentru închiriat taxiuri și mașini, amîndouă manipulate de aceeași persoană, un bărbat cărunt, nebărbierit, cu o căciulă de blană și trei cămăși de lînă puse una peste alta. Sosirea avionului nu stîrni prea multă agitație în aerogară. Mai erau încă doi pasageri lîngă automatul pentru mîncare.

Hatcher scoase o cană de cafea din automat și așteptă pînă cînd unul din pasageri se duse să închirieze o mașină. După ce acesta plecă, se apropie de bătrînul cu căciulă care, aplecat deasupra formularului de închiriere, îl completa cu un ciot de creion.

– În cît timp se poate ajunge la Cut Bank? întrebă Hatcher cu o voce obosită.

Bătrînul continua să lucreze la formularul său.

– Depinde.

– Depinde de ce?

– De anotimp. Pe timp de vară, ajungi în patruzeci și cinci de minute.

– Și iarna, de exemplu, chiar acum?

– În două ore dacă cunoști drumul.

– Știi ce distanță este pînă la rezervația guvernamentală?

Bătrînul continua să scrie fără să ridice ochii.

– Şaizeci de kilometri, aproximativ, majoritatea urcuş. Dacă nu eşti obişnuit să conduci pe zăpadă, renunţă. Nu te vor mai găsi pînă la primăvară.

– Eşti şi şofer?

– Îhî.

– Cît îmi iei ca să mă duci pînă acolo?

– Fiule, crezi că este vorba de o plimbare cu bicicleta prin parc? spuse el, concentrîndu-se în continuare asupra formularului.

Hatcher îi flutură o hîrtie de o sută de dolari pe sub nas.

– Mai ai una din asta cînd ne întoarcem, zise tachinîndu-l. Nu voi întîrzia acolo mai mult de o ora.

Bătrînul se uită cîteva momente la zîmbetul ascuns al lui Ben Franklin, apoi îşi ridică privirea.

– Probabil, eşti vreunul din guvern, zise.

– Dacă vrei o biografie, o să te coste acest Ben Franklin, spuse Hatcher, înclinînd capul spre bancnotă.

– Nu, zise bătrînul *înşfăcînd bancnota şi vîrînd-o într-unul* din buzunarele cămăşii. Ultimul avion înapoi la Billings este la patru. Se uită la ceas. Avem un răgaz de şase ore.

– Ce părere ai despre Spokane?

– Un zbor pe zi. La două şi jumătate.

– Să optăm pentru ăsta.

– Îhî, răspunse bătrînul şi îi întinse mîna. Numele meu este Rufus Eskew.

– Chris, zise Hatcher, strîngîndu-i mîna bătătorită.

– Mai bine să faci ceva pe frigul ăsta, rosti Rufus, căutîndu-şi cheile sub calculator.

Elicopterul zbură la mică înălţime deasupra cîmpiei, trecînd repede peste căprioarele ce adulmecaseră deja primul balot de fîn aruncat din el. Simmons şedea în carlinga deschisă, îmbrăcat în haine groase, cu faţa protejată de un fular împotriva vîntului tăios îndreptat de palele elicopterului spre el şi colegul său. Privea afară prin ochelarii de soare dintre fular şi căciula de lînă, pe care şi-o trăsese adînc peste ochi. Peste sprîncenele-i negre şi stufoase se aşternuse o crustă de chiciură. Se ţinu de balustrada

grea din partea de jos a ușii și așteptă pînă cînd pilotul întoarse elicopterul.

Sub ei, turma alerga în salturi dezordonate, cu excepția unui cerb semeț care ședea pe loc, adulmecînd aerul cu nările fremătînd, privind cum coboară elicopterul peste cîmpia înghețată, care se întindea între două piscuri de munte.

– Privește la ticălosul ăla încrezut, îi urlă Simmons colegului său. Frumos mascul.

Erau la șase metri deasupra pajiștei troienite cînd Simmons împinse cu amîndouă picioarele balotul mare și îl aruncă jos, prin ușă. Se uită după el cum se rostogolește și cade într-un morman de zăpadă.

– Veniți și luați-l, drăgălașilor, strigă el către renii din turmă care fuseseră blocați de o furtună puternică și erau pe punctul de a muri de foame. Pe partea cealaltă, Eddie, șeful lui, descărca ultimul balot. Se întoarse către Simmons și își îndreptă degetul mare spre acoperișul elicopterului. Simmons îi auzi vocea prin interfon.

– Încărcătura e livrată. Hai să bem o ceașcă de cafea fierbinte.

– Am auzit, e o veste grozavă, răspunse pilotul.

Simmons și Eddie închiseră ușile și se așezară în fața radiatoarelor slabe. Aerul care ieșea prin cele două supape era cald numai în comparație cu vîntul de afară. Simmons scoase o sticlă de Canadian Club, își trase fularul de pe față și sorbi o dușcă bună. Își șterse gura cu mănușa și îi întinse sticla lui Eddie, apoi se scuturâ, ca și cînd ar fi fost lovit de trăznet.

– Uau! Asta o să ne ajute să ajungem acasă, strigă el. Își aranjă iar fularul pe față, puse sticla alături, după ce Eddie își luă porția, și se cuprinse cu brațele. O să doarmă toate cele douăzeci de minute cît va dura drumul pînă la bază.

Vocea pilotului se auzi prin interfon.

– Am primit un apel de la bază. Este acolo un individ care te așteaptă, Harley.

Simmons ciuli urechile. Cine naiba putea să vină la bază ca să-l vadă pe timpul ăsta? se miră el.

– Cum îl cheamă? îl întrebă pe pilot.

– N-am întrebat.

Simmons se gîndi îngrijorat tot drumul. În orice caz, avea probleme cu paranoia. Dacă Lee de la bază nu știa cine este, atunci cine putea să fie? Coborî din elicopter și alergă spre birou în timp ce palele elicopterului încă se mai învîrteau. Cine *era* tipul ăsta?

Simmons îl cunoștea pe Rufus Eskew, așa că trebuia să fie individul celălalt. Stătea în picioare deasupra radiatorului de pe podea și bea cafea dintr-o ceașcă pe care o ținea cu amîndouă mîinile. Înalt, cu părul înspicat, cu alură de boxer, bronzat, gîndi Simmons. Trebuie să fie de pe undeva din sud. L.A. sau Florida. Purta un pulover negru cu guler pe gît, pantaloni de catifea reiată băgați în cizme căptușite cu blană, o haină groasă de lînă și ochelari de soare. Este din L.A., își spuse Simmons. Apoi tipul își scoase ochelarii și Simmons privi la cei mai reci ochi pe care-i văzuse vreodată.

Din Washington, își zise.

– Domnule Simmons, numele meu este Hatcher, spuse el cu vocea dogită.

Iisuse, gîndi Simmons, auzi ce voce are. Individul vorbește în șoaptă.

– Să mergem undeva și să vorbim un minut. Este ceva personal, îi spuse Hatcher.

Personal? Personal? Ce naiba putea fi personal? Nu datora nimănui nici măcar un dolar. Pensia alimentară fusese trimisă. Chiar și jeep-ul îl achitase.

– Aveți douăzeci de minute ca să vă încălziți fundurile, zise pilotul, în timp ce restul echipajului se îngrămădea în baraca din spatele lui. Ne încarcă iar.

– Putem merge în biroul directorului, zise Simmons. Este plecat la Helena pentru cîteva zile.

Îl conduse pe Hatcher într-o cameră mică cu un birou care nu avea pe el decît telefonul. Pe lîngă birou, în cameră se mai găsea o bibliotecă demodată cu geam în care se găseau împrăștiate cîteva publicații guvernamentale, și un cuier pentru pălării. Calendarul de pe perete era de la Compania de nutreturi și semințe de iarbă, din Shelby. Hatcher privi în jur și gîndi: directorul este sau surprinzător de bine organizat, sau nu prea lucrează. Se așeză pe colțul biroului:

– Trage-ţi un scaun, zise el.

Simmons se aşeză. Părea speriat de moarte.

– Ce se întîmplă? întrebă.

– Fac parte din comisia MIA. Cercetăm cazul lui Cody, răspunse Hatcher.

– Oh, Iisuse, ştiam eu. Ştiam că asta trebuie să fie. Ce blestem, de cîte ori trebuie să trec prin toate astea. Am plecat din nenorocita aia de armată de aproape cincisprezece ani şi de-atunci ei scormonesc întruna cazul Cody.

Hatcher fu şocat de reacţia lui Simmons. Dar în acelaşi timp ea fuse revelatoare. Era ca şi cum cea mai teribilă frică ieşise la iveală şi îl strîngea de gît. Hatcher cunoştea simptomele şi chiar în acel moment îşi dădu seama că bănuiala lui era corectă. Tot ceea ce avea de făcut era să-l strîngă cu uşa. Simmons arăta de parcă era gata să cedeze.

– Este doar o treabă de rutină, spuse Hatcher. Nu trebuie să te superi pe mine.

– Sînt aici de zece ani, rosti Simmons. Încerc să uit toate astea. Nu-mi trebuie...

Nu termină fraza.

– Doar cîteva fleacuri, zise Hatcher. N-o să ne ia decît un minut.

– Oricum, am auzit că Murph a fost declarat oficial mort.

– Asta este corect.

– Atunci ce naiba...

– Trebuie să clarificăm unul sau două lucruri.

– Nu pot să-mi mai aduc aminte după atîta vreme, omule, spuse Simmons. Asta s-a întîmplat acum cincisprezece ani. Am văzut o sumedenie de oameni murind în Nam. Nu-mi amintesc de nimeni în mod special.

– Acesta era locotenentul de aviaţie, Cody. Tatăl lui era general, comandantul tuturor forţelor de luptă. Sînt sigur că ţi-l aminteşti, Simmons.

Simmons începea să se enerveze, dar era un fel de supărare defensivă.

– Ascultă, domnule, oricum te-ai numi, rosti scurt Simmons. Nu-mi amintesc. Nu vreau să-mi amintesc. De cincisprezece ani încerc să uit toate astea.

– Toate ce?

– Tot ce s-a întîmplat acolo. Douăsprezece luni din viaţa mea pe care am vrut să... am încercat să cred ca nu le-am trăit niciodată. Este destul de greu... Oricum, de la distanţa aia toţi semănau între ei.

– Cine?

– Aviatorii care s-au prăbuşit.

– Cît de departe?

– Dincolo de rîu. Ştii, noi zburam pe elicoptere Huey în Sea-Air Rescue. Cînd participi la operaţii de salvare, nu eşti niciodată chiar... exact deasupra lor.

– Da, ăsta-i unul dintre lucrurile pe care voiam să le aflu de la tine, spuse Hatcher, scoţînd o mapa cu dosare din servieta şi răsfoind-o. Lăsă discuţia suspendata, privindu-l pe Simmons cum îşi pierdea firea. Este multă vinovăţie aici, gîndi el, tipul ăsta este fragil, a crăpat şi cioburile n-au căzut încă. Mai aşteptă puţin, apoi zise în şoaptă: Există o mică nepotrivire între rapoarte.

– Nepotrivire?

– Da, una minoră. În raportul pe care l-ai făcut imediat după accident, spuneai că avionul s-a lovit de pomi şi a explodat imediat. Iată ce scrie aici: „Eram la aproximativ un kilometru depărtare şi el s-a prăbuşit, întreaga pădure părea că explodează. Nu văd cum cineva ar fi supravieţuit".

Simmons încuviinţă din cap.

– Aşa este, zise.

– Dar în această transcriere, după reanalizarea benzii de la bord, din 1981, spui că erai destul de aproape ca să poţi simţi căldura cînd a făcut explozie şi că ai putut *vedea* că nimeni n-a ieşit din el. Atunci ai încercat să fereşti elicopterul de foc şi ai fost nevoit să abandonezi încercarea de ajutor.

– Se întîmpla mereu. Şi ce-i cu asta?

– Care versiune este adevărată? Erai destul de aproape, încît să poţi simţi căldura sau la un kilometru depărtare cînd s-a prăbuşit?

Se îndepărtă de Hatcher şi porni spre uşă.

– Trebuie să plec. Am căprioare de hrănit.

– Mai ai cincisprezece minute, murmură Hatcher. Era hotărît să încerce totul. Ascultă Simmons, scrîşni el, nu mă interesează dacă ai minţit cînd s-a înregistrat banda de la bord. Acum vreau să ştiu doar adevărul. Dacă mi-l spui, terminăm imediat.

Simmons se întoarse brusc cu faţa roşie de furie.

– De ce aş fi minţit?

– Ofiţerul care te-a interogat a notat în raportul lui din '72 că erai speriat. De fapt, el a scris că te bîlbîiai. Totul se terminase şi erai în siguranţă, dar arătai încă speriat.

– Am fost trei săptămîni în mijlocul lor, omule, zise Simmons cu asprime. Era doar a treia mea ieşire. Sigur că eram speriat. Am fost pînă în ultima zi cît am stat acolo. Aveam nouăsprezece ani. Eram tot timpul speriat.

– Să fii speriat nu înseamnă să fii laş, rosti Hathcer încet.

– Laş? Asta crezi dumneata?

Hatcher dădu negativ din cap.

– Nu este ceea ce cred eu. Dar poate că asta este ceea ce crezi *tu*.

Simmons îşi frămîntă căciula de lînă în mîini şi dădu din cap.

– Nu scapi niciodată de el. Blestematul ăsta de Vietnam, *Dumnezeu* să blesteme Vietnamul, strigă el cuprins de furie, încît îl surprinse pe Hatcher.

Îi părea rău de Simmons, dar nu destul de rău ca să renunţe.

– Jură-mi că nu ai văzut pe nimeni ieşind din avionul acela şi plec imediat, şopti Hatcher. Dar, dacă mă minţi, am să-mi dau seama.

– Atît de mult timp a trecut...

– Nu erai sub prestare de jurămînt, Simmons, aşa că poate ai făcut o greşeală.

– Nici acum nu sînt sub prestare de jurămînt.

– Simmons, ar fi fost posibil ca Murph Cody să iasă din avion?

– Orice este posibil.

– Tu ce crezi?

O voce de afară strigă:

– Cinci minute, Simmons.

– Imediat, răspunse Simmons. Se uită înapoi la Hatcher. De ce mai scormonești asta? Oricum, totul s-a terminat.

– Există șansa ca Murph Cody să fie într-un lagăr în Cambodgia, minți Hatcher. Înainte de a începe cercetările, trebuie să fiu sigur că nu a murit în ziua aceea.

– Totul este consemnat în rapoarte. Le-am spus totul despre asta. Ei zburau întotdeauna prea jos. Era o expediție sinucigașă, toți știau asta.

– Te referi la Cody?

– Era nebun, omule. Primul lucru pe care l-am auzit cînd am fost repartizat la SAR a fost: „Ești rezerva lui Cody, ziceau, o să fii foarte ocupat. Ai face bine să nu te remarci... "

Imaginea începea să se contureze în mintea lui Simmons. Se frecă la ochi, dar nu putea să o înlăture, aceasta stăruia ca-ntotdeauna. Bărbatul care mergea șchiopătînd spre malul fluviului, făcîndu-i zadarnic semn cu mîna, apoi explozia, marea de flăcări care urca deasupra crestelor copacilor. Pilotul încă se apropia, continua să facă semn cu mîna, un spectru profilat pe flăcări pînă cînd imaginea dispărea complet din mintea lui Simmons.

– Poate... zise Simmons.

– Poate ce, Simmons? Poate că Murph n-a murit, asta ai vrut să spui?

Hatcher își dădu seama că Simmons se pornise, aproape îi putea simți durerea. Știa că nu va rezista, că în cele din urmă va vorbi, dacă va continua presiunea asupra lui.

– N-am spus niciodată că a murit, țipă Simmons. N-am spus asta niciodată. S-ar fi putut să iasă de acolo fără ca eu să-l fi văzut. Se trăgea în noi de pretutindeni...

– Gloanțele țînteau aproape, nu-i așa?

– Loveau elicopterul la un metru de fața mea.

– Deci era momentul să vă îndepărtați, adevărat?

Simmons își întoarse fața de la el. De afară, se auzea zgomotul familiar al elicopterului în timp ce pilotul îl manevra pe pistă.

– Trebuie să plec.

– Atunci, te aștept pînă te întorci.

– Iisuse, ce vrei să-ți spun?

– Adevărul.

Simmons izbi tocul uşii cu muchia palmei.

– La naiba! Dracu să te ia!

– Te roade, nu-i aşa?

Simmons nu răspunse.

– Priveşte lucrurile în felul ăsta, dacă ai văzut pe cineva ieşind din avion în ziua aceea, poate că încă îl putem găsi.

Simmons scoase un geamăt.

– Am încă coşmaruri. Nimic nu-mi merge cum trebuie. Nevasta m-a părăsit... Totul nu-i decît rahat.

– Poate că asta o să te ajute să-ţi limpezeşti gîndurile, îi sugeră Hatcher, dar Simmons dădu din cap. Deci ai venit aici ca să uiţi? Simmons încuviinţă din cap, fără să vorbească. Şi n-a mers.

Brusc, ochii lui Simmons fură inundaţi de lacrimi. Încercă să le împiedice, dar ele îi curgeau încet pe faţă.

– Mă tot gîndesc, poate reuşeam să-l scoatem de-acolo, dar ei trăgeau în noi să ne rupă în bucăţi, aşa că le-am spus... „Hai să plecăm de aici, nu văd pe nimeni" şi, la *naiba*... remuşcările au început înainte de a ne întoarce la bază şi de atunci nu mai încetează, nu mai suport să... nu pot... să vorbesc despre asta, să văd oameni pe care i-am cunoscut acolo, eram speriat, omule, asta-i tot.

– Deci Cody a ieşit din avion, zise Hatcher, direct.

Simmons plîngea încet şi încerca să se stăpînească. Se sprijini de fereastră, privind elicopterul care stîmea nori de zăpadă în timp ce motorul se încălzea. Simmons inspiră adînc şi oftă.

– Unul dintre ei a ieşit, spuse el, în cele din urmă.

– Ei cred că au găsit nişte rămăşiţe de-ale mitraliorului în locul acela, zise Hatcher. Dar nu l-au găsit niciodată pe Cody.

Simmons se uită la Hatcher cu faţa răvăşită de durere.

– Ce i s-o fi întîmplat? întrebă, cu vocea tremurînd de vinovăţie.

Hatcher ridică din umeri şi clătină din cap.

– Dacă afli vreodată... începu Simmons, dar vocea din avion strigă iar, Simmons, ce naiba faci? Avem o treabă de rezolvat.

– O să te anunţ, zise Hatcehr. Mai este încă ceva. Calul Thailandez are vreo semnificaţie pentru tine?

– Vrei să spui heroină?

– Asta este tot ce înseamnă?

– Asta este tot ce înseamnă pentru mine.

– Mulţumesc. Ar fi mai bine să pleci, zise Hatcher.

În timp ce Simmons se îndrepta spre uşă, Hatcher se ridică în picioare şi îi atinse braţul. Mai ascultă-mă un minut, zise el. Ce s-a întîmplat acolo nu mai contează. Uită asta. Aceea a fost altă viaţă. Ce-ai făcut tu? Putea să i se întîmple oricui. Şi dacă ai sacrificat viaţa lui Cody, ai salvat probabil vieţile pilotului, a copilotului şi pe a ta. Trei vieţi pentru una, acesta este deja un schimb destul de bun.

– M-am gîndit şi la asta, spuse Simmons, dar tot nu ajută.

– Conştiinţa poate fi un tovarăş îngrozitor, zise Hatcher.

– Nici asta nu ajută, spuse Simmons cu amărăciune.

Îşi înfundă căciula bine pe cap şi ieşi din cameră. Hatcher privi pe fereastră cum Simmons alerga prin zăpadă spre elicopter. Se gîndi, e-n regulă, e posibil ca Murph să fi ieşit din avion. Chiar dacă nu a putut fi salvat, ar putea să fie încă în viaţă şi asta înseamnă că nu este mort în mod sigur.

Atunci, unde este de cincisprezece ani?

– L-ai pierdut? L-ai *pierdut,* spuse Sloan încet, dar cu fermitate. Cum poţi să pierzi pe cineva în... Mai spune-mi o dată numele localităţii?

– Shelby, răspunse Zabriski. Nu s-a mai întors la Billings, domnule colonel. A luat o cursă internă către Spokane, de acolo la Seattle, apoi a luat un avion spre L.A.

– Unde eşti acum?

– La L.A. International. El pleacă mîine de dimineaţă.

– Unde?

– La San Diego.

– San Diego! Ce dr... Sloan ezită un moment, apoi zise: Aşteaptă o clipă să mă interesez, rămîi pe fir.

Sloan apăsă pe butonul de menţinere a legăturii şi se întoarse spre unul dintre cei patru operatori de la computere, care lucrau în cartierul său general.

– Holloway, am nevoie de adresa actuală a doi bărbaţi din marină. Locotenentul comandant Ralph Schwartz şi comandan-

tul Hugh Fraser. Sînt într-o convorbire interurbană cu cineva. Sloan silabisi cele două nume.

– Daţi-mi un minut, domnule colonel, spuse Holloway.

Sloan bătu nervos darabana cu degetul pe birou şi frunzări copia dosarului lui Cody, în timp ce Holloway introducea întrebările în computer. Cartierul său general operaţional se compunea din trei camere situate într-o clădire mică cu birouri, la patru blocuri depărtare de Casa Albă. O sală mică de aşteptare, ocupată de secretara, camera principală care avea patru computere conectate la o reţea de telefoane şi sateliţi, şi biroul lui particular în care nu se găsea nici un articol personal.

Sergentului îi luă mai puţin de două minute ca să primească răspunsurile..

– Au sosit, domnule colonel, spuse sergentul. Fraser: s-a pensionat acum optsprezece luni, domnule colonel. Este vicepreşedintele unei companii aeriene particulare, în Seattle. Nu apare nici o adresă actuală pe bandă. Despre celălalt... ăă, da, Ralph Schwartz: este comandant şef acum, domnule colonel, director al şcolii de aviaţie din cadrul Academiei Naţionale de Ştiinţe din San Diego.

– Mulţumesc, sergent, spuse Sloan şi comută înapoi la Zabrinski în L.A.

– E-n regulă, anulează urmărirea şi întoarce-te.

– S-o anulez? întrebă agentul surprins.

– Anuleaz-o, zise Sloan şi închise telefonul.

Începu să rîdă. *Ticălosul ăsta*, gîndi, *se joacă cu mine ca să-mi arate că mai are încă stofă în el*. Bărbatul cu voce răguşită nu încercase să-şi şteargă urmele, el voia doar să vadă cît timp le va trebui să-l prindă din urmă. Sloan se uită la ceas. Era ora nouăsprezece, adică şaisprezece la graniţă. Hatcher bătuse un drum lung în douăzeci şi patru de ore.

Celălalt operator de la computer îi întrerupse gîndurile.

– Avem un apel care intră pe computer acum, domnule colonel.

– De la cine?

– Baza M.

Cel care chema folosea un computer modern. Era o metodă de securitate pentru comunicațiile prin telefon. Pe ecran apărură mai multe întrebări care necesitau răspunsuri:

Numărul de cod:
Codul zilei:
Codul operațiunii:
Gradul de verificare a codului:
Codul celui care este chemat:
Codul dumneavoastră:
Numărul dumneavoastră de verificare:
Amprenta vocii:

Dacă undeva pe linie apărea un răspuns incorect, se producea o deconectare imediată și o înghețare a numărului care chema, ca să poată fi depistat. Numere și nume apăreau pe ecran ca răspuns la întrebările cerute.

– Este conectat pe amprenta vocii, spuse operatorul.

– Comută apelul pe telefonul verde, ordonă Sloan și intră în biroul său.

Închise ușa și descuie un sertar al biroului. Înăuntru se găsea un telefon cu un dispozitiv special care bruia transmisia în ambele sensuri și le decodifica pe o linie obișnuită. În partea de sus a cutiei se vedeau două luminițe. Lumina verde îl asigura că linia era liberă, iar dacă se aprindea cea roșie, convorbirea era întreruptă imediat.

Sloan răspunse la telefon.

– Sînt Moon Racer, spuse el.

– Aici este Hound Dog, domnule. Avem probleme.

– Dă-i drumul Hedritch, sîntem numai noi pe fir.

– Băiatul nostru ne dă de lucru, domnule colonel.

– Aceeași veche problemă?

– Da, domnule. Lucrurile merg bine atîta timp cît îl ferim de scandal. Acum însă este hotărît să colinde localurile de noapte. I-am spus că este imposibil și nu vreau să repet ce mi-a zis.

Sloan rîse pe înfundate.

– Îmi pot imagina. Amintește-ți că eu l-am scos în lume. Toți tipii ăștia de la tropice sînt la fel. Sînge fierbinte, asta este.

– Sîngele ăsta fierbinte al lui o să împroaşte podeaua dacă n-are grijă. Am voie să-l opresc?

– Nu. El este oaspete în Statele Unite, nu prizonier. Sarcina noastră este să-l protejăm oricît de greu ar fi.

– Vrea să meargă la discoteca Split Personality, în costum de gală. N-am putea să-l păzim acolo nici dacă ne-ar ajuta întreaga armata israeliană.

– Cînd are de gînd să se ducă?

– Poimîine.

Sloan se gîndi puţin.

– Ei bine, trebuie să ne încercăm norocul. Să nu afle nimeni că te duci şi tu. Să fii acolo în jur de unsprezece şi spune-i directorului cine eşti. Alege-ţi un loc mai retras. Ăsta-i cel mai bun lucru pe care poţi să-l faci.

– O să fie neplăcut, domnule.

– Aşa e totdeauna, Hedritch.

– Da, domnule.

Sloan închise telefonul. Scoase o havană din sertarul biroului, îi desfăcu ţipla, o plimbă prin faţa nasului de mai multe ori şi îi sorbi aroma cu nesaţ. O aprinse, ridică din nou telefonul verde şi formă un număr.

– Da? răspunse o voce după primul semnal.

– Aici este Moon Racer. Omul e disponibil?

– Da, domnule.

O clipă mai tîrziu o altă voce întrebă:

– Moon Racer?

– Da, răspunse Sloan.

– Fumezi, Moon Racer?

– Da. Ştii ce fumez?

– La Fiera.

– Bine. Am o veste pentru tine.

– Este aceea neplăcută despre care am discutat?

– Da. Campon o să fie la Split Personality în Atlanta, Georgia, poimîine la ora unsprezece seara.

– Asta înseamnă miercuri.

– Corect. Ai vreo problemă?

– Nici una. Bucură-te de havană.

– Asta am să şi fac.

Sloan închise telefonul, împinse sertarul şi îl încuie. După aceea ridică telefonul obişnuit.

– Rezervă-mi un bilet pentru zborul următor la San Diego, spuse el.

FETELE DE PE APĂ

Windy Porter şedea la masa lui obişnuită din colţ la Queen's Pub, privind la vreo zece thailandezi care încercau să înalţe un *chula*. Zmeul uriaş avea o lungime de cel puţin doi metri şi echipa întîmpina greutăţi ca să-l înalţe. În capătul celălalt al parcului Sanam Luang, mai mulţi concurenţi la zmeie *pakpao* îşi înălţaseră deja micile lor jucării individuale şi adresau insulte prietenoase echipei.

Cînd zmeul cel mare îşi luă, în sfîrşit, zborul şi se avîntă în aer, unul dintre *pakpao* se repezi spre el în zig-zag încercînd să-l depăşească şi să-l doboare, ca să cîştige meciul. *Chula* era greu de manevrat, dar echipa lui era expertă. Aceştia îi tăiară drumul lui *pakpao*, îi agăţară sfoara cu a lor şi aduseră zmeul cel mic pe pămînt. Toţi erau foarte bucuroşi, acum venise rîndul echipei *chula* să-şi batjocorească adversarii şi tînărul cu *pakpao* îşi luă zmeul vătămat şi se întoarse pe teren, umilit. Un alt concurent *pakpao*, al cărui zmeu era de culoare purpurie, cu coada roşu aprins, îşi struni ferm jucăria şi se pregăti de luptă.

– Pariez o sută pe *pakpao*, îi spuse Porter lui Gus, barmanul, şi trînti pe masă o bancnotă roşie de o sută de bahţi.

– De acord, răspunse barmanul, acceptînd pariul de cinci dolari.

Noul concurent, scund şi muşchiulos, începu să alerge spre echipa *chula*, apoi lăsă zmeul să zboare cît îi permitea coarda, sus, sus, aproape treizeci de metri, şi îl conduse spre o ţintă imaginară, mişcîndu-se ca un bun mijlocaş, trăgînd în jos diamantul purpuriu, manevrîndu-l departe de coarda lungă a zmeului *chula*, apoi slăbi propria coardă încercînd să scape de zmeul ameninţător. Era un concurent priceput şi reuşi să păcălească echipa adversă, vîrîndu-şi micul zmeu sub cel mare chiar în momentul în care acestea erau gata să se ciocnească, schimbîndu-i

puțin direcția, apoi lăsîndu-l să zboare iar în sus, astfel încît atinse zmeul cel mare o clipă înainte de a continua lupta pentru victorie.

– Grozavă întrecere, strigă Porter vesel. Se întoarse către barman și adăugă cu înfrigurare. Ia dolarii ăștia de pe masa mea, Gus.

Lui Porter îi plăceau întrecerile cu zmeie. Pleca de la serviciu în fiecare zi la patru și jumătate și prefera să meargă pe jos un kilometru și jumătate prin străzile înțesate de lume ale Bangkok-ului decît să se lupte cu traficul aglomerat și zgomotos pînă la Queen's, unde se așeza la aceeași masă din colț cu vedere bună spre parcul Sanam Luang și spre turla strălucitoare a lui Golden Mount de pe Wat Sakhet[1]. Porter se stabilise în Bangkok la sfîrșitul războiului din Vietnam; îi plăcea mult străvechea frumusețe a orașului și îi iubea în mod deosebit pe thailandezi a căror deviză era *Mai pen rai*, adică „N-are importanță". Fusese bun prieten cu Buffalo Bill Cody mulți ani de zile. Cîndva, fusese un cetățean respectat în Boston, dar într-o zi, în vara anului 1968 își părăsise brusc slujba pe care o avea într-una dintre cele mai mari bănci ale orașului și acceptase propunerea lui Cody, o funcție și un loc în statul major din Nam al lui Buffalo Bill, și începuse să-și găsească un scop în viață într-un loc de care majoritatea oamenilor se temea și dorea să-l evite.

Fusese o hotărîre uluitoare, deoarece Porter nu numai că-și părăsise slujba, dar își tăiase orice posibilitate de a reveni asupra hotărîrii, spunîndu-i președintelui băncii ce să facă cu slujba lui și unde s-o bage, și lăsîndu-i soției, care era la fel de îngrozită de hotărîrea lui, aproape același mesaj. După zece ani petrecuți în atmosfera apăsătoare din Back Bay, cu sarcini zilnice neplăcute, care constau, mai ales, în respingerea împrumuturilor unor oameni necăjiți, Saigon-ul fusese ca o adiere de primăvară pentru Porter. Generalul îi aranjase chiar să fie consilier la biroul de informații la ambasada din Bangkok cînd războiul era pe sfîrșite. Ultima vizită în Statele Unite o făcuse cu zece ani în urmă.

Cu toate că se apropia de cincizeci de ani, Porter era întotdeauna pus la punct. Își lăsase o mustață pe care o ungea cu

1 Templu thailandez (n.trad.).

parafină în fiecare zi şi învăţase limba şi obiceiurile thailandezilor. Devenise băştinaş din toate punctele de vedere. Îl adora pe Bătrîn şi ţinea cont de sarcina pe care o avea – să fie pe urmele lui Wol Pot – o sarcină avantajoasă.

Porter nu era deprins cu munca de informaţii şi supraveghere, dar reuşise să se descurce cu informatorul thailandez, deşi devenea tot mai nervos. Wol Pot se mutase de două ori de cînd discutase cu el prima oară despre cazul Murph Cody. Era vădit agitat şi se temea de ceva. Putea thailandezul să-l tragă pe sfoară? Dacă era aşa, cum de ştia de Murph Cody? De ce să-l urmărească pe el? Şi de ce refuzase Wol Pot oferta lui Porter de protecţie în cadrul ambasadei? Era evident că omul nu avea încredere în nimeni.

Privi întrecerile pînă cînd sfera de foc a soarelui se lăsă încet în spatele lui Golden Mount, mai întîi conturînd silueta strălucitoare a turlei de aur, apoi proiectînd-o pe cerul stacojiu şi, în sfîrşit, lăsînd peisajul în întuneric. Noaptea începuse să coboare peste Bangkok, luminile străluceau, turiştii ieşeau din hoteluri în căutare de distracţii nocturne. Windy Porter plecă de la Queen's, traversă oraşul şi se grăbi să ajungă în parcul Bho Fhat din faţa templului Sakhet ca să-şi înceapă pînda de noapte pe banca lui obişnuită, o bancă bine ascunsă în tufele de iasomie.

Porter nu avea nici o îndoială că Wol Pot se temea de *ceva.* După primul contact, devenise fricos ca un iepure. La început, folosise un procedeu de rutină. Porter îl urmărise o dată cu o joncă, pe rîu, în incursiunile lui nocturne de-a lungul canalelor şi în speluncile de pe Calea Patpong, în special, în Yawaraj, Cartierul Chinezesc. Micul ticălos se învăţase cu mîncarea chinezească. Apoi, după două zile, Pot îşi părăsise locuinţa şi dispăruse. Porter intrase în panică. Mica nevăstuică era singura persoană de care ştia că i-ar fi putut conduce la Murph Cody, dacă acesta mai trăia. Dăduse sfoară în ţară – în toată Thailanda – către informatorii lui, către oamenii lui de legătură, prieteni, şi descoperise cîteva fire pe care apoi le pierduse.

Apoi Porter avusese noroc. Un preot, un prieten vechi al lui Porter auzise că acesta îl căuta pe acest bărbat, Wol Pot.

– Poate că nu este important, spuse el, dar un bărbat nu prea tînăr a intrat în Wat Sakhet şi e văzut plecînd în fiecare noapte de acolo.

Ciudată comportare, deoarece disciplina mînăstirii era foarte rigidă, deşi nu era impusă.

– Cînd a intrat în mînăstire? întrebă Porter.

– Numai cu două zile în urmă. De aceea purtarea lui mi se pare ciudată, răspunse preotul.

– *Khob khun krap*, zise Porter, mulţumind preotului. Pot să vă rog să nu-i faceţi nici o observaţie pînă nu verific?

Preotul fu de acord. Era o posibilitate, gîndi Porter, dar cu siguranţă o deghizare isteaţă dacă era Wol Pot. Porter cunoştea îndatoririle pe care le aveau călugării budişti neofiţi teravada. Una dintre cele mai familiare apariţii din Thailanda erau sutele de *Naen* îmbrăcaţi în rase de culoarea şofranului, cu capetele rase, plimbîndu-se pe străzi şi meditînd în sutele de mînăstiri şi temple ale oraşului. Cînd venise prima oară la Bangkok, Porter crezuse că sînt o pacoste; aceştia îi aminteau de călugării Hare Krishnas care transformaseră cea mai mare parte a aeroporturilor din Statele Unite în mînăstiri bizare. Dar pe măsură ce nu mai pretindea că înţelege misterele religiei orientale, începu încetul cu încetul să accepte şi să respecte aceşti oameni care se dăruiau religiei lor.

În perioada ploioasă de la sfîrşitul verii şi începutul toamnei, rîndurile acestor mînăstiri se îngroşau cu mii de bărbaţi tineri. Era o tradiţie pentru ei să intre în mînăstire, uneori pentru două săptămîni, alteori pentru şase luni, să deprindă virtuţile unei vieţi ascetice eliberate de orice dorinţă de bunuri materiale. În timp ce stăteau acolo, erau obligaţi să respecte cele două sute douăzeci şi şapte de reguli stricte, să nu mintă, să nu vorbească inutil, să se abţină de la poftele sexuale, de la băuturi alcoolice, belşug şi plăceri frivole. Singura lor avere consta în sutana de culoarea şofranului şi un castron de alamă cu care cerşeau cele două mese ale zilei permise de mînăstire. Şederea lor acolo era de bunăvoie, nimic nu-i împiedica să plece oricînd ar fi dorit. Dar cît timp se făgăduiau comunităţii, erau obligaţi să respecte regulile. Seara se rugau şi se culcau la apusul soarelui, sculîndu-se înaintea zorilor ca să meargă pe străzi cu castronaşele de alamă, pentru a-şi căuta prima masă a zilei.

Întrucît aceste mînăstiri erau deschise pentru oricine, iar călugării erau liberi să se deplaseze de la una la alta, ele constituiau un loc bun pentru o ascunzătoare, în special acum, cînd atît de mulţi intraseră în ordinele mînăstireşti.

În noaptea aceea, Porter se instalase chiar vizavi de templul cu cupola mare de aur şi aştepta. Imediat după asfinţit, îl văzu pe călugărul cu sutana galbenă furişîndu-se afară din templu. Îl urmări pe omuleţul care străbătu repede, cu paşi mărunţi, cam un kilometru, pînă la Hua lamphong, gara principală, unde îşi ţinea hainele într-un dulăpior. Îşi schimbă îmbrăcămintea în closet. Cînd ieşi, îmbrăcat într-un costum occidental, Porter îl recunoscu imediat ca fiind Wol Pot. Thailandezul lua un taxi care îl lăsă în Yawaraj, Cartierul Chinezesc, unde lua masa într-un mic restaurant. Satisfăcut, o luă tacticos în jos spre Klong Phadung, unul dintre nenumăratele canale care se bifurcau din Mae Nam Chao Phraya, rîul principal care mărgineşte partea de sud a oraşului, şi, acolo, Pot discută preţul cu o prostituată tînără şi micuţă, una dintre multele „fete de pe apă" care îşi vindeau trupurile în *hang yao,* bărci lungi cu coadă, acoperite discret cu cabine din bambus. Pot petrecu o oră cu tînăra, apoi reveni la gară, îşi schimbă hainele şi se întoarse la mînăstire, la miezul nopţii.

Îşi făcuse un obicei din asta, unul care îl plictisea grozav pe Porter, deşi îl urmărea în fiecare noapte, slăbindu-l din ochi numai cînd thailandezul era înapoi în ascunzătoarea lui.

În noaptea aceea, Porter era puţin cam nervos, deoarece sperase că va încredinţa noului tip, Hatcher, veghea de noapte. Nu era sigur că putea avea încredere în el. Hatcher era omul lui Sloan, şi Porter nu-l plăcuse pe Sloan niciodată, nici războiul din umbră pe care acesta îl ducea, încălcînd toate regulile şi acţionînd altfel decît credea Porter că erau îndatoririle specific militare. Dar acum era jocul lui Sloan, şi cum Hatcher nu se arătase încă, Porter trebuia să continue el însuşi supravegherea, să se asigure că Pot nu se va furişa în noapte şi nu va dispărea din nou, de data aceasta pentru totdeauna.

Dacă Pot s-ar furişa din mînăstirea budistă, ar ieşi imediat după asfinţit. Porter îşi aprinse o ţigară englezească 555 şi aşteptă.

Strada era liniştită. Nu era mare circulaţie, dar zarva din oraş îl asurzea. O femeie în vîrstă se îndreptă către casa de rugăciuni, alături de templul Wat Sakhet, depuse o ramură de iasomie pe altar, înfipse cîteva beţişoare de tămîie în pămînt şi le aprinse. După aceea îşi împreună mîinile şi se legănă înainte şi înapoi cîteva minute, invocînd bunătatea spiritelor. Porter se întrebă pentru ce oare se ruga. Pentru vreun alt nepot sănătos? Pentru vreo recoltă bună de maci? Sau pentru vreun bilet cîştigător la loterie?

Gîndurile îi fură întrerupte de apariţia lui Wol Pot. O uşă în peretele templului se deschise atît cît să-i permită să se strecoare prin ea. Porter îşi stinse ţigara şi-l urmări cum se furişează în întuneric, privind nervos în jurul lui şi pornind către gară. Porter mergea în spatele lui, ţinîndu-se destul de departe, ca Pot să nu devină bănuitor. Era atît de concentrat, încît nu-i observă pe cei doi bărbaţi care îl urmăreau pe thailandez.

Amîndoi erau chinezi, scunzi, slabi, dar muşchiuloşi, îmbrăcaţi cu cămăşi negre şi pantaloni din aceia care le plac chinezilor. Îl urmăriră pe Pot pînă la gară, unde acesta se îmbrăcă în haine civile, şi de acolo pînă la Yawarad. Pot coborî din maşină şi o luă pe Worachak Road, una dintre principalele artere de circulaţie din Cartierul Chinezesc. Cînd se întoarse şi intră în gălăgioasele şi înghesuitele alei ale Cartierului Chinezesc, cei doi chinezi se despărţiră, luînd-o fiecare pe o altă parte a străzii. Pot porni în jos printre aleile întortocheate, luminate cu neon, urmărit de cei doi chinezi ce se furişau pe o parte şi pe cealaltă a străzii. Numai după ce Pot intră într-un mic restaurnat de pe o alee din Bowrong Street, cei doi chinezi îşi dădură seama că şi Porter este pe urmele lui.

Unul din chinezi avea pînă în treizeci de ani, purta păr lung şi o urmă de mustaţă. Celălalt era mai în vîrstă, cu faţa plină de cicatrice şi cu o figură încruntată. Urma unei tăieturi adînci îi împărţea sprînceana dreaptă în două, iar ochiul era parţial închis din cauza aceleiaşi vechi răni. El era şeful şi cel care îl reperase pe Porter. Îl văzuse pe huiduma de american în faţa gării şi acum îl zări din nou coborînd din taxi, chiar în spatele lui Pot. Îl lovi cu cotul pe tovarăşul său şi făcu semn cu capul spre partea cealaltă a străzii, unde Porter cerceta restaurantul, prefăcîndu-se că se uită la vitrină. Cînd Pot se aşeză, Porter intră într-un mic

bufet vizavi de restaurant, găsi un loc lîngă fereastră şi comandă ceva de mîncare, neslăbindu-l din ochi pe thailandez.

Cei doi chinezi deveniră tot atît de interesaţi de Porter, după cum erau şi de Pot. Hotărîseră să se desparţă din nou, cel mai tînăr să-l urmărească pe american, iar Ochi Despicat pe thailandez. Aceştia începuseră să-l supravegheze pe Pot chiar din ziua aceea şi nu erau obişnuiţi cu obiceiurile lui nocturne. Dar Ochi Despicat îl dispreţuia. Pot reuşise să-i păcălească şi-şi găsise o ascunzătoare perfectă, dar se expunea mergînd să mănînce în Cartierul Chinezesc, cel mai bun loc din oraş pentru a fi recunoscut. Acum se părea că şi americanul descoperise ascunzătoarea lui Pot. Thailandezul era deştept, dar părea să fie şi incredibil de nesăbuit.

Cînd Pot ieşi din restaurant, Ochi Despicat, Porter şi tînărul chinez închiriară taxiuri şi îl urmăriră.

Pot mergea de-a lungul malului canalului, neluînd în seamă florăresele sau magazinele plutitoare unde se vindeau fleacuri. El se uita după fetele tinere de pe bărcile lungi, care flirtau, făceau glume şi negociau preţurile plăcerilor. Era evident că lui Pot îi plăcea să se tocmească cu ele.

Îmi place asta, gîndi Ochi Despicat. Nu mai aveau nevoie decît de o *hang yao*. Ar fi fost un aranjament perfect pentru lovitura lor. Tot ceea ce mai aveau de făcut era să-i distragă atenţia americanului.

– Trebuie să creăm o diversiune, îi spuse Ochi Despicat partenerului său. Am să fac rost de o *yao*. După ce thailandezul îşi începe treaba, tu buzunăreşte-l pe american, dar nu cu multă îndemînare, ca să-şi dea seama ce se întîmplă. Fă zarvă şi continuă să te cerţi cu el pînă îl termin pe thailandez. După ce i-ai distras atenţia, vino pe vas. O să plecăm de aici pe rîu.

Ochi Despicat o luă în grabă prin mulţime de-a lungul ţărmului pînă cînd găsi o bărcuţă taxi care era liberă. Cîrmaciul, zbîrcit din cauza anilor, şedea în spate ciugulind o bucată de pui. Ochi Despicat se urcă în barcă şi îi spuse vîslaşului să-l ducă pe celălalt ţărm, apoi se aşeză pe locul din spate în timp ce barca aluneca uşor prin canal. Cînd rămaseră singuri în întunericul canalului, scoase un pumnal şi îl lovi pe vîslaş în partea stîngă, chiar sub coas te. Fu o lovitură perfectă. Ochii vîslaşului se măriră, gura i se căscă, dar nu scoase nici un sunet şi se prăbuşi

pe bancheta. Cuțitul îi pătrunsese pe sub coaste în inimă. Chinezul îl înhață de poalele cămășii, îl tîrî cu fața în jos pe podeaua bărcii, aruncă o pătură peste el, apoi întoarse barca spre mal, căutîndu-l pe Wol Pot pe malul înțesat de lume.

Pot cutreiera prin mulțime, încercînd să-și găsească o fată. Bărcile erau legate cîte trei sau patru de-a lungul malului și se auzeau strigăte și tocmeli între fetele tinere de pe apă și turiștii sau localnicii de pe mal. Pot reperă tînăra frumusețe. Nu era atît de nerăbdătoare ca celelalte. Barca ei, *hang yao*, era despărțită de chei de alte două. Stătea în partea din spate a bărcii, cu picioarele ușor desfăcute, cu mîinile încrucișate pe piept, privind sfidător spre turiștii și localnicii care se înghesuiau pe mal. Pantalonii albi de bumbac îi strîngeau coapsele și, cînd se întoarse ușor, el îi putu vedea fesele tari conturîndu-se prin bumbacul subțire.

Pot era fermecat. Oh, gîndi el, nu este numai frumoasă dar are și minte. Ar putea fi o întîlnire interesantă.

Scoase o bancnotă roșie de o sută de bahți și o ținu deasupra capului. Ea îl văzu, privi cu coada ochiului la hîrtie, apoi dădu negativ din cap. Pot fu surprins, gîndindu-se că oferta lui era destul de generoasă. Scoase atunci una purpurie de cinci sute de bahți și o ridică. Fata se gîndi, apoi își îndepărtă mîinile, aduse palmele față în față, lipindu-le încet una de alta. Pot se gîndi o clipă, apoi ridică ambele bancnote. Ea încuviință din cap. Tîrgul era încheiat.

Windy Porter îl văzu pe Wol Pot traversînd cele două bărci ca să ajungă la *hang yao*-ul noii lui achiziții. Vorbiră cîtva timp pe punte pînă cînd, în sfîrșit, fata luă cele două bancnote și îl conduse pe Pot într-o cabină acoperită cu stuf, în spatele bărcii.

Dacă socotea bine, Pot va sta acolo o jumătate de oră. La început, Porter nu dădu prea multă atenție bărcii care aluneca pe apă și se izbi ușor de una din celelalte două bărci. Vîslașul merse grăbit de-a lungul bărcii și o legă de prima. Se îndreptă spre bordul bărcii de care o legase pe a sa și începu să vorbească cu prostituata de pe ea. Banii trecură dintr-o mînă într-alta. Porter intră la bănuială. Vîslașul dădea din cap arătînd spre bordelul plutitor în care era Pot. Porter simți că ceva era în neregulă. Trecu vijelios pe lîngă un tînăr chinez care venea spre el, se sui în barcă și

porni după vîslaș. Tînărul chinez fu surprins de repeziciunea acestuia, zăbovi o clipă, apoi o luă pe urmele lui.

Înăuntrul cabinei acoperite cu stuf, tînăra prostituată începuse să-și arate farmecele. Îi scoase cămașa și pantalonii lui Pot, apoi își dădu jos bluza de pe ea. Sînii ei ca migdalele îi atinseră pieptul, atîțîndu-l. Se lăsă în jos și începu să-l mîngîie, ca să-i stîrnească poftele. Îi puse o mînă pe piept și îl împinse ușor pe o saltea de paie de pe punte. Pierdut în extaz, Pot nu-și dădea seama de drama care avea loc nu departe de ei. El nu simți barca balansîndu-se încet cînd Ochi Despicat începu să urce prudent la bord.

Porter traversă în fugă prima barcă în momentul în care Ochi Despicat începu să urce în barca lui Pot.

– Hei! strigă Porter, năpustindu-se în urma lui.

Bărbatul se întoarse. Ochiul bolnav i se zbătea nebunește în orbită. Mîna i se strecură sub mînecă și Porter zări luciul unui pumnal în timp ce chinezul se aruncă asupra lui.

– Iisuse! urlă Porter.

Cînd chinezul îl atinse, Porter făcu o săritură într-o parte, dar simți cum lama cuțitului îi sfîșie cămașa; îi apucă încheietura mîinii și i-o răsuci în afară. Ochi Despicat își pierdu echilibrul. Cuțitul îi căzu pe punte, iar cînd el se întoarse, se poticni de rama punții și căzu în fluviu.

O clipă mai tîrziu, Porter simți cum pătrunde în el o lamă rece de oțel care-i spintecă spatele și durerea îi tăie respirația. Se întoarse și îl văzu în fața lui pe tînărul chinez. Mîna tînărului se răsuci din nou, dar Porter i-o prinse, i-o răsuci și cuțitul îl crestă într-o parte. În spatele lui, Ochi Despicat se ridică din apă, se agață cu mîinile de rama punții, făcu un salt, sări în barcă și înhață stiletul de pe punte.

Porter era prea preocupat ca să simtă sau să audă ceva. Trase cu putere un pumn în fața tînărului chinez, îi zdrobi nasul și auzi strigătul lui înăbușit de durere. Își băgă adînc și cu putere genunchiul în vintrele bărbatului care icni și căzu în genunchi. În spatele lui, Ochi Despicat, prudent și fără să se grăbească, înfipse vîrful pumnalului la baza creierului lui Porter, îi tăie nervul și-l paraliză.

Rănit mortal, Porter privi în gol spre Ochi Despicat; mîinile îi căzură lateral, atîrnînd fără vlagă. Ochi Despicat îl lovi din

nou, îndreptîndu-şi pumnalul de sus, într-un scurt şi puternic arc şi-l implîntă pînă-n plăsele în trupul lui. Porter nu mai simţea nimic. Era conştient că avea ceva în el, ceva ce îi intrase adînc în piept, apoi inima i se opri şi îşi dădu ochii peste cap. Ochi Despicat scoase cuţitul din el şi cu o lovitură de picior îl aruncă pe american în fluviu.

Pot auzi agitaţia din jurul lui, simţi cum barca începe să se clatine, auzi o femeie ţipînd, apoi pe alta. Frica i se strecură dintr-o data în suflet, ca un şoc electric fulgerînd prin fiecare nerv. Sari imediat în picioare, îşi căută pantalonii, apoi auzi un pleoscăit puternic în apă. Se tîrî de-a buşilea şi privi afară tocmai în momentul în care tînărul chinez îl înjunghia pe Porter. Văzu cu groază cum Ochi Despicat iese din rîu, cum îl atacă pe bărbatul masiv şi îl aruncă peste bord. Ochi Despicat se întoarse către Wol Pot şi ochiul lui sănătos scînteie cu ură.

Pot fu cuprins de groază. Se întoarse repede, se rostogoli pe marginea bărcii, în chiloţi, şi se aruncă în apă.

Pe mal, şocul dramei scurte, dar violente se stingea, cu toate că se mai auzeau, pe ici-colo, ţipete. Ochi Despicat îşi dădu seama că thailandezul îi scăpase din nou. Îl trase pe tovarăşul său de cămaşă, îl ascunse în barca pe care o confiscase şi se întoarse la tînăra prostituată. O îmbrînci într-un colţ al cabinei şi îi ţinu ascuţişul lamei la gît.

– Unde locuieşte? şuieră vocea lui.

Ea dădu din cap, dar era prea înfricoşată ca să poată vorbi.

– Unde găsesc Calul Thailandez? întrebă el.

– Pe cine? se bîlbîi fata.

Asasinul îşi dădu seama că aceasta nu ştia nimic.

– Dacă te duci la poliţie, mă întorc şi îţi pocesc faţa pînă o să arăţi ca o hîrcă, zise el şi, sărind în barcă, dispăru în întuneric.

FATA DE PRIPAS

Hatcher privea din camera de observare cum avioanele de luptă ale marinei zburau ca nişte libelule argintii deasupra Oceanului Pacific şi aterizau pe terenul Academiei Naţionale de Ştiinţe. Un avion F-16 străluci în soarele dimineţii, începu să

coboare, își lăsă roțile ce reveniră în cîteva secunde la locul lor, apoi cauciucurile scrîșniră pe pistă.

Avionul, de forma unui glonț, alunecă ușor, se opri, iar pilotul ieși din carlingă. Era un om în miniatură, mic în toate sensurile – scund, slab și cu oase mici – care părea și mai mic cu casca pe cap, cu hamurile parașutei și vesta de salvare, mai ales în comparație cu șeful lui de echipaj, care părea un gigant pe lîngă el. Pilotul coborî pe scara mobilă și vorbi cu șeful său cîteva minute, apoi merse în jurul avionului, arătînd cu degetul în cîteva locuri. Ce diferență față de celălalt aviator al lui Cody, Hugh Fraser, cu care Hatcher vorbise noaptea trecută în Seattle. Pilotul părea să compenseze lipsa sa în înălțime cu izbucniri cinetice de energie, în timp ce șeful său mergea tacticos în spatele lui, făcînd jumătate din pașii pe care îi făcea el, privind plictisit și încuviințînd mereu din cap la orice îi spunea pilotul.

Hatcher știa că vor mai trece zece sau cincisprezece minute înainte ca aviatorul să fi terminat cu verificarea de după zbor. Lăsă un mesaj ofițerului de serviciu al liniei de zbor și merse, un bloc mai departe, la clubul ofițerilor. O dată intrat, rămase în ușa sălii clubului. Mai fusese în sala aceasta o dată, cu optsprezece ani în urmă. După cît își mai putea aduce aminte, nu se schimbase deloc. Chiar și mesele păreau să fi rămas în același loc. Camera cu lambriuri de stejar strălucea și mirosea a lustru de lămîie și ceară de parchet. Pereții erau împodobiți cu fotografiile bărbaților care serviseră aici și care plecaseră în alte locuri: bărbați tineri, strălucitori, bine făcuți, puși la punct, pasionați, în haine albe, zîmbind cu nevinovăție pentru eternitate. Marina nu se schimba niciodată. O parte din farmecul serviciului era sentimentul de siguranță că însăși lustruirea mobilei era o tradiție. Pentru Hatcher, nu era decît tristețe în această cameră, care în cîteva ore va învia o dată cu ciocnitul paharelor, cu toasturile și cîntecele pentru gloria celor căzuți.

Merse împrejurul ringului de dans, pantofii scîrțîindu-i pe parchetul tare. Era o ironie că fantoma lui Murph Cody îl adusese înapoi în acest loc, chiar în aceeași încăpere în care o prietenie ce trecuse prin greutăți și batjocură, prin zile bune și zile rele, și fusese întărită cu promisiuni de loialitate și respect, sfîrșise atît de brusc. Chiar în această cameră, Cody distrusese

acea camaraderie în mod definitiv, așa cum un glonț tras în inima încheie viața unui om.

Hatcher venise la petrecere plin de speranță și de emoție. Nu-l mai văzuse pe Murph de la căsătoria acestuia, trecuse aproape un an. Venise așteptîndu-se la o reuniune veselă.

În schimb, fusese umilit și batjocorit de imprevizibilul Cody într-o manieră care în alte timpuri ar fi cerut o lovitură cu mănușa peste față și satisfacție cu alegerea armelor în zorii zilei. Hatcher nu va uita niciodată batjocura rece, cruzimea vorbelor lui spuse destul de tare, ca să poată întrerupe orice altă conversație în încăpere. Cody îi întinsese lui Hatcher un pahar cu șampanie și, ridicîndu-l în ceea ce trebuia să fie un toast glumeț, zise: „Pentru un vierme care tot vierme a rămas. Pentru un vierme care a fost hrănit, îmbrăcat și găzduit de armată, educat de ea și care acum i-a întors spatele. Pentru un vierme pe care odată l-am numit prieten și care fuge acum, pentru că este război. Pentru un laș". Și-a turnat șampania din pahar pe bar, s-a întors și a plecat. Avînd obligația să mențină secretul Shadow Brigade, Hatcher nu putea da nici un răspuns. Toți ochii din cameră îl urmăriseră pe Cody ieșind.

O amintire crudă pentru o sală în care eroii petreceau de obicei.

– Sînt comandantul Schwartz, a-ți întrebat... de mine?

Hatcher se întoarse și se uită la pilot. Privit de aproape, Schwartz părea încă mai mic decît de la distanță. Vorbea foarte repede și cu un fel de ritm ciudat de stacato, făcînd pauze cînd nu era cazul, accentuînd greșit cuvintele, ca un om care nu vrea să se vadă că se bîlbîie. Casca și ochelarii mari de zbor îi lăsaseră urme pe față, iar părul tuns scurt, des și încîlcit, era ca o pată de cerneală pe tigva lui. Nu părea a fi conducătorul cursului de zbor de pe una dintre bazele cele mai mari ale marinei.

– Comandant Hatcher, minți Hatcher, întinzîndu-i mîna. Departamentul de Informații al Marinei.

– Ce-am mai... făcut, acum? întrebă Schwartz, cu un zîmbet degajat. Hatcher gîndi că se deosebește mult de Simmons. În afară de faptul că părea să sufere de hipertensiune arterială, nu-i păsa de nimic altceva.

– Ne ascundem după deget, zise Hatcher în şoaptă. Ştii cum este marina de război.

– După optsprezece ani ar trebui să ştiu, răspunse Schwartz. Putem sta de vorbă în timp ce mîncăm ceva? Sînt mort de foame.

După ce comandară sandvişuri şi bere, Schwartz întrebă:

– Despre ce e vorba? An Khe, Hanoi sau Cody?

– Ai făcut o triere, mormăi Hatcher.

– Am fost rănit lîngă An Khe, zise Schwartz. Am fost prizonier aproape patru ani la Hanoi şi am fost unul dintre aviatorii lui Cody. Am fost interogat mult despre toate trei.

– Despre Cody este vorba, şopti Hatcher.

– Ascultă, zise omuleţul, ştiu că nu faci parte din departament. Aseară m-a sunat Hugh Fraser. A verificat la Washington imediat după ce ai vorbit cu el. Cît priveşte marina militară, pentru ea cazul Cody este închis, iar despre dumneata n-am auzit niciodată.

Înainte ca Hatcher să poată spune ceva, Schwartz ridică mîna.

– Nu văd să fie vorba de probleme de securitate în asta, zise el. În orice caz, orice ţi-aş spune este deja consemnat în rapoartele pe care le-am făcut. Atunci, despre ce este vorba?

Hatcher hotărî să-i spună lui Schwartz doar atît cît să-i aţîţe curiozitatea şi să-l facă să vorbească.

– Aş dori ca discuţia noastră să rămînă confidenţială, zise Hatcher, făcînd o pauză ca să-şi poată aduna gîndurile.

– Asta depinde, zise Schwartz prudent.

– Ştii, desigur, că tatăl lui era generalul Cody?

– Bineînţeles.

– Generalul este pe moarte, are cancer. Ştirea nu e făcută publică, şi el ar vrea să rămînă aşa pînă va afla mass-media.

– Cît mai are de trăit? întrebă Schwartz, vădit şocat şi sincer îndurerat la auzul acestei veşti.

– Poate şase luni.

– La naiba!

– Adevărul este că bătrînul nu s-a împăcat niciodată cu ideea morţii fiului lui, îi spuse Hatcher, aşa că mi s-a cerut să mai fac

o ultimă verificare, și asta numai pentru bătrîn. Am lucrat la Serviciul Secret de Informații pentru el în Nam.

– Și cam ce-ai vrea să știi? întrebă el.

– Mă interesează omul. Îți plăcea Cody? întrebă Hatcher.

În vreme ce Harley Simmons și Hugh Fraser nu manifestaseră nici o dorință să vorbească, pe Schwartz, Hatcher nu mai putea să-l oprească.

Omulețul trăncănea întruna, ca și cînd Hatcher ar fi apăsat pe butonul lui de vorbire.

– Sigur, îmi plăcea foarte mult, se porni Schwartz, apoi făcu o pauză, reconsiderînd întrebarea. Ascultă, nu era vorba dacă îți *plăcea*. Cody nu era tipul de prieten apropiat, știi. El era, uf...

– Distant? îi sugeră Hatcher.

– Distant, da, așa era, răspunse Schwartz.

– Cînd am vorbit cu Hugh Fraser, m-a făcut să cred că Murph avea un fel de pasiune sinucigașă pentru război și că își ducea oamenii la moarte sigură.

– Ascultă, Fraser a fost întotdeauna un tip cam aspru, spuse Schwartz. În orice caz, accidentul nu l-a ajutat deloc.

– Ce s-a întîmplat, de fapt, cu el? întrebă Hatcher.

– Se apropia de *Forrestal,* avionul lui a luat foc, a trebuit să sară cu parașuta și și-a fracturat coloana vertebrală. Asta-i o adevărată ironie a sorții, știi, pentru că tot ce și-a dorit a fost să ajungă ofițer de carieră. Farmecul orașului.

– Da, dar povestea cu Cody a fost cu mult timp înainte de asta.

– Vezi, Fraser era un profesionist, pentru el cariera era totul, spuse Schwartz. Bineînțeles, nu era de acord cu Brown Water Navy.

– Brown Water Navy? întrebă Hatcher. Era un termen pe care nu-l cunoștea.

– Așa numeau ei operațiunea noastră, explică Schwartz. Noi eram singura escadrilă de uscat în marină. Eram acolo în special ca să-i sprijinim pe cei din Unitatea de patrulare riverană, apărînd convoaiele de pe fluviu, un fel de joc de-a v-ați ascunselea, dar ceea ce făceam cu adevărat era să sprijinim desfășurarea acțiunilor terestre. Era o sarcină împuțită. Cred că este ceva adevărat în cele spuse de Fraser. Am avut pierderi mari.

Dar operațiuni sinucigașe? Nu, asta nici vorbă, este o absurditate. Schwartz se gîndi un minut, apoi continuă: Îți spun eu, era ca și cum nu voia să se apropie prea mult de cineva, vorbesc despre Cody. Nu făcea nici un fel de favoritism. Noi făceam ceea ce era mai greu și unitatea lui Cody avea... reputația că face treburile cele mai nenorocite și lucrează cel mai mult. Nimeni nu voia să intre în unitatea lui.

– Ți-a fost teamă cînd ai devenit unul dintre piloții lui Cody?

– Sigur că mi-a fost. Dar asta, ăă, din cauza neprevăzutului, se vorbea atît de mult, știi. Frica.

– Înțeleg.

– În orice caz, Murph exagera, omule, munceam toate cele șapte zile din săptămînă, zi și noapte, neîncetat, pe vreme urîtă. Credea că termină războiul în felul ăsta. Să nu mă înțelegi greșit, pleca în misiune la fel ca și ceilalți, și cred că a executat mai multe zboruri individuale decît orice om din unitate.

Gîndurile lui Hatcher zburară cu o noapte în urmă la întîlnirea cu Hugh Fraser, celălalt aviator al lui Cody, care avea cu totul altă impresie despre el. La început, Fraser refuzase să vorbească cu Hatcher. În urma accidentului pe care îl avusese rămăsese șchiop. Mergea cu baston, ca un bătrîn, și apa de gură pe care o folosea nu putea să-i atenueze mirosul dezgustător de votcă, nici ochelarii să-i ascundă vasele de sînge sparte din ochi. Deoarece Fraser refuzase să primească mesajele lui Hatcher, acesta îl așteptase în locul de parcare al unei clădiri; lîngă Seattle-Tacoma International, unde Fraser era vicepreședintele unei linii aeriene. Lui Hatcher îi era milă de el. Îmbătrînise mult după accident. Era sarcastic și morocănos, ca un om bătrîn, iar în timpul discuției pe care o avuseseră, întreruptă din cînd în cînd de cîte unul dintre avioanele mari, comerciale care decolau, lua în rîs fiecare întrebare.

– Ai vrea să auzi ce mi-a spus Fraser? îl întrebă Hatcher pe Schwartz.

Scoase din buzunar un magnetofon mic și apăsă pe butonul de pornire.

Fraser: Sînt un om ocupat. Ai cinci minute la dispoziție.
Hatcher: Vreau să vorbim puțin despre Murphy...

Fraser: De unde spuneai că eşti?

Hatcher: Departamentul de Informaţii al Marinei. Noi...

Fraser: Ducă-se la dracu marina.

Hatcher:... vrem să închidem acest caz o dată pentru totdeauna.

Fraser: Şi ce vrei să-ţi spun în plus faţă de ceea ce ştii?

Hatcher: L-ai văzut pe Cody cînd s-a prăbuşit, nu-i aşa?

Fraser: Băieţi, v-am mai vorbit despre asta.

Hatcher: Mai spune o dată, ca să terminăm.

Fraser: *(oftînd)* Zburam în stînga lui, la o jumătate de milă în urmă. Am auzit apelul lui de ajutor „May Day" şi l-am văzut prăbuşindu-se.

Hatcher: Avea vreo şansă să iasă din avion?

Faser: Fii serios, omule. A incendiat jumătate din Delta Mekong.

Hatcher: Am un raport în care se spune că poate *(urmează o pauză în timp ce un avion zbura pe deasupra)* a ieşit din avion şi a alergat spre...

Fraser: Oricine ţi-ar fi spus asta, este o nebunie.

Harcher: Cum l-ai categorisi pe Cody? Ca ofiţer, vreau să spun.

Fraser: Un aiurit clasa întîi, care încerca să-şi impresioneze tatăl. Îi plăcea războiul, un ofiţer de carieră tipic. Îl mînca cu lingura. Nu dădea doi bani pe ce li se întîmpla oamenilor lui.

Hatcher: Oh,... *(restul comentariului era acoperit de zgomotul unui alt avion)*.

Fraser: *(Parţial neauzibil)*... Copil neastîmpărat. Studii la Annapolis, tată important. Nu bea niciodată cu camarazii, nu-şi pierdea niciodată timpul. Avea femeia lui – o fată de pripas – o frumuseţe. Ştii, piele minunată, dantură perfectă şi ochi limpezi, că puteai să te scalzi în ei. Îl aştepta ca o sclavă. Cînd nu zbura, şedea în pat cu fata lui toată ziua, ghemuit în ea.

Hatcher: Dar, fetele astea erau ieftine...

Fraser: Asta era deosebită, crede-mă ce-ţi spun. Nu avea mai mult de cincisprezece, şaisprezece ani. Nu avea ochi decît pentru el, pentru nimeni altcineva. O trata pe putoarea aia ca şi cum i-ar fi fost soţie. S-o ia dracu pe fata aia din Vietnam.

Hatcher: Ce s-a întîmplat cu ea?

Fraser: După ce el s-a prăbuşit, toţi cei ce făceau parte din unitate se învîrteau în jurul ei... dar ea nu se uita la nici unul. A doua zi a plecat. A dispărut. Ca Puff, afurisitul de Dragon Vrajit. *(Pauză).* Ascultă, ticălosul ăsta de Cody a omorît mai mulţi oameni decît Vietcong-ul.

Hatcher: Vrei să spui în exerciţiul funcţiunii?

Fraser: Problema este cum o faci. Era un maniac, întreabă-mă pe mine. „Zburaţi la vîrfurile copacilor, la vîrfurile copacilor!" urla el. Hristoase, zburam... *(o altă pauză în timp ce un avion îşi lua zborul)* prin tuneluri, cum s-ar zice. Am pierdut o jumătate din avioane din cauza tirului de la sol. Rahat, am doborît cîteva avioane inamice, am incendiat cîteva vase, am distrus nişte sate. A doua zi toate erau la loc. Ca şi cum calci într-o baltă, îţi scoţi piciorul afară şi nu ştii niciodată că a fost acolo. Toţi băieţii au murit din cauza misiunilor riscante.

Hatcher: Uite ce este, nimeni nu se duce la război să aştepte să fie servit în cameră ca la Holiday Inn.

Fraser: Era ca toţi încrezuţii de la Academia Militară, interesaţi numai să arate bine în fotografii şi să se asigure că vor ajunge amirali înainte de a se pensiona. Ascultă, crezi că ai fi aici, acum, dacă Murph Cody n-ar fi fost fiul unui general?

Hatcher: *(Pauză)* Nu.

Hatcher închise magnetofonul.

– Păi, la naiba, eram toţi nebuni de trimis la balamuc după cîteva săptămîni pe linia frontului, cu el, spuse Schwartz. Coboram atît de jos cu avionul, încît smulgeam crengi din copaci. Eu obişnuiam să-mi înfig trei crăci în aripile avionului cînd mă întorceam. Dar lui Cody nu-i plăcea războiul, Hugh nu are dreptate. Cody nu era adeptul războiului, dimpotrivă. Îl chinuia gîndul că trebuia să-şi trimită camarazii în misiune zi de zi. El ştia că mulţi dintre noi eram piloţi de avioane supersonice, cărora nu le plăcea să lupte la mică altitudine în avioanele acelea vechi De Havilland. Ele erau doar... avioane bimotoare, încărcate cu diferite arme ca, de pildă, un tun de douăzeci în faţă, patru mitraliere de calibrul cincizeci şi casete cu grenade. Dar am distrus nenorocita de Deltă Mekong. Necazul era că fiecare avea un glonţ cu numele lui înscris pe el. Zburam atît de mult,

că mai devreme sau mai tîrziu trebuia să-ţi vină rîndul. Pierderile noastre erau în jur de şaizeci, şaizeci şi cinci la sută, cam... o treime dintre ele prizonieri de război. Poţi să înţelegi de ce unitatea lui Cody nu era văzută cu ochi buni de piloţi.

Un soldat le aduse prînzul şi Schwartz se repezi la hamburgher cu lăcomie.

– Dumnezeu a fost bun cu mine, într-o privinţă, spuse el cu gura plină, nu cresc în înălţime dacă mănînc mult, dar nici nu mă îngraş. Mai lua o îmbucătură şi continuă: Mă interesează prea puţin ce i s-a întîmplat lui Fraser, dar am să-ţi spun ceva, poate că am avut patru ani grei acolo, dar sînt fericit.

– Este un sentiment plin de noblеţe, şopti Hatcher cu glasul lui răguşit.

– Realitatea, zise Schwartz.

– Ce s-a întîmplat în ziua în care s-a prăbuşit Cody?

Schwartz nu trebuia să se gîndească prea mult la asta, scena era încă proaspătă în mintea lui, în ciuda anilor care trecuseră. Ploua în dimineaţa aceea şi Cody era nervos. Primiseră rapoarte despre acţiunile aeriene ale Vietcong-ului în susul fluviului şi infanteria cerea ajutor. Cody dăduse ordinul de decolare imediat ce cerul se înseninase. Se ridicaseră în văzduh atît de repede, încît Cody a trebuit să le dea coordonatele acţiunii de la sol în timpul zborului. Au făcut două incursiuni, aruncînd o grămadă de bombe de-a lungul malului fluviului, cînd, deodată, s-a auzit vocea lui Cody cerînd ajutor.

La început, Cody nu părea să aibă probleme. Avionul lui era cu un kilometru înaintea celui a lui Schwartz. Apoi Schwartz văzu că avionul începe să se clatine. Una din aripi se înclină şi avionul începu să coboare. Probabil că lansează o rachetă, gîndi Schwartz, şi apoi: Dumnezeule, cade, îşi zise el, privind cum avionul greu coboară în picaj spre pătura verde de jos. Schwartz începu să deschidă tir de baraj asupra pădurii, în faţa avionului lui Cody. Iisuse, are nevoie numai de cinci sute de metri ca să treacă fluviul în cealaltă parte, într-o ţară prietenă. Haide, haide, îşi repeta Schwartz în timp ce continua să tragă în pădurea din faţa avionului lovit. Apoi vocea prin radio, „Intru în..." şi brusc avionul se rostogoli ca un animal care moare şi se prăbuşi peste copaci. Covorul verde fugea sub Schwartz şi cînd trecu peste

epava avionului De Havilland, şi zbură deasupra fluviului, văzu un elicopter Huey sub el îndreptîndu-se spre locul accidentului, apoi jungla păru că începe să erupă. Un gheizer de flăcări creştea văzînd cu ochii din locul epavei, şi el simţi unda exploziei venind spre el. Vină cu iuţeală încercînd să se întoarcă, apoi auzi vocea pilotului de pe Huey: „Corkscrew, aici este Rescue unu... L-am pierdut... "

– ... În orice caz, am zburat deasupra lui cercetînd locul şi am văzut acest Huey venind în sus pe fluviu, apoi avionul a explodat, spuse Schwartz, terminînd povestirea.

– La cît timp după ce s-a prăbuşit? întrebă Hatcher.

– Destul cît să număr de la unu la optzeci.

– Destul ca el să fi putut ieşi afară?

– Murph?

– Da.

Schwartz ridică din umeri.

– Sigur, presupun că da. Nu sînt de acord cu Fraser... ideea că Murph ar fi putut ieşi din avion nu este o nebunie.

Hatcher gustă din supă, apoi întrebă:

– Cum a primit vestea prietena lui?

– Enigmatic, aşa cum procedează întotdeauna aceste fete de pripas. Hugh este şi aici puţin în afara problemei. Miezul chestiunii este că lui Cody nu-i plăcea Fraser. Sau poate simţea că Fraser nu-l plăcea pe el. În orice caz, Fraser n-a fost invitat niciodată la Cody.

– Dar voi, ceilalţi, aţi fost?

Schwartz încuviinţă din cap.

– La naiba, mă duceam acolo de fiecare dată cînd ea pregătea masa pentru cîţiva dintre noi. Rahat vietnamez, dar era grozav.

– Expresia Calul Thailandez îţi spune ceva? întrebă Hatcher.

– Vrei să spui heroină?

– Mai înseamnă şi altceva pentru dumneata?

– Nimic. Ce legătură are asta cu...

– Cody se droga?

Schwartz păru şocat.

– Cred că glumeşti. Murph Cody? Cody nici măcar nu fuma. Unde vrei să ajungi cu asta?

Nicăieri, vreau doar să ating toate punctele. Întrebarea despre Calul Thailandez şi despre droguri îl tulbură pe Schwartz şi acesta deveni dintr-o dată prudent.

Hatcher îşi dădu seama şi schimbă repede subiectul.

– Mai povesteşte-mi despre fată.

Schwartz ezită un moment, bănuitor încă, dar respectul lui evident pentru Cody învinse în cele din urmă. Începu să se relaxeze din nou.

– Ştii, într-un fel, cred că Murph o iubea pe Pai.

– Pai?

– Da. Cred că asta era. Era al naibii de mîndru de ea, o prezenta peste tot.

Rămase ciudat de tăcut un minut sau două, luînd cîte o înghiţitură de bere, apoi continuă:

– Ştii, eu am căzut trei săptămîni mai tîrziu. Chiar... la nord de Binh Thuy. Primele patru sau cinci luni cît am fost prizonier, am stat în lagăre de tranzit. După cum ştii, ne tot mutau de colo pînă colo şi, în sfîrşit, ne-au dus la Hanoi. Auzisem despre acest lagăr în Laos. Era un fel de unitate mobilă şi se presupunea că aveau acolo un mare grangur.

– Ce fel de grangur?

– Un grangur. Ştii cum sînt zvonurile. În orice caz, pînă ne-am dus în nord, am auzit vorbindu-se mereu despre acest lagăr. Ei îl numeau, ăă, Huie-kui, lagărul fantomă, cred că din cauza faptului că părea să dispară tot timpul.

– Nu era un lucru neobişnuit pentru ei să mute lagărele dintr-un loc în altul.

– Ştiu. Nu mi-a trecut niciodată prin minte pînă acum, întotdeauna am presupus că murise, dar poate că persoana importantă era Murph.

– Vrei să-mi faci o favoare, domnule comandant? Păstrează secretul ăsta. Dacă Murph Cody trăieşte, dă-mi o şansă să-l găsesc.

Schwartz se uită mai întîi aspru la Hatcher, apoi încuviinţă uşor din cap.

– Merită să faci asta pentru el.

Gîndurile lui Hatcher se întoarseră la tînăra aceea.

– Îţi plăcea fata lui? îl întrebă Hatcher.

– Glumeşti. Natalie Wood e o purceluşă în comparaţie cu ea. Schwartz făcu o mică pauză, apoi adăuga: Ai vrea să o vezi? Am o fotografie de a ei în albumul cu tăieturi din ziare.

În drum spre aeroport, pulsul lui Hatcher începu să se accelereze şi nervii să-i zbîrnîie. Cu patruzeci şi opt de ore înainte, ideea că Murph Cody era încă în viaţă îi păruse o glumă proastă. Acum, îşi amintise ceva. Odată, cînd Hatcher studia prinderea infractorilor, Sloan, mentorul lui, îi spusese: „Să nu ai niciodată încredere în rapoartele scrise. În scris oamenii tind să pară buni".

I-au trebuit patruzeci şi opt de ore ca să înţeleagă aceasta teorie, dar era bucuros că o făcuse. Se gîndea la cei trei barbaţi cu care vorbise, fiecare avînd alta părere despre Cody, fiecare afectat într-un mod diferit de rolul pe care îl avusese în acea întîmplare, în ziua aceea fatală cînd Murph Cody dispăruse.

Pentru Schwartz, Cody era un erou care făcea o slujbă murdară; pentru Fraser, un nebun căruia îi plăcea războiul; pentru Simmons, o fantomă care bîntuia, a cărei mînă rece îi storcea inima. Pentru Fraser, să scapi din epava în flăcări a avionului lui Cody era imposibil; pentru Schwartz, era o chestiune îndoielnică; pentru Simmons, o realitate.

De asemenea, mai era informaţia lui Schwartz despre lagărul fantomă Huie-kui. Ar putea să fie acesta motivul pentru care Cody n-a fost găsit? Să fi fost prizonier toţi aceşti ani? Şi dacă da, cum a reuşit s-o şteargă de acolo?

Mai era un fapt care îi chinuia mintea. Dacă Murphy Cody murise, de unde scosese Wol Pot, thailandezul, numele lui? Wol Pot avea de răspuns la multe întrebări.

Exista doar un singur lucru cu care Fraser şi Schwartz păreau să fie de acord... că Pai, fata lui Cody, era grozavă. Privind la fotografia pe care i-o dăduse Schwartz, Hatcher trebuia să admită acest lucru. Era o fotografie color, cu colţurile îndoite şi decolorată. În fotografie, Cody şedea în picioare în faţa locuinţei sale învelite cu stuf, ţinînd de talie o mică frumuseţe de culoarea migdalei, care îşi aplecase bărbia şi se uita enigmatic spre aparatul de fotografiat. Părea mai mult un copil, dar în timp ce corpul era de fată tînără, ochii păreau să oglindească o cunoaştere interioară care îi depăşea vîrsta. Hatcher se uită la

ochii aceia, le simți privirea, le deslușI chiar clipirea. Puse fotografia înapoi în portofel.

Își privi ceasul. În douăsprezece ore va fi la Bangkok. Spera ca Windy Porter să aibă o grămadă de răspunsuri pentru el. Nu avea de unde să știe că aproape chiar în același moment, Windy Porter murea în apele negre ale canalului Phadung, la șase mii de kilometri depărtare.

CARTEA A DOUA

UN om bun care crede că are dreptate și continuă să creadă asta cu greu poate fi convins de contrariu.

UN RANGER DIN TEXAS

BARZA

Picioarele berzei erau foarte lungi de la genunchi pînă la talpi. Picioroangele înalte ridicau pasărea fantastică deasupra restului ciudatei mulțimi, printre care ea se plimba maiestuos. Pene de culoarea curcubeului stropite cu sclipici, atîrnau din trena costumului său. Avea fața vopsită în alb, buze mari de un galben strălucitor, striuri albastre verticale desenate de la frunte în jos spre ochi, pînă la bărbie. Pe cap, avea o perucă din pene albastre, care îi atîrna de la frunte pe spate și purta un costum din pene galbene, mulat pe corp. Nu era chip să spui dacă persoana deghizată astfel era bărbat sau femeie.

În jurul ei era o ciudată grupare de alte ființe fantastice, care își mișcau capetele în valuri, în ritmul melodiei „Would I Lie to you Baby"[1], emisă de o duzină de difuzoare enorme. Stropi de lumină se împrăștiau din tavan rotindu-se prin încăpere. Jos, pe ringul de dans curat și lustruit, se dezlănțuia un expert, surescitat de ritmul muzicii.

Balul anual Critter atrăsese ca întotdeauna o mulțime de oameni la Split Personality – cunoscut ca Split – clubul din preajma Atlantei, un nume extravagant pentru o discotecă. La balcon, Spears și Hedritch supravegheau cu neîncredere mulțimea. Într-o cameră plină cu oameni atît de ciudați, ei ieșeau în evidență prin îmbrăcămintea lor decentă, costume albastru închis, chiar dacă își scoseseră cravatele și își desfăcuseră gulerele de la cămași.

– Christoase, asta e de-a dreptul o nebunie, spuse Spears, cel mai înalt din cei doi, un blond cu fălcile pătrate și aspectul unui surfist de patruzeci de ani.

Hedritch avea cincizeci și nouă de ani, păr negru, cu început de chelie, gîtul cît un pneu și urechi mari. Urechi foarte mari.

---

1 Would I Lie to you Baby – Să te mint, puicuțo (n.trad.).

– Hai să renunțăm, spuse Hedritch, privind la ringul de dans supraaglomerat. N-avem nevoie de tot rahatul ăsta.

– Nu poți să-l oprești pe Campon, tu știi foarte bine asta, răspunse Spears. Face tot ce îi place.

– Asta depășește posibilitatea noastră de securitate, zise nervos Hedritch.

– Ce e nou în asta? Hai să-i dăm veștile proaste. Poate o să țină cont de sfatul nostru.

– Pe dracu, o să țină cont, răspunse Hedritch.

Se întoarseră și porniră prin mulțime spre intrarea balconului. Ochii iscoditori ai berzei îi urmăriră tot drumul.

Afară, cei ce așteptau să intre prin portalurile vrăjite ale clubului se îngrămădiseră în jurul blocului. Limuzina cea neagră staționa în fața ușii. Spears și Hedritch se așezară pe locurile din spate; mirosul dulce de marihuana pătrunsese în interior. Generalul Hector Campon ședea tolănit în colțul mașinii, îmbrăcat în uniformă militară de gală, cu trei rînduri de decorații care sclipeau pe pieptul uniformei sale albastru închis, cu țigara între degete, arzînd. Ochelarii fumurii ai generalului se întoarseră spre cei doi bărbați.

– Ce-i nou? întrebă el cu o voce cu accent spaniol.

– Veşti proaste, spuse Hedritch. Locul este împînzit de oameni în costume extravagante și nu poți auzi o vorbă din cauza zgomotului dinăuntru. Scena și ringul de dans sînt luminate din spate cu becuri intermitente.

– Ceva de coșmar, adăugă Spears.

– Este ridicol ce spuneți, răspunse Campon, îndreptîndu-se, voi *caballeros* ar trebui să deveniți *cojones*.

Spears îl îngînă încet. Auzise refrenul ăsta, nici el nu mai știa de cîte ori. Curaj, era răspunsul lui Campon în fiecare situație critică.

– Domnule general, spuse el, acesta este cel mai prost local dintre toate în care ați fost pînă acum. Dacă intrați acolo, nu putem să vă garantăm securitatea.

– Datoria voastră este să mă apărați, nu să mă plictisiți cu problemele voastre, îl repezi el. Șofer! Portiera.

Șase oameni îl păzeau pe Campon de cînd evadase de la Madalena, cu trei luni în urmă. Spears și Hedritch conduceau a

treia echipă care aranjase fuga. După trei săptămîni la Fort Lauderdale, Campon se plictisise. După alte două săptămîni la St. Louis, se plictisise din nou. Rezistase o lună şi jumătate la Chicago, la optzeci de kilometri nord de Atlanta. De fapt, era mai bine aşa; mutîndu-se mereu, era mai greu să fie localizat. Paza o asigurau zece oameni, dintre care patru erau gărzile de corp ale lui Campon. Dar ticălosul ăsta recalcitrant avea nevoie de o mică armată ca să-l păzească.

– Doar şase oameni ca să-l fereşti de toată nebunia dinăuntru, îndrugă Spears, în timp ce coborau din maşină în urma lui Campon, care stătea ca un băţ, aşteptînd ca cei ce-l păzeau să-şi ocupe locurile. Era un bărbat înalt, ceea ce făcea din el o ţintă uşoară, iar cu medaliile purtate pe piept nu era nici o şansă să nu fie descoperit.

Campon era mai înfierbîntat decît un vulcan. Preşedintele îi terorizase pe toţi cei din Congres ca să aloce un fond de cincizeci de milioane de dolari pentru sprijinirea planurilor lui Campon de a răsturna guvernul de stînga care îl alungase. Campon îşi petrecea ziua şi noaptea telefonîndu-le prietenilor influenţi, în timp ce armata lui sau ceea ce mai rămăsese din ea, aştepta dincolo de frontieră într-o ţară învecinată. Ca să-i alunge duşmanii, federalii strecuraseră minciuni în presă, scriind că, probabil, generalul era în insulele Bahamas sau că plecase în Canada, sau că se ascundea într-o fermă în Far West.

Spears şi Hedritch jucau uneori rolul de codoşi ai lui Campon, căutîndu-i femei, verificîndu-le trecutul, plătindu-le ca să facă dragoste cu el şi să păstreze secretul. Dar această toană a lui, ca să apară în public, era o violare a tuturor regulilor.

Deci, ce altceva mai era nou? Hedritch dădu ordin la doi dintre oamenii săi să meargă şi să verifice scena din spatele ringului de dans. Pe ceilalţi doi îi trimise la balcon. Spears privi în jurul centrului comercial, cercetînd acoperişurile, în timp ce Hedritch verifică grupul de afară. Pe dracu, gîndi Spears, dacă vor să-l lichideze, îl vor lichida. Erau însă siguri că nu fuseseră urmăriţi şi asta reducea puţin riscurile. Se îndreptară către uşă.

– Numele? întrebă bărbatul de la intrare.

– Campon, răspunse generalul.

Degetele portarului alunecară în jos pe listă şi se opriră.

Da, domnule general, spuse el, desfăcînd cordonul roşu.

Spears se uită speriat la Hedritch în timp ce ceilalţi intrară în club.

– A făcut o rezervare? întrebă Hedritch neîncrezător.

– Da, domnule, ieri, răspunse portarul.

– La naiba! se răsti el în timp ce alergau după general.

Îl ajunseră din urmă tocmai cînd Campon se pregătea să intre în camera principală, cu mese aranjate în semicerc, pînă la ringul de dans.

– Domnule general, mergeţi sus, vă rog, vru să-l convingă Hedritch. Veţi putea vedea mai bine de acolo, şi noi vom putea supraveghea încăperea mult mai uşor.

– Spectacolul este aici jos, răspunse tăios Campon, intrînd în club în urma celor patru bărbaţi vînjoşi. Spears şi Hedritch porniră în urma lui, privind năuci de jur-împrejur, în timp ce dictatorul alungat se îndreptă spre marginea ringului de dans unde se opri să privească la nebunia de-acolo. Aşa cum stătea în picioare era o ţintă sigură.

– La naiba, urlă Spears în urechea lui Hedritch, fii cu ochii-n patru.

Privirea generalului se roti pe ringul de dans şi se opri dintr-o dată asupra unei femei îmbrăcate ca o girafă, al cărei piept ieşea din costumul dungat. Dincolo de ea, în cealaltă parte a ringului, barza galbenă se mişca fantomatic prin mulţime, estompată de luminile intermitente. Îşi ridică aripile de pene galbene, se învîrti încet în cerc, legănîndu-se în ritmul muzicii. Campon rîdea şi aplauda barza, cu toate că era greu s-o vezi din cauza luminilor care-i cădeau pe faţă.

Ochii vigilenţi ai berzei verificară anturajul generalului, pe cei doi bărbaţi de la balcon, pe cei doi din spatele scenei, întorcîndu-se încet şi realizînd o supraveghere de trei sute şaizeci de grade a clubului. Barza era atît de bizară, atît de vizibilă, încît oamenii de pază o ignorau.

Campon aplaudă din nou şi chicoti vesel privind la spectacol. Acesta fu ultimul sunet pe care-l scoase.

Bine ascunsă printre aripile de pene legate de mîinile ei, barza ţinea un mini-Uzi silenţios. Lungă numai de 30 de cm şi avînd o greutate cam de trei kilograme, arma putea fi încărcată

cu treizeci şi două de gloanţe şi avea un dispozitiv de plastic ca să poată reţine tuburile. Barza era un expert. Trase trei focuri privind atent printre luminile intermitente şi gloanţele îşi atinseseră ţinta. Capul lui Campon căzu înainte cînd cele trei gloanţe explodară în pieptul lui; braţele i se lăsară în faţa, apoi se prăbuşi pe spate cînd încă două gloanţe îi străpunseră capul. A treia rafală îl atinse în spate pe un chelner aflat înapoia lui şi doborî doi bărbaţi din garda de corp.

Spears şi Hedritch fură luaţi cu totul prin surprindere, crezînd că generalul are un atac de apoplexie. Muzica se auzea zgomotos. Un bărbat din gardă se răsuci şi căzu peste Hedritch.

Oh, Dumnezeule, se întîmplă! gîndi Hedritch.

Barza îşi răsuci braţele cu pene într-un cerc încet şi mai trase o rafală în mulţime. O tînără împreună cu prietenul ei se învîrtiră pe loc în momentul în care gloanţele îi atinseră. Femeia începu să ţipe. Alături de ea se mai auzi un ţipăt. Nimeni nu-şi dădea încă seama ce se întîmplă. Apoi dintr-o dată femeia răcni:

– Sînt împuşcată!

Totul era un infern.

Al doilea atac creă o şi mai mare zăpăceală în sală.

Oamenii de pază nu-şi dădeau seama din ce parte vin împuşcăturile. Văzură tînărul cuplu prăbuşindu-se. Fata continua să ţipe. Campon era jos pe podea, lungit pe spate, privind în sus, în întuneric. Oamenii de pază îşi scoaseră armele. Hedritch se aplecă peste Campon şi îi luă pulsul la gît. Ţipetele invadară încăperea ca un uragan. Lumea se îmbulzea la uşă, căzu o masă, paharele se sparseră. Panica părea că explodase ca o bombă.

Bărbaţii de pe scenă săriră în mulţime şi intrară în grupul generalului. La balcon ceilalţi doi bărbaţi se uitau în jos la faţa acestuia. În zăpăceala aceea nimeni nu putea să spună din ce direcţie veniseră împuşcăturile.

Barza se aşeză pe scenă, îşi desfăcu picioroangele şi se duse în spatele unui difuzor. Îi scoase capacul, aruncă înăuntru picioroangele şi arma, îi puse capacul la loc şi o şterse pe uşa de incendiu. Uşa ducea în nişte tuneluri, sub ringul de dans. În timp ce cobora scările în goană, barza îşi scoase peruca şi îşi desprinse aripile. Se îndreptă spre o uşă ce dădea într-o cameră plină cu echipament electric. Sări înăuntru dezbrăcîndu-se din mers. Îşi

scoase costumul galben, înșfacă un sac de gunoi ascuns în spatele unui panou electric și îndesă penele în el. În cîteva secunde barza se transformă într-un bărbat tînăr în blugi, cu un tricou albastru. Scoase din sacul de gunoi un prosop îmbibat cu cremă și își curăță fața, apoi se năpusti prin labirintul de coridoare înapoi pe alte scări. Cînd ajunse sus, întredeschise ușa și aruncă o privire în bucătărie. Salariații erau îngrămădiți la capătul celălalt al camerei, privind spre încăperea principală.

– Dumnezeule, spuse unul dintre bucătari, cineva a fost împușcat!

Asasinul se strecură în bucătărie, îndesă sacul de gunoi într-o ladă mare, puse niște rotițe sub ea și o trase afară pe ușa din spate. Dezordinea nu ajunsese încă în stradă. Ascunse lada de gunoi printre altele, se uită la ceas și porni prin întuneric.

Trei minute și jumătate. Nu era rău de loc.

LOVITURA

Negrul înalt și solid o coti pe Suriwong Road și trecu prin Patpong îndreptîndu-se spre Tombstone. La căderea nopții Bangkok-ul se transformase, parcă atins de aripa unui duh necurat, dintr-un loc central de afaceri, frenetic, aglomerat și gălăgios, într-o junglă afurisită luminată cu neon. Tigroaice dezbrăcate pînă la briu vînau în junglă, expunîndu-și trupurile în cluburi de noapte, în bordeluri, săli de masaj și în fața magazinelor. Promițînd orice și oferind o mare parte din ceea ce promitea, freneticul cartier cunoscut ca Patpong își dădea toată silința să satisfacă dorințele europenilor și ale turiștilor americani. Patpong era pentru *farang,* străinii, care se îngrămădeau pe acolo în fiecare noapte în căutarea legendarei imoralități a Bangkok-ului, ca o parte a „experienței lor thailandeze".

Singura atenție pe care negrul o acorda proxeneților, prostituatelor sau femeilor cinstite pe care le întîlnea în drumul lui era un „hei" aruncat peste umăr. Mulți dintre ei îl cunoșteau. Trecu de Jack's American Star și de San Francisco Bar, unde dansatoare dezbrăcate se produceau în „spectacole" speciale, și coborî pe o stradă laterală, departe de neonul orbitor, de urletul

difuzoarelor şi al vînzătorilor ambulanţi. Nu era o stradă întunecoasă, dar arăta mai mult ca Phoenix decît ca New Orleans. Dacă n-ar fi fost indicatoarele scrise în engleză şi thailandeză, şi stilul clădirilor cu caracteristica arhitectonica thailandeza, aceasta latură numită Tombstone putea fi foarte bine luata drept o strada din orice oraş din vestul Americii. Singurele lucruri care îi lipseau erau murdăria şi stîlpii pentru priponit caii. De fapt, unul dintre localuri avea unul la marginea trotuarului.

Exista un magazin în care erau expuse costume tradiţionale western, chiar şi cizme Tony Lama şi pălării Stetson; un restaurant numit Yosemite Sam, unde, de obicei, se servea carne friptă la grătar, tocană şi coaste prăjite; mai era şi diligenţa Deli care parea mai mult din vestul New York-ului decît dintr-un western, cu uşi care se bălăbăneau şi ferestre gen Tiffany. Se putea spune ca Langtry's Music Hall, cu dansatoarele thailandeze şi chinezoaice goale era mai mult Patpong decît Tombstone, dar şi el ţinea seama de profilul western predominant pe stradă. Se găseau afişe vechi cu Lillie Langtry şi Eddie Foy, pe lîngă fotografii colorate cu vedete. Intrarea era chiar lîngă cinematograful John Ford.

Pe cealaltă parte a străzii se găseau Pike's Peak, o cofetărie mobilată mai degrabă modern decît western, şi Roundup, un bufet cu autoservire, deschis neîntrerupt, specializat în cafele, gogoşi şi preparate din ouă. Cinematograful de o sută de locuri situat alături se numea Palace şi prezenta filme vechi de orice fel, de la filme clasice pînă la cele de aventuri din anii treizeci, cîte patru spectacole pe zi şi schimba programul în fiecare marţi şi vineri.

Mai era şi barul Longhorn, care semăna leit cu cele din filmele western. Avea chiar şi un stîlp de priponit caii. Un texan scandalagiu îşi legase o dată maşina închiriată acolo şi după cîteva ore de beţie straşnică, uitase şi pornind maşina luase faţada localului cu el. Sweets Wilkie, proprietarul, îi ceruse ca despăgubire o mie de dolari, dar îl reparase singur pentru trei sute patruzeci şi şase.

În seara aceea Wilkie era în al nouălea cer şi zîmbea, arătîndu-şi dintele strălucitor de aur. Tonomatul urla „Bad Moon Rising" în interpretarea lui Creedence Clearwater, iar barul era

plin, indeosebi, cu o parte din cei aproape cinci sute de emigranți americani care locuiau în oraș. Puțini turiști găsiseră drumul spre Tombstone și acum constatau că barul Longhorn nu era nici pe departe ceea ce căutau ei.

Negrul, a cărui cămașă havaiană crăpa pe el din cauza trupului său masiv, își făcu drum prin gălăgiosul Longhorn, înclină din cap spre Wilkie, urcă cele două trepte, dădu la o parte o draperie din mărgele de sticlă și intră într-o nișă a barului numită gaura din perete, un loc rezervat numai clienților cunoscuți. Onorabilul ședea în scaunul lui obișnuit și citea *Wall Street Journal*. Pe masă, lîngă el, se găseau o sticlă cu vin și o cutie cu fise pentru pocher.

Doi bărbați jucau biliard, iar dincolo de ei, alți șase stăteau în jurul unei mese și jucau pocher. Negrul îi cunoștea pe jucători prea bine ca să-i mai verifice: Gallagher, Eddie Riker, Potter, Johnny Prophett, Wonderboy și Wyatt Earp. O echipă ciudată, în special Wonderboy, care semăna cu un clovn. Fața îi era împărțită de o linie roșie subțire care pornea de la linia părului, cobora pe frunte și prin mijlocul nasului pînă la bărbie. Fața îi era vopsită, partea stîngă cu negru, partea dreaptă cu alb.

Negrul își trase un scaun și se așeză lîngă un bărbat înalt, cu pălărie Stetson cu boruri mari. Acesta avea părul alb, o mustață căruntă pe oală și purta o cămașă neagră western, blugi și o vestă cadrilată sub care era ascuns un Cobra 357 pe care el îl numea Buntline Special.

– S-a stabilit cine este pe listă, domnule Earp? întrebă el liniștit, studiind cărțile de pe masă.

– Early și cu mine în primul rînd. Nu am hotărît încă cine va fi al treilea, răspunse Earp.

– N-ai să faci discriminări, nu-i așa? întrebă negrul rînjind.

– Te-ai dus data trecută, Corkscrew, spuse el.

– Fleacuri, eu sînt cel mai bun din cîți ai, și tu știi asta, răspunse Corkscrew cu o nuanță de aroganță în glas.

– Da, știu, răspunse Earp repetînd o frază pe care o auzea cel puțin o dată pe săptămînă de la acesta. *Pe vremuri eram cel mai grozav proxenet din De-troit.* Își apăsă degetul mare pe masă.

– *Dar aici nu este Detroit,* răspunse Corkscrew zîmbind și repetînd răspunsul obișnuit al lui Earp.

– Rîndul viitor am să te pun pe listă, îi promise Earp, trăgînd o carte care, împreună cu perechea de pe masă, îl făcea să cîştige potul.

Earp îşi privi Rolex-ul de aur. Era ora nouă. Mai erau treizeci de minute pînă începea spectacolul.

Privi în jurul mesei, hotărîndu-se definitiv. În multe privinţe era o echipă tare. Fiecare dintre ei avusese partea lui de necazuri în Vietnam.

– Ia locul meu, spuse el şi se ridică.

– Cît ai cîştigat? întrebă Corkscrew.

Earp îşi numără fisele cu o mînă.

– Trei sute, răspunse.

– Îţi rămîn dator, zise Corkscrew, aşezîndu-se pe scaun.

Earp planificase această operaţiune cu grijă, aşa cum făcea întotdeauna, şi se simţea liniştit în privinţa asta. Menţine echipa mică şi acţionează rapid, asta era lozinca lui. Dăduse rezultate bune ani de zile. Se trase mai la întuneric şi-i examină pe foştii combatanţi, aşa cum făcea de obicei.

Bărbatul care şezuse alături de el, Max Early, era îmbrăcat într-o jachetă de culoare deschisă gen safari, descheiată. Nu avea cămaşă pe dedesubt. Corpul îngrijit, ca şi faţa colţuroasă, era bronzat – un bărbat care muncea în soare. Spre deosebire de ceilalţi care purtau părul tăiat scurt, pletele aurii îi cădeau, de sub pălăria veche şi turtită, pînă peste umeri. Early stătea liniştit în picioare cînd Earp se ridică.

– Am ieşit, zise laconic, strîngîndu-şi fisele.

Earp le cunoştea viaţa pe dinafară.

Max şi marele puşti, Noel, şi Jimmy, care avea probleme cu acneea, şedeau în junglă privind în jos către gaură în timp ce restul patrulei examina iarba de jur-împrejur. Arăta de parcă nu călcase picior de om pe acolo. Nu erau urme proaspete de paşi, şi Jimmy stătea culcat pe pămîntul umed, cu urechea ciulită la gaură de vreo zece minute, dar nu auzea nici o mişcare.

– Cine e la rînd? întrebă Noel, o namilă de bărbat din Oklahoma. Tipic pentru Armată, să pui un bărbat care cîntăreşte o sută douăzeci de kilograme să se strecoare printr-un tunel îngust cînd el abia îşi putea strecura piciorul în gaură.

Ultima oară am fost eu, zise Jimmy, puștiul slăbănog din San Berdoo.

Early era cel mai în vîrstă dintre ei. Avea douăzeci și șase de ani, dar se simțea de nouăzeci și avea sentimentul că era responsabil de viața celorlalți doi.

– La naiba, am să cobor eu, oftă el. N-a mai fost nimeni în gaura asta de o saptamîna sau chiar de două. Priviți acolo, la intrare este o pînza de paianjen.

– Îi cunoști doar pe asiaticii ăștia, spuse Noel, pot sta acolo săptămîni întregi.

– Mda, spuse Early.

Bagă un încărcător nou în M-16, îl încarcă, își verifică cuțitul K-Bar din cizmă și încărcătorul din pistolul calibrul 45. Îi era silă să se tîrască prin aceste tuneluri, ura asta mai mult ca orice în acest război, dar treaba trebuia făcută și cu cît o făcea mai repede, cu atît mai bine, așa că de ce să mai piardă timpul. Își legă părul la spate cu o basma și se strecură ușor prin tunel, mai întîi capul, apoi se trase jos în groapa întunecoasă. Stătea întins, ținîndu-și respirația, și asculta. Nu auzi nici un zgomot suspect. E-n regulă, gîndi el. Charlie a părăsit groapa asta. Porni din nou, cu cuțitul între dinți și cu arma în mînă, scrutînd întunericul. Tunelurile astea nu se mai terminau, cîteodată se îmbîrligau de nu le mai dădeai de cap. Nu-i plăcea întunericul și umezeala, dar nu voia să folosească încă lumina, nu pînă se convingea că nu era nimeni acolo. Fir-ar să fie, ce dracu căuta un bărbat din Utah, obișnuit să lucreze în aer liber, în latrina asta, gîndi el.

Atunci auzi primul sunet slab.

Un fel de hîrșîit.

Apoi un chițăit.

Apoi un fîlfîit.

Apoi, dintr-o dată, tunelul se trezi la viață cu chițăituri, fîlfîiri, zeci de lilieci flămînzi înconjurîndu-l în întuneric.

Early scoase un țipăt de groază și începu să tragă, își descărcă automatul, auzi gloanțele ricoșind în timp ce liliecii continuau să-l atace. Se întoarse, lovi în dreapta și în stînga cu cuțitul ca să-și croiască drum, ținînd pistolul strîns în mînă. Liliecii îl împresuraseră și țipătul lor neîncetat îl asurzea.

Trăgîndu-se la marginea tunelului, își descărcă pistolul 45, trăgînd la întîmplare prin întuneric. Era dezorientat și mîinile îi tremurau. Liliecii îi intraseră în păr și îi mușcau obrajii. Își încărcă din nou pistolul și continuă să tragă, apoi își scoase lanterna și începu să lumineze tunelul cu ea, sperînd că lumina o să sperie liliecii. În timp ce se întorcea spre gaura prin care intrase, simți curentul de aer rece de la intrare și se întinse să apuce marginea tunelului; mîna atinse ceva moale și ud, ceea ce la început crezu că e noroi. Se răsuci și lumină într-acolo. Marele puști, Noel, atîrna cu capul în jos, cu brațele atingînd pămîntul. Fața îi era făcută terci. Sîngele îi gîlgîia din gaura de sub ochi, făcută de glonț, și curgea șuvoi din nas și din gură.

– Oh, Dumnezeule, oh, Iisuse! țipă Early, în timp ce liliecii continuau să se năpustească asupra lui, trecînd pe lîngă el și atacînd fața însîngerată a soldatului mort.

Țipînd încă, Earley se tîrî înnebunit pe lîngă camaradul mort, căutînd aerul curat care năvălea în tunel, dîndu-și seama că în panica ce-l cuprinsese își omorîse prietenul...

Eddie Riker, care v-ar spune cu modestie că era cel mai bun pilot în acel blestemat război din Vietnam, era al doilea bărbat de la masă.

Trimiseseră un colonel de la Saigon ca să-l interogheze pe Riker. Primul lucru care i-a atras atenția lui Riker, era că acesta nu transpira. O sută de grade Fahrenheit la umbră cu umiditate în jur de nouăzeci și opt și el avea cămașa încă apretată. Uscată ca Sahara. Riker purta pantaloni scurți kaki, un tricou sport și era ud leoarcă. Colonelul venise la barăci unde Riker era în stare de arest. Un bărbat mic și arogant care își dădea importanță, încărcat cu o servietă diplomat din piele de crocodil și o grămadă de dosare. Vorbea pe același ton și nu-l privea niciodată pe Riker în ochi. Se uita în jos, pe raport, tot timpul bătînd ușor cu creionul în masă în timp ce Riker povestea. Riker cunoștea genul, alt ticălos de avocat care ședea în Saigon, fugind de război.

– Ești învinuit de tentativă de omor a unui ofițer, spuse colonelul.

Știu, răspunse Riker.

– Aș vrea să aud versiunea dumitale, zise colonelul, răsfoind raportul din fața lui.

Creionul făcea toc, toc, toc. Riker știa că, din tot ce-i va spune, acesta nu va înțelege nimic. Pentru oameni ca el, lupta era ca și cum ai termina hîrtia igienică în mijlocul nopții.

– În regulă, spuse Riker. Mai întîi trebuie să înțelegeți că eu sînt al naibii de bun, cel mai bun și cel mai în formă pilot în această unitate. Am evacuat răniți în Song Ngan timp de cinci luni pînă acum, la o distanță de treizeci de minute cu avionul de aici. O situație de rahat. Multă treabă și accidente grave. Făceam șase, șapte zboruri pe zi, ceea ce înseamnă mult pentru un elicopter Huey. Vă spun toate astea ca să înțelegeți cît de grea este întreținerea lui, cu un astfel de program.

Oricum, noi l-am moștenit pe tîmpitul ăsta de maior însărcinat cu întreținerea avioanelor. Mai avea cam două luni pînă să plece și își pierdea vremea crestînd pe o bucată de lemn numărul zilelor rămase. Nu-i păsa decît cum să scape mai repede de aici, iar noi pierdeam elicoptere în dreapta și în stînga; întreținerea lor era un rahat. A doua zi de dimineață, aterizam să iau niște copii răniți și, dintr-o dată, nu mai am alimentare cu energie. Sînt cam la treizeci de metri și avionul meu cade ca un blestemat de coșciug. Mă lovesc, avionul se răsucește, palele cad și o duzină de copii sînt ciopîrțiți. Ați văzut vreodată o ființă omenească după ce cade o pală peste ea?

Colonelul oftă, dar nu-și ridică privirea. Se întoarse într-o parte, uitîndu-se lung pe fereastră.

– Continuă să relatezi ce s-a întîmplat, locotenente, spuse el.

– Asta s-a întîmplat, domnule colonel. Jos aștepta o duzină de copii ca să-i salvez și eu am căzut peste ei și i-am măcelărit.

Riker făcu o pauză atît cît să-și aprindă o țigară.

– Eu? M-am ales cu o julitură la gît și o durere de cap. M-au adus cu avionul pînă aici la bază și pe tot drumul la întoarcere mă gîndeam. Tot ceea ce trebuie să facă ticălosul ăla este să întrețină bine avioanele ca să nu cadă, și el nu face altceva decît să aibă grijă de blestematul lui de război. Asta-i toată slujba lui nenorocită. Asta mă rodea, într-adevăr. Cînd m-am întors, m-am dus direct la javra aia i-am luat bățul și i l-am vîrît acolo unde

nu-l vede soarele, apoi l-am rupt în două și am scos rahatul din el cu restul bățului. I-am scobit fundul ticalosului pînă a arătat ca un castron cu colțunași. Vroiam să-l împușc în fund, dar n-am făcut-o, doar l-am cotonogit bine. Apoi am chemat pe șeful poliției militare și m-au băgat la camera de arest. Asta-i toată povestea.

– Asta-i tot ce ai de spus? întrebă colonelul.

– Ce altceva aș mai avea de adăugat? răspunse Riker.

– Nu ai remușcări? întrebă colonelul surprins.

– Remușcări? După un moment de gîndire, Riker spuse: Ba da, am remușcări. Acum mă gîndesc că trebuia să-l fi omorît pe rahatul ăla incapabil. Dumnezeu știe cîte cosciuge a umplut.

Colonelul își ridică privirea spre el, pentru prima oară. Părea furios.

– Am să propun să fii acuzat de tentativă de omor, spuse el. Ți se va desemna un avocat din oficiu și vei fi transferat la Saigon, în stare de arest.

– Nu-i nimic nou în asta, zise Riker ridicînd din umeri

Colonelul lovi ușor mapa închisă cu dosare, își aranjă cu meticulozitate lucrurile în servietă, se ridică și-și îndepărtă niște scame de pe pantaloni.

– Ai o comportare proastă, rosti scurt colonelul.

– Nu, domnule colonel, ceea ce am prost este ofițerul de întreținere.

Colonelul ieși țanțoș din baracă.

Riker îl privi cum merge afectat prin curte, cum se urcă în mașină și pleacă. Rămase pe loc gîndindu-se. Ce dracu, asta-i pierdere de timp. Sînt cel mai bun pilot de avion din Vietnam și stau singur într-o colibă nenorocită, iar copiii sînt afară și mor. Așa că ieși afară, puse mîna pe un elicopter care se încălzea și se întoarse la muncă...

Gallagher ședea alături de bărbatul care mergea cu o smucitură caraghioasă, de parcă șchiopăta cu ambele picioare, și avea dureri. Într-adevăr îl dureau. O mină îi smulsese podeaua Jeepului și i-o ridicase pînă la subsuoară. Alături de el ședea Johnny Prophett care fusese nominalizat pentru Premiul Pulitzer,

dar stînd de prea multă vreme în Nam se apucase de droguri ca să se consoleze pentru premiul pierdut.

Prophett ședea lîngă drum mîzgălind niște însemnări pe un carnet pe care îl ținea înghesuit în sacul de pînză de pe umăr. Îl durea spatele și avea gîtul înecat de praf. Nu mai plouase de multe zile și pămîntul era tare și începuse să crape. Într-o dimineață, sculîndu-se după o noapte halucinantă din cauza prafului alb, își dădu seama că pierduse linia frontului și că toți plecaseră. Nu lăsaseră nimic în urma lor, în afară de cutii de conserve goale și lăzi de muniții; resturi de obiecte arse, ciorapi rupți și alte lucruri, prea uzate ca să se mai încurce cu ele. Așa procedau întotdeauna cînd se deplasau, ca o șatră de țigani care își strînseseră catrafusele noaptea și se mutaseră în alt oraș.

Rămăsese fără heroină și începea deja să simtă chinurile abstinenței. Dureri de stomac, mîncărimi, dureri de cap, senzație de uscăciune în gură. Mîna îi tremura atît de tare încît abia putea să scrie. Da altminteri, ca întotdeauna. Nu auzi jeep-ul decît cînd fu aproape să-l calce. Sări speriat în picioare și făcu semne șoferului să oprească. Își aduse aminte de ziua în care făcuse autostopul la Woodstock sau încercase să facă. Pînă ajunsese acolo, muzica rămăsese o amintire.

Jeep-ul prăfuit trecu în viteză pe lîngă el, apoi se opri derapînd, împroșcînd murdărie și praf împrejur.

– Ar trebui să fii mai atent, spuse Gallagher, cu accentul său din Cincinnati. Era gata-gata să te fac piftie.

Prophett se îndreptă șchiopătînd către banchetă.

– Vrei să mă iei?

– Sigur, așază-te, spuse Gallagher, băgînd mașina în viteză. Încotro mergeai?

– Le-am pierdut urma, spuse Prophett, frecîndu-și mîinile.

– Rahat, mergi în altă direcție. Acțiunea se desfășoară în spate, acolo, zise Gallagher, arătînd cu degetul mare peste umăr.

– În ce direcție mergeai?

– Mă gîndeam să traversez zona Camranh, spuse Gallagher.

– Cu ce te ocupi? întrebă Prophett.

– Conduc două cluburi în Saigon.

– Sună cam nasol.

– Îmi cîştig existenţa. Tu eşti reporter?

– Mda.

– Cunosc nişte tipi de la TV. Fă-i fericiţi, înţelegi ce vreau să spun.

– Bine, spuse Prophett, făcîndu-se ghem în scaun, sperînd că zdruncinăturile să nu-i facă rău. Dacă ar putea măcar să le dea de urmă sau, poate, chiar să prindă un Huey, să se întoarcă înapoi pe linia de bătaie. Îşi puse un picior peste marginea jeepului. Camranh, îmi sună bine.

– Trebuie să fiu atent, spuse Gallagher. Drumul este plin de hîrtoape. Nu pot să conduc maşina cu piciorul ăsta al tău atîrnat ca...

De-abia terminase de vorbit cînd maşina calcă peste o mină. Gallagher nici măcar nu auzi explozia; simţi doar o durere mare în vîrful piciorului, ca şi cînd ar fi fost lovit cu crosa de base-ball a lui Hank Aaron, şi zbură în aer, încercînd să se agaţe de ceva, de orice, numai că nu era nimic de care să se prindă. Căzu într-un şanţ plin cu apă, la o distanţă de şase metri, cu o bufnitură care sună ca un dovleac lovit cu o scîndură. Şuieră printre dinţi. Se întoarse pe spate în noroiul clisos, se holbă la cer şi gîndi, Iisuse, Marie şi Iosife aveţi grijă de mine. Nu mă lăsaţi să mor aici.

În cealaltă parte a drumului, zăcea maşina făcută zob, cu roţile încă învîrtindu-se, cu şasiul sfărîmat. Prophett stătea întins pe o parte, zgîindu-se tîmp la piciorul care-i era blocat în resturile maşinii distruse. Uitase de nevoia de heroi nă, atît de tare îl durea piciorul. Se ridică în capul oaselor şi împinse, fără entuziasm, de vehicul, gîndindu-se că ar putea să se rostogolească pe roţi. După aceea, îşi pierdu cunoştinţa...

Mai era acolo şi Wonderboy, vedetă de rock, care intrase în Marină. Pierduse mult din faţa lui în Delta Mekong-ului.

Harswain era un bărbat scund şi sfrijit, cu mustaţă stufoasă şi păr ca de arici. Mai purta încă bastonul mic de trestie, de pe vremea cînd fusese în Parris Island. Şedea pe un buştean şi desena te miri ce în noroi, cu el.

O să știi când vine, băiatule, îi spuse lui Wonderboy. Se învârtește cu numele tău gravat pe el. Ai să afli o secundă înainte de a-ți zdrobi creierii.

Râse.

Wonderboy simți cum i se răcește șira spinării. Intrase frica în el și i se tăiase respirația. Era timpul să fie scutit de corvoadă. Era pe front pentru șaptezeci și șapte de zile, fără nici o întrerupere. În afara de primele șaizeci care trecuseră, mai rămăseseră paisprezece. Îl asculta pe Harswain și se gîndea la glonțul acela.

Se întîmplase cînd atacase Charlie. Era haos peste tot, toți alergau de colo pînă colo, repezindu-se să se ascundă pe undeva, punînd mîna pe arme. Vine poșta. Harswain țipa la ei ca de obicei.

– Lăsați-vă sub raza lor de vizibilitate, strigă el, și Wonderboy se tîrî cu burta pe pămînt, ghemuindu-se în spatele unui copac doborît, își pregăti arma, apoi se întoarse, ca John Wayne, și ridicîndu-se, o propti de buștean și trase în cîteva chipiuri din junglă.

Atunci văzu glonțul sau se gîndi că-l vede, acea bucată urîtă de plumb, sfredelind aerul în direcția lui, învîrtindu-se ca o viespe turbată, șuierînd prin aer.

Căzu pe spate, cu ochii strîns închiși și așteptă, auzind cum gloanțele sfîrtecau pomul de deasupra capului său, apoi aruncă arma și se tîrî pe mîini și pe genunchi spre junglă, plîngînd de frică, ascultînd la țipetele lui Harswain: „Întoarce-te, lașule, pocitanie. Lua-te-ar dracu' să te ia." Îl auzi cum trage o rafală în direcția lui, văzu gloanțele mușcînd pămîntul în jurul picioarelor, dar nu se opri. Se ridică în picioare și continuă să alerge pînă nu mai putu. Căzu în patru labe și vomită.

Auzi zgomotul aruncătorului de flăcări în apropiere, simți dogoarea căldurii și se uită atent prin iarba junglei. Puștiul era la șase metri depărtare, arzînd totul în fața lui.

Acoperire perfectă, gîndi Wonderboy, tîrîndu-se în spatele lui.

Apoi cineva urlă „Vine!" și auzi șuieratul obuzului căzînd din cer. Se ghemui ca un melc într-o grădină. Rezervorul aruncătorului de flăcări fusese lovit în plin. Puștiul și aruncătorul

de flăcări fură învăluiți de vîlvătăile focului și, o clipă înainte de a leșina, simți cum începe să i se topească pielea feței...

În sfîrșit mai rămaseseră Corkscrew și Potter. Acum făceau pereche. Corkscrew și fratele său, Hammer, lucrasera pe vremuri, cel mai mult, în branșa proxeneților în MoTown, de pe bancheta din spate a unui Lincoln auriu, în timp ce Potter își ducea viața de azi pe mîine într-o fermă din Arkansas, unde pămîntul era atît de sărac, încît „furnicile se suiau în copac să facă dragoste", cum îi plăcea lui să spună. Ieșiseră din acest război mai apropiați decît frații gemeni.

Rezistau pe dealul din Dang Pang de doua zile împotriva unui grup care părea că este peste tot.

În dimineața celei de-a treia zi, Potter se furișa în vîrful dealului să vadă care era situația. Toți oamenii lui erau morți. Obuzele doboriseră cea mai mare parte a copacilor și craterele făcute de ele erau pline cu apă de ploaie stătută. Larvele de țînțari ieșeau din ouă și zburau pe suprafața apei rău mirositoare. Acum erau împreună: Potter, fermierul sărac și murdar din Arkansas, și Corkscrew cu fratele său, Hammer, un cuplu de proxeneți din Detroit. Toți soldați infanteriști care se potriveau ca nuca-n perete.

Potter se întoarse încet spre micul buncăr, pe care îl încropise din copaci căzuți și pămînt.

– Nu mai avem de nici unele, le spuse Corkscrew lui Potter și lui Hammer. Nici muniție, nici hrană, nici apă.

– Nici noroc, mormăi Potter, ținîndu-se de burtă. Trebuie să beau ceva, Corkscrew.

Corkscrew îi răspunse:

– Ai burta plină cu șrapnele, omule, dacă bei, ai să mori.

– Sînt mort, oricum, răspunse Potter.

– Prostii, i-o reteză Corkscrew. Hammer nu zisese nimic. Corkscrew se întinse și îl scutură pe fratele lui ca să-l trezească, dar Hammer se rostogoli și căzu cu fața în jos în noroi, în fundul șanțului.

– Ham! urlă Potter.

Sări imediat, îl ridică și îl trase la suprafață. Corpul lui Hammer era rece și ochii stinși.

– Blestemaților, să-i ia dracu pe toți, țipă Corkscrew furios. Ticăloșilor, veniți încoace. Dacă aveți nevoie de ceva, veniți aici să luați...

Cînd coloana de ajutor ajunse pe deal, Corkscrew stătea aplecat asupra fratelui său mort și a lui Potter care era rănit, ținîndu-și arma de țeavă, așteptîndu-i pe vietnamezi.

Da, gîndi Earp, vor fi la ananghie, dar astă-seară este rîndul lui Riker. Dădu din cap către bărbatul cu pălărie safari.

– Verific, spuse Riker. Își scoase pălăria cu „Home Sweet Home" brodat în jurul calotei și răsturnă fișele în ea. Purta pantaloni scurți de tenis din bumbac kaki și o jachetă roșie pe deasupra. Părul creț de pe piept îi ajungea pînă la gît, podoaba capilară îi albise puțin și purta cîteodată ochelari de citit cu rame de aur. Umerii și brațele frumos bronzate îi dădeau înfățișarea unui om care este într-o formă fizică perfectă. Traversă camera și își încasă banii pe fișe de la bărbatul impunător, căruia toată lumea îi spunea Onorabilul.

Johnny Prophett, un bărbat slab, cu ochii intrați în orbite, se sculă de la masa de pocher și îl trase pe Earp într-un colț întunecat al separeului.

– Lasă-mă să merg în asta, Wyatt, te rog?

– Vezi-ți de treabă, uită-te la tine. Mîinile îți tremură atît de tare, că ai putea să amesteci un martini fără să miști brațul.

– O ceașcă de cafea, o...

– Johnny, altă dată, e-n regulă? Am să-ți spun direct. Dacă te iau acum, am putea muri toți din cauza ta. Poate rîndul viitor. Ai răbdare.

– Sînt vinovat, bombăni Prophett, privind în jos la picioare.

– Sigur că ești, spuse Earp și îl bătu pe umăr.

Earp, Riker și Early ieșiră din încăpere, trecînd prin fața barului, și intrară în biroul particular al lui Wilkie. Acesta nici nu se uită la ei. Biroul semăna cu un magazin de lucruri vechi. Ziare vechi, facturi, mape cu dosare și reviste erau îngrămădite pe birou, pe scaune, pe podea, iar altele înghesuite într-un dulap demodat, ascuns într-un colț.

– Sweets păstrează fiecare bucăţică de hîrtie care i-a trecut prin mînă vreodată, zise Early, dînd trist din cap, în timp ce se uita la dezordinea sufocantă din birou.

– Într-adevăr, răspunse Earp. Deschise un sertar al biroului, îşi puse pistolul 357 în el şi scoase altul de 9 mm care avea amortizor. Trase încărcătorul şi îl verifică. Era plin.

Telefonul sună, un sunet înăbuşit de sub un morman. Riker îl găsi şi îi întinse receptorul lui Earp.

– Earp. Da... excelent, excelent! S-a făcut, plecăm. Fii cu ochii în patru. Noroc.

Închise telefonul şi îşi frecă încet mîinile.

– Avem noroc. Ea a ajuns înaintea lui. El a luat o camera acum zece minute, iar ea a reuşit să obţină camera alăturată.

– Atunci, mergem, spuse Early.

– Mda, rosti Earp.

– Mi se pare un fleac, zise Riker.

– S-ar putea, răspunse Earp ridicînd din sprîncene. Haideţi să mergem, avem zece minute.

Prophett părăsi, de asemenea, separeul şi traversă barul îndreptîndu-se spre toaletă. Se aşeză jos într-o despărţitură şi scoase o cutie mică de plastic din buzunar. În ea era un ac subţire de seringă, o lumînare, o lingură şi un pachet cu heroină. Cu mîinile tremurînde, aprinse lumînarea şi o puse pe suportul de hîrtie igienică, apoi turnă uşor puţin praf în lingură, îl încălzi deasupra flăcării pînă cînd deveni un lichid limpede, introduse vîrful acului în el, scoase aerul din seringă, trase lichidul în ea şi închise pumnul. Găsi cu greutate o venă şi înfipse acul în ea. Prophett tresări uşor, respiră adînc şi tresări înfiorat. O expresie de mulţumire îi apăru pe faţă. Închise ochii şi zîmbi.

Hotelul Dusit Thani nu era departe, dar luară camioneta lui Riker pe care o parcară în spate. Riker coborî, dar rămase în apropiere. Early şi Earp se îndreptară spre camera 429. Ea îi aştepta.

– Ai cinci minute ca să afli ce cantitate este, spuse Earp. Eşti nervoasă?

Ea dădu negativ din cap.

– Bravo. Hai să-i dăm bătaie, atunci.

Ea ieși din cameră, porni pe scări spre etajul al treilea și luă înapoi liftul, să vadă dacă nu cumva el o urmărea. Bătu la ușa cu numărul 427 care fu deschisă imediat de un chinez voinic cu o cicatrice în partea de sus a feței.

– Doamna Giu?

Ea încuviință din cap și el făcu un pas înapoi cînd ea intră în cameră, apoi aruncă o privire în hol, înainte de a închide ușa. Ramase surprins. Femeia era frumoasă – micuță, dreaptă, avea o ținuta aproape regala. Purta o rochie de seară de mătase culoarea verde-smarald și mănuși albe. Cerceii de perle păreau să fie scumpi. Cu siguranță, nu putea fi luată drept traficant de droguri.

– Eu sînt domnul Sen, spuse el. Ai pașaportul?

Ea scoase pașaportul din geantă și i-l întinse. El îl cercetă cu atenție să vadă dacă nu este falsificat, dar totul era în regulă. Dacă îl verifica el, nu era nici o problemă la vamă.

În pașaport era identificată ca doamna Victor Giu, o văduvă de douăzeci și nouă de ani, născută la Bangkok. Călătorise în special în Malaysia, India, Hong Kong și în Filipine.

– Văd din pașaportul dumitale că ești dansatoare, zise el.

– Da. Cufărul este pentru costumele de scenă.

Sen zîmbi imperceptibil.

– Foarte bine. Ai avut o idee genială cu cufărul acesta. Încape în el de trei ori mai mult decît într-o valiză obișnuită. Știi ce ai de făcut?

– Da. Înregistrez la bagaje cele patru valize pînă la Seattle. După ce trec de vamă mă va aștepta o limuzină. De îndată ce bagajele sînt încărcate în mașină, voi primi restul de bani și voi fi liberă să plec.

– Da. Cît se poate de simplu.

El scoase un plic dintr-un sertar și i-l înmînă.

– Ai aici biletul de călătorie și două mii șapte sute nouăzeci și cinci de dolari. Asta înseamnă cinci sute de dolari pentru cheltuieli și jumătate din sumă ce ți se cuvine. Doamna Giu calculă la repezeală greutatea mărfii.

– Nu-i rău pentru cîteva ore de lucru, spuse Sen.

– Uitați riscul, răspunse ea, făcînd o mișcare spre ușa care despărțea cele două camere.

– Nu sînt probleme, zise Sen.

Văduva elegantă îi plăcea şi începu să se laude. Apucă una dintre valize, o puse pe pat şi o deschise, explicîndu-i că pereţii erau căptuşiţi cu calupuri de heroina învelite în coli de aluminiu muiate în cafea. Datorită mirosului de cafea, cîinii nu puteau să adulmece mirosul drogurilor. În buzunarele valizei şi în cîteva ale cufărului, erau împrăştiate nişte plicuri cu parfum solid care îndepărtau mirosul de cafea. În timp ce el vorbea, doamna Giu se sprijini uşor de uşa care despărţea cele două camere şi o descuie, apoi traversă camera pînă la pat, încercînd să-i distragă atenţia lui Sen de la uşă.

– N-am pierdut nici un transport în şase luni, continuă Sen. N-ai de ce să-ţi faci griji.

Şedea cu spatele la uşa dintre cele două camere. În timp ce vorbea, uşa se deschise larg şi Earp năvăli înăuntru. Sen auzi întîi zgomotul, apoi îl văzu, prin oglinda toaletei, în spatele lui. Îşi căută imediat pistolul în centură, se răsuci în acelaşi timp, căzînd în genunchi.

Earp stătea cu picioarele uşor depărtate unul de celălalt şi cu arma în mînă. Descărcă primul glonţ. Pistolul făcu un zgomot surd. Cînd Sen reuşi să-şi scoată arma, glonţul lui Earp îl nimerise chiar deasupra ochiului stîng, zmucindu-i capul pe spate. Căzu lîngă pat.

Durerea îi ardea capul lui Sen. Îşi simţea mîinile amorţite şi gustul de sînge sărat îi inundase gura. Camera se învîrtea nebuneşte cu el. Pistolul îi căzu din mînă şi îl văzu pe bărbatul cu mustaţă albă aplecat deasupra lui. Arma se auzi din nou, după care văzu camera explodînd în sute de culori orbitoare, apoi coborî întunericul.

Riker se repezi în camera de baie, strînse nişte rufe şi prosoape şi le puse repede peste rănile sîngerînde ale lui Sen. Totul fu gata în douăzeci de secunde.

Earp răsturnă cufărul pe spate şi îl deschise.

– Pare a fi o pradă bună, zise el.

– Individul ăsta trebuie să aibă vreo nouăzeci de kilograme spuse Riker, ridicînd cu mare efort, împreună cu Earp, trupul mortului şi îndesîndu-l în cufăr. Sen zăcea pe o parte, cu picioarele strînse la piept şi cu capul plecat. Forţară capacul ca

să se închidă bine, îl încuiară, ridicară cufărul de un capăt și îl puseră în picioare.

– O să trimitem patru oameni să îl ia, zise Earp.

Doamna Giu luă liftul, coborî în hol și ieși din hotel. Luă un *tuk-tuk* care aștepta în apropiere.

Cîteva minute mai tîrziu, Earp și Riker părăsiră hotelul pe ușa din spate, după ce verificară ambele camere. Coborîră pe scara de incendiu și aruncara valizele în mașină.

– Cît? întrebă Early.

În timp ce dispăreau în noapte, Earp se așeză jos, zîmbind, și zise:

– Treizeci și șapte de kilograme.

HONG KONG

Lui Hatcher îi plăcea Orientul. Își petrecuse acolo ani întregi înainte ca Sloan să-l trimită în America Centrală, ani de zile pe rîurile negre, bătîndu-se pe burtă cu Ts'e K'am Men Ti, piraţii fluviului care operau la sud de Shanghai și la est de Thailanda, pînă în Macao Runs, din Hong Kong. Îi cunoștea pe toți. Pe Joe Cockroach, jumătate chinez, jumătate malaiezian, care avea un accent englezesc și purta costume impecabile de mătase cînd făcea afaceri în golfurile fluviului Jungsian. Pe Harry Tsin, licenţiat la U C L A și care avea un picior de lemn, amintire dintr-un lagăr japonez. Sam-Sam Sam, un psihopat, care deţinea controlul asupra fluviului, cerea tribut de la toți cei care făceau afaceri acolo, jupuia pe oricine îl trăgea pe sfoară și-i atîrna pielea pe barca lui ca să fie exemplu altora.

Şi Cohen, Tsu Fi cel alb.

Cînd avionul 747 zboară deasupra golfului și aterizează la aeroportul Kai Tak, simți un val de emoţie. Nu pentru că Hong Kong era orașul lui preferat – era prea aglomerat, prea gălăgios, prea plin de el – ci pentru că de aici începea totul în Orient, aici se stabileau cei ce schimbau bani la porţile Chinei, și bogăţiile curgeau într-o parte și într-alta ca mareea. Prima lumină roșie a zorilor licări la orizont. Shaukiwan, orașul plutitor de jonci, șampane și bărci cu pînze, alunecă tăcut sub ei, apoi insula și

golful Hong Kong şi, în sfîrşit, peninsula Kowloon, vizavi de un port plin de vapoare din întreaga lume.

Hatcher avea prieteni vechi aici – şi vechi duşmani, dar nu se gîndea la ei. Nu privi niciodată în urmă, îi spusese Sloan la început.

Era ora cinci dimineaţa, două ore de cînd plecase din Bangkok, abia dacă avea timp să dea de necazuri. Va mînca la un mic restaurant care îi plăcea, la vreo cîţiva kilometri de aeroport, şi va pleca din nou.

Îndată însă ce coborî din avion, îşi schimbă planurile. Primul lucru pe care îl auzi, cînd intră în hol, fu vocea crainicului.

– Domnul Hatcher este rugat să ia legătura cît mai repede posibil cu Pan American, la serviciul de informaţii.

Se îndreptă spre ghişeul Pan American lîngă poartă.

– Sînt Hatcher, spuse el unei femei asiatice foarte arătoase şi ţanţoşe. Am fost chemat.

– Luaţi telefonul de acolo, spuse ea amabil, arătînd cu degetul o cabină telefonică la capătul ghişeului. Operatoarea fu la fel de amabilă.

– Aveţi un mesaj să telefonaţi cu taxă inversă la Washington, D.C. şi să cereţi pe sergentul Flitcraft, spuse ea şi îi dictă numărul.

Hatcher repetă numărul, apoi găsi un telefon public şi sună.

– OSI, sergentul Flitcraft, răspunse o voce clară, la capătul firului, acceptînd imediat convorbirea cu taxă inversă. Domnul Hatcher?

– Da, şopti Hatcher.

– Puteţi să-mi daţi numărul de înmatriculare pe care l-aţi avut în Marină, domnule?

– Desigur, hîrîi vocea lui Hatcher. N3146021.

– Foarte bine, domnule. Vi s-a verificat şi amprenta vocală. Colonelul Sloan zice să-l aşteptaţi în Hong Kong. Va ajunge la cîteva ore după dumneavoastră. Aveţi camere alăturate la hotelul Peninsula şi vă va întîlni acolo cam pe la ora zece.

– Asta-i tot?

– Asta-i tot, domnule.

– Mulţumesc, sergent, spuse Hatcher şi închise.

Drace, se gîndi el, Sloan mă scoate din sărite cu asta. Despre ce poate fi vorba?

Pentru Hatcher, hotelul Peninsula era caracteristic oraşului Hong Kong. Era ca un far la capătul peninsulei Kowloon, cu faţa spre Star Ferry care transporta pasageri la Central District în insula Hong Kong. Limuzine Rolls-Royce pentru oaspeţi erau aliniate în faţa uşii, alături de ricşe. Administratorul era un oriental scund şi mieros, îmbrăcat într-un costum negru la două rînduri; cel care fusese înaintea lui purta *cheongsam*, îmbrăcăminte tradiţională de brocart. Într-un colţ al holului, o femeie care părea a fi suedeză executa melodii chinezeşti la o harpă elveţiană, pentru cei ce veneau tîrziu sau se sculau devreme. Era locul unde cei din Est se întîlneau cu cei din Vest şi era unul dintre cele mai bune hoteluri din lume. Oaspeţii erau trataţi regeşte.

Ploua cînd ajunse în cameră. Băiatul de serviciu îi aduse bagajul, puse în funcţiune ventilatorul din tavan, deschise televizorul, dispăru un minut şi se întoarse cu un vas cu gheaţă.

– *Mm goi,* spuse Hatcher, mulţumindu-i şi strecurîndu-i o monedă de cinci dolari Hong Kong.

După ce băiatul plecă, Hatcher închise televizorul, deschise uşa glisantă şi ieşi pe balcon. Dormise puţin în ultimele trei zile şi lăsă ca adierea vîntului rece, ploios să-l învioreze în timp ce privea cum soarele care răsărea alunga furtuna de deasupra golfului. Trecuse deja deasupra insulei, lăsînd în urmă o bijuterie de zgîriie nori şi turnuri de sticlă, sub piscul semeţ al lui Victoria Mountain.

Comandase micul dejun şi îi ceruse chelnerului să pună masa pe balcon. În timp ce mînca, se uita la vasele fluviale care intrau şi ieşeau din port, la feribotul care venea spre insulă şi la funicularul care aluneca pe coasta muntelui.

Începu să moţăie. Din motive pe care nu le înţelese imediat, gîndul îi alunecă înapoi la o noapte întunecată, cu zece ani în urmă. Tramvaiul mergea prin întuneric, printre smochinii indieni, trecînd pe lîngă case frumoase. Figura întunecată a lui Harline îl aştepta sus, cu o ţigară aprinsă între buze, zîmbind. Hatcher îl condusese pe faleză şi Harline întinsese mîna aproape salivînd de nerăbdare, apoi zisese cu accentul lui englezesc: „E

plăcut să faci afaceri cu oameni în care ai încredere, prietene". Hatcher lăsase să-i scape plicul din mînă, iar cînd Harline se aplecase să-l ridice, Hatcher îl apucase de genunchi şi-l aruncase în gol, ţipătul îngrozit al acestuia pierzindu-se în întuneric.

Hatcher tresări şi privi spre Victoria Peak. Zece ani. De unde îi mai veniseră şi gîndurile astea? Ieri erau trecut, nu te-ai uitat niciodată înapoi, nu te-ai gîndit nicio dată la ce a fost, nu te-ai întors înapoi decît dacă slujba ţi-a cerut-o, şi cînd ţi-a cerut-o, ai făcut-o din instinct, subconştientul lucrînd pentru tine ca să supravie ţuieşti. Brusc, un presentiment sumbru îi încolţi în suflet. Începu să se întrebe de ce îl omorîse pe Harline. Sloan nu-i spusese niciodată şi nici el nu întrebase.

– Este o pedeapsă. Tu eşti soldat şi trebuie sa faci ceea ce fac soldaţii. Soldaţii nu pun întrebări. Sloan îi spusese toate acestea cînd îl întrebase prima dată de ce. Acum, pentru prima oară de cînd îl cunoştea pe Sloan, Hatcher se gîndi: un soldat fără uniformă, fără plăcuţă de înmatriculare, fără acte de identitate. Ce fel de soldat era el? Şi acum era iar aici, înapoi, şi îndoielile despre Sloan îl rodeau.

Afară, pe insulă, ereţi cu capete negre, care îşi găsiseră adăpost în pomi, zburau deasupra insulei. De secole ei sălăşluiau în acelaşi loc cu oamenii de afaceri bogaţi, ale căror case răzleţe erau construite pe muntele abrupt, ca nişte mici fortăreţe. Sub ele se întindea Central District, centrul afacerilor din Hong Kong, unde gangsteri chinezi cochetau cu bancheri englezi şi taipani, unde erau create dinastii şi imperii, cîştigau şi pierdeau, aurul fiind rege, şi unde morala era banul.

O insulă ale cărei temelii fuseseră puse de contrabandişti şi de piraţi, gîndi Hatcher. Singurul lucru care se schimbă aici este timpul.

Gîndindu-se la piraţi, îşi aduse aminte de Cohen. Asta era o amintire plăcută.

Gîndul la Cohen îl făcea să se simtă bine, deoarece Rob Cohen era unul dintre personajele care făceau ca Orientul să fie Orient, un bărbat misterios, un emigrant american care devenise o legendă în Hong Kong. Hatcher era unul dintre puţinii oameni care îi cunoşteau povestea. Erau prieteni apropiaţi şi de

încredere, cu toate că nu se văzuseră sau nu-şi vorbiseră unul altuia de cîţiva ani.

Cu zece ani în urmă, cînd se întîlniseră pentru prima oară, Cohen era cunoscut ca regele din Macao Runs. Cumpăra marfă de contrabandă cu priceperea unui Rothschild şi introducea în Hong Kong, prin contrabandă, vase încărcate, de cîteva ori pe săptămînă, cu abilitatea unui tiran chinez.

Pe vremea aceea, Cohen era cunoscut ca Tsu Fi-ul alb al fluviului, deşi trecuse ceva timp înainte ca Hatcher să înţeleagă ce însemna asta. Tot ceea ce ştia Hatcher, dacă voia să cunoască secretele de culise din Hong Kong, era că evreul acesta scund şi muşchiulos, cu accent din Boston şi barba nepieptănată, care purta haine chineze şti, vorbea trei dialecte diferite, avea mare influenţă în traficul de pe fluviu şi devenise unul dintre personajele cele mai misterioase şi mai temute din Hong Kong.

Înainte de a se cunoaşte, Hatcher auzise multe poveşti despre Cohen – zvonuri, invenţii, minciuni – toate calomnii şi toate, dacă le legai una de alta, adevărate. Dar adevărul adevărat era mult mai ciudat decît orice născocire, pe care detractorii sau duşmanii lui Cohen ar fi putut-o inventa. De-a lungul anilor, cînd Cohen şi Hatcher deveniseră din adversari prieteni prudenţi, Hatcher ajunsese să aibă încredere în legendarul intrigant. Şi cu timpul, înţelesese această poveste.

În 1975, biroul lui Cohen se rezuma la două camere întunecoase şi prăfuite deasupra unui salon de acupunctură pe strada Cat, o mică anticameră cu două scaune incomode. Înăuntru era foarte cald. Nu exista aer condiţionat şi ventilatorul din tavan arăta ca şi cum nu mai funcţionase de pe timpul celei de-a doua dinastii.

– Domnul Hatcher? Poftiţi, spuse Cohen cu un accent amestecat de americană, engleză şi chineză.

Razele soarelui îşi făceau loc cu greu prin atmosfera îmbîcsită de praf şi Hatcher abia deslușea chipul lui Cohen. Acesta era aşezat pe un scaun cu spătar, şi soarele îi cădea din spate. Apoi, dintr-o dată, Hatcher îşi aduse aminte de el.

– Ne-am mai întîlnit, spuse el întinzîndu-i mîna.

– Aşa este, rosti Cohen strîngîndu-i mîna bucuros, acum doi ani, mai sus de Beijing în Chin Chin land.

– Sam-Sam Sam şi echipa lui, zise Hatcher făcînd un semn din cap. Cohen rîse, încuviinţînd şi el din cap.

– Adevărat, un rahat, dacă a existat vreodată unul. Erau în stare să-ţi fure cîinele din lesă şi la o adică să-ţi scoată ochii din cap. Ai o memorie bună, *gwai-lo*.

– Nici a ta nu este prea slabă.

– Iisuse, spuse Cohen zîmbind, e grozav să vorbeşti limba maternă. Este singurul lucru care îmi lipseşte. Indivizii ăştia de aici? Habar n-au de limba naţională.

Întîlnirea cu doi ani în urmă fusese scurtă. Pe vremea aceea, Hatcher îl considerase pe bărbatul acela neobrăzat un informator ce nu va rezista mult timp în această lume, o mică greşeală, deoarece în noaptea aceea Cohen făcea prima lui călătorie în ceea ce el numea Chin Chin land – China.

Timp de trei ani, Hatcher lucrase pe rîurile din estul Thailandei prin deltele şi cîmpiile în terase ale Cambodgiei şi în nord, prin Laos, Vietnam şi China, pînă la Macao Runs în Hong Kong. Cunoştea fluviile Irrawaddy, Mekong, Yalu Jiang şi golfurile lor, cunoştea oraşele şi era acceptat – sau nebăgat în seamă – de ţăranii care îl socoteau un soldat norocos fără steag sau supuşenie. Evita patrulele roşii în Vietnam, ascunzîndu-se ziua, călătorind noaptea şi vorbind ruseşte cînd era oprit. Era acolo ca să obţină informaţii, nu ca să producă neplăceri şi îşi strîngea informaţiile mai mult observînd decît punînd întrebări.

Trebuia să le afle drumurile secrete, sursele, locurile unde se întîlneau şi în special legăturile lor cu piaţa neagră din Saigon, ceea ce îl adusese pe Hatcher la locul lor de întîlnire în 1973. Ei se denumeau Ts'e K'am Men Ti, păzitorii misterioşi. Acolo făcuse, din cînd în cînd, afaceri cu ei ca să le cîştige încrederea. Sub pretextul că vinde arme, el îşi sporea numărul informatorilor şi numele celor care operau pe rîuri, aflînd despre legăturile lor cu lumea interlopă din Hong Kong. Era cunoscut ca *gli Occhi di Sassi*, omul cu ochi de piatră, poreclă pe care i-o dăduse unul dintre cei mai de încredere oameni din echipa sa, un fost mafiot numit Tony Bagglio.

Stînd în biroul plin de praf, Hatcher își aminti limpede cum îl văzuse prima oară pe Cohen apărînd din ceață, o ființă ciudată la vedere cu un *cheongsam* de mătase și barba lungă nepieptănată, stînd la prova unei bărci, avînd la cîrmă un chinez cu o înfățișare sălbatică, alunecînd ușor în susul ramificației înguste a fluviului Beijiang, șaptezeci și ceva de kilometri la nord de Macao.

Să fiu al dracului, se gîndise Hatcher, dacă-mi dau seama ce face rabinul ăsta chinez aici.

A aflat curînd.

COHEN: 1973

Și Cohen își amintea noaptea aceea.

Și el gîndea la fel în timp ce naviga prin ceața groasă, în barca lui lungă și îngustă. Ce naiba o fi făcînd aici un evreu tînăr și drăguț din Westchester, cu diplomă de la Școala Comercială din Harvard?

Șalupa apăruse atît de neașteptat, încît Cohen se speriase. Arăta ca un magazin plutitor, încărcat cu lăzi pline cu aparate de fotografiat, televizoare, farfurii chinezești, icoane interzise și cupoane de mătase thailandeză și indiană. Prelate mari acopereau grămezile de mărfuri ca să le ferească de umezeală. Han, cîrmaciul și garda de corp a lui Cohen, mergea în plină viteză, îndreptîndu-se spre șalupă. Cohen își simțea inima bubuind pînă în gît și gura i se uscase.

În picioare, pe puntea din față, stătea cea mai urîtă ființă omenească pe care o văzuse vreodată. Era mai scund decît Cohen, cam de cincizeci și șase de ani, un oriental cu trupul ca o ladă și cu mîinile butucănoase acoperite de tatuaje. Pe partea dreaptă a capului nu avea păr. În locul părului, avea o cicatrice care se întindea de la un ciot de ureche pînă la jumătatea creștetului capului. Își pieptăna restul părului negru și lung de partea cealaltă a cicatricei, îl dădea peste vîrful capului și îi cădea pe partea stîngă, aproape pînă la umăr. Purta centură și un toc de pistol lucrat de mînă, în care era o mitralieră Uzi legată de coapsă în gen western. Cei trei dinți din față erau de aur. Unul

dintre ei, după zvonurile care circulau, fusese al unui nefericit om de afaceri englez care se gîndise că ar putea să nesocotească legile nescrise şi nespuse ale fluviului şi să facă afaceri direct cu Ts'e K'am Men Ti.

Acesta era Sam-Sam Sam, *Do Wong*-ul, Prinţul Cuţitului, care acţiona de unul singur în Teamsters Union[1]. Nu se întîmpla nimic pe fluviu fără ca Sam-Sam Sam să dea undă verde. Captura stocată în spatele lui era toată tribut strîns de la alţii care voiau să facă afaceri cu taipanii din China.

Gura lui Cohen deveni mai uscată.

În spatele lui Sam-Sam Sam, se aflau cel puţin alţi douăzeci de bărbaţi, toţi îmbrăcaţi cu cămăşi negre, pantaloni lungi strîmţi şi banderole roşii pe cap cum purtau khmerii roşii; toţi erau înarmaţi cu arme Uzi, AK-47, M-16 şi Pyton 357. Arătau de parcă se aşteptau să fie atacaţi. Înapoia lor *stăteau femeile*, toate tinere, probabil, toate cu sînge rece, îmbrăcate la fel, cu cuţite şi pistoale ţinute în eşarfe.

Toate armele păreau să fie îndreptate spre burta lui Cohen.

Sprijinit de nişte *lăzi*, şedea un *bărbat alb*, cu *părul* negru netuns, care îi acoperea urechile şi îi ajungea aproape de umeri. Era înalt, chipeş, dar murdar şi nebărbierit, purta pantaloni şi cămaşă din bumbac kaki. În jurul taliei avea legate mînecile unui hanorac albastru. Un pistol automat H&H de 9 mm îi atîrna sub braţ, băgat într-un toc de piele agăţat pe umăr; pălăria safari cu boruri largi era mototolită, decolorată de soare şi de ploaie. Îşi ţinea mîinile în buzunare şi zîmbea. Nu, gîndi Cohen, nu, nu zîmbea, ticălosul se uita chiorîş.

– Arată ca nişte khmeri roşii, îi şopti Cohen lui Han.

– Se prefac, îi răspunse în şoaptă vîslaşul care era garda de corp a lui Cohen. În felul ăsta, nu-i deranjează nimeni.

Cohen aprecie situaţia la iuţeală. Pe moment, rămase paralizat, temîndu-se că aceştia o să-i audă inima bătînd. Sorţii de izbîndă erau treizeci la doi şi nu exista viitor pentru ei în vreo confruntare. Imediat se gîndi.

– Mă duc singur la ei.

– Nu faci bine. Ei nu te cunosc, răspunse Han.

1 Sindicatul camionagiilor (n.trad.).

Am asta, adăugă Cohen deschizînd mîna. În palma lui era o monedă de douăzeci de dolari cu regina Victoria pe avers. Ridică-te şi stai la vedere ca să nu se enerveze. Dacă se întîmplă ceva, nici unuia din noi n-are să-i fie bine, oricum.

Rămase în picioare la prova în timp ce barca se îndrepta încet spre şalupă, îşi deschise larg *cheongsam*-ul să se vadă că nu era înarmat, apoi coborî cu precauţie în şalupă.

N-am venit aici să ne războim, îi spuse el chinezeşte bărbatului urît. Am venit ca să ne îmbogăţim cu toţii.

Bărbatul urît îl privi duşmănos.

– Eu sînt Cohen.

Bărbatul urît se uită în continuare duşmănos la el.

Cohen îşi croi drum printre grămezile de lucruri de contrabandă, strecurîndu-se printre bărbaţi şi femei. Ridică un colţ de prelată care acoperea mătasea thailandeză, o pipăi şi încuviinţă din cap.

– Frumos material, spuse el, apoi se întoarse spre bărbatul urît. Asta-i ce-mi trebuie. Începu să numere pe degete. Vreau aparate fotografice japoneze, mărci bune, vreau aparate stereo, Sony şi Panasonic, mătase thailandeză – nu din cea ieftină – de bună calitate, ca asta, şi mătase din India. Trase prelata la loc. Vreau să-mi vinzi jad verde, nu alb – şi nu încerca să mă păcăleşti, fiindcă mă pricep la astea. Dacă-mi dai statui, idoli, mătase ca asta din China, îţi dau un preţ bun pentru tot ce poţi să aduci din China sau din Thailanda.

Bărbatul urît şedea în picioare, cu mîinile în şolduri, şi morfolea un trabuc între dinţi. Capătul îi strălucea în întuneric. E în regulă, gîndi Cohen, cred că l-am îmbrobodit, să-i dau înainte.

– Cine dracu te crezi? întrebă Urîtul.

– Ţi-am spus, sînt Cohen.

Urîtul se uită împrejur la oamenii lui care începură să rîdă. Cîţiva dintre ei vorbeau cu aprindere şi dintr-o dată Urîtul se întoarse spre Cohen şi zise:

– Ei cred că ar trebui să te jupoi de viu şi să-ţi atîrn pielea de barca mea.

Cohen îşi scoase portofelul şi îl aruncă pe masă.

– Omoară-mă, dar n-ai să găseşti asupra mea decît zece dolari Hong Kong. Nu cred că ai ajuns *do wong* fiind prost.

Bărbatul alb fluieră uşor printre dinţi şi dădu încet din cap.

Ochii urîtului scînteiară. Muşcă furios din trabuc şi întinse mîna după armă

– Spui că sînt prost, *gwai-lo*, asta zici?

– Nu, nu, zic că *nu* cred că eşti prost. Dacă ai fi prost mi-ai jupui pielea pentru zece dolari. În schimb, eu am să te pricopsesc.

– Sînt deja pricopsit, spuse Urîtul cu mîndrie.

– Niciodată nu eşti destul de pricopsit.

– Ai limba ascuţită.

– Nimeni n-ar rezista aici dacă n-ar avea limba ascuţită.

Urîtului îi plăcu răspunsul. Îşi dădu capul pe spate şi rise din toată inima, iar oamenii se relaxară.

– Şi cum ai de gînd să plăteşti? întrebă Urîtul.

– Cu bani Hong Kong. Dacă vrei dolari americani sau aur, n-o să fie acelaşi lucru.

– De ce aş face afaceri cu tine? întrebă piratul.

Cohen ridică moneda de aur între degetul mare şi arătător şi o învîrti în raza unei lumini de soare. Moneda îi străluci în mînă. Sam-Sam se apropie şi o verifică.

– Vii din partea lui Tsu Fi? întrebă el.

Cohen încuviinţă din cap.

– Vorbesc în numele lui. Avem o mulţime de dolari. Nici unuia din capetele alea împuţite de bostan nu-i place să lucreze cu englezii. Tu tratezi cu mine, cu cărţile pe faţă, fiecare cîştigă ceva, fără înşelătorie şi fără pierdere de timp. Cel mai important lucru este să primesc marfa în susul fluviului. Am să fac singur drumul la Macao şi o să am grijă de vamă. Tu n-ai altceva de făcut decît să-mi procuri marfa.

Bărbatul alb se mişcă puţin şi zise în engleză:

– Eşti nemaipomenit.

– Cum ţi-ai dat seama că ştiu englezeşte? întrebă Cohen.

– Ai accentul din Boston.

– Ai auz bun. Numele meu este Cohen.

– Hatcher, zise bărbatul în kaki, cu o voce fără vlagă.

Nu era o voce neprietenoasă, dar însemna, pur şi simplu „Vezi să nu dai de bucluc cu mine". Îşi strînseră mîinile. Hatcher avea ochi reci care nu exprimau nimic şi făcu un efort ca să

zîmbească. Nu era el omul să meargă pe blat cu Sam-Sam, gîndi Cohen. Hatcher... o să țină minte numele ăsta.

– Cu siguranță, nu faci parte din banda asta, spuse Cohen.

– Nu, încerc să cîștig și eu ceva bani, ca și tine.

– Crezi că am să reușesc?

– Dacă Sam-Sam nu ți-a tăiat gîtul pînă acum, ăsta-i semn bun. Ce i-ai arătat?

O mică parte din plata, răspunse Cohen făcîndu-i semn cu ochiul.

– Unde este restul echipei tale? întrebă Hatcher.

– Departe, în josul fluviului, spuse Cohen în șoaptă. Zece oameni și un cufăr cu bancnote. Nu vreau să-mi arăt bîrlogul pînă nu închei afacerea.

Urîtul se sfătui repede cu cîțiva dintre oamenii lui, apoi se apropie de Cohen.

– Eu sînt Sam-Sam Sam, *do-wong* al Ts'e K'am Men Ti. Îmi spui ce vrei, cum procedăm, facem afacerea numai noi doi, fără nimeni altcineva.

Cohen zîmbi și-i făcu cu ochiul lui Hatcher.

– Haide să încheiem tîrgul, îi spuse Urîtului.

Asta se întîmplase cu doi ani înainte de a se întîlni cu el în biroul întunecos din strada Cat. Cohen parcursese un drum lung de atunci, devenise Tsu Fi, stăpînul necontestat al insulei, și în anii următori el și cu Hatcher deveniseră aliați, fiecare fumizînd informații celuilalt, ajutîndu-se reciproc și, în ultimă instanță, învățînd să aibă încredere unul în celălalt, ca niște prieteni adevărați.

Hatcher privi de cealaltă parte a golfului la casele răzlețe aproape ascunse de arbori, lîngă piscul Muntelui Victoria.

Bîrlogul lui Cohen.

Dumnezeule, se întrebă Hatcher, *o mai trăi oare micul meu prieten?*

CH'UANG TZU-CHI

Privind dincolo de golf, cu ochii aproape închizîndu-i-se de oboseală, Hatcher începu să simtă o vagă indispoziție. Vechile

instincte i se treziră. Poate că venirea lui în Est îi redeştepta copleşitoare amintiri. Orientalii aveau un puternic simţământ de premoniţie; ei nu credeau numai în reîncarnare, credeau şi în viziuni. El nu se hrănise niciodata cu iluzii, dar, uneori, în trecut, instinctele sau amintirile, oricum s-ar numi ele, îl ferisera de pericol.

Acum instinctele începură brusc să gonească peste timp.

Sloan era în drum spre Hong Kong. Era mai mult decît o vizită de prietenie, ca să-şi ia cameră la acelaşi hotel cu Hatcher. Fusese prea obosit ca să se gîndească la asta înainte, dar acum, pe jumătate adormit în balcon, privind portul, avea un sentiment copleşitor că se întîmplase ceva rău. Ce alte motive ar fi avut Sloan ca să vină la Hong Kong?

Occidentalii le numeau amintiri, introspecţii sau instincte. Chinezii păreau să aibă un fel mai poetic de a exprima astfel de lucruri. Ei le numeau *ch'uang tzu-chi,* fereastra către tine însuţi.

Sloan spusese întotdeauna că a te lăsa în voia *ch'uang tzu-chi*-ului era sinucidere, că amintirile erau arme care aveau un efect dăunător asupra minţii şi slăbeau simţurile. Ele erau distrageri ale atenţiei, indicaţii greşite, toleranţă mortală. Sloan avea dreptate, dar numai în contextul propriei sale realităţi, deoarece fără această fereastră nu puteai merge mai departe.

La Los Boxes, Hatcher nu avea decît *ch'uang tzu-chi.* La început, găsise toleranţa aproape imposibilă, întocmai cum ai bea dintr-un pahar gol. Dar cu ajutorul lui 126 recon stituise acea parte a trecutului care îi făcea plăcere. Descoperea gustul unui vin bun, sărutul unor buze fierbinţi, atingerea altui corp, necesitatea orgasmului; momente scurte cînd dragostea nu era decît un cuvînt şi plăcerea părea să nu se mai termine şi, pentru moment, scăpa de obsesia morţii; momente la care putea ajunge şi pe care le putea atinge din nou în nenorocirea din celulă. În cele din urmă, acestea i-au dat viaţă.

Hatcher căuta să uite toate astea. Hotărî să tragă un pui de somn. Mai erau patru ore pînă venea Sloan şi avea destul timp. Se întoarse în cameră, se dezbrăcă şi se întinse cu faţa în sus pe podea, privind la ventilatorul din tavan şi la umbrele pe care acesta le făcea cînd se învîrtea, la lumina ce pătrundea printre zăbrelele obloanelor de la fereastră. Aşteptînd să-i vină somnul,

se întoarse cu gîndul în timp, înapoi la Los Boxes, cînd acceptase acest *ch'uang tzu-chi* care îi adusese un oarecare echilibru mintal. Devenise dependent şi după Los Boxes se luptase cu el însuşi să scape de acest obicei, un fel de repudiere a trecutului.

Acum, această fereastră se deschisese din nou şi, dincolo de pervazul fantomatic al ferestrei, era imaginea Giniei cînd o văzuse prima oară; zorile zilei mijeau şi luciul apei părea că este în flăcări.

Prima lui reacţie fu fizică. Ea stătea pe doc lîngă o barcă, în costum de baie, şi perfecţiunea corpului ei îi tăie respiraţia. Fu atît de uluit încît încetă să-şi mai încarce barca şi o privi îndelung, apoi îşi dădu seama că şi ea îl priveşte cu ochi foarte închişi la culoare, aproape negri.

– Dacă mă dezbraci toată, o să fiu arestată pentru ţinută vestimentară indecentă, spuse cu o intenţie de zîmbet.

Însoţitorul ei, un slăbănog care nu se trezise încă din beţie, cu un caracter nesigur, aşa cum îi erau şi mîinile, întinse vela. Îşi ridică ochii spre ea şi întrebă:

– Ce-ai spus?

– Nimic, dragul meu, toarse ea, şi cînd el îşi reluă lucrul, îşi întoarse iar privirea spre Hatcher. El înaintă către ea, o privi şi dădu încet din cap.

– Viaţa este a naibii de scurtă, spuse Hatcher cu o voce dogită.

Ea rămase înmărmurită de timbrul vocii sale, dar îi zîmbi, apoi rîse şi încuviinţă din cap.

– Da, este foarte adevărat.

Hatcher arătă spre tînărul care se împleticea luptîndu-se cu vela mare.

– Se numeşte Roger, rosti ea cu voce înceată.

Hatcher se întoarse spre el şi strigă cît putu de tare.

– Roger?

Roger privi în sus, apucîndu-se de catarg ca să-şi ţină echilibrul.

– Roger, bucură-te că ai să pleci acasă, spuse Hatcher. Du-te şi te culcă, doamna vine cu mine.

– Cine spune asta? întrebă şocat şi fără vlagă Roger.

Hatcher întoarse capul spre ea şi o auzi zicînd:

– Eu spun, Roger.

Ce zi minunată fusese. Își pierduse mințile cînd ea își scosese sutienul, începînd să-i mîngîie ușor fața, aplecîndu-se peste el și sărutîndu-i gîtul. Își frecase sînii de pieptul lui gol, iar el își strecurase mîinile prin părul ei pînă la ceafă, simțindu-i pielea întărindu-se sub mîngîierea lui, simțindu-și propria carne asprindu-se pe brațe și umeri. El o mîngîiase pe ea, ea, pe el, pînă cînd începură să tremure de așteptare. Amînaseră momentul o veșnicie, pipăindu-se, explorîndu-se, buzele mișcîndu-se în timp ce-și vorbeau în șoaptă, pînă cînd degetele lui îi înmuiaseră sufletul și tremurul lor ajunsese cutremur de pămînt, și nu mai putuseră aștepta. Ea îl trase spre ea și îl băgase în ea, iar scîncetele lor deveniseră țipete și timpul fusese suspendat.

Întinse mîna în întuneric, atinse aerul nesigur, încercă să retrăiască acel moment și își dădu seama că nu va putea niciodată birui înclinația spre *ch'uang tzu-chi*.

Acum, pe punctul de a adormi, înțelese că acea fereastră întredeschisă îi crease această neliniște. Știa – *știa* – că ceva nu mersese bine, așa după cum știa că nu putea să nu țină seama de prietenii și dușmanii din trecut. Călătoria va fi mai grea decît își închipuise și pentru toate pericolele care îl așteptau în Macao, Bangkok sau în susul fluviului, cel mai bun lucru pe care îl avea de făcut era să închidă fereastra aceea pentru moment.

Își puse ceasul să sune la ora unsprezece, își împreună mîinile pe piept și începu să numere de la zece înapoi. Adormi profund înainte de a ajunge la patru.

COMPLICAȚII

Se trezi la unsprezece fără cinci și șezu pe podea, uitîndu-se la umbrele proiectate de mișcările ventilatorului din tavan, ascultînd. De cînd fusese la Los Boxes, auzul i se ascuțise, ar fi putut să audă și tîrșîitul unui gîndac pe podea. De jos, din hol, auzi ușa liftului deschizîndu-se și închizîndu-se, zgomotul pașilor a două persoane pe covorul holului, auzi ușa camerei alăturate, aranjarea hainelor pe umerașe în dulap, convorbirea abia șoptită cu băiatul de serviciu și ușa închizîndu-se în urma lui.

Îl cunoştea foarte bine pe Sloan. El va cere să i se servească masa în cameră – friptură rece şi băutură. Apoi va face un duş înainte de a-şi anunţa sosirea. Lui Sloan îi plăcea să bea şi să facă duş.

Hatcher aşteptă pînă cînd chelnerul veni şi plecă, pînă cînd se auzi apa curgînd, apoi se sculă, se îmbrăcă şi, folosind un speraclu, deschise uşa dintre cele două camere. Cînd intră în camera lui Sloan, acesta era sub duş şi fredona un cîntec.

Hatcher traversa camera, se îndreptă spre pat şi luă de sub pernă pistolul 45 al lui Sloan; îi scoase încărcătorul şi glonţul de pe ţeavă. Puse pistolul la loc, se aşeză după uşa camerei de baie şi aşteptă pînă ce Sloan fu gata. Acesta ieşi dezbrăcat, ştergîndu-şi părul cu un prosop. Se mişcă tacticos către pat fredonînd în continuare.

Hatcher crăpă uşa care scîrţîi uşor.

Sloan se mişcă imediat, sărind uşor în dreapta, apoi schimbînd direcţia înainte de a se repezi la pat.

– Prea tîrziu, eşti mort, şopti Hatcher.

Sloan oftă şi se lăsă pe podea, apoi se întoarse spre Hatcher. Surîsul lui obişnuit pieri o clipă. Era ca pe vremuri, o mişcare veche, un joc pe care îl jucaseră de-a lungul anilor. Dar Sloan nu i-o luă în nume de rău. Hatcher învăţase de timpuriu că în acest joc să nu lase sentimentele personale să împiedice îndatoririle. Acesta era modul prin care Hatcher îi arăta lui Sloan că slujba era pe planul întîi, fără să ţină seama de sentimentele pe care le avea faţă de el. Nu era o dovadă că Hatcher îl iertase pe Sloan sau că avea încredere în el. Trădarea era bine înscrisă pe lista lui Hatcher alături de păcatele care nu pot fi iertate.

Hatcher ieşi din umbră şi aruncă încărcătorul pe pat.

– Nu mai eşti atît de iute cum erai pe vremuri. Şi de cîte ori ţi-am spus să nu-ţi mai pui arma sub pernă. E ca şi cînd ai pune un colier de diamante sub saltea. Oricine intră, acolo se uită mai întîi.

Sloan îşi reîncărcă pistolul şi îl puse la loc sub pernă.

– Psihologie inversă, spuse el.

Sloan îşi termină de şters părul, îşi înfăşură prosopul în jurul pieptului, se duse în baie, se întoarse şi se aşeză în cadrul uşii, pieptănîndu-şi încet părul scurt.

– Avem o problemă, băieţaş, spuse neglijent, fără să-i piară zîmbetul.

– Ce fel de problemă?

– Cineva l-a înjunghiat pe Windy Porter alaltaieri noapte, zise Sloan direct. A murit.

– Ce?

Sloan continuă să vorbească în timp ce se îndrepta spre masa pe care era aşezată mîncarea. Camera era mare, cu un pat enorm, mobilă din trestie indiană şi tapet înflorat cu nuanţe pastelate. O vază cu orhidee pe măsuţa de toaletă adăuga mai multă culoare. Balconul, mobilat cu răchită albă, dădea spre fluviu. Un ventilator agita aerul care era deja fierbinte şi lipicios.

– După informaţiile poliţiei, încercase să împiedice o încăierare, dacă poţi să ai încredere în poliţia din Bangkok.

– Ce s-a întîmplat de fapt? întrebă Hatcher cu vocea lui răguşită.

– Nu ştiu. Poate că s-a întîmplat chiar aşa cum relatează ei. Presupun că o să aflu întreaga poveste cînd mă voi duce acolo.

Sloan turnă o ceaşcă de cafea şi îşi puse o jumătate de pahar de scotch. Puse un singur cub de gheaţă în pahar şi îi întinse cafeaua lui Hatcher.

– Unde a fost înjunghiat? întrebă Hatcher.

Sloan ezită un moment, apoi fără să-şi piardă zîmbetul spuse:

– În gît. La baza craniului.

– Frumos, mormăi Hatcher. O lovitură clasică a triadei. Pe naiba încăierare.

– Nu cred că triadele – sînt amestecate în asta. Ce interes ar avea? întrebă Sloan, sorbind din băutură.

– De unde să ştiu? răspunse Hatcher. Am venit pînă aici să-l caut pe Cody şi acum singura noastră persoană de legătură a murit. S-ar părea că triada este amestecată în afacerea asta. Ascultă, Harry, fă bine şi nu te mai juca cu mine, te-am avertizat cînd eram pe insulă...

Zîmbetul lui Sloan se lăţi.

– Haide, nu mai face pe nebunul. Nu ştim sigur dacă cei din triadă l-au ucis. S-ar putea să fi fost vreun accident nenorocit.

– În chestii ca asta nu există accident nenorocit.

Ascultă, mai sînt şi excepţii... zise Sloan cu un aer trufaş, ca întotdeauna. Singurul lucru de care sînt sigur este că nimeni în afară de Porter nu ştie ce s-a întîmplat acolo.

– L-au prins pe ucigaş?

– Ucigaşi, îl corectă Sloan şi dădu negativ din cap.

– Putem să presupunem că Porter îl urmărea pe Wol Pot cînd s-a întîmplat asta? întrebă Hatcher.

Cine poate şti, răspunse Sloan, ridicînd din umeri. Poate ca-l pierduse pe Wol Pot. S-ar putea chiar ca Wol Pot să se fi descotorosit de el. Dupa cum am înţeles, a fost înjunghiat în timp ce încerca sa despartă doi indivizi şi pe o tîrfă care se băteau. Dar, dacă mă gîndesc bine, cred că îl urmărea pe micul ticălos, cînd a fost ucis.

– Şi Wol Pot era amestecat în Triada White Palm.

– Asta-i ceea ce *crede* imigraţia.

– Problema este dacă mai trăieşte thailandezul. Şi dacă mai este de partea noastră, spuse Hatcher. Adică, dacă a fost vreodată de partea noastră, vreau să spun. Îşi aruncă puţin privirea spre port, apoi adăugă: Şi tu numeşti asta o însărcinare uşoară?

– Haide, Hatch, nu trece imediat la concluzii. Avem o defecţiune în program.

– Avem un om mort, asta-i ce avem şi este *tot* ce avem. Cred că asta e mai mult decît o defecţiune.

– Fleacuri, spuse Sloan. Sîntem băgaţi de prea mult timp în ciorba asta, ca să ne oprească moartea lui Porter.

– Tu ai fost băgat în ciorbă, zise Hatcher. Eu eram în Los Boxes.

Sloan oftă.

– Haide să nu ne certăm, spuse el, zîmbind în continuare, domnule Sinceritate, de dragul timpurilor vechi.

– Timpurile vechi s-au dus.

– Îmi făceam doar datoria.

– Făceai ceea ce îţi spunea să faci o şleahtă de netrebnici din subsolul Casei Albe.

Sloan se apropie mai mult de Hatcher, mişcînd din degete ca un magician care încearcă să facă o scamatorie, cu zîmbetul lui care nu-l părăsea niciodată.

– Asta *este* slujba mea, adăugă mieros.

Cu toate că zîmbea întruna şi avea vocea liniştită şi echilibrată, Sloan se simţi stingherit. Fusese un timp, în toţi anii aceştia, cît lucraseră împreună, cînd nu trebuia să-i dea nici o explicaţie lui Hatcher: doar îi prezenta situaţia şi Hatcher din instinct ştia programul. Se lepăda el acum de punctul de vedere al brigăzii? Asta nu i se întîmplase lui Sloan pînă acum. Presupunea doar că Hatcher se simţise trădat.

Sloan continuă să zîmbească, închise puţin ochii şi zise:

– Vrei să mă converteşti, amice? O să te iroseşti dacă începi să-ţi faci griji despre lucruri greşite. Te-am învăţat mai mult decît atît.

– Uneori sînt puţin nelămurit despre tot ce m-ai învăţat şi, în plus, există o deosebire, atunci era război...

Sloan îşi dădu capul pe spate şi rîse din toată inima.

– Pentru numele lui Christos, există întotdeauna război *undeva*. Ai nevoie de război? La naiba, avem în Liban, Israel, Iran, Nicaragua, Afganistan. Avem un supermagazin plin cu războaie, alege. Îşi turnă un scotch tare şi puse un cub de gheaţă înăuntru. Drace, facem ceea ce avem de făcut, Hatch. Avem de ales... o facem sau n-o facem. Dacă nu ştii ce să alegi, dacă nu te-ai hotărît, o să te înhaţe. Nu ai timp să cîntăreşti şansele, iar dacă o faci, eşti mort. Tot ce ai sînt instincte şi reflexe. Dacă nu o faci tu, ţi-o fac ei ţie. Ţi-am spus eu vreodată altceva? Te-ai întrebat vreodată despre asta?

– Toată *cariera* mea absurdă este dubioasă, spuse Hatcher. Nu pot să vorbesc nimănui despre ceea ce am făcut în război.

Încă rîzînd pe înfundate, Sloan îl întrebă:

– Va să zică asta este, ai vrea să scrii despre experienţele tale de război?

– Nu despre asta e vorba, dar am pierdut şaisprezece sau şaptesprezece ani din viaţă ca şi cum n-ar fi existat.

– Crezi că te-am trădat şi asta îţi întunecă judecata, zise Sloan încet.

Tonul lui devenise compătimitor. Sloan avea o claviatură întreagă. Dacă apăsa pe un buton îţi arăta compătimire. Apăsa pe altul, demonstra o înflăcărare patriotică. Pe altul, devenea linguşitor. Hatcher îşi aminti de prima lor întîlnire, într-o cameră retrasă la restaurantul Occidental din Washington, unde Sloan –

ca întotdeauna, sigur de el, aproape părintește – îi schițase în linii generale crezul lui personal, prezentîndu-i Brigada Fantomă ca pe o „ocazie de aur, o șansă nemaipomenită să faci ceva necesar pentru țara ta, și care oferă în același timp libertatea de gîndire și de acțiune, ceva ce nu poți găsi în alte ramuri de activitate ale serviciului". Nu făcuse nici o referire la faptul că această „ramură a serviciului" nu era cunoscută în mod public, că era înființata secret și că oficial nu exista. Hatcher, proaspăt ieșit de la Academie, plin de el, fusese impresionat, vrăjit chiar, de vorbele lui frumoase și le înghițise pe toate, fără să pună întrebări. Prînzul acela îi schimbase pentru totdeauna viața lui Hatcher.

– A fost mai mult decît trădare. Harry. Pe naiba, doar erai mentorul meu și ai reușit. Ai obținut ce-ai vrut de la mine și eu te admiram pentru asta. Hatcher se opri un moment și-și luă singur o ceașcă de cafea. În toți acești ani, cît am stat la Los Boxes, nu m-am gîndit decît cum m-ai sacrificat pentru vreun individ de la Departamentul de Stat. Nu este vorba numai de timpul cît am stat acolo, dar *am avut încredere* în tine și tu m-ai părăsit, așa cum faci și acum.

– Faci pe sfîntul față de mine, zise Sloan chicotind și scuturînd din cap. Ce faci tu? Îi dai în judecată pe pirați că le procură droguri băieților noștri din Saigon? Îi lași pe agenții dubli să țopăie pe mormintele noastre? Faci compromisuri cu triada? Rahat. Haide să-ți spun ceva, prietene, noi am învățat să luptăm în războaie murdare și asta o să avem de acum înainte, numai războaie murdare. Ei bine, n-ai să cîștigi războaiele murdare după reguli pentru meciurile de box. Le dai un picior în fund și mergi înainte.

– Așa cum fac în Brazilia și în Argentina?

Sloan oftă.

– Știi care este necazul cu tine Hatch? Tu încerci să pui pe picior de egalitate moralitatea cu războiul. Nu merge. Dacă restul Armatei ar fi luptat în războiul din Nam așa cum am luptat noi, n-am fi plecat de acolo cu coada între picioare, și tu știi asta. Noi am învățat să-i înfrîngem pe dușmanii noștri *de la* dușmanii noștri. Un soldat nu are nevoie să poarte uniformă sau să aibă grad, el are nevoie de dorința de-a învinge. Îți repet, dacă nu o faci, pierzi. Asta-i legea după părerea lui Harry Sloan și asta

m-a ținut în viață al dracului de mult, și pe tine tot așa. Tu gîndești prea mult, Hatch. De cîte ori nu ți-am spus că prea multă minte strică.

– Harry, tu ești o dovadă vie că un om poate vorbi mai repede decît gîndi.

– Ei bine, băiețaș, cînd ai latul de gît, trebuie să ți-l scoți înainte să te gîndești, altfel ești un om mort.

Era evident că aprecierile lui Hatcher față de brigadă îl deranjau pe Sloan, deoarece se întoarse imediat la subiect.

– Faci un lucru și s-a terminat, spuse Sloan ridicînd din umeri. De ce să o lungești atîta. Tu nu ai luat niciodată hotărîri morale, au fost luate de altcineva pentru tine.

– Poate că asta este problema. Poate că ar fi trebuit s-o fac. Poate că trebuie să trag o învățătură.

– Haa! zise Sloan. Adu-ți aminte că vorbești cu bătrînul Harry. Îmi dai lecții de ideologie? Înainte de masă! Să-ți spun ceva, noi n-am făcut niciodată o treabă care nu merita s-o facem. Vrei să-mi împui capul cu metode, proceduri sau mai știu eu cu ce, asta vrei; dar nu strica o dimineață frumoasă vorbind despre ideologie, lozinci și pancarte. Ideologia mea este realitate, iar realitatea este noi contra lor. Tu și cu mine n-o să *pierdem* niciodată, prietene, asta nu există în vocabularul nostru.

– Tu ai luat hotărîri morale, așa am făcut și eu. Am acționat pe moment, fără vreo pregătire prealabilă...

– Chiar așa. Chiar așa! spuse Sloan, întrerupîndu-l, cu ochii clipind și plin de entuziasm. Fără pregătire prealabilă. Nu există hotărîri morale în război, Hatch, există doar să cîștigi sau să pierzi. Dumnezeu și țara. Dincolo de asta totul este de prisos.

– Dar aveam regulamente, Harry.

– Da, este adevărat.

– În orice caz, acum nu este vorba despre Dumnezeu și nici despre țară. Totul se joacă între mine și tine. Să nu mai încerci vreodată să mă înjunghii pe la spate. Dacă o mai faci, eu...

– Știu. Sloan se apropie de el, zîmbetul devenindu-i mai larg, ochii cenușii clipind încă. O să mă arunci acolo unde nu mă pot găsi peștii.

Nu mai era cazul să continue discuția. Hatcher își dădea seama că își pierde vremea. Sloan era un om insensibil la insulte

și *jigniri*, un om care credea că orice făcea era bine, necesar și justificat din punct de vedere moral.

– Las-o baltă, zise Hatcher cu hotărîre, n-am venit aici ca să-ți fac vreo favoare, în orice caz. Am venit să-l găsesc pe Cody.

Sloan încuviință cu un zîmbet silit.

– Mi se pare corect. Dar de ce ai mers atît de departe? întrebă el. I-ai angajat pe băieții mei într-o urmărire plăcută.

Înainte ca Hatcher să poată răspunde, sună telefonul. Sloan se uită mirat spre el.

– Cine poate să fie? Traversa camera și ridică receptorul, stînd cu spatele la Hacther. Părul îi era încă ud și stropi de apă i se prelingeau pe spinare. Sloan zise cu vocea lui blîndă. S12424. Jack, recepționezi, Jack re... Da, aud acum, ce s-a întîmplat? Ce? *Ce!* Dumnezeule, cînd? La naiba, Spears, avea zece oameni ca să-l păzească!... Știu ce-am zis... Nu, să nu faci asta. Presupun că s-a aflat... Înțeleg. Mda... Mda... Nu, rămîi la versiunea inițială. Lasă FBI-ul să o rezolve. Nu, nu CIA, nu-i amesteca pe ei... Așteaptă o clipă, să mă gîndesc...

Se întoarse spre Hatcher și dădu din cap. Fața i se înroșea, dar rămase calm.

– Nici o fotografie a lui Cosomil, zise în telefon. Ține-l ascuns acolo unde este. Aș vrea să strecori în presă o știre că se ascunde pe undeva... uf... în Hawaii... Nu, Big Island, Kauai este prea mică, da... Bine, lasă-i să-l caute o săptămînă sau două... E-n regulă. Mulțumesc, Spears. Dacă o să dispar o vreme, ia legătura cu Flitcraft, el știe întotdeauna unde să mă găsească.

Puse încetișor receptorul în furcă.

– Ei bine, băiețaș, avem o nouă problemă. De *mare importanță*. Vrei să auzi ce-ai să citești mîine dimineață pe prima pagină a lui *New-York Times?* „Campon, omul de fier din Madrango, a fost asasinat într-o discotecă din Atlanta".

Hatcher rămase cu gura căscată. Lovitura de stat a lui Campon în Madrango îi dăduse posibilitatea lui Sloan să-l scoată de la Los Boxes. Apoi, după șase luni, gherilele comuniste recuceriseră capitala. Răzmeriță trecuse cînd de o parte cînd de cealaltă, ani de zile.

Sloan îi expuse pe scurt informațiile despre uciderea dictatorului din America Centrală înlăturat de la putere.

– Lumea vorbeşte că asasinul ar fi fost deghizat în barză.

– *Barză!* spuse Hatcher.

– Era un costum de bal. Au fost omorîte încă trei persoane printre care o spectatoare. Alţi doi, prietenul fetei şi un chelner sînt la spital în stare gravă.

– Nu-l păzea echipa ta?

– Uf. Şi încă o jumătate de duzină dintre oamenii lui.

– Cine era însărcinat cu paza lui? întrebă Hatcher, neîncrezător.

Sloan ezită un moment, apoi răspunse:

– Spears şi Hedritch.

– *Spears şi Hedritch!* Hatcher se gîndi, *De ce dracu îl pazea Joe Spears pe Hector Campon?* Şi-l amintea pe Spears ca pe un surfist bronzat din California, cu tărîţe în cap în loc de creier.

– Spears, pentru numele lui Dumnezeu!

– Era paravanul nostru, un serviciu de pază.

– Cum de te-ai băgat în afacerea asta?

– Campon era prea primejdios pentru ca Serviciul Secret să se poată ocupa de el. Contribuabilii ar fi făcut tărăboi. Aşa că am preluat eu sarcina.

– Dar Spears? El şi-a prăjit creierii acum douăzeci de ani pe plaja de la Santa Monica.

– Da, de acum încolo el şi cu Hedritch o să păzească sacii poştali în Tomahawk, Wisconsin, tot restul vieţii lor.

– Amîndoi sînt nişte tîmpiţi făcuţi grămadă.

– Ascultă, spuse Sloan, cu faţa roşie de furie. Mai întîi, îmi cade pe cap acest *presidente* alungat, cu două brigăzi la graniţa cu Madrango, aşteptînd să se întoarcă în ţara lui şi să-i alunge pe comunişti. Are nevoie de arme, de bani, de aer, de dracu să-l pieptene, aşa că vine la Consiliul pentru Apărare să ceară ajutor şi şeful nostru începe să caute sprijin peste tot la Casa Albă. Are nevoie de cincizeci de milioane de dolari pentru Campon, şi pe mine mă pune să-l păzesc pe ticălosul ăsta. Trei săptămîni la Fort Lauderdale, două săptămîni la St. Louis, o lună şi jumătate la Chicago şi două săptămîni pe un vas la optzeci de kilometri de Atlanta. Cu totul pe neaşteptate, este ucis, iar noi avem mari necazuri.

– Dar Spears şi Hedritch?

Sloan deschise ușa de la balcon, se așeză cu spatele la ea, în soare, că să se usuce. Sorbi din băutură și îl privi pe Hatcher.

– Aveam șase oameni acolo, prietene, Campon ăsta nu era fitecine. A întins-o din țară cu cinci, șase milioane și le-a depus în Elveția. Un scandalagiu extraordinar, moral ca o pisică vagaboandă. Mi-a distrus echipele de control. Mi-au rămas doar Spears și Hedritch. Dar – arătă cu degetul spre Hatcher – asta îl făcea valoros. Era un băbat curajos și oamenii lui îl idolatrizau, *îl idolatrizau*. Noi avem nevoie de Madrango, pentru că este cheia care ne deschide America Centrală.

– Și cum l-au pierdut?

– Nu-i plăcea să stea locului. Îi plăceau femeile, viața de noapte, Sloan ridică umerii. Pînă la urmă i s-a înfundat.

– Ce-i cu planul Baker? șopti Hatcher într-o doară.

Sloan îl privi bănuitor pe Hatcher.

– Cine spune că am un plan Baker?

– Ai avut întotdeauna un plan Baker, Harry. Primul lucru pe care mi l-ai spus a fost: Stabilește totdeauna unde este intrarea din dos. Madrango a fost copilul tău de la început.

Sloan oftă.

– Ușa din dos este generalul Cosomil. Nu atît de strălucit sau de popular cum era Campon, sau tot atît de tînăr, dar devotat. În plus, este un ofițer capabil. Tot ce putem este să facem din Campon un martir și să strîngem oamenii în jurul lui Cosomil. Acum este ținut ascuns. Ferris și Joyner conduc echipa de control și sînt cei mai buni oameni pe care îi am.

Mai luă o înghițitură și își șterse buzele cu degetul mare.

– Te întorci la Washington?

Sloan dădu negativ din cap.

– Am situația sub control acum. Departamentul de Stat o să se bage pe fir. Datoria mea este să-l țin în viață pe Cosomil pînă va putea să se întoarcă acolo.

– Ei bine, spuse Hatcher, există totdeauna o parte bună. Congresul le va da acum tot ajutorul de care au nevoie.

Sloan se plimbă prin cameră cîteva minute, apoi se opri și făcu cîteva exerciții de respirație.

– Asta nu-i treaba mea, nici a ta, spuse, în sfîrșit. Hai să ne întoarcem la problemele noastre.

– Fir-ar să fie, am uitat despre ce vorbeam, spuse Hatcher.

– Mi-ai alergat băieţii peste tot, zise Sloan sec.

– Am făcut cîteva exerciţii ca să-mi recapăt forma, răspunse Hatcher.

– Ai descoperit ceva?

– Nu cine ştie ce.

– Ai fost al naibii de ocupat, zise Sloan privindu-l ţintă în ochi.

– După ce l-am întîlnit pe Buffalo Bill, n-am avut deloc timp liber.

– Ai vreo idee unde s-ar putea ascunde Cody?

Asta-i o întrebare ciudată, gîndi Hatcher.

– Tu eşti cu mult înaintea mea, spuse Hatcher. Eu încă încerc să aflu dacă trăieşte sau nu.

– Păi, tu ce crezi?

– Dacă îţi închipui că am făcut descoperiri care să provoace un cutremur de pămînt, în ultimele şaptezeci şi două de ore, răspunsul este nu. Nu sînt procuror districtual, deci nu trebuie să aduc dovezi. În momentul de faţă bat apa în piuă. Cîteodată, cred că Murph trăieşte, cîteodată cred că Wol Pot îşi bate joc de noi toţi. Depinde de partea cui se află.

– Bine, dar de ce *crezi* că trăieşte?

– N-am spus că trăieşte. Nu mai sînt atît de sigur că a murit, cum credeam pînă acum.

– De ce nu?

– Nişte lucruri mărunte. Am întîlnit un mitralior, care recunoaşte acum că unul din oamenii avionului lui Cody a ieşit, probabil. Un fost prizonier mi-a povestit că a auzit despre lagărul ce se tot muta şi că unul dintre prizonierii de acolo era un VIP care putea să fi fost Cody – *putea* să fi fost. Am dat peste doi aviatori – unul crede că Murph era un tip nebun, ahtiat după glorie, altul susţine că nu-i adevărat. Asta-i cam tot ce am aflat. Totul neclar, nimic deosebit.

– Dar crezi că putem pune vreun temei pe mărturia lui Wol Pot?

– N-am spus aşa ceva. Şi asta face parte din ecuaţie. Cînd o să ştiu cine este X am să pot să-ţi dau răspunsul.

Sloan rîse satisfăcut.

Să adoptăm o nouă tactică, hî? Dacă nu te-aş cunoaşte, aş crede că nu mai ai încredere în mine, spuse sarcastic.

– De ce n-aş avea încredere în tine, Harry? Capitalul tău de bază este înşelătoria. Crima şi minciuna sînt profesia ta. Şi m-ai tras pe sfoară. De ce să nu am încredere?

Hatcher făcu o pauză şi bău o gură de cafea. Îi spusese lui Sloan numai ce trebuia să-i spună. Lăsase deoparte unele lucruri, ca de exemplu, notiţa lasată la Zid în Washington lui Polo, de la Jaimie, oricine o fi fost Jaimie. De asemenea, referirea la Calul Thailandez, care nu putea să însemne decît un singur lucru pentru Hatcher – heroină. Praf alb chinezesc pur, nouăzeci şi nouă la sută, de la Golden Triangle. Dar nu era pregătit să le dea pe faţă încă. Sloan era mult prea interesat de ce se ascundea Cody. Asta declanşa tot felul de semnale de alarmă în mintea lui Hatcher. El ştia exact ce gîndea Sloan în momentul acela. Se gîndea aşa: dacă Murph este amestecat într-un rahat mare, problema ar fi uşor de rezolvat. După Sloan, sfîrşitul era o soluţie uşoară pentru orice proble mă. Dar nu spunea niciodată asta cu voce tare. El lăsa întotdeauna cuvintele murdare nespuse.

Sloan aruncă prosopul de pe el şi începu să se îmbrace.

– O să mergem la Bangkok să vedem ce putem găsi, spuse el, îmbrăcînd pantaloni scurţi de sport şi un maiou.

Dar moartea lui Porter şi posibila dispariţie a lui Wol Pot încurcaseră ţîţele misiunii. Mintea lui Hatcher rătăcea în alte direcţii, ca să caute o alternativă.

– Ne întîlnim acolo peste o zi sau două, îi spuse lui Sloan. Mai am nişte lucruri pe care trebuie să le verific aici.

– Ce lucruri?

– Am să-ţi spun cînd o să termin.

Sloan începu să-şi lege cravata. Se auzi o ciocănitură la uşă.

– Christoase, acum ce-o mai fi! zise Sloan.

TRIADELE

Un bărbat înalt, drept ca o săgeată, cu o mustaţă pe oală stătea în uşă. Purta un costum alb de olandă, impecabil. Poliţist din Hong Kong, gîndi Hatcher. Aşa îl arăta înfăţişarea.

– Colonelul Sloan? întrebă el. Accentul englezesc era atît de tăios că puteai să ascuți un cuțit cu el.

– Da?

– Sînt sergentul Varney, domnule, din poliția Hong Kong.

Își arătă legitimația.

– Îmi face plăcere, zise Sloan pe un ton plin de tact. Poftiți înăuntru. Ce pot să fac pentru dumneavoastră?

Varney intră în cameră, ca și cînd trebuia să raporteze ceva reginei, aproape adulmecînd aerul. Îi zîmbi bățos lui Hatcher.

– Și dumneata trebuie să fii colonelul Hatcher, zise el întinzîndu-i mîna.

– Mda, răspunse Hatcher și își strînsera mîinile. Varney făcu cîțiva pași pînă la balcon, privi peisajul, apoi se întoarse ținîndu-și mîinile la spate.

– Eu fac parte din Brigada Triadelor Statului. Cum nici Sloan, nici Hatcher nu răspunseră, continuă. Lucrurile s-au schimbat mult aici în ultimii șase, șapte ani. M-am gîndit că aș putea să vă dau o mînă de ajutor, dacă ați avea nevoie. S-a nimerit să recunosc numele dumneavoastră cînd au apărut ieri pe computerul nostru.

– Pe computer? întrebă Hatcher.

– Folosim un computer de verificare pe lista de la aeroport. Este o chestiune de rutină, știți, încercăm să ținem evidența a celor care vin și pleacă. Tocmai era să vă dau un telefon, apoi a sosit colonelul Sloan, așa că am hotărît să vă contactez pe amîndoi.

– Te-ai gîndit bine, sergent, spuse Hatcher, numai că noi nu avem nici o legătură cu triadele.

– Da, domnule, dar avînd în vedere experiența pe care ați avut-o cu Silk Dragons și cu White Palms, ne-am gîndit că putem să vă protejăm, ca să zic așa.

– Nu cred să am nevoie, zise Hatcher aruncînd o privire către Sloan. Colonelul pleacă astăzi și eu am hotărît să plec mîine sau poimîine.

– Da, domnule, asta-i grozav, spuse Varney. Făcu o pauză parcă să-și găsească cuvintele potrivite, lungindu-și gîtul și arborînd un aer de superioritate. Tocmai asta este – cred că ar trebui să vă sfătuiesc, domnule – cît timp stați aici, ați putea fi

în mare pericol. Am vrea să ştiţi că departamentul nostru poate să vă protejeze. Poate – făcu iar o mică pauză, ţuguindu-şi buzele înainte de a continua – aţi dori să aveţi cîţiva însoţitori.

– Cunosc oraşul foarte bine, îi răspunse repede Hatcher.

– Da, da, desigur, dar...

Hatcher îl întrerupse.

– Ascultă, sergent, n-am avut de-a face niciodată cu White Palms şi, după cîte ştiu, Silk Dragons nu mai există.

Sloan interveni.

– Asta-i problema, Hatch, Silk Dragons pot fi de domeniul trecutului, dar White Palms, e un fel de... of... Sloan se opri un moment.

– Daţi-mi voie, spuse Varney. După ce White Powder Mama a fost asasinat, White Palms – of, să zicem – a pus mîna pe mulţi dintre membrii lui Silk Dragons. Mai degrabă o contopire, dacă vreţi.

– Serios? zise Hatcher, vag interesat.

El ştia mai mult despre povestea asta şi se războise cu Silk Dragons pe cînd acest Varney juca cricket la şcoala medie.

– Ştiţi despre Tollie Fong? întrebă Varney, dîndu-şi aere.

– Tollie Fong? zise Hatcher, ridicînd din sprîncene şi făcînd pe prostul.

– Tatăl lui era Lee Fong.

Pentru o clipă mintea lui Hatcher zbură la aeroportul din Singapore. Amurg. 1975. Cu doisprezece ani în urmă. Da, îl cunoştea foarte bine pe Lee Fong.

– Ne-am gîndit că ar trebui să ştiţi că Tollie Fong este noul *san wong* al lui White Palms, zise Varney, puţin agitat şi cu un aer de atotcunoscător. Şi, adăugă, cu vădită satisfacţie, Joe Lung este Numărul Unu aici în Hong Kong. Ei îşi amintesc încă...

Aşa deci, gîndi Hatcher, cercul se închide...

Gonind în jos de pe dealuri, pe caii lor cu păr lung, veneau mongolii. Aveau părul negru strîns în cozi, feţele bărboase şi înfometate, ochiii aprinşi de opiu. Distrugeau şi ardeau totul în calea lor: cai, vaci, porci, tot în afară de femei – femeile erau prada lor. Jefuind şi omorînd, barbarii măcelăriră pe chinezii blajini de lîngă mare, mai jos de cele şapte piscuri unde locuiau cei şapte dragoni.

Urmărind, plini de furie, din lăcaşurile lor muntoase, dragonii, care în viaţă fuseseră primii şapte împăraţi ai Chinei, îi adunară pe conducătorii chinezi şi îi învăţară cum să lupte, le spuseră ce tactică să folosească şi îi îmbărbătară.

Astfel, taipanii se unira în trei grupuri, formînd triunghiuri cu femeile lor, ridicînd ziduri între ele şi lovindu-i pe mongoli din toate părţile cînd aceştia atacară; dragonii se dovediseră a avea dreptate. Chinezii îi ciopîrţiră pe barbari şi pe cei cîţiva rămaşi în viaţă îi trimiseră înapoi în Mongolia ca să le spună ce li s-a întîmplat.

Barbarii nu se mai întoarseră niciodată.

În felul acesta, în secolul al doisprezecelea, se nascusera triadele, devenind din ce în ce mai puternice în următorii opt sute de ani. Fiecare triadă avea propriile ei ritualuri, parole şi strîngeri de mînă speciale, poeme, legende şi istorie, *fiecare făcînd jurăminte* de loialitate faţă de clan, jurăminte de sînge, cunoscute sub numele de *hong mon*, puterea lor crescînd pînă cînd au devenit clasele conducătoare din Hong Kong şi din lumea afacerilor internaţionale. Ei erau cei mai onoraţi şi mai respectaţi oameni de afaceri.

Cei răi i-au imitat repede, constituind triadele rebele care au pus mîna pe putere. Ele se numeau Chiu Chao.

În acelaşi timp, îşi întăreau poziţiile. Silk Dragons, White Palms, 14 K, Thin Blade Gang, House of Seven Hands şi altele, înghiţind tot ceea ce era corupt – jocuri de noroc, prostituţie, cămătărie, comerţ cu sclavi albi, droguri, contrabandă, piaţa neagră – conducînd toate acestea în mod necruţător, concentrîndu-se mai ales pe cruzime şi crimă şi sfidîndu-şi adversarii. Aceştia erau mafioţii Orientului.

Triadele existau de opt sute de ani. Chiu Chao avea şapte sute nouăzeci de ani. Fusese nevoie numai de zece ani ca să înceapă corupţia.

Triadele rele îşi împărţiseră între ele lumea interlopă, fiecare luîndu-şi partea sa. Cea mai profitabilă dintre ele era imperiul de droguri al lui Silk Dragons care se extindea cu o iuţeală diabolică. Spre sfîrşitul anilor şaizeci, s-a deschis în Vietnam o nouă şi bogată piaţă, unde aduceau heroină chinezească pură de la Golden Triangle din Thailanda, prin Hong Kong, şi o comer-

cializau în Saigon sau o transportau cu vasele pe fluviul Mekong direct în Vietnam, iar acolo o vindeau soldaților americani cu doi dolari plicul.

White Powder Mama a devenit sufletul și salvarea soldaților americani, cu prețioasele lui pachețele de visuri, izbăvirea lor de necazuri. Prin procedee viclene a reușit să înființeze o nouă piață de alb de China – heroină pură – în Statele Unite, unde pînă atunci era la mare preț heroina mexicană sau turcească. Folosindu-se de soldații americani care se drogau, Silk Dragons s-a întins peste ocean în America. White Powder Mama era, de fapt, Ma Bing Sum, *san wong*-ul, „nașul lui Silk Dragons". White Powder Mama și Lee Fong, călăul său Red Pole, care era și fratele său, erau cei mai temuți oameni în Hong Kong și aveau atîta putere, încît au recrutat pe cinci dintre membrii brigăzii antidrog din Hong Kong, care își ziceau Dragon's Breath, ca să controleze transportul de pe fluviu.

Primăvara, 1973, Christian Hatcher intră în acțiune.

Se aflau în camera din spate a clubului ofițerilor din Cam Ranh Bay, care devenise portul cu cea mai mare activitate din lume, locul de unde plecau toți bărbații și armele spre războiul nedeclarat din Vietnam. În comparație cu restul țării, Cam Ranh era clubul select al orașului, cu excepția nopților cînd năvăleau militarii și spărgeau tot ce găseau. Pentru Hatcher, în zilele acelea, cinci minute departe de India erau ca o vacanță de șase luni.

– Am o slujbă pentru tine, îi spuse Sloan.

– Mda, răspunse Hatcher.

Auzise refrenul ăsta de multe ori pînă atunci.

– Avem o problemă serioasă aici.

– Lasă gluma, răspunse Hatcher rîzînd.

– Vreau să spun, în afară de război, zise Sloan. Ai auzit de Silk Dragons?

Hatcher dădu din cap afirmativ.

– Te referi la White Powder Mama?

Sloan încuviință.

– Ma Bing Sum și grupul lui de traficanți de droguri.

– Sînt aici dintotdeauna, replică Hatcher ridicînd din umeri. Este problema poliției din Hong Kong.

– Nu mai este. Ne ocupăm noi de ei, prietene, continuă Sloan. Avem o problemă serioasă cu drogurile în Nam şi cea mai mare parte vine în josul fluviului de la Triunghi. Acest White Powder Mama a devenit principalul buboi în fundul nostru. Are cinci acoliţi care fac contrabandă pe fluviile din Thailanda. Foşti poliţişti în Hong Kong care îşi spun Dragon's Breath. Toţi, nişte netrebnici. Buffalo Bill vrea să le tragă un picior în fund, să le dea o lecţie.

– Ei şi?

– Şi, tu cunoşti fluviul. Formează-ţi două, trei grupe, ia-ţi cîteva şalupe blindate, pot să-ţi dau oamenii de care ai nevoie – pe Crips, Seals, Berets, numeşte-i. Poţi să iei pe oricine. Vreau să-i prinzi pe toţi, vreau ca Dragon's Breath să fie de domeniul trecutului şi asta repede de tot.

– În regulă, spuse Hatcher, nepăsător, dar vreau să-ţi sugerez o alternativă.

– Dă-i drumul.

– Dacă procedez aşa cum vrei tu, mă dau de gol.

– Atunci, ce propui?

– Am să iau trei cuţitari, pe Molly McGuire, pe Chet Rodriguez – se gîndi un minut – şi pe Bear Newton. Restul vor fi orientali. O să ne prefacem că vrem să-i jefuim. Eu voi fi şeful, dar o să stau în umbră. La naiba, vom purta măşti, o să-i băgăm în sperieţi pe aceşti ticăloşi. În orice alt fel am proceda, sînt terminat şi încasăm zece ani de pîrnaie.

– Unde o să găseşti orientali care să fie destul de buni pentru o astfel de treabă? întrebă Sloan sceptic.

– Asta-i treaba mea.

– Am nevoie de douăzeci şi patru de oameni, cei mai buni cuţitari care pot fi cumpăraţi, îi spuse Hatcher lui China Cohen. Oameni care să primească ordine şi să le execute fără să ceară explicaţii. După ce se înţeleseseră despre oamenii care vor fi angajaţi, tăcură.

– Care-i şmecheria?

– Nu e nevoie să ştii.

Venind rațe și străbătînd fluviul în timpul nopții, înarmați cu douăzeci de tunuri mike-mike și bombe cu termit, cu pistoale Uzi și cuțite K-Bar atacau locurile unde dormeau toxicomanii, purtau război deschis pe rîuri contra celor din Dragon's Breath care aduceau heroină în josul fluviului Mekong. În trei luni, micul grup al lui Hatcher pusese mîna pe două duzini de încarcătură cu heroină. În trei luni, patru dintre cei cinci membri ai lui Dragon's Breath simțiră oțelul rece și lama cuțitelor în gîturile lor, muriră repede și liniștit, în timp ce bărcile și încarcătura lor nenorocita le fuseseră furate de sub nas, duse departe în susul apei și arse. Numai un singur membru din Dragon's Breath scăpă renegaților lui Hatcher.

Doi ani mai tîrziu: aeroportul Singapore. Lee Fong, Red Pole călăul, Numărul Doi a lui White Powder Mama, îl căuta de aproape doi ani pe Hatcher, fără nici un rezultat. În cele din urmă, Fong îl văzu, după ce îl urmărise zile întregi, așteptînd momentul potrivit ca să-l omoare în maniera clasică, un stilet înfipt la baza gîtului, tăindu-i sistemul nervos și vena jugulară în același timp – un act care să spele rușinea și să-i dovedească lui White Powder Mama că merita încă să fie Numărul Doi la Silk Dragon.

Hatcher fusese pe urmele lui de la început, el știa că Fong avea să-l caute ca să-l omoare, așa că pentru el era floare la ureche să-l momească.

Hatcher se îndreptă spre turnul de control. Se întunecase și platforma era pustie. Privi cum își lua zborul un avion, auzi ușa deschizîndu-se și închizîndu-se ușor în spatele lui, apoi zgomotul pașilor apropiindu-se. Se aplecă de parcă ar fi vrut să-și încheie șireturile de la pantofi. Pașii se iuțiră și ajunseră lîngă el.

Hatcher se răsuci și, cu o mișcare rapidă, îi împlîntă stiletul în coastă, înfigîndu-l cu putere în inima lui Fong, privindu-l drept în față, atît de aproape, încît simți pe obraz răsuflarea muribundă a călăului de la Silk Dragon. Îi prinse mîna într-o încleștare de oțel și i-o ținu pînă simți scurgîndu-se ultima picătură de viață din corpul asasinului.

– *Joi gin,* Fong, zise el și îl lăsă să cadă.

Două săptămîni mai tîrziu, White Powder Mama muri pe o stradă din Wanchai, ucis de o mitralieră dintr-un club de noapte. Domnia Silk Dragon-ilor se sfîrşi. White Palms preluă conducerea şi, ca să-şi dovedească compatimirea faţă de ei, atrase pe mulţi dintre membrii de la Silk Dragons în clica lor.

Unul dintre ei era Tollie Fong, fiul lui Lee Fong. Acum, cu doisprezece ani mai tîrziu, el era Red Pole la Triada White Palms, pe punctul de a deveni conducătorul ei. Ca asasin la White Palms, Tollie Fong era, probabil, cel mai periculos om din lume. Ca *sang wong*, puterea lui era zdrobitoare. Numărul Unu al lui în Hong Kong era Joe Lung, ultimul membru din Dragon's Breath, singurul care scăpase gherilelor lui Hatcher.

Amîndoi făcuseră jurămînt să-l omoare pe Hatcher.

Ei nu operau în Macao.

Instinctul lui Hatcher îi spunea că, dacă Varney ştia că el se găseşte în Hong Kong, probabil ştiau şi cei din White Palms.

– ... să-i jefuiţi, spunea Varney.

– Ce-ai spus? întrebă Hatcher.

– Am spus că, de fapt, au un cui împotriva dumitale pentru că le-ai furat marfa.

Secretul fusese bine păstrat. După cîte ştiau Varney, întregul Hong Kong sau chiar Interpolul, Hatcher fusese un ticălos care acum coopera cu guvernul. Hatcher îşi dădea seama că Varney nu venise ca să-i ofere „bunăvoinţa Coroanei". Venise să-l evalueze, să vadă dacă era un tip cumsecade sau mai era încă un ticălos. Asta era clar.

Sergentul Varney era destul de isteţ ca să-şi dea seama că pe Hatcher nu-l interesa ajutorul pe care i-l oferea. Acesta era un individ periculos.

– Vă sugerez să fiţi extrem de prudent atîta timp cît staţi aici, zise Varney, îndreptîndu-se spre uşă. Sînteţi primul pe lista lui Tollie Fong. Dacă el sau Joe Lung află că sînteţi în Hong Kong, nimic nu-i va opri ca să vă ucidă. Ca ofiţer de poliţie, cred că nu este cazul să vă spun că aş prefera să previn asta.

– Apreciez interesul dumitale, spuse Hatcher. După cum ţi-am mai spus, vom pleca amîndoi într-o zi sau două. Voi încerca să fiu cu băgare de seamă.

Varney îi întinse lui Hatcher cartea sa de vizită.

– Dacă aveţi nevoie de ajutor, sunaţi-mă. Numărul de telefon unde mă puteţi găsi noaptea este notat pe verso. Vă asigur că vom acţiona cît mai repede posibil.

Sergentul se îndreptă bătos spre uşă şi ieşi făcînd o scurtă plecăciune.

Hatcher era bănuitor şi plictisit de amestecul lui Varney.

– Am nişte treburi de rezolvat aici, Harry, zise Hatcher. Categoric nu am nevoie ca linguşitorul ăsta bătos să se tîrască în spatele meu.

– Nu-ţi baga nasul în Macao, da? zise Sloan.

– Nu-mi duce grija...

– Fereşte-te de Tollie Fong şi de triade.

– N-am de gînd să mă întîlnesc cu Fong şi cu prietenii lui.

– Ai să sfîrşeşti plutind în golf. Nu mi-ar plăcea deloc să fiu nevoit să explic asta.

– Eşti de-a dreptul sentimental.

– Înţelegi ce vreau să spun.

– Înţeleg perfect ce vrei să spui. Şi nu am de gînd să sfîrşesc plutind pe nicăieri.

– Las-o mai încet cu White Palms, altfel te vor ucide.

– Ultima oară nu mi s-a întîmplat nimic.

– Nu fi atît de încrezut, spuse Sloan cu blîndeţe. Tollie Fong *este* acum stăpîn în Triada White Palms, Joe Lung este băiatul numărul unu în Hong Kong. Amîndoi au jurat să te facă pulbere. Dacă nu eşti la Bangkok sîmbătă, pun copoii pe urma ta.

– Ne întîlnim la Imperial, şopti Hatcher. La D'jit Pochana, sîmbătă, să luăm micul dejun, la ora obişnuită.

– Sigur.

– Şi încă ceva. Pune-l pe individul ăla ambiţios din America, Flitcraft, să-şi verifice computerul. Să afle dacă în Vietnam a fost un lagăr care-şi schimba locul. Presupun că era un lagăr provizoriu lîngă frontiera cu Laos. S-ar putea să se fi numit – Lagărul Fantomă – sau cam aşa ceva.

– Am să văd ce pot face. O să-i spun să-ţi telefoneze.

– Am şi eu numărul lui. O să-l sun eu.

– În regulă, spuse Sloan după un moment de gîndire. Fii prudent.

– Întotdeauna am fost prudent, răspunse Hatcher.

Hatcher se întoarse în camera lui şi închise uşa. Nu se deranjă să-i stingă lumina lui Sloan.

Ieşi pe balcon şi privi pe deasupra golfului la Victoria Peak şi la fortăreaţa lui Cohen din vîrful muntelui. O mulţime de lucruri se schimbaseră în ultima oră. Acum ştia că *trebuia* să-l vadă pe Cohen.

Fiecare trebuie să plătească pentru păcatele lui, spusese cîndva 126.

Întrebările pe care şi le punea Hatcher erau: cine era păcătosul, împotriva cui păcătuise şi cine va trebui să plătească?

OPŢIUNI

Instinctele lui Hatcher erau treze mereu. Sloan va avea versiunea poliţiei despre ceea ce s-a întîmplat şi-l va căuta pe Wol Pot pînă cînd Hatcher se va duce la Bangkok, aşa că nu trebuia să-şi facă griji. Dacă l-au pierdut pe Wol Pot, Hatcher trebuia să ia alte decizii. Dar ele erau riscante. Întrebarea pe care şi-o punea era: să renunţe la plan şi să se întoarcă în Georgia? Dintr-o dată afacerea Cody luase o întorsătură proastă. Complicaţiile se înmulţeau. Un om fusese omorît şi acum Brigada Triadelor din Hong Kong părea să fie amestecată în afacerea asta. Vizita de „curtoazie" a lui Varney declanşase imediat mai multe semnale de alarmă în mintea lui Hatcher. Nu mai era o simplă problemă de a da de urma cuiva. Se transformase în ceva fatal.

Îşi întocmi planul repede, bazat pe logică. Dacă lagărul fantomă descris de Schwartz existase cu adevărat, ar trebui ca oamenii din susul fluviului în Chin Chin să ştie despre el. Asta însemna că avea nevoie de ajutorul lui Cohen. Hatcher decise să ia legătura cu vechiul lui prieten, apoi să aştepte să vadă dacă Flitcraft a găsit ceva interesant.

Privi în sus spre Victoria Peak la casa care ştia că este a lui Cohen, întrebîndu-se dacă anii îl schimbaseră. Era oare tot atît de puternic cum fusese pe vremuri? Şi ce s-o fi întîmplat cu Daphne?

Mai putea să aibă încredere în vechii lui prieteni?

Forma numărul pe care şi-l mai amintea încă după atîţia ani. O voce ascuţită răspunse: *Jo sahn.*

– Păcătosule, mîrîi Hatcher. Tot calic ai rămas de nu te înduri să-ţi iei o secretară după atîţia ani.

După o pauză lungă o voce uluită rosti aproape şoptind:

– Christian?

– Aha. N-ai uitat, îi răspunse Hatcher tot în şoaptă.

– Christian! strigă Cohen. Christoase, am auzit că ai murit.

– Asta înseamnă să te iei după zvonuri.

– Dumnezeule, nu pot să cred. Eşti aici?

– Prin apropiere.

– De ce vorbeşti în şoaptă, ai necazuri? întrebă Cohen pe un ton confidenţial.

– Este o poveste lungă şi, nu, nu am necazuri... cel puţin, acum.

– Mişcă-ţi fundul pînă aici... acum! Dumnezeule, aşteaptă pînă îi spun Tianei. Nu pot să cred aşa ceva, omule, mi-e absolut imposibil să cred! Hatcher a înviat din morţi!

Emoţia lui China Cohen părea să fie sinceră şi Hatcher se simţi mai bine după ce închise telefonul. În sufletul lui, credea că China îi era încă un prieten loial. Dar acesta era Hong Kong. Aici loialitatea se schimba tot atît de repede ca şi vîntul.

Joe Lung nu se scula niciodată înainte de prînz. El îşi petrecea serile la cazinoul Monitor sau făcea cîte un tur prin barurile de noapte. Dacă pipiţele pe care la agăţa erau subţirele, îşi termina noaptea într-unul dintre numeroasele bordeluri din Macao. Lung se culca rar înainte de trei sau patru dimineaţa şi îşi schimba rareori programul, numai dacă intervenea ceva în slujba lui.

Locuia într-una dintre casele noi, care începeau deja să strice frumuseţea de secole a oraşului Macao, orăşelul de la poarta de intrare în China.

Se mişcă şi se întinse peste femeia de lîngă el. Era blondă, o frumuseţe pe care o agăţase cu o noapte înainte în Fire Duck Club[1]. Lui Lung îi plăceau femeile *gwai-lo* şi asta era mai sălbatică decît altele. Ea gemu şi se întoarse pe spate, adormită

1 Clubul Raţei de Foc (n.trad.).

încă. El se întoarse pe-o parte și se strînse lîngă ea, strecurîndu-și mîna sub cuvertura de mătase. Începu s-o mîngîie ca s-o trezească.

Telefonul începu să sune. Plictisit, se întoarse cu spatele la femeie și răspunse cu o voce morocănoasă.

– Hatcher este aici. Camera 512, la hotelul Peninsula, spuse cineva în chineză, la capătul celălalt al firului.

Lung se ridică în capul oaselor.

– Nu cumva este o greșeală?

În vocea lui era grabă.

– Nu-i nici o greșeală. Este Hatcher.

– Acum este acolo?

– *Hai*, dar cine știe pînă cînd.

– *Mm goi*, spuse Lung și închise telefonul.

Inima începu să-i bată puternic. Cu mult timp în urmă, Lung renunțase la orice speranță de a mai răzbuna uciderea partenerilor săi de către Hatcher. Apoi Tollie Fong jurase să-l omoare și de cînd acesta era șeful lui, posibilitatea de răzbunare devenise prea puțin probabilă. Ședea întins pe pat și se holba în tavan, zîmbind, deoarece Tollie Fong nu era în oraș. Ce surpriză plăcută ar fi, se gîndi Lung, să-l înjunghie pe *gwai-lo* înainte de întoarcerea lui Fong. De altfel, Tollie Fong l-ar executa singur.

Fata răspunse avansurilor. Era fascinată de pumnalul tatuat pe antebrațul lui, excitată de corpul mușchiulos, iar încercările nereușite de a vorbi englezește îl făceau atrăgător. Era o nouă experiență pentru ea să facă dragoste cu cineva a cărei cultură era total diferită de a ei. La început, îi fusese frică de brutalitatea lui, gîndindu-se că, probabil, era membrul vreunei secte orientale și-i putea face rău. Dar acesta era felul lui de a se purta și, pînă la urmă, experiența sexuală cu el se dovedi a fi cea mai satisfăcătoare din viața ei. Se aplecă peste el și îi atinse sexul. El îi dădu o palmă peste fund.

– O să facem dragoste din nou, mai tîrziu, spuse el englezește. Acum am treabă.

După ce o expedie la hotel, Lung făcu un duș rece. Se șterse, deschise un sertar din dormitor și scoase un pumnal îngust cu teaca din piele de vițel. O legă bine de brațul stîng, acoperindu-și tatuajul, apoi se îmbrăcă cu haine obișnuite de muncitor, pan-

taloni negri de satin şi o cămaşă cu mîneci lungi, după care se studie atent în oglindă, privind insistent la imaginea reflectată a unei ţinte pentru săgeţi, în spatele lui, pe perete.

Lung îşi încrucişă mîinile pe piept, apoi se răsuci, lovind puternic aerul cu mîna dreaptă, îşi scoase pumnalul şi îl aruncă. Lama de argint străluci în lumina soarelui de dimineaţă, atinse centrul ţintei şi rămase înfiptă acolo, cu mînerul vibrînd.

Zîmbi şi scoase un murmur de satisfacţie. Ce spunea micul *gwai-lo*? Exerciţiul duce la perfecţiune?

Hatcher îşi verificase bagajele în drum spre Bangkok, aşa că luă cu el numai o valiză cu schimburi, necesarul pentru noapte şi valiza Halliburton. Le luă pe amîndouă cînd plecă. Se duse mai întîi la magazinul de băuturi din holul hotelului unde se găseau specialităţi şi cumpără o sticlă de vin, Lafite Rothschild î72 care i se părea potrivit cu acest prilej. După ce plecă de la hotel, dădu colţul şi merse pe Nathan Street privind în vitrinele magazinelor, iscodind prin reflecţia geamurilor ce se petrecea în spatele lui. Ceva mai departe de parcul Kowloon observă maşina.

Doi bărbaţi. Unul în maşină, celălalt pe jos. Unul era oriental, celălalt, occidental. Pe parcursul a cinci blocuri se opriră de două ori. Destul de bine.

Hatcher era sigur că erau oamenii lui Varney şi deveni mai bănuitor în legătură cu poliţistul din Hong Kong. Era posibil ca numele lui să fi fost descoperit de computer. Dar, după atîţia ani, nu avea nici un sens să se intereseze atît de mult de el. Toţi poliţiştii din lume erau ocupaţi pînă peste cap. Era foarte suspect ca să-l „protejeze" pe Hatcher fără ca să le-o fi cerut.

Străbătu parcul şi o luă înapoi pe aleea Kowloon spre Star Ferry, se urcă pe feribot, ducîndu-se lîngă pupă şi privind spre golf. Spre surprinderea lui, cei doi nu-l mai urmăreau. Bărbatul care mergea pe jos se urcă în maşină şi cînd feribotul porni o luară pe Salisbury Road.

Erau al naibii de buni, gîndi Hatcher. Îşi preveniseră oamenii de pe insulă. Celelalte iscoade îl vor urmări cînd va ajunge acolo. Va trebui să le dejoace planurile cînd va ajunge pe insulă.

Nu vroia ca Varney şi Brigada Triadelor să ştie că se duce să-i facă o vizită lui Tsu Fi.

Joe Lung intră în hotel prin intrarea de serviciu. Datorită uniformei pe care o purta, putea fi uşor confundat cu unul dintre muncitorii ce lucrau la hotel. Urcă direct la etajul al cincilea şi descuie repede uşa lui Hatcher. Vigilent, o întredeschise uşor, apoi făcu un salt înăuntru şi o închise fără zgomot. Intră prudent în cameră şi cercetă peste tot.

Hatcher nu era acolo, nici bagajul lui.

Lung se opri în mijlocul camerei şi gîndi. O fi plecat din oraş? Poate, chiar acum, era în drum spre aeroport.

Se duse în hol şi ceru prin telefon legatura cu recepţia. Domnul Hatcher din camera 512 a plecat? Nu, raspunse cel de la recepţie.

Eşecul temporar nu-l afectă vizibil pe Lung. Era un om răbdător, obişnuit cu obstacole. Le depăşea cu *uşurinţă*. Dar poate că ar fi trebuit să-şi schimbe planul. Evident, trebuia să folosească alte metode.

Cînd feribotul acostă, Hatcher o luă înainte, apoi se întoarse la dreapta pe Connaught Street spre centrul comercial al oraşului. Bătea un vînt uşor şi din Hong Kong răzbăteau sunete de muzică, de claxoane, rîsete şi sirene ale vaselor, freamătul smochinilor indieni şi frînturi de conversaţie.

Se comportă ca un turist, trecînd pe lîngă cluburile de noapte din Wanchai, unde Suzie Wong se îndrăgostise de un american şi murise pentru păcatul ei. Muzica americană urla din difuzoarele instalate la intrarea cluburilor. Fetele purtau blugi americani şi erau strident machiate.

Pe măsură ce se apropia de cartierul comerical, îmbulzeala era mai mare, aşa că îşi croi drum pe marginea străzii, oprindu-se din cînd în cînd să vadă dacă era urmărit. În urma lui erau alţi doi bărbaţi. Cînd ajunse la poarta dărăpănată care marca începutul cunoscutei Cat Street, fu prins în mulţimea de turişti care se înghesuia să intre prin magazine, după chilipiruri.

Hatcher intră pe artera principală, mergînd cot la cot cu mulţimea. Se apropie de salonul de acupunctură unde se întîlnise

prima oară cu Cohen, își aminti de biroul prăfuit cu scaune incomode și se gîndi să taie drumul ca să scape de urmăritori. Nu, își zise el, ar fi prea vizibil.

Își îndoi genunchii, lăsîndu-se pe vine, încît capul nu i se mai putea vedea în mulțime. Merse așa pînă cînd ajunse în fața unui mic magazin cu îmbrăcăminte, înghesuit printre altele. Înauntru se găseau atîtea mărfuri, încît nu puteau să vadă prin vitrina. Dădu buzna înauntru.

Cel care îl urmărea îl pierdu prin forfota de oameni. Se gîndi că parcă îl văzuse intrînd în magazin și se năpusti într-acolo făcîndu-și loc cu coatele printre trecători.

Magazinul era plin pînă la refuz cu teancuri de blugi și îmbrăcăminte de sport. Cămăși și bluze erau stivuite din podea pînă în tavan, iar cumpărătorii ședeau la rînd căutînd mărfuri ieftine. Hatcher străbătu magazinul, ieși prin ușa din spate, se întoarse în Connaught Street, sări în prima ricșă pe care o văzu. Se lăsă pe spate în scaun ca să nu fie văzut.

– La funicular și grăbește-te, îi spuse băiatului cu ricșa, în chineză.

Nu se mai uită înapoi.

Pe Cat Street, bărbatul care îl urmărea ieși pe ușa din dos a magazinului și se uită în dreapta și în stînga. Nici urmă Hatcher. Își scoase walkie-talkie-ul și apăsă pe buton.

– Mi-a scăpat, spuse el cu ciudă.

Băiatul merse cu ricșa la trap pe Connaught Street pînă la Garden, apoi se întoarse la funicularul spre Victoria Peak. Hatcher îi plăti, ieși din rișcă, privind în josul străzii. Era numai traficul obișnuit.

Pînă aici, toate bune, se gîndi el și intră în funicular.

TSU FI CEL ALB

Din balconul casei sale, de pe partea lui Victoria Peak, Cohen urmări funicularul urcînd pe munte. Îl văzuse pe Hatcher sosind cu ricșa și urcîndu-se în funicular. Cohen supraveghease, de asemenea, strada și parcul să vadă dacă cineva l-ar putea urmări pe prietenul său. Nu văzu nimic suspect. Dar cu Hatcher

nu puteai fi niciodată sigur și, acum, apărînd dintr-o dată după atîția ani, se gîndea ce s-o fi întîmplat cu vechiul său prieten.

Cohen se lăsă purtat de gînduri înapoi la o noapte întunecoasă, în susul fluviului, cînd începuse prietenia lui cu Hatcher.

Cohen se întorcea de la Ts'e K'am Men Ti cu o încărcătură de mărfuri de contrabandă, cînd văzu conturîndu-se în urma lui o barcă plină de piraţi care trăgeau focuri de avertisment în aer. Cohen avea numai o jumătate de duzină de oameni cu el. Pînă acum nimeni, nimeni nu-l atacase pe Tsu Fi, un fapt de care, din nefericire, aceste lepădături de pe fluviu nu ţinuseră seama. Ei ordonară celor două bărci ale sale să se apropie.

După aceea Cohen auzi zgomotul motoarelor şi văzu o canonieră neagră ca smoala ivindu-se din întuneric. Avea aspectul unui vas fluvial american, dar nu avea nici un indicator pe el. În picioare, la proră, era un bărbat alb pe care îl văzuse în susul fluviului cu cîteva luni în urmă. Îşi aminti numele lui: Hatcher. O duzină de tîlhari înarmaţi erau aliniaţi de-a lungul parapetului canonierei lui Hatcher. Apoi Cohen observă că tunarul, care mînuia un M-60 din turelă, purta o cămaşă cu însemnele americane pe mînecă. Un sergent? Erau oare soldaţi americani? se întrebă el. Nimeni altcineva nu avea uniformă. Hatcher purta pantaloni de camuflaj şi o tunică cenuşie, însă aşa purtau toţi acum. Avu loc o conversaţie şi, deşi Cohen nu-l auzi pe Hatcher, indiferent ce zise avu efect. Piraţii se întoarseră şi porniră în josul fluviului. Hatcher se opri chiar lîngă barca mică şi elegantă a lui Cohen.

– Ne întîlnim iar, zise el zîmbind.

– Aşa este, prietene, aşa este, replică Cohen. De unde naiba ai apărut? Nu că m-aş plînge.

– Sîntem pe urmele voastre de o jumătate de oră, răspunse Hatcher. Apoi aceste gorile au ieşit din golf şi s-au ţinut de voi, aşa că m-am gîndit că ar fi mai bine să verificăm.

– Îţi rămîn îndatorat, zise Cohen făcînd o plecăciune.

– Am să ţin minte ce spui, zise Hatcher. Vino la bord, dau ceva de băut.

Canoniera fusese amenajată de Hatcher și oamenii lui. Era o ambarcațiune lustruită și rapidă, construită pentru operațiuni urgente. Avea un loc mic de cazare pentru echipaj, o bucătărie foarte bine aprovizionată și cîteva guri de foc. Era mai blindată decît un tanc și vopsită în negru de culoarea cărbunelui. Echipajul lui Hatcher, care se compunea dintr-o duzină de bărboși, era o amestecătură ca aceea a gangsterilor pe care tocmai îi alungase. Hatcher îl conduse în mica lui cabină spartană, unde se găsea un dulap cu băuturi, o masă acoperită cu hărțile rîurilor și un hamac legat de grinzi. Cohen nu-i puse nici o întrebare gazdei. Hatcher scoase o sticlă cu gin din dulap și turnă cîte o porție zdravănă pentru fiecare.

– Încotro vă îndreptați? întrebă Cohen prudent.

– Înapoi în Hong Kong, răspunse Hatcher.

Fața lui Cohen se lumină.

– Sînt încîntat. Aceea este o zonă pe care o cunosc foarte bine. Vei fi oaspetele meu tot timpul cît vei sta în colonie. Mi-ar face mare plăcere.

Hatcher zîmbi și ridică paharul.

– Cine ar putea să refuze o invitație ca asta?

Următoarele două săptămîni, Cohen îl tratase pe Hatcher ca pe un prinț moștenitor. Stîrniseră panică din Macao pînă la Kowloon. Un timp minunat, un timp pentru a se lega o prietenie bazată pe încredere. Deveniră camarazi. Hatcher era primul prieten al lui Cohen, iar Cohen era primul prieten adevărat al lui Hatcher, după Murph Cody. Cohen îșI iniția prietenul în operațiunile triadelor din Hong Kong, în timp ce Hatcher îl informa cu regularitate cam pe unde obișnuiau să patruleze englezii. Dar ceea ce întărise și mai mult prietenia lor era că se simpatizau într-adevăr unul pe celălalt. Cei doi bărbați solitari își făceau confidențe și prietenia lor se cimentă în așa fel, încît rezistă de-a lungul anilor. Cînd Cohen era Tsu Fi și putea să colinde rîurile fără să țină seamă de piedicile pe care i le punea Sam-Sam Sam, avea întotdeauna sentimentul că Hatcher era pe undeva prin apropiere, în caz că dădea de necaz. Apoi, dintr-o dată, așa cum apăruse pe fluviu, Hatcher dispăruse fără nici un cuvînt. Dispariițiile nu erau genul lui Hatcher.

Acum pulsul lui Cohen se acceleră la perspectiva că-şi va revedea prietenul.

Hatcher era, de asemenea, emoţionat la gîndul că îl va vedea pe Tsu Fi cel alb. După prima lor întîlnire, se interesase despre el cu ocazia incursiunilor pe care le făcea din cînd în cînd în Hong Kong. Nu auzise decît zvonuri neclare şi nu aflase nimic deosebit, pînă într-o noapte cînd fusese la băut cu nişte reporteri în Godown Bar pe Connaught Street. Era un local plăcut datorită vioaiei formaţii muzicale americane Dixieland şi a băuturilor bune. Acolo, un fost reporter cam pilit, care se numea Charlie Rawlson, ciuli urechea cînd Hatcher pomeni de Cohen.

– L-am cunoscut cînd, spuse el în timp ce bea un pahar de gin de Bombay cu suc de lămîie, eram colegi la Harvard.

– Harvard! spuse Sid Barnaby, un corespondent de la revista *Time*.

– Tipul ăsta era o figură, rosti Rawlson gesticulînd.

– În anii şaizeci, începu Rawlson. Pe vremea aceea, Cohen era batjocura universităţii. Puteai să-l vezi traversînd scuarul Harvard, cu servieta strînsă bine la piept, ca şi cînd i-ar fi fost frică să nu i-o fure cineva, ascunsă sub barba care-i atîrna ca nişte ciucuri. Nu vorbea cu nimeni, era un tip foarte retras. Tatăl lui era un avocat dibaci în Westchester sau aşa ceva. Părinţii erau mîndri de el. Summa cum laude la Princetown, diplomă la Harvard. Cînd şi-a luat doctoratul, toate companiile mari din ţară şedeau la rînd să-i ia interviuri. Apoi au descoperit că era un tip fără nici un sentiment faţă de semenii săi, un geniu care de-abia spunea bună ziua unui străin. Era destinat să fie un singuratic. De fapt, era un individ timid, asta era. Timiditatea a fost inventată, ca să-l definească pe bătrînul Cohen.

– Şi ce s-a întîmplat? întrebă Hatcher.

– Părinţii lui s-au gîndit că avea nevoie să facă o croazieră în jurul lumii, ca să se integreze în societate. „E timpul să te distrezi puţin, i-a spus tatăl lui. Găseşte-ţi o femeie drăguţă şi ai să vezi cum trăieşte cealaltă jumătate". Ei bine, bătrînul nu-şi putea imagina limitele pînă la care avea să-l ducă pe Cohen sfatul său. Aceasta a fost ultima ştire pe care am auzit-o despre el pînă aproape acum un an, cînd l-am văzut ieşind dintr-o bancă pe

strada Connaught, îmbrăcat într-un *cheongsam* roşu de mătase. S-a urcat într-un Rolls-Royş şi a întins-o. Dumnezeu ştie ce s-a întîmplat cu el în toţi anii ăştia.

Mai tîrziu, Cohen a completat spaţiile goale pentru Hatcher.

Pe balconul său, Cohen, de asemenea, se lăsa în voia amintirilor, gîndindu-se cînd văzuse pentru prima oară portul Hong Kong. Statuse ascuns în cabina lui tot drumul de la San Francisco, temîndu-se să dea ochii cu străinii care erau pe vas. În prima noapte, se strecură pe punte ca să privească împrejurimile şi fu copleşit de impresionantul pisc al muntelui, de luminile oraşului, de şampanele care înconjurau marele vas şi de copiii care cerşeau. Atunci fu agăţat de un casier numit Ringer, un tip experimentat şi pervers căruia i se făcu sincer milă de el.

– Ascultă aici, domnule, mă duc în Central District singur... Vrei să mă însoţeşti?

Cohen îi răspunse nervos, dar interesat:

– Acela este sectorul comercial, nu-i aşa?

– Da, răspunse Ringer, dar acolo sînt alte lucruri de văzut. Mă gîndeam că ţi-ar face plăcere să mergi la Fat Lady Lau's House of Orchids.

– Acela e un restaurant? întrebă Cohen.

– Păi, da, zise Ringer, pungaşul, cred că ai putea să-i spui şi aşa.

Era restaurant într-adevăr. Fat Lady Lau's era, poate, cel mai mare bordel din lume şi Ringer îl duse acolo.

Din clipa cînd Cohen intră pe uşa dublă la Fat Lady Lau's, viaţa lui se schimbă. Impulsurile lui sexuale fură stimulate şi o nouă uşă se deschise pentru el.

Zîmbi cînd îşi aduse aminte de noaptea aceea. Salonul era luminat cu lumînări roz şi menestreli chinezi cîntau pe undeva, fără să fie văzuţi. Bufetul! Bufetul era extraordinar de atrăgător. Toate felurile de gustări imaginabile erau expuse pe masă. Icre negre de morun din Marea Neagră, aripi de vrabie cu usturoi, preparate ca în Canton, aripioare de rechin şi supă de ciuperci condimentată cu oţet chinezesc, friptură de raţă din Peking pe *bao bing*, chifle *chun juan* umplute cu carne de porc şi calmar, legume fierte şi şampanie.

Dar femeile! Cohen era vrăjit. Toate se expuneau în acea plăcută licărire a luminărilor, ațițînd dorințele, fiecare în felul ei, fiecare îmbrăcată altfel, după ochiul experimentat al lui Fat Lady.

Una dintre ele purta o ispititoare cămașă de noapte franțuzească, alta un șal de dantelă transparent, alta un corset doar cu jartiere. Se găsea o frumusețe peruviană, înaltă, care purta o bluză în stil victorian, cu guler înalt și nimic altceva; o prințesă nubiană îmbrăcată cu ceva străveziu ca cerul. Euro-asiatice, japoneze, chinezoaice, thailandeze, egiptene, grecoaice și franțuzoaice. Mai erau africane și evreice. Era chiar și o prințesă indiano-americană și două gemene eschimose numite Mucklucks care lucrau împreună într-o cameră cu oglinzi.

Vizita mea întîmplătoare acolo a fost o experiență nemaipomenită, gîndi Cohen zîmbind.

Fat Lady Lau, care era slabă ca un manechin franțuzesc, înaltă și spătoasă, era singura femeie inabordabilă într-un loc unde totul era de vînzare.

– De ce i se spune Fat Lady? întrebă Cohen.

– Pentru că, prietene, răspunse Ringer, asta tentează orașul bogat.

Ochii ei experimentați își dădură seama de virginitatea lui Cohen și alese o bucățică bună pentru el. Plecă din cameră și se întoarse cu Tiana. Cohen își aminti – fetița aceea mai scundă decît el, de-abia dacă avea șaisprezece ani, înfășurată într-un sarong, cu părul strîns într-un mic coc, împodobit cu azalee și orhidee, și un breton negru pieptănat pe frunte. Ea îi zîmbi, cel mai dulce zîmbet pe care el îl văzuse vreodată, apoi se întinse, îi luă mîna și-l duse în paradis. Îl conduse în camera ei. Cohen își amintea fiecare colț luminat de cîte o lumînare, culorile pernelor împrăștiate pe jos, cada mare de baie cu picioare de bronz; își amintea cu cît talent alegea fiecare bucată din delicatesele etalate pe masă și-l hrănea, amestecînd gusturile cu un asemenea talent, încît simplul fapt al mîncatului era afrodisiac.

După aceea îl dezbrăcă încet, masîndu-i fiecare mușchi al trupului, își scoase pieptenii și florile din părul negru, lăsîndu-l să-i cadă peste umeri. Se ridică în capul oaselor, își desfăcu sarongul și îl aruncă pe podea, apoi se ridică în picioare lăsîndu-l să-i admire trupul. Îl conduse în baia plină cu nămol atît de

fierbinte, încît el abia putu să-l suporte, excitîndu-l şi regulîndu-l pînă aproape îl înnebunise. Amintindu-şi, Cohen îşi simţi sîngele fierbîndu-i în vine.

Cohen n-a mai plecat din oraş. Nu s-a mai întors pe vaporul cu care venise şi nici pe altul. Lumea lui a devenit Hong Kong-ul şi casa aceea victoriană din Wanchai, unde a învăţat să vorbească despre dragoste în orice limbă şi a făcut dragoste în toate felurile imaginabile.

Apoi, Cohen descoperi o altă latură a personalităţii sale, care statuse latentă în el timp de douăzeci şi şapte de ani. Îşi dădu seama că era un ticălos înnăscut, pentru care o escrocherie era cu mult mai interesantă decît fluctuaţiile dolarului pe piaţă sau orice alt lucru folositor. Descoperi contrabanda, samsarlîcul cu bani iliciţi, înşelarea patrulelor de la vamă pentru a introduce mărfuri de contrabandă în colonie. De asemenea, învăţă că în colonie informaţiile erau tot atît de preţioase cît mărfurile. El şi cu Tiana deveniseră prieteni cît şi amanţi. Ea îl învăţă să vorbească limba chineză, iar el o învăţă să vorbească limba engleză. Stilul de viaţă oriental era ca un magnet pentru el.

Cohen auzi prima oară, de la chinezi, despre Tsu Fi, Bătrînul care Muşcă aidoma Unui Dragon. Tsu Fi cocheta cu oamenii de afaceri din Central District, trăgînd sforile din umbră. Nu i se refuza nici un secret. Era temut de cei mai puternici magnaţi tîlhari din Vest. Ca să-l poţi vedea pe Tsu Fi, se spunea, e ca şi cum ai vrea să-l vezi pe Dumnezeu. Cohen şi-l închipuia ca pe portarul Panteonului. Obsesia lui era să-l întîlnească şi să-i afle secretele, dar Tsu Fi era greu de abordat şi, în plus, nu avea încredere în străini, *gwai-lo*.

Într-o noapte la Fat Lady Lau's, Tiana deschise uşa Panteonului.

Un client care venea întîmplător îi spusese, în mod confidenţial, că o femeie bogată îl angajase să-i omoare bărbatul. Ea nu ştia decît că femeia avea un nume de floare. Cohen consultă *Toole's Guide to the Crown* – ghidul oamenilor de afaceri din Hong Kong şi acolo găsi:

Hampton-Rhodes Overseas Transport, Ltd. Preşedinte şi director administrativ: Charles Rhodes. Iniţial, Hampton Shipping and Transport, Ltd. Fondată 1934, înregistrată: Aberdeen. Fondator,

Jonathan Hampton, mort: 1978. Numele schimbat: 1979. Căsătorit: *Iris* (născută Hampton), fiica fondatorului: 1975.

Verifică împreună cu prietenii săi activitatea bancară din Connaught Street și chiar în noaptea aceea o ruga pe Tiana să-i aranjeze o audiență la Tsu Fi.

– Dar, Robert, el n-o să facă niciodată afaceri cu un *gwai-lo*.

– Spune-i că acest *gwai-lo* o să-l pricopsească, îi spuse Cohen încrezător.

Planul era îndrăzneț, unul dintre motivele pentru care îl ispitea pe Cohen. Dar el știa să facă afaceri, singurul lucru pe care îl știa foarte bine. Ce lovitură ar fi dacă ar putea să-i afle secretele lui Tsu Fi.

Biroul lui Tsu Fi era pe gălăgioasa și aglomerata Cat Street, deasupra unui salon de acupunctură. Tsu Fi avea sediul în cele două camere de acolo de cînd lumea. Pe tăbliță de pe ușă scria simplu în limba chineză, „Wong" și dedesubt „Condimente".

Cohen era nervos, dar își dădea seama că nu trebuie să se observe acest lucru. După ce urcă scările, stătu puțin în fața ușii respirînd adînc, așteptînd să i se liniștească bătăile inimii, apoi intră într-o mică anticameră, nu mai mare decît o debara pentru haine. Prin ușă, putu să vadă interiorul biroului lui Tsu Fi care nu era cu mult mai mare. Era evident că bătrînul nu punea mare preț pe aspectul locului.

Tsu Fi ședea la fereastră în spatele unei simple mese de mahon, care avea pe ea numai un abac și un telefon negru, demodat. În fața mesei nu se găsea decît un singur scaun. Razele soarelui străluceau în jurul scaunului și praful gros din cameră se vedea în razele lui. Într-un colț se afla o casă de bani din tek, iar de cealaltă parte a camerei o măsuță cu un serviciu de ceai pe ea. Asta era tot.

Tsu Fi părea bătrîn, deși se ținea drept și ochii îi străluceau. Nu avea pielea zbîrcită, dar era aproape străvezie, ca un pergament și parcă îi ținea oasele să nu se împrăștie. Avea părul complet alb, tuns scurt și era proaspăt bărbierit. Îl privi pe Cohen cîteva secunde înainte de a ridica mîna și a-i face semn că poate

intră în cameră, cu o simplă mișcare a degetului arătător. Cohen se apropie de masă și îi întinse mîna.

– Sînt Robert Cohen, zise el într-o perfectă limbă chineză.

Tsu Fi se făcu că nu observă și își îndreptă mîna spre razele soarelui care străluceau prin praf, studiind umbra de pe podea.

– Cel puțin ești punctual, remarcă el cu o voce ascuțită și îi arăta scaunul gol.

Tsu Fi își puse mîinile pe birou și zise:

– Ei?

Cohen își drese vocea. Își pregătise ceea ce vroia să zică, așa că se lăsă pe spate, încercînd să stea comod pe scaunul care sfida confortul.

– Am o informație care cred că ne va folosi amîndurora. Am aflat că un om de afaceri de aici va fi omorît. Soția lui a angajat pe cineva să-l ucidă.

Bătrînul se uită la el, fără să facă vreo mișcare, sfredelindu-i ochii cu ai lui.

– Bărbatul este prost și leneș. Bea mult și își înșală nevasta. Tatăl lui a pus afacerea pe picioare, dar a murit. Societatea lui este pe ducă, dar, dacă moare, soția moștenește acțiunile și obține controlul companiei. O dată scăpată de el, va putea să angajeze oameni noi și să reorganizeze totul. Activul lor este foarte mare. După părerea mea, se pot întîmpla două lucruri: sau societatea se pune iar pe picioare, sau va fi înghițită de un consorțiu.

– Nu mai există și a treia posibilitate? întrebă Tsu Fi.

– Vrei să spui faliment? Puțin probabil. Femeia asta are resurse proprii. Mă îndoiesc că ar merge atît de departe, doar dacă ar avea intenția să redobîndească societatea.

– Ce legătură are asta cu mine? întrebă bătrînul.

Cohen zîmbi și se aplecă spre el.

– Cu noi! îi sugeră el.

– Nu mă interesează piața voastră americană. Este un joc al Vestului și mie nu-mi place.

– Înțeleg, zise Cohen insistent. Tsu Fi, dacă așteptăm pînă cînd acțiunile coboară – să zicem opt puncte – atunci punem mîna, să zicem, pe o jumătate de milion. Cînd va începe reorganizarea, acțiunile ar trebui să crească imediat.

– Și cît o să dureze asta?

– Şase luni, poate şapte.

– Şi pînă la cît crezi că o să urce?

– Estimez că ar putea să urce cel puţin douăzeci de puncte.

Tsu Fi făcu socoteala pe abac.

– Două, două milioane şi jumătate în şase luni, continuă Cohen, cu toate că îşi dădu seama că Tsu Fi făcuse calculul înaintea lui. Voi sta la pîndă în fiecare zi şi voi vinde la momentul potrivit.

– Şi ce doreşti?

Cohen se aplecă iar spre el, cu ochi sclipitori.

– Jumătate din profit, zise el, sigur pe sine.

Tsu Fi se uită la el. După un minut de tăcere, dădu din cap şi spuse:

– Nu.

– Bine, atunci haide s-o luăm altfel, socoti repede Cohen. Dumneata iei două milioane şi mie îmi dai şase sute de mii. Hai să rotunjesc, o jumătate de milion.

– Renunţi foarte uşor la o sută de mii de dolari, spuse Tsu Fi.

– Este uşor să renunţi la banii pe care încă nu îi ai, răspunse Cohen.

Tsu Fi zîmbi pentru prima oară. Bărbatul gwai-lo era încrezut, dar Tsu Fi auzise despre el. Era foarte deştept, se pricepea să facă afaceri. Lucrul cel mai important era că acest Cohen dovedise că ştia să se folosească de informaţii. Putea el să trateze afacerea cu îndrăzneală, dar trebuia să-i dea şi o lecţie. S-ar putea ca acest Cohen să-i deschidă uşi noi, uşi pe care el le evitase în trecut. Gîndul la o nouă aventură îi înfierbîntă sîngele.

– Şi nu te simţi obligat să previi această crimă? întrebă Tsu Fi.

– Este o problemă de familie, zise Cohen practic, ridicînd din umeri. În plus, dacă m-aş duce la poliţie, le-aş cauza neplăceri prietenilor mei.

Tsu Fi îşi mîngîie barba şi se uită la el cu fermitate.

– Cît o să dureze?

– Asta nu mai ştiu, dar cînd Rhodes o să moară, acţiunile vor scădea, iar noi trebuie să fim pregătiţi.

– Şi dacă nu punem mîna pe acţiuni?

Cohen zîmbi şi ridică din umeri.

– Atunci presupun că o să fiu într-o mare încurcătură, dar sînt pregătit să-mi asum riscul.

Tsu Fi încuviinţă încet din cap.

– Spune-mi cînd o să fii gata, spuse el, atunci o să-ţi dau răspunsul.

– Îmi va fi foarte greu să găsesc atunci un alt investitor, spuse Cohen.

Vrei răspunsul pe loc? întreba bătrînul surprins.

– Dacă nu te interesează, Tsu Fi, trebuie să caut pe altcineva.

Tsu Fi îl privi din nou, studiindu-l cu atenţie pe tînărul îndrăzneţ.

– Atunci, răspunsul meu este nu, zise bătrînul.

Asta îl dezumflă pe Cohen, dar îşi dădu seama că pe bătrîn îl interesa propunerea lui. Dacă plec o să se răzgîndească sau o să respingă ideea? se gîndi. Cohen era hotărît. Renunţarea ar fi un semn de slăbiciune şi el era mai interesat de cîştigarea încrederii lui Tsu Fi decît de afacerea propriu-zisă.

– Ei bine, domnule, îmi pare rău că v-am răpit timpul, zise Cohen şi dădu să plece.

Tsu Fi îşi întinse din nou mîna la soare şi privi în jos.

– La revedere, zise el.

Cohen se întoarse, porni spre uşă şi deodată auzi că Tsu Fi îl cheamă:

– Domnule Cohen, faţa dumitale începe să se ofilească. Du-te jos, la Ping, şi spune-i din partea mea că ai nevoie de ace.

Cohen îi urmă sfatul. Se instală într-un scaun de frizerie de modă veche, în timp ce Ping îi băga ace lungi şi subţiri de acupunctură în diverse locuri. Cohen se simţi relaxat după ce stătu treizeci de minute cu ochii închişi. După ce Ping îi scoase acele, Cohen deschise ochii. Tsu Fi stătea în picioare în faţa lui.

– Ţine-mă la curent, spuse el. Banii vor fi disponibili, zise şi ieşi din cameră.

Cohen alergă după el.

– Domnule? strigă el tare, în timp ce Tsu Fi urca scările.

Bătrînul se întoarse şi îl privi de sus. Cohen scoase o hîrtie împăturită din buzunar şi i-o întinse bătrînului.

– Eu, ăă, mi-am permis să pregătesc un contract... care să stabilească înţelegerea noastră.

Tsu Fi rîse zgomotos, îi smulse hîrtia din mînă și se întoarse.

– Vino, rosti el scurt.

Cohen îl urmă sus pe scări.

Bătrînul luă un chibrit și arse contractul, fără să-l citească. Ochii îi străluciră în lumina razelor de soare.

– Acum îți dai seama cît valorează o hîrtie, zise el taios. Să nu semnezi niciodată nimic, semnătura o să te urmărească pînă în Rai.

Nouă zile după ce Cohen și Tsu Fi se întîlniră, Charles Rhodes muri într-un accident de mașină. Acțiunile scăzură la cinci înainte ca să se fi hotărît Cohen să cumpere.

După anunțarea reorganizării societății, ele urcară la douăzeci și patru apoi mai mult, pînă se stabilizară.

Tsu Fi era încîntat că îl trăsese pe sfoară pe șacal cu ceva peste două milioane. Cohen se năpusti în biroul din Cat Street ca să-și încaseze jumătate de milion.

Tsu Fi îi întinse pe masă zece mii de dolari.

– Ce-i asta, plata în numerar? zise Cohen rîzînd.

– Este o plată cinstită pentru ceea ce ai făcut, răspunse Tsu Fi. Cohen sări în picioare, ca turbat.

– Tu ești cel care mi-a spus că actele n-au nici o valoare. Am avut încredere în tine!

– O altă lecție, zise bătrînul. Să n-ai încredere în nimeni. Își întinse mîna să verifice ora.

– Lasă mîna în jos, rosti Cohen tăios. Îmi datorezi jumătate de milion de dolari.

Tsu Fi se uită la el.

– Vrei să-ți cîștigi banii sau vrei să țipi și să te smiorcăi? zise bătrînul.

Cohen se liniști. Se așeză și se uită la escrocul bătrîn.

– Ai multe de învățat despre procedeele noastre, americanule, spuse Tsu Fi. Dar ai talent. Cînd ai să înveți lecția, jumătate de milion o să ți se pară o joacă.

Astfel, Cohen deveni protejatul lui Tsu Fi. Își deschise propriul său birou, o singură cameră la capătul cartierului Wanchai, cu trei telefoane și un computer. Își conducea afacerile singur, altă lecție pe care o învățase de la Tsu Fi („Să nu împărtășești secretele tale nimănui"). Sfatul lui Tsu Fi deveni Evanghelie

pentru el. Apoi, într-o zi, mentorul lui îl convocă în biroul din strada Cat.

– Este timpul să faci un drum pînă la Macao, zise Tsu Fi.

Cohen fu surprins de această veste. Nu i se întîmplase niciodată ca Tsu Fi să-l trimită în susul fluviului în Chin Chin land.

– De ce? întrebă el.

- Dacă e nevoie să întrebi, înseamnă că nu eşti persoana potrivită pe care o trimit, zise Tsu Fi. De acum încolo, eşti noul meu intermediar. Trebuie să-i cîştigi pe aceşti piraţi chinezi prin bravadă, să nu le arăţi că ţi-e frică de ei. Aşa se fac afacerile. Îţi plac banii, americanule. Ai să te îmbogăţeşti, dar pentru asta trebuie să ştii să lupţi.

Tsu Fi îi dădu o monedă de aur cu regina Victoria pe avers.

– Cu asta dovedeşti că vorbeşti în numele meu, zise el. În trecut, oamenii mei nu au procedat cum trebuie cînd au dus tratative. Nu erau prea pricepuţi şi se lăsau păcăliţi. Tu eşti cel mai bun dintre toţi intermediarii, gwai-lo, şi trebuie să încheie afaceri mai bune.

– Atunci trebuie să mărim miza, sugeră Cohen.

– Să mărim miza? Ce miză?

– Să le oferim o sumă mai mare decît ceilalţi care fac afaceri pe fluviu.

– Şi cît ar fi asta? întrebă Tsu Fi.

– O să mă gîndesc, răspunse Cohen.

– Gîndeşte-te repede. Diseară pleci.

În noaptea aceea îl întîlni Cohen pe Hatcher pentru prima oară.

Cohen deveni Tsu Fi-ul cel alb. Avea oamenii lui pe fluviu. Era respectat de Ts'e K'am Men Ti şi temut de taipanii din Hong Kong. Legăturile lui în susul fluviului, în China Roşie, erau fără cusur, dar el făcea, mai ales, schimb de informaţii. Cohen era un birou de informaţii pentru orice zvon care privea o persoană sau o afacere din colonie.

Dacă era vreo problemă importantă, taipanii i se adresau lui. Ei îl numeau China Cohen.

Cohen era foarte mulţumit.

Cînd Hatcher ajunse în vîrful muntelui, ocoli piscul pînă la Albany Road, lîngă Grădina Botanică. Casa lui Cohen era situată chiar lîngă marginea piscului.

Era adîncit în gînduri, dar observă, totuşi, maşina care era parcată în faţa Grădinii Botanice şi pe şoferul care îl privea prin binoclu.

TIMPURI VECHI, TIMPURI NOI

Hatcher se opri în faţa unei porţi mari de fier care ducea la proprietatea lui Cohen din vîrful muntelui. Zidul care o înconjura era înalt. Porţile de fier fuseseră pe vremuri intrarea castelului unui mare războinic din Shanghai. Celulele fotoelectrice şi sîrma electrificată erau instalate în jurul zidului fără să poată fi văzute din exterior.

Apăsă pe butonul de la intrare şi imediat apăru un paznic care se uită la el printre zăbrele.

– *Hai?* zise paznicul.

– *Ngo hai gli Occhi di Sassi,* răspunse Hatcher, folosind porecla lui, „Bărbatul cu ochii de piatră", cu care era cunoscut pe fluviu.

– *Deui mju,* spuse paznicul. Dispăru cîteva clipe, apoi se întoarse. *Ho,* zise, făcînd o plecăciune în timp ce poarta se deschise fără zgomot. *Cheng nei.*

Poarta se închise şi Hatcher îl urmă pe paznic pe drumul şerpuit ce ducea spre casa ascunsă printre smochini indieni şi pini.

China Cohen îşi aranjase sanctuarul cu gust şi pasiune, un amestec ciudat de cultură şi religii orientale, unele din China, altele din Thailanda, Malaysia sau Japonia. Casa albă, cu trecutul ei special, era la marginea prăpastiei şi avea o vedere pitorească asupra portului. Ţiglele chinezeşti de pe acoperiş străluceau ca aurul: doi cîini din marmură păzeau faţada casei. Pe o parte a aleii de la intrare era o grădină japoneză care fusese greblată cu mare grijă. Pe partea cealaltă se găsea o grădină splendidă, cu azalee, trandafiri şi orhidee. Un *naga,* şarpele thailandez al norocului, lung de şase picioare îşi scotea capul verde şi galben

printre flori, cu un zîmbet răutăcios care lăsa să i se vadă dinții de fildeș. Palmieri gingași, de-abia înfrunziți, făceau umbră în grădină.

Clopoței de vînt sunau plăcut de fiecare parte a ușilor lăcuite cu auriu și negru, iar pe pragurile de sus ale ușii din tek, de la intrarea principală, erau sculptate *ham yon*, „testiculele sacre", care dovedeau virilitatea stăpînului.

Un ciocan de bronz cu cap de leu îi anunță sosirea. Ușa fu deschisă de o femeie mică, zbîrcită, de parcă ar fi avut o sută de ani și care părea a fi mai mult thailandeză decît chinezoaică. Era îmbrăcată simplu și se uită adînc în ochii lui Hatcher cîteva clipe, apoi zîmbi și făcu o plecăciune:

– Bun venit, Occhi di Sassi, zise.

Se dădu înapoi și îi făcu loc să intre în camera principală a casei, împodobită cu mobilă somptuoasă din Vest; antichități orientale și covoare turcești, uși franțuzești care se deschideau spre un balcon mare. Dincolo de el, mult mai jos, era golful, iar de partea cealaltă, Kowloon. În cameră, mirosea a flori proaspete. Parcă nu se schimbase nimic de cînd fusese ultima oară aici.

O clipă mai tîrziu, Tiana intră în cameră, îmbrăcată într-o *ro*chie largă de mătase și părul împodobit cu orhidee. Nu părea să fi îmbătrînit de loc de cînd o văzuse ultima oară.

– Bună, Christian, zise ea cu o voce ca de clopoțel.

– Ia uită-te, zise Hatcher. Arăți tot ca la șaisprezece ani. Timpul nu trece peste tine?

– În curînd o să am treizeci și... oh, zise ea.

– Nu mai spune nimănui, n-o să ghicească niciodată, zise el și îi întinse sticla de vin. Păstreaz-o pentru tine și Cohen.

– *Mm goi*, rosti ea, strîngînd sticla la piept. O să ne gîndim la tine cînd o s-o bem.

– Și eu am să simt cînd o s-o beți, răspunse el.

Ea îl studie liniștită, apoi dădu din cap.

– E o zi minunată pentru noi, Christian, zise cu un fel de tristețe. Robert vorbea despre tine tot timpul. După aceea am auzit că ai murit și de atunci n-a mai pomenit niciodată numele tău. Apoi, astăzi! Ce emoție. Toți anii aceștia a fost necăjit, deoarece credea că ai murit. Mă bucur că te-ai întors, pentru el și pentru mine.

– Şi pentru mine.

– Nu te-ai schimbat mult. Încă foarte energic. Îmi pare rău de... asta. Atinse uşor cu degetele rana de pe gîtul lui.

– La naiba, asta mă face să par periculos, şopti el rizînd.

– Tu *eşti* periculos, zise Tiana serios, privindu-l drept în ochi. Apoi zîmbi din nou. Bine te-ai întors. Îi lua faţa în mîinile ei delicate şi-l sărută pe buze.

– Asta o să-ţi aducă noroc în următorii douăzeci de ani, se auzi o voce în spatele lui, şi, întorcîndu-se, îl văzu pe China Cohen în faţa uşii.

Părul şi barba îi albiseră, cîteva riduri îi apăruseră pe faţă, atenuînd trăsăturile aspre din jurul ochilor, dar altminteri nu se schimbase prea mult. Purta costumul lui obişnuit *cheongsam* împodobit cu pietre preţioase şi o amuletă thailandeză în jurul gîtului. Traversă repede camera şi-l îmbrăţişă.

– Doamne ce cadou, zise China cu blîndeţe. Trebuia să-mi închipui că nu s-a născut omul care să te poată doborî.

– Cît pe ce, şopti Hatcher.

Cei doi prieteni stăteau unul lîngă altul, privindu-l cu atenţie deşi ochii lor rătăceau întruna spre semnul de pe gît. Hatcher îl atinse jenat şi ridică din umeri.

– Un accident, zise, întinzînd mîna după amuleta de alamă de la gîtul lui Cohen. Frumoasă, zise. Thailandeză, nu-i aşa?

Cohen încuviinţă din cap.

– Este talismanul celor zece zeităţi, care se presupune că îţi apără faţa şi spatele, zise China, apoi chicoti. Unul dintre oamenii mei l-a luat de la gîtul unui thailandez mort. Este sigur că lui nu i-a fost de nici un folos.

– O să ai noroc toată viaţa ta, zise Hatcher.

– Eu am treabă, spuse Tiana şi îl sărută pe Hatcher pe obraz. Cohen vrea ca eu să supraveghez servitorii, glumi ea şi ieşi din cameră.

– Nici nu vreau să mă gîndesc cît te-a costat ca s-o cumperi pe Tiana de la Fat Lady Lau, zise Hatcher.

– Nici o leţcaie. A fost un dar din partea ei pentru un client bun, zise Cohen, luîndu-l pe Hatcher de umăr. Haide, vino.

Îl conduse în camera de oaspeţi care era lîngă camera principală a casei. Hatcher îşi petrecuse multe nopţi în această

camera, o cameră mare, pătrată, tapetată în galben şi negru, cu fereastră de la podea pînă-n tavan, prin care se vedea, jos, portul. Tăblia patului şi mobila erau foarte simple, lăcuite cu negru. Aşternutul era de saten galben. De fiecare parte a patului se găseau acvarii cu apă sărată în care erau o mulţime de peşti tropicali de toate culorile, iar în spatele patului tot peretele era acoperit cu un paravan japonez de mătase, pe care era pictat un copac cu frunze ca ferigile şi flori mici, roşii. Peretele opus era în întregime acoperit de oglinzi. Obiecte de artă şi statui erau împrăştiate în toate părţile.

Pe una din noptiere se afla un cal de fildeş, mare, cu nările umflate, ochii acoperiţi puţin cu o glugă, stînd maiestuos pe picioarele dinapoi, parcă vrînd să sară spre cer. Pe spatele calului atîrna un şirag de perle negre.

Camera de baie, care se vedea prin deschizătura uşii, în dreapta, era din marmură neagră, cu o cadă enormă şi flori împrăştiate peste tot.

– Cît ai de gînd să stai?

– Plec sîmbătă, răspunse Hatcher.

Cohen părea îngrijorat, dar nu spuse nimic, doar dădu din cap.

– Haide să mergem afară să ne destindem puţin.

Ieşiră pe balcon, se aşezară pe scaune de răchită, îşi sprijiniră picioarele pe parapet şi se lăsară pe spate, încălzindu-se la soare.

– Exact ca în vremurile de altădată, spuse Hatcher.

– Chiar mai bine, adăugă Cohen. Sîntem destul de în vîrstă acum ca să ne bucurăm de viaţă.

Sung Lo, servitorul şi garda lui de corp, apăru şi pregăti băuturile într-un bar din colţ. Balconul ieşea în afară sprijinit pe stîlpi înalţi; jos, se vedea panta abruptă a muntelui acoperită cu ferigi şi lujeri de bambus. Un uriaş smochin indian îi împiedica să vadă casa de dedesubt. Nu se auzea nici un zgomot în afara clopoţeilor de vînt.

– Am o surpriză pentru tine, spuse Cohen. M-am căsătorit cu Tiana.

Hatcher era încîntat.

– Asta-i o veste grozavă, rosti el entuziasmat.

– Cel mai bun lucru pe care l-am făcut în viața mea. Dar tu? Ai găsit pe cineva care s-o înlocuiască pe Daphne?

Numele îi declanșă imediat lui Hatcher *ch'uang tzu-chi*-ul, o strălucire a frumoasei, elegantei, unicei Daphne Chien, care umbla îmbrăcată în haine bărbătești, avea propria ei fabrică de blugi și era fiica unei frumuseți din Malaysia și a unui bancher, jumătate francez, jumătate chinez.

– La naiba, încerc să nu mă gîndesc la ea, răspunse Hatcher.

O minciună sfruntată, pentru că nu era pregătit să vorbească despre asta acum. În schimb, vorbiră despre Los Boxes, vremurile trecute și despre bătrînul Tsu Fi.

– A murit acum trei ani, spuse Cohen. I-a cedat inima. Era dat dracului, Christian. M-a chemat la spital și mi-a spus că i-am făcut viața frumoasă în ultimii ani. A fost singura dată cînd l-am văzut cu lacrimi în ochi.

– Ce s-a întîmplat cu jumătatea de milion pe care ți-o datora din afacerea Rhodes? întrebă Hatcher zîmbind.

– Asta e cea mai grozavă poantă dintre toate, Christian, bătrînul a fost un maestru pînă la sfîrșit. În colțul biroului său avea o casă de bani veche. Cînd m-am dus la spital, în noaptea dinainte de a muri, mi-a dat cheile de la biroul lui, apoi cheia de la casa de bani, spunîndu-mi că acolo se găseau o mulțime de lucruri personale și că, după moartea lui, pot să arunc de acolo tot ce nu-mi trebuie. Așa am și făcut. Cînd, ce să vezi, înăuntru era o jumătate de milion în monede de aur – Cohen ridică un deget – și o piesă de silicon de mărimea unei unghii.

– Silicon?

– Un cip de computer. L-am dus la un prieten care l-a montat pe un computer mare și, cînd am activat programul, a apărut ca un carnet de însemnări. Numere de telefon, nume, referințe despre majoritatea oamenilor de afaceri din insulă și a multor orientali... erau acolo toate secretele lui Tsu Fi. Christian, pe lîngă bucățica aceea de silicon, jumătatea de milion era ca o găleată cu nisip. Nu-mi închipuiam ca bătrînul Tsu Fi să aibă cunoștință despre existența computerelor.

– Cum mai stau lucrurile în susul fluviului? întrebă Hatcher.

– S-au schimbat, spuse Cohen. Eu nu mai merg pe-acolo.

– Oh? De ce?

Cei mai mulţi din vechea bandă au murit.

– Hiekaya?

– A murit. Şi Ty San. Joe Cockroach. Jimmy Chow. Toţi.

– Ce s-a întîmplat?

– Au început să se ia la harţă, să se omoare unii pe alţii. Singurul care a scăpat întreg a fost Sam-Sam. Acum are un pistolar care lucrează pentru el, are un nume iranian, Batal. Am auzit ca avea legaturi cu SAVAK înainte ca şahul să fi fost alungat. Se mai învîrte pe acolo un alt ucigaş care a fugit din Haiti cu Baby Doc. A fost cu tontonii. Se numeşte Billy Death.

– Ce naiba caută iranienii şi tontonii pe acolo? întrebă Hatcher.

– Presupun că dolari. Ei sînt noile unelte ale lui Sam-Sam, răspunse China. Sam-Sam trăieşte acum numai din biruri, îi omoară pe chinezii care vin din Shanghai sau din alte provincii, le fură mărfurile, le taie picioarele şi îi spînzură de catarg ca să-i sperie pe ceilalţi.

– Ţi-a fost teamă că o să te ciopîrţească şi pe tine? şopti Hatcher.

– Nu prea. De mine au nevoie, spuse Cohen. Încă finanţez o mulţime de activităţi acolo. În plus, am o sumedenie de prieteni, prieteni adevăraţi. Aici nu este Chicago, triadele încearcă să trăiască în armonie unele cu altele – chiar şi cei din Chiu Chao stau în perimetrul lor. Unul dintre lucrurile pe care le-am învăţat de la Tsu Fi a fost: Nu mînca niciodată toată plăcinta, lasă-le şi altora o bucăţică. Cohen rămase pe gînduri o clipă, apoi adăugă; Tu, însă, Christian, ai lăsat urme peste tot.

– Făcea parte din slujba mea.

– Orice ar fi fost, ţi-ai făcut o mulţime de duşmani, Christian, şi nu-mi fac iluzii că asta-i o vizită de prietenie, oricît de mult ţin eu la tine.

Nu era o dojană. Hatcher ştia ce vroia să spună Cohen. În trecut, întotdeauna, exista *ceva* de care unul avea nevoie de la celălalt.

Conversaţia fu întreruptă de intrarea lui Sing, vînjosul chinez, garda de corp a lui Cohen, care apăru brusc în salon în spatele lor. Îşi drese glasul şi îl rugă pe Cohen să vină cu el. Cohen se duse în camera cealaltă, vorbi cu voce scăzută un

minut sau două şi se întoarse. Sung Lo rămase în cameră. Cohen îşi pierduse buna dispoziţie.

– Vreo problemă? întrebă Hatcher.

– Nu sînt sigur, răspunse Cohen serios. Ai necazuri, Christian?

– De ce întrebi?

– Doar din curiozitate.

– Aş avea nevoie să-mi faci un serviciu, spuse Hatcher, în sfîrşit.

– Trebuie să se fi întîmplat ceva dacă te-ai întors în Hong Kong, zise Cohen. Ştii că Tollie Fong este noul *san wong* la White Palms?

Hatcher încuviinţă din cap.

– Ei toţi cred că ai murit. În clipa cînd Fong va afla că eşti aici, va încerca să te omoare. Dacă nu va reuşi el, Joe Lung o să pună toată blestemata aia de Triadă White Palm să umble după fundul tău. O să te urmărească pînă la Polul Nord dacă vor fi nevoiţi să o facă. Vorbim despre onoarea familiei, jurămintele de sînge, spălarea ruşinii, întreg tacîmul. Ar fi fost mai bine dacă te-ar fi crezut mort.

– Cunosc motivul.

– Tu procedezi ca şi cum ai uitat, zise Cohen. Ăsta este sistemul lor. Atîta timp cît eşti în casa mea, eşti în siguranţă, dar n-aş da nici doi bani pe şansele pe care le ai afară, în colonie. Te iubesc, prietene, şi îmi pare rău că pleci, dar nu poţi rămîne în Hong Kong. Sînt deja pe urmele tale, bătrîne prieten.

– Da, cred că este poliţia din Hong Kong. Un sergent, Varney, din Brigada Triadelor mi-a făcut o vizită azi-dimineaţă. El pretinde că mi-a apărut numele pe computerul lor cînd am trecut prin vamă.

– *Şi îl crezi?*

– Cred numai o parte, aceea cu computerul. Dar acest Varney pare puţin *cam prea* interesat de mine. M-au urmărit după ce am plecat de la hotel.

– Hm, zise Cohen gînditor. Acest Varney ţi-a făcut o vizită la hotel?

– Da.

- Nu am încredere în nimeni, mai ales cînd este ceva în legatură cu tine, spuse Cohen. Eu aş uita ce te-a determinat să vii aici. Du-te acasă, Hatcher.

– Nu pot.

– De ce? Ce este aşa de important?

Hatcher îi povesti lui Cohen întreaga întîmplare cu Murph Cody, terminînd cu moartea lui Windy Porter şi dispariţia lui Wol Pot.

– Acum n-am nici un indiciu în afară de acest lagăr fantomă din Laos. Dacă a existat, cineva din susul fluviului trebuie să ştie despre el. Poate reuşesc să aflu vreun nume, vreo urmă înainte de a mă duce la Bangkok.

– Bangkok! Rahat, acolo e mai rău, spuse China, ridicînd vocea. Fong îşi petrece jumătate din timp cu disidenţii din Golden Triangle şi cealaltă jumătate la hotelul Orhideea regală. De ce nu te duci direct la Macao să te aşezi în curtea lui şi să citeşti ziarul.

– Sînt cinci milioane de locuitori la Bangkok. Pot să-l evit pe Fong şi banda lui.

– Pe dracu, un blestemat de poliţist ştie deja că eşti aici. Îţi închipui că poţi să te strecori prin Bangkok, fără să-i pui pe toţi în mişcare? Nu mai ai nici un alt indiciu?

– O fotografie de-a lui Cody împreună cu iubita. Cuvintele astea, „Calul Thailandez", îţi spun ceva?

Cohen îl privi şi zîmbi pentru prima oară de cînd Sing Lo descoperise că erau supravegheaţi.

– Calul Thailandez? De ce?

– A apărut undeva.

– Vino cu mine, spuse Cohen, ducîndu-l înapoi în dormitor. Arătă spre statuia calului de fildeş de lîngă pat. Acolo este un Cal Thailandez.

– Statuia? întrebă Hatcher surprins.

– Da. Este o adevărată bijuterie. Un Cal Thailandez autentic, cam de prin secolul al treilea. A fost ascuns *mult timp*.

– Ce este Calul Thailandez? întrebă Hatcher. Dumnezeule s-ar putea ca referirea la Calul Thailandez de pe zid să fi însemnat o statuie, un simplu cadou? se întrebă el.

– Calul mitic, răspunse Cohen. Se presupune că ar fi fost furat de la regele Siamului. Legenda spune că ducea eroii thailandezi în rai, după marile războaie. Legenda mai spune că un tîlhar chinez a furat calul şi l-a adus aici primului împărat al Chinei, în schimbul iertării unei pedepse. Ei i-au dat numele de Calul Ceresc, *Tian Ma. Tian Ma* i-a dus pe primii şapte împăraţi ai Chinei, cînd au murit, pe vîrful muntelui lîngă colonie, apoi Dumnezeu i-a transformat în dragoni. Cînd domnia lui Han s-a terminat, calul a dispărut şi n-a mai fost niciodată văzut.

– De unde îl ai? întrebă Hatcher în şoaptă.

– De la un muzeu de obiecte de artă din Peking, spuse el cu un semn din ochi. Să nu mă întrebi cît a costat acest minunat lucru furat.

Hatcher atinse cu mîna părţile netede ale frumosului cal. S-ar putea oare să însemne şi altceva decît referirea la o statuie? se întrebă. În fine, îşi spuse el, asta nu adaugă mai nimic la ceea ce ştiu eu, şi ce ştiu e al naibii de puţin.

– Mai ai ceva? întrebă Cohen.

– Am un om la Washington care face investigaţii pentru mine, replică Hatcher. Se uită la ceas. Trebuie să-l sun acum. Dacă se iveşte vreo problemă, trebuie să mă pun pe treabă imediat.

– Sau...

– Las totul baltă şi să mă întorc acasă.

– Atunci, sper ca javra aia să nu descopere nimic, spuse Cohen. Aş prefera să te ştiu plecat decît mort.

FLITCRAFT

Sergentul Flitcraft aştepta în anticamera sălii computerelor de la Pentagon cînd sergentul Betz sosi la lucru. Betz era un bărbat înalt, burtos, aproape de cincizeci de ani, avea o slujbă comodă şi mai puţin de doi ani pînă la pensie. Vasele de sînge sparte de pe nasul lui dovedeau că îi plăcea să bea, mai ales scotch Dewar. El şi Flitcraft fuseseră împreună în Bragg, Coreea, Nam. Betz privi încruntat la Flitcraft, sergentul negru, zîmbitor şi inflexibil care aranjase astfel, încît să mai rămînă în serviciu,

deşi mergea şchiopătînd, sprijinindu-se în baston. Flitcraft se apropia, de asemenea, de pensionare. Betz îşi dădu seama că Flitcraft nu venise să-i facă o vizită de curtoazie.

– Ţi-am adus cîteva date secrete pentru computer, sergent, zise Flitcraft, cînd intră Betz.

– Da, bine, spuse Betz. Vino-ncoace. Se întoarse spre secretară. Da-i sergentului Flitcraft un permis clasa a treia.

Aceasta căută într-un sertar, scoase o plăcuţă albastră, completa numărul şi i-o întinse lui Flitcraft. Îl cunoştea şi ştia că venise să-i aducă date sergentului Betz pentru computerul principal. Plăcuţa albastră îi îngăduia să meargă numai pînă la birourile generale, cîteva gherete fără geam, unde se intra printr-o uşă din stînga secretarei. Uşa din dreapta ducea la computerul special şi era păzită de un marinar.

Flitcraft îl urmă pe Betz în biroul său, o cameră mică şi posomorîtă, în care încăpea doar un birou, un fişier cu dosare, un computer şi încă un scaun.

– Ai adus cîteva date pentru mine, sergent? întrebă Betz, deschizînd sertarul biroului.

Ştia că Flitcraft lucrează pentru o unitate cunoscută doar sub numele de Secţia Fantomă şi că era un om de încredere. Deoarece Flitcraft nu avea clasificarea C-1, nu avea acces la dosarele secrete ale computerului. Flitcraft scoase din servietă o parte din materialul adus şi îl strecură în sertarul pe care Betz îl închise cu genunchiul. Întrucît biroul era supravegheat în permanenţă de o cameră video mobilă, vorbiră cifrat.

– Avem nişte rapoarte de mică importanţă, clasate, pe care trebuie să le verificăm, zise Flitcraft, împingînd un teanc de rapoarte pe birou spre Betz. Sergentul se uită la ele, deschise la întîmplare un dosar şi citi pe pagina a doua a unei file:

Dosare ale prizonierilor de război, clasate. Betz se uită la Flitcraft vrînd parcă să spună: „Cui îi pasă?"

Flitcraft ridică din sprîncene şi dădu din umeri ca şi cum ar fi vrut să răspundă: „Cine ştie? Ştii cum sînt ofiţerii superiori."

Sergenţii se priviră în tăcere, deoarece lucraseră mult timp împreună la acest sistem şi ştiau că multe informaţii erau, pur şi simplu, clasate, pentru ca mass-media să nu aibă acces la ele.

Betz deschise un sertar al biroului și verifică o listă cu coduri de nume și numere. Notă cîteva dintre ele pe o bucată de hîrtie și o prinse deasupra dosarului. O puse alături, la îndemîna lui Flitcraft și completă o listă pe care o semnă.

Flitcraft memoră lista imediat:

52-767-52116
Sidewinder
9696
Cherry
Monte
Cristo
Zenda.

Betz îi dădu lista falsă lui Flitcraft care o bagă în servietă.

– Pe curînd, zise Flitcraft. Își strînseră mîinile și plecă.

Pînă aici totul fu bine. Flitcraft se îndreptă spre toaletă, care era la același etaj, intră într-o despărțitură și scrise conținutul notei ca să nu-l uite. După aceea părăsi Pentagonul și luă un taxi.

Biroul Secției Fantomă era într-o clădire cu birouri particulare lîngă Casa Albă. Pentru un trecător obișnuit, aceasta era o societate particulară de comunicații. Foarte puțini știau că, de fapt, acolo era o secție a Serviciului Militar de Informații.

Înăuntrul biroului, pe a cărei ușă scria doar Interplex, se găsea o rețea de calculatoare și un sistem de comunicare ce le permitea celor trei bărbați îmbrăcați în haine civile să comunice, cu ajutorul computerelor, prin satelit cu restul lumii.

Flitcraft începu operațiunea ajutat de alți doi soldați. Toți trei îl serviseră pe Sloan în trecut și toți fuseseră răniți, iar acum ar fi trebuit să fie la pensie. Dar colonelul Harry Sloan avea grijă de oamenii lui și ei, în schimb, îi erau foarte devotați. Mai degrabă și-ar fi tăiat limba decît să dezvăluie ceva din secretele cu care lucrau.

Flitcraft își luă o ceașcă de cafea și se așeză în fața unui computer.

Era obișnuit cu procedura complicată de introducere a datelor și cu codurile de protecție necesare pentru a intra pe com-

puterul general al guvernului, apoi în dosarele secrete. Exista o serie de numere şi nume care puteau fi introduse numai în urma cererilor adresate de computer. Sistemul mai avea o facilitate de introducere codificată a datelor, fără a se cere permisiunea computerului. Dacă aceste date nu erau introduse, computerul principal declanşa un sistem de alarmă. În cîteva secunde, computerul de baza înregistra identitatea computerului care cerea accesul, apoi interzicea orice acces în sistem.

Exista un sistem de protecţie prevazut pentru a împiedica accesul la dosarele secrete. În plus, fiecare dosar avea propriul său set de coduri, care se schimbau săptămînal, făcînd astfel şi mai dificilă posibilitatea de acces.

Flitcraft introduse programul care îi permitea accesul în reţeaua de calculatoare prin liniile telefonice, apoi bătu la claviatură numărul de cod general şi imediat i se ceru pe monitor numărul său de acces. Verifică lista pe care o văzuse la Betz. Numărul de acces era 52-767-52116. Monitorul afişă imediat a doua întrebare, cerîndu-i numărul de cod pentru dosarele generale. Flitcraft introduse „Sidewinder", numărul de cod pentru accesul la toate dosarele secrete.

Acum urmă partea delicată, deoarece computerul nu-i ceruse numărul de identificare a codului de protecţie; acesta aştepta un răspuns la întrebarea „Specificaţi numărul fişierului".

Dacă n-ar fi ştiut despre existenţa unui sistem antialarmă, ar fi introdus numărul de cod cerut şi imediat s-ar fi declanşat alarma.

Flitcraft introduse numărul pe care i-l dăduse Betz, 9696, apoi cuvîntul „Cherry" şi aşteptă. Computerul repetă întrebarea „Specificaţi numărul fişierului" la care Flitcraft introduse cuvîntul „Monte" care fu urmat de acelaşi răspuns al calculatorului. Atunci introduse „Cristo".

Zbang, era în fişierul prizonierilor de război. La următoarea cerere, introduse „Zenda" şi apăru lista cu toate subfişierele urmată de două întrebări: „Subfişier sau subiect", permiţîndu-i sau să intre într-un fişier anume sau să caute un subiect general.

Sergentul zîmbi. Acum începea munca de detectiv. În următoarele trei ore, Flitcraft introduse întrebările, căutînd răspun-

surile pe care Sloan i le ceruse la ora trei în dimineaţa aceea. Verifică lagărele din Vietnamul de Nord, lagărele provizorii, rapoartele neverificate, rapoartele aviatorilor şi pe acelea ale prizonierilor. Flitcraft era expert în descoperirea informaţiilor neclare.

După ce termină, Flitcraft avea o listă a lagărelor temporare, dar nici unul dintre ele nu părea să semene cu descrierea pe care Sloan i-o făcuse şi cu referirile la lagărul prizonierilor de război.

Doar patru prizonieri eliberaţi făcuseră un raport că fuseseră deţinuţi în diverse lagăre temporare, la date diferite, între anii 1969 şi 1972. Comandantul lagărului, spuneau ei, s-ar fi numit „Thysung", „Taisung" şi „T'sung" ceea ce ar fi putut însemna că este vorba despre aceeaşi persoană.

Amplasarea lagărelor, pe care Flitcraft o însemnase pe o hartă, era la hotarul cu Laosul şi cam la optzeci de kilometri depărtare unul de altul, deşi localizarea lor era greu de făcut. Nici unul dintre cei patru prizonieri nu stătuse în lagăr mai mult de cîteva săptămîni. Era un raport al echipajului B-52 care credea că lagărul se găsea în acelaşi loc. Exista un alt raport al unui aviator care reperase locul cu două săptămîni mai tîrziu şi spunea că lagărul nu mai exista.

Era semnificativ însă faptul că toţi cei patru prizonieri declaraseră că, atunci cînd fuseseră aduşi în lagăr, se aflau acolo şase oameni şi rămăseseră tot atîţia cînd ei plecaseră. Unul dintre ei raportase că „auzise că printre prizonierii din lagăr era şi un VIP", altul spusese că circulau zvonuri că cel puţin unul dintre prizonierii de acolo „colabora cu Charlie".

Flitcraft făcuse o verificare a celor patru prizonieri. Unul dintre ei murise, altul era internat într-o casă de nebuni, iar ceilalţi doi fuseseră lăsaţi la vatră. Îi găsise pe toţi, le luase adresele şi numerele de telefon.

Din motive diferite, nici una dintre informaţii nu era verosimilă sau semnificativă pentru Armată. Acest lucru era de înţeles, deoarece rapoartele erau izolate şi nu puteau fi verificate atîta timp cît lagărele îşi mutau mereu locul. Dar toţi credeau că ele fuseseră pe partea laoţiană a munţilor Annimitici, şi toţi

menționau satul Muang, la depărtare de o mie de kilometri nord de Saigon.

Flitcraft examină și cazul Murphy Cody. După cele ce arăta computerul, Cody murise.

Flitcraft răspunse la primul apel.

– Aici este Hatcher, N 3146021, spuse el. Ai nevoie de o amprentă a vocii?

– Va recunosc, domnule, răspunse Flitcraft.

– Ai aflat ceva?

Flitcraft îi răspunse cu mîndrie că ceea ce aflase demonstra că lagărul fantomă a existat pe partea laoțiană a muntelui Chaîne Annimitique lîngă satul Muang. Trei prizonieri interogați stătuseră acolo în diferite perioade între 1971 și 1973, cea mai mare durată fiind de cinci săptămîni, și toți trei scriseseră în rapoarte că numele comandantului sau al supraveghetorului varia între „Thysung", „Taisung" și „T'sung", toate destul de asemănătoare, încît se presupunea că era una și aceeași persoană. Localizarea indica, de asemenea, că era lagărul ce se muta și pe care Schwartz îl numise Huie-kui. Flitcraft îi telefonase și unui prizonier din Hanoi care cunoscuse un bărbat ce fusese în lagăr o vreme.

– Acesta, zise Flitcraft, avea impresia că erau cîțiva prizonieri ținuți în mod permanent acolo.

– S-a pomenit ceva de Murphy Cody? întrebă Hatcher.

– Nu, domnule, răspunse Flitcraft. Numele lui n-a apărut niciodată.

– Menționează vreunul dintre rapoarte că un VIP a fost prizonier în lagăr?

– Da, domnule. Dar acolo erau mai mulți prizonieri izolați de restul grupului. Ca și cînd ar fi făcut parte din alt grup, cam așa ceva.

– Există vreo explicație de ce?

– Ar putea exista numai una, zise Flitcraft. El spune că ar fi putut fi colaboraționiști, dar asta este numai o părere. În plus, ce importanță ar putea să aibă? Un lagăr de prizonieri este tot atît de rău ca și următorul.

Flitcraft avea punctul lui de vedere, deşi posibilitatea de colaborationism nu era de neglijat.

– Mă întreb de ce oare comisia MIA nu a cercetat aceste rapoarte? se miră Hatcher cu voce tare.

– Le-am pus cap la cap cu alte rapoarte separate, spuse Flitcraft. Au existat o mulţime de lagăre care se mutau. După război au dispărut.

Poate că nu, gîndi Hatcher.

– Mulţumesc, îi spuse el lui Flitcraft. Poţi să te ocupi de altceva, comunică-i colonelului în Bangkok. Mie îmi este greu să îl caut *cîteva zile.*

– Da, domnule.

– Slujbă uşoară, sergent.

– Mulţumesc, domnule. Noroc.

Hatcher închise telefonul. Nu era prea mult, se gîndi el. Dar era necesar să facă o călătorie în susul fluviului. Cineva de pe acolo o fi avut vreo legătură cu Huie-kui sau măcar o fi auzit ceva despre el. Acum avea un nume... sau trei nume.

Îi spuse lui Cohen noutăţile.

– Unele persoane din susul fluviului au avut legături cu acest lagăr, zise Hatcher, şi mă duc să-i caut.

– Ei bine, eu n-am auzit niciodată despre el, spuse Cohen.

– La naiba, China, Ts'e K'am Men Ti ştiau că-i simpatizezi pe americani. Ei făceau afaceri cu chinezii, cu Vietcong-ul, militarii din Saigon, khmerii roşii, dar nu ar fi vorbit despre asta cu un *mei gwok yahn.*

– Eşti şi pe lista lui Sam-Sam. Ceva în legătură cu o afacere cu arme care n-a mers cum trebuia.

Hatcher sorbi o înghiţitură din băutura lui şi nu răspunse.

– Ei bine, tocmai ai răspuns la *aceasta* întrebare, zise Cohen.

– El avea o afacere cu khmerii roşii. Misiunea era să distrugem acest mic grup.

– S-a jurat să-ţi taie limba şi să ţi-o mănînce.

– Bătrînul Hatcher *gwai* o să mă scoată din încurcătură.

– Sigur, spuse China, am să-ţi spun ceva... cînd norocul lui Hatcher îl va părăsi o să se simtă cutremurul de pămînt din New York.

– O să fie bine, rosti Hatcher. Ai încredere în mine.

– Pfui! mormăi Cohen. Hatcher a trecut prin necazuri mari şi vrea să se întoarcă iar acolo. Încăpăţînat ca de obicei. Nu s-a schimbat deloc.

Sing îi curmă gîndurile, apărînd pe neaşteptate în faţa uşii.

– Maşina este a Serviciului de Aprovizionare a insulei, spuse Sing.

Cohen se întoarse spre Hatcher.

– Această societate aparţine Triadei White Palm. Banda lui Fong este pe urmele tale.

– Atunci ar fi mai bine să plec de aici, spuse Hatcher.

– Pe naiba, zise Cohen. Aici eşti în siguranţă. Fong nu va îndrăzni să-mi atace casa. Apoi, după un moment, adăugă: O să punem în mişcare paza şi totul o să meargă bine. Nu-ţi face griji. Scuză-mă o clipă.

Hatcher se ridică şi aruncă o privire din balcon. Era situat la o înălţime de nouă metri de la pămînt, deasupra unui povîrniş acoperit cu liane şi ferigi. Vîrful smochinului indian, ce se găsea la treizeci sau patruzeci de metri de la piciorul balconului, era cu trei metri sub nivelul balconului. Acesta era susţinut de patru piloni rezistenţi. În colţurile balconului erau montate reflectoare puternice. Zidul înalt continua în jos de ambele părţi ale proprietăţii lui Cohen pînă ce frunzişul îl ascundea vederii.

– Partea din spate pare a fi destul de sigură, şopti Hatcher.

Discuţia le fu întreruptă de soneria telefonului.

Sing răspunse la telefon şi îşi înălţă privirea surprins, acoperind cu mîna receptorul, ca să nu se audă.

– Este pentru Occhi di Sassi, zise el. Un anume sergent Varney.

Faţa lui Cohen se întunecă.

– Ce mai vrea ticălosul ăsta? Îl privi pe Hatcher. Vrei să vorbeşti cu el? întrebă Cohen.

– Să aflăm ce vrea, şopti Hatcher.

Sing îi întinse receptorul.

– Hatcher, şopti el.

– Sergentul Varney de la poliţia din Hong Kong, auzi Hatcher răspunsul scurt. Vă aduceţi aminte de mine, domnule?

– Sigur că da.

– Aţi făcut o treabă bună scăpînd de urmărirea oamenilor mei, azi-dimineaţă, zise Varney cu o voce agreabilă. Dar cred că trebuie să vă avertizez. Joe Lung v-a căutat la hotel de dimineaţă. Acum este pe insulă şi are mai mulţi oameni cu el.

– Cum de m-ai găsit? întrebă Hatcher.

– Am ghicit, domnule, răspunse Varney. M-am gîndit că aţi putea să-i faceţi o vizită lui Tsu Fi, prietenul dumneavoastră. De fapt, noi avem o casă sigură lîngă aeroport şi am vrea să vă ducem acolo.

– Ar fi grozav, răspunse Hatcher.

– Ne-am gîndit că, poate, aţi prefera să evitaţi o confruntare în casa prietenului. Individul ăsta, Lung, este pornit contra dumneavoastră, domnule Hatcher.

– Sînt sigur că este, replică Hatcher. La ce te-ai gîndit?

– O să ne strecurăm acolo într-o oră şi o să vă scoatem afară. Îl ţinem pe Lung sub observaţie. Cred că totul o să meargă bine.

– Telefonează cînd ajungeţi la poartă, zise Hatcher şi închise telefonul.

– Ce-i cu bărbatul de pe deal? îl întrebă Hatcher pe Sing.

– Este tot acolo.

– Bănuieşte că ştim ceva despre el?

– Nu cred, zise Sing.

– Cîţi oameni ai? îl întrebă Hatcher.

– Trei în faţă, unul în spate şi noi trei înăuntru, răspunse Cohen.

– Dacă Varney este de-al lor, vor da lovitura aici, China. Lung şi oamenii lui vor veni, probabil, în urma lui Varney. Ei îşi închipuie că ne vor lua prin surprindere.

Hatcher nu-l văzuse pe Cohen niciodată atît de necăjit.

– Nu vor îndrăzni să atace casa asta, zise Cohen cu răceală, dar glasul îi era foarte puţin convingător. Apoi adăugă: Dacă o vor face, vor plăti scump.

WHITE PALMS

Într-un depozit de mărfuri, la poalele muntelui, Joe Lung şedea în spatele unei ferestre, spionînd casa de pe pisc printr-un

binoclu cu infraroşii. Se întunecase, dar el avea o perspectivă bună ca să poată vedea ce se întîmplă în balconul casei lui Cohen. Deodată îl văzu pe Hatcher apărînd un moment la balustrada balconului şi apoi dispărînd.

– E acolo, şuieră printre dinţi, cu satisfacţie şi ură.

Lîngă Lung mai erau încă şase bărbaţi, toţi îmbrăcaţi cu pantaloni negri de satin şi cămaşi negre.

Toţi, în afară de unul, şedeau sprijiniţi de peretele micului birou, cu braţele încrucişate. Cel care şedea deoparte, se numea Wan How, descoperise casa lui Cohen şi, în mod evident, nu era în apele lui. Lung se uită insistent la el.

– Ai vreo problemă cu casa, Wan? întrebă Lung.

– Este o fortăreaţă, răspunse Wan. În spate, de la pămînt pînă la balcon sînt nouă metri.

– Pot să văd şi eu asta, rosti scurt şi nervos Lung.

– Zidul din faţă are o înălţime de aproape trei metri, prevăzut pe creastă cu reţea de înaltă tensiune, iar prin grădină sînt răspîndite camere de luat vederi. Porţile de fier sînt...

– Voi avea eu grijă ca să pătrundeţi înăuntru, zise Lung. Mai ai şi altceva de care să te vaiţi?

Jignit de insultă, Wan ezită un moment. Era un bărbat înalt, cam de douăzeci de ani, cu degete lungi şi subţiri, o figură deschisă, un atlet cu condiţie fizică excelentă, departe de a fi laş.

– El este ţinta lui Tollie Fong, spuse calm, privindu-l pe Lung.

Buzele lui Lung se subţiară de ciudă.

– Hatcher este ţinta *mea*. De opt ani aştept ziua asta. A omorît patru dintre fraţii noştri de triadă, pe fraţii *mei*. Ne-a furat marfa. Nu-mi spune mie că el este numai ţinta lui *san wong*.

– El l-a omorît pe *tatăl* lui Tollie Fong, replică Wan. Cred că ar trebui să aşteptăm întoarcerea lui, înainte de...

– Ţie nu ţi s-a întîmplat ceea ce mi s-a întîmplat mie, aşa-i? zise Lung cu răutate. Vezi asta? Îşi scoase cămaşa de pe el. O cicatrice mare se întindea de-a curmezişul burţii dintr-o parte pînă la cealaltă. Ticălosul ăsta de *gwai-lo* mi-a scos maţele, dar mi-au rămas destule ca să pun mîna pe el. E dreptul meu să-l omor, Wan. Eu sînt Numărul Unu al lui *san wong*, aici. Cînd Tollie

lipsește, eu hotărăsc ceea ce trebuie făcut și ceea ce nu trebuie. Înțelegi acum?

Wan nu răspunse. Încurcat, privea în pământ.

– V-am spus că trebuie să atacăm casa și să-i omorîm pe toți.

Wan ridică privirea speriat.

– Vrei să spui că o să-l omorîm pe Tsu Fi?

– Îl dau dracului pe Tsu Fi! zise Lung, ridicînd vocea. El este *mei gwok*, un *gwai-lo* exact ca și Hatcher. Îi protejează pe dușmanii noștri. Am spus că trebuie să scăpăm de acest evreu american.

Ceilalți bărbați nu păreau deloc emoționați. Ședeau liniștiți, nepăsători în timp ce Lung și Wan How discutau despre oportunitatea atacului asupra casei lui Cohen.

– Nu sînt de acord, spuse Wan. N-avem nimic de împărțit cu Tsu Fi. Dacă îl vom omorî, o să ne facem mulți dușmani.

– Dușmanii ne fac mai puternici, zise Lung. Ți-au slăbit forțele, omule, o duci prea bine. Nava pe aripi portante spre Macao pleacă din jumătate în jumătate de oră.

Îi făcu semn cu mîna să plece.

– Am făcut un jurămînt, zise Wan How. Dacă asta este hotărîrea ta, am să execut partea care-mi revine.

Lung îl privi cîtva timp, apoi încuviință încet din cap.

– Bine, zise el.

Lung se întoarse la fereastră și privi atent casa.

– Khan a păzit casa toată ziua. Femeile au plecat. Sînt cinci oameni, în afară de Cohen și de Hatcher. Trei în curtea din față, *gwai-lo* și Sing, înăuntru. Un bărbat patrulează în spate.

Cineva bătu la ușă.

– Keye, vezi cine este, spuse el unuia dintre oameni.

– *Hai*, răspunse bărbatul și deschise ușa.

Sergentul Varney intră în micul birou. Lung se întoarse spre el cu un zîmbet batjocoritor.

– Ei? îl întrebă pe polițistul englez.

– I-am telefonat.

– Și?

– Nu sînt sigur că Hatcher o să vină cu mine, spuse Varney. Este un om foarte prudent.

– Atunci nu putem să riscăm. O să intrăm în urma ta cînd se va deschide poarta. Este singura cale ca să ajungem în față. Patru oameni în față... am să-l iau pe Keye și pe alți trei și o să ne cățărăm prin spatele balconului.

– Eu nu pot să iau parte la măcel, spuse Varney în pripă.

– Sigur că nu, răspunse Lung, ridicînd din umeri, dar zîmbind.

– Și am să încerc să joc puțin teatru. Omul care mă însoțește nu știe nimic despre afacerea asta. Trebuie să mă prefac că nici eu nu am habar de nimic, continuă Varney.

– Cred că nu prea știi să folosești o armă, spuse Lung, tărăgănat, cu ochii pe jumătate închiși.

– Nu vreau ca omul meu să pățească ceva.

– Atunci nu-l amesteca, zise Lung înțepat, șuierînd printre dinți dezaprobator și cu ochii scînteietori. Dacă nu poate fi supravegheat, este un om mort, înțelegi, englezule?

– Ascultă-mă. N-o să-ți mai pot fi de nici un folos în viitor, dacă îmi forțezi mîna acum, îi explică Varney.

– Șterge-o cînd începe! repetă Lung bățos, și Varney își dădu seama că discuția s-a terminat.

Își drese glasul și zise:

– În regulă.

– O să fim gata cînd sosiți și să faci exact cum ne-am înțeles.

Varney dădu din cap în semn că a înțeles, mai zăbovi puțin și plecă.

– Ai încredere în englezul ăsta? întrebă Wan.

– Îl plătim de mai bine de un an, nu poate să-și permită să nu fie de partea noastră acum. În plus, el a dat de urma lui Hatcher. Se întoarse la postul de observație și, fără să se uite la oamenii lui, adăugă: Varney va fi un mare risc după asta. A trăit mai mult decît ne-a fost de folos, oricum.

Se întoarse către chinez.

– Englezul este al tău, Wan. Arătă cu degetul spre doi dintre acoliții care ședeau liniștiți, sprijiniți de perete. Îi iei pe ăștia doi, vă întîlniți cu Khan în grădină, intrați pe poartă o dată cu englezul și atacați casa prin față. Îl omorîți pe Varney și pe omul lui, și pe oricine se mai găsește acolo. Echipa mea o să se ocupe de cei dinăuntru. Țineți bine minte, Hatcher este un individ pe-

riculos... dar este al meu. Dacă puneţi mîna pe el, răniţi-l doar, vreau să-l termin eu.

ASALTUL

Cohen o trimisese pe Tiana să doarmă în noaptea aceea la Fat Lady. Se aşează pe pat şi se uită la Hatcher cum îşi deschide valiza Halliburton, desface camera video şi scoate husa de plastic. Deşurubă lentilele din teleobiectiv şi scoase telescopul. Luă ţeava scurtă şi cele două cutii de plastic din lăcaşul bateriilor camerei video.

– E grozav, spuse Cohen. Ce-i asta?

– Un Aug austriac, răspunse Hatcher în timp ce asambla arma. Am nevoie de nişte gloanţe.

– Nu-i nici o problemă, zise Cohen. Îi dădu ordin lui Sing care se strecură din cameră şi se întoarse imediat cu patru cutii cu gloanţe. De-ajuns? întrebă Cohen.

Hatcher zîmbi.

– Ajung pentru două sute de împuşcături, şopti el.

Cohen îşi adună echipa în salon, nişte zdrahoni îmbrăcaţi în pantaloni negri, pulovere cu gulere colante şi cîte o mască neagră de bumbac pe faţă, ca să nu poată fi recunoscuţi. Toţi aveau puşti mitraliere Mac 10. Li se adresă în limba chineză.

– Probabil că vom fi atacaţi din faţă şi din spate, le spuse. Hatcher şi cu mine vom rămîne înăuntru. O să facem în aşa fel, încît să-i atragem aici. Louie, tu ai grijă de acoperiş, George, Joey Chen şi Lee – în grădină. Sammy, tu ai să stai jos în spate. Mai ai ceva de adăugat, Christian? Hatcher dădu negativ din cap.

Se gîndi la ceva, dar ezită să discute cu aceşti oameni. Joe Lung era ultimul – dintre cei cinci membri din Dragon's Breath, care făcuseră contrabandă cu stupefiante pentru White Powder Mama între Thailanda şi Saigon şi era posibil ca el să ştie despre lagărul Huie-kui.

Nu trebuia să-l omoare pe Lung pînă cînd nu afla ceva de la el. Dar era prea mult să le ceară asta oamenilor lui Cohen, care îşi primejduiau viaţile pentru Tsu Fi şi pentru el. În sfîrşit, zise:

– Daca este posibil să nu-l omorîţi pe Lung, aş vrea să-i pun nişte întrebări. Cohen se uită la el şi ridică din sprîncene. Dar fără riscul ca vreunul dintre voi să-şi piardă viaţa, adăugă repede Hatcher.

Începuse să plouă mărunt, dar părea că se va transforma într-o ploaie torenţială. Asta îi convenea lui Lung, pentru că ploaia avea să înăbuşe zgomotul făcut de gangsterii lui.

Şoferul lui parcă maşina pe o stradă cotită, mai jos de casa lui Cohen. Joe Lung şi ceilalţi doi asasini coborîră şi o luară repede, fără să facă nici cel mai mic zgomot, prin verdeaţă, spre zidul care înconjura proprietatea lui Cohen. Drumul era drept aici, apoi urma o pantă de cîteva sute de metri pînă ajungeai la casă. Lung presupunea că trebuie să fie măcar un om, jos în spatele casei, poate chiar mai mulţi, aşa că îşi făcu un plan. Aruncă o coardă cu un cîrlig la capăt ca să se caţăre pe zid, ajunse în vîrful lui, întinse un cablu izolat peste sîrmele electrice lăsîndu-i un capăt să atîrne în jos. Apucă cu cealaltă mînă capătul care atîrna, trase puternic şi sîrma se rupse.

Aprinse lanterna, încălecă pe marginea gardului, sări şi ateriză în iarba înaltă pînă la genunchi.

Deasupra lui, printre copaci, putea vedea reflectoarele de pe balcon, luminînd verdeaţa de dedesubt. Stătu ghemuit, cu urechile ciulite, să audă vreun zgomot. Ceilalţi doi oameni ai lui coborîră încet, lîngă el.

Ploaia se înteţise.

Cei trei gangsteri se aşezară în linie de la un capăt la celălalt al gardului. Încă nu descoperiseră paznicul din spatele casei. Porniră înainte spre casă, strecurîndu-se printre lianele dese şi prin iarbă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, mergînd aplecaţi, căutînd să vadă dacă nu este cineva primprejur, fiecare avînd la ureche o cască ataşată la un pager activat prin baterii.

Lung îl zări pe Sammy, paznicul lui Cohen, chircit la picioarele balconului şi cercetînd împrejurimile, sub lumina reflectoarelor. Apăsă de două ori pe butonul pagerului. Ceilalţi doi asasini auziră semnalul şi se opriră. Era sarcina lui Lung să-l ia în primire pe paznic, cînd omul lor dădea de veste că începuse

atacul în fața casei. Lung era la o depărtare de vreo treizeci de metri de Sammy care ședea chircit, cu o mască neagră pe față.

Lung își ridică pușca, un Mannlicher, încărcată cu o săgeată tranchilizantă care te făcea să-ți pierzi imediat cunoștința. Era mai bună decît un glonț care putea să-l rănească doar, dîndu-i posibilitatea să sune alarma.

Îl privi pe Sammy prin telescopul cu infraroșii, apoi îl îndreptă spre balcon. Luminile din casă erau stinse. Își aplecă pușca, ținînd-o spre gîtul lui Sammy și așteptă semnalul din stradă.

De pe acoperișul casei, omul lui Cohen văzu prin binoclu cum un bărbat se urcă într-o mașină lîngă Grădina Botanica. Comunică încet prin walkie-talkie.

– L-au luat pe omul de pe deal. În mașină, mai sînt încă alți trei bărbați.

În întunericul din casă, Hatcher înjură furios.

– Asta e. Ticălosul ăsta de Varney m-a vîndut lui Joe Lung. Sînt în cîrdășie.

Varney și ajutorul lui, un oriental tînăr și vînjos cu numele de Henry Dow, ajunseră în vîrful muntelui. Caporalul Dow nu prea știa despre ce este vorba. El credea că trebuie să protejeze un bărbat, asta era tot ceea ce trebuia să știe. Tînărul și vînjosul inspector era polițist de patru ani și nu pusese niciodată întrebări.

Varney se apropie încet, prin ploaie, de porțile proprietății lui Cohen. Văzu mașina gangsterilor din triadă, apărînd în urma lui, cu luminile stinse. Caporalul, cu gîndul în altă parte, se uită prin parbriz, dar nu observă mașina. Cînd se apropiară de poartă, Varney stinse faza mare, apoi ceru prin radio-telefon unui polițist să-i facă legătura cu telefonul lui Cohen.

– Planul lor este să intre în urma lui Varney, cînd porțile se vor deschide, șopti Hatcher.

Cohen transmise mesajul celorlalți oameni. El avea un pistol Smith & Wesson .357 și un Colt .45 prinse de cingătoare. Hatcher îl privi și rîse.

– China, zise el, arăți caraghios.

Cohen zîmbi sinistru.

– *Nu* mă subestima, Occhi di Sassi, spuse el. Știu să le mînuiesc.

E o uşurare să ştiu asta, mormăi Hatcher şi deschise uşa balconului. Am să verific spatele casei.

Se strecură încet pe uşa din spate, încovoiat, şi se tîrî pînă la grilajul balconului. Acum începuse să plouă puternic şi vizibilitatea era redusă. Jos, îl zări pe paznicul Sammy, ghemuit lîngă un stîlp al balconului, înfăşurat într-un poncho, ca să-şi apere arma de ploaie. Hatcher reveni înăuntru ca să nu se ude.

Jos, ghemuit în iarba udă, Lung se uită la ceas. Varney trebuia să sosească din minut în minut. De îndată ce acţiunea va începe în faţa casei, va fi floare la ureche pentru oamenii lui să se urce pe balcon şi să dea lovitura în spatele casei.

– Vin, spuse în walkie-talkie omul lui Cohen de pe acoperiş.

Unul dintre asasini care era în maşina din spatele lui Varney îl văzu pe acesta că stinge luminile.

– Porneşte! spuse el în walkie-talkie.

În spatele casei, Lung auzi ordinul şi ţintind prin telescop înfipse săgeata în gîtul lui Sammy. Văzu cum paznicul lui Cohen se prăbuşeşte lîngă stîlpul balconului. Ochii i se holbară, umerii îi căzură în jos şi arma îi căzu pe pămînt.

Lung apăsă de două ori pe butonul pagerului şi cei doi gangsteri din spatele casei alergară prin ploaie spre stîlpii balconului. Lung scoase un stilet din mînecă, îl apucă de păr pe Sammy, îi dădu capul pe spate şi îi tăie beregata.

– Sînt sergentul Varney, spuse englezul la telefon, cînd auzi vocea lui Cohen. Vreţi să deschideţi porţile?

– Imediat, răspunse Cohen, apăsînd pe butonul care deschidea poarta.

Cînd cele două porţi solide de fier se deschiseră, Varney apăsă cu putere pe pedală. Maşina o porni în goană şi intră pe alee. Farurile maşinii prinseră în luminile lor pe unul dintre oamenii lui Cohen înainte ca pistolarul să sară la adăpostul grădinii de trandafiri.

Maşina asasinilor, cu cauciucurile scîrţîind, îl urmă prin porţile deschise. Maşina lui Varney se opri derapînd în faţa casei, sări peste o bordură şi intră în grădină.. El şi caporalul Dow se prăvăliră din maşină, fiecare pe partea uşii lui. În spatele lor, ucigaşii lui Lung se rostogoliră din maşină în grădină şi, în timp ce Dow se ridică în picioare, maşina fără şofer se izbi de maşina

lui Varney. Îi lovi aripa din spate, alunecă și se opri brusc lîngă mașina polițistului. Polițistul scoase un țipăt de moarte cînd fu strivit între cele două mașini. Varney, uluit, fu imediat lichidat de către asasini.

Înăuntru, Sing și Cohen se feriră în spatele unei canapele de gloanțele care ciuruiseră ușa. Sticlăria și lămpile se făcuseră țăndări prin cameră. Privind din ușa dormitorului, Hatcher întrebă în șoaptă:

– Sînteți teferi?

– Pînă acum, totul e bine, răspunse Cohen repede.

Auziră răpăitul mitralierelor Uzi folosite de oamenii lui Lung, urmate repede de zgomotul pistoalelor Mac 10. Noaptea era sfîșiată de zgomotul armelor de foc și de cîte un geamăt venit de pe undeva. Luminile focurilor de armă se reflectau în ferestre ca fulgere depărtate. Cohen și Sing se postară în fața ușii, în eventualitatea că oamenii lui Lung ar vrea să pătrundă înăuntru.

În spatele casei, Lung și cei doi oameni ai săi își legară fișii de piele cu ținte la glezne. Își strînseră bine curelele, ca oamenii care lucrau pe stîlpi la instalarea telefoanelor, își încheiară cataramele și o porniră în sus.

Dinăuntru, Hatcher îl văzu pe primul dintre ucigașii lui Lung cum urcă pe balcon, sărind peste parapet și se îndreaptă spre dormitor. Hatcher se ascunse în spatele patului. Prin întuneric, ucigașul auzi mișcare în cameră și trase o rafală cu mitraliera Uzi. Gloanțele ricoșară în peretele cu oglinzi și silueta lui Hatcher erupse în cioburi de sticlă. Hatcher se sprijini cu amîndouă mîinile de pat și trase o rafală scurtă cu Aug-ul. O jumătate de duzină de gloanțe îl atinseră pe pistolar de la bărbie pînă la burtă. Gangsterul căzu pe spate în timp ce gloanțele îl străpunseră. Se rostogoli peste balustrada balconului și dispăru în noapte.

Din camera cealaltă, Hatcher auzi alte focuri de pistol Uzi. Se tîrî pe brînci spre ușa salonului și văzu un alt gangster din triadă alergînd în zig-zag prin cameră și trăgînd cu pistolul prins la șold. Rafturi, vaze, flori, tablouri fuseseră făcute țăndări înainte ca China să se ridice din spatele canapelei și să tragă o dată cu 357. Îl nimeri pe pistolar în piept. Cu toate că rana era mortală, acesta continuă să tragă. Fulgi din canapea zburau prin

camera. Cohen simți o zvîcnitură într-o parte a corpului, o durere ascuțită ca un cuțit înfipt în el. Dumnezeule, se gîndi el, sînt rănit!

Asasinul simți cum glonțul fierbinte îi arde adînc în piept și-i sfîșie inima. Plămînii îi fură inundați de sînge, corpul i se încovoie și căzu cu fața în jos, în poziția unui bărbat care se roagă lui Buddha.

În timp ce Hatcher se rostogoli înapoi în dormitor, îl văzu pe Lung sărind peste balcon. Silueta ucigașului apăru în ușă, cu fața leoarcă de ploaie și cu ochii injectați de ură. O clipă mai tîrziu, acesta îl zări pe Hatcher, care trase imediat în el. Lung făcu un salt într-o parte, dar un glonț îi atinse urechea care se desprinse și dispăru într-un jet de sînge. Hatcher sări peste pat, se aruncă spre ușă și întoarse arma.

Îl lovi cu pumnul pe Lung în falcă, zdrobindu-i-o, și-l azvîrli cu putere spre balustradă.

Dar orientalul era mai puternic decît își închipuise Hatcher. El îl izbi cu cuțitul și îi sfîșie mîneca. Hatcher îl apucă de încheietură, i-o răsuci și cuțitul îi căzu din mînă. Lung se întoarse, își luă avînt, îl înșfăcă pe Hatcher și începură să se lupte pînă ajunseră pe marginea balustradei. Hatcher trecu cotul după bara transversală de lemn și se prinse. Îl ținea încă de încheietura mîinii pe Lung cînd deodată gangsterul se desprinse și se rostogoli peste balustradă, încercînd să cadă pe pămînt în picioare. Se prăbuși în pantă pe iarbă, dar în cădere își rupse două coaste. Se întoarse cu mare greutate cu fața în sus ca să-și ferească bărbia zdrobită de gloanțele lui Hatcher. Se așeză în genunchi și stătu ghemuit sub deal, în întuneric.

În spatele lui, Hatcher încolăci cu picioarele stîlpul și își dădu drumul pe pămînt. Ridică cuțitul lui Lung care căzuse în noroi și o luă în jos pe pantă.

Lung alerga cu greutate prin iarba înaltă, din cauza durerilor coastelor rupte. Căzu de cîteva ori țipînd, dar continuă să meargă prin întuneric. Ieșise aproape din lumina reflectoarelor, cînd simți cum mîna lui Hatcher îl înhață de gît, îl trage după el și îi auzi vocea în ureche.

– Ticălosule, şuieră Hatcher, de mult trebuia să mori. Îi puse propriul său cuţit în ceafă şi-l apăsă destul de tare ca să-i zgîrie pielea. Trebuie să-mi răspunzi la cîteva întrebări, scrîşni el.

Lung, umilit şi fără apărare, îşi strînse picioarele sub el şi zvîcni în sus, înfingîndu-şi cuţitul adînc în gît. Scoase un răcnet ca de animal. Hatcher îşi trase mîna înapoi, dar cuţitul intrase atît de adînc, încît mînerul ud de sînge îi alunecă din mînă. Auzi răcnetul sugrumat al lui Lung, auzi horcăitul clar al morţii, îl văzu cum se zbate şi cum moare.

Hatcher se aplecă asupra lui, ţinîndu-l încă de guler. Capul lui Lung căzu înainte. Hatcher îl lăsă să cadă cu faţa în noroi, la picioarele lui.

– Drum bun în iad, spuse el cu voce dogită, privind corpul ucigaşului mort în ploaia care-i cădea pe faţă.

CONFRUNTAREA

Pînă să se lumineze de ziuă, casa lui Cohen devenise scena unei activităţi frenetice. Şase ofiţeri terminaseră de fotografiat, luaseră interogatorii, încercînd să pună cap la cap tot ceea ce se întîmplase în cursul nopţii. Fotografiaseră cadavre, maşini şi urmele pe care le lăsaseră. Acum grădinarii lucrau ca să repare stricăciunile făcute în faţa casei.

O maşină oficială intră pe alee. Colonelul Jeffrey Holloway coborî şi făcu încet o întoarcere, pe călcîie, de 360 de grade cercetînd grădina deteriorată a casei lui Cohen.

Holloway nu era o persoană plăcută. Bărbatul care era şeful poliţiei din Hong Kong era înalt, cu părul alb, tuns scurt ca naziştii, avea o faţă îngustă triunghiulară, aspră şi ochi de culoare cenuşie nedefinită. Chiar în căldura dimi neţii, uniforma lui kaki scrobită era impecabilă.

Se îndreptă cu paşi cadenţaţi, ca soldaţii la paradă, spre intrarea principală, ţeapăn, puţin aplecat spre spate, şfichiuindu-şi cizma cu cravaşa, însemnul rangului său.

Holloway strîmbă din nas cînd văzu stricăciunile produse, apoi o luă spre camera de oaspeţi. Cohen, care fusese lovit de un glonţ, şedea întins pe pat. Ping, medicul specialist în acupunc-

tura, era aplecat asupra lui, introducîndu-i ace ici şi colo în corp ca să-i aline durerea rănilor, pe care un alt doctor i le îngrijise.

După ce Ping termină, Holloway intră în dormitor. Ordonă muncitorului, care înlocuia oglinzile sparte, să iasă din cameră. Hatcher şedea sprijinit de perete şi tăcea.

– O luptă între gangsteri, doi ofiţeri de poliţie morţi şi alţi opt oameni, de asemenea, morţi. Mare bucluc, rosti spumegînd.

– Faci o mică confuzie, domnule colonel, răspunse Cohen, fără să-l privească. Casa mea a fost atacată de gangsterii din triada. Cum îndrăzneşti să vii aici şi să spui că eu am instigat balamucul ăsta.

– O cauţi cu lumînarea de ani de zile, rosti el tăios.

Cohen şedea liniştit, cu acele înfipte în gît, stomac şi genunchi. Se gîndea cum s-o sucească pentru a ieşi cu faţa curată. Bătrînul Tsu Fi îl sfătuise odată pe Cohen, „Nu înghesui niciodată pe cineva în colţ. El nu are altă şansă decît să lupte. Lasă-i întotdeauna o portiţă de scăpare".

Cohen oftă şi îşi încrucişă mîinile pe piept.

– Mergi pe o pistă falsă, îi spuse lui Holloway.

– Adevărat? răspunse ofiţerul cu îngîmfare, ridicînd din sprîncene.

– Omul dumitale, Varney, era amestecat în toată afacerea asta, spuse Cohen categoric.

– Este ridicol ce spui! rosti scurt Holloway începînd să fiarbă de mînie. Era unul dintre cei mai buni ofiţeri din brigadă.

Cohen îi rîse în nas.

– Mai întîi, Varney i-a vîndut pontul lui Lung că Hatcher este în Hong Kong. Apoi i-a băgat pe oamenii lui Lung în casa mea şi, în final, chiar oamenii lui Lung l-au omorît, ca să-i închidă gura.

– Astea sînt prostii, zbieră colonelul.

– Domnule colonel, Varney i-a făcut o vizită lui Hatcher ieri-dimineaţă la hotel. După două ore, Lung a pătruns cu forţa în cameră ca să-l omoare pe Hatcher. Nu a reuşit, pentru că el plecase. Apoi Varney i-a telefonat lui Hatcher aici, spunîndu-i că vroia să-l protejeze. Ştiai toate astea?

Holloway se uita calm la Cohen, prin ochii întredeschişi.

Cohen continuă:

– Cînd a ajuns la poartă, a telefonat din maşină la poliţie ca să i se facă legătura cu numărul meu de telefon. După aceea i-a introdus pe oamenii lui Lung aici. Sînt sigur că puteţi verifica, tot ceea ce vă spun, în înregistrările dumneavoastră. Dar fac pariu că Varney nu a raportat poliţiei sosirea lui Hatcher în Hong Kong, deoarece i-a spus-o în secret lui Lung, iar faptul că i-a spus lui Hatcher că vrea să-l protejeze a fost o farsă. Verifică pe telefoniştii de la poliţie şi vei vedea că a telefonat din maşina lui la numărul meu, care nu este trecut în cartea de telefon, înainte de a ne ataca.

Supărarea lui Holloway începu încet să se transforme în îndoială.

– O presupunere foarte avantajoasă pentru dumneata, spuse el nesigur.

– Nici vorbă, zise Cohen. Hatcher bănuia că îl urmăresc poliţiştii, dar ei erau, de fapt, gangsterii lui Lung din White Palms, care fuseseră înştiinţaţi de Varney sau, mai rău, de cei mai ticăloşi oameni din echipa dumitale, cei amestecaţi în afacerea asta.

– Aduci nişte acuzaţii irresponsabile, zise Holloway ameninţător.

– Ucigaşii aşteptau afară ca să deschidem porţile pentru Varney, zise Cohen oftînd. El i-a băgat înăuntru.

– Nu este esenţial ceea ce spui. O să fie interesant ce se va întîmpla cînd o să îndrugi toată povestea *asta* în faţa tribunalului, zise Holloway.

– N-o să meargă nimeni la tribunal, zise Cohen cu convingere.

– Nu zău!

– Domnule colonel, nu-mi îndruga mie verzi şi uscate. Vrei sau nu să afli adevărul?

– Adevărul? Haida de! rîse zgomotos Holloway.

– Ascultă ce-ţi spun, i-o reteză Cohen. Hatcher a scăpat de urmăritorii lui pe strada Cat, dar, cînd a ajuns aici, oamenii lui Lung supravegheau casa. Aşa l-a reperat Varney pe Hatcher... *Lung* i-a spus unde se află.

– Şi cum o să ieşim din rahatul ăsta? întrebă Holloway prudent.

– Foarte simplu. Raportează că Varney a venit aici, ca urmare a unui telefon pe care i l-a dat Hatcher ca să-i ceară protecție, spuse Cohen. El și cu oamenii lui și-au pierdut viața eroic, încercînd să protejeze cetățeni cinstiți atacați de hoți. Îi faci lui Varney funeralii ca unui erou, iar eu am să uit tot ce s-a întîmplat. Sau... poți să faci un lucru împuțit și atunci noi o să formulăm o plîngere împotriva dumitale, bazîndu-ne pe propriile noastre înregistrări. Alege ce-ți convine.

– Cum îndrăznești să mă amenințI! se răsti Holloway indignat.

– Pe dracu, te-amenint, replică Cohen. Este o soluție la o situație foarte neplăcută.

– Mai întîi o să te duci tu la dracu, zise Holloway cu severitate.

– Domnule colonel, vrei să tragi o cacialma, spuse Cohen cu un aer plictisit. Ai de ales, fă cum crezi de cuviință.

Holloway își supse buzele și tăcu cîteva secunde.

– Cheamă-ți omul aici, spuse Cohen liniștit, am să-i spun exact ce s-a întîmplat.

Oglinzile fuseseră înlocuite în camera de oaspeți, iar Ping îi scoase acele de acupunctură și plecă tocmai cînd Tiana reveni acasă și se năpusti spre patul lui Cohen. El se prefăcea cît putu mai bine, dar durerile îl chinuiau și vocea îi tremura.

– *Ngo jungyi nei,* șopti ea, îmbrățișîndu-l și mîngîindu-i fața.

– Și eu te iubesc draga mea, zise el, făcîndu-i cu ochiul peste umărul ei lui Hatcher, care ședea pe marginea patului.

– De ce nu te-ai internat în spital? întrebă ea.

– Nu prea e plăcut acolo, răspunse el și începu să rîdă.

Ea se ridică repede.

– Îți bați joc de mine! zise supărată.

– Nu, doar glumesc.

– Asta nu-i ceva de glumă! zise ea pe un ton sever.

– Spune-i, Christian. Am fost curajos? Am arătat sau nu ce sînt în stare să fac?

– El este prietenul tău, n-are să spună nimic rău despre tine, zise ea uitîndu-se insistent la Hatcher.

– Occhi di Sassi nu minte, rosti Cohen. Nu crezi că am asta în sînge, Christian? întrebă el cu mîndrie.

– Cred că felul în care te-ai descurcat cu colonelul a fost mai impresionant.

– Chestie de rutină, strigă Cohen făcînd un gest cu mîna. Îşi scoase cămaşa, lăsînd să se vadă partea bandajată. Şi uită-te la asta. Inima de Purpură, draga mea. Am fost rănit în luptă. Încă un milimetru şi lîngă patul meu, în loc să stai voi, ar fi stat Buddha.

– Trebuie să verific toată casa, spuse Tiana, scuzîndu-se.

După ce ieşi din cameră, Cohen se uită încruntat la Hatcher.

– Ce te frămîntă? întrebă.

– Cinci dintre oamenii tăi au murit azi-noapte, zise Hatcher. Doar ca să mă apere pe mine. Nu am acceptat însărcinarea asta ca să moară oameni. Istoria începe să se repete. Nu trebuia să mă mai întorc niciodată aici.

Cohen se aplecă spre prietenul său şi îl luă de mînă.

– Ascultă-mă, Christian, rosti serios. Într-o vreme, ţi-ai făcut o mulţime de duşmani. Nu poţi scăpa de ei. Dar, înainte de a ţi se rupe inima de mila lor, lasă-mă să-ţi explic ceva. Fiecare om care a fost aici aseară avea motive serioase să-i urască pe cei din triadele Chiu Chao. Toţi aveau nişte socoteli de încheiat cu ei. Fiecare s-a oferit de bună voie şi a fost fericit de şansa care i se acorda. De familiile lor, voi avea eu grijă. Asta nu are nici o legătură cu tine.

– Bine. Dar acum ai să fii şi tu pe lista neagră a lui Fong, zise Hatcher.

– Nu, răspunse Cohen. Ca să ataci casa unui om este un act de laşitate. Chiar şi cei din triade vor fi dezonoraţi. Lung m-a atacat fără acordul lui Fong, de asta sînt sigur, şi acum Fong îmi datorează scuze. Lung l-a dezonorat... şi a încurcat lucrurile, băgîndu-l în bucluc. Nu-ţi mai bate capul, bătrînul Tsu Fi poate să-şi poarte de grijă singur. Tu însă trebuie să te fereşti de Tollie Fong. Tot mai eşti hotărît să te duci în Chin Chin land?

– Mai mult decît oricînd. Pentru prima oară am ceva sigur. Un nume, China, am un nume. Wol Pot. Este ceva pentru început. Fără Wol Pot nu aveam nimic.

– Să presupunem că Murph Cody, nu vrea să fie găsit. Să presupunem că întorci totul cu susul în jos şi dai peste ceva neplăcut.

— O să văd ce o să fac, dacă se va întîmpla asta.

– Bine, atunci există numai o singură persoană în care poţi să ai încredere şi care poate să te ducă acolo.

– Cine? întrebă Hatcher.

– Daphne Chien, răspunse Cohen.

CH'U-TIAO

Casa înconjurată de flori era situată pe o stradă liniştită într-unul dintre cele mai elegante cartiere rezidenţiale din Macao, la şaizeci kilometri depărtare cu hidroplanul. Cu tot aspectul lui liniştit, Macao avea secrete ascunse de-a lungul străzilor pietruite şi îndărătul teraselor roşii ale vilelor mediteraneene. Stăruia încă un fel de mister şi de decadenţă; era încă un centru de contrabandă pentru chinezii străini veniţi ilegal, transportaţi noaptea cu bărcile în Hong Kong, un centru de contrabandă cu aur; un protectorat pentru gangsterii chinezi din triadă, care făceau comerţ cu sclavi albi şi contrabandă de droguri între Golden Triangle din Thailanda şi Amsterdam sau alte porturi din Vest şi ordonau executarea duşmanilor din spatele faţadelor liniştite ale vilelor lor rococo. Smochinii indieni aliniaţi pe Praia Grande ascundeau corupţia de orice fel.

Wang, *san-wong*-ul care se retrăsese din White Palms, avea acum optzeci de ani şi fusese peste cincizeci de ani conducătorul acestei triade ilegale. Acum, îşi hrănea peştii tropicali.

Îl alesese pe Tollie Fong să-i fie Red Pole cînd acesta abia împlinise douăzeci de ani şi nu se îndoise niciodată de înţelepciunea pe care o avusese de a-l alege. Îl prevenise însă pe Fong că Joe Lung era periculos ca Numărul Unu, că era un ucigaş nesăbuit şi irascibil care, după cum îi spusese el, „gîndea cu testiculele". Acum Wang trebuia să rezolve consecinţele neplăcute ale atacului lui Lung împotriva lui Cohen.

Fong sosi acolo la ora zece fix, călătorind de la Bangkok cu avionul de dimineaţă. Casa era o vilă mediteraneană splendidă, de culoarea mandarinei, pe Avenue Conselheiro care înconjura Guia Hill şi avea aproape cea mai frumoasă perspectivă a oraşului Macao de pe mica peninsulă. Se spunea despre ea că

fusese ascunzătoarea lui Sun Yat-sen cînd acesta complotase să răstoarne dinastia Manchu, o poveste apocrifă, dar posibilă.

Deasupra ei, pe vîrful unui deal, era ceea ce mai rămăsese din biserica St. Paul, o ruină măreaţa distrusă de un taifun în 1835, iar de pe veranda însorită a casei, bătrînul putea vedea jos, în depărtare, farurile vechi de pe coasta Chinei, şi mai departe, Marea Chinei de Sud.

Fong se opri la intrare, privindu-şi imaginea în uşa de sticlă înainte de a suna. Era un bărbat atletic, cu pielea de culoare deschisă, bine clădit, înalt pentru un chinez, ochi negri cu pete aurii, părul negru, tuns modern şi căzut peste urechi conturîndu-i o faţă subţire de şoim.

Îi plăcea să poarte haine occidentale, era îmbracat cu un costum de bumbac albastru închis şi avea o cravată stacojie de mătase. Fong era un bărbat arătos, a cărui frumoasă înfăţişare era stricată doar de caracterul său misterios, căci părea un bărbat lipsit de expresie, faţa fiindu-i o mască mobilă. Fu introdus în casă de o gardă de corp de talia unui luptător.

Bătrînul era în camera lui preferată din spatele casei, hrănindu-şi peştii de apă sărată care se găseau în trei acvarii, fiecare de cîte patru sute de litri. Peştii erau cea mai extraordinară avere a lui. Îi cunoştea pe fiecare după nume, după obiceiuri şi vorbea cu ei în timp ce le turna apă sărată şi creveţi într-unul din acvarii, cînd Fong fu introdus în atrium. Fong se apropie de bătrîn şi făcu o plecăciune respectuoasă. Wang înclină din cap.

– Bine ai venit, Tollie, spuse bătrînul, fără să-şi ridice privirea. Cum a fost călătoria la Bangkok?

– Mai scurtă decît o planificasem, răspunse Fong. A trebuit să plec înainte de a-mi termina afacerile, dar pot să mă întorc mîine.

– Ce s-a întîmplat în casa lui Tsu Fi? întrebă fostul *san wong*.

– Lung a înnebunit, răspunse Fong.

– Asta-i tot ce ai de spus în legătură cu cele întîmplate?

– Ce altceva ar mai fi? zise Tollie. N-am vorbit niciodată cu Lung. El a aflat că Hatcher este în Hong Kong de la un informator al poliţiei numit Varney şi i-a atacat casa. Acum, toţi au murit, inclusiv poliţistul. N-o să aflăm niciodată ce s-a întîmplat cu adevărat.

– Te-am prevenit că într-o zi Lung are să te compromită, spuse bătrînul *san wong*.

Fong încuviinţă din cap. Era stînjenit că bătrînul san wong era nevoit să facă faţă unei situaţii grele din cauza greşelii lui.

– El îndeplinea un *ch'u-tiao* de mulţi ani împotriva americanului, spuse Fong oarecum apărîndu-se.

Ch'u-tiao era un juramînt de sînge, un jurămînt de onoare şi, conform tradiţiei, nu putea fi îndeplinit decît prin moarte.

– Aşa s-a şi întîmplat. Şi tu ai fi acceptat această acţiune? întrebă bătrînul, jucîndu-se în continuare cu peştii.

– Bineînţeles că nu, răspunse Fong.

– Nu dorim să ne războim cu Tsu Fi, zise bătrînul.

Fong se hotărî să ia taurul de coarne.

– Poate că ar fi timpul să scăpăm de acest *mei gwok*, rosti încet.

Bătrînul se uită la el cu ochii aproape închişi. Îl privi cîteva secunde, iar tînărul jenat îşi dădu seama că spusese ceea ce nu trebuia.

– Să-ţi arăt ceva.

Îşi băgă mîna într-un bazin, deschise palma şi un peşte mare galben începu să înoate încet în jurul mîinii.

– Vino, Shang, vino la tatăl tău, şopti bătrînul.

Peştele înotă pînă la mîna lui, ciugulind-o şi căutînd mîncare. Wang prinse peştele şi îl aruncă repede în alt acvariu. Aproape imediat, acesta fu atacat de trei dintre peştii din bazin, doi dintre ei mult mai mici decît el. Peştele se zbătu, fugi din calea lor, dar fu lovit în branchii de un peşte alb-negru, mai mic. Peştele cel mare înotă într-o parte, dînd din coadă nebuneşte, dar era deja muribund. Cei doi bărbaţi priviră cum jumătate de duzină de peşti îl sfîrtecau.

– După fiinţele omeneşti, peştii sînt creaturile cele mai dependente de locul în care trăiesc, spuse bătrînul. Dacă bagi în bazin pe unul care nu este de-al lor, îl omoară. Chiar şi peştele cel mai mic îl atacă, aşa că peştele mare nu are nici o şansă. Bătrînul se uită lung la Fong. Înţelegi ce vreau să spun?

Fong încuviinţă din cap în semn că a înţeles.

– Bine. Tu ai fost cel mai bun Red Pole în triada Chiu Chao, spuse Wang, dar, ca să declari război lui Tsu Fi şi să-l ataci în propria lui casă a fost o sinucidere, aşa cum a descoperit şi Lung.

– Eu n-am să fac aceeaşi greşeală, spuse Fong.

Bătrînul îl privi lung şi continuă:

– Noi facem multe afaceri în Hong Kong. Cohen este respectat şi temut de cei din Sun Lee On. Este puternic în lumea afacerilor. A întreprinde afaceri în Hong Kong înseamnă a trata cu el. Trebuie să-ţi stăpîneşti mîndria. Joe Lung te-a compromis. Regulile Societăţii impun să-i ceri scuze ca să fie mulţumit.

– Acesta-i motivul pentru care m-am întors de la Bangkok, azi-dimineaţă.

– *Hai!* Atunci telefonează-i chiar acum şi aranjează o întîlnire cu el astăzi după-amiază. Treci cu vederea ce s-a întîmplat. Este foarte neplăcut şi nu vreau să amîni întîlnirea prea mult.

– Am să fac asta imediat, spuse Fong.

– *Mm goi,* zise bătrînul. Sînt totuşi îngrijorat că şi tu ai făcut *un ch'u-tiao* împotriva americanului. Dacă l-ai făcut, trebuie să renunţi la el.

Fong se uită la el surprins.

– Nu pot! spuse noul *san wong,* dar bătrînul i-o reteză scurt înainte ca acesta să poată continua.

– Poţi şi trebuie să o faci, dacă este nevoie, zise hotărît şi se întoarse la peştii lui.

Fong îşi dădu seama că discuţia se terminase şi îi făcu o plecăciune stăpînului său.

– *Jo sahn.*

– *Jo sahn,* răspunse bătrînul.

DAFFY

Mirosul de cordită se mai simţea încă în aerul din casă în timp ce o aşteptau pe Daphne. După spusele lui Cohen, Daphne era singura persoană în care putea avea încredere, care mai călătorea în susul fluviului, în regiunea aceea periculoasă şi făcea afaceri cu traficanţii, îndeosebi, cu ţesături, mătase thailandeză şi bumbac, materiale pe care le transporta în colonie fără taxe

vamale. Ea avea două calităţi: nu-i era frică de nimic, ceea ce îi cîştigase respectul piraţilor, şi făcea afaceri cu aur. Nici chiar Ts'e K'am Men Ti nu încercase s-o păcălească.

Hatcher însă suspecta motivele lui Cohen. Ar fi fost oare posibil ca el să joace rolul unui mijlocitor în dragoste? Prima întîlnire pe care o avusese cu Daphne fusese rezultatul unei glume de-a lui. Tsu Fi-ul fusese sigur că Hatcher va fi atras de ea şi că ea nu-i va da nici o atenţie înfumuratului yankeu *gwai-lo*.

Cohen îşi aducea şi el aminte de seara aceea. Într-un anumit fel, Daphne Chien cimentase prietenia între Cohen şi Hatcher, deoarece, după prima întîlnire, legăturile lor fuseseră doar un început de prietenie între doi bărbaţi care se studiau şi chiar se testau unul pe celălalt. De la început, Cohen văzuse în noul său prieten un bărbat cu un echilibru ciudat şi uneori înspăimîntător – un om cu o mare loialitate şi un simţ excesiv al umorului egalat de o trăsătură de caracter întunecată, periculoasă şi imprevizibilă. Văzuse partea întunecată a personalităţii lui Hatcher care putea să omoare cu promptitudinea şi imparţialitatea unei capcane pentru şoareci. Mai era apoi partea excentrică şi fermecătoare. Dormea pe podea, îi plăcea să citească mai mult chinezeşte decît englezeşte, cîteodată nu mînca două trei zile şi avea o memorie ciudată, care nu reţinea decît ceea ce credea el că merită. Ştia, de exemplu, ca Sam-Sam este stîngaci, dar n-ar fi putut să descrie nici unul dintre tatuajele făcute pe corpul piratului.

Hatcher supravieţuia ţinînd în balanţă cele două aspecte deosebite ale personalităţii sale, nelăsînd niciodată să se strice echilibrul dintre ele.

Pe Cohen îl atrăgeau toate aceste trăsături ale caracterului lui Hatcher, uneori îndrăgindu-l şi considerîndu-l un posibil prieten de încredere. Abia la prima lor întîlnire cu Daphne îşi dăduse seama de latura blîndă, aproape copilărească a personalităţii sale, deşi echilibrul încă se menţinea. Pe de o parte era surprinzător de naiv, pe de alta, excesiv de îndrăzneţ.

Tocmai sosiseră la balul guvernatorului, întîlnirea anuală de la Palatul Chinezesc, la care Cohen îl convinsese pe Hatcher, cu toată împotrivirea acestuia, să vină, ştiind că nu-i plăcea înghesuiala, petrecerile, dansurile şi snobii... motivele pentru care

toată lumea se ducea acolo. Hatcher o văzu pe Daphne chiar în momentul cînd ajunseseră la petrecere. Stătea în partea cealaltă a sălii de bal, ca o statuie frumoa să, uitîndu-se cu un aer de indiferență la mulțimea care se înghesuia umăr lînga umăr. Cohen își dădu imediat seama ca Hatcher pusese ochii pe ea.

– Las-o baltă, îi zise China. Te uiți unde nu trebuie.

– Cine este?

– Daphne Chien. Mama ei este malaieză, tatăl, jumătate chinez, jumătate francez.

– Uimitoare colaborare, zise Hatcher cu vocea ușor ridicată, privind-o prin mulțime.

– Toți guai-lo-ii *din colonie au încercat să ajungă la ea, șopti Cohen, dar ea nu vrea să aibă de-a face cu occidentali.*

– Nici Tsu-Fi nu vrea, dar asta nu te-a împiedicat s-o faci, răspunse Hatcher. O cunoști?

– Da, o cunosc, răspunse Cohen cu un aer de neliniște. Întîlnirile mondene, în special, de importanța uneia ca aceasta, nu-i prea plăceau, așa că adăugă: Și îți mai spun ceva, nu-i poate suferi pe americani.

– De ce?

– Tatăl ei a fost un croitor cu mult succes aici, a pus pe picioare o afacere bună cu cîteva magazine de lux în America. Deodată, apare un partener american care îi spune că mica lui întreprindere are posibilități mari, îi face o mulțime de promisiuni, apoi îl înlătură și începe să producă blugi în serie, folosindu-se de numele și de reputația lui. Întreprinderea s-a dezvoltat din ce în ce mai mult, dar bătrînul n-a primit nici o lețcaie.

– Care era numele societății?

– Blue Max, probabil că ai auzit de ei?

– Cine n-a auzit?

– Bătrînul a fost atît de nenorocit, încît a încercat să se sinucidă. Ea i-a salvat viața...

Hatcher deja se hotărîse. Cohen se grăbi în urma lui.

– Fă-mi cunoștință cu ea, spuse Hatcher, croindu-și drum spre ea prin mulțimea în smoching. Cohen îl urmă, încercînd să-i vorbească în timp ce străbăteau cu greu mulțimea invitaților care sporoväiau repede și cu aprindere.

– N-ai auzit restul întîmplării, continuă Cohen, tipînd la el ca să poată fi auzit în toată gălăgia de acolo.

– Ce s-a mai întîmplat?

– Ea a început o afacere nouă. Imitații.

Hatcher se opri și se uită la el cu un zîmbet larg.

– Vrei să spui că face imitații de blugi americani?

Cohen dădu din cap în semn de aprobare.

– Face imitații de blugi, marca Blue Max... și-i vinde la jumătate de preț.

– Nemaipomenit.

Cohen încuviință din cap.

– I-a păcălit pînă a reușit să impună marca propriei sale fabrici, a devenit cel mai mare concurent al lor, apoi a fuzionat cu ei. A ajuns să dețină controlul și, în cele din urmă, i-a concediat pe toți lacomii aceia.

– Frumos, spuse Hatcher.

– Sigur că a fost frumos, dar ei i-a rămas un gust amar în gură față de mei gwok.

– Tu cum ai cunoscut-o?

Cohen zîmbi.

– Eu am aranjat fuziunea între cele două societăți și i-am dat posibilitatea să preia conducerea. Sînt unul dintre yankeii pe care îi agreează.

Hatcher era mai hotărît ca niciodată să o cunoască. Porni să traverseze camera, cu Cohen alături de el.

– Dă-mi cîteva nume, zise el.

– Ale cui?

– Ale indivizilor care i-au făcut neplăceri, spuse Hatcher nerăbdător în timp ce se apropiau de ea. Un nume sau două, hai grăbește-te.

– Of... Howard Sylvester... Allen Mitchell... of...

– Destul. Prezintă-mă drept Chris London.

De-aproape era chiar mai frumoasă. Înaltă și zveltă, îmbrăcată cu o rochie de mătase de un verde închis, care îi sublinia suplețea corpului și adăuga senzualitate pielii catifelate de culoarea migdalei. Ochii adînci, ca de copil, erau verzi ca rochia și străluceau ca smaraldul. Părul negru, ca lignitul, era legat în coadă de cal și îi atîrna peste umăr pînă la piept. Nu purta nici

un inel, singura ei bijuterie fiind o pereche de cercei în formă de pară, din diamante, şi un colier, de asemenea din diamante, cu un smarald şi un rubin, care îi înconjura gîtul delicat ca al unei lebede. Zîmbi bucuroasă cînd îl zări pe Cohen.

– China! strigă, în sfîrşit, am cu cine să vorbesc.

Cohen o sărută pe obraz, apoi se întoarse spre Hatcher.

– Domnişoară Chien, Daphne, aş vrea să-ţi prezint un prieten de-al meu, Chris, ăă... se bîlbîi, uitînd al doilea nume.

– London, interveni Hatcher, repede.

Zîmbetul îi pieri şi ea dădu din cap.

– Monsieur, zise cu un accent franţuzesc şi cu o voce scăzută, ceea ce putea fi interpretat într-un singur fel, şi se întoarse. Hatcher insistă.

– Sînt avocat, continuă el. De fapt, eu reprezint pe unii dintre foştii dumneavoastră asociaţi.

Ea se întoarse spre el, aplecîndu-şi bărbia, şi îl privi cu răceală de sub sprîncenele ca de abanos.

– Oh?

– Da. Howard Sylvester şi Allen Mitchell.

Faţa îi rămase neschimbată, dar pe Cohen îl trecură sudorile de emoţie. Vedea cum prietenia lui cu Daphne Chien se destrăma pe măsură ce Hatcher vorbea. Acesta se apropie mai mult de ea, îi luă braţul cu gentileţe şi o conduse spre terasă.

– Vedeţi, ei au întocmit un dosar despre afacerea dumneavoastră anterior fuziunii societăţilor şi consideră că dreptatea este de partea lor, împotriva noii mărci Blue Max...

Cohen îi urmări cu privirea, vocile li se pierdură în mulţime. Ochii ei deveniră cruzi ca ai unui criminal, apoi amîndoi se opriră brusc faţă în faţă. Hatcher se aplecă asupra ei şi începu să vorbească foarte repede. Ea deschise gura, parcă vrînd să spună ceva, apoi se răzgîndi, iar Hatcher îi făcu o plecăciune, îi sărută mîna şi plecă. Hatcher se întoarse la Cohen, zîmbind.

– Mîine luăm masa de prînz împreună, îi spuse el. Numai noi doi. Aşteaptă-mă aici, îţi aduc ceva de băut. Scotch, puţină apă, fără gheaţă, e bine?

Daphne se apropie de Cohen după cîteva secunde, privindu-l cu asprime.

– De ce nu mi-ai spus că este Hatcher? zise ea.

– În orice caz n-am nici o scuză, se bîlbîi Cohen.

Ea îl urmări cu privirea pe Hatcher cum se strecura prin mulțime.

– Este adevărat că o să iei masa cu el? întrebă Cohen.

– Da.

– Ce ți-a mai spus?

Ea zîmbi vag, se uită o secundă la el și răspunse:

Întreabă-l pe el.

După aceea, plecă.

– Ce i-ai spus lui Daphne? îl întrebă Cohen cînd se întoarse cu băuturile.

Hatcher dădu negativ din cap.

– N-am să-ți spun niciodată, răspunse el.

Acum, Cohen simțea că Hatcher se schimbase. Pistolarul părea să se simtă în siguranță. Era mai maleabil, mai melancolic, parcă cele două părți ale personalității sale nu mai atîrnau egal în balanță, dar cu cît îi plăcea mai mult această parte a caracterului său, cu atît era mai îngrijorat pentru el. Dacă Hatcher ar pleca în susul fluviului, nu putea să-și permită să-și schimbe firea. În țara lui Ts'e K'am Men Ti, instinctul preîntîmpina provocarea. „Trage întîi" era legea supraviețuirii.

Clopoțelul de la intrare sună.

Femeia care ședea în fața ușii avea culoarea cafelei cu lapte și îl privea pe Cohen cu ochii ei verzi migdalați. Era înaltă și elegantă, îmbrăcată cu o rochie de mătase rubinie peste care purta o jachetă de șantung, roz-pal, de bun gust și arăta foarte sexy. Avea picioare lungi, frumoase și de îndată ce intră în casă își scoase pantofii.

– Bună, China, toarse ea încet și îl sărută pe frunte, apoi fără nici o șovăire, îl întrebă. Unde este?

– Afară pe balcon.

– S-a schimbat?

– A îmbătrînit puțin, ca noi toți, de altfel, și are cîteva cicatrice în plus.

Dar ea nu-l mai asculta, se duse direct la el.

– Nu m-am gîndit niciodată că am să te mai revăd, zise ea, stînd în ușă. *Arăți* la fel ca pe vremuri.

Ch'uang tzu-chi-ul lui Daphne era satisfăcut că îl vedea viu, după atîţia ani. În anul care urmase întîlnirii lor, Hatcher locuise la Daphne ori de cîte ori era în Hong Kong. Pleca fără să o prevină şi se întorcea la fel, fără să o anunţe, nediscutînd niciodată despre afacerile lui. Ea auzise despre el înainte de a-l fi întîlnit...

Hatcher, îndrăzneţul pirat yankeu, lupul singuratic, temut chiar de puternicul Sam-Sam Sam. Numai după ce plecase, începuseră să circule zvonuri despre el, ba că era un ucigaş plătit, ba că lucra pentru *C.I.A.*, că îşi făcea prieteni şi apoi îi trăda, că era un membru al unei formaţii secrete a Armatei numită *Ying bing*, luptători din umbră.

Cunoscîndu-l de un an de zile, Daphne nu luase în consideraţie acele zvonuri, pentru că ea cunoscuse ambele laturi ale lui – latura rece care se punea în mişcare noaptea, cînd făcea ceea ce trebuia să facă, şi cealaltă parte, a iubitului atent, pentru care sexul era o plăcere, nu o cucerire, uneori un joc chinuitor ce se termina cu ceea ce el numea „cel mai pur simţămînt", mica moarte, orgasmul, fuga de realitate, oricît de scurtă putea fi.

În inima ei ştia, de asemenea, din experienţa pe care o trăise lîngă el, că oricare sau toate aceste zvonuri puteau fi adevărate.

Dar acum nimic nu mai avea importanţă. El trăia, era aici lîngă ea şi, ca şi Cohen, îşi aminti noaptea cînd se întîlniseră, o noapte pe care n-o va uita niciodată.

De-abia putuse să-şi stăpînească furia cînd acest avocat mei gwok *o condusese pe terasa salonului de bal de la Chinese Palace. Era la fel de furioasă pe China, pentru că îi făcuse cunoştinţă cu el. Apoi, el se opri şi zîmbi.*

– Numele meu este Hatcher, nu London, spuse într-o perfectă limbă franceză şi cred că ceea ce le-ai făcut americanilor a fost corect. Eu pot să-ţi fac rost de bumbac indian de bună calitate, să ţi-l livrez oriunde doreşti, la jumătate de preţ din cît îl plăteşti acum, ceea ce ar însemna o economie de zece la sută pentru tine. Făcu o mică pauză, apoi adăugă: Şi nu numai atît, dar pot să te fac să rîzi cît poftesti.

Se uitase la el cîteva secunde, uimită de îndrăzneala lui şi atrasă de ochii gri. Îşi reveni însă repede.

– Cît? întrebă ea.

– Cît ce?

– Cît bumbac poți să livrezi, cît de repede și la ce preț?

– Trebuie să calculez. Nu pot socoti din cap.

– Nici eu, se auzi ea spunînd.

– Mîine luăm masa împreună. Discutăm numai despre afaceri. Voi avea calculele gata și tu să pregătești cecul. Fără directori, contabili sau avocați, doar tu și cu mine.

– Te avertizez că nu fac compromisuri.

– Nici eu, spuse el. Fiecare pierde cînd face compromisuri. Eu negociez. Cînd negociezi, fiecare cîștigă.

– Da, cum adică?

– Hotărăști de la început ceea ce te interesează și te rezumi la ceea ce este important. Tu așa lucrezi. Așa voi proceda și eu. Ai încredere în mine, încheiem afacerea repede și o să avem destul timp să rîdem pînă terminăm masa.

– De ce este rîsul atît de important pentru tine?

El zîmbi.

– Rîsul este cheia care deschide raiul, răspunse.

Și, spre surprinderea ei, masa fusese o încîntare.

Nu făcuseră afaceri cu bumbac.

Dar o făcuse să rîdă... mult. Avea dreptate, rîsul era cheia raiului.

– Mă duc înapoi în camera mea, spuse Cohen din salon. Am început să am iar dureri.

Ei îl ignorară. El ridică din umeri și se îndreptă spre interiorul casei. Urmă un moment de stînjeneală cînd nici Daphne, nici Hatcher nu știură exact ce să-și spună. Ea fu aceea care sparse gheața.

– Ce s-a întîmplat cu gîtul tău? întrebă privind la cicatrice.

– Am fost într-o închisoare nenorocită și am vorbit cînd nu trebuia. Un paznic a hotărît să-mi dea o lecție ca să nu mai vorbesc și altădată.

– Te doare?

– Acum, nu.

– Mă bucur, zise ea, apoi ridică o sprînceană și adăugă: Ai o voce foarte sexy.

– *Merçi*. N-a fost întotdeauna aşa?

– Nu chiar ca acum. După o pauză, reluă: Ce s-a întîmplat cu tine? Pur şi simplu, ai dispărut. Toată lumea a crezut că ai murit.

– M-am întors în America unde aveam o însărcinare şi am dat de necaz. Trei ani de necaz. Într-o închisoare unde era interzis *orice*.

– Dar ceilalţi trei ani?

El ridică din umeri.

– Mi-am închipuit că sînt de domeniul trecutului, Daffy.

Ea îşi dădu capul pe spate şi rîse, un rîs gutural care declanşă amintiri în mintea lui.

– Daffy, spuse ea. N-am mai auzit numele de Daffy de atîţia ani. Nimeni altcineva nu-mi va mai spune vreodată Daffy. Încetă să mai rîdă şi, cu o voce liniştită şi ochi scînteietori, zise: Nu, Hatcher, tu nu ai fost niciodată trecut. Nu pentru mine.

El nu răspunse.

– Cohen a vorbit serios? întrebă Hatcher. Poţi, într-adevăr să mă ajuţi?

– Treci direct la afaceri, spuse ea. Deci asta va fi, nu?

– Îmi pare rău. Mă simt puţin stînjenit. Ştiu că îţi datorez...

Ea îi puse degetul pe buze.

– Nu-mi datorezi nimic. Nu ne-am făcut nici o promisiune, doar am împărţit patul cu tine... cu speranţă. Uneori chiar... nerăbdare.

El îşi aminti cuvintele care evocau momentele de frenezie, dar înlătură iar gîndurile.

– Îţi datoram măcar un sincer rămas bun.

– De aceea te-ai întors, ca să spui la revedere prietenilor care credeau că ai murit?

– Poate că da, şopti el cu glasul înecat de emoţie. Apoi, încercînd din nou să ocolească ceea ce era inevitabil, spuse în glumă: Pe lîngă asta, aş putea face un tratament la Estoril. Masajul thailandez de acolo...

Ea se întoarse şi se îndepărtă spre uşa dormitorului.

– Nu este nevoie să te deplasezi pînă la hotelul Estoril pentru masaj, Hatcher. Trebuie să spui *jo sahn* cum trebuie, înainte să spui *joi gin* din nou.

El o urmă în dormitor.

– Cum poţi să mă ajuţi, Daffy?

Ea se duse în cealaltă parte a patului.

– I-am spus lui China că am să te ajut... dar numai în condiţiile mele.

Hatcher o privi cu suspiciune.

– Aha, şi care sînt condiţiile tale? întrebă el cu voce ştearsă.

– Nu trebuie să te arăţi în Macao.

– N-am nici un motiv să mă duc acolo, acum.

– Şi trebuie să facem lucrurile exact aşa cum spun eu.

Hatcher zîmbi.

– Nu te-ai schimbat nici un pic, zise el.

– Ne-am înţeles?

– O să mă mai gîndesc.

– Ce este cu lagarul acela de prizonieri? întrebă ea.

– Încerc să găsesc pe cineva. Am fost colegi la Academie. Tatăl lui este erou de război. E posibil ca el să fi fost într-un lagăr de prizonieri în Laos, care se numea Huie-kui. Numele comandantului era Taisung sau cam aşa ceva. Presupun că cineva trebuie să fi făcut afaceri pe acolo în timpul războiului. Poate că îşi vor aminti ceva.

Se întoarse cu spatele la el şi privi spre golf, dînd din cap.

– Cauţi un singur bărbat?

– Acesta-i motivul pentru care m-am întors. Restul... tu, China... reprezintă un cadou pe care l-am primit.

– Poate că reuşim să ne furişăm în susul fluviului şi să evităm întîlnirea cu Sam-Sam, s-ar putea să aranjez eu asta. Există un singur om care cred că ar putea să te ajute. Ţi-l aminteşti pe Samuel Anstadt, cel căruia i se spunea Olandezul?

– Nu l-am întîlnit niciodată pe Olandez.

– Fiindcă el lucra în Laos şi în Vietnamul de Nord. Acum cumpără ţesături de la el, dar cu zece ani în urmă el vindea droguri, arme, orice pentru Vietcong.

– Putem să-l aducem aici? întrebă Hatcher.

Ea dădu negativ din cap.

– Este căutat de poliţia din Hong Kong şi l-ar recunoaşte imediat. Dar există un local care se numeşte Leatherneck John în Tsang, la şaizeci de kilometri în susul fluviului.

– O cîrciumă americană? o întrerupse Hatcher.

Ea încuviinţă din cap.

– Acolo se fac o mulţime de afaceri cu băuturi. Se fac schimburi cu droguri, fără să plăteşti vamă. Ne putem întîlni cu Olandezul acolo, dar numai dacă sîntem siguri că Sam-Sam nu este prin apropiere.

– Tu nu vei merge, spuse Hatcher.

– Bineînţeles că o să merg. Ei o să vorbească cu tine, numai fiindcă am să-i rog eu. Va trebui să fac un tîrg cu ei.

Un ciob de oglindă uitat într-un colţ îi aminti de noaptea trecută. Îi primejduise viaţa lui Cohen şi acum era pe cale să facă acelaşi lucru cu viaţa ei. Ca pe vremuri, el întotdeauna lua şi nu dădea nimic în schimb.

– Poate... începu el.

Ea îl privi aspru cu ochii ei verzi strălucitori.

– Nu *poate*. Da.

Erau foarte aproape unul de celălalt, ochii ei cerîndu-i *răspunsul. Se priviră lung în ochi.*

– Mai este ceva...

Se uită la ea cu zîmbetul lui nerușinat pe care ea şi-l amintea foarte bine.

– Da?

El întinse prudent o mînă, se opri la doi centimetri de gura ei, apoi îşi mişcă încet degetele spre ea, atingîndu-i buza de jos cu vîrfurile degetelor, explorînd-o cu arătătorul, strîngînd-o cu policele şi arătătorul pînă o ţuguie spre el. Limba ei străluci la cîţiva milimetri de degetul lui, îl atinse *cu el* şi în cele din urmă, trecu peste el, iar degetul, *umezit*, aluneca mai uşor peste buze.

– Hai... zise ea...

Închise ochii şi îşi lăsă capul pe spate, iar el se aplecă asupra ei, strîngîndu-i gura cu a lui. Respiraţia ei deveni năvalnică. Îi muşcă buzele, îi explora gura cu limba şi joaca lor deveni pasiune.

Ea îşi scoase jacheta, o lăsă să cadă pe podea în timp ce se sărutau.

Cu mîna cealaltă, el îi desfăcu bretelele rochiei, dar ea stătea atît de strîns lipită de el, încît rochia nu căzu. Ea îşi vîrî mînă între ei, apăsă pe pîntecul lui. Degetele îi descheiară cu agilitate cămaşa. Îşi strecură mîna înăuntru mîngîindu-i muşchii puter-

nici și ombilicul. Își băgă degetele sub curea, își întoarse mîna spre podea, o lăsă în jos pînă îi simți penisul în ea.

După aceea, se lăsă pe spate. Rochia îi alunecă încet în jos, atîrnă o clipă pe sfîrcurile tari, apoi alunecă peste sîni pînă la șolduri. Se sărutară în continuare, cu ochii închiși, mîngîindu-se reciproc.

Cu mîna liberă, ea îi desfăcu catarama curelei, îi descheie pantalonii, își vîrî mîna în jurul feselor pînă aceștia căzură de pe el. Făcu același lucru cu chiloții. El procedă la fel, desfăcîndu-i rochia pînă căzu și ea. Era goală.

Buzele le erau încă împreunate cînd ea îi luă mîna și i-o duse încet spre pîntecul ei, apoi mai jos, pînă ajunse între picioare. I-o apăsă tare și începu să o miște în sus și în jos. După aceea, ea își mișcă mîna, își apăsă dosul mîinii pe dosul mîinii lui pînă se mîngîiară reciproc într-un ritm perfect, buzele mișcîndu-li-se în același ritm.

– Dumnezeule, șopti ea în gura lui, mai încet.

El îi simți încordarea în apăsarea strînsă pe mîna lui.

– *Cheng... nei*, acum, *cheng nei*... spuse ea cu respirația întretăiată, mai accelerată. Te rog... te rog...

Începu să se frece de mîna lui, să-l mîngîie mai repede, iar el începu să se miște o dată cu mîna ei. Ea tremura, își ținu răsuflarea și se ridică în vîrful picioarelor. El o simți contractîndu-se, apoi ea scoase un țipăt și-l trase în ea.

Își sprijini capul pe umărul lui, cu mușchii încordați, înfiorată toată, în timp ce el continua s-o maseze din ce în ce mai repede, lăsînd-o ușor pe pat cu mîinile căzute în lături, iar el deasupra ei, cu ochii închiși, tot corpul fremătîndu-i. Se pierdură în neant. Ea îi încolăci gîtul cu amîndouă mîinile; îl trase din nou peste ea, frecîndu-se iar de el. Hatcher îi simți încordarea din nou.

– *Cheng nei*, Hatcher...

YEN DUI YEN

Cohen nu fu deloc surprins cînd Tollie Fong îi telefonă. Așa era obiceiul – o condiție de onoare pentru oricine făcea parte din societățile triadelor, fie că era societatea tradițională Sun Lee On,

fie ramificația ei interlopă Chiu Chao. Așa după cum era tradiția, Fong fu acela care ceru întîlnirea în după-amiaza aceea într-un restaurant neobișnuit, în Wanchai.

Mai întîi se puseră de acord asupra procedurii. Întîlnirea fu stabilită pentru ora patru. Fiecare din ei trebuia să aducă trei persoane din propria triadă, care să-i reprezinte. Fiecare trebuia să aleagă un judecător din Societate, care să arbitreze întîlnirea, și nimeni nu avea voie să poarte arme. Atacul asupra casei lui Cohen nu fusese menționat în mod special.

Cohen își alese *cheongsam*-ul cel mai modest pentru întîlnire. Plecă de acasă la trei și patruzeci și cinci de minute, luîndu-l pe Sing, care ieșise din spital, și pe încă alți doi membri ai „familiei" sale. Hatcher și Daphne erau încă în dormitor cu ușile închise. Nu era nevoie să le spună încă despre întîlnire.

Rolls-ul alunecă ușor în josul muntelui, trecu de casa guvernatorului și de consulatul Statelor Unite, o luă pe gălăgioasa Connaught Street spre Wanchai, se strecură prin furnicarul străzilor, croindu-și loc printre ricșe și trecători, pînă la Lang Fung Alley, o stradă întunecoasă și pustie. O firmă mică, scrisă de mînă, la jumătatea drumului aleii înguste, indica locul micului restaurant Lon Song îndrăgit de localnici. Șoferul parcă Rolls-ul cît mai aproape de intrare și Cohen intră în urma lui Sing și a celorlalți doi consilieri.

Lon Song era un local îngust, slab luminat, în care de-abia încăpeau zece mese. Mirosul de usturoi se simțea puternic în sală. Era patru și zece, și înăuntru nu era nimeni în afară de patron, un bărbat în vîrstă, dar care se ținea drept, cu un smoc de păr în bărbie și mustață. Acesta îl privi pe Cohen prin ochelari, zîmbi și-i făcu o plecăciune.

– Este o onoare pentru noi că ați venit, Tsu Fi, zise el.

– Ceilalți au sosit?

– *Hai.* Și judecătorii.

– *Ho,* zise Cohen.

Împreună cu cei trei oameni ai lui îl urmară pe bătrîn printr-un coridor îngust spre o ușă din spate. Le-o deschise proprietarul. Era un palier și o scară ce ducea într-o cameră în pivniță, o cameră plină de praf, slab luminată și evident rar folosită. În mijloc se găsea o masă mică cu două scaune, unul în fața

celuilalt, fiecare de cealaltă parte a mesei. În mijlocul mesei era un serviciu de ceai şi două ceşti.

După tradiţie, Tollie Fong, care produsese incidentul, sosise primul. Se aşezase pe partea mesei din faţa scării. În spatele lui stăteau cei trei consilieri ai săi, cu mîinile încrucişate pe piept. În cameră mai erau încă alţi doi bărbaţi. Unul din ei era Sam Chin, un barbat mai în vîrstă din comunitatea chineză, bancher respectat, care era *san wong*-ul uneia dintre cele mai onorabile triade din Sun Lee On. Celalalt era Lon Tung, *san wong* la House of Seven Drums, una dintre cele mai periculoase din triadele Chiu Chao. Veniseră ca să supravegheze întîlnirea, să se asigure că nu se va folosi violenţa şi că oricare ar fi fost problema, ea trebuia să fie rezolvată în mod satisfăcător, sau cu acceptarea scuzelor, sau cu o declaraţie formală de război între cele două case. Între triade, un atac brusc şi nedeclarat de către una sau alta era considerat dezonorant. Membrii familiei care insultase erau proscrişi. Promptitudinea lui Fong pentru a cere întîlnirea era obligatorie.

Fong se ridică în picioare cînd Cohen coborî scările. Zîmbi abia perceptibil. Reputaţia lui de cel mai crud asasin din triada Chin Chao era de necontestat.

El şi Cohen se aşezară unul în faţa celuilalt. Fong turnă fiecăruia cîte o ceaşcă cu ceai. Nimeni nu zise nimic. Nu se auzea nici cel mai mic zgomot. Fong sorbi puţin ceai înainte de a începe. Cohen se lăsă pe spate, îşi bău tacticos ceaiul şi se uită pe deasupra mesei la Fong, *yen dui yen*, ochi în ochi. Problema trebuia rezolvată într-un fel sau în altul... fie cu iertare, fie cu război.

După tradiţie, cei doi bărbaţi trebuia să vorbească prin intermediul judecătorilor, un ritual stabilit ca să prevină confruntările directe. În felul acesta, se evitau cuvintele grele sau insultele care puteau interveni în timpul negocierii. Fong ridică o mînă şi Tung se aplecă spre el. Acesta îi şopti la ureche.

– M-am întors din Bangkok de îndată ce am auzit de nefericitul incident care s-a întîmplat în casa ta noaptea trecută, zise Tung, repetînd cuvintele şoptite de Fong.

Sam Chin se aplecă spre Cohen, care îi şopti răspunsul său.

– *Mm goi,* repetă Chin, ceea ce spusese Cohen. Sînt încîntat că ai reacţionat atît de repede.

– Trebuie să înţelegi că acest atac nu s-a făcut din iniţiativa mea. Eu n-am poruncit să fie adusă o asemenea insultă casei tale.

– Acum ştiu, fiindcă tu spui asta, fu răspunsul lui Cohen.

– Am venit să-ţi cer scuze, zise Fong prin intermediul lui Lon Tung.

Conversaţia continuă în felul acesta – Fong şoptindu-i explicaţiile lui Tung, care le repeta şi Cohen răspunzîndu-i prin Chin.

– Mi-ai violat casa, răspunse judecătorul lui Cohen. O dezonoare adusă jurămîntului triadelor.

Fong şopti repede un răspuns lung, ochii începînd să-i strălucească în lumina slabă.

– Nu eu am făcut-o, ci Lung, Numărul Unu al meu, care a plătit scump pentru păcatele lui. Am venit aici ca să mă scuz pentru prostia lui şi să-l rog pe Tsu Fi să mă ierte. Făcu o pauză în timp ce Lon Tung îi repetă spusele, apoi, înainte de a-i putea răspunde Cohen, mai şopti ceva. Lon Tung zise: Şi să ofer o compensaţie pentru această insultă.

Cohen se aplecă în faţă şi jucă tare, şoptindu-i repede lui Chin:

– Îmi pare rău, dar n-am auzit ultimele cuvinte.

Tung repetă:

– Tollie Fong s-a oferit să dea despăgubiri pentru jignirea care i-a fost adusă lui Tsu Fi.

Cohen încuviinţă din cap. Mai luă o înghiţitură de ceai înainte de a-i şopti răspunsul său lui Chin.

– Atunci, îţi accept scuzele, repetă Chin

– *Mm goi,* spuse Tung cu o înclinare din cap. Şi care este despăgubirea pe care Tsu Fi o pretinde?

Cohen mai sorbi puţin ceai, cu ochii aţintiţi asupra lui Fong. Apoi îi şopti încet lui Chin. Acesta se uită la el surprins dar numai pentru o clipă. Se ridică în picioare şi zise:

– Drept compensaţie trebuie să înceteze vrajba între tine şi *mei gwok* Hatcher.

Toţi bărbaţii din cameră tresăriră de uimire la această cerere. Judecătorii Chin şi Tung se uitară lung unul la celălalt. Ei ştiau că această pretenţie va produce necazuri. Fong fierbea de furie.

Pupilele i se mariseră de ură. După ordinele lui *san wong,* el trebuia sa accepte cererea, dar trebuia să protesteze ca să-şi salveze onoarea.

Fong dădu negativ din cap, dar rămase în continuare *yen dui yen* cu Cohen.

– Nu pot să fac asta, îi şopti el lui Tung, cu voce răguşită din cauza urii şi destul de tare ca sa poată fi auzit de Cohen. *Mei gwok yahn* mi-a ucis tatal.

– Dupa cite ştiu eu, *mei gwok* l-a ucis fiind în autoapărare, şopti Cohen cu vocea la fel de tare, fără să aştepte ca Tung să repete ceea ce spusese.

– El a dezonorat casa Fong, la fel cum a făcut Lung cu casa ta, răspunse Fong aspru, încă *yen dui yen,* dar acum adresîndu-se direct lui Cohen.

– Asta înseamnă socoteli încheiate, răspunse repede Cohen.

Răspunsul îl dezarmă pe Fong, pe moment. El era ucigaş nu negociator.

– Nu! Pînă cînd Hatcher nu ajunge în iad lîngă Lung, nu, n-am încheiat socotelile. Ceea ce îmi ceri este lipsit de raţiune.

Cohen îşi ridică mîinile în semn că în acest caz totul era inutil.

– Totuşi, acesta este preţul pe care trebuie să-l plăteşti pentru necinstea lui Lung.

Fong dădu încet din cap, cu ochii aţintiţi la Cohen, devenind din ce în ce mai furios.

– Am făcut un jurămînt de sînge, jurămîntul *ch'u-tiao,* spuse Fong încet.

– Onoarea este onoare, rosti Cohen. Am spus, duşmănia s-a terminat.

– Şi eu spun că duşmănia între Hatcher şi mine nu este treaba ta, zise Fong, aplecîndu-se spre Cohen.

– Atunci nu pot să-ţi accept scuzele, afirmă Cohen autoritar.

Sam Chin făcu un pas înainte şi-şi drese glasul.

– *Deui mju,* spuse făcînd o plecăciune, consider că Tsu Fi ar putea să ceară o despăgubire morală mai convenabilă pentru Tsu Fong, astfel încît disputa să poată fi rezolvată satisfăcător.

Cohen rămase ferm. Conform tradiţiei, Fong era efectiv obligat să accepte orice cerere rezonabilă i s-ar fi făcut.

– Nu, spuse el. Casa mea a fost compromisă. Am dreptul să cer asta, cu atît mai mult cu cît Lung mi-a atacat casa cu scopul precis de a-l ucide pe *mei gwok*, care era oaspetele meu.

– Şi eu spun în continuare, nu, răspunse repede Fong.

– Atunci am să fac cunoscut tuturor că Tollie Fong şi-a călcat jurămîntul faţă de Sun Lee On.

– Eu nu fac parte din Sun Lee On, ci din Chiu Chao, zise el.

– Toţi sîntem rude prin jurămînt, rosti Cohen. Dacă trădezi casa lui Tsu Fi, trădezi triadele Chiu Chao şi toate triadele.

– Aşa să fie, zise Fong cu o voce batjocoritoare, forţînd nota, după care luă cana cu ceai şi o sparse de masă. Cohen se lăsă pe spate, surprins de izbucnirea lui. Fong dădu violent cu muchia palmei în cioburile de porţelan.

– Îi declari *zhanzheng* lui Tsu Fi, spuse Tung, evident surprins de ieşirea lui Fong. Tsu Fi are dreptate. Vei avea de înfruntat mînia triadelor Chiu Chao, cît şi a celei Sun Lee On.

– Atunci şi eu sînt obligat să declar război... lui Tsu Fong, zise Cohen. Se ridică în picioare şi aruncă cu dispreţ cioburile ceştii pe podea. Ai o oră la dispoziţie ca să pleci din Hong Kong, spuse China.

Fong îşi ridică sprîncenele spre el şi buzele i se ţuguiară.

– Poţi să te mai gîndeşti, zise Chin încet.

– Ai mers prea departe, Cohen, ameninţîndu-l pe noul *san wong* al Triadei White Palm.

– Insula este a mea, rosti Cohen cu fermitate. Dacă ai vreo îndoială în această privinţă, atunci eşti mai prost decît am crezut că eşti.

Fong se ridică încet.

– Eşti nebun, yankeule, spuse el, ca să provoci un război pentru acest spion *mei gwok*. Este un mincinos. Îşi păcăleşte prietenii. Îi omoară pe cei care au încredere în el.

– Este prietenul meu, răspunse Cohen. Ora ta se apropie de sfîrşit.

Fong îl mai privi cîteva clipe.

– Bine, zise el, în final. Nu voi păta onoarea de *san wong* al Triadelor White Palms. Dar mă umileşti, *mei gwok*, îi spuse lui Cohen.

– O să-ţi treacă, rosti Cohen, dar Fong se zbîrli din nou.

Se întoarse cu fața spre judecători, le făcu o plecăciune și urcă pe scări ca o furtună, însoțit de oamenii săi. Lon Tun îl urmă repede. Umerii lui Cohen căzură. Cîștigase. Inima îi bătea puternic în piept, dar evitase o luptă sîngeroasă între el și White Palms.

Sam Chin îl bătu pe umăr.

– Nu mi-am închipuit niciodată că ai să ne faci atîtea greutăți la aceasta negociere.

Cohen îl privi cercetător pe bătrîn.

– Sînt de acord, zise obosit. Din nefericire, San Wong, nu era altceva mai bun.

Tollie Fong aștepta în fața restaurantului să i se aducă mașina. Nu va fi nici un război între Tsu Fi și Tsu Fong. Compromisul făcut cu Cohen îl ardea încă, dar fusese necesar. De acum înainte trebuia să renunțe la *ch'u-tiao*-ul său de a-l omorî pe Hatcher, dar era acceptabil, deoarece se potrivea perfect cu planurile lui. Așteptase opt ani ca să-l prindă pe Hatcher, putea să mai aștepte cîteva săptămîni. În mintea lui Tollie Fong, Hatcher era un om mort. Era doar o chestiune de timp.

Afară se întuneca din ce în ce mai mult. Daphne ședea întinsă lîngă Hatcher. Se întoarse și se strînse pînă aproape se lipi de el.

– Sper că n-ai să întorci lumea pe dos acolo, spuse ea. Asta ar fi rău pentru afacerile mele.

– O să fie bine pentru afacerile tale. Poate că o să scăpăm chiar de Sam-Sam, mormăi Hatcher, întorcîndu-se spre ea și strîngînd-o la piept.

– Poate o să te silesc să-ți ții promisiunea aceea cu bumbacul indian... pe care mi-ai făcut-o acum cîțiva ani.

– E mult de atunci, răspunse el. O să văd ce pot face.

– Cînd pleci înapoi?

– Imediat ce terminăm treaba în susul fluviului.

– Și nu te mai întorci?

El încercă să spună ceva, dar ea îi puse mîna la gură.

– China mi-a povestit tot, știu că este periculos să rămîi în Hong Kong, numai că, de data asta, vreau să știu și aș vrea să-ți spun *joi gin* așa cum trebuie.

– Ai spus deja, mormăi el.

Își întinse piciorul ei lung peste el și îl trase mai aproape de ea.
– Nu m-am săturat încă, spuse ea cu o voce răgușită.

OPIUM

Un tînăr palid, dispeptic, foarte nervos, sub-sub-subsecretar cu numele de Lamar Pellingham junior, îl salută pe Sloan cînd acesta intră în ambasadă și imediat îi spuse că era primul lui caz de moarte survenită într-o țară străină.

– Este de neconceput, absolut de neconceput. Formalități, formalități și iar formalități, îndrugă bărbatul cu fața bolnăvicioasă. N-am văzut niciodată o asemenea crimă.

– Da, știu ce probleme ridică astfel de întîmplări, fu de acord Sloan cu bunăvoință. Îți vine să crezi că ar fi mai bucuroși să scape de rămășițele pămîntești decît să complice lucrurile.

– Da. Aveți dreptate. Sigur că da, răspunse diplomatul, oarecum surprins de indiferența lui Sloan. Ăă, fetele au împachetat totul... adică, tot ceea ce era în birou. Noi am sigilat camera, vreau să spun biroul. Știți, în eventualitatea că acolo s-ar afla, ăă... materiale secrete.

Vorbea repede, de parcă ar fi vrut să scuipe cărbuni fierbinți din gură. Era evident, își dădea seama că era o afacere urîtă.

– Ați luat o hotărîre foarte înțeleaptă, zise Sloan. Am să cercetez totul.

– Ați fost la poliție?

– Nu încă. Am venit direct aici, după ce am reținut cameră la hotel. Aveți rapoartele poliției?

– Nu, anchetatorul, un maior, ăă, Ngy, nu mi le-a dat. Este un tip corect, de altfel, dar, spune că are nevoie de ele ca să poată face cercetările, se bîlbîi Pellingham repede. Am însă celelalte lucruri. Veniți cu mine, vă rog.

Tînărul și nervosul diplomat îl conduse pe Sloan prin camerele frumos mobilate ale ambasadei în biroul său, o cameră mică, dar plăcută, situată în partea din spate a clădirii. Frunzări un vraf de dosare din dulapul lui și îi întinse lui Sloan un plic pe care era scris „Porter. Ultimele documente. Confidențial."

– Totul este înăuntru, zise Pellingham . Toate actele, polițele de asigurare, chiar și lista cu ultimele lui cheltuieli.

– Interesant. Am să le iau pe toate, zise Sloan.

– Poate că ar trebui, ăă, să fac o copie după ele, gîngăvi Pellingham, frecîndu-şi obrazul cu palma transpirată, transformînd ceea ce începuse ca o afirmaţie într-o întrebare.

Sloan schiţă un zîmbet liniştitor.

– Dacă îţi ajută la ceva, poţi să faci o copie.

– Ei spun că este, ăă, cazul unui spectator nevinovat, omorît mai mult sau mai puţin din întîmplare, dacă este posibil ca cineva să fie ucis din *întîmplare*. Făcu o mică pauză şi, cînd văzu că Sloan nu răspunde, adăugă: În orice caz, n-a murit ca un erou. Dar presupun că e mai bine aşa pentru noi. Vreau să spun că este acceptabil, date fiind împrejurările.

– Acceptabil, zise Sloan. Un mod excelent de a spune. Acum înţeleg de ce ţi-ai ales meseria de diplomat.

– Mulţumesc, domnule, răspunse Pellingham. Am făcut-o pentru familia mea.

– Firește. Înţeleg foarte bine ce vrei să spui şi sînt de acord, zise Sloan, încercînd să-l liniştească pe tînăr... ascultă ce-ţi spun, continuă el, nu trebuie să-ţi mai faci griji de acum încolo. Acum sînt eu aici. Mă ocup eu de problema asta.

– Dar...

Zîmbind, Sloan îi întinse plicul lui Pellingham.

– Fă-ţi copiile în timp ce eu verific lucrurile lui Porter.

– Da, da, bună idee. Dumneavoastră, ăă, ştiţi unde să transportaţi rămăşiţele lui trupeşti şi obiectele care-i aparţineau?

– Totul este aranjat.

– Oh, slavă Domnului, zise tînărul diplomat cu uşurare.

– Arată-mi biroul lui Porter, după care poţi copia actele.

– Da, da.

Tînărul îl urmări cu privirea pe Sloan în timp ce intra în biroul lui Porter, întrebîndu-se dacă ar trebui să rămînă şi el acolo. Dar Sloan închise uşa în urma sa şi el rămase nemişcat în faţa ei preţ de un minut înainte de a se întoarce la maşina de multiplicat.

După ce scotoci o oră întreagă, Sloan nu găsi decît trei agende, prinse una de alta, legate în piele. Jurnalul intim al lui Porter era o adevărată autobiografie, începînd cu luna ianuarie a acelui an. Sloan o băgă în servieta lui diplomat. Căută peste tot, dar nu găsi nimic în legătură cu cazul Cody-Wol Pot. După ce luă copia documentelor lui Porter, se întoarse la hotel.

Își scoase de pe el cămașa udă leoarcă, trase o masă sub ventilatorul din tavan și își petrecu tot restul după-amiezii citind jurnalul lui Porter. Era sigur că acesta fusese tot timpul cu ochii pe micul thailandez. Jurnalul era completat pînă în ziua morții sale. În lista de cheltuieli erau înscrise toate sumele, chiar și cincizeci de cenți pentru o Coca-Cola într-un local numit American Deli, în Patpong „în timp ce îl supraveghea". Porter ajunsese un mare birocrat.

Apoi dorința începu să-l chinuie pe Sloan. Deveni neatent și închise dosarul și agenda. Soarele începuse să apună și el se uită pe fereastră la clopotnițele și domurile de aur care străluceau în ultimele raze ale soarelui. Le privi cum se micșorează din ce în ce mai mult pînă ce pîlpîiră ca lumînările care se sting. Simțea o dorință puternică și noaptea îl ispiti să iasă afară pe aglomerata stradă principală.

O ricșă cu două locuri, cu un băiețaș vioi și zvelt drept conducător, aștepta lîngă intrarea hotelului.

– Domnule, domnule, strigă tînărul mergînd la trap pe lîngă Sloan, în timp ce el se îndrepta spre șirul de taxiuri din fața ușii. Luați un *tuk-tuk* bun, cel mai mic preț din oraș. Foarte repede.

De ce nu, gîndi Sloan. Erau sute de mașini gălăgioase în oraș. Ar fi imposibil să-l urmărească cineva.

– În regulă, pornește, zise Sloan.

– Numele meu este foarte complicat, spuse el. Spuneți-mi Sy, prietenii mei americani îmi spun Sy.

– Bine, spuse Sloan, așezîndu-se pe locul oarecum incomod și dîndu-i adresa din zona portului.

Drumul prin oraș dură numai cincisprezece minute, dar inima lui Sloan bubuia deja ca o tobă cînd ajunseră acolo.

Locul nu se schimbase, nu se va schimba niciodată. Mirosul acru al fluviului îl făcea să-și amintească de alt miros mai dulce. Acesta îi atacă creierul și-i îmbătă simțurile cînd coborî scările înguste care scîrțîiau și gemeau sub picioarele lui. Pe măsură ce cobora, mirosul devenea mai tare, mai puternic.

Patronul aștepta ca de obicei la tejghea, lîngă ușă. Era unul nou, dar toți semănau între ei. Bărbați bătrîni, zbîrciți, încovoiați, cu ochi stinși și fețe supte, ei erau stăpînii visurilor, ucigașii coșmarurilor, asasinii durerilor și ghizii spre Cîmpiile Elizee. În timp ce-l urma pe bătrîn printr-un coridor îngust, Sloan începu deja să se simtă ușor zăpăcit. Intrară într-o cameră lungă și

îngustă unde se găseau paturi acoperite cu pînză groasă maronie. Paravane de mătase murdare despărțeau paturile. Un văl cenușiu de fum atîma din tavan. Parcă mergeai prin iad.

Sloan îl urmă pe bătrîn în a treia cămăruță. Se întinse pe pat, comod, pe o parte, și îl privi pe bătrînul thailandez care băgă opium în pipa lungă, o aprinse cu o lumînare subțire și trase din ea pînă începu să ardă. Bătrînul bagă apoi tija groasă între buzele lui Sloan. Colonelul inspiră adînc și simți cum fumul uleios îi intra în plamîni, îi invadeaza singele, i se furișează spre creier.

Cînd opiumul își facu efectul, Sloan se simți parcă electrizat. Corpul îi vibră, apoi amorți. Vechile răni se vindecaseră. Durerea dispăru, stresul se evaporă. Camera deveni mai mică. Bătrînul thailandez se micșoră din ce în ce mai mult, apoi dispăru într-o ceață aurie.

Sloan gemu și se întoarse pe spate.

Ceața ușoară îl învălui, îl cuprinse și îl duse departe.

Într-un loc cu cîmpii verzi și flori.

Un cer albastru era deasupra capului său și soarele îl încălzea. Undeva, pe aproape, apa mării se izbea de stînci.

El ședea jos în iarba răcoroasă.

Neliniștile fură duse departe de briza mării care-l mîngîia.

Aici nu exista moarte. Nu existau strigăte de durere, nici dușmani sau slujbe murdare de îndeplinit. Nici coșmaruri.

Nu era decît liniște.

Era singurul loc rămas, unde Sloan putea să găsească pacea.

TS'E K'AM MEN TI

Hatcher și tovarășii lui plecaseră cu două ore înainte de ivirea zorilor, furișîndu-se printre patrulele portului și bărcile cu vameși pînă la Bujia Ngkou, golful de la gura fluviului Beijiang, care devine portul Hong Kong-ului. De aici se îndreptaseră spre vest, în sudul Chinei, pe unul dintre mulții tributari ai fluviului Xijiang sufocat de junglă. În zori, se aflau la cincizeci de kilometri în susul fluviului.

Veniseră în două ambarcațiuni. Prima era o barcă lungă și îngustă cu acționare mecanică, avînd în spate o cabină acoperită cu stuf. În urma lor, venea o barcă Cigarette de 600 de cai pu-

tere, care putea să alunece prin apă cu o sută de kilometri pe oră. Hatcher, Daphne şi Sing, care îl schimba pe cîrmaci, şi un alt pistolar, Joey, erau în prima barcă. În a doua, se aflau patru pistolari chinezi „închiriaţi" lui Cohen de o triadă Chiu Chao prietenoasă, cunoscută ca Narrow Blade Gang, drept ajutor în cazul în care Tsu Fi ar fi avut necazuri. Toţi se simţeau bine de cînd Daphne le spusese că Sam-Sam era departe în susul fluviului şi că nu era aşteptat să se întoarcă în adăpostul Ts'e K'am Men Ti pînă în ziua următoare.

Încă înainte de a ajunge pe fluviu, toţi membrii echipei fuseseră încordaţi şi foarte precauţi, atenţi ca să evite patrulele portului şi bărcile vameşilor. Acum se relaxaseră, navigînd liniştiţi pe fluviu în barca lungă de lemn, mergînd pe lîngă mal ca să nu fie reperaţi, urmăriţi de impresionanta barcă Cigarette.

Cohen avea o înfăţişare ciudată, îmbrăcat cu obişnuitul său *cheongsam*, încins cu o centură de care atîrna un pistol şi şezînd ca un prinţ pe scaunul lui din prelată, privind înainte în întuneric, bombănind că nu erau sănătoşi la minte nici el, nici Hatcher şi nici Daphne, de fapt, întreaga echipă, ca să facă această călătorie. El fusese însă acela care obţinuse bărcile şi îi angajase pe pistolari.

În cele din urmă, Hatcher mormăi:

– Ascultă, China, nimeni nu ţi-a pus pistolul la tîmplă ca să te oblige să vii cu noi. A fost ideea ta să strîngi armele. Lasă scaunul ăla şi vino aici să stăm de vorbă.

– Tot n-aş putea să te conving să renunţi, zise Cohen.

– Ce legătură are una cu alta?

– Ştii bine ce vreau să spun, zise Cohen. Ce naiba are tipul ăsta Cody atît de special ca să alergăm după el?

– Ţi-am spus, am fost colegi la Academie.

– Nu ţine, răspunse Cohen în silă.

– La naiba, spuse Hatcher, poate că vreau să îndeplinesc ultima sarcină care are... un anumit sens de umanitate... poate, chiar de onoare.

– „Războiul, truda şi necazurile lui; onoarea nu-i decît o himeră", psalmodie Cohen.

– Asta-i din Dryden, replică Hatcher. Ce părere ai de „Onoarea mea este viaţa mea; amîndouă merg mînă-n mînă: Dacă nu mai am onoare, viaţa nu mai are nici un rost."

– Replica lui Richard al doilea, răspunse Cohen şi după un moment de gîndire, adăugă: Sper că aceste poezii să aibă vreo valoare pentru acţiunea noastră.

– Toţi sperăm, răspunse Hatcher.

– Să-ţi spun ceva, ce poate nu ştii despre Sam-Sam, zise Cohen începînd un monolog cam încîlcit, care avea totuşi un sens. Prima oară l-am întîlnit cînd te-am văzut şi pe tine, cînd Tsu Fi m-a trimis în Chin Chin land. Sam-Sam era nou venit în grup, aşa-i? Venise din Peking, pentru că era un adept înfocat al capitalismului, ceea ce nu se potrivea acolo. Asta se întîmpla cu vreo şase luni înainte de a-l fi întîlnit. Nu ştiu ce învîrtise la Peking, dar ştiu că avea cea mai blazată atitudine faţă de crimă de care am auzit vreodată. Era în stare să-ţi vîre un glonţ în cap tot atît de uşor cum striveşti o ploşniţă.

Eu făceam afaceri îndeosebi cu Joe Cockroach, un fel de intermediar pentru orice. Dacă încheiai tîrgul cu Joe, el făcea totul. Era o modalitate uşoară de a rezolva lucrurile. De asemenea, aveam încredere în el. Îl cunoscusem mai de mult în Hong Kong cînd lucra în afaceri de import. Cînd mă duc acolo a treia oară, Sam-Sam vine la mine şi-mi zice că de acum încolo vom face afaceri numai noi doi şi că îmi va propune o ofertă mai bună. Eu îi răspund: „Sam-Sam, nu pot să fac asta, deoarece lucrez cu Joe de foarte mulţi ani şi, în plus, aşa merg lucrurile la Ts'e K'am Men Ti."

Aşa că Sam-Sam iese pe punte – eram în aceeaşi barcă, eu stăteam în biroul lui Joe, Joe nu ştiu ce făcea pe afară – deschide uşa şi imediat aud două împuşcături, *poc, poc,* chiar aşa cum vă spun. Mă reped la uşă şi-l văd pe Sam-Sam, cu arma încă fumegînd, cum îl apucă pe Joe de cămaşă, îl ridică cu o mînă şi îl aruncă în fluviu. Apoi se uită cu coada ochiului la mine, îmi zîmbeşte şi zice: „Acum nu mai avem probleme." Şi rîde. Peste şase luni el controla întregul fluviu.

– Ştiu întreaga poveste, China, spuse Hatcher oftînd.

– Da, dar mai este ceva ce nu ştii, rosti Cohen cu mult tact. Joe Cockroach a venit la Hong Kong din China, s-a ocupat ba cu una, ba cu alta, fără să reuşească să realizeze ceva, apoi s-a dus în Chin Chin land şi a început să facă contrabandă. După aceea a trimis pe cineva să-l aducă şi pe fratele lui. Ei bine, fratele lui era Sam-Sam Sam.

– Sam-Sam n-o să fie pe aici, spuse Hatcher ţîfnos.

– Da, aşa-i, toţi sperăm, îi răspunse Cohen, ca Sam-Sam să nu fie prin apropiere.

Tăcură din nou şi Cohen începu să moţăie cu capul căzut într-o parte, apoi se trezi brusc, dar iarăşi adormi. Aşa cum dormea în lumina zorilor semăna cu un bătrîn filozof chinez.

Daphne şi Hatcher şedeau lîngă el pe băncile cu spătar tare instalate în barcă. Hatcher stătea răsturnat pe spate cu picioarele lungite. Daphne întinse mîna şi-o strecură într-a lui. El i-o strînse uşor, o trase spre el şi priviră în zare prin întunericul ce se destrăma.

Daphne se lăsă pe umărul lui şi îi şopti la ureche:

– Îţi place viaţa asta, Hatcher, nu-i aşa? Trăieşti tot timpul cu sufletul la gură.

– Asta poate să devină viciu.

– Ai să te însori vreodată, Hatcher? întrebă Daphne.

– Nu.

– Ai vreun motiv?

El se gîndi o clipă şi răspunse:

– Poate.

– Te-ai gîndit vreodată la asta? întrebă ea.

– Nu, zise el prompt, surprins de propriul său răspuns. Nu mi-a trecut niciodată prin minte.

– De ce nu?

Hatcher nu răspunse imediat. Se gîndi la toate motivele obişnuite.

– Trăiesc de pe o zi pe alta, spuse el în final. Căsătoria reprezintă zilele de ieri şi cele de mîine.

Se întoarse şi se uită la ea.

– Sau poate că am fost prea egoist toată viaţa ca să mă pot gîndi şi la altcineva. De ce mă întrebi? Îmi faci o propunere?

Amîndoi începură să rîdă.

Ea dădu negativ din cap.

– Nu, nici eu nu sînt genul de femeie care vrea să se mărite. Făcu o mică pauză, apoi îl întrebă: Îţi este vreodată frică de moarte?

– Nu, răspunse el repede. Am renunţat la asta de multă vreme.

Fluviul se desfăcea într-o duzină de rîuri care curgeau prin jungla deasă. Aceasta era marginea de nord a pădurii tropicale din sud-estul Asiei. Cîţiva kilometri mai la nord, copacii cedau

locul dealurilor şi munţilor, dar aici jungla era încă proaspătă şi verde. Puţinele vase de patrulare chinezeşti nu prea treceau prin regiunea aceea, care era ca fortăreaţa piratului Jean Lafitte la începutul anilor 1800, un loc cu vegetaţie luxuriantă deasă, imperiul asasinilor şi al piraţilor ce puteau să dispară imediat într-unul din multele golfuleţe sau să se furişeze în ascunzătorile junglei apărate de mine şi capcane. Era o enormă piaţă neagră, cu bărcile de contrabandă protejate de natură şi de tîlharii care se denumeau Ts'e K'am Men Ti – paznicii misterioşi – conduşi cu autoritate vicioasă de neînduratorul Sam-Sam Sam şi acoliţii săi, ucigaşul SAVAK Batal şi asasinul tonton Billy Death.

O dată cu apariţia soarelui, creaturile pădurii tropicale începură să se trezească şi lăstărişul se înviora datorită zgomotelor dimineţii. Berzele cîriiau, brotăceii lunecau uşor, apoi săreau din copac în copac, păsări de tot felul îşi făceau drum prin verdeaţă, luptîndu-se cu ciocurile lor hrăpăreţe pentru hrană. Sus, deasupra lor, vulturii zburau uşor pe cerul roşu ca sîngele, căutîndu-şi prada.

La amiază trecură pe lîngă micile sate Jiangmen şi Shunde. Îşi continuară drumul, iar după-amiază pătrunseră adînc în junglă.

– Ne apropiem de drumul spre Ts'e K'am Men Ti, spuse Daphne.

Hatcher studie harta pe care o schiţase înainte de a pleca. Văzu o scurtătură îngustă care ducea de la rîul principal spre sud. La şase kilometri în sus de ea era un alt braţ de rîu ce se răsucea spre est prin junglă, apoi cotea brusc spre vest formînd o mică peninsulă, o meandră a rîului, ca o capcană ascunsă şi uşor de închis, în cazul în care cineva ar fi încercat să fugă spre rîul principal. Leatherneck John se afla în partea depărtată a cotiturii.

Hatcher arătă cu degetul mica peninsulă, plimbîndu-l de-a curmezişul bazei ei, departe de Leatherneck John.

– Aici suntem? şopti el.

– Cam pe aici, încuviinţă Daphne.

– Dacă dăm de vreun necaz la bar, putem lăsa barca şi ne întoarcem pe uscat înapoi aici, eşti de acord?

– Da, răspunse ea.

– Cît de departe este? întrebă el.

– Mai puţin de doi kilometri, răspunse ea.

– În regulă, hîrîi vocea lui Hatcher, acesta poate fi locul în care să ne retragem. O să lăsăm barca Cigarette să ne aştepte

aici, iar noi o să plecăm cu cealaltă. Dacă dăm de bucluc, o luăm la sănătoasa ca iepurii, lăsăm barca acolo şi ne întoarcem aici.

– Cîţi oameni luăm cu noi? întrebă Cohen.

– Sing merge la bar cu noi şi ne acoperă spatele, zise Hatcher. Poate că alt trăgător ar trebui să stea în barcă, să caşte ochii în caz că Sam-Sam s-ar arăta. Ceilalţi trei rămîn pe Cigarette. Dacă trebuie să fugim, ei ne pot acoperi retragerea. Dacă nu întîmpinăm nici o piedică, ne vor urma.

– Sam-Sam n-o să se întoarcă pînă mîine, repetă Daphne.

– Ei bine, se întîmplă şi lucruri la care nu te aştepţi, spuse Hatcher destul de tare. Voi înceta să fiu îngrijorat din cauza lui Sam-Sam doar cînd vom fi înapoi în Hong Kong.

– Eşti foarte prudent, rosti Daphne zîmbind.

– De aceea sînt încă în viaţă, răspunse Hatcher. Hai să punem lucrurile la punct şi să ajungem mai repede acolo.

Cînd intrară în împărăţia Ts'e K'am Men Ti, zgomotele junglei se amestecară cu altele. Sunete de voci omeneşti. Soarele începu să se ascundă în spatele copacilor, cînd auziră un cîntec ciudat.

– Ce-i asta? întrebă Cohen.

– Femeile cîntă un *hanchi*, un fel de cîntec care aduce noroc, răspunse Daphne.

– N-am auzit niciodată aşa ceva, spuse Cohen.

– Este un cîntec din Cambodgia, cred, afirmă Daphne.

– Sînt khmeri roşii? întrebă Hatcher.

Ea ridică din umeri.

– Khmeri roşii, luptători de gherilă laoţieni, haimanale de pe rîu. Cine ştie. Ţine minte însă, femeile sînt tot atît de rele ca şi bărbaţii, poate chiar mai rele decît aceştia.

Rîul nu era mai lat de treizeci de metri. După ce trecură de cotitură, văzură primele semne ale Ts'e K'am Men Ti. Trei bărci erau legate de copacii de pe malul din dreapta lor, intrînd mult în micul rîu. Sing fu nevoit să schimbe direcţia ca să le ocolească. Pe prima, în spate, se găseau două cabine una lîngă alta, ca două posturi de gardă.

O duzină de femei, toate cu sînii goi şi basmale roşii ce le ţinea strîns părul negru şi murdar, cîntau monoton în timp ce curăţau puntea. Într-un colţ al bărcii, două cazane mari scoteau aburi în timp ce o femeie pregătea mîncarea. Un bărbat şedea în celălalt colţ şi pescuia.

– O adevărată scenă de familie, mîrîi Hatcher.

– Înduioşător, zise Cohen, seamănă cu un picnic de Patru Iulie.

În a doua barcă, se găseau cinci sau şase lăzi cu echipament electronic, puse una peste alta în mijlocul punţii, acoperite cu o prelată jegoasă. Alături, în cea de-a treia, se vedeau vreo zece, cincisprezece cutii cu muniţii. Hatcher le cercetă cu binoclul: erau gloanţe de calibrul 9 mm, 30, 38 şi o ladă de 45.

– O grămadă de gloanţe şi foarte puţine lucruri, zise Hatcher.

– Probabil, Sam-Sam îşi ţine grosul ascuns mai departe, în susul riului. Nu aşteaptă musafiri, spuse Cohen.

– Foarte bine, şopti Hatcher.

Dincolo de aceste bărci, la vreo sută de metri mai sus, în golfuleţ, era Leatherneck John, o construcţie urîtă, mare şi pătrată, din stuf, cu acoperişul din tablă ondulată. Ieşea afară din apă cocoţată pe stîlpi înalţi, înconjurată de ambele părţi de debarcadere, ca un mic port. Bărci de diferite tipuri erau legate de debarcader. Una dintre ele, era un Chris Craft, murdară, veche de cel puţin douăzeci de ani, cu un steag german zdrenţuit, atîrnînd de antena radio.

– Barca de pescuit albă şi veche este a Olandezului, zise Daphne.

– Bine, şopti Cohen. Poate reuşim s-o ştergem repede de aici.

Îşi îndreptă binoclul mai departe în susul rîului.

O barcă plină ochi, acoperită cu foi de cort impermeabile, era trasă la mal, cam la o sută de metri mai departe de bar.

– Iisuse, şopti Cohen.

– Ce?

– Priveşte barca din susul rîului, spuse Cohen, şi Hatcher îşi îndreptă binoclul în direcţia aceea.

– Un adevărat oraş, zise Cohen. Acolo este depozitul.

În timp ce ei priveau, un bărbat apăru în partea din faţă a bărcii, se opri şi urină în rîu. Era un negru înalt şi slab cu părul unsuros, împletit într-o coadă legată cu o banderolă roşie. Bluza albastră îi era deschisă la piept, pe umăr purta un AK-47 şi în centură avea un pistol H & K de 9 mm. Purta ochelari de soare Porche cu rame de aur.

– Oho, ăsta este haitianul, pe care ei îl numesc Billy Death, spuse Cohen. Acestuia îi place să taie picioarele oamenilor. Uită-te în jos la prova.

Hatcher îşi îndreptă binoclul şi urmări partea din faţă a bărcii. Atîrnînd de o funie se vedea o pereche de pantofi. Hatcher reglă imaginea mai bine şi putu să distingă pielea putrezită a unei glezne, atîrnînd fîşii peste pantofi. Muştele bîzîiau furioase în jurul ei.

– Dumnezeule, gîfîi Hatcher.

– O să fie bine, spuse Daphne. El nu te cunoaşte şi, probabil, n-o să ne dea nici o atenţie.

– Da, spuse Cohen. Doar afaceri, ca de obicei.

Barca lui Sam-Sam era un imens apartament plutitor, încărcat cu marfă de contrabandă şi muniţii. Avea cu el o duzină dintre cei mai buni oameni şi şapte femei, unele concubinele lui, altele mai dure decît bărbaţii. Batal era prezent, dar Billy Death nu se vedea nicăieri. Haitianului nu-i plăcea rîul.

– Care este problema lui Billy Death? îl întrebă Sam-Sam pe Batal.

– Nu ştie să înoate, răspunse iranianul.

Sam-Sam se gîndi că asta-i caraghios.

– Îi este frică să meargă cu barca, fiindcă nu ştie să înoate?

Iranianul încuviinţă din cap

– Ei pe dracu, nici eu nu ştiu să înot, zise Sam-Sam, bătîndu-se cu mîna peste piept.

– Nici eu, zise Batal, începînd şi el să rîdă.

Un bubuit din spatele bărcii le întrerupse distracţia. Cîrmaciul se apropie în fugă.

– Ce se întîmplă? întrebă Sam-Sam.

Cîrmaciul arătă spre fundul bărcii.

– A făcut explozie generatorul, se bîlbîi el.

– Atunci, schimbă-l. Aruncă-l peste bord şi înlocuieşte-l.

Cîrmaciul dădu negativ din cap.

– Nu mai am altul.

– N-avem generator de rezervă?

Cîrmaciul neagă din nou. Privea fix puntea.

– Numai un generator? se înfurie Sam-Sam. Avem pe nenorocita asta de barcă tot felul de lucruri: aparate TV stereo, mătase thailandeză şi bumbac din India, ţigări din America, din Franţa, Anglia, Turcia şi Egipt. De ce dracu avem un singur generator? De ce? Poate cineva să-mi răspundă?

Se învîrti pe punte ca un turbat, lovind cu picioarele tot ce găsea în cale şi blestemîndu-se, străfulgerîndu-i cu privirea lui

ca de şarpe pe toţi din jurul său. Brusc îşi scoase pistolul. Bărbaţii şi femeile de pe punte îngheţară şi se strînseră într-un grup compact. Sam-Sam se plimba furios pe punte, răsucindu-se pe călcîie, privind cînd la unul, cînd la altul, cu asprime.

– Cine îşi ia răspunderea? urlă el.

Toţi se uitau la el înfricoşaţi, temîndu-se să vorbească.

– Cine vrea să înghită un glonţ? zbieră el. Vocea îi răsună tare în jungla, iar ecoul repeta. Nimeni?

Aştepta cîteva momente, încîntat de frica întipărită pe feţele lor, apoi deodată îşi descărcă pistolul în pădure. Păsările se împrăştiară, scoţînd ţipete de nemulţumire.

Sam-Sam se întoarse spre echipaj şi începu să rîdă. Dintr-o dată, toţi se liniştiră şi începură să rîdă nervos.

– Deci... ne întoarcem, zise Sam-Sam, ridicînd din umeri. N-avem nici o grabă să mergem undeva.

BARUL LUI LEATHERNECK JOHN

Sing dirija barca spre doc lîngă Leatherneck şi apoi o legă bine.

– Staţi toţi liniştiţi, acţionăm numai dacă dăm de vreun necaz, zise Hatcher.

Sing şi cu Joey, celălalt pistolar, încuviinţară din cap. Sing îi urmă pînă la bar. Deasupra uşii atîrna o firmă mare din lemn de abanos pe care era scris „Leatherneck John's Last Chance Saloon" şi mai jos „Fondat 1977".

Cînd intrară, Hatcher fu surprins. Se aştepta ca barul să fie o oază şubredă, de prost gust, în mijlocul pieţei de contrabandă Ts'e K'am Men Ti. Dar sala mare era curată şi îngrijită. Pe una din laturi se aflau vreo douăzeci de mese şi o masă de biliard care cunoscuse vremuri mai bune. Un negru cu părul des, strîns în coadă de cal, dormea într-o rînă pe masa de biliard. Purta pantaloni maronii, o cămaşă havaiană şi-şi sprijinea capul pe o jachetă pufoasă. În partea cealaltă era un bar lung, frumos, din stejar, cu o placă de ardezie deasupra.

– Ultima oară cînd am văzut un bar atît de elegant a fost la Paris, zise Hatcher.

– A fost adus de la o firmă din Mong Kok, zise Cohen. Gurile rele zic că Leatherneck John ar fi cîştigat barul la un joc de noroc şi că l-ar fi adus aici cu barca. Dar pe aici circulă tot felul de zvonuri.

În local nu erau decît doi bărbaţi şi cel care dormea pe masa de biliard.

Unul din ei, un tip solid, şedea pe un scaun la bar, sorbind dintr-un pahar de bere. N-avea păr nici cît o minge de biliard, era îmbrăcat în kaki, stomacul proeminent revărsîndu-se peste o centură militară din pînză. Ăsta trebuie să fie Olandezul, gîndi Hatcher. Era chel complet şi pielea capului era arsă de soare şi cojită. Anii grei petrecuţi în junglă îi răvăşiseră chipul, lăsînd în urma lor o faţă brăzdată de vase de sînge sparte şi pungi sub ochi. Nasul era borcănat, plin de negi şi ochii ascunşi sub pleoapele grele, de parcă dormea tot timpul.

Celălalt era chiar Leatherneck. Era un zdrahon de bărbat, cu părul roşu tuns scurt şi o barbă deasă şi îngrijită ce îi acoperea jumătate din faţă. Mînecile cămăşii suflecate pînă aproape de umeri lăsau să i se vadă muşchii enormi ca nişte cauciucuri umflate. Leatherneck arăta ca un sergent bătrîn. Mătăhălos era cuvîntul care îl definea cel mai bine. Nu era gras, dar era mare şi solid. Era formidabil. Părul aspru începuse să încărunţească. Ochii îi străluceau veseli ca şi cînd tocmai auzise o glumă bună şi era pe punctul de a izbucni în rîs. Are înfăţişarea unui sergent ieşit la pensie, gîndi Hatcher. Privi pe deasupra capului colosului şi văzu cele şase trese fixate pe perete cu un cuţit marinăresc.

– Nu este voie să intraţi cu arme, băieţi, spuse Leatherneck John cu o voce prietenoasă, dar care nu dădea dreptul la replică.

Hatcher şi Cohen dădură armele lui Sing. Chinezul le luă, le băgă la centură şi ieşi afară, unde se sprijini de perete. Celălalt pistolar chinez, din barcă, se deplasase în spate, lîngă cîrmă, şi şedea jos, cu arma sa Uzi rezemată de un picior.

Hatcher se duse la bar. Peretele din spatele tejghelei era un colaj de lucruri personale din Marină. Medalii atîrnau la întîmplare: o Inimă de Purpură, o Cruce a Marinei – pe Hatcher nu-l mai interesă restul – alături de arme, un M-60, două M-16, o puşcă de vînătoare de 870, un 45 automat şi fotografii, centiroane, o gamelă. Pe tejghea se găsea o grămadă de benzi de cartuşe, cutii cu muniţie şi cîteva încărcătoare.

Hatcher își strînse pumnul cu degetul mare îndreptat înainte. Acesta era un *dap,* un semn de recunoaștere pentru veteranii ce luptaseră în Vietnam. Acest ritual putea fi continuat de o serie de lovituri cu palma sau pumnul și puteau indica unitatea în care serviseră. John se uită la pumnul lui Hatcher, apoi ridică ochii spre el și un fel de zîmbet îi apăru pe buze. Făcu și el același gest, apoi se îndrepta spre o ladă frigorifică veche și scoase două cutii de bere. În timp ce le desfăcea, îl fixă cu ochii lui sclipitori. Puse una din cutii în fața lui Hatcher.

– Nu uit niciodată o figura, zise el.

– Asta este o calitate, șopti Hatcher.

– Te-am văzut o dată în Nang. Era, ah, să vedem... poate în '73, sau cam pe atunci.

Hatcher zîmbi, dar nu răspunse.

– Ești Hatcher, continuă Leatherneck. Te-am recunoscut de cum ai intrat pe ușă. Eram cu un prieten în Seals, te cunoștea.

– Dacă zici tu, șopti Hatcher.

– Circulă o mulțime de zvonuri despre tine pe aici, spuse John înclinînd ușor capul, schițînd totodată un zîmbet.

– Adevărat? replică Hatcher.

John aprobă din cap.

– Am auzit tot felul de lucruri despre tine, continuă el. Nu știu dacă ești un băiat de treabă sau un om rău. Juriul încă nu s-a pronunțat.

Bărbatul care dormea pe masa de biliard se trezi, se întoarse încet și se uită adormit la Hatcher și la Leatherneck John.

– Să nu crezi tot ceea ce auzi, spuse Hatcher.

Ridică cutia de bere în semn de urare și sorbi o înghițitură zdravănă.

Se hotărî să-și încerce norocul cu Leatherneck John.

– Caut un tip, spuse Hatcher. Un pilot pe nume Cody, care s-a prăbușit în Deltă în '72.

– N-am auzit niciodată de el, spuse John, vrînd să curme discuția.

– Se poate să fi fost într-un lagăr de prizonieri în Cong, pe lîngă Muang.

– N-am auzit de el, repetă John. Se aplecă peste bar spre Hatcher. Înțelegi, aici este o situație delicată. Vreau să spun că nu există nici un motiv, indiferent care ar fi acesta ca indivizii să se salute, ca să nu mai spunem să se împace bine. Înțelegi? Aici

sîntem ca în statul liber Danzig, înțelegi? Nu pui întrebări, nu *răspunzi* la întrebări. Te descurci cum poți. Făcu un cerc cu mîna prin aer și de jur-împrejurul camerei. Aici eu stabilesc regulile și nimeni nu mi se împotrivește. Dacă dai de un fir însă, tratezi cu mine. Așa stau lucrurile.

– Mulțumesc, zise Hatcher.

Negrul de pe masa de biliard se întoarse spre ei și îi privea prefăcîndu-se încă adormit, dar atent la discuția lor.

– Respectele mele, Miss Chien, strigă John de la bar, în timp ce Hatcher se întorcea la masă, bine ați venit la Last Chance. Ce doriți? Să vă servim masa, niște băuturică sau facem vreun schimb de mărfuri?

– Aveți coniac? întrebă Cohen.

– Cel mai bun. Armagnac î78.

– Ei sînt invitații mei, spuse bărbatul de la bar cu o voce cu accent olandez, îndreptîndu-se spre masa lor. Treci totul în contul meu.

Bărbatul luă mîna lui Daphne în laba lui grea și păroasă și i-o strînse puternic în timp cei cîntărea din priviri pe Cohen și pe Hatcher.

– Îmi pare bine să te văd, zise el.

– Și mie, Olandezule, răspunse ea. Acesta este Tsu Fi și, arătînd spre Hatcher, acesta este prietenul nostru, Tom.

– Tom, mda, spuse el neîncrezător. Am auzit că ai venit să pescuiești.

Hatcher schiță un zîmbet rapid, privindu-l șovăitor pe Olandez.

– Caut un vechi prieten, îngînă el.

– Te-am văzut cînd ai vorbit cu John, spuse Olandezul.

– Am făcut schimb de amabilități.

– *Ja*, desigur. Păi atunci hai să ne așezăm și să stăm de vorbă. Arătă spre o masă și se așezară. Hatcher îl privi sever, cîntărindu-l pe butucănosul negustor. Ochii bulbucați îi erau congestionați, iar gura i se strîmba în ceea ce părea un rîs batjocoritor permanent. Olandezul se întinse peste masă și îi șopti lui Hatcher:

– Ascultă, eu știu cine ești, e-n regulă? Nu-i nici o problemă, pe mine nu mă interesează conflictul tău cu Sam-Sam.

– Ce știi despre conflictul dintre mine și Sam-Sam? întrebă Hatcher nepăsător, cu vocea lui dogită.

– Ei bine, ştii cum circulă zvonurile.

– Nu, zise Hatcher, uitîndu-se încă la negustor. Cum circulă?

Olandezul o privi pe Daphne întrebător: De ce oare era yankeul ăsta atît de dificil? Ea îi ocoli privirea. Acesta era jocul lui Hatcher şi ea hotărîse să nu se amestece.

– Nu vreau să am neplăceri, spuse Olandezul. Am venit aici pentru că domnişoara Daphne m-a rugat, e clar? Ştiu totul despre tine, *Ying bing*. Vreau să fie totul curat, înţelegi? Nu-mi face greutăţi, fiindcă ei ştiu că vorbesc cu tine.

Ying bing. Luptător din umbră. Nimeni nu-i spusese aşa în faţă pînă atunci. Hatcher nu comentă.

– Foarte curios, spuse el. Eu am auzit că este o neînţelegere între noi.

Olandezul ridică din sprîncene şi începu să rîdă.

– Neînţelegere? *Ja*, asta-i bună. Straşnică neînţelegere. El pretinde că îi datorezi cincizeci de mii de dolari, plus dobînzile.

– E ridicol, şopti Hatcher, scuturînd din cap şi rîzînd pe înfundate. Asta-i o şmecherie de a lui Sam-Sam.

– Nu cred că se datorează banilor, deşi ăsta ar fi un motiv, zise Olandezul. El spune că l-ai făcut de ruşine.

– La naiba, banditii mi-au furat armele. Mi-au făcut gaură în pungă.

– El spune că nu aşa s-au petrecut lucrurile, rosti Olandezul, sorbind o înghiţitură de bere şi ştergîndu-şi buzele cu dosul palmei.

– Poţi auzi orice doreşti să auzi, şopti Hatcher încheind discuţia cu un semn al mîinii.

Olandezul aruncă o privire pe furiş în jurul camerei goale şi continuă:

– Sam-Sam zice că eraţi asociaţi.

Hatcher chicoti, se lasă pe spate prefăcîndu-se şocat. Dădu negativ din cap.

– Hai, las-o.

– Spune că l-ai înşelat. Te-ai folosit de banii lui, ai cumpărat arme pe care le-ai vîndut luptătorilor de gherilă Chem şi aceştia le-au folosit împotriva oamenilor cărora voia el să le vîndă.

– Nu sînt atît de necinstit, zise Hatcher nepăsător, la care Daphne şi Olandezul se uitară în jos ca să nu-l contrazică.

Olandezul își puse o țigară într-un țigaret de fildeș și o aprinse cu o brichetă de aur. Se lăsă pe spate, suflînd rotocoale de fum spre tavan și privindu-le cum se împrăștie.

Leatherneck John le aduse băuturile la masă.

– Dacă mai doriți ceva, chemați-mă, spuse el și se întoarse la bar.

– Ce altceva mai zice Sam-Sam? întrebă Hatcher.

– Zice că te-ai culcat cu diavolul. Că îți face plăcere să frîngi gîturi, fără să te mustre conștiința, că minți fără să clipești și ucizi cu sînge rece. Mai zice că ai putea face afaceri cu Dumnezeu și cîștigul ar fi al tău.

– Te cunoaște bine, interveni Cohen zîmbind.

– Asta pare mai mult propria lui descriere, zise Hatcher.

Olandezul rîse și își ridică paharul într-o urare șovăielnică.

– Deci... despre ce este vorba? întrebă el.

– Încerc să aflu dacă Vietcongul a avut un lagăr mobil numit Huie-kui, în nord-estul Laosului. Se pare că ei îl numeau lagărul fantomă. Asta s-ar fi întîmplat pe la sfîrșitul lui 1971 și începutul lui 1972.

Olandezul se uită la Daphne, apoi își întoarse privirea înapoi la Hatcher.

Daphne luă un plic, îl așeză pe colțul mesei și puse mîna peste el.

– Cinci sute de dolari Hong Kong, cum ne-am înțeles... *dacă* informația este demnă de încredere, zise ea.

Era prima oară cînd Hatcher auzise că Olandezul trebuie plătit, dar nu interveni. Va discuta asta cu Daphne mai tîrziu. Nu avea acum timp de așa ceva.

– Au avut mai multe lagăre de prizonieri pe aici, zise Olandezul.

– Acesta se afla, probabil, de cealaltă parte a muntelui, lîngă Muang.

– Muang, *ja*, spuse Olandezul aprobînd din cap. În partea cealaltă a țării, pe celălalt versant al Annimitique Mountains.

– Acesta trebuie să fie, spuse Hatcher, cu ochii strălucindu-i. Pulsul i se acceleră. L-au mutat de acolo?

– *Ja*, ca să-l păzească de elicoptere, și arătă spre tavan.

– Ai făcut afaceri cu ei?

Olandezul ridică din umeri.

– Și ce-i cu asta?

Hatcher scoase fotografia lui Cody şi a lui Pai pe care i-o daduse Schwartz.

– Priveşte, spuse el, nu-mi pasă de lagăr sau de ce-au făcut cei din Vietcong. Războiul s-a terminat. Eu îl caut pe prietenul meu.

– Toţi yankeii cred că prietenii lor mai trăiesc încă acolo, zise Olandezul.

Hatcher îi întinse fotografia.

– Acesta-i tipul, zise arătîndu-l pe Cody.

Olandezul apropie mai mult fotografia de ochi şi se uită la ea. Îi schimbă puţin poziţia, întorcînd-o spre lumină, apoi o privi cu mare atenţie aproape un minut. În timp ce o studia, Daphne se uită la uşa din spate şi înţepeni de frică. Hatcher, nepăsător, îi urmări privirea.

Billy Death stătea în uşă cu arma AK-47 în mînă. Leatherneck se uită urît la el.

– Hei, Billy spuse el, lasă-ţi arma afară, doar ştii regulile de aici.

Negrul se uită spre masa lui Hatcher.

Leatherneck John îşi luă arma de vînătoare ţinînd-o de închizător şi o încărcă.

– Eşti surd? zise Leatherneck, punîndu-şi arma pe tejghea, îndreptată în direcţia lui Billy. Asta-i casa mea şi astea-s regulile mele. Arma rămîne afară. Billy Death îşi supse un dinte, apoi se retrase afară şi îşi sprijini mitraliera de perete.

– Şi pistolul, urlă Leatherneck.

Death îşi scoase pistolul de la centură şi îl puse lîngă mitralieră. Se îndreptă spre bar călcînd apăsat, cu mîinile atîrnîndu-i în faţă, ca ale unui boxer.

– Bere japoneză rece, comandă el, cu accent haitian.

Leatherneck desfăcu dopul unei sticle de bere şi o puse în faţa haitianului.

– Cine sînt yankeii care stau cu Olandezul? întrebă Billy Death.

Leatherneck John îl privi cîteva secunde, apoi răspunse:

– Harry Truman, Winston Churchill şi Eleanor Roosevelt.

Sprîncenele haitianului se încruntară.

– Ştii foarte bine că aici nu se pun întrebări, Billy, spuse Leatherneck John. Repetă după mine: „Nu este treaba mea."

De la masa la care şedeau, Olandezul nu-i dădea nici o atenţie lui Billy Death. El se uita la Hatcher.

– Poate, răspunse el, în sfîrşit, ca răspuns la întrebarea lui Hatcher.

– Poate?

– *Ja*. Era numai piele şi os, arăta foarte obosit şi avea barbă, dar nu pot fi sigur.

– Era bolnav?

Olandezul îşi ţuguie buzele, apoi dădu din cap.

– *Nee*, nu era bolnav. Poate... droguri.

– Se droga?

– Aş spune că da.

– Ce fel de droguri?

– Păi, ceva ţigări, poate praf uri.

– Heroină şi marijuana?

– Posibil.

– Ai vîndut rahat de ăsta Vietcongului?

– Eu nu vindeam droguri, dar...

Lăsă fraza neterminată. La bar, Billy Death îşi coborî ochelarii de soare pe nas şi se uită drept la masa lor. Hatcher îl privi şi el. Ochii li se încrucişară o clipă, apoi Death întoarse privirea.

– Cînd se întîmpla asta? întrebă Hatcher.

– Cu mult timp în urmă. Aş spune, stai să mă gîndesc puţin, cînd transportam mătase thailandeză la Saigon cu Henrickson, finlandezul, iar el a fost omorît iarna, în '75. A fost în vara aceea, *Ja*. Ultima oară cam prin iunie, 1974.

– 1974, zise Hatcher aproape cu voce tare. Era prizonier?

– *Ja*.

– Ai spus ultima oară. De cîte ori l-ai văzut?

– Dacă este el, *Bing yahn*, poate de trei, patru ori. Dar n-aş putea să jur. Sînt sigur că asta e fata, dar...

– Fata? îl întrerupse Hatcher.

– *Ja*. De fată sînt sigur.

– Ai văzut-o pe fata asta cu acest bărbat? repetă Hatcher, arătînd spre Cody şi Pai din fotografie.

– Am văzut-o pe fata asta şi cred că el era tipul. După cum am spus...

– Vrei să spui că cei din Vietcong au lăsat-o să stea cu el?

– I-am văzut stînd de vorbă.

– Poate că el era, hîî... ceea ce numim om de încredere. Înţelegi ce înseamnă „om de încredere"?

– *Ja*, sigur. Ei aveau încredere în el. Gîndea pentru ei, iar ei îl lăsau să iasă dincolo de gardul de sîrmă cîte puţin în fiecare zi; îi supraveghea pe ceilalţi prizonieri. Ea cumpăra cîte ceva.

– Christoase, bombăni Hatcher, ţinîndu-şi respiraţia. Ce cumpăra?

– Pastile de chinină, ţigări, penicilină, heroină, pantofi şi cămaşi. Îmbrăcăminte.

– Cu ce plătea?

– Cu arvi.

– Cu dolari nord-vietnamezi?

Olandezul încuviinţă din cap.

Hatcher îl privi pe Cohen, care fluiera încet şi dădu din cap.

– Deci, să recapitulez. Crezi că l-ai văzut pe acest bărbat în iunie 1974 la aproximativ doisprezece kilometri sud de Muang pe partea laoţiană a Annimitique Mountains, într-un lagăr Vietcong, cu fata asta care cumpăra chinină, heroină, lucruri de îmbrăcăminte, penicilină, plătind cu arvi.

– *Ja*, aşa este.

– Cît de mare era lagărul acela? întrebă Hatcher.

– Era mic, răspunse Olandezul. Avea, poate, douăzeci, douăzeci şi cinci de prizonieri, şase paznici şi comandantul.

– Cum se numea comandantul lagărului?

Olandezul se gîndi puţin, apoi spuse:

– Taisung.

– Şi acest prizonier era în afara lagărului, aşa-i?

– *Ja*. Erau cam şase sau şapte în afară.

– Făceau curăţenie?

Olandezul aprobă din cap.

– Îi cunoşteai pe toţi indivizii aceia?

– După haine. Purtau haine cumpărate de la mine.

– Cum erau îmbrăcaţi ceilalţi prizonieri?

– Cu haine de lucru de culoare cenuşie. Pe yankei îi ţineau despărţiţi de vietnamezi.

– Vietnamezi? Cum adică vietnamezi?

– Ceilalţi prizonieri erau toţi vietnamezi. Deţinuţi politici, simpatizanţi ai yankeilor.

– Vrei să spui că era o închisoare specială pentru prizonieri politici vietnamezi? întrebă Hatcher surprins.

– *Ja,* pînă puteau să-i mute în nord la Hanoi.

– Să mă ia naiba, zise Hatcher.

– De ce nu îl întrebi pe John? Umblă vorba că ar fi fost şi el într-un lagăr de prizonieri.

– Unde?

Olandezul ridică din umeri.

– Întreabă-l pe el.

Olandezul ridică o mînă şi Leatherneck mai deschise o sticlă de bere şi o aduse la masă. Hatcher îi întinse fotografia.

– Cunoşti pe cineva de aici? întrebă el.

John luă fotografia şi se uită la ea.

– De ce ar trebui să cunosc pe cineva?

– Nu ştiu, spuse Hatcher. A fost prizonier de război. Am auzit că şi tu ai fost. M-am gîndit că poate...

– Nu s-a născut încă ăla care să mă poată prinde şi ţine, zise John fără duşmănie.

– Am pus şi eu o întrebare.

– Îţi spun şi ţie, cowboy, acelaşi lucru pe care i l-am spus şi lui Billy. Aici nu există trecut. Viaţa începe cînd mă scol de dimineaţă. Uit mai mult decît îmi amintesc.

– Este un prieten de-al meu, spuse Hatcher. Încerc să-l ajut.

– Fără rahaturi de astea. Şi dacă el nu vrea să-l ajuţi?

– Tot ce este posibil. Dacă îl găsesc şi el nu vrea, am întins-o.

– Foarte bine ai să faci. John mai privi o dată fotografia, apoi o puse pe masă. Atrăgătoare femeie, zise şi se duse înapoi la bar.

– Prieteni pe veci, mormăi Hatchen.

John se opri şi se întoarse spre el.

– Ce înseamnă asta?

– Prieten pe veci. Ai fost marinar, trebuie să ştii ce înseamnă. Tipul ăsta şi cu mine am fost camarazi. Poate că are necazuri, poate are nevoie de ceva. Vreau să-l ajut, asta-i tot.

– Atunci găseşte-l şi ajută-l.

– Da, ai dreptate.

Leatherneck zîmbi şi se întoarse la bar, dar Hatcher hotărî să mai încerce o dată şi se duse după el. Billy Death îl privi de deasupra barului.

– Ai venit aici ca să cumperi sau să vinzi?

– Nici una, nici alta. Sînt turist, şopti Hatcher.

Billy Death se uită batjocoritor la el, aruncă niște mărunțiș pe tejghea și plecă. Hatcher se întoarse la Leathemeck John și se aplecă spre el.

– Ce știi despre fată? întrebă Hatchen. Ai văzut-o vreodată?

– Ți-am mai spus, am amnezie, cowboy, spuse Leathemeck John. Nu-mi aduc aminte nici măcar numele meu de familie.

Hatcher puse pe bar o hîrtie de o sută de dolari americani.

– Frumoasă, zise Leatherneck John. N-am mai văzut de astea de multă vreme. Pe aici nu circulă decît dolari Hong Kong. Se zgîi la bancnotă cîteva clipe. O luă și o puse în caseta cu banii din încasări. Se întoarse apoi spre Hatcher și continuă: Eu vînd băuturică, mîncare și tăcere. Dacă vrei marijuana, cocaină, țigări, pot să-ți dau. Îi numără nouăzeci și cinci de dolari Honk Kong și îi puse pe masă. Asta-i *tot* ce am de vînzare, cowboy.

– *Mm goi*, spuse Hatcher.

– Ești bine venit, zise John, zîmbind în continuare.

Hatcher își strînse restul de bani și se întoarse la masă.

– Nu-mi place ce întorsătură iau lucrurile, spuse Cohen liniștit. Ai aflat ceea ce ai vrut să știi. Dacă nu mai e altceva...

– Cred că ai dreptate, răspunse Hatcher.

Îi trase scaunul lui Daphne și se ridică. Olandezul puse mîna lui grasă pe plic și se uită la Daphne ridicînd din sprîncene.

– Sînt ai tăi, spuse Hatcher.

– *Bedankt*, zise Olandezul, vîrînd plicul în buzunarul dinăuntrul hainei. Să vă întoarceți cu bine acasă.

Traversă încăperea spre bărbatul de la masa de biliard și îl scuturâ.

– Haide să mergem, Jawnee, zise el.

– Da, da, răspunse adormit negrul cu coadă de cal. Vino să mă iei mai tîrziu.

– Ba vii chiar acum, zise Olandezul țîfnos, și plecă.

– Billy Death mă îngrijorează, spuse Cohen. Prea se interesa de noi.

– Simplă curiozitate, rosti Hatcher. Ce naiba, nu este...

Se opri și privi pe fereastră la Olandez, care ajunsese la Chris Craft și se pregătea să plece.

– Eu m-am gîndit la altceva, spuse el. Voi toți vă duceți la barcă. Vreau să-i pun Olandezului încă o întrebare.

– Grăbește-te. Cu cît plecăm mai repede de aici, cu atît mai bine, răspunse Cohen nervos.

Bărbatul cu coadă de cal şedea pe marginea mesei de biliard, bălăbănindu-şi picioarele şi uitîndu-se după Hatcher. Se ridică şi porni spre uşă, indiferent.

Afară era o căldură înăbuşitoare. Olandezul îşi verifica rezerva de combustibil. Îşi ridică privirea cînd Hatcher se apropie de barcă.

– *Ja?* întrebă el.

– Aş vrea să te mai întreb ceva. Ştii cumva ce s-a întîmplat cu acel Taisung, comandantul lagărului de prizonieri?

– A fugit, răspunse Olandezul, fără să se oprească din lucru.

– A fugit?

– *Ja.* Nu cred că era prea bine văzut în Hanoi.

– De ce?

– Droguri, băutură. Toţi erau corupţi. Ştii asta.

– Dar prizonierii?

– Nu ştiu nimic despre ei, spuse Olandezul, ridicînd din umeri.

– Unde a fugit Taisung?

Olandezul desfăcu capacul rezervorului de benzină şi curăţă conductele gîndindu-se ce să răspundă. Se urcă pe punte şi se opri aproape de Hatcher. În timp ce vorbeau, Hatcher văzu o mişcare în josul rîului, la cotitură. Era o şalupă care plutea uşor în jurul curbei strînse a rîului îngust.

– Bangkok, spuse el.

– Bangkok?

– *Ja,* Bangkok.

– Şi încă o întrebare, spuse Hatcher. Ce înţeles are pentru tine Calul Thailandez? Cohen fu surprins cînd îl auzi pe Hatcher pomenind despre statueta lui. Olandezul se uită şi el mirat.

– Unde ai auzit despre Calul Thailandez?

Lui Hatcher îi sări inima. Cohen păru chiar mai tulburat.

– Pe undeva. Înseamnă ceva? îl întrebă Hatcher insistent.

– Zvonuri.

– Ce fel de zvonuri? întrebă Hatcher cu nerăbdare.

– Că este o operaţiune de contrabandă cu heroină în Bangkok numită Calul Thailandez. Un grup foarte periculos, cu care nu trebuie să ai de-a face. Cred că sînt vorbe goale.

Cohen încercă să-şi ascundă surpriza. Hatcher stătea în cumpănă. Cu cît afla mai mult, cu atît Cody se înfunda mai rău. Cît de mult ştia Olandezul despre asta?

– Deci, nu crezi că este adevărat? întrebă el, încercînd să nu-şi trădeze emoţia prin voce.

– Eu cred numai ceea ce văd şi ce ating, răspunse Olandezul.

– Dar este posibil? stărui Hatcher.

– Ei bine, după cum ştii, în Bangkok totul este posibil, zise Olandezul cu o mişcare a mîinii.

Olandezul privi în josul rîului, spre şalupă. Hatcher o ignoră. Avea nevoie de un răspuns. Dar, înainte de a-i pune întrebarea, faţa Olandezului păli. Ochii i se bulbucaseră.

– *Mijn God!* spuse acesta.

Hatcher se întoarse şi privi. Şalupa se apropia de mal. În partea din faţă, stătea în picioare Sam-Sam Sam. Hatcher simţi un şoc de o clipă, un amestec de frică şi surpriză – se aşteptase ca ei să vină a doua zi. Acum Sam-Sam era între ei şi barca Cigarette. Ei erau izolaţi, iar pe şalupă se găseau cel puţin douăzeci de bărbaţi şi femei.

În bar, Leatherneck John se văicărea, Iisuse, o să iasă mare scandal.

– Este Sam-Sam, îi şopti Olandezul lui Hatcher cu înfiorare. Pleacă repede de aici, omule! Nici măcar nu te cunosc.

Hatcher îşi luă repede haina, dar îi mai puse o întrebare.

– L-ai văzut cumva pe aici? Pe comandantul lagărului?

– A fost văzut, se bîlbîi repede Olandezul. Acum învîrteşte nişte afaceri pe-aici. Se dă drept thailandez.

– Thailandez? Ştii cum îşi zice?

– Wol Pot, strigă Olandezul, smulgîndu-se din încleştarea mîinii lui Hatcher. Îşi zice Wol Pot.

CEA MAI BUNĂ APĂRARE

Aflînd că Wol Pot fusese cîndva comandantul lagărului Huie-kui, inima lui Hatcher începu să bată puternic în timp ce alerga în lungul debarcaderului spre barcă. Cohen urmărea şalupa lui Sam-Sam prin binoclu.

– Deocamdată nu cred să ştie că sîntem aici, zise Cohen. Lăsă jos binoclul şi se uită la Hatcher. Poate că ar fi mai bine să o ştergem repede spre Cigarette.

Hatcher luă şi el binoclul şi studie şalupa.

– O să ne izoleze imediat ce o să mă recunoască. Cel mai bun lucru este ca voi să plecați cu barca, iar eu o s-o iau pe uscat, pe scurtătură, și ne întîlnim acolo.

– Nu! spuse Daphne. Am venit împreună, o să plecăm împreună.

– Nu este cazul să facem pe eroii, șopti Hatcher, urmărind în continuare șalupa.

– Daphne are dreptate, spuse Cohen.

– Ascultați-mă, eu sînt singurul pe care-l vrea. *Ch'u-tiao* este între noi, nu între voi ceilalți.

În timp ce ei îl priveau prin binocluri, Sam-Sam Sam se plimba tacticos pe punte. Una dintre femei ieși afară din cabină. Încă se îmbrăca și era tot atît de urîtă ca și Sam-Sam.

– Îl vezi? întrebă Cohen, fără să-și lase binoclul.

– Mda.

– S-a distrat puțin, zise Cohen. Pfui, uită-te la femeia aceea, ar reduce la tăcere chiar și un vierme.

– Acesta nu este concursul pentru Miss Univers, spuse Hatcher.

– Mai degrabă concursul de slute, zise Cohen plimbîndu-și binoclul dintr-o parte în alta ca să vadă ce se întîmplă pe șalupă.

Hatcher observă că lui Sam-Sam i se alăturase un bărbat brunet, oacheș, îmbrăcat cu o cămașă albă de bumbac, deschisă pînă la talie. De-a curmezișul pieptului erau încrucișate două curele de la arme, iar un M-16 îi atîrna neglijent de umăr. Mai avea un pistol la cingătoare și un cuțit. Cei trei bărbați stăteau pe puntea din față a șalupei privind apa și flecărind.

– Ai dreptate, arată de parcă ar aștepta o invazie, spuse Cohen.

– Acela trebuie să fie iranianul, zise Hatcher.

– Da, este Batal, zise Cohen, lăsînd în jos binoclul. Ei, acum ce facem?

– Eu o s-o iau prin pădure înapoi spre ambarcațiunea Cigarette, spuse Hatcher.

– Nu sînt de acord, interveni Daphne, arătînd în spatele lui. Departe, la capătul cheiului, Billy Death comunica prin walkie-talkie.

– Crezi că m-a reperat? întrebă Hatcher şi îşi îndreptă binoclul spre haitian, care se uita la el în timp ce vorbea. Da, m-a reperat, adăugă el.

Îşi îndreptă din nou binoclul spre şalupă şi se uită ţintă la faţa lui Sam-Sam Sam. Piratul îşi lăsă binoclul în jos. Gura i se strîmbă într-un rînjet, privi chiorîş, apoi articulă cuvîntul „Hatcher". Îşi ridică AK-47 şi o încărcă.

– Dragoste la prima vedere, zise Cohen.

– În spatele nostru, strigă Daphne.

Billy Death şi un alt tîlhar, veneau în josul cheiului spre ei.

– Sing, tu şi cu John aveţi grijă de aceia doi, rosti tăios, Hatcher.

Gangsterul chinez încuviinţă scurt din cap şi împreună cu John îşi luară puştile Uzi, se urcară pe chei şi porniră încet în întîmpinarea lui Billy Death.

Privind din uşa salonului său, Leathemeck John zise:

– Christoase, începe să semene cu *High Noon*.

Lîngă barcă, Hatcher luă o hotărîre rapidă. Erau depăşiţi numeric, douăzeci sau treizeci la unu. Hatcher îl prinse pe Cohen de braţ şi îl împinse în barcă.

– Daphne, urlă el cît putu de tare, intră în bar, pleacă din bătaia armelor.

Întoarse cheia şi porni motorul bărcii.

– Treci la cîrmă, îi ordonă lui Cohen şi, înşfăcîndu-şi servieta, alergă în partea din faţă a bărcii lungi şi înguste şi se întinse pe podea. Deschise cutia şi scoase un material plastic exploziv pe care îl modelă sub formă de frînghie lungă de treizeci de cm şi groasă de cinci cm.

– Unde naiba ne ducem? întrebă Cohen.

– Ne îndreptăm spre şalupă, îi răspunse Hatcher.

– Ce?

– Ai încredere în mine!

– Eşti nebun, Hatcher, eşti nebun de-a binelea, ţipă Cohen în timp ce îndrepta barca îngustă spre şalupa lui Sam.

Daphne se întoarse încet spre barul lui Leathemeck John, urmărind barca şi înfruntarea dintre Sing şi Joey, oamenii lui Cohen, şi Billy Death cu omul lui. Leathemeck John o apucă de mînă şi o trase în bar.

– O să fii omorîtă dacă stai afară, rosti el.

– Nu poţi să-i ajuţi, te rog? îl imploră Daphne.

– Nu este conflictul meu, doamnă, spuse Leatherneck John categoric. Eu trebuie să supravieţuiesc aici.

– Atunci dă-mi *mie* o armă, rosti ea scrîşnind din dinţi, cu ochii plini de furie şi frică.

Negrul cu coadă de cal, stătea afară şi privea cu ochii holbaţi.

Barca lui Hatcher se îndrepta în zig-zag spre şalupa lui Sam-Sam. Şase bărbaţi trăgeau în ea, gloanţele sfîrtecau cabina de stuf din spatele bărcii şi cădeau în apă de jur-împrejur. Cohen conducea barca încercînd să evite gloanţele în timp ce Hatcher şedea în faţă şi trăgea focuri intermitente spre şalupă, în timp ce înfăşura frînghia de plastic în jurul provei.

– Continuă să-i derutezi, îi spuse el hotărît.

Sing şi Joey ajunseseră pe chei. Erau cam la vreo douăzeci de metri de Billy Death şi omul lui. Cei doi chinezi se opriră.

– Nu mergem mai departe, ordonă Sing. Cînd îşi ridică mîna, un alt bandit de al lui Sam-Sam făcu un salt de după colţul barului lui Leatherneck şi înfipse un cuţit în spatele lui Joey. Acesta urlă de mînie, se întoarse rapid şi îl înşfăcă pe atacator, dar rana lui era mortală. Mîinile îi căzură fără vlagă şi se rostogoli de pe chei în rîu.

Sing îl apucă pe bărbat de gît şi i-l răsuci dintr-o singură mişcare. Omul căzu la pămînt. Sing se întoarse spre Billy Death şi tovarăşul lui, trase un foc în direcţia lor nimerindu-l pe acesta în fluierul piciorului. Omul se rostogoli urlînd. Cînd Sing trase al doilea glonţ în hoţul căzut, Billy Death trase o rafală. Gloanţele îl sfîrtecară pe Sing. Căzu în genunchi, dar încercă să se ridice, trăgînd în continuare. Death însă ochi din nou. Sing căzu cu faţa în jos, mort.

– Destul de dur chinezul, spuse Leatherneck John.

– Eu cred că s-a ajuns acum la douăzeci la doi, nu sînt chiar şanse egale, zise bărbatul cu coadă de cal.

– Şansa e rahat aici, rosti Leatherneck John.

Bărbatul cu coadă de cal se îndreptă decis spre bar şi luă un pistol M-60 ce atîrna în spatele acestuia. Mai jos, pe un raft se afla o cartuşieră plină cu muniţii. Şi-o puse pe umăr şi se îndreptă spre uşă.

– Stai pe loc! strigă Leatherneck John.

– Nu te speria, spuse omul cu coadă de cal. Mă duc afară.

– Nu cu arma mea.

Bărbatul îndreptă ţeava pistolului spre Leatherneck John.

– O împrumut doar, zise cu fermitate, în timp ce ieşea pe uşă.

Leatherneck John nu mai scoase nici un cuvînt. Se uită la el cu gura căscată şi mîinile în şold.

Billy Death trecu în fugă prin faţa localului şi o luă în jos pe mal, alergînd cu spatele la bărbatul cu coadă de cal.

În barcă, Hatcher înfăşurase materialul exploziv de probă şi se aplecă cu capul în jos în partea din faţă a bărcii ca să fixeze un fitil. Gloanţele îi şuierau pe la urechi pe deasupra parapetului. Şalupa lui Sam-Sam se apropia din ce în ce mai repede.

Hatcher se întoarse şi se tîrî pînă la cabina de stuf de la pupă.

– Hai să mergem! îi spuse lui Cohen.

– Unde?

– Trebuie să ieşim de aici. Bomba poate să explodeze din clipă în clipă.

– De ce nu mi-ai spus ce ai de gînd să faci? urlă Cohen.

Gloanţele intrau în parapet lîngă el. Îl apucară furiile. Se ridică, lăsă cîrma şi începu să tragă cu pistolul lui 357 în direcţia lui Sam-Sam.

– Trebuie să plecăm acum! urlă Hatcher şi îl împinse înapoi în spatele cabinei de stuf care se prăbuşi imediat. Plonjară amîndoi printre resturile cabinei în rîu, departe de barcă. Barca îşi continua, fără cîrmaci, cursa rapidă spre şalupa lui Sam-Sam.

Hatcher şi Cohen loviră apa cu atîta putere, încît pe moment Hatcher îşi pierdu răsuflarea. Văzu corpul lui Cohen rostogolindu-se, apoi dispărînd de lîngă el. Hatcher se cufundă curajos în apă încercînd să-l găsească, ieşi la suprafaţă să ia o gură de aer, apoi se cufundă din nou mai adînc, bătînd cu braţele şi mîinile apa din jurul lui.

Nimic.

Ieşi din nou, respiră adînc şi plonjă iar, înotînd disperat, căutînd cu mîinile în apa întunecată. Tot nimic. Cînd ieşi din nou, zări capul lui Cohen plutind la mică distanţă de el. Cohen era dezorientat şi aproape inconştient.

Hatcher lovi apa de cîteva ori şi-l apucă pe Cohen de mînă.

– Te-am prins, prietene, linişteşte-te.

În spatele lor barca se îndrepta direct spre şalupă. Batal se uită la ea şi văzu frînghia de plastic legată de provă. Scoase un ţipăt şi se aruncă peste bord în momentul în care barca se izbi de şalupă. Sam-Sam sări într-o parte cînd se produse ciocnirea, căzu în apă şi ieşi la suprafaţă nu prea departe de prova şalupei. Carcasa bărcii se sfărîmă şi prova lovi în plin un morman de aparate TV, zdrobind tuburile care explodară ca focurile de artificii, apoi bomba explodă.

Sam-Sam era la cîţiva metri departare cînd şalupa sări în aer. Simţi aerul fierbinte înainte ca şocul izbiturii să-l arunce în aer ca pe o creangă ruptă. Puterea exploziei îi sfîrtecă măruntaiele şi-i despică trupul. O clipă mai tîrziu explodă rezervorul cu combustibil; şalupa plesni ca un balon. Flăcările şi bucăţi din ea se răspîndiră prin aer. Bărbaţii şi femeile de pe ea fură împrăştiaţi ca bucăţelele de hîrtie.

Batal, cu sîngele ţîşnindu-i din urechi, nas şi gură, fu scos la suprafaţa apei de explozie, apoi căzu din nou în rîu, inconştient, şi se scufundă în adîncuri o dată cu bucăţi şi resturi din şalupă.

– Frumos, spuse omul cu coadă de cal, zîmbind.

– La naiba! fuse tot ceea ce zise Leatherneck John.

Ceva mai departe, şocul exploziei îi scufundă pe Hatcher şi Cohen. Hatcher îl pierdu din nou pe ameţitul Tsu Fi. Acesta se ridică la suprafaţă cu respiraţia tăiată şi auzi răpăitul mitralierei. Gheizere de apă ţîşniră din rîu în jurul lui trezindu-l cu totul. Lipăia prin apă ca un peşte prins în undiţă, căutînd aer. Imediat o nouă rafală atinse apa la cîţiva centimetri de faţa lui Hatcher. De data aceasta, Hatcher văzu din ce parte vin împuşcăturile.

Billy Death stătea pe malul rîului, la cincizeci de metri depărtare, şi trăgea cu AK-47.

Hatcher se întoarse îndepărtîndu-se în zig-zag, strigînd la Cohen să îl urmeze, în timp ce altă rafală trecu pe lîngă el, *bip, bib, bip, bip.*

La aproape un kilometru în josul rîului, în spatele şalupei, barca Cigarette se opri la mal. Oamenii din barcă îl văzuseră pe Sam-Sam întorcîndu-se şi urmăriseră şalupa în susul apei,

ţinîndu-se cît mai aproape de ţărm ca să nu fie văzuţi. Acum tot iadul se deschidea în faţa lor.

– Mergem să vedem, zise şeful celor trei chinezi, arătînd spre şalupă.

Şalupa se scufunda cu rapiditate şi cei de la bord erau prea ocupaţi, luptîndu-se să scape cu viaţă şi transportîndu-şi răniţii pe mal, ca să mai aibă grija lui Hatcher. O altă explozie sfîşie şalupa, iar din stivele de cutii cu muniţii se înălţă o vîlvătaie atunci cînd explodara.

Zgomotul îi distrase atenţia lui Billy Death, care îşi lăsă arma în jos şi se întoarse nesigur spre şalupă.

Apoi începură pocniturile cartuşelor de 9 mm pe măsură ce căldura creştea, ricoşînd din şalupă în copaci şi căzînd înapoi. Şalupa era acum cuprinsă de flăcări în întregime.

Billy Death şovăi, apoi îşi îndreptă din nou atenţia spre Hatcher şi Cohen. Îşi ridică AK-47 la umăr şi ochi în silueta care se zbătea în rîu.

Bărbatul cu coadă de cal ieşi din local şi stînd sub verandă, încărcă mitraliera M-60. Îşi puse restul benzii pe umăr şi porni spre Billy Death.

– Hei! strigă el. Tu, ăla căruia i se spune Billy Death.

Haitianul se întoarse spre el. Negrul stătea, cu picioarele depărtate unul de celălalt, pe malul rîului, cu mitraliera M-60 îndreptată spre asasinul ex-tonton.

– Aruncă arma, îi ordonă acesta.

Billy Death se uită nedecis, apoi se întoarse spre Hatcher. Ezită puţin prea mult înainte de a-şi întoarce AK-ul spre omul cu M-60.

Mitraliera bubui şi şase gloanţe sfîşiară pieptul lui Billy Death. Arma îi căzu din mînă, picioarele i se îndoiră. Merse clătinîndu-se la marginea rîului şi se prăbuşi în genunchi. Mîinile i se înmuiară, AK-47 căzu în apă şi bărbia i se lăsă pe piept. Billy Death se rostogoli în rîu cu faţa în jos.

Bărbatul cu coadă de cal se întoarse la barul lui Leatherneck John, scoţînd cartuşele din mitralieră în timp ce străbătea camera. Puse arma la loc pe suport şi centura cu muniţii pe raftul de sub el.

– Ar fi bine să pleci înainte ca ei să fie stăpîni pe situaţie zise Leatherneck John.

– Şi eu mă gîndeam la fel, replică acesta.

– De ce naiba ai făcut aşa o nebunie? întrebă barmanul.

– Ţi-am spus, nu-mi place cînd cineva nu are şanse egale.

– Adică, nu-ţi place cînd cineva nu are şanse egale?

– Ştii ce înseamnă o cădere cu paraşuta? întrebă bărbatul cu coadă de cal.

– Fireşte, eşti la altitudine mare şi te arunci în jos cu paraşuta, răspunse Leatherneck.

– Ei bine, eu am făcut o lansare cu paraşuta în Deltă, în 1974. Era întuneric, vîntul şi-a schimbat direcţia şi n-am nimerit exact locul, aşa că am căzut într-un desiş de bambus în spatele liniilor vietnameze. Un lăstar de bambus mi-a străpuns piciorul ieşind pe partea cealaltă, chiar aici.

Îşi ridică cracul pantalonului şi arătă o cicatrice urîtă, chiar în mijlocul pulpei piciorului.

– Şedeam priponit la pămînt de lăstarul de bambus şi inamicul mişuna peste tot. Atunci, dintr-o dată apare individul ăsta, nu se ştie de unde, îmi curăţă rana şi mă cară în spinare o jumătate de milă pînă în zona în care trebuia să aterizez, după care pleacă, aşa cum a venit. Tot drumul n-a scos o vorbă cu mine. Mai tîrziu, cineva mi-a spus că tipul era Hatcher, căruia toată lumea îi spunea Occhi di Sassi – Ochi de piatră. Acum înţelegi? Se întoarse spre Daphne. Spune-i lui Hatcher că Jonee Ansa îi mulţumeşte... sîntem chit acum. Să-i mai spui să caute într-o zonă numită Tombstone în Patpong, un loc care se numeşte Longhorn. O mulţime de foşti combatanţi se învîrtesc pe-acolo.

Bărbatul cu coadă de cal se întoarse şi ieşi din bar pe uşa din spate.

Pe rîu, barca Cigarette trecu repede prin fumul ce se ridica din şalupă. Cîrmaciul îi zări pe Hatcher şi pe Cohen în rîu. Îndreptă barca lucioasă şi rapidă spre ei, încetini şi opri. Unul dintre pistolari se aplecă peste bord şi îl apucă pe Hatcher de încheietura mîinii şi-l trase sus. Un altul se întinse peste parapet şi-l trase pe punte pe Cohen, care mai era încă ameţit.

Barca făcu un ocol pe rîu, ajunse la doc, o îmbarcă pe Daphne şi porni prin fumul fierbinte al şalupei distruse, care se înclina cu repeziciune, apoi alunecă în fundul rîului.

– Ei bine, Christian, am să-ţi spun un singur lucru, zise Daphne, ştii cum să rişti totul într-o acţiune, fără să priveşti înapoi.

JO SAHN

În timp ce porneau înapoi în josul rîului, întunericul se aşternu pe barcă asemeni unui linţoliu. Cohen şi Hatcher îşi scoseseră de pe ei hainele ude şi se înghesuiau unul în celălalt în cabina bărcii, ca să se încălzească. Daphne rămăsese pe punte.

– Nu pot să cred că faci acest lucru ca să-ţi cîştigi existenţa, spuse Cohen.

– L-am făcut, îl corectă Hatcher.

– După cum văd, mergi mai departe, zise Cohen. În ultimele douăzeci şi patru de ore, am avut mai multe emoţii decît în toată viaţa mea.

– Dacă asta te consolează, aşa s-a întîmplat şi cu mine, zise Hatcher zîmbind. Mai avem ceva brandy?

– Tot ce am este nişte Amaretto.

– Da, dar nu pe stomacul gol.

Cohen se înfofoli bine în pătură. Îl privi pe Hatcher o clipă, apoi zise:

– Renunţă, Hatch.

– La ce să renunţ?

– Nu fi încăpăţînat.

– Ţi-am mai spus asta, China, nu pot să fac aşa ceva.

– Da, ştiu. Onoare, integritate, legăturile vechi de şcoală. Nu este prea tîrziu pentru asta?

– Nu este prea tîrziu pentru Murph, dacă are necazuri.

– Ai auzit ce a spus Olandezul. Este un narcoman!

– A spus că ia puţină marijuana, pentru numele lui Dumnezeu.

– Şi că a fost colaboraţionist.

– Toate sînt zvonuri.

– Dumnezeule, îi acorzi, într-adevăr, beneficiul îndoielii. Ştii deja destul ca să...

– Ascultă, iată tot ceea ce *ştiu*, spuse Hatcher tăindu-i scurt vorba. *Ştiu* că Murph Cody a ieşit din avion acum cincisprezece ani. Am motive să *cred* că a fost în lagărul de prizonieri Huiekui unde Taisung a fost comandantul lui şi că fata era cu el acolo. *Ştiu* că un bărbat pe nume Wol Pot pretinde că l-a văzut pe Cody în Bangkok şi acum Taisung este în Bangkok zicînd că este Wol Pot. De asemenea, mai *ştiu* că Windy Porter îl urmărea şi a fost omorît pentru asta, probabil, de un ucigaş din Chiu Chao. Am motive să *cred* că Wol Pot e posibil să fi lucrat pentru Tollie Fong şi a intrat în vreo încurcătură, ceea ce l-a determinat să vină la noi. China, dacă pui cap la cap toate astea, este un motiv destul de bun pentru mine ca să mă duc la Bangkok.

– Mai *ştii*, de asemenea, că Tollie Fong te va omorî imediat ce te va vedea.

– A făcut o promisiune, *yen dui yen*, să ne lase în pace pe amîndoi.

– Şi tu ai încredere în cuvîntul lui? Acel *ch'uang tzu-chi* al lui se va termina numai cînd unul din voi va muri. Este un jurămînt de sînge, Christian. Dacă va fi nevo ie, va găsi el o scuză să încalce acest *yen dui yen*. Haide, nu fi atît de naiv.

– China, cînd am acceptat această însărcinare, n-am crezut nici o clipă că Murphy trăieşte. Apoi am avut îndoieli. Acum ecuaţia s-a schimbat, cred că trăieşte şi, dacă este aşa, am să-l găsesc şi-l bag în mă-sa pe Tollie Fong.

– Mai întîi, omoară-l.

Hatcher se ridică şi-i ciufuli părul.

– Şi eu te iubesc, prietene, spuse el. Mi se pare că întotdeauna primesc mai mult de la prietenii mei, fără să dau nimic în schimb.

– Aşa se întîmplă între prieteni.

– Drăguţ din partea ta că spui asta.

– Pe naiba drăguţ, nu face pe sentimentalul, zise Cohen. Te-am pierdut o dată, apoi te-am regăsit. Acum sîntem pe cale să te pierdem iar, de data asta pentru totdeauna. Ştiu bine asta, la fel şi Daffy. Făcu semn cu mîna spre punte. De ce nu te duci să-ţi iei rămas bun de la ea?

Îşi lăsă capul în jos, uitîndu-se în podea şi îşi trase pătura pînă peste urechi.

– Mulțumesc, China.

– Da. Hatcher ieși pe ușă. Cohen nu se uită după el, dar adăugă: Mi-ar plăcea să știu că te simți bine acolo pe insula ta. Ce-ar fi să-mi dai un telefon după ce se termină totul, dacă ai să mai poți vorbi.

Aceștia erau oamenii care îl iubeau atît de mult, încît erau gata să-și jertfească viața pentru el și nu știa cum să-și ia rămas bun de la ei. Fiecare indiciu îl aducea mai aproape de trecut ca apoi să-l îndepărteze de el. Dar Hatcher nu avea de ales. Sarcina lui era să-l găsească pe Murph Cody, și în Hong Kong nu mai avea nimic de aflat, răspunsul era la Bangkok. Și cu cît se apropia mai repede de rezolvarea misterului, cu atît se temea mai mult.

Daffy ședea la proră privind, în lumina lunii, siajul făcut de elice.

– A meritat, Hatcher? întrebă ea.

– Cred ca da, răspunse el. Mi-a confirmat o mulțime de lucruri.

– Dar cu ce preț!

– Da, nu se întîmplă întotdeauna așa.

Tăcură cîtva timp, apoi ea întrebă:

– Există vreo femeie în viața ta?

Hatcher ezită o clipă. Era oare Ginia femeia *lui?* Cu siguranță n-ar fi fost de acord cu termenul acesta. Dar, în străfundul inimii, Hatcher își dădu seama că făcuse un angajament nerostit față de ea. Nu-i spusese niciodată, dar ea *era* femeia lui. Ținea la ea, dorea să aibă grijă de ea, să o facă fericită. Dorea să aibă pe cineva sigur în viața lui. Ginia însemna toate aceste lucruri și chiar mai mult.

– Da, răspunse el în sfîrșit.

– Ți-a trebuit mult timp ca să răspunzi.

– Pentru că nu m-am gîndit la asta niciodată pînă acum. Am presupus doar.

– Cum se numește?

– Ginia.

– Ginia, repetă ea, parcă vrînd să-i verifice numele. Și cum arată?

– Foarte independentă. Foarte deșteaptă.

– Este frumoasă?

– Da. Dar nu este genul tău.

– Nu înţeleg.

Hatcher se gîndi în ce fel să-i descrie diferenţa dintre înfăţişarea exotică a lui Daphne şi frumuseţea naturală a Giniei.

– Ea nu scoate sufletul unui bărbat, aşa cum faci tu. Nu era chiar adevărat, dar era o minciună pe care şi-o putea permite.

– Ai devenit mai diplomat, zise ea zîmbind. Te înţelege tot aşa cum te-am înţeles eu?

– Nu ştie nimic despre trecutul meu.

– Nici despre prietenii tăi?

– Nici despre ei.

– Şi ai să-i spui vreodată?

– Cred că da, cîndva, dacă mi se pare potrivit.

– O iubeşti, Hatcher?

Asta îl puse pe gînduri. Nu-şi pusese niciodată întrebarea, şi acum Daphne îl forţa să o facă.

– Asta ar însemna ceva nou pentru mine, Daffy, răspunse el, evitînd un răspuns precis. Felul de dragoste despre care vorbeşti tu lipseşte din viaţa mea de multă vreme, dacă chiar a existat vreodată.

– A existat, Hatcher. Tu n-ai lăsat pe nimeni să vadă latura asta a ta, dar eu am văzut-o de cîteva ori, pe furiş. Şi China spune că în tine sînt două fiinţe. Omul pe care îl vede toată lumea şi celălalt pe care nu-l poate vedea nimeni. Îl vede Ginia vreodată pe celălalt om?

– Cred că îl vede numai pe acela.

– Atunci înseamnă că este foarte norocoasă.

– Mi se pare că fac aceleaşi lucruri ca înainte.

– Există o diferenţă. Era un timp cînd tu păreai să... Se opri ca să găsească cuvîntul potrivit.

– Să-mi placă? termină el fraza în locul ei.

– Da, încuviinţă ea. Să-ţi placă.

– Poate. Dar nu realizezi nimic dacă te uiţi înapoi. Ce-a fost, a fost. El îi întoarse faţa spre el. Te iubesc, Daphne. N-ai lipsit niciodată din gîndurile mele. Dar nu m-am gîndit niciodată la noi ca la o familie. Pe naiba, cred că nici unul din noi n-a dorit asta.

Ea îi ocoli privirea: *Vorbeşte pentru tine,* se gîndi ea, dar nu spuse nimic şi Hatcher îşi dădu seama că, dorind să fie cinstit, o rănise. Pentru el, legătura cu Daphne fusese ca o singură noapte lungă pentru amîndoi, o dragoste de război fără viitor şi fără obligaţii. Acum era prea tîrziu. El îşi făurise o altă lume, atît de diferită de a ei, încît nu mai era loc pentru ea şi nici o speranţă pentru o legătură permanentă între ei. Ea s-ar plictisi de moarte pe insula lui. În plus, el rupsese o dată legăturile cu lumea întunecată şi periculoasă, lumea lui Daphne, a lui China Cohen, Harry Sloan şi a acelora din Ts'e K'am Men Ti, lumea care era viaţa ei. Acum trebuia să întrerupă aceleaşi legături din nou.

– Ai dreptate, nici unul din noi n-a vrut să împartă viaţa cu celălalt, spuse ea scutindu-l să o mai rănească.

În timp ce navigau încet prin gurile lui Macao Runs, luminile din Hong Kong străluciră în stînga lor. Ea le privea cum se apropiau şi cum zgîrie norii se profilau în întuneric.

– Am să cobor eu prima, spuse ea. Ei ştiu unde trebuie să oprească.

– Daphne...

Ea îi puse degetul pe buze.

– Ne-am spus şi am făcut tot ce trebuia, Hatcher, şopti ea. De data asta, n-ai să te mai întorci. Dar inima mea îmi spune că este tot atît de dureros pentru tine ca şi pentru noi. *Choi qui see yong qup haipon.*

Chinezii spun asta foarte bine: „Dacă omori trecutul, răneşti sufletul".

CARTEA A TREIA

Pune cinstea într-un ochi şi moartea în celălalt,
Şi mă voi uita la amîndoi cu indiferenţă.

SHAKESPEARE,
IULIUS CEZAR actul I, scena 2

FLOAREA LUI IUDA

În aprilie, vîntul sufla pe coastele munţilor din nordul Thailandei, spulberînd ultimii nori ai musonului şi adiind deasupra cîmpiilor cu flori roşii, albe şi purpurii. Florile se înalţă ca balerinele şi înfloresc cînd soarele coboară peste ele, iar coastele munţilor şi cîmpiile devin un covor colorat.

Dar aşa cum unele specii de fluturi trăiesc doar o singură zi, tot aşa florile mor repede, lăsînd în urma lor o capsulă verde-deschis cu seminţe, ca măciulia unei cepe de însămînţat. Luni întregi înainte de aprilie, plantele trudesc zi şi noapte ca să producă alcaloizi, care se adună în aceste capsule cu seminţe. Cînd capsula s-a copt, alcaloizii lăptoşi ies la iveală, uscîndu-se repede şi întunecîndu-se la culoare.

Cînd petalele cad, locuitorii dealurilor, cu pălăriile lor de paie, îşi fac apariţia pe pantele abrupte unde cresc florile, merg printre rînduri, tăind capsulele şi strîngînd sucul gros, cu linguri de fier, înainte ca acesta să se întărească.

Generalul Dao, care era *phu yai ban* în tribul colinar Hsong, urmărise cu grijă, în primăvara trecută, cum ţăranii băteau capsulele. Ca şef al satului, avea obiceiul să stea ca un zeu pe calul lui negru, pe creasta dealului, cu arma M-14 pusă în bandulieră, cu braţele odihnindu-se pe patul ei, supraveghind recoltarea, în timp ce cei doi paznici şedeau în apropiere. Paznicii cercetau pe rînd cerul şi valea cu binocluri puternice, să vadă dacă nu apare vreo trupă federală sau elicoptere, în timp ce jos, pe dealul numit Powder Mountain, muncitorii băteau capsulele.

Dao fusese ales *phu yai ban* de către ţărani. Ca şi tatăl său, el aplana orice fel de conflict, se interesa de necazurile sătenilor şi negocia cu lumea din afară. Locuitorii din Hsong făceau parte dintr-o sectă tribală numită Phui Thong Luang, Spiritele Frunzelor Galbene, un grup mic a cărui izolare le dăduse posibilitatea să-şi păstreze obiceiurile şi tradiţiile vechi de secole.

Dao era un bărbat solid, călit, aşa cum erau toţi cei din Hsong, din cauza vieţii grele de pe munte. Avea treizeci şi şapte de ani, dar arăta de cincizeci şi cinci, cu toate că era încă chipeş,

cu o față parcă dăltuită în piatră, o gură mare și nasul plat. Prefera să se îmbrace cu haine militare gri închis, în locul veșmintelor tradiționale, cum făceau ceilalți bărbați. Părul negru și-l lega cu o basma roșie. Din cînd în cînd își lua binoclul și privea lucrătoarele care purtau bluze viu colorate cu plătci dungate, pantaloni colorați strînși pe coapse, cu ornamente la jumătatea gambei – numiți *pasin* –, cu turbane mari strălucitoare țesute dintr-un material colorat viu și cu mărgele de argint.

Sucul pe care-l strîngeau era opium brut.

Alcaloidul natural era morfina.

Florile mici și gingașe, purpurii, albe și roșii erau *Papaver somniferum,* care se înmulțea ca buruienile în sud-estul Asiei. Nu erau grădini de flori nevinovate, macul somnifer este o metaforă pentru ceea ce este mai bun și mai rău în om, un simbol al binelui și al răului. Într-o capsulă albă cît degetul mare al unui om, se afla iadul și raiul. Ca și cîntecul mitic al sirenelor, promisiunea este ispititoare, dar realitatea este mortală, deoarece din opium se face morfina care alină durerile, dar și heroina.

Dao nu știa nimic despre statisticile folosirii drogurilor. El nu știa unde mergeau pachetele lui, cine le cumpăra sau cine folosea produsul recoltei sale. Nu auzise niciodată despre seringi hipodermice, despre prețurile exorbitante care se plăteau, despre hașiș, marijuana, cocaină, heroină, pachețele cu marijuana, fumizare de droguri, toxicomani care își fac injecții intravenoase, despre experiențele plăcute pe care le ai cînd te injectezi cu ele. El nu știa că recolta lui putea omorî vreun jalnic narcoman de la capătul lumii sau că gangsteri adolescenți pot muri pe stradă luptîndu-se pentru cîteva grame de praf alb care era extras și rafinat din sucul florilor mititele. Nu văzuse niciodată un ac hipodermic. El știa doar că recolta aducea bani satului și asta de ani de zile. Pentru Dao și întreg tribul Hsong nu era nimic rău dacă o vindea.

Dar guvernul spusese că nu este bine ceea ce fac și începuse un program prin care să-i forțeze pe fermieri să cultive cafea, ciuperci și porumb, în loc de maci. Fusese mare zarvă pe dealuri. Triburile Leums, Lius și multe alte triburi de pe dealuri fuseseră atacate de armată care le confiscase și arsese recolta, dar cei din guvern nu se legaseră niciodată de Dao. Tribul lui era mare și ocupa o regiune dificilă a muntelui. Dao era un conducător irascibil și independent, un adversar periculos. El controla doar 250

de hectare de lanuri cu maci – aproape o sută de acri – insuficient să începi un război pentru atîta. În plus, tînărul general, fiind *phu yan ban*, trebuia să raporteze tot directorului districtual al guvernului, dar cu doi ani în urmă el îl dăduse afară pe *nai amphoe* din Hsong şi guvernul nu mai trimisese pe nimeni în locul lui.

Tînărul general era însă foarte precaut. Cînd cerul devenea roşu şi fluviul strălucea ca aurul, Dao călărea pînă la o colibă construită în mijlocul cîmpiei şi intra în ea. Înăuntru mirosea a iarbă proaspăt cosită. Pasta de opium era adusă acolo, învelită şi ambalată în calupuri de cîte un kilogram şi jumătate, numite *joi*. Aşa ea îşi menţinea tăria pe timp nelimitat, dacă nu era rafinată.

Pachetele cu pastă de culoare maronie erau puse în coburi de şa. Pe masă era aşezat un pachet de pastă de zece kilograme şi altul de un kilogram. Dao scoase un cuţit şi-şi vîrî vîrful într-unul din pachete, scoţînd un strat subţire şi vîscos, pe care îl răsuci între degete pînă făcu din el un cocoloş numit *goli*. Îl puse sub limbă, închise ochii şi începu să-l sugă învîrtindu-l în gură. După aceea zîmbi mulţumit. Excelent.

În aceanoapte, pachetele fură încărcate pe spinarea măgarilor şi, înainte de ivirea zorilor, Dao şi patru dintre cei mai de încredere oameni ai săi conduseră măgarii prin pădure spre Casa Doamnei Blonde. Călărea de două ore prin tufişul des, printre ţepuşe drepte de bambus înalte cît pinii, printre pomi de tek enormi, încolăciţi de liane. Mergeau pe cărări pe care numai ochi bine antrenaţi puteau să vadă, pe unde umblau pantere negre şi tigri.

Se opriră cînd auziră huruitul cunoscut prin lăstărişul de dinaintea lor, îşi priponiră caii şi merseră pe jos ultimul kilometru, parcă vrăjiţi de zgomotul care creştea ca un muget. Cînd, în sfîrşit, ieşiră din junglă, se pomeniră la o trecătoare stîncoasă învăluită în ceaţa care se ridica în jurul lor din asurzitoarea cădere de apă numită Doamna Blondă, la capătul îndepărtat al văii. Luptîndu-se cu stîncile alunecoase de la marginea fluviului, pînă le tremură pămîntul sub picioare, găsiră, în sfîrşit, intrarea peşterii cunoscute sub numele de Casa Doamnei Blonde.

Conducătorii Hsong îşi ascundeau aici pasta de opium, de secole. Acum locul era mai bun ca oricînd, pentru că ar fi fost nu numai o sinucidere să ajungi pe jos pînă aici, dar locul era inaccesibil şi pentru elicopterele guvernului. Stocau pachetele

de pastă de opium *joi* adînc în peşteră, le acopereau cu hîrtie, lăsîndu-le acolo pînă venea timpul să le vîndă.

Acum era toamnă şi, cu o zi înainte, şeful triadei Chiu Chao trimisese un mesager în satul Hsong ca să stabilească o întîlnire. Dao îl trimisese pe Straw Sandal înapoi la şeful lor cu un kilogram de pastă, ca un gest de curtoazie şi ca acesta să verifice calitatea.

Multe dintre triburile de pe dealuri vindeau pasta de opium în stare brută, dar tribul Hsong avea propria lui rafinărie, o fabricuţă simplă, dar eficientă, într-o cameră nu prea mare. Triadele Chiu Chao ar fi dorit să-şi rafineze singure heroina, dar cei din tribul Hsong îşi preparau ei praful. Era o chestiune de mîndrie pentru Dao, dar se gîndea şi la partea materială. Era nevoie de două mii de capsule de maci ca să facă un kilogram de pastă de opium. Un kilogram de pastă se vindea pe dealuri cu şaptezeci de dolari, un kilogram de praf chinezesc se vindea cu nouă sute de dolari. Pentru Dao diferenţa merita efortul făcut. Asta însemna mai multe puşti pentru bărbaţi, mai mulţi porci şi tauri, poate chiar un camion nou pentru sat, cupoane de mătase thailandeză pentru femei, iar pentru el un radio cu unde scurte. El nu ştia că o jumătate de kilogram de heroină se vindea cu o jumătate de milion de dolari la New York sau că preţul urca de şase sau şapte ori mai mult după aceea, ajungînd să se vîndă pe stradă la patru milioane de dolari.

În noaptea aceea, cei din Hsong avură de lucru în micul cuptor. Amestecară zece kilograme de pastă cu apă şi-o puseră la fiert într-un cazan enorm de alamă pînă cînd deveni o masă neagră, groasă, care semăna cu melasa. După aceea o turnară într-o presă de lemn şi stoarseră apa din ea. Ceea ce rămase era un kilogram de esenţă de heroină în granule. Amestecată cu apă şi cu anhidridă acetică, într-un mic alambic, uscată sub lămpi puternice şi presată din nou, se transforma într-un calup de praf alb pur, pe care îl marcau cu o ştampilă: 999, marca celor din Hsong şi garanţia că un calup de un kilogram de alb de China era 99,9 la sută heroină pură.

Imediat după răsăritul soarelui, elicopterul decolă de la Chang Mai şi se îndreptă spre Hsong, la o sută zece kilometri depărtare. Cu o zi înainte, Tollie Fong îl trimisese pe Straw

Sandal la generalul Dao ca să aranjeze întîlnirea. Ritualul afacerii era o formalitate, dar aşa procedaseră cu toate satele din nordul Thailandei, în ultimele cîteva luni. Munţii verzi ca smaraldul fugeau sub ei şi deveneau mai aspri, de nepătruns. Drumurile muntoase se întortocheau pe coastele vîrfurilor luxuriante şi se terminau brusc cu alunecări de teren sau, pur şi simplu, erau înghiţite de verdeaţă. De sus, era uşor de observat de ce armata era împiedicată în încercările de a descuraja sau distruge recolta de maci de aici.

Fong şedea pe locul co-pilotului elicopterului, avînd în spate trei ajutoare – White Fan, care era însărcinat să încheie afacerea şi în această călătorie îi servea de secretar şi de consilier financiar, şi de doi pistolari, Billy Kot şi Soon. Mesagerul îşi îndeplinise însărcinarea şi se întorsese la Bangkok.

White Fan, un bătrîn clarvăzător care mergea pe optzeci de ani, avea părul alb şi subţire, şi o rămăşiţă de cioc. Purta tradiţionalul *cheongsam* chinezesc de mătase şi îşi închinase viaţa tradiţiilor şi ritualurilor. Nu-i plăcea să meargă cu elicopterul, dar faţa lui inexpresivă nu lăsa să se vadă aşa ceva. Stătea cu ochii închişi ţinîndu-şi între picioare geanta cu şiretlicuri. Soon, un călău demn de încredere, moţăia lîngă el fără să-şi facă griji că mergea cu elicopterul.

Afacerile, ca şi omorurile, erau îndeletnicirile lui Tollie Fong. Să obţină heroină de pe dealuri şi să o vîndă pe piaţa neagră ori la Singapore, ori la Marsilia, la New York, ori Grand Rapids era tot sarcina lui. Fong învăţase să facă comerţ de foarte tînăr, de la tatăl său, care îşi făcuse studiile într-un colegiu în Statele Unite şi îi cunoştea bine pe americani. Fong îşi aducea bine aminte de noaptea aceea.

1962. Ajunul Anului Nou chinez, Anul Tigrului.

Afară, pe stradă, erau dansatori şi dragoni. Focuri de artificii cădeau pe trotuare şi stelele de deasupra Hong Kong-ului nu se vedeau din cauza rachetelor strălucitoare.

Tînărul Fong nu avea încă paisprezece ani şi dorea să plece în oraş cu prietenii săi, dar tatăl său insistă să rămînă acasă. El îi convocase pe *bing yahn*-i, soldaţii lui, la o întîlnire, şi călăul triadelor White Palms se aplecă spre cei cinci ofiţeri şi-şi puse mîna pe genunchiul fiului său.

– Am stat mai multe ore de vorbă cu *san wong* şi este important ca să cunoaşteţi noile noastre planuri.

Mai întîi, trebuie sa-i înţelegeţi pe americani. Ei au multe slăbiciuni. Sînt dornici să încerce lucruri noi. Sînt foarte sociabili şi fac orice ca să-şi impresioneze prietenii; în plus, fac lucrurile pe scară mare. Trăiesc din bani împrumutaţi şi scopul lor în viaţă este siguranţa... şi plăcerea.

Acum sînt încurcaţi într-o harababură cu luptele din Vietnam şi în ţară la ei există un protest revoluţionar al tinerilor. Şi – ochii i se aprinseră – au descoperit drogurile, marijuana, un preparat chimic care se cheama acid. Acesta este doar începutul. *San wong* crede că aceşti tineri sînt dornici să cunoască şi alte droguri.

Pînă acum, clienţii de praf alb au fost în cea mai mare parte cerşetori, oameni de pe stradă, hoţi şi bătăuşi. Există un comerţ cu cei foarte bogaţi, dar printre ei sînt foarte puţini care le folosesc. Sicilienii controlează comerţul.

Aşa că noi avem trei planuri. Mai întîi, trebuie să ne îndreptăm către sicilieni. Asta nu va fi uşor, dar trebuie să ne străduim să-i aprovizionăm şi să folosim oamenii lor, ca să le distribuim propria noastră marfă.

– Putem să avem încredere în ei? întrebă unul dintre *bing yahn*-i.

– Niciodată! Întotdeauna trebuie să fim prudenţi cu ei. Cînd va fi cazul, le vom declara război şi îi vom distruge, dar mai este mult pînă atunci. De acum înainte trebuie să creăm cererea şi să încheiem afaceri, aşa că avem nevoie de sicilieni. În al doilea rînd, soldaţii americani din Vietnam şi din Thailanda sînt chiar la uşa noastră şi războiul se înteţeşte, deci vor mai veni mulţi soldaţi. Războiul acesta va dura mult, aşa cum s-a întîmplat şi cu francezii, şi o să le vindem heroină la preţul de cost plus zece la sută.

– La preţul de cost? întrebă surprins, unul dintre *bing yahn*-i.

– Plus zece la sută, ca să obţinem o cerere cît mai mare, îl corectă Fong. Ei vor pleca în Statele Unite şi le vor spune prietenilor lor, şi cererea va creşte al dracului de mult. Aceştia vor fi clienţii *noştri*. Ei se vor obişnui cu heroina pură alb de China şi nu vor mai fi mulţumiţi de rahatul ăla de heroină maro, turcească şi mexicană pe care le-o vînd sicilienii. În sfîrşit, va trebui să-i încurajăm pe oamenii de pe deal să cultive mai mulţi maci, pentru că cererea va fi mult mai mare decît putem să le oferim.

Toate celelalte afaceri cu care se ocupă White Palms trebuie să treacă pe locul al doilea.

Aceasta se întîmpla în noaptea cînd el îi convocase pe cei cinci căpitani ai săi, care se autointitulau Dragon's Breath, ca să deschidă piețe în Saigon și să le aprovizioneze.

– Trebuie să planificăm această acțiune cu cea mai mare grijă, apoi să așteptăm, zise el, deoarece vor trece doi sau trei ani înainte de a întreprinde ceva, dar este un plan bun și va merge.

După ce plecară căpitanii, bătrînul Fong se întoarse spre fiul său.

– Trebuie să deprinzi partea economică a acestei afaceri, zise el calm, dar hotărît. Sînt milioane, poate chiar miliarde de dolari în joc. Acum, rolul tău este să fii urmașul meu ca Red Pole la White Palms Chiu Chao, și această afacere îți va deschide mari perspective. Cu cît ai să știi mai mult, cu atît ai să devii mai puternic. Cine știe cît de departe poți să ajungi... Red Pole îl pregătise bine pe fiul său. Mentorul lui Tollie Fong era Joe Lung, mai tîrziu singurul membru din Dragon's Breath care va supraviețui masacrului brutal al lui Hatcher în Delta Mekong. Lung avea un program de antrenament foarte strict. Fusese un an la Ninja în Tokio, șase luni la *SAVAK* în Iran, alte șase luni cu tîlharii și asasinii Sikhs în Bombay. Un alt an îl petrecuse cu un maestru de tai chi și karate în Okinawa.

Dar trebuia învățate dedesubturile comerțului și Fong le deprinse de la experții care lucrau în birourile triadei Chiu Chao în Hong Kong, Bangkok, Singapore și Seattle. Înainte de a împlini douăzeci de ani, era la New York ca să învețe afacerile străzii și ucisese deja de trei ori, deoarece principalul lui rol în ierarhia White Palms era să ia locul tatălui său, adică să devină călăul Red Pole.

Ca nou *san wong* în White Palms, Fong l-ar fi făcut pe tatăl său să fie mîndru de el, deoarece devenise expert în afaceri. Acum, profiturile erau atît de mari, încît puteau cumpăra poliția și puteau corupe pe toată lumea. Comerțul cu droguri devenise afacerea cea mai profitabilă din lume și o cincime din toată heroina vîndută în Statele Unite provenea de la Golden Triangle din nordul Thailandei. În ciuda *ch'u-tiao,* jurămîntul său de sînge de a-l ucide pe Hatcher – omul care-l executase pe tatăl său și acum pe Joe Lung – afacerile cu heroina trebuia să fie pe

primul plan, deoarece el își extinsese puterea, încheind contracte pentru Golden Triangle cu cele mai productive triburi de pe deal.

Cu fiecare an ce trecea, își mărea mai mult imperiul, asumîndu-și riscuri periculoase cu imprevizibilii și nestatornicii bandiți de pe munte. De cîte ori guvernul le ardea cîte o recoltă sau obliga tribul de pe deal să planteze cafea sau ciuperci, Fong se interesa în alte parți și găsea noi triburi care doreau să cultive macii care le aduceau profit.

Acțiunea lui adusese beneficii frumoase. Fong controla acum tot fluxul heroinei thailandeze al tuturor familiilor Chiu Chao, ceea ce însemna cinci la sută din toată heroina produsă în Thailanda. Într-o adunare secretă, membrii din Chiu Chao îl confirmaseră *san wong*, stăpînul tuturor familiilor.

Fong avea nevoie de un om care să-i ia locul și să știe să se impună, de cineva în care să aibă încredere, și hotărî ca acesta să fie Billy Kot.

Ales dintre numeroșii asasini care lucrau pentru White Palms, Kot era isteț, deștept, necruțător și, după părerea lui Fong, cel mai eficient ucigaș din lume, după el, bineînțeles. Avea numai douăzeci și șase de ani, dar absolvise un colegiu și acum era timpul să-l înainteze în grad.

Sprijinit de spătarul scaunului, Fong începu o discuție cu Billy Kot care se aplecă să-l asculte cu atenție.

– Trebuie să înveți să faci afacerile astea, fiindcă tu vei fi noul Red Pole.

Kot înălță capul surprins de știrea la care nu se aștepta.

– Asta înseamnă mai mult decît sarcinile unui Red Pole, zise Fong. Trebuie nu numai să impui regulile societății ci și să duci tratative aici.

– Înțeleg, spuse Billy Kot, încercînd să-și stăpînească emoția la aflarea veștii. Promit să fiu demn de încrederea pe care mi-o acorzi.

– Trebuie să cunoști obiceiurile fiecăruia dintre conducătorii de pe deal. Ei sînt pentru noi ca arterele pentru inimă. Trebuie să învețe să aibă încredere în tine. Și nu seamănă unul cu altul.

– Ce poți să-mi spui despre generalul Dao?

– Generalul Dao este conducătorul tribului Hsong de paisprezece ani, de cînd avea douăzeci și doi de ani, începu Fong. Toate triburile din jur se tem de tribul Hsong.

– Este războinic?

– El nu atacă niciodată, dar nici nu se pleacă în faţa cuiva. Nu au declarat războiu nimănui de cel puţin zece ani.

– Deci e un tip dur, zise Billy Kot.

– Foarte dur. Armata se teme de el. Acum doi ani l-a alungat pe *nai amphoe* şi cei din Bangkok n-au mai trimis pe nimeni în locul lui. El nu este ca alţii, să se vaite că federalii îi ard recolta sau să încerce să mai stoarcă ceva dolari pentru fiecare *joi*.

– Este prietenos? întrebă Kot.

– Zîmbeşte, răspunse Fong ridicînd din umeri, dar este prudent. Secretul este să-l respecţi şi să nu-l ameninţi niciodată. O insultă sau o ameninţare, chiar una nevinovată, ar fi o greşeală şi s-ar declanşa un războiu. *Bing yahn*-ul lui ne-ar reduce afacerile sau ar putea chiar să pună capăt angajamentelor cu noi, aşa că ai grijă.

– De data asta, am să ascult doar.

– Nu, să spui ce crezi că trebuie spus. Dacă faci vreo greşeală, White Fan te va avertiza. El va sta în picioare sau jos între noi şi Dao, lateral, aproape cu faţa spre noi. Dacă dă din cap, nu mai spui nimic şi îl laşi pe el să vorbească.

– Cîtă heroină se fabrică în Hsong?

– Nu este un producător prea mare, dar praful este de cea mai bună calitate şi este rafinat de ei. Şi-a mărit producţia în fiecare an. Anul acesta, nu ştiu cît va fi de mare.

De sus, din elicopter, văzură un sat nu prea mare, poate, o sută de case care formau un model regulat pe un platou cu vegetaţie luxuriantă. Dincolo de platou, se înălţa Powder Mountain, de pe care recolta fusese culeasă. Pilotul ateriză pe un drum de ţară, la picioarele muntelui.

– Acesta este satul principal, spuse Fong în timp ce coborîră din elicopter. Mai sînt încă trei sau patru în jur. *Bing yahn-ii* din Hsong locuiesc în junglă. Ei sînt pretutindeni, aşa că nu-i subestima.

– Cîţi soldaţi sînt? întrebă Kot.

– Habar n-am, răspunse Fong. Poate trei sute.

– Au arme?

– De toate felurile. Puşti mitraliere, M-uri 14, lansatoare de grenade şi multe arme uşoare. Sînt foarte bine înarmaţi.

Un autocamion militar prăpădit îi aştepta. Se aşezară în spate, unul în faţa celuilalt, după care porniră pe drumul abia accesibil, spre sat, la o mie de metri deasupra văii.

– Ar putea să-şi cumpere un camion sau două, zise Fong, făcînd o socoteală în gînd; el nu nota niciodată nimic.

Kot urmări cum camionul urcă pe drumul plin de praf. Zări o strălucire momentană de soare pe oţel, într-un copac, şi mişcare într-altul.

– *Bing yahn-ii* lui sînt peste tot, zise el.

– *Hai.* Adevărate maimuţe, răspunse Fong, încuviinţînd din cap.

Cînd ajunseră în vîrful dealului, camionul se opri în faţa unei case mici cu o singură fereastră, care era mai departe de restul locuinţelor. Un paznic înarmat şedea în picioare în faţa uşii.

– Priveşte cît sînt de prevăzători, zise Fong. Învoielile se făceau de aproape o sută cincizeci de ani, din timpul Războaielor Opiului din China. Fong îl postă pe Soon de partea cealaltă a uşii şi intră în casă cu Fan şi Billy Kot.

Era o cameră mică cu patru rogojini pe podea, formînd un pătrat în mijlocul încăperii. Dao stătea în faţa uneia dintre ele, cu doi dintre soldaţii lui postaţi în fiecare colţ al camerei, în spatele lui. Lîngă Dao, stătea *fai thaan*-ul, un bărbat a cărui faţă era brăzdată de ani şi ai cărui dinţi erau îngălbeniţi din cauza mestecatului betelului. *Fai thaan*-ul era bucătarul şi şeful rafinor al tribului Hsong. La picioarele lui se afla un mic pachet învelit în frunze verzi.

Fong se îndreptă spre centrul camerei, se aşeză în faţa lui Dao, îşi lipi palmele una de alta şi făcu o plecăciune *wai* ca să-şi arate respectul faţă de conducătorul tribului şi fabricantul prafului magic. Dao răspunse salutului *wai,* apoi Fan luă loc în faţa bătrînului rafinor şi îşi puse geanta neagră lîngă picioare. Kot stătea în spatele lui Fong.

Vorbiră într-un dialect special, un amestec de thailandeză şi birmaneză.

– Aş vrea să vă fac cunoştinţă cu *bing yahn*-ul meu, Billy Kot, spuse Fong generalului. În curînd, el va fi Red Pole la White Palms, în locul meu.

O umbră de îngrijorare se întipări pe faţa generalului.

– S-a întîmplat ceva rău? întrebă el.

– Nu, nu, răspunse Fong repede. Eu voi deveni *san wong* în Chiu Chao, iar de acum înainte Billy Kot va fi purtătorul meu de cuvînt. El va vorbi în locul meu şi va negocia corect cu toate triburile care ne furnizează heroină.

Dao îl privi pe Kot cîteva secunde, studiindu-i trăsăturile regulate ale feţei. Avea ochii la fel ca ai şefului său, duri şi ameninţători.

– Deci, învaţă? zise Dao.

– *Hai,* răspunse Fong.

Generalul îl mai privi o dată pe Kot şi dădu scurt din cap, zîmbind.

– *Ho,* răspunse Dao, vîrîndu-şi pumnul drept în palma mîinii stîngi în semn că este de acord.

Nu-şi strînseră mîna pentru că în Thailanda atingerea mîinilor este considerată o jignire. Şedea cu picioarele încrucişate pe rogojina din faţa lui. Fong, White Fan, noul Red Pole şi *fai thaan*-ul se aşezară în aceeaşi poziţie. Numai după ce se aşeză, Dao îl salută pe Fan.

– Te simţi bine, Phat Lom? întrebă el.

Bătrînul încuviinţă din cap şi zîmbi cu sfială în timp ce-şi deschise servieta din care scoase un abac pe care şi-l puse în faţă.

– *Hai, hai,* zise Dao, dînd energic din cap. Apoi îşi lipi palmele una de alta şi zîmbi binevoitor. Deci, a venit timpul să încheiem afacerea, zise, aprobînd din cap spre *fai thaan,* care desfăcea cu grijă frunzele în care era înfăşurat calupul. Bucata albă marcată „999" strălucea pe rogojina din faţa lor. Ridică cu amîndouă mîinile calupul alb ca zăpada şi i-l întinse lui White Fan care îl luă într-o mînă, îl cîntări din ochi, apoi îl întoarse pe partea cealaltă. Încuviinţă scurt din cap, lăsînd să se înţeleagă că greutatea era corectă. Se ridică, se duse la fereastră, îl privi la lumina soarelui cîteva minute, suflînd uşor deasupra bucăţii albe. Zgîrie uşor cu unghia cîteva firişoare şi inhală mirosul. Aşteptă un minut sau două, ca să-şi facă efectul, mai răzui cîteva firişoare, le bagă în gură şi le gustă, apoi se întoarse către generalul Dao şi îi puse calupul de heroină în faţă.

Ridică trei degete în direcţia lui Fong.

– *Khuna-phaap di thi soot.* Calitatea întîi.

– Excelentă ca întotdeauna, zise Fong. Cît ai obţinut anul acesta?

– Nouă sute şi treizeci şi cinci de *joi,* răspunse Dao, foarte mîndru de recolta sa.

Fong era şi el foarte încîntat. Aproape o mie cinci sute de kilograme de pastă însemna o sută cincizeci de kilograme de heroină.

– Adică cincizeci de kilograme mai mult decît anul trecut, zise el.

– Am avut un an bun, răspunse generalul.

La tranzacţia anterioară, Fong plătise nouă sute de dolari kilogramul. Îl cercetă cu privirea pe Fan care mişca întruna bilele colorate ale abacului în stînga şi în dreapta, socotind. Fan ridică două degete, apoi trei, apoi unul şi, în sfîrşit, ridică pumnul. Era un cod pe care numai ei doi îl înţelegeau.

Deşi Kot nu cunoştea codul, îşi făcu repede nişte calcule în minte. Nu-i deloc rău, gîndi el. Cam o sută treizeci şi cinci de mii de dolari pentru o sută cincizeci de kilograme de heroină pură.

Fong se întoarse spre el şi-l întrebă cam cît ar fi preţul. Era o încercare la care nu se aştepta. De fapt, preţul era neimportant. Luînd în considerare profitul sigur, îşi puteau uşor permite să-i plătească lui Dao de patru sau chiar de cinci ori preţul obişnuit, fără să fie în pierdere, dar astea erau afaceri şi banii erau bani.

Kot încercă să gîndească asemeni unui Red Pole. El trebuia să cîntărească două lucruri: mai întîi, dacă trebuia să mărească preţul şi în al doilea rînd, cît de mult să o facă, încît să nu-l răsfeţe prea mult pe Dao. Urcînd preţul cu cincizeci de dolari la un *joi*, n-ar fi în mare pierdere, dar i-ar face o impresie bună şefului de pe deal şi nu ar fi nici excesiv de generos.

– Cincizeci în plus pentru un *joi*, răspunse Kot.

Kot îşi dădu seama din privirea lui Fang că fixase un preţ bun. Acesta îşi întoarse privirea spre general.

– Oferta mea ar fi fost de douăzeci şi cinci, spuse el zîmbind. Noul Red Pole este mai darnic decît mine.

Generalul Dao era încîntat. Expresia feţei Fan-ului nu se schimbă, era ocupat să facă socoteli pe abacul lui.

Întreaga cantitate i-ar costa o sută patruzeci şi două de mii de dolari, adică două milioane opt sute cincizeci de mii de bahţi.

– Ce-ai zice de două milioane opt sute? întrebă Fang.

– Este foarte bine, spuse Dao, îndoindu-şi pumnul în palmă.

Afacerea era încheiată. Fang scoase din servieta neagră mai multe teancuri de bancnote roşii baht şi le puse unul peste altul în faţa lui Dao, apoi făcu o plecăciune.

– Suma întreagă, aşa cum ne-am înţeles. Cînd va putea domnul Kot să primească marfa?

– În trei zile vă convine? întrebă Dao.

– E perfect, răspunse Fong îndoindu-şi şi el pumnul în palmă. Şi, dacă nu îl jignesc pe general, aş vrea să le fac cadou oamenilor Hsong două camioane noi, ca să celebrăm investitura noului Red Pole.

Dao fu plăcut surprins. Două camioane noi peste suma obţinută.

– Eşti foarte generos, prietene, spuse el. Concetăţenii mei vor fi foarte încîntaţi să lucreze cu domnul Kot.

– *Mai,* zise Fong, cu o înclinare a capului, şi se ridică.

Ieşiră din căsuţă, îl luară pe Soon care rămăsese la uşă şi se întoarseră la camion.

Fong era încîntat de alegerea lui şi îl bătu pe noul Red Pole pe umăr.

– Te-ai descurcat foarte bine, zise el optimist. Nu cred că vei avea probleme.

– *Mm goi,* spuse Billy Kot, făcînd o plecăciune.

– O sută cincizeci de kilograme de heroină pură pentru o sută patruzeci de mii de dolari şi două camioane, zise Fong. Cît face asta White Fan?

Fan calculă imediat beneficiul, ţinînd cont de preţul străzii din Manhattan, din dimineaţa aceea. Îşi ridică degetele şi îi spuse suma prin codul lor.

– Trei milioane şapte sute de mii de dolari, spuse Fong radios. Bună treabă pentru o singură zi.

Pe oriunde se găseau oameni erau şi traficanţi de droguri gata să-i vîneze. La hotelul Vitoşa din Sofia sau la hotelul Pique în Marsilia, ori la hotelul Garden din Amsterdam, sirieni, turci şi libanezi se întîlneau cu gangsteri chinezi, sicilieni şi americani ca să facă trafic de heroină, cocaină şi marijuana. Ei erau puternicii şefi ai comerţului cu droguri. Ei extinseseră rutele navale din Orient spre Amsterdam, Londra şi Roma, şi de aici către majoritatea porturilor din America de Nord, unde o mie de kilograme de heroină ajungea pînă la două miliarde de dolari, iar preţul se schimba cînd se vindea pe stradă.

Partenerii lor erau sicilienii, deoarece în anii de cînd se terminase războiul în Vietnam făcuseră afaceri cu gangsterii americani şi îşi extinseseră puterea lor mortală asupra celor mai multe oraşe din Statele Unite.

Stăpînii drogurilor făceau contrabandă într-un fel neobişnuit, un joc de-a v-aţi ascunselea mortal între „catîri", curierii care făceau traficul de heroină şi droguri, şi agenţii cumpărători. Praful mortal era introdus în cavităţile pietrelor preţioase, statui şi icoane, în vată, păpuşi, cărţi, în valize diplomatice, dar cea mai mare cantitate era transportată în încărcăturile de cafea, soia şi bambus. Heroina era dizolvată în apă, apoi valize, covoare, tablouri şi lucruri de îmbrăcăminte erau impregnate cu acest lichid şi transportate pe apă sau pe uscat în Statele Unite. Traficanţii ascundeau drogurile în deşert pînă încheiau afacerile, apoi le trimiteau peste graniţă, îndopînd cămilele cu ele, dresîndu-le şi antrenîndu-le să meargă pe anumite drumuri.

De cîte ori se pierdea o cantitate de droguri, se făcea o nouă schemă de transport. Pentru fiecare cantitate confiscată măreau de zece ori transportul următor.

În Bangkok şi Hong Kong, Tollie Fong şi triada sa White Palms aveau cea mai dezgustătoare şi îngrozitoare metodă dintre toate. Acum era timpul să întreprindă o acţiune masivă în Statele Unite. Aveau aproape trei tone de heroină pură 99,9 la sută, alb de China, ascunsă la Bangkok, gata să fie încărcată pe vase spre America.

Prezicerea făcută de tatăl lui Tollie Fong, cu douăzeci şi trei de ani în urmă, devenise, în sfîrşit, realitate. În toţi aceşti ani avuseseră rezultate bune şi Fong avea un plan perfect cu care bătrînul *san wong* fusese de acord.

Tollie Fong avea posibilitatea să declare război Mafiei – La Cosa Nostra, duşmanul jurat al celor din Chiu Chao.

O SUGESTIE

Earp ieşi din biroul lui Sweets Wilkie, urcă scările, dădu la o parte draperia din mărgele de sticlă şi intră în camera secretă din Longhorn Saloon. Onorabilul şedea pe scaunul tapiţat şi cu aspectul lui impunător dădea impresia că stă pe un tron. Ca de obicei, citea. Singura lampă aprinsă din încăpere era cea cu franjuri, celelalte două de deasupra mesei de pocher şi a celei de biliard erau stinse. Earl îşi trase un scaun şi se aşează în faţa lui.

– Cam tîrziu pentru tine, nu-i aşa? zise.

– Mă captivează, răspunse Onorabilul fără să ridice ochii de pe carte.

– Am primit un telefon de la omul meu din Hong Kong.

– Mda, zise Onorabilul, citind în continuare.

– Un bărbat numit Hatcher soseşte cu avionul de mîine dimineaţă. Hatcher este asasin şi lucrează pentru Sloan.

– Poate că este doar o coincidenţă?

– Nici gînd. Mai întîi a venit Sloan şi, imediat după el, Hatcher. Nu, nu vine el să ardă gazul pe aici.

– Zici că Hatcher ăsta este periculos?

– În ultimele patruzeci şi opt de ore a scotocit jumătate din Hong Kong. Individul ăsta este o pacoste.

– Vrei să-ţi dau un sfat?

– N-am ascultat întotdeauna?

Onorabilul îşi muie degetul în paharul cu vin, întoarse pagina cărţii şi îşi linse degetul.

– Aranjează să vină aici, spuse el. Urmăreşte-l pas cu pas.

– Nu este cam periculos? întrebă Earp. Să-l aducem chiar în bîrlogul nostru?

– Dacă este atît de periculos după cum spui şi a venit aici ca să-l ucidă pe Calul Thailandez, înseamnă că este şi foarte deştept. În orice caz, o să apară el pe aici, mai devreme sau mai tîrziu.

Onorabilul ridică privirea şi zîmbi.

– Thailandezii au o vorbă: „Este mai uşor să omori un tigru prietenos decît un cîine rău".

KRUNG THEP

Hatcher se trezi cînd avionul 747 vira brusc trecînd pe deasupra oraşului Bangkok, şi îl auzi pe însoţitor anunţînd că se apropiau de aeroportul Don Muang. Pe jumătate adormit, Hatcher îşi amintea oraşul cu temple de aur şi argint, cu cupole impunătoare, cu femei frumoase şi gingaşe, ca porţelanurile chinezeşti, înfăşurate în mătăsuri strălucitoare.

Dădu perdeaua la o parte şi văzu parcă un tablou frumos pictat. Chiar în lumina cenuşie a începutului de zori, cînd soarele promitea să se arate la orizont, Bangkok-ul strălucea ca o biju-

terie în mîna lui Buddha, iar fluviul Chao Phraya era ca o linie fără sfîrşit. Sute de cupole şi clopotniţe de aur se zăreau prin ceaţa dimineţii, ca florile căutînd soarele. Aceste locuri sfinte şi canalele care traversau oraşul erau caracteristica oraşului. Cu sute de ani în urmă, în Bangkok nu existau străzi; erau numai duzini de canale care îl străbăteau, pe malul cărora creşteau flori şi copaci. Acum totul se schimbase. Cîteva artere mari de apă deserveau încă oraşul, restul fuseseră umplute, devenind bulevarde şi străzi, dar florile rămăseseră şi străzile erau demarcate atît de orhidee, plante agăţătoare şi palmieri, cît şi de rigole şi trotuare. Prin ceaţa dimineţii, Hatcher zări canalele în jurul cărora erau aşezate *hang yao*-uri pline cu fructe proaspete, flori şi mărfuri de toate felurile, pieţe pe malurile braţului principal unde oamenii îşi făceau cumpărăturile.

Cînd avionul începu să coboare, soarele strălucea la orizont şi ceaţa dimineţii se împrăştiase lăsînd să se vadă, în toată splendoarea, scînteietorul oraş de aur.

Priveliştea era atît de uluitoare pentru cei ce veneau din Occident, încît parcă zburau pe altă planetă. Turiştii nu se mai săturau să o admire. Totul li se părea extraordinar. Dar el ştia că sub toate aceste frumuseţi se găsea suferinţa marii sărăcii, copii care se bălăceau în propria murdărie şi erau vînduţi pe străzi, că heroina făcea parte din rata de schimb, că erau şaizeci sau şaptezeci de omoruri pe lună, că blocurile de oţel cu geamuri ca oglinzile, ale celor veniţi din Vest, deformau încetul cu încetul vechea frumuseţe a Bangkok-ului şi că automobilele poluau aerul oraşului. Poate, se gîndea el, thailandezii se vor plictisi de străini şi îi vor alunga, aşa cum făcuseră strămoşii lor, cu două sute de ani în urmă, cînd *farang* încercase să înlocuiască îndurarea lui Buddha cu trufia arogantă a Creştinismului.

Ca să supravieţuiască în Bangkok ca *farang*-i, cei veniţi din Occident trebuiau să-i accepte înţelepciunea, chiar dacă nu o înţelegeau. Aici Buddha era sfîntul mărinimos. Thailandezii bogaţi cumpărau butoni cu frunze de aur şi îi lipeau pe temple şi icoane. Săracii acopereau statuile cu cioburi de ceşti. Fiecare îşi aducea tributul şi venea să se roage, să-i ceară ceva lui Buddha, deoarece thailandezii nu se gîndeau să-l roage decît să prindă un peşte mare, să ia un bilet cîştigător la loterie, să aibă o femeie frumoasă pentru noapte sau un bărbat chipeş cu care să se distreze după apusul soarelui. Celelalte dorinţe erau lăsate pe

seama occidentalilor, al căror Dumnezeu, reprezentat prin intermediari încrezuți, trufași și autoproclamați, era un Dumnezeu amenințător, mai puțin milos, mai puțin iertător și lipsit de simțul umorului. Pentru thailandezi, care credeau că zîmbetul se născuse în țara lor, Buddha era un Dumnezeu generos, capabil să-i facă să rîdă și să le aducă o nemărginită bucurie, un Dumnezeu care nu cerea nimic și le zîmbea celor ce depuneau daruri la picioarele lui.

Poate că de aceea pentru thailandezi era un păcat să te certi, o jignire să ridici vocea, iar mînia era intolerabilă. Trebuia să iubești un popor a cărui filozofie de viață se rezuma la: *Mai pen rai* – „Nu-i nimic". La început, Hatcher nu înțelesese complexitatea budismului Hinayana, doar un singur lucru: budiștii credeau că existența noastră temporară pe pămînt este nesigură; grija este o absurditate, supărarea – inutilă, confruntarea – o complicație, neliniștea – păcat, iar viața – o continuă iertare. Era o filozofie pe care încercase să și-o însușească, dar occidentalii aveau reacții atît de puternice, încît era foarte greu pentru un *farang* să nu țină seama de ele. În trecut, Hatcher înțelesese și încercase să pună în practică filozofia thailandeză, dar acum era altceva. Era copleșit de neliniște și se temea cel mai mult de ceea ce va afla despre Cody în Bangkok. Cu cît avionul se apropia de aeroport, cu atît neliniștea lui creștea. Chiar identificarea fostului său prieten va fi o problemă grea. Îl va mai recunoaște oare pe Cody? Trecuseră aproape douăzeci de ani de cînd îl văzuse ultima oară și, probabil, își schimbase și numele.

Dar teama cea mai mare a lui Hatcher îl privea pe Cody însuși. Ce făcea el aici și de ce stătuse ascuns toți acești ani? Fusese colaborationist? Era toxicoman? Traficant de droguri? Dacă se ocupa de traficul de droguri, era în combinație cu Tollie Fong și cu triadele Chiu Chao? Sau era vreun alt secret mai ascuns pe care Hatcher nu și-l putea imagina?

Murise sau nu Cody? Chiar dacă ar fi ieșit din avion după prăbușirea lui, cu cincisprezece ani în urmă, Cody ar fi putut să moară în lagărul de prizonieri sau în zeci de alte feluri. Cincisprezece ani era mult timp.

Hatcher își mai amintea că în Thailanda numai faptele contau. Adevărul era un amestec de ceea ce era realitate cu ceea ce îți închipuiai, de ceea ce era real și ceea ce era spiritual. În cel mai bun caz, un fapt în Bangkok era o teorie a realității, o per-

cepție personală. Adevărul era adesea o iluzie și lucrurile nu erau întotdeauna așa cum păreau că sînt.

Oricît ar fi încercat să se gîndească, Hatcher nu putea să-și explice de ce Cody se ascunsese.

În sfîrșit, întrebarea care îl rodea cel mai mult era: Dacă Murph Cody era implicat în vreo afacere murdară, ce va face el, Hatcher? O va ignora și se va întoarce acasă? Să încerce, în orice caz, să stabilească o întîlnire cu tatăl său? Poate că sfatul lui Cohen era cel mai bun dintre toate – să întoarcă spatele la tot și să se ducă acasă. Dar el nu avea libertatea să aleagă.

Avea o obligație față de Buffalo Bill Cody, îi făcuse o promisiune și înțelegea să o respecte.

Oricum, era agățat, trebuia să-și ia rolul în serios, indiferent de ce se va întîmpla.

Trecu vama fără probleme și găsi un taxi. Drumul spre oraș fu un joc al închipuirii, o călătorie minunată printre culturile bogate, priveliști care l-ar fi vrăjit și pe Sinbad. Frumusețea orașului îl fascinase întotdeauna și acum, întorcîndu-se după cinci ani, era uluit din nou de misterele și de făgăduielile lui ascunse.

Cele douăzeci de mile pînă în oraș le parcurse repede. Cîmpiile verzi cu vegetație luxuriantă înconjurau orașul. Trecu pe lîngă impunătorul Palat Chitralada, reședința regelui Bhumibol, bunul și iubitul conducător al cărui străstrăbunic, Rama al IV-lea, cunoscut mai bine ca regele Mongkut, o adusese pe profesoara englezoaică Anna Leonowens în Siam după 1860 ca să-i lumineze copiii. Cu toate că autobiografia ei, *Regele și cu mine*, împreună cu piesa și filmul bazate pe ea, aduseseră faimă Thailandei, ele fuseseră interzise ca fiind neadevărate.

Taxiul trecu mai departe de hipodromul Royal Turf Club, peste terenuri unde, în fiecare seară, aveau loc întreceri cu zmeie, și peste Phadung Klong, canalul principal al orașului. Peste două ore, bulevardul va fi plin de mașini, de triciclete cu motor numite *samlor* și *tuk-tuk*, ciudate mijloace de locomoție cu două locuri, care se strecoară prin traficul dens al orașului.

Dar în zorii zilei, orașul arăta cum, probabil, fusese cu o sută de ani în urmă. O luară în jos pe Bamrung Muang Road, unde orhideele, iasomia și trandafirii crescuseră peste garduri, peste fațadele caselor, și unde femei tinere în costume brodate dansau dansuri ceremoniale, cochetînd cu umbrele dimineții pe pajiști

de catifea ca smaraldul. Briza răcoroasă a dimineții pătrundea prin geamurile deschise ale taxiului, aducînd cu ea sunetul constant al dangătului clopotelor mănăstirilor budiste care se găseau pretutindeni, cu acoperișurile lor un mozaic de spirale colorate și cupole de aur, cu streșinile împodobite cu împletituri galbene numite *chofas*.

O femeie de afaceri thailandeză îmbrăcată în haine occidentale, cu Mercedes-ul parcat la bordura trotuarului, punea o ghirlandă de iasomie într-o casă de rugăciune mică, dar lucrată cu grijă, și își strîngea mîinile la piept în semn de *wai*, rugîndu-se, poate, pentru o zi bună în afaceri. Templele mici se găseau peste tot, ca niște case de păpuși frumos pictate și ridicate pe pilaștri. Acestea erau întotdeauna împodobite cu daruri: vaze pictate de mînă, pline cu flori, amulete, salbe din orhidee, scrisori adresate spiritelor, bucăți dungate de mătase strălucitor colorate și chiar mîncare. Văzînd micile temple, Hatcher își aminti de un mercenar numit Nickle Knowles, care oferea întotdeauna spiritelor un glonț înainte de a pleca într-o acțiune.

Șase călugări în rase de culoarea șofranului ieșeau dintr-o mănăstire din apropiere, cu castronașele lor de alamă, căutîndu-și prima masă a zilei. Mai departe, o femeie de la țară, cu capul înfășurat într-un turban strălucitor și cu buzele maronii din cauza betelului pe care îl mesteca, ședea în mijlocul trotuarului și înșira boboci de iasomie. Un băcan își aranja vitrina prăvăliei cu ananas, banane, manghieri și duriane, fructe mari și țepoase care nu le plăceau străinilor.

Trecură de impozantul stadion Phatpu, unde pe vremuri atleții își arătau măiestria pentru plăcerea regelui, pînă cînd aceste practici fuseseră interzise ca fiind prea periculoase, apoi de străzile străjuite de flori pe amîndouă părțile și intrară în aglomerația vechiului oraș. Ciudățeniile continuau: un palat în stil victorian, abandonat, cu turnuri ornamentate extravagant, era situat în spatele unui cinematograf; o imensă statuie a lui Buddha plasată între două blocuri de sticlă și beton; un grup de copii ai străzii jucau fotbal pe trotuar cu o minge de cîrpă, alungînd rîndunelele care băteau din aripi speriate, căutîndu-și loc pe crăcile copacilor dintre statui și temple. Și mai erau încă multe alte ciudățenii thailandeze: o frizerie numită Darling, un restaurant Puberty, un hotel care închiria camere cu ora și se numea Bungalow Home Fun.

Strada se termina brusc în Yawaraj Road, care marca începutul lui Yawaraj sau Cartierul Chinezesc. Cum traficul începuse să crească, apărură agenţii de circulaţie, poli ţişti îmbrăcaţi în costume kaki, cu căşti albe strălucitoare. Şoferul începu să claxoneze ca să-şi facă drum prin aleile aglomerate. Străzile erau înguste şi înghesuite, cu case şubrede din lemn vîrîte una într-alta. Din loc în loc, cîte o pagodă chinezească depăşea acoperişul diferitelor magazine înşirate unul lîngă altul, în care se vindeau delicatese, afrodisiace, vitamine şi ierburi miraculoase. Străzile se îngustau mai mult, apoi o coteau prin Nakorn Kasem, piaţa chinezească cunoscută ca Piaţa Hoţilor, nume impropriu, deoarece cele mai multe magazine vindeau articole neromantice, cum ar fi closete de porţelan, pompe de apă şi accesorii electrice. Adevăratele atracţii în Yawaraj erau magazinele prăfuite şi slab luminate, cu antichităţi. Vînzătorii îşi scoteau deja afară comorile lor şi le aşezau pe trotuare, unele peste altele: porţelanuri, mobilă de tek încrustată cu sidef, paravane din lemn de trandafir, lămpi de alamă şi de cupru.

Şoferul intră pe New Road, trecu pe lîngă ultimele blocuri şi ajunse la capătul lui Yawaraj unde opri în faţă la Muang House, un hotel de mîna a doua, pe care Hatcher îl prefera hotelurilor luxoase din Bangkok. Avea aer condiţionat, aşa că ţînţarii nu erau o problemă. Taxiul o porni apoi prin piaţă spre Oriental.

Restaurantul era în spatele hotelului pe o terasă plină cu flori, deasupra fluviului Chao Phraya. Dedesubt, bărci lungi se îndreptau către pieţele de pe fluviu, iar în depărtare se vedeau strălucind clopotniţele zecilor de mănăstiri. Nu era încă şapte dimineaţa. În restaurant, nu era decît Sloan care stătea sprijinit de balustradă, bîndu-şi cafeaua şi privind în josul fluviului. Briza dimineţii îi flutura haina costumului său alb de mătase naturală. Aşa cum era îmbrăcat, şi cu cămaşa albastru deschis, putea uşor fi luat drept un mare comerciant sau un om de afaceri. Se aşează la o masă lîngă balustradă, îşi puse ochelarii Ben Franklin, deschise ziarul *Bangkok Post*, unul dintre cele trei ziare englezeşti care apăreau în ţară, ţinîndu-l îndoit aşa cum fac călătorii în metrourile din New York.

Întorcîndu-se în Bangkok, Hatcher mai avea un motiv de îngrijorare. Harry Sloan. Oportunitatea era cel de-al doilea nume al lui Harry.

Înainte de a-şi termina misiunea, Hatcher se temea că o să fie băgat la mijloc între Murph Cody şi Harry Sloan.

Cît de mult ar trebui să-i spun? se întrebă Hatcher. Este oare necesar să ştie totul?

– *Sawat-dii*, spuse şeful ospătar, făcînd o plecăciune. Să vă servesc micul dejun?

Hatcher arătă cu degetul către Sloan şi îl urmă pe tînărul frumos îmbrăcat, la masă.

– Exact la timp, spuse el. Punctualitatea este caracteristică omului de nădejde.

Hatcher comandă suc de portocale, cafea şi o brioşă englezească. După ce chelnerul plecă de la masă, îşi scoase ochelarii şi îi puse cu grijă pe colţul mesei.

Sloan nu mai zîmbea, cu toate că avea vocea liniştită ca de obicei.

– Ai avut ceva de lucru în colonie, spuse el.

– Ce vrei să spui?

Sloan zîmbi binevoitor.

– Ceea ce înţelegi. Am dat de necaz în Madrango. N-am nevoie de schimburi de focuri pe Victoria Peak, de poliţişti ucişi şi de un afurisit de război între Cohen şi Tollie Fong sau o încăierare în susul rîului cu jumătate din Ts'e K'am Men Ti lichidaţi. Vreau să spun că priorităţile s-au schimbat brusc. Acum cel mai important lucru este Madrango.

– Nu prea vorbeşti clar, Harry, răspunse tot atît de liniştit Hatcher cu vocea lui dogită. N-am trasat o linie pe pămînt şi le-am interzis să treacă peste ea. Au încercat să *mă* omoare. Ce trebuia să fac, să-i ocolesc?

– Nimeni nu se aşteaptă la asta.

– Atunci lasă-mă să-mi fac treaba.

– Ştii cît este de important ca în brigadă să fie linişte, în special acum. Miza este prea mare. Aici, în America Centrală, în Orientul Mijlociu. La naiba, am toate cărţile pe masă.

Hatcher îl privi pe Sloan pe deasupra mesei. Îşi desfăcu şervetul şi-l puse în poală cînd chelnerul îi aduse cafeaua.

– Ştiai ce riscuri sînt cînd m-ai băgat în toată afacerea asta, zise Hatcher, punîndu-şi zahăr şi multă frişcă în cafea. Ştiam amîndoi că o să am necazuri din clipa în care ticălosul ăla de Varney a apărut la uşă. Aşa după cum spui tu mereu, e de-ajuns

să ştie unul, că află toţi. Firește, nu a fost de nici un ajutor că ticălosul era pe statul de plată al lui Fong.

– Am auzit că jigodia a murit, zise Sloan cu o voce şireată, începînd să zîmbească din nou. Ţine minte ce-ţi spun, în viitor pentru astfel de lucruri se pot duce tratative.

– Nu era timp pentru asta. N-au sunat la uşa lui Cohen ca să propună o mică discuţie mai întîi... Vocea lui Sloan se domoli brusc, iar Hatcher se opri o clipă, privindu-l fix. Ce vrei cu asta? Nu poţi să duci nici un fel de tratative cu cei din Chiu Chao.

Sloan se aplecă peste masă.

– Eu pot să discut cu ei, spuse el, afişînd o oarecare nepăsare.

– În ce fel?

– Noi facem afaceri cu aceste ţări. Cînd vrem să punem la punct pe unii ca Fong, putem s-o facem.

– Harry, *nimeni* nu poate să-l pună la punct pe unul ca Fong.

Chelnerul aduse micul dejun. Sloan comandase ouă, şuncă, pîine prăjită şi fructe. Alţi clienţi începură să intre în restaurant.

– Ce dracu s-a întîmplat în susul fluviului? întrebă Sloan punîndu-şi sare şi piper pe ouă.

– Căutam informaţii, răspunse Hatcher.

– Sper că ceea ce ai obţinut a meritat numărul morţilor.

– De cînd ai început să-ţi faci griji de numărul morţilor? zise Hatcher sarcastic.

Sloan se aplecă din nou peste masă.

– Ai aflat ceva sau nu?

– Am dat de nişte fire.

– Adică? tot ce mi-ai spus pînă acum este că ai dat de nişte fire.

– O să vorbim despre asta, dacă iese ceva.

Sloan se sprijini de spătarul scaunului şi oftă. Îşi întoarse faţa spre fluviu, ca să-şi limpezească gîndurile.

Hatcher îi spuse direct:

– Harry, am venit pînă aici ca să-l găsesc pe Murph Cody şi asta am de gînd să fac. Şi am s-o fac cum cred eu de cuviinţă, ceea ce nu înseamnă că am să-ţi dau raportul la fiecare treizeci de secunde. Am promis să vin aici să luăm micul dejun împreună şi am venit. Ce te interesează dacă am de-a face cu Ts'e K'am sau cu Fong, sau cu oricine altcineva? Asta-i treaba mea. Nici măcar

nu mai lucrez în brigadă, acum sînt un cetățean oarecare în căutarea unui vechi prieten.

– Te admir pentru talentul tău de a simplifica lucrurile, spuse Sloan și rîse pe înfundate. Uite, am niște veşti proaste pentru tine, apoi altele mai proaste. Pe care vrei să ți le servesc mai întîi?

Hatcher oftă.

– De ce zîmbești cînd îmi spui asta?

– Pot și eu să fiu tot atît de perfid ca și tine, răspunse. Vestea mai proastă este că am găsit actele de identitate ale lui Cody la locul unde s-a prăbușit avionul.

Hatcher se încruntă la el și se gîndi puțin.

– Cînd ai aflat asta?

– Noaptea trecută. S-au întors acolo în '76, cînd locul a fost cercetat din nou. N-a fost trecut în raport, pentru că el fusese deja declarat mort și dosarul oficial era închis cînd au descoperit asta.

– Cum ai aflat toate astea?

– Îl știi pe Flitcraft, el nu greşeşte ținta niciodată. S-a interesat la Comisia Prizonierilor de Război și la Societatea de Asigurări, după ce am primit raportul lui Windy. Informația despre actele de identitate fusese băgată printre actele de asigurare și n-a mai fost pusă în fișierul oficial. După asta nimeni nu s-a mai interesat de el.

Hatcher se gîndi o clipă. De fapt, vestea era bună pentru el. Ea rezolva problema identificării lui Cody în lagărul de prizonieri.

– Asta ar putea explica de ce Vietcong-ul nu l-a exploatat.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, spuse Sloan.

– Pînă acum, lucrul acesta m-a obsedat, spuse Hatcher. Nu-mi ieşeau socotelile. Dacă Vietcong-ul îl avea pe fiul generalului, putea face un schimb avantajos pentru el, dar nu l-a făcut, acum știm de ce. Cody i-a păcălit, Harry, așa că n-au știut cine era el.

Sloan ridică din sprîncene. Era evident că lui nu-i trecuse prin cap așa ceva.

– Ai un adevărat talent să descurci lucrurile, zise el.

– Am reperat și lagărul de prizonieri numit Huie-kui care se muta mereu. Era situat pe partea laoțiană a Annimitique Mountains, pe lîngă orașul Muang. Era un lagăr de tranziție pentru vietnamezii colaboraționiști...

– Rahat, fomăi Sloan în silă.

– Lasă-mă să termin! În lagărul acela mai erau încă opt sau zece americani prizonieri de război, care făceau munci grele. Am dat de un martor ocular care crede că l-a văzut pe Cody acolo.

– Crede?

– Vorbim despre ceea ce s-a întîmplat acum zece sau unsprezece ani.

Sloan își scărpină bărbia cu dosul mîinii.

– Ce s-a întîmplat cu lagărul acela după război?

Hatcher dădu negativ din cap.

– Nu știu. Dar știu că șeful lagărului era atît de corupt, că n-a putut să se mai întoarcă la Hanoi. A fugit ca un iepure.

– Putem deci presupune că, dacă Murph Cody era în lagăr, putea și el să fugă, zise Sloan.

Hatcher încuviință din cap.

– Ai nimerit.

– Unde ai aflat toate astea?

– În Chin Chin land, de la un negustor căruia i se spune Olandezul. De aceea m-am dus acolo, n-aveam nimic de împărțit cu Ts'e K'am.

Sloan tăcu cîteva clipe, apoi se uită peste masă la Hatcher mult timp înainte de a vorbi.

– Pînă acum totul este poate sau ar putea fi.

– Da.

– Așa că n-avem nimic precis în afară de Wol Pot.

– Ai dreptate, spuse Hatcher.

– Atunci, e un rahat, Hatch, zise Sloan. Am să-ți spun ceea ce eu nu cred... nu cred că cei două mii patru sute de americani dați dispăruți trăiesc în Hanoi, învățîndu-i pe vietnamezi să joace Monopol sau orice naiba altceva. Poate cîțiva rătăcesc pe undeva prin Laos sau prin Vietnamul de Nord. Poate cîțiva sînt renegați. Ceilalți care au rămas acolo au fost, probabil, torturați pînă au murit sau au fost împușcați, sau au murit de foame, sau de vreo boală. Aceia sînt cei care n-au murit în lupte. La naiba Hatch, o mulțime de oameni buni au pierit inutil în Vietnam. De ce să-i mai chinuim pe cei de acasă dîndu-le speranțe. În plus, pe lumea asta poți să mori otrăvit cu un hap pe care-l cumperi de la farmacie sau să fii călcat de mașina unui bețivan pe șosea. Poți să mori mai rău decît servindu-ți țara.

– De ce n-ai spus toate astea cînd eram în Georgia și-mi băteai capul să fac drumul ăsta?

– N-am spus niciodată că trăiește.

– Dar ai insistat destul ca să vin aici.

– Am să-ți spun un lucru, atitudinea ta este mult mai bună acum decît era în Georgia... sau chiar în Hong Kong.

– Haide, mai bine să spunem că am pornit de la o himeră și-am ajuns la un punct de plecare.

– Asta-i o prostie. Te cunosc foarte bine și pot să-ți spun cînd nasul tău începe să miroasă ceva. Ai dat de o urmă.

– Corect, zise Hatcher, dînd din cap.

– Crezi că Murph Cody trăiește?

– Să spunem doar că acum cred mai mult decît credeam cînd eram în Hong Kong.

– De ce?

– Lucruri fără importanță. Intuiție.

– Dar nimic sigur?

– Nu.

– Mda. În regulă.

Hatcher lăsase la o parte cîteva piese importante ale jocului de puzzle: că comandantul care fugise la Bangkok era Wol Pot și că Olandezul credea că bărbatul care putea fi Cody lua droguri. Nu-i vorbi lui Sloan despre Pai, fata lui Cody, și încă nu-i pomenise nimic despre Calul Thailandez. *De ce oare?* se întrebă el. Răspunsul era *că nu avea încredere în Sloan.*

– Problema este, trăiește Cody? Și dacă trăiește, în ce este băgat? zise Sloan, asta este problema.

– Cînd eram în Georgia, mi-ai spus că, dacă îl găsesc pe Cody, nu se vor pune întrebări. Bătrînul vrea doar să-și ia rămas bun de la el, așa spuneai. Asta era *singura* problemă.

Sloan își aprinse o havană, scuturâ scrumul și privi cum vîntul îl duce în vîrtejuri. Se uită peste fluviu.

Amîndoi se gîndeau la alte vremuri, vremuri în care aveau încredere și se bazau unul pe celălalt, cînd exista o legătură nescrisă și nevorbită între ei, ce mergea dincolo de datorie și de ordine, și era aproape o relație psihică între gînd și acțiune. Los Boxes rupsese această legătură și o distrusese.

Acum ocoleau problema, nici unul nevoind să o prezinte direct, fără ocolișuri. Sloan nu voia să-și ia vreun angajament verbal, el nu procedase niciodată astfel. În trecut, lăsase întotdeauna vorbele grele nespuse.

– Important este să apărăm reputaţia generalului şi să nu-l băgăm în vreo încurcătură? repetă Hatcher.

Sloan ridică din sprîncene.

– Ar putea fi mai mult decît atît.

– Adică, ce-a făcut Cody în ultimii cincisprezece ani? întrebă Hatcher.

– Asta face parte din problema noastră.

– Dar nu era vorba de aşa ceva cînd am făcut înţelegerea.

– Christoase, Hatch, ai făcut astfel de lucruri aproape douăzeci de ani. Eu trebuie să-ţi sugerez răspunsul?

– Da, sugerează-mi nişte răspunsuri, şopti Hatcher.

– Mie mi se pare foarte simplu.

– Îmi ceri să iau o hotărîre grea.

– Ai mai luat şi înainte. Care-i problema? Am impresia că te bazezi pe trecut şi vrei să-i acorzi colegului tău de şcoală beneficiul îndoielii.

– Acum nu vorbim despre fostul meu coleg, vorbim despre fiul lui Buffalo Bill.

– Asta-i problema, zise Sloan.

– De ce nu intri direct în subiect? întrebă Hatcher cu vocea chinuită. Vrei să-l lichidez pe Cody, nu-i aşa?

Iar începe, gîndi Hatcher, ticălosul ăsta şmecher o ia de la capăt.

– Vreau să afli dacă trăieşte şi dacă da, de ce nu s-a întors, rosti Sloan clar şi răspicat. Şi dacă este amestecat în ceva... dubios...

Sloan lăsă fraza neterminată.

– Dubios? Dubios? Deştepţi mai sîntem, zise repede Hatcher.

– Nu trebuia să vorbim despre astfel de lucruri înainte, zise Sloan, închizînd ochii.

Senzaţia de iritare pe care o simţea în măruntaiele lui crescu. Ce s-a întîmplat cu Hatcher? se întrebă.

– De ce nu-mi explici care-i situaţia? zise Hatcher.

Sloan nu vroia să se lege la cap şi să-şi asume vreo responsabilitate. Privi aiurea, pufăind din havană.

– Îmi spui că vrei să-l omor pe Cody, zise Hatcher cu reală surprindere în voce.

– Eu îţi spun că ai libertatea de a alege, aşa cum ai avut întotdeauna.

– Păi, mîrîi amenințător Hatcher, eu nu vreau libertate de alegere. Nu am venit aici ca să omor pe cineva. Am venit să aflu dacă Murphy Cody este viu sau mort, punct. Acum tu îmi pui în cîrcă alte obligații.

– Nici o obligație... spuse Sloan.

– Nu voi lua aceasta hotărîre, șopti Hatcher.

– Atunci apelează la mine, rosti Sloan categoric. Am s-o iau eu în locul tău.

– Băiatul ăsta a fost un erou de război, Harry.

– Așa a fost și Benedict Arnold.

– Ce știi tu mai mult decît mine? întrebă Hatcher.

– Să mă ia naiba dacă știu ceva în plus, îi răspunse Sloan.

– Atunci mi se pare că tragi concluzii destul de aspre.

– Pe naiba, ce fel de concluzie ai trage tu? întrebă Sloan. Tu singur ai prezentat situația acum un minut. Tipul lipsește de cincisprezece ani și dintr-o dată învie la Bangkok și nu vrea să fie recunoscut de nimeni, iar Windy Porter a murit și Wol Pot a dispărut. Dacă cei doi chinezi care l-au omorît pe Porter sînt în legătură cu Wol Pot? Dacă el și Cody sînt amestecați în ceva?

– Dacă, dacă, dacă, zise Hatcher enervat. Ce naiba, nici nu sîntem siguri că Murph Cody trăiește. Individul ăsta Wol Pot ar putea să ne înșele pe toți.

– Oho, asta-i bună, fu de acord Sloan. Apoi spuse direct: Dacă așa stau lucrurile, lichidează-l și pe ticălosul ăla.

– Este atît de ușor pentru tine, Harry? întrebă Hatcher. Să-l omor pe Cody, să-l omor pe thailandez.

Sloan oftă. Umerii îi căzură și dintr-o dată păru că îmbătrînise cu zece ani.

– Am luptat din umbră în războiul acesta prea mulți ani ca să ne putem schimba acum, zise Sloan plictisit.

– Și dacă Murph este curat?

– Atunci aranjează întîlnirea cu Buffalo Bill. Ascultă, oftă el, tu îți faci treaba ta, eu mi-o fac pe a mea. Dacă începi să cauți răspunsuri la tot felul de întrebări, ai să fii mort, Hatch. Asta-i principal, tu o știi, și nu ai timp. Noi nu avem decît instincte și reflexe. În orice zi, ai două alegeri de făcut... să faci asta sau să nu o faci. Dacă nu știi în ce direcție să o iei, dacă nu ai luat hotărîrea, plătești. Ți-am spus eu vreodată altceva? Te-ai gîndit vreodată la asta?

– Pînă acum nu, răspunse Hatcher, fără să-l privească pe Sloan.

– Atunci nu eşti omul potrivit.

– Poate că nu sînt.

– Vrei să ieşi din combinaţie?

Hatcher se gîndi la această posibilitate. Avea sentimente amestecate faţă de Murph Cody. Unii îl considerau erou, alţii – maniac. Acum sarcina pe care şi-o asumase lua o nouă întorsătură. Nu mai era vorba dacă trăieşte sau nu, ci dacă rămîne în viaţă sau nu. Hatcher îşi dădea seama că, dacă ar renunţa, Sloan ar aduce pe altcineva în locul lui, pe cineva care ar executa ordinul fără să se gîndească, vreun călău eficient.

Şi tu ce eşti, Hatcher, gîndi el, *eşti un călău ineficient?*

După părerea lui Hatcher, el era singurul în situaţia de a lua această hotărîre. Deşi nu-i plăcea, Sloan o făcuse din nou. El îl băgase pe Hatcher la mijloc, deci pentru el nu exista decît o alternativă.

Încuviinţă uşor din cap.

– Rămîn, spuse el. Dacă trăieşte, am să-l găsesc.

– Cum?

– Am să cînt după ureche.

Sloan se uită la el pe deasupra mesei, cîteva momente.

– Foarte bine, zise el, şi îi strecură pe sub masă un plic.

– Ce-i asta? întrebă Hatcher.

– Este tot ce avea ambasada despre Windy Porter. În jurnalul lui sînt notate cîteva locuri care s-ar putea să-ţi fie de folos.

– Dar rapoartele poliţiei?

Sloan rîse uşor satisfăcut, bucurîndu-se parcă să-i dea veşti proaste lui Hatcher. Îşi termină de băut cafeaua şi îşi şterse buzele cu şervetul.

– Mai am şi alte veşti proaste. Am avut ceva necazuri cu poliţiştii de acolo.

– Ce fel de necazuri?

– Se ţin băţoşi. I-au spus secretarului de la ambasadă că păstrează tot materialul privitor la Windy pînă termină toate cercetările şi nu mai discută despre asta.

– Probabil că n-au încotro.

– Tu vei trata cu un maior care se numeşte Ngy. Eu voi fi ocupat cu transportarea rămăşiţelor lui Windy în Statele Unite.

Dacă o să ai nevoie de mine, sună-l pe Flitcraft, el ştie întotdeauna unde să mă găsească.

– Ngy ăsta o să-mi facă greutăţi? întrebă Hatcher.

– Nu-i spun ei degeaba Mangusta, răspunse Sloan.

MANGUSTA

Hatcher plecă de la hotelul Oriental şi se uită la toate taxiurile şi limuzinele din faţa hotelului. Avea obiceiul să închirieze de la început o maşină pe timp de o săptămînă, pentru că preţul era mai mic. Căuta un şofer isteţ care să ştie să se descurce.

Mai întîi erau parcate limuzinele Mercedes şi Rolls-Royce, urmate de maşinile mai obişnuite, Plymouth şi Toyota. Toţi şoferii zîmbeau, ţineau uşile maşinilor deschise şi îl invitau să urce. Erau toţi curaţi, civilizaţi şi purtau uniforme. La capătul şirului de limuzine şi taxiuri văzu un thailandez mic, slab şi muşchiulos stînd lîngă un *tuk-tuk* cu trei roţi. Omuleţul părea că face exerciţii. Sări brusc înapoi, îşi răsuci mîinile într-o serie de lovituri puternice, luptîndu-se cu un adversar imaginar, alergă puţin înainte, ridică piciorul pînă aproape de umăr şi se întoarse sărind pe loc.

Îl observă pe Hatcher că se uită la el şi îi zîmbi.

Omuleţul sări printre maşinile scumpe, se îndreptă spre Hatcher şi-i făcu o plecăciune. Purta pantaloni scurţi şi un tricou sport, alb, cu o inscripţie în faţă „Echipa de băutori de la Harvard", cu litere de culoare albastru închis.

– *Sawat-dii,* spuse el, un salut care în Thailanda putea să însemne orice, începînd cu „Bună" sau cu „La revedere" şi-i făcu o altă plecăciune lui Hatcher.

– *Sawat-dii, Khrap,* răspunse Hatcher. *Phom maa jaak Muang Saharat.*

Băiatul avea vreo douăzeci şi cinci de ani, înalt de un metru şi şaizeci şi cinci, cu nasul plat şi faţa lată. Un amestec de thailandez şi chinez, gîndi Hatcher. Ca majoritatea bărbaţilor thailandezi, avea un tatuaj pe umăr. Hatcher recunoscu tatuajul ca fiind Kinnari, zeiţa jumătate femeie, jumătate pasăre, vestitoarea norocului.

– Ştiu că eşti american, eu vorbesc englezeşte, spuse flăcăul mîndru.

– *Sabai-dii.* Cum te cheamă?

– Tsi Tei Nyk, dar toată lumea îmi spune Sy, zise el, şi îşi arătă două rînduri de dinţi stricaţi. Pe tine cum te cheamă?

– Hatch.

Sy arătă cu degetul spre el, apoi spre Hatcher.

– Sy, Hatch.

– Corect.

– Am stofă.

– Da, ai, zise Hatcher. Faci multe exerciţii de astea, nu-i aşa?

Aruncă şi el în joacă cîţiva pumni ca să glumească.

– Sînt boxer, zise Sy cu mîndrie, îmbăţoşîndu-şi pieptul. Conduc *tuk-tuk*-ul pînă cînd fac rost de bani, apoi nu mă mai ocup cu asta.

Sări înapoi şi mai făcu cîteva mişcări, ridică iar piciorul şi alergă pe loc. Fac exerciţii în fiecare dimineaţă, în zori, timp de două ore, şi în fiecare după-amiază treizeci de minute.

– Ai vrea să lucrezi pentru mine cam o săptămînă?

– O săptămînă? Ce trebuie să fac?

– Să faci pe translatorul.

– Păi aici toată lumea vorbeşte englezeşte, şi tu vorbeşti thailandeza.

Hatcher încuviinţă din cap.

– Da, dar nu *Sabai-dii*. Mergi cu mine pe unde mă duc eu, îmi povesteşti despre oameni, mă ajuţi. Fără probleme.

– Ah. Fără probleme, spuse Sy şi imediat înţelese pentru ce era angajat. *Mai pen rai.*

– Aşa este, *mai pen rai,* fu de acord Hatcher. Cît ceri?

– În fiecare zi? Tot timpul?

– Eu mă culc tîrziu, spuse Hatcher zîmbind.

Sy chicoti şi dădu uşor din cap.

– Am înţeles. Te culci tîrziu, te scoli tîrziu.

Cu mîinile la spate, Sy făcu cîţiva paşi în dreapta şi în stînga în faţa lui Hatcher, se încruntă puţin şi zise:

– Mîine seară am un meci, aşa că nu pot lucra.

– În regulă.

– Şi trebuie să-mi fac exerciţiile în fiecare după-amiază.

– Înţeleg. Unde boxezi?

– Peste tot. Mîine la Parcul Royal, lîngă templul Phat, răspunse cu mîndrie. Dacă am să reuşesc, într-o zi am să devin membru în garda regală.

– Asta îţi doreşti, să fii în garda regelui?

– Da. Mă rog lui Buddha pentru darul ăsta în fiecare zi, de doisprezece ani. Port *hai-huang* şi am tatuaj ca să mă ajute să obţin slujba asta.

Îşi băgă mîna în cămaşă şi scoase o amuletă rotundă de alamă pusă pe un lanţ de argint, care avea gravat în mijloc un Buddha. Thailandezii erau renumiţi în amulete pe care le numeau *hai-huang,* adică „lasă grijile deoparte". Unii purtau amulete pentru orice ocazie. Existau dughene şi prăvălii specializate în amulete, pe lîngă cele patru sute de mănăstiri din Bangkok.

– E frumos acest *hai-huang,* zise Hatcher. Nu-i nimic, cred că putem rezolva să ai treizeci de minute libere pe zi ca să-ţi faci antrenamentul. Poate că am să merg şi eu cu tine la meci.

– Am să-ţi fac rost de bilet, spuse băiatul emoţionat, aruncîndu-şi un picior într-o parte şi ridicîndu-l de două ori în sus.

– Ei, atunci cît îmi ceri? întrebă Hatcher din nou.

Sy se opri, ridică mîna şi-şi răsfiră cele cinci degete.

– Cinci dolari, dolari americani.

– Pe oră?

– Pe zi.

– Cinci dolari pe zi? întrebă Hatcher surprins.

– Şi mîncare.

– În regulă. Cinci dolari pe zi şi mîncare.

– *Chai,* spuse micul thailandez.

– Dar tu meriţi mai mult.

– Mai mult?

– Douăzeci de dolari pe zi.

– Pe zi! spuse Sy, cu ochii mari cît cepele.

Hatcher încuviinţă din cap.

– Sînt un om bogat, spuse încîntat Sy. O să închiriez o maşină.

– Ştii să conduci o maşină?

– Sigur că da.

– S-a făcut, o să mă arunc într-o maşină, zise Hatcher.

– Să te arunci?

– Am să închiriez o maşină.

– Un jeep? întrebă Sy emoţionat.

– Nu, ceva mai bun.
– Jeep-ul este bun, trece uşor peste hîrtoape.
– Prea tare pentru fund, şopti Hatcher şi e prea cald afară.
– Merkedes? zise Sy accentuînd tare pe c.
– Ce-ai spune de un Chevy?
– Chevy? ah, Chevrolet?
– *Chai*, răspunse Hatcher.
– Foarte bine, rosti Sy ridicînd din umeri.
– Bine, iată ce o să facem. O să mergem la poliţie. După aceea ne întoarcem la hotelul meu, închiriem o maşină şi eu mă duc să studiez nişte rapoarte o oră sau două. În timpul acesta, poţi să-ţi faci antrenamentul. Vizavi de hotel se găseşte un părculeţ. După aceea o să facem un tur prin Bangkok.

Maiorul Tan Ngy stătea în spatele biroului său, cu mîinile la spate, cu faţa ca o mască, privind la nota diplomatică din faţa lui. Era plictisit, plictisit că şeful îi ordonase să coopereze cu americanii, plictisit că americanii aveau pretenţii să se amestece în treburile poliţiei din Bangkok. Pentru asta veneau americanii aici.

De ce oare credeau întotdeauna americanii că pot veni acolo să ia totul în primire? Peste tot, în lumea întreagă, ei aşteptau să li se dea informaţii – să aibă ***autoritate*** – să li se cedeze tot, chiar aşa. Moartea ofiţerului american, Porter, de la biroul de informaţii, era o afacere a poliţiei locale, o crimă care avusese loc pe străzile Bangkok-ului, nu era problema Armatei Statelor Unite sau a Biroului de Informaţii Militar, sau a lui Hatcher. Era problema *lui*. Ngy era şeful diviziei omucideri din Bangkok şi nu avea nimic împotriva americanilor, în general, dar nu-i plăcea ca ei să se amestece în treburile lui.

Ngy era un excelent ofiţer de poliţie, inflexibil, energic, intransigent şi cinstit; toate acestea îi aduseseră porecla de Mangusta. El nu admitea ca americanii să-şi bage nasul peste tot, lăsînd să se înţeleagă că posibilităţile lui de a face investigaţii erau inferioare sau necorespunzătoare.

Partea cea mai proastă era că el nu progresase cu nimic în ancheta lui. Investigaţiile pe care le făcuse nu dăduseră nici un rezultat. Filajul mergea prost şi Ngy îşi dădea seama că cu cît treceau zilele, cu atît mai greu putea să-i prindă pe criminali. Acum venea şi yankeul ăsta să-i ofere ajutorul. El mai avusese

de-a face cu americanii şi înainte. Erau vanitoşi. Trufaşi. Înfumuraţi. Superiori. Şi totuşi, el trebuia să se poarte aproape slugarnic. Şeful lui fusese clar în privinţa asta. Fii prietenos, nu doar prevenitor, *prietenos!*

Nu se anunţa o zi bună.

Se uită la ceas. Mai erau cincisprezece minute. Americanul va sosi peste cincisprezece minute. Oh, va fi punctual. Dumnezeule, oamenii ăştia nu întîrzie *niciodată?* Îşi va prezenta saluturile de rigoare, mă va trata de sus, va zîmbi puţin şi apoi se va oferi să ajute poliţia locală. Aşa fac ei întotdeauna, *ajută.*

Cu două minute înainte de ora fixată, ajutorul lui Ngy bătu la uşă şi foarte respectuos anunţă sosirea lui Hatcher.

Ngy se apropie de sergent.

– Este ofiţer al Armatei Americane, nu preşedintele Statelor Unite, rosti el dezaprobator printre dinţi.

– D... D... da, domnule, se bîlbîi sergentul, surprins de ieşirea violentă a maiorului.

– Să intre, spuse Ngy, îndreptîndu-se spre biroul lui.

Hatcher se gîndea la această întîlnire cu aceeaşi nelinişte ca şi Ngy. Nu voia să stîrnească vreo gîlceavă între ei. Nu voia să preia americanii cazul, ci dorea copii după rapoartele poliţiei şi să afle ce progrese se făcuseră. Nu ştia cum o să se descurce, ca Ngy să nu devină bănuitor. Dar era sigur că nu va pomeni nimic despre Wol Pot, Cody, Calul Thailandez sau vreun alt aspect al cazului.

Hatcher fu surprins cît de mare era biroul. La urma urmei, acesta era biroul unui poliţist de criminalistică, nu al primului ministru. Era o cameră înaltă, cu rezonanţă, cu ghivece de faianţă pline cu flori, mobilă lustruită frumos şi curată. Hîrtiile se mişcau uşor pe masă, stîrnite de ventilatorul din tavan. Prin obloanele închise, zgomotele străzii şi dangătul clopotelor se auzeau ca un murmur.

Maiorul era un bărbat scund şi îngrijit, bine îmbrăcat, într-o uniformă kaki, cu cămaşă albastru închis şi cravată galbenă. Mustaţa şi părul erau tunse cu mare grijă, avea manichiură şi ghetele de piele luceau. Avea faţa ca o mască, nelăsînd să se întrevadă nici supărare, surpriză sau plictiseală, nici prietenie sau duşmănie.

Crimă la o masă de pocher, gîndi Hatcher.

Hatcher ştia totul despre el. Lucrase pe linia frontului ajutîndu-i pe americanii din FBI să-şi facă stagiul, lucrase şase luni cu poliţia din New York City, făcuse parte dintr-o echipă care urmărea transporturile de heroină de la Golden Triangle în Malaysia, o echipă în care erau cei mai buni agenţi ai Statelor Unite pentru depistarea traficanţilor de droguri. Toţi şefii de departamente îl invidiau pentru recordurile arestărilor sale.

Ngy era un bărbat pedant, nu era greu de văzut asta. Totul în jurul lui era perfect. Felul cum era îmbrăcat. Biroul. Masa de lucru. Totul era aranjat cu grijă, scrisorile, tocurile, sugativele, telefonul, toate puse pe sortimente.

Pedant, pedant, pedant. Un bărbat cu o mare personalitate, pe care totuşi cineva putea să i-o rănească uşor. Hatcher trebuia să fie foarte atent cu acest poliţist pe care subalternii îl numeau, pe la spate, Mangusta.

– Domnule maior, zise Hatcher pe un ton foarte sincer, eu sînt Hatcher. Nu pot să vă spun cît de mult regret că vă răpesc timpul.

Ngy zîmbi încercînd să nu se arate dispreţuitor.

– Plăcerea este de partea mea, domnule colonel, spuse cu toată seriozitatea. Mă simt foarte stingherit că un astfel de lucru s-a întîmplat aici. Am crezut că oraşul Bangkok este mai civilizat.

Oho, gîndi Hatcher, are neplăceri.

– Se mai întîmplă şi lucruri ca acestea, zise Hatcher. Credeţi că motivul a fost jaful?

Aha, aruncă nada, gîndi Ngy, încearcă să fie dibaci. Ei bine, n-o să-i strice să-i spun vreo două.

– Nu, răspunse Ngy. N-a dispărut nimic. Se pare că s-a amestecat într-un scandal şi pentru asta a fost omorît. Există martori care au văzut întreaga scenă.

E un poliţist inteligent, reflectă Hatcher. Dacă există martori, i-a ales el să fie nepătaţi, nu este nevoie să mă arăt prea interesat. Asta o să-l facă să-şi dea drumul. Hatcher hotărî să-i dea un răspuns potrivit.

– Acesta era genul lui Windy – ăsta era diminutivul lui, Windy – ce mai, acesta era felul lui de a fi, întotdeauna gata să ajute pe cineva dacă avea vreun necaz. Ngy încuviinţă din cap încă zîmbind.

– Înţeleg, spuse el.

Pare să mă îndrume în direcţia asta, gîndi poliţistul thailandez, o crimă din întîmplare. Oare nu ştia că Ngy aflase că Porter era ofiţer de informaţii? Ofiţerii de informaţii nu sînt omoriţi din întîmplare.

– Ironia soartei, nu-i aşa? continuă Hatcher, un ofiţer să fie omorît în felul acesta. El... merita... nu ştiu, oricum... o altfel de moarte.

Deştept! gîndi Ngy. Asta lămureşte problema despre slujba lui Porter. El pune întrebarea şi tot el răspunde. *Ce fel de joc face?*

– Ei bine, noi n-am exclus şi alte motive, spuse Ngy. După toate aparenţele însă se pare că a fost un bun, dar nefericit samaritean.

O fi venit aici oare fiindcă ştie ceva ce noi nu ştim? gîndi Ngy. Poate că Porter era pe urmele unei afaceri suspecte şi Hatcher a venit să afle cît ştim noi despre asta. Ngy hotărî să arunce undiţa mai adînc.

– Era... îi, implicat în ceva ce ar putea avea vreo legătură cu întîmplarea asta? întrebă Ngy.

Hatcher dădu negativ din cap. Dumnezeule, habar n-are de nimic, aruncă o vorbă să afle ceva de la mine şi vrea să mă agaţe.

– Nu, de fapt, slujba lui se limita numai la securitatea ambasadei, nu era agent de teren. Windy era aproape de pensionare şi asta era considerată o slujbă uşoară, înainte de a se retrage.

Ngy se gîndi. *Să am încredere în el?* Dacă ceea ce spune este adevarat, atunci cazul Porter *ar fi* ca un conflict întîmplător care s-a terminat cu un omor. Asta ar însemna că nu trebuie să mai fac arestări, ceea ce ar fi acceptabil şi pentru superiori.

– Fiţi sigur că facem tot ce stă în puterea noastră ca să-i găsim pe ucigaşi. Avem semnalmentele amîndurora, şi al aceluia din cealaltă barcă.

– Cealaltă barcă?

Păi, e clar ca nu prea s-a ocupat de problema asta, gîndi Ngy. În toate documentele este scris că mai era un bărbat într-o altă barcă. Am să-i mai dau nişte informaţii gratuite, să-l văd cum reacţionează.

– Acela care părea să fie adevărata ţintă, zise Ngy. A sărit în rîu cînd a început totul. Ar putea foarte bine să fi fost un fel de răfuială între gangsteri, şi maiorul Porter a picat între ei. Mai era

amestecată şi o prostituată... dar asta nu are nici un amestec cu maiorul care nici măcar nu o cunoştea. Vă asigur că nu facem nici o legătură cu asta.

– Slavă Domnului. Ar fi fost foarte neplăcut pentru soţia lui.

Ngy se gîndi că, poate, hîrtia pe care o avea îl va ajuta la ceva. Căută în mapă şi scoase o coală de hîrtie ruptă dintr-un blocnotes, decolorată şi cu pete de cerneală.

– Am găsit asta, zise Ngy, şi îi întinse hîrtia. Să ştiţi că nici experţii noştri n-au putut să descifreze ce este scris pe ea.

Hatcher se uită atent la ea, o întoarse şi o privi pe partea cealaltă. Era pagina din jurnalul lui Porter, din ziua cînd murise. O puse pe biroul lui Ngy, nedorind să pară prea interesat.

– Probabil, nota de la băcan, zise Hatcher rîzînd.

– Probabil, zise Ngy rîzînd şi el forţat.

– Poate că ar trebui să o arăt unora dintre colegii săi şi, cine ştie, am da de un fir care v-ar fi de folos.

Ngy deveni din nou bănuitor. Dar pînă la urmă îşi dădu seama că temerile îi erau nefondate. Hatcher ăsta părea că nu are un alt interes în acest caz decît de a raporta oficial că l-a studiat. Pînă acum nu încercase să se amestece în treburile lui. Ngy hotărî să-i facă unele concesii.

– Nu e nici o problemă, zise Ngy zîmbind.

În regulă, gîndi Hatcher, am progresat ceva.

– Bine, zise el. Ştiu că sînteţi foarte ocupat. Am venit aici numai să mă ocup de transportul rămăşiţelor pămînteşti ale lui Windy şi să comunic familiei că poliţia se interesează de acest caz. Ştiţi ce înseamnă asta, ei sînt de partea cealaltă a lumii...

Ngy dădu din cap în semn de înţelegere. De ce să nu-l fac să se simtă bine, gîndi, şi să scap de el o dată pentru totdeauna.

– Poate, zise Ngy, v-ar ajuta dacă aţi lua o copie după raportul de cercetări, ca să-l duceţi familiei. Spuneţi-le că facem tot ceea ce este posibil ca să lămurim cazul.

Hatcher abia îşi putea stăpîni bucuria. Punct, ghem, set, meci.

– Excelentă idee, domnule maior. Sînt sigur că va fi de folos.

Nu este primejdios, gîndi Ngy, după ce Hatcher plecă. Era limpede că americanii aveau încredere cum conducea Ngy cazul.

Sy şi Hatcher se întoarseră la hotel, unde Hatcher închiriase o berlină Chevy cu două uşi, de culoare albastru închis. Apoi, el

urcă în camera lui, comandă o sticlă de Jack Daniel şi o cană cu ceai thailandez. Deschise aerul condiţionat, puse în funcţiune ventilatorul din tavan, îşi scoase cămaşa, îşi turnă o ceaşcă cu ceai pe care o amestecă cu whisky şi se aşeză pe canapeaua de trestie, cu toate dosa rele împrăştiate pe o masă.

Raportul era scurt şi simplu, şi nu spunea mare lucru. Martorii declarau că un bărbat făcuse un aranjament cu o prostituată numită Sukhaii care lucra în Phadung Klong lîngă piaţa New Road. În timp ce erau în cabina bărcii ei, s-a apropiat o *hang-yao*, din care au ieşit doi bărbaţi şi au început să urce în barca vecină cu cea a lui Sukhaii. Se pare că americanul Windy Porter ar fi sărit în ajutorul prostituatei şi a fost înjunghiat de unul din aceşti bărbaţi. El a căzut peste bord, iar corpul i-a fost repede recuperat de cîţiva oameni de pe bărci. Bărbatul care era cu Sukhaii a sărit în apă şi a fugit. Ucigaşii s-au urcat repede în *hang-yao* care a fost găsită mai tîrziu cu proprietarul înjunghiat în ea. Autopsia a arătat că fuseseră două lovituri mortale, una în partea de jos a pieptului, cealaltă drept în ceafă, cu un cuţit cu lamă subţire, care intrase adînc şi îi străpunsese inima.

S-ar putea să fie o coincidenţă, gîndi Hatcher, ca ucigaşii să folosească acelaşi fel de a ucide prin înjunghiere, specialitatea celor din triada Chiu Chao.

Ofiţerii care întocmiseră raportul presupuneau că cei doi indivizi încercau să o jefuiască pe prostituată şi pe bărbatul care era cu ea şi că Porter, din nefericire, intervenise. Semnalmentele erau vagi. Unul din ucigaşi era descris ca fiind „un chinez cu o cicatrice în partea de jos a feţei şi fără un ochi".

Poliţia nu reuşise să dea de urmele bărbatului care se aruncase în apă ca să-şi salveze viaţa. Sukhaii le dăduse cîteva semnalmente foarte puţin semnificative, ochi negri, păr negru, faţă îngustă şi nici un nume. Conform raportului, ucigaşii nu vorbiseră nimic cu ea.

Să fi fost Wol Pot? Dacă era aşa, de ce se amestecase Porter cu cei doi bărbaţi, care, evident, erau pe urmele fostului comandant al lagărului din Vietnam? Poate că din cavalerism. Mai probabil, Porter îşi dădea seama că dacă îl pierdeau pe Wol Pot, îl vor pierde şi pe Cody, aşa că a vrut să-l ajute să iasă din încurcătură.

Hatcher studie cu atenţie fiecare foaie de hîrtie şi notă ceea ce i se părea semnificativ. Găsi mai mult de o duzină de adrese menţionate în jurnalul lui, din care reieşea însă că Porter doar

supraveghea şi nu punea nimănui nici o întrebare despre Wol Pot sau Taisung, sau cum naiba îl chema.

Adăugă pe lista lui fiecare adresă menţionată de mai multe ori, inclusiv localul American Deli. Porter fusese acolo de trei ori şi o dată notase: „Luat masa în timp ce observam subiectul de vizavi". Menţionase, de asemenea, cîteva competiţii sportive, curse de cai şi meciuri de box.

Hatcher mai adăugă pe listă Tombstone şi Longhorn, cele două locuri pe care i le pomenise lui Daphne fostul luptător, în bătălia cu Ts'e K'am Men Ti. Cînd termină, avu o listă cu cincisprezece sau douăzeci de adrese. Le verifică cu mare atenţie, încercînd să-şi formuleze în minte un fel de schiţă biografică a acestui Wol Pot.

Imediat după plecarea lui Hatcher, Sloan părăsi hotelul şi luă o limuzină, cu aer condiţionat, pînă la ambasadă. Semnă hîrtiile necesare şi făcu pregătirile pentru transportul rămăşiţelor pămînteşti ale lui Porter la San Francisco, cu un vas al Armatei care pleca a doua zi. Toate treburile în legătură cu Porter îi luară cîteva ore. Mîncă de prînz cu Harvey Kendall, un diplomat familiarizat cu operaţiunile din regiune, şi stătură la taclale timp de o oră.

Luă apoi un *tuk-tuk* pînă în Yawaraj. Cînd intrai în Cartierul Chinezesc era ca şi cum ai fi intrat în capătul larg al unei pîlnii. Merseră pe o stradă întortocheată, din ea într-alta, apoi intrară într-o alee ticsită cu magazine, şi din nou în altă alee mult mai îngustă care se termina în fluviu.

Bărbatul care îl introduse pe Sloan prin uşa cu aspect banal era tot atît de bătrîn şi de dărîmat ca si uşierul din seara precedentă. Avea ochii stinşi, faţa zbîrcită ca o prună uscată şi era slab ca un schelet.

Pe grinzi şi jaluzele atîrnau pînze de păianjen. Casa veche trosnea şi gemea de bătrîneţe. Sub el, Sloan văzu masa de lucru şi, dincolo de ea, nişă după nişă. Auzi pe cineva tuşind din cînd în cînd, iar în fundul sălii o voce de tenor fredona un cîntec de leagăn irlandez. Bătrînul îl conduse, pe o scară şubredă din lemn, jos, într-o cămăruţă, unde fumul se ridica subţire în vîrtejuri ce se învolburau sub un ventilator mare, agăţat pe o prăjină ce dispărea în întuneric, sub tavan. Mirosul dulceag de iarbă cosită

al opiului se ridica pînă sus spre casa scării, şi lui Sloan începu deja să i se usuce gura.

Plăti pentru pipă şi îl urmă pe bătrînul cu faţa ca pruna uscată într-o nişă cu două paturi înguste. Se întinse pe pat. În încăpere era cald, aşa că îşi descheie cămaşa pînă la brîu. Era deja ameţit de fumul opiului care se depusese ca o ceaţă pe podeaua camerei. Ochii îi scăpărară de excitaţie cînd îl privi pe bătrîn răsucind între degete un *gob* de opiu vîscos, maro-închis, îndesîndu-l în pipă şi aprinzînd-o.

În timp ce aştepta, gîndul îi zbură la Hatcher şi la atitudinea lui faţă de brigadă. *Să te ia dracu Hatcher, să fii blestemat*, gîndi Sloan. Nu poţi să te lepezi de toţi băieţii buni care au făcut parte din brigadă. Dumnezeule, ce s-a mai întîmplat cu ei. Eddie Conlan, mort în Libia. Ike Greenbaum, făcut scrum într-un accident de avion în Chile. Dick Mazzetti, conducînd o tîmpenie de acţiune de apărare în Florida şi bînd pînă a murit într-un scaun cu rotile. Jack Burbank, orbit în urma exploziei de la ambasada libaneză puse la cale de terorişti. Molly McGuire, fără un picior, făcîndu-şi stagiul la Serviciul de Imigrări. Pentru numele lui Dumnezeu, Serviciul de *Imigrări*. De cîte ori nu i-a salvat el fundul lui Hatcher. Dar pe al meu? Îşi puseseră toţi fundul la bătaie, chiar şi Hatcher. Au fost ei mai puţin eroi, pentru că nu purtau uniformă? Cine ar putea să spună că nu au fost eroi?

Bătrînul trase un fum adînc şi îi întinse pipa lui Sloan, care inspiră puternic, simţi cum îi pătrunde fumul în gît şi îi umple plămînii. Uită imediat de Hatcher şi de brigadă. Lăsă trecutul deoparte şi deveni euforic, cu gîndurile în alt timp şi alt loc, îndepărtînd grijile şi necazurile din minte. Închise ochii şi văzu cîmpii verzi bătute de vînt. Nu auzi persoana care intră în încăpere, nici scîrţîitul celuilalt pat.

– L-ai văzut pe Hatcher? întrebă o voce.

Sloan răspunse fără să deschidă ochii.

– Da.

– Şi?

– Se apropie. Ţi-am spus că îl va găsi. E doar o chestiune de timp.

– A dat de urma lui Wol Pot?

– Nu.

– Ştie cine este, de fapt, Wol Pot?

– Nu mi-a spus nimic.

– Şi Calul Thailandez?

Sloan obosise să vorbească, să se gîndească la întrebări şi să formuleze răspunsuri. Era acum departe, la uşa Pămîntului Făgăduinţei, şi, în timp ce intra acolo, spuse ca prin vis:

– N-a pomenit nimic despre Calul Thailandez, nici despre Wol Pot. N-a spus nimic despre brăţări, bibelouri, mărgele sau despre trandafiri şi lumina lunii. Privighetori în parcul Berkeley. Porumbei pe statui şi panglici galbene strălucitoare. N-a pomenit nimic despre toate astea. Ascultă, Hatcher îl va găsi pe Cody. Are cîteva indicii, asta pot să spun. Îl cunosc pe Hatcher tot atît de bine cum mă cunosc pe mine însumi. Este cel mai bun din cîţi există.

O ÎNTÎLNIRE ÎN PARIS

Ismala Hadif, căruia Interpolul şi CIA îi dăduseră numele de cod, Hyena, era poate cel mai căutat terorist din lume. CIA îl identificase clar ca fiind cel ce provocase exploziile de la aeroporturile din Viena şi Roma, unde muriseră şaizeci şi şapte de oameni, majoritatea femei şi copii, optsprezece dintre ei copii americani într-o excursie de vară, toţi sub şaisprezece ani. Tot el era suspectul numărul unu al exploziei dintr-un club de noapte de la Berlin, unde pieriseră treisprezece persoane, dintre care nouă femei. De asemenea, se presupunea că ucisese pe soţia unui ambasador în Tunisia în timpul unei încercări nereuşite de a-l asasina pe ambasador. Actele lui de terorism şi asasinatele fuseseră dovedite de patru ani, dar el încă se plimba liber prin toată lumea, liber cum adie vîntul, deghizat şi plin de îndrăzneală.

Pentru experţii în terorism, Hyena era cel mai odios om de pe o listă lungă. Ingenios şi recunoscut ca fanatic, Hyena se antrenase în Libia şi trăia la Teheran. Plecase de acasă cu o săptămînă în urmă şi sursele de informaţii secrete îl localizaseră şi îl urmăriseră la Cairo, unde îl pierduseră.

Nimeni altcineva nu mai era pe urmele lui.

Hyena fusese urmărit în taină pe un drum ocolit care se termina la Paris, unde călătorea acum cu un paşaport turcesc fals, carţi de credit şi documente care îl identificau ca fiind un om de afaceri al unei societăţi din Ankara. Hyena, care vorbea curent

mai multe limbi, inclusiv limba turcă, își răsese barba, își vopsise părul, părînd cu douăzeci de ani mai în vîrstă. Își pusese lentile de contact care-i schimbaseră culoarea ochilor, din căprui închis în albaștri și purta tocuri înalte. Se instalase într-un hotel elegant și scump aproape de centrul orașului, ceea ce nu făcea parte din obiceiurile lui.

Ținta lui era generalul Karl Shustig, geniul militar american, care era și expert în probleme de securitate. Shustig fusese principalul responsabil al unor recente măsuri speciale de securitate, măsuri care îi răsturnaseră planurile lui Hyena în două ocazii anterioare. Dar Shustig își încălca singur propriile reguli de securitate. Era un bărbat cu obiceiuri fixe, de la care nu se abătea niciodată; pleca de acasă la aceeași oră, era condus la serviciu pe aceleași străzi și se întorcea acasă pe același drum. O mașină mergea înaintea mașinii lui și alta îl urma, dar asta nu însemna că era bine păzit. După patru luni, în Paris, Shustig devenise încrezut. Excludea posibilitatea vreunui atac terorist împotriva lui.

Pentru Hyena, el era o țintă perfectă. Prieten personal al președintelui american și omul despre care se zvonea că va fi următorul membru al Comitetului Întrunit al Șefilor de State Majore, el era de asemenea, o lovitură ușoară. O bombă capabila să distrugă un bloc întreg avea să fie pusă într-un canal colector principal pe drumul lui Shustig spre biroul său. Hyena urma s-o acționeze de la două blocuri depărtare, prin telecomandă, în momentul în care mașina lui Shustig atingea gura canalului. Explozia avea să distrugă cea mai mare parte a blocului, iar mașina generalului avea să fie pulverizată.

Cu două zile înainte, Hyena cercetase șirul de canale, stabilise locul și găsise printre cărămizile și noroiul tunelului îngust un loc perfect unde să ascundă bomba. Chiar un control de ultimă oră al canalelor, n-ar fi putut descoperi prezența explozivului.

Hyena era mulțumit de cum își pregătise lovitura. Va pune bomba în seara aceea și va acționa în dimineața următoare. O înregistrare care asuma responsabilitatea asa sinatului fusese deja pregătită și avea să fie predată stațiilor de radio la zece minute după ce totul era gata. Se întorcea prin tunelul larg, auzind zgomotele Parisului deasupra lui. Motivul acțiunilor lui Hyena era ura; asasinatul îl satisfăcea. Dacă el ar muri, cei doi fii ai săi ar

continua să facă la fel. Drumul către Rai era un rîu de sînge occidental.

Nu-l observă pe bărbatul cu barbă din spatele său, prin întunecimea tunelurilor. Deşi Hyena era deştept şi prudent, urmăritorul lui era mai bun decît el.

Mai devreme, în cursul zilei, acelaşi bărbat cu barbă intrase în ambasada Germaniei de Vest, îmbrăcat în salopetă, ducînd cu el o lădiţă cu scule de electrician, folosind o legitimaţie falsă din care reieşea că este electrician. Paznicul îi ceruse să deschidă lădiţa şi el ridicase sertarul ca paznicul să poată vedea ce era înăuntru. Acesta îi făcu semn cu mîna că poate să treacă. O dată intrat înăuntru, bărbatul cercetă fiecare colţişor al imobilului. El studiase etajele zile întregi. Se duse direct la camera de serviciu de la etajul de jos, găsi o scară mobilă de aluminiu depozitată acolo şi o duse în debaraua de lîngă salonul de recepţie de la etajul întîi, apoi intră în salon şi trase cu ochiul primprejur. Era o cameră impozantă, spaţioasă şi înaltă. Un candelabru de cristal enorm, cu sute de mici ornamente în formă de lacrimă atîrnau din rozetele de oglinzi, aruncînd o lumină strălucitoare asupra întregii camere.

Încăperea era plină de oamenii care pregăteau recepţia ce avea să aibă loc în noaptea aceea. În învălmăşeala care era acolo, bărbosul trecu neobservat. Studie timp de cîteva minute camera, dînd mare atenţie, în special, candelabrului, apoi plecă.

Acum, omul cu barbă pîndea din restaurantul de la mezaninul hotelului cînd Hyena se întoarse. Se ridică, se duse repede la lift, urcă la etajul al patrulea, merse pe jos un etaj şi aşteptă pînă auzi uşile liftului deschizîndu-se. Crăpă uşor uşa, îl privi pe Hyena cum trece, aşteptă pînă cînd îşi scoase cheia, apoi se strecură pe uşă şi merse direct spre el. Teroristul se întoarse tresărind, apoi se linişti. Bărbatul era încovoiat şi arăta cam de şaizeci de ani, avea o barbă căruntă şi părul alb. Omul cu barbă zîmbi şi Hyena salută scurt din cap, înainte de a deschide uşa. Bărbatul făcu trei paşi şi îl lovi cu furie la baza craniului. Hyena căzu în genunchi şi îşi pierdu cunoştinţa imediat. Bărbosul îl apucă de guler ca să nu cadă, îl împinse în cameră şi încuie uşa. Îl aruncă pe Hyena pe pat, îşi puse o pereche de mănuşi de plastic, îl dezbrăcă, îi bagă un căluş în gură, apoi îl legă strîns de un scaun. Puse la uşă o plăcuţă pe care scria NU DERANJAŢI, deschise televizorul la maxim, îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa lui.

Hyena avea legată de încheietura mîinii o curea de piele cu o cheie agăţată de ea. Bărbosul scoase din mînecă un cuţit, tăie banda de piele şi scoase cheia.

Îl plezni peste faţă pe Hyena de cîteva ori. Ochii arabului clipiră, şi, cînd reuşiră să se concentreze, Hyena se uită înfricoşat la bărbos. Încercă să vorbească, dar căluşul era aşa de mare, încît îi tăia colţurile gurii. Bărbosul îşi duse un deget la gură.

– Sst, sîsîi el foarte încet.

Se repezi apoi, brusc, îi luă faţa într-o mîna şi i-o strînse ca într-o menghină. Acesta nu-şi putea mişca deloc capul; degetele bărbosului se întindeau aproape de la o ureche la alta. Cealaltă mînă apăru în faţa ochilor lui Hyena ţinînd un pumnal îngust, cu o lamă strălucitoare şi ascuţită, lungă de vreo douăzeci de centimetri. Îi puse vîrful pumnalului sub ochiul stîng şi imediat apăru un strop de sînge.

Ochii arabului clipiră. Bărbosul îşi dădu seama că-i era teamă.

– Unde este bomba? şopti bărbosul într-o perfectă limbă arabă. Îşi luă mîna de pe faţa lui şi-i ţinu cheia în faţa ochilor. Unde este caseta la care se potriveşte cheia asta?

Hyena dădu din cap furios. Bărbosul îl apucă din nou de faţă şi i-o strînse puternic.

– Te mai întreb o dată şi, dacă nu răspunzi, îţi scot ochiul. Pînă la urmă, tot am s-o găsesc, aşa că mai bine spune şi scapi de durere, iar eu nu-mi mai irosesc timpul.

Hyena neagă din nou din cap.

Bărbosul îi înfipse cuţitul în ochi, îl răsuci şi, cu multă dexteritate, îi scoase ochiul stîng. Geamătul lui Hyena fu înăbuşit de căluş. Bărbosul îi puse o oglindă în faţa ochiului drept, iar ucigaşul arab se uită îngrozit la gaura sîngerîndă din faţa lui.

Tîmplele îi zvîcneau puternic. Îi venea să vomite, iar camera se învîrtea cu el. Bărbosul deşurubă partea de sus a mînerului cuţitului şi scoase o bucăţică rotundă de gresie. Începu să ascută cuţitul. Lama răsuna prin aer ca un clopoţel cînd o freca în sus şi în jos pe gresie.

O să-mi taie gîtul? se întrebă Hyena. Dumnezeule, cine o fi ăsta? O să mor fără să ştiu cine m-a omorît?

Bărbosul se uită la el rînjind şi spuse încet:

– N-ai să mai procreezi un nou copil ucigaş.

Își vîrî genunchii între ai arabului desfăcîndu-i picioarele. Puse cuțitul între picioarele acestuia cu lama rezemată pe penis.

– Bomba? șopti bărbosul în urechea lui.

Învîrti cuțitul ușor și îi prinse carnea. Ochiul bun al lui Hyena se închise de durere.

– Repede, șopti bărbosul. Îmi pierd timpul și răbdarea. Spune-mi și-o să-ți tai gîtul, de-abia o să simți, o să mori foarte repede. Altminteri o să mori umilit. Hyena o să meargă în cer ca un eunuc. Hyena înghiți. Transpirația îi curgea pe față și pe piept. Ochiul i se zbătea de durere. Simți cum lama cuțitului intră într-o parte a bărbăției sale. Deschise ochiul care-i mai rămăsese și se uită către pat.

Bărbosul dădu salteaua la o parte. O servietă mică, neagră era așezată între saltea și somieră. Luă cheia care fusese legată la încheietura mîinii arabului și deschise caseta.

Bomba era impresionantă și extraordinară. Din plastic și suficient de mare ca să spulbere Turnul Eiffel. În casetă mai era un radio de control și un ceas cronometru. Bărbosul se întoarse spre Hyena și zîmbi.

– Eu sînt un om de cuvînt, spuse el liniștit.

Îl apucă de păr pe Hyena și-i întoarse capul. Mărul lui Adam al arabului se mișca aidoma unei plute de undiță.

Bărbosul îi tăie vena jugulară.

Închise caseta, puse salteaua la loc, îl dezlegă pe Hyena și îl lăsă să cadă grămadă pe podea. Scoase cu grijă bomba din casetă, lăsînd aparatul de radio, apoi întinse pe pat planurile etajului ambasadei Germaniei de Vest. Deschise ușa și privi prudent pe hol. Nu era nimeni.

Lăsă pe ușă tăblița cu NU DERANJAȚI, alergă două șiruri de trepte pînă în camera lui și intră înăuntru. Totul era deja împachetat și camera fusese plătită dinainte cu un cec cu adresa din Geneva. Cînd plecă de la hotel, nu avea asupra lui decît o valiză mică și lădița neagră cu scule. Se duse direct la aeroport, își lăsă valiza la bagajele de mînă, ea intră în cabinetul de toaletă pentru bărbați, deschise lădița cu scule, scoase o salopetă și o îmbrăcă, luă un alt taxi și se îndreptă spre ambasada Germaniei de Vest.

Îi arătă paznicului legitimația falsă care îl identifica drept electrician, deschise lădița, ridică sertarul ca paznicul să vadă sculele din compartimentul de sub el, și acesta îi făcu semn cu

mîna că poate să treacă. Intră pe uşa laterală, se duse direct la debara, luă scara mobilă şi se repezi în sala de recepţie, plină pînă la refuz, şi aşeză scara. Un neamţ bătos se apropie de bărbos cînd acesta începu să se urce pe scară ca să ajungă la candelabru. Bărbosul scoase un bec şi arătă spre candelabru; neamţul ridică din umeri şi plecă.

Trase sertarul lădiţei cu scule, băgă mîna dedesubt şi desprinse bomba care era ataşată cu ventuze pe fundul sertarului, apoi o legă cu grijă de tija ce susţinea candelabrul mare de cristal. Puse ceasul cronometru la ora 6,30 seara.

Cinci minute mai tîrziu duse scara la loc şi plecă. Merse o mică distanţă pe jos, apoi luă un taxi şi se întoarse la aeroport, unde îşi recuperă valiza şi lăsă lădiţa în acelaşi dulăpior pentru care plătise. Intră într-o despărţitură a toaletei pentru bărbaţi şi îşi deschise valiza în care se găsea o trusă de machiaj. Îşi scoase peruca, îşi şterse machiajul, dezbrăcă salopeta şi le înghesui într-o sacoşă maro. Îmbrăcă o cămaşă albă, o haină sport, îşi legă o cravată albastră şi închise valiza. Cînd ieşi din toaletă, aruncă sacoşa cu lucrurile într-un coş de gunoi.

Ambasadorul american era un bărbat înalt, foarte bronzat care, cu toate că avea şaizeci de ani, era într-o condiţie fizică excelentă şi părea de patruzeci şi cinci de ani. Era un bărbat foarte perseverent. În seara aceea trebuia să meargă la o recepţie extrem de importantă, pentru că avea sarcina de a-i convinge pe reprezentanţii mai multor ţări europene că terorismul luase proporţii epidemice. De fapt, se punea problema să se declare război teroriştilor, deşi ştia că multe dintre ţări fuseseră cruţate de atacuri teroriste şi evitau să-şi atragă furia ucigaşilor arabi, luînd măsuri făţişe împotriva lor.

La şase şi cinci, cînd era gata să plece la recepţie, primi un telefon urgent pe linia telefonului roşu. I se făcu cunoscut că existau dovezi că un terorist libanez foarte periculos, cunoscut sub numele de Hyena, se afla la Paris. Aceasta era o informaţie secretă, dar securitatea lui era în pericol, de aceea trebuiau luate măsuri deosebite de pază, imediat. Informaţia telefonică fusese primită cu zece minute în urmă şi un subsecretar de la departamentul de stat îi explică cu detalii plictisitoare ce măsuri trebuia luate.

– Ascultă ce-ţi spun, zise ambasadorul nervos, am să întîrzii la o recepţie foarte importantă. Nu putem discuta despre asta mîine dimineaţă la prima oră?

Iritatul secretar se scuză şi închise telefonul.

– Dumnezeule, aceste nulităţi care nu ştiu să dea decît sfaturi mă înnebunesc, se plînse el soţiei sale. Acum o să întîrziem.

– Mînă serios în seara asta, Geofrey, îi spuse şoferului cînd se urcă în maşină. O să întîrziem la recepţie.

Un accident care avu loc la mică distanţă îi mai întîrzie cu zece minute. Ambasadorul se uită furios la ceas.

– Fir-ar să fie, îi spuse soţiei, o să ajungem mai tîrziu cu aproape jumătate de oră. Fir-ar al naibii să fie!

Cînd bomba explodă, la recepţie erau ambasadori din Finlanda, Franţa şi Olanda. Se auzi un zgomot asurzitor, izbucniră flăcări în salonul înţesat de lume. Bubuitul bombei fu urmat imediat de ţipete stridente de durere şi de spaimă. Cînd candelabrul se sfărîmă, sutele de ornamente prefăcute în mii de cioburi sclipitoare, proiectate de puterea exploziei, căzură ca şrapnele de diamant peste demnitarii şi lumea din încăpere. Femei îngrozite, îmbrăcate în rochii scumpe, cu feţele sfîşiate de bucăţile de cristal şi de metal, se înghesuiau una într-alta. Ambasadori în fracuri căzură la podea, omoriţi de cioburile strălucitoare. Şi în liniştea de o clipă, care urmează unui şoc înainte să izbucnească haosul, suportul candelabrului trosni, candelabrul se clătină şi căzu deasupra morţilor şi răniţilor, într-o avalanşă de cioburi de cristal.

– Dumnezeule, urlă ambasadorul american, cînd ieşiră de pe strada principală şi intrară pe drumul de acces spre ambasadă. În faţa lor, în lumina farurilor, oameni îmbrăcaţi în haine de gală, sîngerînd şi orbiţi, ieşeau în stradă, clătinîndu-se, din sala de recepţie distrusă.

FATA DE PE KLONG

Sy îşi făcea antrenamentul în micul parc de cealaltă parte a străzii. Arăta grozav, lovea puternic şi avea iuţeală de picioare.

Hatcher bagă mîna prin geamul maşinii, claxonă şi şoferul se prezentă imediat.

– Caut o fată care se numeşte Sukhaii şi lucrează în Phadung Klong, lîngă New Road, îi spuse Hatcher.

– Este prostituată?

– Da, răspunse Hatcher, făcînd descrierea fetei după raportul poliţiei. Şaisprezece ani, înaltă şi slabă. Se spune că este o adevărată prinţesă.

– Cred şi eu că este o adevărată prinţesă, spuse Sy dînd din umeri. Cine s-ar culca cu o tîrfă urîtă?

– Este foarte raţional ceea ce spui, zise Hatcher.

– O să ne ia ceva timp pînă s-o găsim, spuse Sy, fetele de pe apă nu stau întotdeauna în acelaşi loc pe canal.

– În acelaşi timp, îi caut şi pe aceştia doi.

Îi arătă lui Sy fotografia lui Cody cu Pai făcută în Vietnam, cu cincisprezece ani în urmă.

– Este o fotografie veche? întrebă Sy.

Hatcher aprobă din cap.

– De cincisprezece ani, mormăi el.

– Cred că s-au schimbat mult.

Hatcher aprobă iar.

– Sînt sigur de asta.

– El este american, iar fata, thailandeză? întrebă Sy.

– Nu. Bărbatul era aviator american dar fata era vietnameză.

– Aha, zise Sy. Se uită la fotografie preţ de un minut, apoi dădu din cap şi i-o înapoie lui Hatcher.

În timp ce străbăteau străzile aglomerate, Hatcher reflecta la planul lui. Mai întîi trebuia să încerce să o găsească pe fată, deoarece ea era singura persoană care îi văzuse pe Wol Pot şi pe ucigaşii lui Windy Porter. După aceea, va începe să verifice locurile de unde supraveghea Porter, să vadă dacă iese ceva la iveală. În capul listei era cartierul numit Tombstone şi barul Longhorn. Subiectul Calul Thailandez era delicat, deoarece acesta implica bîrfa străzii.

Exista oare într-adevăr Calul Thailandez şi dacă da, era o organizaţie de gangsteri? Un bărbat? Wol Pot sau Cody? Ori altcineva? Deoarece Hatcher nu putea face legătura direct între toate aceste presupuneri şi Cody, va folosi inspiraţia.

Drumul pînă la Phadung Klong dură cîteva minute; locul era ceva mai departe, chiar după piață, acum aproape pustie și peste un pod arcuit al canalului.

Sy se opri de trei ori și stătu aproape o oră de vorbă cu oamenii de pe rîu ca să dea de urma fetei.

– Am aflat că lucrează aproape de Rama Four Road, spuse el, întorcîndu-se în mașină. O s-o găsim, *mai pen rai*.

O luară paralel cu canalul mărginit de smochini indieni groși, orhidee înflorite și barăci construite pe piloni pe malurile fluviului. Ajunși la Rama Four, Sy parcă mașina și dispăru în jos pe malul canalului, cam cincisprezece minute.

– S-a mutat la Klong Mahachai, spuse el cînd se întoarse. O să fie greu să o localizăm pînă diseară. Cred că o s-o găsim lîngă Maharaj Road care traversează Piața Hoților în Cartierul Chinezesc.

La căderea nopții porniră spre Maharaj și Sy începu iar să iscodească malurile canalului. De data asta, se întoarse în cîteva minute.

– Avem noroc, spuse el cu mîndrie. Vino.

Îl conduse pe Hatcher de-a lungul canalului și trecură peste cîteva bărci.

– Să fii atent, bine, *pheuan?* zise Sy. Cîteodată, patronul fetei umblă să-ți fure banii, ceasul, știi cum e? Dar eu mă voi ține după tine, spuse el, arătînd în jos șirul de bărci și case plutitoare legate de mal și între ele. Multe tinere ședeau la prova bărcilor, zîmbind, cîntărind din ochi și invitînd clienți din mulțimea de pe mal. Hatcher îl urmă pe Sy strecurîndu-se prin înghesuiala de turiști gură cască, ce începuseră deja să se adune pe mal. Trecură pe lîngă cîteva bărci, cînd micul thailandez opri un bărbat care mergea în susul rîului ținînd în mînă o vargă de undiță.

– Sukhaii? întrebă Sy. Știi care este barca ei?

Bătrînul rîse voios, dînd puternic din cap și arătînd peste umărul lui Sy spre o barcă lungă chiar lîngă ei.

– Mă duc singur, zise Hatcher și trecu nesigur peste prima *hang yao* și îl depăși pe mușchiulosul thailandez care se uită la pieptul lui cînd trecu, dar nu-i privi fața. Se urcă la bordul celei de-a doua bărci cînd o fată, care nu avea mai mult de șaisprezece ani, ieși din spatele cabinei acoperite cu stuf. Plecîndu-și ușor capul, se uită la el printre gene. Avea ochii căprui închis și se purta cu îndemînarea unei prostituate.

– Sukhaii? întrebă Hatcher.

– Ştii cum mă cheamă? spuse ea surprinsă.

Hatcher aprobă din cap.

– *Chai*, spuse el.

– Vrei să facem *sanuk?* întrebă ea într-o englezească stîlcită.

Îl trase aproape de ea şi începu să se frece de el, zîmbind. Era caldă şi catifelată la pipăit, şi purta o crenguţă de iasomie după ureche. O clipă, Hatcher se gîndi că putea să facă *sanuk* cu ea. O luă uşor de mînă, ca să nu poată fugi, şi îi arătă o hîrtie de cincizeci de dolari americani.

– N-am venit aici pentru distracţie, spuse el în thailandeză.

Fata se uită speriată şi încercă să se îndepărteze de el.

– Priveşte, spuse el, cincizeci de dolari americani. Asta înseamnă o mie de bahţi, două hîrtii roşii. Îi vrei?

Fata se uită la bancnotă şi Hatcher îi dădu drumul la mînă.

Thailandezul muşchiulos din cealaltă barcă se uita ca din întîmplare la ei, peste punte, dar nu spuse nimic.

– Pentru ce? întrebă ea cu prudenţă.

– Noaptea trecută cînd s-a întîmplat crima în barca cealaltă, a fost aici un bărbat care a sărit peste bord.

– *Chai*...

– Cum arăta?

Fata se gîndi o clipă şi ridică mîna la un metru şi şaizeci şi cinci deasupra punţii.

– De înălţimea asta. Ochi căprui. Păr negru. Faţă îngustă. Greutatea cam ca a ta.

– Mai scund decît mine?

– *Chai*.

– Avea vreo cicatrice... vreun semn pe faţă sau pe corp?

Sukhaii ridică din sprîncene.

– Ah, *chai, chai... el* are dragon. Aici.

Îşi puse mîna pe piept.

– Un tatuaj cu un dragon?

Ea aprobă din cap.

– Acum, ia spune-mi, tipul ăsta se grăbea foarte tare, nu-i aşa?

Ea încuviinţă din cap cu vigoare.

– Îi era frică.

– Sînt sigur că-i era. După cum cred eu, nu prea a avut timp să se îmbrace înainte de a se arunca în apă, şopti Hatcher.

Ea îl privi bănuitoare, dar nu răspunse.

– Probabil nu şi-a luat hainele cu el...

– *Chai, chai,* a luat hainele...

– *Mai,* spuse Hatcher negînd din cap. N-a avut timp.

– Am spus poliţiei...

– Eu nu sînt de la poliţie şi nu-mi pasă ce le-ai spus. Şi n-am să spun poliţiei nimic.

– Am spus poliţiei *tot,* zise ea neîncrezătoare.

– M-am gîndit că, poate, şi-a lăsat pantalonii...

Ea neagă din cap cu frenezie.

– *Mai, mai.* Nici un portofel.

– Eu n-am pomenit nimic de vreun portofel, spuse Hatcher cu blîndeţe.

Fata intră în panică. Se uită pe deasupra lui Hatcher la thailandezul din barca cealaltă.

– Ascultă-mă, eu nu sînt de la poliţie, sînt *amehricaan*. Tot ceea ce vreau sînt actele de identitate care erau în portofel. Nu-mi pasă de nimic altceva, poţi să păstrezi banii sau orice lucru de valoare din el. Eu vreau numai actele, înţelegi?

Fata îşi îndreptă ochii din nou în spatele lui. Hatcher se întoarse. Thailandezul stătea la marginea bărcii, dar nu urcă la bord. Era îmbrăcat într-un *pakoma* purpuriu, un fel de pantaloni-sarong, şi o cămaşă albă de bumbac. Pe antebraţul drept avea un tatuaj mare, o orhidee cu un şarpe încolăcit în jurul ei. Îi zîmbi lui Hatcher, apoi o privi pe fată.

– Ce vrea? o întrebă bărbatul pe Sukhaii, în thailandeză.

Hatcher interveni.

– Îi ofeream acestei tinere cincizeci de dolari americani pentru actele de identitate din portofelul care a rămas aici noaptea trecută. Nu pun nici o întrebare şi am să uit că am fost vreodată aici, în regulă? Fără poliţie, este ceva personal. Tot ceea ce doresc sînt actele.

Thailandezul se urcă la bord şi se apropie de Hatcher. Era mai scund decît el, dar era solid şi venele i se vedeau prin muşchi. Îl studie pe Hatcher un minut, cu ochii lui de culoarea noroiului. În spatele lui, Sy se urcă pe altă barcă, făcînd semne cu mîna fetelor de pe apă şi vînzătorilor care strigau la el.

Bărbatul cu tatuaj lăsă ochii în jos şi întrebă:

– Portofelul tău?

Hatcher neagă din cap.

– *Mai.*

– Este portofelul prietenului tău?

Hatcher neagă iar din cap.

– *Chai.*

– Bine, zise thailandezul.

Îi întoarse spatele lui Hatcher şi îi şopti ceva tinerei prostituate. Ea îl privi cîteva momente şi aprobă din cap.

– Cît? întrebă el.

– Zece mii de bahţi, zise ea.

Cinci sute de dolari, gîndi Hatcher, *şi, probabil, fata şi-a mai păstrat o sută sau două. Wol Pot a făcut-o de oaie.*

– De ce nu l-ai dat poliţiei? şopti thailandezul.

– Credeam că, poate, se mai întoarce, minţi ea.

– Atunci dă-i portofelul şi mă înţeleg eu cu *farang*.

Nu rosti cuvîntul *farang* în loc de străin cu vreo nuanţă de dispreţ şi părea destul de natural şi de degajat, ca şi cum el şi Hatcher ar fi fost prieteni vechi. Dacă faptul că tîrfa lui şterpelise portofelul îl scosese din fire, nu lăsă să se vadă. Îl conduse pe Hatcher înăuntrul cabinei, ca să nu-i vadă oamenii de pe fluviu. Sy, neliniştit, se apropie mai mult.

Sukhaii se duse la un cufăr, luă din el un portofel din piele de şarpe şi i-l întinse thailandezului, care îl deschise, scoase din el o mînă plină de bahţi purpurii şi îi îndesă în buzunar.

– Îmi pare rău, zise ea plină de căinţă.

El ridică din umeri şi răspunse nepăsător:

– *Mai pen rai.*

Îi făcu fetei semn să plece, apoi scotoci prin portofel şi găsi într-unul din buzunare o amuletă mică de aur pe care o puse lîngă bani. Se uită la Hatcher.

– Şaizeci de dolari americani, spuse el.

Zîmbetul i se lărgi. Hatcher uitase că în Thailanda primul preţ nu era niciodată ultimul.

– *Khit waa phaeng pai*, răspunse Hatcher. Cincizeci şi cinci, se tocmi el.

– Zîmbetul thailandezului deveni şi mai larg, ridică din umeri.

– Cincizeci şi şapte, dacă îl vrei, zise el hotărît, şi îi întinse portofelul ca să-l controleze. Hatcher îl desfăcu repede şi se uită înăuntru.

– Bine, zise el, înmînîndu-i thailandezului cei cincizeci şi şapte de dolari. *Khopkun. Sawat-dii.*

– Acum, încă ceva, îi spuse Hatcher fetei, scoţînd o bancnotă, încă douăzeci de dolari americani dacă îmi spui ce ţi-a spus bărbatul cu cuţitul.

– Nu mi-a spus nimic, se tîngui ea repede.

Thailandezul se uita la bancnotă. Se mai uită o dată, apoi privi cîteva secunde la fluviu.

– Spune-i.

– Da, dar ei au spus...

– *Spune-i!*

Fata aproape că îşi pierduse răsuflarea de frică.

– Au spus că o să-mi pocească faţa pînă cînd am să arăt ca o hîrcă, spuse ea speriată, uitîndu-se în podea.

– De ce ar face asta?

– Dacă aş spune poliţiei ceva despre ei.

– Şi ce altceva?

– M-au întrebat dacă ştiu o adresă.

– Adresa cui?

– N-avea nici un sens. Era vorba despre calul din mitologie.

– Calul Thailandez? întrebă Hatcher cu nerăbdare.

Fata încuviinţă din cap. Thailandezul întinse mîna şi smulse bancnota din mîna lui Hatcher. Puse cei şaptezeci şi şapte de dolari lîngă banii pe care îi luase din portofelul lui Porter, apoi scoase de la spate o măciucă de tek, lungă de treizeci de centimetri, se postă la vreun metru şi ceva în faţa lui Hatcher şi începu să-şi pleznească palma cu ea.

– Poate că îmi dai şi restul de bani sau Rolex-ul de aur, zise thailandezul zîmbind.

Hatcher se dădu puţin înapoi. Corpul începu să i se încordeze şi ochii i se micşorară.

– Nu-ţi mai dau nici un *salehng,* şopti Hatcher răguşit.

Thailandezul continuă să zîmbească, dar avea o privire de om nebun. Îşi îndepărtă picioarele, ţinîndu-şi măciuca pe lîngă corp.

– Te pocnesc, spuse proxenetul thailandez.

Abia rosti aceste cuvinte că Sy sări în barcă în spatele lui. Thailandezul se întoarse şi încercă să-l lovească cu dosul palmei, dar Sy fu mai departe şi nu-l ajunse. Înainte de a încerca din nou, Sy îi trase două lovituri puternice cu piciorul, una în piept şi alta în falcă. Thailandezul căzu peste Hatcher, dar îl lovi cu măciuca în burtă. Deşi lovitura îl atinse într-o parte pe Hatcher, totuşi îl

luă pe nepre gătite. Thailandezul se redresă şi îl atacă pe Sy. Acesta îi trase trei lovituri puternice. Corpul thailandezului se bălăbăni, dar loviturile nu-l opriră. Îşi reveni. Îl apucă pe Sy şi îl strînse puternic în braţe ridicîndu-l de pe punte. Înainte însă de a apuca să-l arunce peste bord, Hatcher interveni. Îşi înfipse degetele de fier în umărul thailandezului. Îl strînse tare, îi găsi nervul pe care îl căuta şi apăsă cu putere.

Thailandezul rămase temporar paralizat. Braţele îi căzură în jos, măciuca pe punte. Sy se eliberă din strînsoare. Se dădu un pas înapoi şi îl lovi în faţă cu o combinaţie dublă: *poc, poc, poc, poc.*

Thailandezul se clătină pe spate, îşi duse mîna la nas care sîngera, şi căzu pe cabină. Aceasta se prăbuşi, iar el se rostogoli pe puntea acoperită cu bucăţi de bambus şi rămase năucit o clipă. Hatcher se aplecă peste el, luă măciuca şi o azvîrli în fluviu.

Thailandezul îşi şterse sîngele de pe faţă.

– Eu sînt boxer, spuse Sy, făcîndu-i semn lui Hatcher să-l urmeze afară de pe *hang yao.*

Hatcher se uită în jos la thailandezul lovit şi zîmbi.

– *Sawat-dii,* spuse pe un ton batjocoritor.

Se întoarseră pe malul canalului, Sy ţanţoş înaintea lui, ocolind vînzătorii şi prostituatele. Cînd ajunseră la maşină, Sy îi deschise portiera lui Hatcher.

– Te-ai descurcat foarte bine, *pheuan,* zise Hatcher şi intră în limuzină. Căută printre hîrtiile din portofel şi găsi paşaportul. După datele care erau înscrise în el, Wol Pot avea cincizeci şi şase de ani, cîntărea şaizeci şi nouă de kilograme şi locuia pe Raiwong Road în Cartierul Chinezesc. Dar Hatcher găsise ceva mai bun decît o descriere.

Se uita la fotografia de pe paşaport a lui Wol Pot, vietnamezul al cărui nume adevărat era Taisung, comandantul lagărului de prizonieri, Huie-kui.

TIGRUL SOLITAR

Era cunoscut sub numele de Old Scar. Şedea în iarba înaltă la marginea heleşteului privind cum cerbul chital se împerechea în noroi, nu prea departe de el. Pîndea turma cîte trei ore stînd, cîteodată, nemişcat treizeci sau patruzeci de minute, uitîndu-se

cum căprioarele se duceau în jos prin albia rîului, apoi treceau prin viroagă şi ieşeau în cîmpie, îndreptîndu-se spre apă prin păduricea de bambus înaltă de nouă metri.

Pe timpuri, Old Scar fusese o splendoare de tigru, cîntărind peste două sute cincizeci de kilograme, mai rapid decît orice mascul pe o rază de o sută cincizeci de kilometri, crud şi atît de puternic, încît o dată doborîse un bivol de trei sute cincizeci de kilograme şi îl tîrîse cu fălcile aproape jumătate de kilometru pînă la familia lui, apoi îi ascunsese hoitul într-un copac la aproape şase metri înălţime. Fusese un adevărat tigru.

Acum era bătrîn şi neputincios din cauza reumatismului, iar vechile răni îl chinuiau cînd se tîra. Avea dinţii galbeni şi un colţ i se rupsese. O cicatrice mare îi străbătea faţa de sub ochi în jos spre gură pînă la falcă, urmă lăsată de un mascul mai tînăr şi mai bătăios, care ar fi putut să omoare pe orice alt tigru bătrîn şi bolnav ca el. Totuşi, Old Scar fusese mai tare decît tînărul mascul şi dovedise destulă înţelepciune, smulgîndu-se din luptă şi scăpînd doar cu o singură rană.

Old Scar se tîrî încet pe labele lui enorme spre o căprioară, fără să foşnească o frunză în urma lui. În toţi cei douăzeci şi doi de ani, vînase întotdeauna la fel, pe furiş, cu răbdarea şi iuţeala pe care o învăţase observînd-o pe mama sa. Acum se mişca din instinct, pentru că nu mai izbutea să folosească şiretlicurile de altădată.

Cerbul ridică brusc capul şi adulmecă aerul. Nu era vînt, aşa că nu simţi mirosul tigrului, dar era prudent. Turma se împrăştiase şi toate animalele erau în apă, pînă la genunchi. Ele ştiau că nu trebuie să intre prea adînc, deoarece în apă erau crocodili care le puteau ataca; masculul care era şeful lor le ocrotea.

Old Scar era prea ţeapăn ca să poată sări. Picioarele lui, altădată puternice, erau strînse sub burtă, gata să sară, urechile stăteau ciulite, coada ridicată. Dar pierduse obişnuinţa şi o frunză trosni sub picioarele lui; cerbul o zbughi ca o nălucă şi turma se împrăştie imediat. Old Scar se repezi după cerb, dar acesta fugi încoace şi-ncolo, apoi se întoarse spre apă. Old Scar se ţinu după el cît pe ce să-l ajungă, dar cerbul îl lovi cu picioarele dinapoi. O copită îl pocni în ochiul drept şi pupila plesni ca o bilă care se sfărîmă. Tigrul scoase un muget de durere, lovi cu laba puternică, dar rată lovitura.

Cerbul şi turma erau departe.

Old Scar se prăbuşi în apă urlînd de durerea pe care o simţea în picioare, în umeri şi în ochiul pe care îl pierduse. Se odihni, respirînd anevoie în apa caldă timp de o oră, apoi se tîrî cu greutate pe malul noroios şi se lăsă pe pămîntul moale şi umed ca să-şi înzdrăvenească corpul care îl durea. Situaţia devenea disperată. Era a douăzecea încercare în două zile şi tot atîtea nereuşite. Cu o zi înainte, un lemur neatent îi ieşise în cale la mică distanţă, dar, văzîndu-l, alergase mai repede decît el şi se căţărase într-un copac. Fusese o vreme cînd Old Scar ar fi putut ajunge în vîrful copacului din trei sărituri. Dar acum renunţase, obosit şi înfrînt, îndepărtîndu-se pe furiş de insultele stridente ale maimuţei. Old Scar era foarte flămînd.

Turma nu se întorsese, şi el se hotărî să pornească spre altă baltă. Se întorcea pe domeniul unui alt mascul tînăr, dar nu avea de ales, era prea obosit ca să meargă mai departe. Cum mergea atent prin desiş, simţi în nări un miros pătrunzător. Era un miros care-i trezi vechile poftе. Mirosul unei tigroaice în călduri. Îi auzi apoi mîrîitul, o ciudată şi stăruitoare chemare. Auzi şi răspunsul masculului din apropiere. Old Scar se ghemui la pămînt şi se tîrî înainte, privind atent prin iarba înaltă. Văzu femela apropiindu-se de mascul, vîrîndu-şi botul în el ca să-i stîrnească poftele, apoi se întinse jos şi el o încălecă.

Old Scar se uită atent, amintindu-şi zilele tinereţii sale, cînd femelele îl doreau şi cochetau cu el.

Plecă mai departe, simţind un alt miros. De căprioară. Simţi mirosul proaspăt de sînge şi îşi dădu seama că femela ademenise masculul de la ospăţ. Se tîrî înainte după mirosul căprioarei moarte de curînd pînă o găsi ascunsă adînc într-o pădurice deasă de bambus, unde nici vulturii nu o puteau vedea.

Old Scar se lăsă pe burta-i goală şi, cu toate că era foarte flămînd, desprinse cu încetineală bucăţile din animalul mort, aşa cum făceau toţi tigrii. Începu cu partea din spate, lingînd sîngele, spintecînd-o apoi cu colţii lui tociţi, scoţîndu-i maţele cu incisivii şi curăţindu-i oasele cu limba ca de şmirghel.

Old Scar putea înfuleca o cantitate mare de hrană într-o zi. Nu mîncase de trei zile şi, în mod deliberat, se abţinea să toarcă pentru a nu-l atrage pe mascul. Auzea scîncetul de desfătare al celor doi şi era sigur că din partea lor nu era nici o primejdie. Dar apoi îl auzi pe celălalt mascul rostogolindu-se şi gîfîind. Flămînd încă, bătrînul uriaş se furişă prin iarba înaltă. Ştia că nu

putea supraviețui unei noi lupte cu un tigru tînăr. Se întuneca, așa că găsi un copac cu scorbură și dormi în el peste noapte.

Hoinărea de două zile fără nici o țintă, căutînd fără succes ceva de mîncare, și foamea i se transforma în mînie. Apoi, se pomeni într-un loc care i se părea oarecum familiar. Începu să recunoască anumite semne și își aminti întîmplări din tinerețe. Aici se născuse, aici îl învățase mama lui toate trucurile înainte de a-l trimite să-și găsească propriul teritoriu.

Înconjură bucata de pămînt, căutînd urme de alți tigri, dar nu găsi nimic. Observă însă că era puțină iarbă și că de o parte a lacului erau clădite case. Acolo unde pe vremuri fusese un golf mărginit de bambus, acum creșteau legume. Pădurea era la o depărtare de o sută de metri de lac și doar trestiile îl puteau adăposti.

Cei doi dușmani ai tigrului, progresul și omul îi furaseră cea mai mare parte din domeniu, dar Old Scar era prea obosit ca să meargă mai departe. Pe partea îndepărtată a lacului vedea oameni mergînd. Se tîrî pe burtă, intră în lac și se ghemui liniștit să se răcorească, spălîndu-și rănile și bînd apă rece.

Era în amurg cînd zări copilul: o fetiță nu mai mare de trei ani, un țînc gol care de-abia putea să umble și care scăpase de sub supravegherea mamei. Se plimba de-a lungul apei jucîndu-se în ea și împroșcînd-o în jurul ei.

Old Scar o privi cu singurul ochi pe care-l mai avea. Arăta ca o maimuță, poate cu mai multă carne, dar nu părea la fel de rapidă și nu avea coadă. Se propti pe picioare să fie gata. Își ridică urechile și își dezgoli dinții.

Fetița merse direct spre el și cînd fu la o distanță de aproape un metru îl văzu cufundat în apă pînă la umeri cu ochii lacomi, cu colții stricați strălucind. Înainte de a putea scoate un strigăt, tigrul sări. Un salt uriaș și Old Scar o strînse între fălci. Așa cum ar fi procedat cu orice animal, îi dădu capul pe spate ca pe al unei căprioare și o mușcă puternic de gît, sufocînd-o. Apoi se întoarse și se strecură în siguranța junglei cu prada sa. O așeză jos și începu să-i lingă sîngele.

Mîncase carne mai bună. Din ochi îi curgea puroi, era nervos și tulburat, dar prada fusese ușoară și carnea, hrănitoare. Ziua următoare se strecură iar în josul lacului. De data aceasta, se apropie mai mult de case, destul de aproape ca să vadă alt copil jucîndu-se în praf la marginea satului.

În săptămîna ce urmă, Old Scar mai omorî doi copii, un călugăr bătrîn invalid şi o femeie matură care spăla rufele în lac.

Atunci fu chemat Max Early. Începu vînătoarea şi tot atunci Hatcher începu, în sfîrşit, să dezlege enigma lui Murphy Cody.

CÎINII

La început, portofelul lui Wol Pot nu păru să-i ofere ceva în plus în afară de paşaport. Mai era în el un carnet de conducere cu adresa pe Rajwang Road în Cartierul Chinezesc, două bilete de pariuri la cursele de cai, desigur necîştigătoare, şi un bilet de intrare la un meci de box care avusese loc. După documentele lui Wol Pot el era „comerciant".

Nu mai era nimic altceva interesant în portofel.

La micul dejun, Hatcher îi arătă lui Sy cele două fotografii, a lui Wol Pot şi a lui Cody cu Pai.

– Îl caut şi pe tipul ăsta, se destăinui Hatcher bătînd uşor cu palma fotografia lui Wol Pot.

Sy le studie cîteva momente.

– Mă gîndesc de ieri la fata asta, spuse el. Este foarte frumoasă. Poate că am văzut-o dar... cred asta aproape despre toate femeile frumoase.

– Îţi aduci aminte unde? întrebă Hatcher.

Sy dădu negativ din cap.

– Este iubitul ei? întrebă el, arătînd cu degetul spre fotografia lui Cody.

– Poate că da, poate că nu. Nu ştiu. Eu îl caut pe el.

– În regulă, spuse Sy. Unde mergem mai întîi?

Hatcher scoase lista cu adresele notate în jurnalul lui Porter. Din păcate, în el erau consemnate numai localuri şi ore, fără nici o adresă sau vreo explicaţie. Mai avea şi adresa de pe paşaportul lui Wol Pot, o stradă în Yarawad. Scoase hîrtia pe care i-o dăduse Mangusta, o coală pătată de apă din jurnalul lui Porter, datată cu ultima zi a vieţii lui, şi o puse pe masă. Asta era tot ce avea pentru început, plus o notiţă să verifice un bar numit Longhorn din cartierul Tombstone, precum şi o altă notă: „Calul Thailandez?". Întinse cu grijă pe masă coala distrusă de apă şi o

examină cu atenţie încă o dată, dar singurul lucru citeţ era începutul: „ ..try, ora 4,15 după..."

– Adresa de pe paşaport este în Cartierul Chinezesc, zise Sy. Rajwang Road. Poate că ar fi bine să începem cu asta, ce părere ai?

– Este o idee foarte bună, zise Hatcher.

Dar nu fu. Adresa era falsă – nu exista nici un număr de casă de-a lungul fluviului pînă la capătul Cartierului Chinezesc. Cel mai apropiat număr îl avea o clădire veche în stare foarte proastă, gata să se dărîme. Pereţii de lemn nu mai aveau nici o culoare, erau scorojiţi de soare şi de ploaie, ferestrele erau acoperite cu scînduri şi păreau că se prăbuşesc în interior, ca şi cînd tavanul şi podelele obosiseră. O vechitură de casă părăsită, înghesuită între alte două relicve părăsite. Hatcher încercă uşile celor trei magazii, dar erau bătute în cuie. Clădiri părăsite. Era clar că nimeni nu locuia în ele. Adresa lui Wol Pot era fictivă.

Ce putea să facă Wol Pot acolo? Era evident că Porter îl urmărise pe Wol Pot şi îşi notase fiecare loc pe unde acesta trecea. Primele două locuri de pe listă erau restaurante din Cartierul Chinezesc, dar asta nu lămurea nimic. Hatcher presupuse că Wol Pot mînca acolo. Patronii ambelor restaurante se uitară cu atenţie la fotografia lui Wol Pot, apoi ridicară din umeri. „Poate", era răspunsul stereotip.

– Unde mergem acum? întrebă Sy.

– Cunoşti un loc care se numeşte Stagecoach Deli?

– Da, spuse Sy. Nu e departe de aici.

– O să încercăm acolo.

Merseră cu maşina pe strada Patpong, gălăgioasă şi de prost gust, cu zgomotoasele ei difuzoare montate în faţa barurilor ordinare şi lumini de neon orbitoare. Ajunseră la localurile American Star şi San Francisco Bar, ce anunţau că dansatoare cu sîni goi executau „numere speciale".

Ajunseră apoi pe o stradă care aparţinea trecutului, fără lumini de neon, fără difuzoare suspendate şi fără negustori ambulanţi. Ar fi putut fi o stradă oarecare din orice oraş vest-american, chiar şi în lumina zilei avea o înfăţişare nefirească. Razele soarelui, ca nişte reflectoare, străbăteau prin ceaţa de după-amiază venită de la fluviul din apropiere. Liniştea era stranie, ca într-un oraş bîntuit de stafii.

– Opreşte aici! spuse Hatcher cînd intrară pe stradă.

Se dădu jos din maşină şi cercetă atent ciudatul drum întortocheat. Un indicator din lemn fusese bătut în cuie peste cel vechi. CLEMENTINE WAY, scria pe el.

– Asta trebuie să fie zona căreia i se spune Tombstone, nu-i aşa? îl întrebă Hatcher pe Sy.

– Ai ghicit. Am văzut-o o dată într-un film la Palace. *The O. K. Gunfight.*

– *Gunfight at the O.K. Corral*, îl corectă Hatcher.

– Da, aşa-i. Cu Burt Reynolds.

– Lancaster.

– *Chai,* zise Sy rîzînd şi arătîndu-şi dinţii stricaţi. Hatcher merse prin ceaţă, trecu de Hitching Post care avea expuse în vitrină ghete elegante western şi pălării înalte de cowboy. Citi meniul afişat în vitrina lui Yosemite Sam şi îşi aduse aminte de acasă: carne înăbuşită Brunswick, chilli, costiţă şi friptură de porc la grătar. Stagecoach Deli era la cîteva case mai departe, în josul străzii. Avea uşi batante şi o imitaţie de vitrină Tiffany, ce te făcea să te simţi ca în partea de est a New York-ului. Puţin mai departe, era Langtry Music Hall. Fotografiile din cele două panouri ale vitrinei erau ale unor dansatoare thailandeze şi chineze goale, în acelaşi ton western cu întreaga stradă. Erau, de asemenea, expuse postere vechi ale comicilor din veselii ani nouăzeci: Lillian Russell, Houdini, Lillie Langtry şi Eddie Foy. Spectacolul începea la ora şase după-amiază.

Coborî pe o parte a străzii, traversă şi se întoarse pe cealaltă, observînd alte ciudăţenii. O cofetărie numită Pike's Peak, o cîrciumă, Roundup, unde se mîncau ouă cu şuncă, iar în vitrină se zărea reclama gogoşilor americane. Un cinematograf, Palace, unde, după afişul de afară, rulau două filme americane de succes.

Şi, în sfîrşit, barul Longhorn, cu acoperişul plat, dominat de cupola unei mănăstiri aflată în spate. Firma localului era în formă de spirală, mare, fixată deasupra intrării, dintr-o parte în cealaltă. La intrare, se găsea o statuie veche de lemn ce reprezenta un indian, iar de fiecare parte a uşii erau bănci de lemn. Deasupra trotuarului era un balcon sprijinit pe patru piloni nefinisaţi.

Cineva îşi bătuse mult capul să facă autentică această zonă mică şi izolată.

Un bărbat negru, voinic şedea pe o bancă în faţa barului cu vitrina înclinată, bînd o halbă de bere japoneză. Şedea sprijinit

cu spatele de vitrină, cu ochii închişi, prăjindu-se la soarele după-amiezii. Din cînd în cînd sorbea cîte o înghiţitură de bere.

Hatcher traversă înapoi la Stagecoach Deli şi cercetă strada scurtă. Se auzeau muzică şi frînturi de conversaţie în dosul uşilor închise din Tombstone, dar nu era vacarmul şi difuzoarele asurzitoare din Patpong, care era ceva mai departe.

Însemnările din notele lui Porter spuneau: „Stagecoach Deli, taxi, 10 dim., o oră"; ziua următoare, „Stagecoach Deli, prînz, 45 minute", şi o zi după aceea, „Palace Theater, ora 14,30, 35 minute".

Asta însemna că Wol Pot venise în locurile acelea cu taxiul sau că el le supraveghease *din* taxi? Ar fi putut să ia masa la Stagecoach Deli în patruzeci şi cinci de minute, dar la Cinematograful Palace nu stătuse decît treizeci şi cinci de minute, destul de puţin pentru un film întreg.

Cele două localuri formau un triunghi cu barul Longhorn în vîrf. Scoase din nou hîrtia distrusă de apă pe care i-o dăduse Mangusta şi examină atent începutul vizibil.

„...try, ora 16,15 după..." era tot ceea ce putea descifra.

Aceste cuvinte se puteau referi la Langtry Music Hall: „Langtry, ora 16,15". Se potrivea. Era oare posibil ca Wol Pot să fi spionat barul Longhorn patru zile la rînd, în fiecare zi puţin mai tîrziu decît în ziua anterioară? Îşi aminti ceea ce fostul soldat din susul rîului îi spusese lui Daphne. „Du-te la barul Longhorn în Tombstone, acolo îşi pierd vremea o mulţime de americani care locuiesc în Bangkok."

Îi trecu prin minte un scenariu caraghios. Poate că Wol Pot îi pierduse urma lui Cody. Wol Pot îl căuta pe Cody, iar Porter îl urmărea pe Wol Pot.

– Mă duc să arunc o privire la Longhorn, îi spuse Hatcher lui Sy.

Înainte ca Hatcher să traverseze strada, un alt bărbat venea pe trotuar spre bar. Purta pantaloni scurţi de vînătoare de culoare cafenie, o tunică roşie decolorată şi pantofi de tenis roşii cu alb şi albastru. O legătură roşie îi ţinea părul blond nepieptănat, să nu-i intre în ochi.

Ţinea un cîine legat de o lesă lungă, de piele. Cîinele era mare, urît, cu aspect de animal timpit, un fel de corcitură între un cîine danez, un prepelicar şi un cîine de vînătoare. Avea ochi galbeni, adormiţi, din botul lung îi curgeau bale, şi îşi ţinea

coada lungă şi subţire în jos. Blana era lucioasă, maro închis, dar avea o pată albă pe umăr, de parcă cineva ar fi turnat nişte vopsea peste el. Pata albă nu avea nici o simetrie; îi acoperea jumătate din faţă, apoi se micşora uşor pe piept unde se împestriţa cu culori maronii. Cîinele nu mergea, ţopăia şi părea că nu este în stare nici măcar să zgîrie pe cineva.

Negrul deschise un ochi, văzu cîinele şi începu să rîdă pe înfundate. În cele din urmă, izbucni în hohote, împroşcînd un şuvoi de bere.

– Dumnezeule, zise, neputîndu-şi stăpîni rîsul, priveşte la cîinele ăsta, urît, puturos, tîmpit, cu coada asta caraghioasă.

– Scuză-mă, vorbeşti despre cîinele meu Otis? întrebă furios bărbatul cu pantofi de tenis roşii cu alb şi albastru.

– Vorbesc despre acest cîine mare, puturos, urît, tîmpit şi cu coada caraghioasă. S-ar putea să-l cheme Otis?

– Ce vrei să spui cu „s-ar putea"? Numele lui *este* Otis.

– Atunci despre el vorbesc.

– Mă superi, frăţioare. Ţi-am spus, acesta este cîinele *meu*.

– Dacă nu spui, de unde vrei să ştiu.

– Sînt mîndru de acest cîine, omule.

– Atunci eşti mai tîmpit decît el.

– Poate că ţi-ar plăcea să-ţi molfăi masa de seară. Poate că ţi-ar face plăcere să-ţi strîngi dinţii de pe jos şi să-i duci acasă în batistă.

– Da, şi, poate, ţie ţi-ar plăcea să-ţi trag limba din gură şi să ţi-o leg de daravelă.

– Doamne Atotputernic, trebuie că ai avut o zi norocoasă azi. Cred că gîndeşti că este cea mai norocoasă zi din toată *viaţa* ta păduchioasă şi ticăloasă.

– N-am nevoie de noroc ca să te zdrobesc în mijlocul străzii şi să fac din tine doar o pată urîtă.

– Sper că te-ai împăcat cu Dumnezeu. Sper că ai pupat mutra aia grasă şi împuţită de tîrfă bătrînă a maică-ti, pentru că n-are să mai rămînă din tine decît un cîmat terciuit.

– Rahat, nu ştiu cum de ai trăit pînă acum de nu ţi-a băgat nimeni un camion în gura aia mare, scîrboasă şi afurisită.

– O să te ţin numai în şuturi la întoarcere pînă la tribunalul King Tut. O să-ţi trag şuturi pînă la sfîrşitul secolului.

– Păi, atunci, de ce nu începi imediat, gură spartă.

– Ia-ţi adio de la viaţă, incestuos nenorocit.

– Asta o să se întîmple atunci cînd ai să vii şi tu cu mine, rahat împuţit.

– De ce nu termini cu trăncăneala şi nu începi lupta?

– Dar tu ce dracu aştepţi, tîmpitule, o gaşcă de nenorociţi sau altceva? Poate nişte *focuri* de artificii. Sau o blestemată de invitaţie de la ticălosul de preşedinte.

– Ascultă, de obicei, se înţeleg bine, îi spuse Sy lui Hatcher. Eu aduc turişti americani mereu aici, sînt prieteni.

– *Prieteni!* răspunse Hatcher surprins.

– Cea mai mare parte a timpului.

Bărbatul alb îşi legă cîinele de un stîlp din faţa barului şi luă o poziţie clasică de box, ţinîndu-şi un pumn în faţă, lovindu-şi nasul cu degetul mare şi aruncîndu-şi înainte mîna cealaltă cu hotărîre.

– Fii serios, Potter, zise negrul, zîmbind. O să te cotonogesc în stradă, că n-o să ţi se vadă decît vîrful capului ăluia nenorocit.

– Haide, dă-i drumul, Corkscrew, dă-i drumul, zise bărbatul numit Potter, jucînd din picioare.

Un bărbat solid, cu umerii laţi, ca ai unui bivol, ieşi din bar şi-şi puse mîinile în talie. Avea părul alb, o mustaţă pe oală, purta cizme de cowboy, blugi şi avea un toc de pistol cu un Python 357 îndesat în el.

Hatcher urmări toată scena cu gura căscată. Parcă este o întoarcere în timp, gîndi el.

Bărbatul cu părul alb se băgă între Potter şi Corkscrew şi puse uşor mîna pe umerii lor.

– Ce naiba se întîmplă cu voi? întrebă el.

– Îşi bate joc de cîinele meu, rosti energic Potter.

Bărbatul cu părul alb se uită la cîine şi îşi înăbuşi rîsul.

– Ştii cum îl cheamă pe cîine? întrebă bărbatul negru, străduindu-se să nu izbucnească din nou în rîs. Otis. Otis, pentru numele lui Dumnezeu. E de-ajuns doar să-i auzi numele şi-ţi vine să-ţi iei lumea în cap.

Potter se luptă să ajungă la el, dar bărbatul spătos îl împinse uşor înapoi.

– Ia-o uşurel, Benny, zise bărbatul cu părul alb. Haide să mergem înăuntru, vă fac cinste cu o băuturică. Poţi să-l laşi pe Otis afară, legat de stîlp.

Benny păru şocat.

– O să-l fure cineva, zise el cu vocea înspăimîntată.

Corkscrew izbucni în hohote de rîs, dar bărbatul cu păr alb, îl luă cu binişorul.

– Nu cred, rosti el liniştit. Nu cred că cineva îţi va fura cîinele.

– Numai dacă nu le-o fi foarte, foarte foame, interveni Corkscrew rîzînd tare, aproape cu lacrimi.

– Du-te dracului, Corkscrew. Am suportat destul! răcni Benny.

– Potoleşte-te, haide să intrăm, zise Corkscrew. Fac *eu* cinste.

Bărbatul cu părul alb îi împinse pe amîndoi în local. Otis se uită după ei cum pleacă, se trînti pe trotuar, adormi adînc şi începu să sforăie.s

– Cine este tipul acela solid cu... zise Hatcher, arătînd cu degetele spre colţurile gurii.

– Domnul Mustaţă? Ăla este Earp, răspunse Sy.

– Earp?

Sy încuviinţă din cap imediat, sigur pe el.

– Nu cumva *Wyatt* Earp? întrebă Hatcher, aproape sarcastic.

Sy arătă surprins.

– Îl cunoşti?

– Nu, dar am ghicit, oftă Hatcher.

– Asta-i grozav, răspunse Sy, vădit impresionat.

– Cred că o să dau o raită pe acolo, zise Hatcher traversînd strada şi îndreptîndu-se spre Longhorn.

– Eu te aştept aici, zise Sy şi începu să exerseze cîteva mişcări, pe trotuar.

– Fă ce vrei, răspunse Hatcher.

Cînd intră înăuntru, impresia de întoarcere în timp era perfectă. Aşteptă cîteva secunde ca să-şi obişnuiască ochii cu întunericul dinăuntru, apoi îşi fixă în minte toate amănuntele localului, ca să nu le uite. Totul în interior părea autentic: o cameră mare, cu feţe de masă verzi şi rumeguş pe podea; de tavan atîmau ventilatoare mişcînd aerul care mirosea a băutură şi hamburgheri; aşezat de-a latul camerei se afla un bar antic, cu siguranţă adus din America. În spatele lui, o oglindă aplicată făcea ca salonul să pară mai mare; pe oglindă era gravat cu litere mari „Tom Skoohanie" şi sub nume „The Galway Roost, 1877"; un cap de bizon cu un singur ochi şi un petec negru pe celălalt; pe un perete erau expuse fotografii decolorate ale unor indivizi renumiţi, căutaţi de poliţie, oameni ai legii şi ale unor indieni; un tonomat

de modă veche Wurlitzer, aşezat într-un colţ, cînta o veche melodie a lui Tony Bennett „Younger Than Springtime"; în alt colţ, se afla o masă birou acoperită cu note, carnete şi amintiri din unităţile Armatei şi ale Marinei; într-o parte a camerei erau cîteva trepte ce duceau într-o cameră mai mică, despărţită cu o perdea de mărgele din sticlă.

Bărbatul care se numea Wyatt Earp şedea la un capăt al barului şi discuta cu Corkscrew şi Benny, care păreau că uitaseră de cearta lor.

Barmanul era un bărbat negru, înalt şi elegant, cu un tricou negru sport, o vestă de velur pe deasupra, blugi şi cizme de cowboy. Pe cap avea o pălărie de cowboy atît de mare, că puteai să faci baie în ea, cu o pană de papagal roşie cu galben şi verde înfiptă în panglică. În camera principală se mai găsea un bărbat cu părul blond, lung, care şedea aplecat peste bar.

Nimeni nu se uită la Hatcher cînd intră înăuntru, dar el simţi că-l trec răcorile, ca şi cum un vînt rece i-ar fi suflat în spate, şi i se făcu pielea de găină. Se simţi stînjenit, de parcă ar fi intrat într-un club exclusiv. De ce venea Wol Pot zi de zi la Tombstone doar pentru perioade de timp scurte? Avea intenţia să supravegheze barul Longhorn? Îl urmărea pe Cody? Pe Calul Thailandez?

Era oare răspunsul la enigma lui Murph Cody în această cameră?

TOMBSTONE

Hatcher ştia că trebuia să fie prudent. Dacă Murph Cody trăia şi locuia la Bangkok, era clar că nu voia să fie recunoscut, aşa că era lesne de presupus, că oricine îl cunoştea îi proteja identitatea. Ştia oare cineva de aici despre lagărul fantomă de prizonieri Huie-kui? Ori despre Wol Pot, Cody sau Calul Thailandez? Ştia că trebuie să fie precaut... cu cine vorbea şi despre ce.

– Care-i otrava ta? întrebă barmanul, cu o voce plăcută, de parcă ar fi fost cîntăreţ de operă.

– *Singha,* răspunse Hatcher.

– Halbă, sticlă sau cutie?

– Halbă. Barmanul umplu o halbă rece cu bere thailandeză, ţinîndu-şi tot timpul ochii aţintiţi asupra lui Hatcher.

– Primul rînd este din partea casei, spuse el, punînd-o pe tejghea.

Hatcher întinse mîna şi simţi răceala sticlei în palmă.

– *Khawp khun*, zise.

– Cu plăcere.

Figura bărbatului negru era prietenoasă, dar ochii scăpărători erau bănuitori.

– Nu arăţi ca un turist obişnuit care vine pe aici, spuse el ca din întîmplare, ştergînd de zor cu o cîrpă barul lustruit. Ai mai degrabă înfăţişarea unuia care a stat ceva pe aici.

– Am făcut parte din Serviciul de Informaţii Militar din Cam Ranh, răspunse Hatcher.

– Forţele Speciale, spuse barmanul. Niciodată n-am ştiut unde naiba erau. De unde eşti?

Bărbatul care era aplecat peste bar se îndreptă, se propti în mîini uitîndu-se la Hatcher cu ochii cenuşii pierduţi; ochi injectaţi şi adormiţi. Proaspăt bărbierit, cu părul blond ondulat, strîns la spate în coadă de cal, purta o jachetă safari kaki, descheiată, cu pete de transpiraţie la subsuori, un şort de tenis, alb, demodat, fără cămaşă. Hatcher nu putea să-i aprecieze vîrsta, care putea fi între treizeci şi cinci şi cincizeci de ani. Bărbatul tăcea. Îl privi pe Hatcher cîtva timp, apoi se întoarse la paharul pe jumătate gol şi se uită în el.

– Îmi place să circul, nu stau niciodată mult timp în acelaşi loc, răspunse Hatcher în şoaptă.

– Ce te-a adus la Bangkok?

– Sînt în vacanţă. Şoferul mi-a spus că acesta e un local care merită să fie vizitat. Cine ştie, poate dau şi de vreun prieten vechi.

– Cine ştie? răspunse barmanul, cu indiferenţă.

Hatcher bătu uşor tejgheaua cu palma, încercînd să menţină conversaţia, şi zise:

– Cred că barul ăsta nu-i de prin împrejurimile Thailandei.

– Cunoşti barurile noastre, zise barmanul mîngîindu-i cu dragoste suprafaţa uzată. Barul ăsta, oglinda şi John Ford de acolo de sus, spuse el, arătînd cu degetul peste umăr capul bizonului cu un sigur ochi, au venit aici de la unul dintre cele mai elegante baruri din Statele Unite.

– Asta aşa este, zise Hatcher.

– Bătrînul Skoohanie era un cowboy din Texas... şi un irlandez norocos. Într-o noapte a intrat într-un bar din Abilene – cînd Abilene nu era mai mult decît o idee trecătoare – şi a jucat patruzeci de dolari contra şase mii. A cîştigat barul, mesele, a spart banca, totul. Aşa a pus pe picioare Galway Roost.

Se opri o vreme ca să bea jumătate de pahar de bere.

– Da, dar asta nu explică cum a ajuns barul aici, zise Hatcher.

– În expediţia din Nam, am fost camarad cu Edgar Skoohanie, care se tot fălea cu barul lui, continuă barmanul. I-am spus că, dacă vreodată ar vrea să-l vîndă, să mă înştiinţeze. Într-o zi primesc un telefon, iar vocea de la capătul firului îmi spune: „Aici este Edgar Skoohanie, îţi mai aduci aminte de mine?" Şi eu zic sigur că da, iar el îmi spune că treburile nu merg prea bine la vechiul Roost şi că vrea să deschidă o discotecă. O nenorocită de *discotecă,* pentru numele lui Dumnezeu. Ne-am tocmit noi cît ne-am tocmit şi am obţinut barul şi oglinda. Edgar mi l-a cedat pe John Ford şi toate celelalte lucruri, şi iată-mă în afaceri. Douăsprezece mii de bancnote roşii pentru tot şi încă patru mii ca să mi le transporte aici.

Barmanul nu calcula niciodată în bani americani, el vorbea despre bahţi, un baht fiind echivalent cu cinci cenţi americani; bancnotele purpurii reprezentau cinci sute de bahţi, cele maro, zece bahţi, cele verzi, douăzeci, iar cele roşii, o sută. Făcu din nou o pauză, de data asta ca să-i pună lui Hatcher o altă bere, apoi zise:

– Ce aveam altceva mai bun de făcut decît să deschid barul Longhorn?

– Pariez că o poveste interesantă se potriveşte cu gaura de glonţ din oglinda aceea, spuse Hatcher.

– Nu atît de interesantă ca aceea care se potriveşte cu vocea ta, răspunse barmanul.

– Am vorbit cînd ar fi trebuit să ascult, mormăi Hatcher.

Barmanul izbucni în hohote de rîs. Doi dinţi de aur îi luciră în gură. În centrul unuia din ei străluci un diamant de preţ.

– Îmi place un om care poate glumi de greşelile proprii, spuse el, întinzîndu-i o mînă puternică în stare să turtească o minge de baschet. Numele meu este Sweets Wilkie, şi localul ăsta este al meu.

– Hatch, răspunse Hatcher.

În timp ce Wilkie şi Hatcher vorbeau, pe uşa din dos intrară două fete thailandeze. Erau două tinere frumoase, cu părul lung care le ajungea aproape pînă la talie, îmbrăcate cu fuste scurte, cizme de cowboy, din piele de şarpe şi veste din imitaţie de piele de ponei, desfăcute, prin care se ghiceau bobocii sînilor. Nici una dintre ele nu părea să aibă mai mult de cincisprezece ani. Ele îl îmboldiră pe Sweets Wilkie din ambele părţi, îl înconjurară cu braţele şi îl sărutară pe amîndoi obrajii.

– Ea este Jasmine, noi îi spunem Jazz, iar ea Orchid, spuse Wilkie, bucuros de purtarea fetelor. Sîntem căsătoriţi cam de un an.

– Tu şi Orchid? întrebă Hatcher.

Wilkie păru mirat şi zise:

– Pe dracu, cu amîndouă.

– Cu amîndouă!

– Am fost căsătorit şi am divorţat de şase ori de cînd sînt aici, şi încă pun deoparte cîte un baht pentru pensia alimentară. Cred că de data asta am terminat... poate o să fiu mai norocos.

Strălucirea zîmbetului lui lumină încăperea. Le lovi uşor pe fete peste fund şi ele se apropiară de bar.

– Bun venit în Tombstone, mormăi, pe neaşteptate, bărbatul blond dînd din cap, de parcă era gata să adoarmă şi continuînd să se uite la conţinutul paharului său.

– Fă cunoştinţă cu Johnny Prophett, poetul laureat oficial din Tombstone, zise Wilkie.

– Sînt încîntat, spuse Hatcher.

Prophett se uită la Hatcher, zîmbi uşor şi-i întinse şovăielnic o mînă rece şi fără vlagă.

– Cîţi americani locuiesc în Bangkok? întrebă Hatcher.

Prophett se ridică nesigur, ţopăind doi, trei paşi pe piciorul drept. Ochii începură să-i lăcrimeze, ridică din umeri şi îşi scărpină braţele. Privindu-l în picioare, Hatcher îşi dădu seama că era foarte slab, aproape emaciat. Prophett îşi ţinea mîinile desfăcute de corp, ca un evanghelist care ţine o predică.

– Patru, poate, cinci sute, spuse el. De toate tipurile şi mărimile. Ingineri, negustori, jucători de tenis fără valoare, gangsteri, cartofori, cinici, criminali, deportaţi, anar hişti.

Bine, gîndi Hatcher, *asta măreşte şansele de a-l găsi pe Cody, de la cinci milioane la unu, la patru sute la unu.*

Wilkie zise nepăsător:

– O mînă de yankey veniţi pentru afaceri.

– Fir-ar a naibii să fie, omule, vorbi Prophett aiurea. Probabil, ai murit în partea cealaltă a fluviului. Afurisitul de barcagiu n-a ştiut ce s-a întîmplat. Chiar pentru un poet e greu să-şi dea seama de asta.

– Ai dreptate, fu Wilkie de acord şi Hatcher aprobă din cap, cu toate că nici unul din ei nu ştia despre ce vorbea Prophett. Johnny scrie o carte, îi explică el, făcîndu-i cu ochiul lui Hatcher.

– Bombay şi tonic, îi ceru Hatcher lui Wilkie.

Wilkie luă două pahare, puse cîteva cuburi de gheaţă şi le umplu cu sifon.

În timp ce Prophett bătea cîmpii, de după perdeaua de mărgele apăru un bărbat care mergea scuturînd mîinile de parcă avea cîrcei. Era o apariţie ciudată, o matahală de bărbat mergînd ţanţoş şi legănîndu-şi umerii cînd într-o parte cînd în alta. Purta blugi şi un tricou sport alb, fără mîneci, ce avea desenat pe piept o tigvă cu un trandafir între dinţi, iar pe spate avea o inscripţie *Grateful Dead*. Braţele erau groase şi muşchiuloase, dar mîinile, deşi erau mari, aveau degete subţiri, aproape fine. Părul negru, des şi ondulat îi cădea pe umeri şi îi acoperea fruntea. Ceea ce era mai ciudat la el era o linie subţire roşie, care mergea în jos de la frunte, trecea pe la baza nasului şi cobora pînă la bărbie. Faţa îi era vopsită negru de o parte a liniei şi alb de cealaltă parte.

– Acesta este Wonderboy, rapsodul nostru, zise Prophett.

Wonderboy se apropie de bar şi întinse mîna spre Sweets Wilkie.

– Norocul meu este în concediu, spuse el. Cutia, maestre.

Wilkie îi întinse o chitară cu patru coarde, lustruită, dar veche, un instrument la care se vedea că ţine foarte mult. Bărbatul cu înfăţişare ciudată se duse la tonomat, scoase fişa din priză cu cizma şi se aşeză jos lîngă el.

Închise ochii, se sprijini de perete şi începu să cînte: „Hei, Jude, n-o lăsa să plece..."

Avea o voce frumoasă, limpede, adîncă, uşor influenţată de whisky. Îi dădea cîntecului o notă jalnică, încît îţi venea să-i dai una lui Jude şi să-i bagi minţile în cap.

Prophett se apropie de Hatcher şi îi şopti:

– Era la un metru şi ceva de un aruncător de flăcări cînd l-a atins o bombă. Nimeni nu vrea să vadă ce se ascunde sub machiajul lui.

Cînd se înseră, barul începu să se umple. Wilkie îl rugă pe Benny Potter să-l ajute. Prophett, cu ochii înlăcrimaţi şi încovoiat, începu, fără să-şi dea seama, să-şi scarpine braţele. Un bărbat intră în bar cu un mers săltat, caraghios, de parcă tocmai ar fi căzut de la etaj şi ar fi aterizat într-un picior. Avea trupul şi mîinile unui halterofil, dar picioarele îi erau slabe ca nişte fuse. Se duse ţopăind la Earp şi îi spuse ceva la ureche. Earp se ridică, trecu prin spatele barului şi ieşi printr-o uşă în dosul clădirii. Bărbatul cu mersul caraghios urcă scările, dădu la o parte perdeaua de mărgele şi intră în micul alcov.

– Acesta-i Gallagher, zise Prophett. Gerald Gallagher din Hobart, Indiana, proprietarul clubului Langtry de vizavi. Numai cu fete goale. Nu femei, fete. Gallagher nu le angajează dacă au peste doisprezece ani. După mintea lui, orice femeie care a trecut de doisprezece ani este la meno pauză. În Statele Unite ar fi ucis cu pietre în piaţa publică.

– De ce merge atît de caraghios? întrebă Hatcher.

– Jeep-ul lui s-a lovit de o mină. A sărit în sus o dată cu podeaua maşinii, zise Prophett. De atunci n-a mai putut să meargă bine.

– Presupun că ai fost şi tu în Nam, îi spuse Hatcher lui Prophett.

Prophett se uită iar în paharul lui.

– Drace, eram cu Gallagher cînd a explodat bomba şi mi-a rămas un picior în jeep-ul ăla.

Îşi întinse piciorul drept şi lovi în el cu articulaţia degetului. Se auzi un zgomot metalic, *ping*, ca şi cum ai fi lovit o ţeavă goală.

Prophett, îşi spuse Hatcher, *numele ăsta parcă îmi este cunoscut.*

Earp se întoarse în bar, dădu draperia la o parte şi intră în camera din spatele ei. Se aşeză alături de Onorabil, care se uita la doi bărbaţi cum jucau biliard.

– Jos este Hatcher şi vorbeşte cu Johnny, zise el.

– Deci, mi-ai urmat sfatul.

– Nu Sy l-a adus aici, a venit singur.

– Așa după cum am prevăzut.

– Nu face pe deșteptul cu mine. Nu sînt atît de sigur că este bine să ne jucăm cu individul ăsta.

– Am știut că, mai devreme sau mai tîrziu, va veni aici, zise Onorabilul, mîndru de intuiția pe care o avusese.

Earp scoase din buzunarul vestei un trabuc lung și îl aprinse, răsucindu-l între degete ca să ardă egal.

– Arată la toată lumea o fotografie a lui Wol Pot și a lui Cody. Lucrează pentru Sloan.

Onorabilul își împreună mîinile și își propti bărbia în ele.

– I-a spus lui Sweets că este aici în vacanță, dar Sy l-a contactat după ce luase micul dejun cu Sloan, continuă Earp. N-a venit aici din întîmplare.

– Nu lăsa nebunia să-ți întunece mintea.

– Eu presupun că urmărește ceva.

– Un raționament înțelept. Poate reușești să descoperi ce anume.

– Cred că a venit aici pentru Calul Thailandez.

– Îl *omorîm?*

– Nu înțelegi că este un om foarte periculos. Îl cunosc după faima pe care o are. Era un asasin recunoscut în Nam. L-au trimis aici cu o listă. După ce l-a lichidat pe ultimul, a primit o altă listă. Nu este un galoș tîmpit din San Francisco.

– Cu atît mai mult trebuie să fim prudenți. Fă ce ți-am sugerat. Apropie-te de el. Împrietenește-te cu el. Află ce învîrtește pe aici. Nu poți să acționezi necugetat și să omori oameni, domnule Earp. Indiferent cum ar fi, nu sîntem în filmul O.K. Corral.

Earp aruncă o privire la bar. Hatcher și Prophett stăteau de vorbă. Bărbatul care vorbea în șoaptă nu părea să fie interesat de ceea ce se petrecea în spatele perdelei de mărgele.

– Îți amintesc că și Porter a fost omorît aici.

– Și ce-i cu asta?

– Înseamnă că, dacă te hotărăști să acționezi repede, să nu o faci în Bangkok. Momește-l undeva pe la țară. Doi morți unul după altul ar atrage atenția americanilor.

– Grozavă idee, spuse Earp hotărît. Am să-l invit la un picnic.

– Trebuie să te descurci. Parcă ai intrat în panică. Tu ai încă avantajul, Wyatt. Noi ştim mai multe despre el decît ştie el despre noi, aşa că trebuie să afli de ce a venit aici.

– Nu cred că poţi afla asta prin tortură.

– Ştii cum se spune: „Vorba dulce mult aduce".

– Individul ăsta se mişcă foarte repede. Este modul lui de acţiune.

– Dacă este în combinaţie cu Sloan şi îl omori, vor trimite pe altcineva.

– Nu, dacă treaba este făcută cum trebuie.

Onorabilul se sprijini de scaun şi zîmbi.

– Păi, tocmai asta îţi sugerez, dragă prietene, spuse el cu o mişcare a mîinii. Orice ai de gînd să faci, fă-o curat. Aşa după cum ai subliniat, ăsta este un joc periculos şi el se pricepe al dracului de bine.

– Se pricepe, nu este cuvîntul potrivit. Este expert.

În timp ce Earp vorbea, un bărbat masiv cu pantaloni de tenis şi tricou alb de sport se sculă de la masa de pocher şi se apropie de domnul impozant îmbrăcat în alb. Îşi trase un scaun şi se aşeză în faţa domnului cu părul alb, care îşi puse alături cartea şi luă o înghiţitură de vin din pahar pe cînd bărbatul cu păr negru se aplecă spre el şi îi vorbi în şoaptă. Bărbatul mai în vîrstă încuviinţă din cap cu înţelegere în timp ce celălalt vorbea, arătînd spre masa de joc din spatele draperiei de mărgele.

Earp se răsuci pe scaunul de bar cu faţa spre camera principală, îşi scoase arma 357 cu ţeavă specială şi o puse neglijent pe colţul barului. Hatcher observă mişcarea cu mult interes.

– Proprietarul cofetăriei, Eddie Riker, vorbeşte cu Onorabilul, divagă Prophett, arătîndu-i-l lui Hatcher pe bătrîn. Onorabilul este bancherul oficial din Tombstone. Nasul începu să-i curgă şi se smîrcîi, apoi începu să se scarpine într-o parte. Îşi face interesele acordînd împrumuturi, cîţiva bani pentru mîncare pînă în ziua lefii, ca băieţii să poată juca o mînă la pocher, în camera de sus.

– Şi tipul cu tunul este omul cu paza?

Prophett rîse.

– Omul cu paza, asta-i nostim. Acela este Wyatt T. Earp, noi îi zicem W.T. El este, chipurile, cel ce stă cu ochii în patru pe

casa de bani, în caz că cineva ar intenţiona să o jefuiască. El spune că asta-i nava lui specială.

– Pare că se descurcă bine.

– Poliţia din Thailanda ne lasă în pace, îi permite bătrînului W.T. să păstreze ordinea.

– Are o armă straşnică, zise Hatcher, arătînd spre Magnum. Ai putea să ajungi pînă în Milwaukee mergînd pe ţeava ei.

Prophett începu să rîdă din nou. În camera de sus, Onorabilul deschise casa de bani şi scoase o hîrtie ce părea o chitanţă de împrumut, scrise în grabă ceva şi i-o înmînă lui Riker, care mîzgăli ceva pe ea, apoi Onorabilul îi numără cinci hîrtii purpurii şi i le puse pe masă. Riker îi mulţumi şi se întoarse la masa de joc.

– Riker are ghinion azi, zise Prophett.

Wilkie plecă agale de la bar.

– Cum vă descurcaţi? întrebă el

– Aş vrea încă o bere, zise Hatcher. Ce zici, aş putea să joc şi eu cîteva mîini?

Wilkie se uită cîteva clipe la el, apoi spuse:

– Ei sînt cam ciudaţi cu cei care joacă. Dar, dacă stai pe aici ceva mai mult timp, încît să te cunoască, te vor invita singuri.

– Este un fel de societate închisă, sugeră Hatcher.

– Cam aşa.

Wilkie se întoarse la bar şi începu să vorbească cu un client.

– Sweets a fost primul care a demarat în Tombstone, zise Prophett şi începu să sporovăie. Sweets şi Wyatt. Sweets era profesor de engleză la Institutul Tuskegee, şi-a luat diploma cu brio la Atlanta University, şi ce i-au făcut? L-au înrolat. Un profesor, un *profesor*, omule, şi l-au trimis în Nam, unde profesorul a devenit sergentul Wilkie care s-a uitat de jur-împrejurul lui la ce se întîmplă şi nu s-a mai întors niciodată acasă. A deschis barul Longhorn, apoi Eddie Riker a deschis Pike's Peak...

Ochii lui Wilkie se îndreptară spre Prophett. Îşi vedea de treburile lui la bar zîmbind, dar Hatcher îşi dădu seama că asculta tot ce îndruga Prophett despre Tombstone şi Longhorn. Deodată se întoarse, merse pînă la capătul barului şi îi spuse ceva lui Corkscrew. Negrul se ridică, fără să arunce nici o privire în direcţia barului, şi se duse în camera de după perdeaua de mărgele.

– ... iar Corkscrew şi Potter au deschis Yosemite Sam's. Wonderboy a deschis Stagecoach, vorbi în continuare Prophett, uitîndu-se în jos la bar. Max, el nu putea să suporte un loc întunecos sau închis, aşa că a plecat în sud să facă pe fermierul. Şi Kilhanney, nenorocitul de Kil... Blestematul ăla de Taisung...

Hatcher, care aproape adormise datorită sporovăielii lui Prophett, tresări brusc. Încercă să nu se arate surprins cînd Prophett pomeni numele. *Taisung!* Numele adevărat al lui Wol Pot.

Înainte de a mai putea spune ceva, Prophett fu întrerupt.

– Hei! strigă Wilkie de la bar, şi Prophett privi în sus, surprins. Wilkie se duse repede la ei. Încet, băiete, zise el aspru. Păstrează astea pentru cartea ta.

Hatcher privi în direcţia camerei de sus. Prin perdeaua de mărgele, i se păru că vede o femeie printre cei şapte bărbaţi de la masa de joc.

Femeia care juca pocher se ridică şi părăsi jocul, se opri o vreme în spatele perdelei ca să numere un teanc de bahţi, apoi intră în camera principală. Era o femeie frumoasă, dar ciolănoasă, lată în umeri şi cu sîni foarte mici. Părul blond îi albise, dar nu părea să aibă peste patruzeci de ani. Era îmbrăcată cu o bluză de bumbac, albă, o fustă de mătase thailandeză de culoare turcoaz şi sandale cu barete.

Hatcher şi-o amintea din fotografii ca fiind mai mică, mai delicată, o femeie micşorată de aparatul de fotografiat, cu o geantă de pînză atîrnată pe umăr. Asta era în Saigon, către sfîrşit. Melinda Prewett cîştigase premiul Pulitzer pentru fotografiile ei care arătau distrugeri, frică, oroare şi durere. Cînd războiul s-a terminat, a părăsit slujba bună pe care o avea la revista *Life* şi a dispărut. „Aparatul meu de fotografiat nu mai are nimic de spus" a fost cîntecul ei de lebădă.

Veni direct spre el, înghesuindu-şi banii în buzunarul fustei şi se opri în faţa lui Johnny Prophett. Îşi puse braţul după umărul lui şi-i şopti la ureche:

– Bună.

Acesta se lumină la faţă şi îşi puse obrazul pe dosul palmei ei.

– Ce mai faci? întrebă el.

– I-am curăţat pe toţi, îi răspunse ea încet la ureche. Este timpul să-ţi iei medicamentul.

– Ai dreptate, spuse el încet, vorbind din ce în ce mai greu. Fă cunoştinţă cu Hatch. Este în vacanţă în jurul lumii.

– Interesant, rosti ea. Se uită insistent la Hatcher cîteva clipe, apoi zîmbi şi adăugă: Bine-ai venit la Tombstone, domnule Hatch. Vacanţă plăcută.

MUNCĂ DE TEREN

Taisung!

Menţionarea numelui comandantului lagărului de prizonieri era o portiţă, dar cum să pătrunzi prin ea? Era evident că Prophett îl cunoştea pe comandantul lagărului de prizonieri Huie-kui înainte ca acesta să-şi fi schimbat numele în Wol Pot. Asta putea să însemne numai un singur lucru pentru Hatcher – Prophett fusese în lagăr sau cunoştea pe cei care fuseseră acolo.

Pe Hatcher îl tulburau mai multe întrebări. Ştia oare Prophett unde era acum Taisung/Wol Pot? Îl cunoştea vreunul dintre obişnuiţii localului? Dar pe Cody? Cine sau ce era Calul Thailandez şi ce amestec avea în toate astea?

Hatcher făcu un duş rece ca să şteargă efectele băuturii din după-amiaza aceea. Gîndul îl duse la Ron Pelletier. Lucraseră de multe ori împreună în brigadă. Sloan îi spusese că Pelletier lucra la imigrări în Chuang Mai, o localitate de munte, la 700 de kilometri nord de Bangkok. El fusese în Thailanda timp de doi ani şi poate ştia ceva, *orice* ce ar putea să-l ajute să dezlege enigma lui Murphy Cody. Pelletier era un prieten bun în care putea avea încredere. Făcu o comandă telefonică la numărul de noapte al Serviciului de Imigrări şi lăsă un mesaj pentru Pelletier.

Se întinse gol pe podea sub ventilatorul din tavan, urmărind umbrele învîrtejindu-se deasupra lui, aşa cum i se derulau imaginile în minte: faţa pictată a lui Wonderboy care şedea în colţ şi cînta; Johnny Prophett cu un singur picior, mergînd clătinîndu-se în jurul barului; Gallagher topăind prin cameră; Onorabilul stînd în colţ şi muindu-şi degetele în vin ca să întoarcă paginile cărţii în timp ce Earp, cu arma lui, supraveghea pe toată lumea.

Gîndul i se întoarse la Prophett şi făcu apel la *ch'uang tzu-chi*, încercînd să-şi aducă aminte unde auzise numele scriitoru-

lui sleit de puteri. Tot ceea ce ştia despre el era că era scriitor şi că îşi pierduse un picior într-un accident cu jeep-ul.

Apoi, brusc, se ridică în capul oaselor.

Paget!

Nu îi era cunoscut *numele,* ci *figura,* iar numele nu era Johnny Prophett, ci James Paget. Îi văzuse fotografia şi semnătura de multe ori în timpul războiului.

De ce şi-o fi schimbat numele în Prophett? Dacă el şi-l schimbase, şi-l schimbaseră oare şi ceilalţi obişnuiţi ai localului? Şi de ce? Hatcher hotărî să mai facă o încercare. Aici era ora 9 seara, deci ora 9 dimineaţa la Washington. Flitcraft ar trebui să fie deja la birou. Făcu comanda şi ceru serviciul de securitate.

– Am cîteva nume care aş vrea să fie verificate, spuse el celui cu care luase legătura la Washington. Nu am prea multe informaţii, dar să vedem cît eşti de bun. Unul dintre ei este civil. James Paget. Un ziarist...

Dictă şi celelalte nume, care-i veniră în minte, ale foştilor combatanţi. Max Early, care fusese atacat de lilieci într-un tunel şi acum locuia la o fermă, pentru că nu mai suporta locurile închise; Potter, care împreună cu Corkscrew, ţinuse piept unei întregi companii de vietnamezi, iar fratele lui Corkscrew murise în bătălia aceea; Eddie Riker care fusese cel mai bun pilot din Nam; Gerald Gallagher, care mergea pe cărbuni aprinşi şi Wyatt Earp, un strănepot al adevăratului Wyatt Earp, colonel plin în Nam ce parcursese ţara de patru ori la rînd. Bucăţică cu bucăţică.

– Mai am şi două porecle, şi Hatcher îi numise pe Wonderboy şi Corkscrew.

– Am să vă comunic răspunsul, zise Flitcraft nederanjat de puţinele informaţii pe care i le dăduse Hatcher despre aceşti bărbaţi.

Hatcher comandă salată şi cafea în cameră. În timp ce mînca, sună telefonul. Ridică receptorul crezînd că poate era Flitcraft.

– Alo?

– Hatch?

– Da?

– Pelletier...

Bărbatul masiv şedea aplecat pe colţul barului. Avea peste şaizeci şi cinci de ani, umeri vînjoşi şi pieptul ca al unui fotba-

list profesionist. Mîneca dreaptă era băgată în buzunarul hainei cazone. Mîna stîngă, care-i mai rămăsese, era enormă, iar încheietura era cît un odgon. Anii şi îndatoririle din timpul războiului îi brăzdaseră faţa. Mustaţa căruntă îi atîrna puţin pe colţurile gurii, iar părul negru începuse să se rărească pe la tîmple şi să albească. Din spatele ochelarilor cu rame de aur, i se vedeau ochii căprui închis, hotărîţi. Un bărbat ce părea rău şi periculos, care zîmbea greu şi nu prea era înclinat să vorbească. Dacă avea ceva de spus, o spunea pe un ton monoton, grav şi direct.

Hatcher lucrase cu Pelletier de multe ori şi în diverse locuri de-a lungul timpului şi îl cunoştea ca fiind un aliat ferm şi loial, dar şi un inamic de temut. Înainte de a intra în brigadă, Pelletier fusese ofiţer de marină şi o dată cărase în spate doi bărbaţi răniţi, cam un kilometru, prin jungla Asiei de Sud. Bărbaţi masivi.

Pelletier îşi ridică privirea cînd Hatcher intră în bar, îi zîmbi şi îi întinse mîna enormă.

– Tot aşa cum te ştiu, zise. Îmi pare bine că te văd, camarade.

– Şi mie la fel, răspunse Hatcher sincer, cu vocea lui hîrşîită.

– Mă bucur că trăieşti. Am auzit o groază de zvonuri, spuse Pelletier, sfredelindu-l cu privirea din spatele ochelarilor.

– Ce fel de zvonuri?

– Că ai fi murit, zise Pelletier. Ştiam că erau prostii.

– Şi ce altceva?

– Că Sloan te-a abandonat. Ai dus-o greu în Los Boxes. Erai ca şi pierdut.

– Asta este adevărat, încuviinţă Hatcher din cap.

– Ticălosul ăsta. Mai ai vreo legătură cu el?

– Nu cine ştie ce. Lucrez pe cont propriu în căutarea unui vechi prieten.

– Este cineva pe care îl cunosc?

– Nu cred, răspunse Hatcher şi bărbatul corpolent nu mai insistă. În toţi anii în care lucraseră împreună în brigadă învăţaseră să nu se intereseze prea mult despre misiunea celuilalt decît dacă îi privea personal. Nu arăţi prea bine, Ron. Ce s-a întîmplat cu braţul tău? întrebă Hatcher.

– Cangrenă. Am fost rănit şi n-am putut găsi nici un chirurg.

– Unde?

– Afgo... Dar tu te-ai încăierat cu cineva? întrebă, arătînd spre gîtul lui Hatcher.

– La Los Boxes n-aveai voie să vorbeşti. Mi-am dres glasul la momentul nepotrivit.

– Iisuse.

– Orice ai auzit despre locul acela, n-ai auzit destul.

Pelletier îşi goli paharul şi îl întinse chelneriţei.

– Au pierit o mulţime de băieţi buni, Hatch.

– Da.

Tăcură cîteva momente pînă cînd fata le aduse băutura.

– Ai treburi pe aici? întrebă Pelletier pe ton de conversaţie.

Hatcher ridică din umeri.

– Mă învîrtesc printr-un local numit Longhorn.

– Îl ştiu, jos în Tombstone, spuse Pelletier.

– Ce crezi despre localul acela?

Pelletier ridică din umeri.

– Se găseşte mîncare americană bună. Un grup de americani expatriaţi învîrtesc dolari acolo.

– Cunoşti pe vreunul dintre ei?

Pelletier neagă din cap.

– N-am mai fost pe acolo de cîteva luni. Mai este un local numit Yosemite Sam, care are friptură bună.

– Ce te-au pus să faci? întrebă Hatcher.

– Sloan mi-a făcut rost de o slujbă la Imigrări. Mai am şase luni ca să fac treizeci de ani de muncă. Termin treaba şi ies la pensie.

– Are şi el momentele lui bune.

– Şi eu cred la fel. O slujbă curată, să verific localurile şi să-mi arunc un ochi asupra emigraţilor.

– Şi ce altceva? întrebă Hatcher ca din întîmplare.

Pelletier ezită suficient de mult ca să bea jumătate din băutură şi îşi şterse gura cu dosul palmei. Îl privi pe Hatcher cîteva clipe, gîndindu-se la întrebare, apoi chicoti.

– Sînt cu ochii-n patru pe triburile de pe dealuri ca să văd cine este cel mai mare în 999.

– Ce vrei să spui?

– Vechiul tău prieten Tollie Fong este foarte ocupat. Mai este pe urmele tale?

Hatcher încuviinţă din cap.

– Îţi aduci aminte de Joe Lung?

– Măcelarul ăla.

– Acum cîteva nopți a încercat să mă lichideze în Hong Kong. N-o să mai înjunghie nici un porc de-acum înainte.

Pelletier zîmbi.

– Bine că ai scăpat de el.

– Sînt sigur că Fong își menține *ch'u-tiao*-ul împotriva mea.

– Poate că este prea ocupat acum. Cei din Chiu Chao au pus mîna pe cea mai mare parte a recoltei din anul acesta.

– Ce cantitate?

Pelletier ridică din umeri.

– Se presupune că Fong are ascunse două sau trei tone de heroină pură.

– În Bangkok?

Pelletier aprobă din cap, își termină băutura, mai comandă una, apoi zise:

– Au greutăți cu transportul. Agenții Biroului Federal de Investigații urmăresc un transport mare. Unul cu adevărat *mare*.

– Cînd o să se întîmple asta?

– Oricînd, nu se știe. Te interesează?

– Nu sînt sigur, răspunse Hatcher. Ai auzit ceva despre o acțiune numită Calul Thailandez?

Pelletier ridică din sprîncene.

– Și de asta ai auzit, nu-i așa? Nu-ți scapă nimic.

– Ce vrei să spui?

– Zvonuri. Jerry Cramer de la DEA spune că circulă zvonul că o bandă numită Calul Thailandez îi ucide pe cei care transportă marfa lui Fong. Asta-i tot, zvonuri.

– Mai știi și altceva despre ei, ceva amănunte? întrebă Hatcher.

Pelletier neagă din cap.

– Doar că este o bandă mîrșavă. A omorît pe trei dintre curierii lui Fong. După cum am aflat, acum cîteva luni au cumpărat copii mici, aici pe stradă, i-au omorît și i-au îndopat cu droguri.

– Dumnezeule!

– Au fost prinși la granița cu Malaysia, dar șoferul a fugit.

– Sînt mai răi decît cei din Chiu Chao.

– Cred că da. Fong a pățit-o mai rău. Ridică din umeri. Pînă acum l-au păgubit de aproape o sută de kilograme. O picătură dintr-o găleată.

Hatcher făcu repede în minte o socoteală.

– Asta înseamnă heroină în valoare de patru milioane *înainte* de a se vinde pe stradă, spuse el.

– Ce înseamnă o sută de kilograme față de trei tone?

– Urîtă figură pentru Fong, asta îi strică socotelile. Ar mai putea încerca și alții.

De data asta zîmbetul lui Pelletier se lărgi.

– E o rușine, așa-i? Lichidează-l pe ticălosul ăla, Hatch, și vei fi un om mare.

– Eu îmi caut un prieten, nu vreau necazuri.

– Te-ai schimbat, spuse Pelletier.

– Timpul ne schimbă pe toți.

– Dacă ai nevoie de vreun ajutor... spuse Pelletier, lăsînd fraza neterminată.

– Mulțumesc, zise Hatcher. Dacă dau de bucluc, nu voi apela decît la tine.

– Da, spuse Pelletier fără nici o urmă de sentimentalism, același lucru este valabil și pentru mine.

Cînd peste o oră Hatcher părăsi barul, nu observă prin întuneric o mișcare într-un magazin închis pe partea cealaltă a străzii. Ochi strălucitori îl urmăriră cînd se urcă în taxi. După ce se îndepărtă, un chinez înalt ieși din umbră și se sui într-o mașină care îl aștepta în apropiere. Îl urmări pe Hatcher pînă ajunse la hotel.

INVITAȚIA

A doua zi dimineață, Hatcher citi în ziarul *Bangkok Nation* că, în afară de concursurile zilnice de la Phat, meciul de box al lui Sy era singura competiție sportivă a zilei.

Pe prima pagină era anunțată cu titluri mari aruncarea în aer a ambasadei Germaniei de Vest de la Paris. Fuseseră omorîte șapte persoane, inclusiv ambasadorul Finlandei și cel al Elveției, împreună cu soțiile lor. Ambasadorul american sosise mai tîrziu și scăpase.

Într-un amplu articol, oficialitățile franceze declarau că mîrșavul terorist cunoscut sub numele de Hyena, al cărui trup a fost descoperit în cursul zilei într-o cameră a unui hotel, era considerat responsabil de acest atac terorist. Ipoteza lor era că Hyena

fusese omorît ulterior în urma unei neînțelegeri, chiar de către unul dintre oamenii lui.

Hatcher puse ziarul alături și începu să studieze fotografia lui Wol Pot, reținînd expresia ochilor, forma feței și a urechilor, aspectul nasului și al buzelor, fixîndu-le în *ch'uang tzu-chi*, fereastra minții sale. Încercă să își închipuie cum ar arăta Wol Pot ras în cap, cu mustață sau barbă. Indiciile principale erau ochii lui Wol Pot, sălbatici și nemiloși, urechile mari, clăpăuge și nasul lung, subțire, altfel decît le aveau cei mai mulți indo-chinezi, ale căror trăsături erau mai grosolane.

Concentrîndu-se asupra feței lui Wol Pot, Hatcher își fixă în *ch'uang tzu-chi* porțiunea cuprinsă între frunte și bărbie.

Își petrecu cea mai mare parte a dimineții verificînd înghesuita și gălăgioasa piață Sanam Luang, arătînd fotografia lui Wol Pot proprietarilor de prăvălii, oamenilor de pe bărci, sperînd că poate cineva îl va recunoaște pe bărbatul care fusese trecut în pașaport ca fiind american. Nimic. Se duse la biroul de pașaporte în speranța că poate acolo va fi recunoscut. Cu siguranță, trebuie să fi cerut un alt pașaport. Dar și aici se lovi de mutenia oamenilor. Era foarte probabil ca șmecherul de Wol Pot să fi obținut un pașaport fals, ceea ce nu era deloc greu la Bangkok.

Verificarea celorlalte adrese din agenda lui Porter se dovedi lipsită de interes. Cel mai bun fir care să-l ducă la Wol Pot părea să fie slăbiciunea acestuia pentru sport, deși depistarea micului vietnamez în mulțimea care asista la cursele de cai și meciurile de box părea improbabilă. Drumul pînă la cursele de cai nu-i oferi decît vederea unor jucători pătimași, deoarece thailandezilor începuseră să le placă mai mult pariurile decît sportul propriu-zis.

Se întoarse la Longhorn tîrziu, după-amiază, și îi dădu liber lui Sy restul zilei să se pregătească pentru meciul de box din seara aceea. Va fi lume mai puțină decît la curse și întrucît biletele din portofelul lui Wol Pot fuseseră pentru un meci de box anterior, era evident că îi plăcea acest sport.

Wilkie păru încîntat că îl vede. În camera de sus era mare vînzoleală printre obișnuiții localului. Jocul de pocher fusese suspendat și cîțiva dintre ei ședeau în jurul mesei vorbind foarte agitați. W.T. se sprijinea pe spate în scaunul lui, verificînd cătarea puștii sale de calibrul 30, care avea țeava încrustată cu

aur şi al cărei pat era de lemn de tek, lucrat de mînă. Era o armă foarte bună şi foarte frumoasă.

– Ţie îţi place să pariezi, strigă Wilkie cînd Hatcher intră în Longhorn. Urcă în camera de sus şi ia parte la distracţie.

– Ce se întîmplă? întrebă Hatcher intrînd în sanctuarul din Tombstone.

– Tigrii! exclamă Prophett, cu o urmă de teamă în glas.

– *Tigrii?* întrebă Hatcher surprins.

– Mai precis un tigru, spuse Earp, lustruindu-şi arma cu o piele de căprioară. Un tigru solitar care rătăceşte ca nebunul prin peninsulă. A omorît cîţiva copii şi un om bătrîn. Max Early a pus la cale o vînătoare.

Părea parcă mai prietenos decît fusese cu o zi înainte şi, evident, era emoţionat, cu gîndul la vînătoare.

– Ceva neobişnuit, nu-i aşa? spuse Hatcher.

– Mănîncă oameni, zise Potter, nu-şi pierde vremea să ne aştepte pe noi să ne pregătim pentru vînătoare.

– Vine mîine dimineaţă prin locurile astea, chiar dacă noi sîntem sau nu acolo, zise Earp. Dar noi o să fim acolo. Este un animal feroce.

– Fiecare contribuie cu două bancnote purpurii şi cine îl omoară ia toţi banii, zise Wonderboy.

Erau toţi ca nişte copii care se pregăteau pentru vacanţă.

– Sweets o să ţină banii care s-au strîns pentru pariu. El trebuie să rămînă aici, ca să aibă grijă de local, zise Corkscrew.

– Dar voi ceilalţi? întrebă Hatcher.

– Ne-am luat vacanţă, spuse Gallagher spiritual.

– O să luăm avionul de dimineaţă spre Surat Thani, zise Earp. Pleacă la cinci şi face o oră. O să ne ducă Max cu maşina pînă acolo, un drum cam tot de o oră. Pe la opt o să-i luăm urma ticălosului. Dacă avem puţin noroc, o să fim înapoi mîine seară, cu avionul de ora şapte. Îţi va înveseli cu siguranţă vacanţa. Te interesează?

– Este o invitaţie oficială? întrebă Hatcher.

– De ce nu? zise Riker. Cu cît este mai mare potul, cu atît este mai bine.

– Dar nu am puşcă, spuse Hatcher.

– Asta o să aranjeze Max, zise Corkscrew, dînd din mînă.

Max Early era singurul dintre obişnuiţii barului pe care Hatcher nu-l cunoscuse încă. Vînătoarea tigrului era o ocazie

foarte potrivită ca să se apropie de oamenii aceştia, în special de Prophett. Pînă acum singurul lui licăr de speranţă ca să dea de un fir era că Prophett pomenise numele lui Taisung.

– *Pai-tio*, ostaş, *sanuk* grozav, zise Corkscrew zîmbind.

Thailandezii obişnuiau să împartă totul în viaţă în două categorii: *mai-tio*, care era un lucru serios, ca munca, de exemplu, şi *pai-tio*, care era *sanuk* – distracţie.

– O să-ţi placă, Hatch, zise Potter. O să ai ce povesti cînd o să te întorci în lume.

– De ce nu, poate că o să am noroc şi o să-mi scot o parte din banii cheltuiţi cu călătoria.

– Grozav! Cîţi sîntem acum? întrebă Wonderboy.

– Păi, eşti tu, Melinda, Johnny, W.T., Corkscrew şi Potter, Gallagher, Ed Riker, Hatch şi Max, fireşte... asta înseamnă nouă, zise Onorabilul care ţinea o listă în mînă.

– Eşti arbitrul oficial al acestei operaţiuni? întrebă Hatcher zîmbind.

– Eu sînt administratorul şi şeful aprovizionării acestui mic club, îi răspunse Onorabilul. O să-ţi iau o bancnotă purpurie pentru avion şi restul îl trec în registru.

– Mi se pare corect, zise Hatcher, întinzîndu-i bancnota purpurie.

Riker îşi frecă mîinile nerăbdător şi zise:

– Nu este de lepădat potul. Cincii mii de bahţi.

– Mai dă-i lui Sweets încă două bancnote pentru pariu şi faci parte oficial din afacerea asta, spuse Earp. Şi să fii la aeroport la patru şi patruzeci şi cinci de minute, altfel nu mai găseşti loc. Acesta este un joc pe care nu trebuie să-l pierzi.

Şi unul cu adevărat ciudat, gîndi Earp. Noi o să-l supraveghem pe el şi el pe noi. Înciudat, recunoscu în sinea lui că Onorabilul avea dreptate... trebuiau să-l izoleze pe Hatcher şi să afle cam ce urmărea. Şi acum, Max găsise soluţia perfectă a problemei. Dacă Hatcher era aşa de periculos cum presupunea Earp, cea mai bună cale de a muri era urmărirea unui tigru ucigaş.

UN JOC DUR

Hatcher ajunse la mica arenă de box puţin după ora şapte. Arena era în centrul oraşului, în spatele unuia dintre uluitoarele

temple. Deşi meciul principal nu începea înainte de ora zece, Sy era programat să boxeze la ora opt, în preliminarii.

Acesta nu era un meci important *Muay Thai,* era ca un meci dintr-un orăşel din Statele Unite, un test pentru tinerii boxeri thailandezi care tindeau să ocupe un loc în programele sportive importante ce aveau loc de patru ori pe săptămînă pe stadioanele Lumpini şi Rajadamnern.

Cînd Hatcher pătrunse în arenă, fu întîmpinat de zgomot, căldură sufocantă şi o înghesuială de nedescris. În jurul arenei se aflau ghişeele de pariuri şi organizatorii de pariuri. Era încă ziuă şi foarte cald, iar thailandezii care pariau plini de pasiune erau zgomotoşi, frenetici şi transpiraţi, strigînd şi fluturîndu-şi banii pe deasupra capetelor.

La zăpăceala generală se mai adăuga zgomotul muzicii, o combinaţie tradiţională dar distonantă de suflători, instrumente cu coarde ca banjourile, gonguri şi diferite tipuri de tobe. Efectul general făcea ca mieunatul pisicilor care se bat, să pară, prin comparaţie, melodios. De cînd doi thailandezi cîştigaseră, cu doi ani înainte, titlul de campioni mondiali la categoria muscă, erau prezente în program atît stilul tradiţional *Muay Thai* cît şi cel occidental. Suporterii stăteau în spatele arenei, într-o grădină mare ca padocul la cursele de cai, urmărindu-i pe boxeri cum îşi fac încălzirea şi cum îşi aleg adversarii. Adepţii stilului *Muay Thai* făceau mişcări încete ca balerinii, în timp ce boxerii în stil occidental alergau prin iarba padocului, aşa cum se încălzeau boxerii americani. Dar, cu toate că mişcările boxerilor *Muay* erau graţioase şi elegante, ei erau cei mai sălbatici bătăuşi. Pe vremuri, boxerii thailandezi îşi bandajau mîinile cu pînză de cînepă, peste care era presărată sticlă pisată, şi boxau pînă cînd unul din ei se prăbuşea. Acum purtau mănuşi uşoare – fără sticlă – şi boxau cinci runde a cîte trei minute fiecare. Arbitrul putea să oprească lupta dacă unul din ei se rănea.

Era bine cunoscut în cercurile artelor marţiale că un boxer thailandez bun era un adversar cumplit, aproape de neînvins.

Sy purta un halat albastru închis, cu o cobră roşu cu verde aplicată pe spate, cu gura deschisă ameninţător. Îşi scoase halatul şi i-l dădu antrenorului, un bărbat cu aspect de boxer dur, cu nas turtit şi pleoape grele. Sub halat, Sy avea pantaloni scurţi de box, din mătase roşie, cu numele lui imprimat vertical în sanscrită, cu litere de culoare albastră. În jurul capului avea o bentiţă, iar pe

brațul stîng, semnul distinctiv tradițional al boxerilor thailandezi. Bentița din jurul capului era maro cu alb și se termina în spate într-o coadă de cal țeapănă, din care ieșea o fîșie de mătase albastră. De cureaua legată strîns în jurul brațului stîng, atîrna amuleta care îi purta noroc. Era în picioarele goale.

Sy se mișca cu o grație de necrezut, cu privirea concentrată, stînd cînd într-un picior, cînd în altul, rotindu-se încet în timp ce muzica din spatele arenei cînta într-un tempo rapid. Deodată, se răsuci brusc lovind puternic cu piciorul în dreapta și în stînga, trimise cîteva lovituri de pumn în aer, după care se roti din nou, termi nînd într-o piruetă lentă.

Hatcher era impresionat. Se întoarse la locul unde se făceau pariurile, croindu-și drum prin mulțimea care gesticula și țipa, căutîndu-l pe Wol Pot, deși își dădea seama că probabilitatea de a-l zări în mulțimea aceea era chiar mai mare decît șansa lui Sy de a cîștiga meciul. Parie o bancnotă purpurie pe șoferul său, ceea ce i-ar fi adus un cîștig de cinci la doi. Dacă micul thailandez cîștiga, Hatcher încasa 750 de bahți, cam treizeci și șapte de dolari, pe care hotărîse să-i dea lui Sy ca premiu.

În primele runde, Hatcher străbătu mulțimea aflată în fața ghișeelor de pariuri și cercetă cu atenție galeria înfierbîntată, fără să se uite la ce se întîmpla pe ring.

Nici urmă de Wol Pot.

La șase și jumătate, Sy fu adus în ringul situat în aer liber. La marginea orașului, pe cer licăreau fulgere și în depărtare se auzea bubuitul tunetelor, dar nimeni nu lua în seamă furtuna amenințătoare.

Arbitrul, la fel ca la meciurile de box din occident, îi prezentă pe cei doi boxeri, pe Sy și pe adversarul său, o matahală pe nume Ta Tan.

Îi avertiză în thailandeză, amintindu-le regulile jocului: fără înjurături, fără luptă corp la corp, judo, scuipături, fără lovituri cu capul sau lovituri cu piciorul cînd adversarul este la podea, explicîndu-le că vor fi cinci runde a cîte trei minute. Îi preveni că lupta va fi întreruptă dacă unul din ei va fi rănit. La ultimul anunț, se auzi din tribună un cor de huiduieli.

Ritualul luptei începu. Muzica se opri, iar mulțimea amuți. Sy făcu o plecăciune cu capul și își încrucișă mîinile în tradiționalul salut *wan,* mulțumindu-i antrenorului său și rugîndu-se lui Buddha, spunîndu-i Dumnezeului său că socotea „drept" să

cîştige acest meci. Gautama Buddha propovăduise patru adevăruri nobile: primul, existenţa înseamă suferinţă; al doilea, suferinţa se datorează dorinţei; al treilea, dacă îndepărtezi dorinţa, elimini suferinţa şi, în cele din urmă, cele opt precepte „drepte" prin care înlături suferinţa – înţelegere adevărată, gîndire curată, vorbire înţeleaptă, comportare trupească corectă, fel de viaţă onorabil, muncă cinstită, atenţie perfectă şi concentrare adîncă. Sy îi repetă toate acestea lui Buddha, promiţîndu-i că le va urma întocmai şi că va duce o viaţă „cinstită".

După aceste rugăciuni, muzica începu în surdină, asigurînd fundalul luptei în timp ce boxerii se rotiră unul în jurul celuilalt pe ring arătîndu-şi măiestria prin gesturi. Sy părea a fi un boxer mai clasic decît Tan, al cărui stil nu dovedea multă imaginaţie. Semăna mai degrabă cu un bătăuş, mai puţin rapid decît micul său adversar.

Prima rundă trecu fără nici un incident, un schimb de pumni şi lovituri de picior, multe dintre ele fără ţintă precisă, deoarece adversarii îşi studiau unul altuia stilul de luptă.

În runda a doua, Tan se deplasă repede din colţul său şi lovi primul, sărind pe un picior, în timp ce cu celălalt îl atacă cu lovituri scurte pe Sy. Acesta evită cu uşurinţă primele atacuri, îndepărtîndu-se, răsucindu-se şi parînd loviturile cu piciorul. Tan schimbă tactica, mişcîndu-şi picioarele rapid, parînd, lăsîndu-se într-o parte şi lovindu-l cu piciorul, puternic, între picioare. Micul thailandez icni, se încovoie puţin şi se trase înapoi, dar Tan nu-l slăbi, pisto nîndu-l cu dreapta şi cu stînga. Sy pară din nou, ferindu-şi capul, dar, pînă la urmă, Tan îl lovi puernic cu pumnul în tîmplă. Sy se răsuci şi îl lovi într-o parte pe Tan, cu piciorul drept. Matahala suportă uşor lovitura, se năpusti asupra lui Sy şi îi plasă o serie de pumni necruţători în faţă şi în bărbie. Publicul se ridică în picioare urlînd la Tan să-l facă knock-out.

Tan, bătăuşul, deşi era mai încet şi mai neîndemînatic decît Sy, avea avantajul înălţimii şi al greutăţii. Lovea neîntrerupt în timp ce micul thailandez se ferea şi sărea, încercînd să evite loviturile. Dar nu le putea evita pe toate. Pumnii curgeau în capul lui, loviturile de picioare îşi atingeau ţinta: stomacul şi coapsele. Încercă să scape din încleştare, dar Tan părea să aibă controlul asupra meciului şi numai sunetul gongului îl scăpă.

Din colţul în care şedea, îi aruncă o privire lui Hatcher şi îi zîmbi.

Nasul îi sîngera şi transpiraţia îi curgea şiroaie pe corpul lui slab.

Sy era însă mai tare decît credea mulţimea. Runda a treia începu ca şi a doua. Tan atacă cu lovituri de picioare şi pumni, apoi schimbă tactica răsucindu-se pe picioare şi lovind. Dar Sy intui stilul adversarului, schimbîndu-şi imediat tactica. Începu să arate ce poate. Se eschivă de combinaţiile lui Tan şi îi plasă un upercut puternic care îi şterse falca şi îl făcu să-şi piardă echilibrul. Sări înapoi, apoi îi plasă două lovituri rapide de picior în stomac, se răsuci pe picioare şi-i trase încă două lovituri necruţătoare. Tan se clătină, pe spate, ameţit de brusca revenire a micului luptător. Sy profită de avantaj. Atacă într-un picior, schimbă repede poziţia şi îl pocni puternic la rădăcina nasului. Sîngele ţîşni ca sucul dintr-o portocală coaptă. Tan se dădu înapoi, scuturînd din cap şi încercînd să se apere.

Acum Sy era cel care îl hărţuia. Simulă un atac cu două lovituri de picior. Brusc, se răsuci din nou pe picioare, aducîndu-şi partea de sus a corpului aproape paralel cu podeaua şi-i trimise o lovitură puternică în vintre. Tan urlă de durere, se răsuci şi căzu pe un genunchi. Arbitrul numără pînă la şase, după care, mugind ca un bivol, Tan îl atacă pe Sy din această poziţie.

Sy se aştepta la acest atac. Se răsuci, îi aplică o lovitură dură de picior în gît şi-i plasă trei combinaţii dreapta-stînga în faţă. Nasul rănit începu să sîngereze mai tare. Îl lovi cu piciorul, de data asta, cu mai multă precizie. Lovitura îi dădu capul lui Tan pe spate. Se împletici, evident la ananghie. Un ochi începea să se închidă din cauza umflăturii.

Disperat, se repezi spre micul boxer, îl cuprinse cu braţele şi începu să-l lovească cu capul în frunte.

Mulţimea reacţionă cu huiduieli, simpatia ei se îndreptă acum spre Sy. Arbitrul se repezi şi îi despărţi, dîndu-i un avertisment lui Tan care făcu un pas înapoi. Nasul micului boxer sîngera de la lovitura cu capul. Îşi şterse nasul, îi făcu semn arbitrului să se dea la o parte, apoi se repezi spre matahală. Gongul anunţă sfîrşitul reprizei.

Antrenorul îi şoptea ceva la ureche lui Sy, iar micul luptător asculta şi încuviinţa din cap. În timpul meciului, Hatcher continuă să arunce priviri printre spectatori în speranţa că îl va vedea pe Wol Pot, deşi şansele erau foarte reduse ca să fie acolo, în definitiv acesta nu era un meci important.

În runda a patra, Tan schimbă iar tactica. Se mişcă cu mai multă precizie, ca un boxer american, pîndindu-l pe Sy ca să-l găsească cu garda deschisă. Sy se mişca cu graţie şi pricepere în jurul adversarului său greoi.

Deodată, cu sălbăticie, Tan îi trase o lovitură de picior în vintre. Micul thailandez se îndoi de durere şi căzu în corzi.

Mulţimea nu mai ştia cu cine să ţină acum.

Tan se năpusti ca un tigru şi îi plasă trei pumni puternici în figură. Sy alunecă şi căzu pe un genunchi, scuturînd din cap, sîngele îi păta pieptul amestecîndu-se cu sudoarea. Ridică privirea spre Tan şi Hatcher văzu ură în ochii lui. Avea privirea unui ucigaş. Sy îşi şterse cu mănuşa sîngele de pe faţă şi cînd arbitrul se aplecă asupra lui şi îi spuse ceva, el negă din cap.

Se ridică de la podea încurajat de strigătele publicului. Tan atacă din nou cu lovituri de picior, ca să deschidă apărarea lui Sy. Imediat însă, micul thailandez îi surprinse pe toţi. Făcu o tumbă, ateriză pe picioare în spatele lui Tan şi în timp ce acesta se răsucea să-l înfrunte, sări scurt de trei ori şi, pe neaşteptate, lovi cu piciorul de două ori faţa lui Tan, după care reveni pe ambele picioare.

În timp ce Tan încă se clătina din cauza loviturilor, Sy sări din nou simulînd o lovitură cu piciorul, apoi îi trimise două combinaţii dreapta-stînga în bărbie.

Toate cele patru lovituri îşi atinseră ţinta. Tan se dădu înapoi, dar Sy schimbă iar piciorul, sări, se răsuci brusc şi lovi iar de două ori la rînd înainte de a cădea pe ambele picioare.

Hatcher se ridicase în picioare şi urla împreună cu tot publicul.

Năucit, rănit, ameţit de ferocitatea atacului, Tan încercă disperat un swing care trecu pe lîngă bărbia lui Sy.

Sy îi trase două lovituri cu stînga şi-i plasă o directă în marginea bărbiei, chiar sub ureche. „Trosc"!

Tan se răsuci, căzu cu faţa în corzi, năucit, apoi se lăsă jos, privind în jurul ringului cu ochi sticloşi.

Arbitrul începu să numere. Cînd ajunse la şase, Tan era culcat pe o parte. La opt avea picioarele sub el şi la nouă se ridică.

Arbitrul făcu un pas înapoi.

Sy se mişcă rapid. Ţopăi în zig-zag în mijlocul ringului în timp ce Tan încerca să-l localizeze, dar nu mai văzu ultimele două lovituri.

Prima fu o lovitură năpraznică de picior în stomac, care îl îndoi pe Tan.

A doua, o directă necruțătoare. Capul lui Tan plesni ca un sac de box. Căzu întîi pe genunchi, apoi se răsturnă pe podea cu fața în jos, inconștient.

Nici Dumnezeu n-ar fi putut să-l trezească.

Sy sărea în ring, ținîndu-și mîinile ridicate deasupra capului, o imagine a bucuriei pure. Antrenorul lui urcă pe ring, îl ridică în brațele-i imense și dansă cu el.

Publicul parcă înnebunise, arunca în ring programe, pălării, amulete și sticle.

Hatcher începu să rîdă și să aplaude. Fusese un meci al naibii de frumos, își spuse el.

Își agită biletele cîștigătoare deasupra capului, urlînd cît îl ținea gura, arătîndu-i-le lui Sy în timp ce antrenorul țopăia în ring împreună cu el.

– Șapte sute cincizeci de bahți, prietene, *șapte sute cincizeci* de bahți.

În acel moment, lui Sy nu-i păsa deloc. Buddha îl crezuse. Îl învinsese pe zdrahon și publicul se bucura pentru *el*.

În emoția sa, Hatcher nu-l observă pe chinezul bătrîn care îl urmărea. Bărbatul era înalt, dar gîrbovit. Avea un smoc de păr sur, barbă albă și purta un *cheongsam* de mătase. Cînd Hatcher părăsi arena, bătrînul se luă după el.

Hatcher traversă arena și se duse la unul dintre cele cinci ghișee care plăteau pariurile. Atunci simți primele picături reci de ploaie. Tunetele și fulgerele se succedau la fiecare secundă dar el stătu la rînd, iscodind prin mulțime.

Văzu mai întîi urechile mari și clăpăuge, apoi nasul. În profil, nasul bărbatului era lung și subțire, aproape ca ciocul unui șoim.

Bărbatul, care era cu două rînduri mai departe și puțin în spatele lui, avea statura potrivită. Înălțimea de 1,65 m și 69 kilograme. Era ras în cap, dar, pe naiba, gîndi Hatcher, oricine poate să se radă în cap. Pe Hatcher îl interesau însă numai trăsăturile de la frunte pînă la buza de sus. Făcu apel la *ch'uang tzu-chi*, amintindu-și toate detaliile din fotografia lui Wol Pot. Nasul și urechile se potriveau cu poza. Ochii însă, gîndi Hatcher, puteau să-i joace o festă, deoarece bărbatul scurt și îndesat purta ochelari de soare, și din profil Hatcher nu-i putea observa bine.

Începu să plouă puţin mai tare. Tunetele şi fulgerele se înteţiră. Bărbatul îşi dădu seama că era privit. Hatcher se întoarse urmărindu-l pe furiş. Acesta se uită insistent la Hatcher, fără să-şi scoată ochelarii.

Bătrînul chinez zăbovi sub streaşina arenei ferindu-se de ploaie, urmărindu-l pe Hatcher.

Hatcher ajunse la ghişeu, îşi încasă cîştigul, îşi făcu loc prin mulţime şi se postă în spatele arenei, uitîndu-se la bărbatul cu urechi clăpăuge cum îşi încasa banii.

Hatcher îl privi drept în faţă pînă cînd se asigură că bărbatul îl văzuse, apoi porni încet spre partea neluminată a arenei. Începu să plouă mai tare. Bărbatul purta pantaloni negri şi cămaşă albă. Strînse din umeri, parcă vrînd să se ferească de ploaie, se aplecă în faţă privind atent spre Hatcher.

Îşi scoase ochelarii şi trase cu coada ochiului prin întuneric.

Hatcher îi desluşi limpede privirea. Ochi lipsiţi de viaţă, reci, cruzi. Urechi mari. Nas acvilin.

Era Wol Pot.

Un fulger străbătu cerul şi lovi undeva prin apropiere, urmat de o ploaie torenţială. Hatcher ieşi din întuneric şi porni prin mulţime spre Wol Pot, care îşi schimbă imediat direcţia, îndreptîndu-se către ieşire. Hatcher o luă la goană, făcîndu-şi loc cu coatele printre oamenii care stăteau la coadă pentru pariurile următorului meci.

Alergă după vietnamezul trădător, atît de surprins că îl găsise pe comandantul lagărului prizonierilor de război, încît nu-şi dădu seama că bătrînul gîrbov îl urmărea.

Ploaia cădea ca o perdea. Mulţimea fugea să se adăpostească de ploaie şi în înghesuiala aceea bătrînul chinez îi pierdu urma lui Hatcher; alerga ca nebunul prin ploaie căutîndu-l cu privirea. Alergă spre intrarea principală şi ieşi în Thi Phatt Road. Puhoiul de oameni căuta un loc ferit de ploaie. Firmele de neon străluceau în întuneric. Disperat, bătrînul chinez se întoarse şi o luă spre aleea care mergea paralel pe lîngă arenă.

Hatcher nu-l scăpase din ochi pe Wol Pot, croindu-şi drum prin mulţime în timp ce îl urmărea. Vietnamezul se întoarse brusc şi ţîşni prin intrarea laterală a zidului de piatră, care înconjura locul de antrenament, iar de acolo intră pe o alee care dădea în Thi Phatt Road. Se ghemui lîngă zidul de piatră în timp ce furtuna se înteţea şi fulgerele luminau cerul.

Auzi poarta deschizîndu-se în spatele lui şi o rupse la fugă.

Hatcher era la cîţiva paşi în urma lui cînd Wol Pot îşni spre Thi Phatt Road. Se hotărî să încerce un şiretlic.

– Stai pe loc, Wol Pot, îi strigă cu vocea lui răguşită, destul de tare ca să poată acoperi zgomotul ploii. Nu mă obliga să te împuşc.

Păcăleala îi reuşi. Wol Pot încetini mersul, apoi se opri, trăgîndu-se din nou înspre zid şi căutînd adăpost printre florile de iasomie şi orhidee care atîmau în josul zidului. Ridică mîinile în sus, de frica celui ce se afla în spatele lui. Cine putea să fie acest *farang?* se gîndi el, dar nu se întoarse. Era într-adevăr laş. Dacă urma să fie omorît, nu voia să ştie de cine.

Hatcher înaintă spre el şi îi înfipse degetul în spate.

– Bang, şopti el în urechea lui Wol Pot.

Bărbatul scurt şi îndesat se răsuci, îşi dădu seama că fusese păcălit şi încercă să o ia la fugă, dar Hatcher îl înhăţă de gît şi îl propti de zidul de piatră, printre bobocii uzi de iasomie. Ploaia îl udase pe Hatcher pînă la piele. Apoi tot atît de repede pe cît se pornise, ploaia încetă brusc şi din pavajul fierbinte începură să iasă aburi.

– Am venit de la capătul pămîntului ca să stau de vorbă cu tine, şopti el. Acum o să-mi răspunzi la cîteva întrebări.

– Nu ştiu englezeşte, bîlbîi Wol Pot în thailandeză.

– Vom vorbi în thailandeză, răspunse scurt Hatcher.

– C... c... ce vrei?

– Îl vreau pe Murph Cody.

Bătrînul chinez se întoarse pe aleea paralelă cu arena şi merse prin aburii ce se învîrteau jeau, provocaţi de furtuna scurtă şi puternică. În lumina roşie a firmelor de neon din apropiere, semănau cu flăcările iadului. Bătrînul chinez privi cu atenţie. Undeva în faţă auzi voci. Scoase de sub veşmînt un pistol 38 cu surdină.

– Cody! bîigui Wol Pot în engleză. Cine eşti?

– Un prieten al lui Windy Porter, bărbatul care a fost omorît încercînd să te salveze cînd te ascundeai pe canal.

– Nu ştiu... începu Wol Pot, dar Hatcher scoase paşaportul din buzunar şi i-l puse în faţă.

– Nu mă minţi, ticălos nenorocit, erai acolo cu fata aceea.

Ochii ca de şarpe ai lui Wol Pot îl priviră pe furiş, cu frică. Deveni servil, ghemuindu-se printre florile ude. Becurile de neon de pe strada vecină îi aruncau o lumină roşie pe faţă.

– De ce îl vrei pe Cody? scînci el.

– Ai vrut să i-l vinzi lui Porter în schimbul unei vize, nu-i aşa?

Ochii lui Wol Pot se luminară.

– Eşti de la ambasadă? întrebă el plin de speranţă.

– Eu pun întrebări.

– N-am ştiut nimic despre Porter pînă cînd am citit în ziare. Nu ştiam că despre el este vorba, se smiorcăi Wol Pot.

– Am o afacere pentru tine, rosti Hatcher printre dinţi. Tu mi-l dai pe Cody şi eu nu te predau armatei americane pentru crimele tale de război.

Fostul comandant al lagărului de prizonieri scutură din cap şi apa de pe scăfîrlia-i cheală i se scurse în ochi.

– Unde este Cody? întrebă Hatcher.

– Nu ştiu.

– Nu minţi, calmar nenorocit, am să...

– Nu ştiu, jur că nu ştiu, a dispărut. În orice caz, ce nevoie ai de el?

– Poate că şi el este un prieten de-al meu.

– E o lepădătură!

– Nu ai dreptul să vorbeşti aşa.

– Cody este traficant de heroină. Este hoţ şi ucigaş. Şi mai rău decît asta, omoară copii.

– Despre ce naiba tot vorbeşti?

– Omoară copii şi le îndoapă trupurile cu heroină pură chinezească. De aceea se autonumeşte Calul Thailandez.

– Cody este Calul Thailandez?

– Da, aşa îşi spune el.

Informaţia asta îl zdruncină pe Hatcher. Se dădu un pas înapoi şi îl privi pe fostul comandant al lagărului.

Acestea fură ultimele cuvinte pe care Wol Pot/Taisung apucă să le spună.

Hatcher nu auzi împuşcătura pînă cînd nu-l văzu pe Wol Pot lovit în piept. Veni pe neaşteptate şi bărbatul scund şi îndesat horcăi, se ridică, parcă stînd în vîrful picioarelor, apoi căzu pe zid. Alte două împuşcături urma ră la mic interval una de alta. *Pff, pff.*

Hatcher se răsuci pe călcîie, se lăsă într-un genunchi la timp ca să-l vadă pe bătrînul chinez cum îndreaptă arma spre el. Îl privi pe Hatcher ţinînd pistolul în faţa lui cu amîndouă mîinile. Hatcher făcu o săritură în stînga, apoi schimbă repede direcţia spre dreapta, dar bătrînul gîrbov nu-i mai urmări mişcările. El ridică brusc pistolul şi se retrase încet spre Thi Phatt Road, trecînd prin vîrtejurile aburilor luminate de neon şi dispăru în aglomeraţia străzii.

Wol Pot oftă jalnic şi alunecă de-a lungul zidului, cu gura deschisă şi respiraţia întretăiată. O pată roşie se întinse împrejurul celor trei găuri de pe partea din faţă a cămăşii. Ochii i se dădură peste cap, capul îi căzu într-o parte, se prăbuşi.

Hatcher îi pipăi gîtul cu degetele ca să-i simtă pulsul, privind în acelaşi timp în sus şi în jos pe alee. Bărbatul era mort. Aburii continuau să se ridice din trotuarul fierbinte şi ud. Bubuitul tunetelor se auzea de cealaltă parte a oraşului, întrucît furtuna se îndrepta spre coastă.

Hatcher hotărî să plece de acolo. Se întoarse şi îl urmă pe bătrînul chinez. Făcu semn unui taxi şi se întoarse la hotel. *Tuk-tuk*-uri treceau în goană în sus şi în jos în timp ce taxiul se strecura prin traficul aglomerat spre zona portului. Hatcher nu păţise nimic, dar avea nevoie de timp ca să pună cap la cap tot ceea ce se întîmplase în ultimele cincisprezece minute.

Era evident că bătrînul chinez îl urmărise pe Wol Pot.

Sau pe el.

Se gîndi la bătrînul chinez cum stătea în aburii care se învîrtejeau pe alee, cu pistolul aţintit asupra lui, gata să-l omoare pînă cînd ceva îl făcuse să se răzgîndească. Ce se întîmplase? Cine era bătrînul şi de ce îl omorîse pe Wol Pot? Nu că ticălosul nu ar fi meritat să fie ucis sau că nu s-ar fi găsit alţi oameni dornici să facă asta.

Ceea ce îl interesa cel mai mult era afirmaţia lui Wol Pot că Murph Cody şi Calul Thailandez erau una şi aceeaşi persoană şi că era traficant de droguri. Lucra oare pentru Tollie Fong şi pentru triadele Chiu Chao? Obişnuiţii barului Longhorn îl cunoşteau oare pe Cody? Cînd ajunse la hotel întrebările îi sunau încă în creier.

– Am cîteva informaţii pentru dumneavoastră, domnule, se auzi vocea clară a lui Flitcraft.

– Să te auzim, sergent, spuse Hatcher.

– Veştile proaste sînt că n-am făcut nimic cu poreclele Wonderboy şi Corkscrew. Wilkie a fost sergent în trupele motorizate şi a avut pieptul plin de medalii. De cînd a fost demobilizat, nu are adresă fixă. Earp a fost colonel plin în CRIP. A fost de patru ori în Nam şi a ieşit la pensie în 1976. Nu are nici o adresă fixă.

– Pfui. Ce-ai aflat despre ceilalţi?

– Ei, asta-i partea interesantă.

– Ce înţelegi prin „interesantă"? întrebă Hatcher.

– Riker, Gallagher, Potter şi Early apar ca dispăruţi în misiune şi se presupune că sînt morţi.

– Toţi *patru?*

– Da, domnule. Toţi au fost daţi lipsă în 1972. Şi mai este ceva: ziaristul Paget? El a dispărut în aceeaşi zi şi în acelaşi loc cu Gallagher.

– Altceva?

– Da, mai este ceva. Atît Gallagher cît şi Riker aveau neplăceri cînd au dispărut.

– Ce fel de neplăceri?

– Riker, pentru lovirea unui ofiţer, iar Gallagher, pentru furt. Conducea un club în Saigon şi fura băuturi alcoolice şi ţigări pe care le vindea pe piaţa neagră.

– Flitcraft, meriţi o medalie.

– Mulţumesc, domnule. Îi verific în continuare pe Wonderboy şi Corkscrew.

– Nu mai este nevoie. Asta este tot ce-mi trebuie.

– Poate că aflu ceva despre ei.

– Nu-mi mai trebuie, şopti Hatcher.

– Mulţumesc, domnule.

Hatcher se întinse pe podea cu mîinile încrucişate pe piept. Inima i-o luase razna. Dintr-o dată, piesele jocului de puzzle începeau să-şi ocupe locul. I se contura o imagine în minte, dar încă îl chinuiau două întrebări majore.

Unde erau locul lui Murph Cody şi al Calului Thailandez în jocul de puzzle?

Încă nu era sigur dacă Murph Cody trăia sau nu.

Poate că va găsi răspunsul la aceste două întrebări, la sfîrşitul excursiei cu avionul la Surat Thani.

FONG

Daphne Chien locuia într-unul din apartamentele luxoase de la poalele lui Victoria Peak, cu o sufragerie imensă ce dădea spre port către Kowloon. Balconul era ca o junglă, plin de plante și ferigi.

De obicei, stătea pînă tîrziu la birou, două blocuri mai departe, la etajul de sus al unuia dintre turnurile din beton și sticlă cu activitate bancară, plecînd acasă în jur de ora șapte. În seara asta era chiar mai tîrziu. Soarele trecuse dincolo de munți, iar străzile erau deja luminate cînd luă liftul ca să ajungă în stradă unde o aștepta limuzina. Era îmbrăcată ca de obicei la serviciu, cu un costum bărbătesc gri, de mătase, la două rînduri, cu o bluză albastru deschis, desfăcută la gît și cu o eșarfă roșie legată în jurul gîtului.

De cum se urcă în mașină, fu urmărită de un Ford de la o jumătate de cvartal distanță. Acesta era echipat cu telefon celular. Înainte ca limuzina să părăsească bordura, bărbatul care o urmărea telefonă acasă la ea.

Telefonul din apartamentul ei sună de două ori și se opri, un semnal înainte ca robotul să înregistreze. Un moment mai tîrziu sună din nou, de data aceasta, o singură dată.

Tollie Fong stătea în întunericul apartamentului. Zîmbi. Ea venea acasă. El urcă în dormitor și făcu o mică verificare. În fiecare colț al patului era legată cîte o fișie de mătase. Scoase un stilet din mînecă și îl puse pe măsuța de toaletă lîngă o pereche de chiloți. Mută magnetofonul pe noptiera de lîngă pat.

După aceea, se întoarse jos și se postă în spatele ușii de la intrarea în apartament și aștepta.

Cînd Daphne intră, Fong se mișcă atît de repede, încît ea încă încerca să aprindă lumina cînd mîinile lui puternice îi cuprinseră gîtul și degetele apăsară adînc, căutîndu-i nervul. O simți că înțepenește și nu mai are vlagă. O prinse înainte de a cădea pe podea și o cără în brațe sus pe scări, în dormitor. O așeză pe pat cu mîinile și picioarele desfăcute și o legă cu fișiile de mătase. Dădu drumul la magnetofon, luă stiletul și aștepta să-și recapete cunoștința.

VÎNĂTORII

Old Scar moţaia într-o mlaştină la piciorul unui smochin indian cînd auzi camionul venind. Mai devreme auzise elefanţii mugind, sforăind şi împroşcîndu-se cu noroi, dar îi ignorase. În momentul în care auzi camioneta venind şi sunete de voci omeneşti, se ridică brusc, puţin speriat, îşi ridică nasul şi adulmecă vîntul, dar acesta bătea din spatele lui şi nu simţi mirosul grupului care era la vreo două sute de metri depărtare.

Old Scar ştia că avea de înfruntat duşmani puternici. Nu era vorba de un tigru mascul tînăr, ci de o armată întreagă. Ochii lui galben-verzui scînteiară fioros; îşi trase buzele înapoi şi îşi arătă colţii rînjind în timp ce mergea încet şi trufaş printre copaci, departe de camionetă şi de oameni, îndreptîndu-se spre desişul de bambus şi de iarba înaltă la vest de lac, la vreo doi kilometri depărtare, unde credea că i se va pierde urma.

Nu era grăbit. Umerii şi picioarele îl dureau. Artrita era mai dureroasă în această dimineaţă decît de obicei şi era flămînd. Era prea bătrîn şi dur ca să se sperie de ceva.

Cu puţin timp în urmă, ghidul thailandez, Quat, găsise urmele proaspete ce duceau către lac, măsurase mărimea labelor care erau mai mari decît mîna lui.

– Animalul umblă după pradă, le spuse Early vînătorilor. Am trimis un om în sat să le spună oamenilor să stea în case pînă se termină totul.

– Ce părere ai? întrebă Earp.

– Direcţia vîntului se schimbă, spuse Early, adulmecînd aerul ca un animal. Dacă vîntul vine dinspre noi, s-ar putea să nu reuşim.

Max Early privea pe sub borurile lăsate în jos ale pălăriei lui kaki, gen safari. Nu era prea înalt, avea păr des castaniu şi o barbă stufoasă. Haina kaki era bine strînsă pe corpul lui muşchiulos, avea picioare puternice şi groase, şi purta pantaloni scurţi de tenis. Era bronzat, iar barba i se decolorase din cauza soarelui necruţător.

Se aşează pe vine şi cu un băţ schiţă pe pămînt o hartă rudimentară. Grupul de bărbaţi se strînse în jurul lui, bînd bere, fumînd şi privind peste umărul lui la mîzgăleala din nisip, ascultînd explicaţiile.

În partea de sus a hărții se găsea tabăra lor, iar în partea stîngă la sudul și estul ei erau lacul și satul. Între tabără și lac erau vreo trei kilometri de junglă, care se întindea de la est la vest cam un kilometru și jumătate. În josul hărții și la vest de lac se întindea o cîmpie cam de un kilometru pătrat. Un loc periculos, le explică Early. La capătul ei se afla un desiș de bambus lat de șaptezeci de metri care o cotea de la lac spre cîmpie. Pădurea de bambus era foarte înaltă și deasă. Între ea și junglă se găsea o zonă cu iarba bivolilor apoi, ceva mai departe, alta cu iarba elefanților care, spunea Early, avea cam doi, trei metri înălțime. Iarba mică a bivolilor, cea înaltă a elefanților și desișul de bambus erau locuri foarte potrivite unde tigrul se putea ascunde. Dincolo de sat și la vest de tufișuri se întindeau terenuri cultivate.

– Noi căutăm pe o suprafață de aproximativ șase kilometri pătrați de hățiș și lanuri, spuse Early. Fiți atenți însă, el poate să se cațăre într-un pom, să se ascundă în vreo vizuină sau să stea ore întregi nemișcat în iarba înaltă...

– S-ar putea să atace un bărbat? îl întrerupse nervos Wonderboy.

– A mîncat pînă acum trei... nu ține cont de greutatea omului.

– Cam cît de mare este? întrebă Gallagher.

– Cred că are peste două sute de kilograme, dacă ținem seama de urmele pe care le-a lăsat, răspunse Early. Dar nu vede cu ochiul drept și este puțin artritic, ceea ce înseamnă că devine furios cînd este urmărit.

– Grozav, mormăi Riker, scoțîndu-și cămașa.

Era un bărbat bine făcut, păros, cu cîteva cicatrice de la burtă pînă la coaste. Își puse o pereche de ochelari de soare Ray-Ban.

– Și ce naiba înseamnă toate astea? întrebă el.

– O pisică rea de două sute de kilograme, răspunse Earp rîzînd. Dacă pune o labă pe tine, Riker, picnicul ăsta s-ar putea transforma într-o înmormîntare.

După cum Early le explicase planul atacului, grupuri de doi vînători aveau să călărească pe cîte unul dintre cei trei elefanți și să stea la o distanță de o sută de metri unul de celălalt. „Băieții gălăgioși", cum îi numea Early, urmau să meargă printre *chaang-i*, țipînd, bătînd în tigăi, ener vîndu-l pe bătrînul tigru și hărțuindu-l, în speranța că acesta va alerga spre vînătorii de la sol, care urmau

să tragă numai dacă ţinta era precisă şi nu era nimeni altcineva în bătaia focului. Cei care erau călare pe elefanţi trebuia să tragă numai în caz de necesitate.

– Cînd ajungeţi în partea de sud, împrăştiaţi-vă pe o distanţă de aproape trei sute de metri, dar în aşa fel, încît să vă vedeţi unul pe celălalt, îi sfătui Early. Cînd vom începe goana spre sud, către sat, urmaţi-ne. Intraţi în tufişul de bambus, dar rămîneţi în iarba scurtă. Nu intraţi în iarba *chaang*, că vă puteţi pierde în desişuri, ajungînd astfel prînz pentru tigru. Sau unul dintre noi ar putea să vă împuşte din greşeală. Cînd ochiţi, trageţi direct în corp. Va fi în mişcare, deci atacaţi volumul.

– Elefanţii nu vor speria tigrul? întrebă Riker.

– Elefanţii nu-i sperie pe tigri, răspunse Early. În junglă ei se tolerează unii pe alţii, dar am văzut o dată un tigru care a sărit la un elefant mascul şi i-a rupt jumătate din ureche.

– Tigrii se sperie de ceva? întrebă Corkscrew.

Early se gîndi o clipă, apoi spuse, foarte serios:

– Nu ştiu să existe aşa ceva. Àsta este bătrîn. Pare să fie orb de un ochi, este flămînd, se mişcă încet, de aceea mănîncă acum oameni. Dar este inteligent, nu vă amăgiţi, şi este mai iute decît o cobră însărcinată.

– Cu alte cuvinte, este imprevizibil.

– Absolut.

Trăseseră la sorţi să vadă cine avea să încalece elefanţii şi cine să tragă de jos. Melinda şi Johnny Prophett împreună cu un şofer erau pe primul elefant, W.T. şi Early, pe al doilea, iar Gallagher cu Riker, pe al treilea. Potter, Wonderboy, Corkscrew şi Hatch urmau să meargă pe jos.

Cînd se înghesuiră în camionetă, Earp îi aruncă un zîmbet lui Hatcher.

– Noroc, ostaş, zise el.

– Şi ţie la fel.

Vechea camionetă traversă, zdrăngănind, peisajul fertil şi cu vegetaţie luxuriantă din sudul Thailandei. Pe ambele părţi ale drumului, se vedeau cîmpii verzi înflorite, uluitor de frumoase şi pomii fructiferi smălţuiau terenul accidentat. Se vedea că se munceşte din greu în aceste locuri, probabil, datorită animalelor puternice. Elefanţii domesticiţi erau la fel de mulţi ca şi bivolii.

De asemenea, existau o mulțime de locuri unde tigrul se putea ascunde.

Hatcher își verifică arma, un 375 H&H pe care i-o împrumutase Early, spunîndu-i:

– Are un recul ca o lovitură de catîr, dar doboară un elefant de la două sute de metri.

Merseră cu mașina aproape doi kilometri peste cîmpuri. În soarele dimineții satul părea pustiu. Ușile căsuțelor și ale colibelor acoperite cu stuf erau închise. Wonderboy se ghemui într-o parte a camionetei, strîngîndu-și pușca în mînă, ca și cum se temea să nu-i zboare. Transpirația îi ștersese culorile alb și negru de pe față, și Hatcher văzu, sub machiaj, pielea arsă și plină de cicatrice. De asemenea, îi simți teama.

– Nu-ți face griji, puștiule, zise Hatcher. O să fiu cu ochii pe tine.

– Dar n-am nimic, îngăimă cîntărețul.

Cei patru bărbați se împrăștiară de-a lungul întinderii mari cu iarbă, în partea de vest a lacului, dar nu prea departe unul de altul, ca să nu se piardă din ochi. Corkscrew și cu Potter stăteau la un capăt al zonei, Wonderboy și Hatcher, la celălalt. Erau în cîmp deschis și soarele își arunca razele puternice asupra lor. Hatcher transpiră îndată ce coborî din camionetă.

În fața lui Hatcher se întindea o suprafață mare și deasă de bambuși înalți de patru metri și jumătate. Printre tulpinile înghesuite abia putea vedea iarba înaltă pînă la brîu, dincolo de crîngul de bambus.

Singurul zgomot care se auzea era bîzîitul muștelor și al insectelor. Nici o pasăre nu se vedea, și vîntul nu mișca nici un fir de iarbă. Hatcher își puse ochelarii și merse prudent pe marginea desișului de bambus, oprindu-se din loc în loc ca să asculte și să pîndească.

Nu ajunse prea departe în cîmpie cînd îi auzi pe băieții gălăgioși strigînd. Din cînd în cînd unul dintre elefanți se alătura corului.

Hatcher privi în stînga sa la Wonderboy, o figură măruntă furișîndu-se cu prudență, paralel cu desișul de bambus. Zgomotul se înteța cu cît se apropia mai mult de locul unde erau bambușii. Privi înapoi la Wonderboy. Puștiul stătea în fața tulpinilor impozante de bambus, privindu-le cu mirare.

Nu este atent deloc, gîndi Hatcher, şi instinctiv începu să se apropie de Wonderboy.

Old Scar era flămînd, dar mergea pe drumul lui obişnuit, agale, printre copaci, spre iarba elefanţilor. Se găsea la celălalt capăt al crîngului cînd simţi mirosul oamenilor. Se aflau între el şi lac. Se furişă în iarba înaltă ca stuful. Zgomotul din spatele lui deveni mai puternic. Simţi prin pămînt paşii grei ai elefanţilor care se apropiau.

Dacă ar părăsi iarba, ar fi în cîmp deschis, ceea ce ar însemna să alerge pe cîmpurile de orez.

Dădu furios din coadă. Şuieră, se întoarse şi se strecură prin iarbă spre lac, ţinîndu-şi burta lipită de pămînt ca să nu poată fi văzut. Găsi un copac doborît şi se ascunse după el, spionînd cu ochiul cel bun printre ramurile despuiate, şi aşteptă. Acesta era teritoriul lui. Nu avea unde să se mai ducă.

Wonderboy stătea la marginea desişului de bambuşi, minunîndu-se cît de înalţi şi de chipeşi pot creşte. Inima îi bătea atît de puternic, încît îi auzea bătăile în urechi. Îşi aminti că Max le spusese să fie foarte prudenţi în tufişurile de bambuşi şi în iarba înaltă, iar el abia putea vedea printre tulpini. Intră cu frică în desiş, făcîndu-şi loc cu coatele şi începu să cînte încet. Apoi începu să cînte mai tare, dar rar, improvizînd din cîntecul „Judy Blue Eyes": *„Da, da, da, da, do... dat dat de da da do..."*

Cîntecul îl linişti puţin. Se hotărî să meargă prin desişul de bambus spre marginea zonei cu iarbă mică şi să aştepte. Putea vedea numai la cîţiva metri în faţa lui. Wonderboy crezuse că terminase cu riscurile, dar iată-l, pîndind un tigru furios, jumătate orb, care mînca oameni, o pisică de două sute de kilograme care putea sări de undeva în orice clipă. Aspectul sportiv al vînătorii i se păru brusc o prostie. Ar fi fost mult mai uşor, gîndi el, să localizezi tigrul, stînd călare pe elefanţi, şi să-l omori.

Hatcher se mişca şi el precaut, printre bambuşi. Băieţii gălăgioşi şi elefanţii erau mult mai aproape de el acum. Zgomotul era asurzitor. Dacă bătrînul tigru se găsea pe acolo, se va mişca în curînd.

Hatcher se gîndea la Wonderboy, întrebîndu-se dacă puştiul era în siguranţă. Atît de speriat cum era, ar fi putut să se împiedice prin iarbă şi iarba putea fi înşelătoare. Puştiul putea să

meargă drept înainte şi să calce tigrul pe coadă înainte de a-l vedea. Hatcher merse printre bambuşi şi ieşi în locul cu iarba mică a bivolilor. La cincizeci de metri pe partea cealaltă era iarba înaltă care se mişca încet sub adierea uşoară.

Hatcher porni de-a lungul pădurii de bambus spre Wonderboy trecînd prin iarba înaltă pînă la piept, urmărit de insectele care roiau în jurul lui. Merse, se opri şi ascultă, după care porni mai departe.

Deveni încordat. Zgomotul băieţilor şi al elefanţilor se auzea în partea cealaltă o ierburilor înalte.

Printre crengile copacului doborît, Old Scar văzu unul dintre elefanţi apărînd prin stuful înalt şi auzi oamenii ce băteau în tigăi şi ţipau, deşi nu-i putea vedea. Îi era sete şi foame. Îşi pierduse răbdarea.

Unul dintre elefanţii mari intră în iarba înaltă. Cu auzul lui ascuţit, tigrul deosebi şi alte sunete decît bătăile în tigăi şi ţipetele. Ieşi de după buştean, tîrîndu-se pe burtă, fără să facă nici cel mai mic zgomot, şi porni prin iarbă spre lac.

De pe spinarea elefantului, Max Early scrută marea de iarbă înaltă a elefanţilor, o fîşie lată şi întinsă pe trei sute de metri, care ocupa aproape un kilometru de la lac pînă la cîmpurile de manioc. Dincolo de ea, era fîşia de iarbă mică şi de bambuşi înalţi. Jos, pe pămînt, Quat, ghidul thailandez, căuta urmele tigrului ucigaş. Găsi semnele care duceau în iarbă şi arătă cu mîna spre ele.

– *Anta rai,* zise Quat încet. *Seua, thaleh saap.*

– Spune că urmele duc către lac, ceea ce este periculos, zise Early. Speram că o să iasă din iarba asta în cîmp deschis şi-o să fugă ca să scape.

Early suflă o dată dintr-un fluier de crom. Sunetul străbătu aerul şi acoperi zgomotul pe care îl făceau băieţii gălăgioşi. Totul se opri.

Elefanţii, la o distanţă de o sută de metri unii de alţii, se opriră şi începură să smulgă cu trompele smocuri de iarbă şi să le mănînce. Nimeni nu mişca. Nu se auzea nici un sunet. Dintr-o dată, lui Early i se păru că aude ceva. Se aplecă înainte, ascultînd cu urechile lui fine.

– Ce naiba-i asta? zise destul de tare.

– Vezi ceva? întrebă Earp.

– *Aud* ceva. Ascultaţi.

Ascultară cu toţii. Earp îşi înălţă capul într-o parte.

– *Cîntă* cineva? întrebă Early.

– Cîntă?

– Jur pe Dumnezeu că aud pe cineva cîntînd. Se pare că melodia vine din tufişul de bambus.

– Trebuie să fie Wonderboy, zise Earp.

– E nebun?

– Este speriat. Strigă într-acolo şi spune-i să înceteze.

– Nu! Dacă puştiul răspunde, se dă de gol unde este.

– Tigrul nu este pe urmele lui.

– Noi nu ştim ce gîndeşte tigrul.

– S-a întîmplat ceva? strigă Riker.

Early ridică mîna şi-şi puse degetele la gură. Arătă spre Riker, apoi întinse mîna arătînd dincolo de zona cu iarba elefanţilor şi stuf către fîşia lată de bambus. Îşi mînă elefantul drept înainte, uitîndu-se prin binoclu în direcţia din care auzise sunetul.

– Fiţi gata, îi spuse încet lui Earp. S-ar putea să avem o situaţie de rezolvat.

Hatcher mergea repede pe marginea fîşiei de bambus spre Wonderboy cînd auzi fluierul. Băieţii gălăgioşi încetară bătutul în tigăi. Se opri şi aşteptă un moment. Era o linişte de mormînt.

Apoi, auzi şi el cîntecul. Wonderboy era mai aproape decît îşi închipuise. Se găsea undeva prin tufişul de bambus, un loc periculos. Iuţi pasul, mergînd pe partea exterioară a tufişului pînă cînd auzi, undeva în apropiere, cîntecul plăcut al lui Wonderboy. Intră în tufiş cît putu de încet, îndreptîndu-se spre el. Tulpinele bambuşilor înalţi şi uscaţi trosniră cînd Hatcher trecu printre ele.

Old Scar se sperie, de asemenea, cînd auzi fluierul. Apoi zgomotul încetă şi liniştea îl zăpăci. Se opri şi ascultă cum elefanţii smulgeau iarba.

Auzi în faţa lui sunetele: „*Do do do do da... dat dat do da do...*“

Mai auzi pe cineva venind prin iarbă în urma lui. Aşteptă cu muşchii încordaţi. Elefanţii începură să se mişte iar; el mări pasul.

Old Scar era ca o nălucă. Hotărî să treacă printre bambuşi spre cîmpul deschis şi să se arunce asupra prăzii. Instinctul îi spunea să se mişte cît mai atent posibil pînă va ajunge în cîmp deschis. Peste tot era mişcare. Duşmanii strîngeau cercul în jurul lui.

Se tîrî înainte, ieşi din iarba înaltă a elefanţilor şi intră în iarba mică. Acum chiar că îmbrăţişa pămîntul, mutînd o labă înaintea celeilalte, pe furiş, prudent, tîrîndu-se încet spre bambuşi, îndepărtîndu-se de orice venea din spate, de elefanţi, ochiul bun zbătîndu-i-se nervos şi verificînd drumul în timp ce se îndrepta spre sunetul ciudat.

Early îşi opri din nou elefantul şi cercetă cu atenţie iarba. Îşi fixă binoclul asupra unui punct.

– Se vede ceva? şopti Earp.

– Nu sînt sigur...

Early privi iarba înaltă care se legăna în bătaia vîntului. După aceea văzu o mică porţiune care se mişca independent de vînt, aproape imperceptibil, ca o undă într-un ocean. Mişcarea încetă cîteva clipe, apoi se porni iar. După cîţiva metri se opri din nou.

– Iiuse, şopti Early, e acolo.

– Unde? întrebă Earp.

– Acolo, se îndreaptă spre bambuşi prin iarba mică. Îndată ce va ajunge acolo, va ataca, probabil, dacă va vedea ceva.

Early îi întinse binoclul lui Earp, iar el îşi îndreptă elefantul în direcţia aceea. Animalul înainta greoi în timp ce Earp privea nervos prin binoclu.

– Nu îl văd, zise el.

– Este chiar în faţa noastră, cam la o sută de metri. Uită-te la iarba bivolilor, zise Early.

Atunci Earp văzu unda, mişcarea uşoară prin iarba mică. Încetă din nou.

– Dumnezeule, ai dreptate, spuse Earp.

– Unde *naiba* este Wonderboy? întrebă Early.

Elefantul se mişcă repede spre tufiş.

– N-ar trebui să facem iar zgomot ca să-l speriem? întrebă Earp.

– Nu, nici vorbă, i-o reteză Early. Pisica asta e nebună. Dacă o enervăm acum, s-ar putea să atace din simplă încăpăţînare.

Vocea lui Early deveni limpede şi clară.

– Wonderboy nu mai cînta. Ieşi încet din tufiş. Nu-mi răspunde, doar fă-o. Acum!

– Rahat, rosti Hatcher, auzind avertismentul lui Early.

Dar nu se opri. Nu avea timp să se oprească. Continuă să meargă înainte.

Old Scar îl auzi, de asemenea, pe bărbat strigînd şi se opri, apoi văzu o mişcare la cîţiva metri depărtare de el. Îşi dezveli colţii şi adulmecă aerul cu nările. Zgomotul încetă. El continuă să înainteze.

Cu singurul ochi bun, văzu o mişcare printre bambuşi. Aceasta se îndepărta de el, dar o urmări. În spatele lui, elefanţii se apropiau. Pămîntul se cutremura sub paşii lor greoi prin iarba înaltă. Se mişcă mai repede, tîrîndu-se spre tufişurile înalte şi cîmpul deschis din partea cealaltă.

Atunci, văzu creatura cu două picioare, un animal ciudat, cu faţa jumătate albă, jumătate neagră. Era speriat. Old Scar îi mirosi teama. Creatura se retrăgea în păduricea de bambus care se găsea între Old Scar şi libertate. Avea un băţ. Ghearele tigrului se întinseră, muşchii umerilor se încordară, gata să atace.

Ieşi tiptil din iarbă şi intră în păduricea de bambus.

– Christoase, pisica a intrat în tufiş, zise Early, urmărind tigrul prin binoclu.

– Unde *naiba* este Wonderboy? întrebă Earp.

– E acolo şi el, văd o mişcare între bambuşi. Tigrul este pe urmele lui.

– Oh, Iisuse, zise Earp.

– Fir-ar să fie, spuse, reglîndu-şi binoclul. Este acolo şi Hatch?

– Cine naiba ştie?

Riker şi Gallagher se îndreptau spre ei, iar în urma lor, călare pe elefant, se apropiau de tufişul de bambuşi Melinda şi Prophett.

Hatcher începu să alerge spre Wonderboy care încetase să mai cînte. Se avîntă printre bambuşii care trosneau în urma lui, alergînd, rupînd tulpinile, poticnindu-se, ţinîndu-şi puşca în sus, ca nu cumva din greşeală să se descarce şi să-l împuşte pe Wonderboy.

Old Scar, de asemenea, se mişca mai repede, tîrîndu-se printre tulpinile de bambus, încercînd să se strecoare fără să fie observat. Văzu ciudata creatură din faţa lui retrăgîndu-se, uitîndu-se înnebunită în jur. Creatura cu faţa albă şi neagră era

la numai douăzeci de metri depărtare de el. Old Scar era obişnuit să atace în desişurile de bambus. El o vedea, dar aceasta nu-l vedea pe Scar.

Creatura ciudată se poticni, îşi pierdu echilibrul, se întoarse cu spatele la el şi se răsuci, încercînd să stea în două picioare.

Tigrul atacă.

Hatcher îl văzu pe Wonderboy clătinîndu-se şi căzînd. Auzi tulpinile de bambus trosnind înainte de a vedea tigrul. Alergă spre Wonderboy care se zbătea, încercînd să se ridice în capul oaselor.

– Rămîi jos, urlă Hatcher cu vocea lui răguşită. Vine spre tine.

– Oh, Dumnezeule, nu! ţipă Wonderboy.

Hatcher era la aproape trei metri distanţă de tînăr cînd tigrul ieşi din tufişul de bambus. Îşi puse puşca la umăr, ochi pieptul puternicului animal care se apropia şi trase un foc.

Ping!

Puşca nu luă foc.

Hatcher nu se dădu bătut. Azvîrli puşca spre tigru şi se aruncă peste Wonderboy luîndu-i puşca şi rostogolindu-se într-o parte. Auzi mugetul unui elefant în preajmă şi simţi pămîntul cutremurîndu-se sub paşii lui în timp ce se apropia. Dar asta nu-i distrase atenţia. Şedea pe-o parte cînd namila de tigru făcu o săritură de la trei metri, cu gura băloasă deschisă, arătîndu-şi colţii, şi cu ochiul strălucind fioros.

Avu timp pentru o singură împuşcătură. Întoarse puşca şi trase direct în faţa tigrului.

Old Scar simţi căldura exploziei, fu orbit de lumina albă şi o secundă mai tîrziu simţi cum glonţul explodează deasupra ochiului bun, zdrobindu-i ţeasta, arzîndu-i creierul şi dîndu-i capul pe spate. Picioarele din faţă se înmuiară, se prăbuşi rostogolindu-se în tufiş, doborînd bambus după bambus.

Aceştia căzură peste Hatcher şi Wonderboy. Tigrul zăcea la un metru şi jumătate depărtare, cu gura mare deschisă. Scoase un mîrîit jalnic din gît, se cutremură şi începu să înţepenească. Sub el, Hatcher îl simţea pe Wonderboy tremurînd. Se ridică în genunchi şi se uită la cîntăreţ, care părea că vrea să sape o gaură în pămînt.

– S-a terminat puştiule, şopti Hatcher. Linişteşte-te.

– Nu, nu, striga Wonderboy, cu mîinile şi picioarele strînse.

O altă grămadă de tulpini de bambus căzu în jurul lui Hatcher, apoi auzi mugetul unui elefant chiar deasupra lui. Se întoarse şi văzu două puşti îndreptate spre el – a lui Early şi a lui Earp. Nimeni nu mişcă. Nimeni nu respiră. Ca şi cum totul se derula cu încetinitorul, Hatcher văzu degetul lui Early apăsînd pe trăgaci.

Dumnezeule, vrea să mă împuşte! gîndi el, răsucindu-se pentru a se feri cînd auzi bubuitul puştii.

În spatele lui auzi tigrul gemînd din nou şi, întorcîndu-se, îl văzu ridicat pe jumătate primind glonţul în umăr.

Mai gemu o dată şi căzu mort.

– Ţi-am spus să nu-l împuşti în cap, îi spuse Early.

CALUL THAILANDEZ

Casa mică a lui Early era la capătul unei uliţi înguste şi murdare. Drumul şerpuia prin vegetaţia bogată, întunecată, care îl acoperea, aproape cufundîndu-l în umbră. Papagali de culoarea curcubeului, speriaţi de maşină, insultaseră oamenii cu ţipete ascuţite în timp ce se întorceau de la vînătoare. Casa acoperită cu stuf avea o tindă spaţioasă pe trei laturi. În aer se simţea mirosul dulce de manioca de la lanurile din apropiere.

Tigrul fusese legat de picioare cu susul în jos de un copac mic. Cîteva femei din satul care fusese terorizat de animal se strînseră în jurul casei lui Early ca să-l sărbătorească pe Hatcher cu dansuri şi zaiafet. Un oriental vîrstnic stătea aplecat deasupra unei oale mari cu tocană thailandeză pe care o pregătea la foc, în curte.

Hatcher avea o atitudine rece de cînd se terminase vînătoarea. Şedea singur în tindă privindu-i pe localnici cum sărbătoreau moartea tigrului. Femeile interpretau rolul vînătorilor într-un dans improvizat, în timp ce o alta juca rolul lui Old Scar. Sprintenă, cu faţa vopsită în galben, ea dansa de-a buşilea, repezindu-se la vînătorii care o urmăreau.

Furios, după momentele încordate ale vînătorii, Hatcher deşurubase percutorul armei şi i-l aruncase lui Early.

– Data viitoare, cînd mai împrumuţi o puşcă cuiva, poate ar trebui să te asiguri că funcţionează, zise Hatcher supărat.

Early răsuci piesa în mînă, examinînd-o cu atenţie înainte de a se uita la Hatcher.

– Fir-ar a naibii, a crăpat percutorul, spuse el cu o surpriză vădită, crezînd că o să meargă.

– Este o întîmplare? bombăni Hatcher sarcastic.

– Ce vrei să spui cu asta? întrebă Early tăios. Funcţiona foarte bine azi-dimineaţă. Am verificat-o chiar eu.

– Wonderboy şi cu mine puteam fi morţi acum din cauza acestei arme.

– Îmi pare rău. Crezi că doream să *nu nimereşti* tigrul? zise Early. Pe dracu, asta-i ridicol, de unde aş fi putut să ştiu că tu ai să-l împuşti?

– Ai înnebunit, Hatcher, spuse Earp.

– Da, zise Riker. Dacă am fi vrut să te omorîm, acum ai fi mort.

Întrucît Hatcher reacţionase mai violent ca de obicei, încheiase discuţia şi acum stătea singur adîncit în gînduri. Nu îl văzu pe Wonderboy apropiindu-se de el, venind din cealaltă parte a casei.

– Domnul Hatcher? întrebă el. *Eşti* Hatcher, nu-i aşa?

Cîntăreţul care îşi aranjase machiajul cu vopsea proaspătă, stătea rezemat de zidul casei, cu mîinile în buzunare.

– În carne şi oase, răspunse bărbatul cu voce dogită.

– Mi-ai salvat viaţa. Şi eu, uf... nu ştiu cum să-ţi mulţumesc. Dar vreau să ştii că nimeni n-a plecat cu gîndul să-ţi facă vreun rău.

– Şi tu ai fi făcut acelaşi lucru pentru mine, zise Hatcher.

– Nu, nu, zise Wonderboy dînd negativ din cap. Am înlemnit omule. Nu a fost numai frica, n-am putut apăsa pe trăgaci.

– Ţi s-a mai întîmplat asta vreodată?

Wonderboy se uită de după masca sa la tigrul mort şi, după cîteva secunde, încuviinţă din cap.

– Uită ce s-a întîmplat, zise Hatcher. Poţi să trăieşti de acum încolo, fără să mai pui mîna pe vreo armă.

– Nu despre asta este vorba.

– Atunci despre ce?

Wonderboy îşi scoase mîinile din buzunare. Şi le încolăci în jurul pieptului îmbrăţişîndu-se, ca şi cum i-ar fi fost frig.

– Supravieţuire.

– Supravieţuire, repetă Hatcher sec.

– La naiba, dacă nu este un război, este altul.

– Nu va mai trebui să te duci la nici un război, Wonderboy.

– În orice caz, răspunse el, nu știu cum se mulțumește cuiva care ți-a salvat viața. Japonezii au o vorbă pentru asta, dar nu-mi mai amintesc care este.

– *Ongaeshi,* spuse Hatcher.

– Da, asta este. Asta înseamnă, știi bine, o mare datorie.

– Înseamnă o obligație de a se achita de datorie.

– Ei bine, *ongaeshi,* domnule Hatcher.

Hatcher se apropie mai mult de Wonderboy și se sprijini de perete, lîngă el.

– Ai vrea să încerci? întrebă el cu vocea răgușită.

– Nu înțeleg.

– Cine este Calul Thailandez, Wonderboy?

Wonderboy se uită la ceilalți care ședeau în partea cealaltă a curții.

– Ce este un Cal Thailandez? repetă el uitîndu-se la dansatoare.

– *Ongaeshi,* Wonderboy.

– Nu spune asta.

– Să încercăm altfel. Murphy Cody trăiește?

– Cine?

– Murph Cody.

– Ce vrei cu el? întrebă Wonderboy. Cum spui că-l cheamă?

– Cody, răspunse Hatcher încet.

– Da, Cody.

– Am un mesaj pentru el.

– Un mesaj?

– Doar atîta.

Wonderboy aprobă din cap încet. Plecă de lîngă Hatcher spre restul grupului și, fără să se uite înapoi, zise:

– Dacă voi întîlni pe cineva cu numele acesta, îi voi spune că îl cauți.

Wonderboy se îndepărtă. Dansatoarele își terminaseră drama lor muzicală și acum îi înconjurau cu temenele pe vînători. Earp flecărea cu dansatoarea care interpretase rolul tigrului în timp ce Wonderboy se aplecă și-i șopti ceva la ureche. Earp se uită spre Hatcher, apoi, luînd-o de mînă pe dansatoarea vopsită cu galben pe față, o duse în partea cealaltă a curții, la Hatcher.

– Ea este Namtaan, zise Earp şi doreşte să-l cunoască pe marele vînător alb. Namtaan, acesta este Hatcher.

– Îmi pare bine, spuse Hatcher.

– Îmi face plăcere să te cunosc. Deci, tu ai omorît tigrul.

– Toţi am avut o contribuţie.

– Dar a dat cineva o mînă de ajutor ca să-i salveze viaţa lui Wonderboy? Eşti prea modest, domnule Hatcher, zise ea şi îl privi cu ochi pătrunzători.

– Nu este modestie, zise Hatcher privindu-l pe Earp. Aici, fiecare depinde de altcineva. Este ceva ce mi-a scăpat în timpul războiului. Slujba mea era una solitară.

– Asta este foarte trist, zise ea.

– Mda, mormăi el, ridicînd din umeri. Noi, occidentalii, avem o vorbă. Niciodată nu este prea tîrziu ca să înveţi.

– Există şi reversul ei, zise Earp. Nu poţi învăţa un cîine bătrîn şiretlicuri noi.

Hatcher zîmbi.

– Da, spuse el, alege ce-ţi place.

– El zice că l-ai întrebat despre o legendă veche thailandeză.

– Da? Despre ce legendă era vorba?

– Legenda Calului Thailandez.

– Adevărul este pe la jumătate. Nu vorbeam despre legenda veche a Calului Thailandez, ci despre noua legendă.

– *Noua* legendă a Calului Thailandez?

– Caut pe cineva care îşi spune Calul Thailandez; răspunse Hatcher, uitîndu-se ţintă în ochii ei căprui.

– Nu înţeleg.

– Cred că domnul Earp înţelege, zise Hatcher.

– Nu ştiu despre ce vorbeşti, rosti Earp.

– De ce nu încetăm să ne păcălim unul pe altul, zise Hatcher fără menajamente. Mi s-a spus că un bărbat care se numeşte Murph Cody îşi zice Calul Thailandez.

– Cody a murit în timpul războiului, replică Earp, aproape nepăsător.

– Poate că n-a murit, răspunse Hatcher.

– Şi de ce şi-ar zice Calul Thailandez?

– Deoarece cumpără şi vinde heroină. Ucide pe unii şi le fură heroina. Cumpără copii apoi îi omoară şi le îndoapă trupurile cu droguri.

Namtaan se uită la Hatcher cîteva clipe, apoi se întoarse brusc şi intră în casă. Earp o urmă, oprindu-se în uşă.

– Vino înăuntru, îi spuse lui Hatcher. N-o să te muşte.

În casă era întuneric şi răcoare. Ferestrele erau închise, storurile lăsate ca să nu intre soarele după-amiezii. Undeva, torcea încet instalaţia de aer condiţionat. Razele soarelui cădeau pieziş printre jaluzele pe scîndurile podelei. Femeia se aşeză pe o canapea veche şi uzată.

– Stai jos, spuse ea.

Earp se sprijini de masă sorbind din băutura lui, iar Hatcher se aşeză la capătul celălalt al canapelei.

– Cine este acest Cody? întrebă ea.

– De ce te interesează atît de mult?

– Te rog, fii înţelegător cîteva minute, zise ea aproape implorînd.

În timp ce Namtaan şi Hatcher vorbeau, ceilalţi începură să intre în cameră. Melinda şedea liniştită într-un colţ, Prophett stătea tolănit într-un fotoliu şi făcea mici semne pe podea cu vîrful piciorului său bun. Riker şedea sprijinit de uşă bîndu-şi berea, iar Gallagher şedea pe braţul unui fotoliu, cu mîinile încrucişate pe piept. Hatcher încercă să-i ignore.

– Murph Cody este bărbatul pe care am venit să-l caut în Thailanda, spuse el accentuat. Mă interesează Calul Thailandez numai în măsura în care îl priveşte pe el.

– De ce îl cauţi?

– Este ceva personal.

– Îl cunoşti?

– Cu mult timp în urmă am fost prieteni.

– Pentru asta îl cauţi?

Hatcher se gîndi puţin, apoi răspunse:

– Nu numai pentru asta.

– Cine ţi-a spus că Murph Cody îşi spune Calul Thailandez? întrebă Earp.

Pe măsură ce ochii lui Hatcher se obişnuiră cu întunericul din casă, observă că mai era cineva înăuntru. Bătrînul chinez care pregătise mîncarea intrase, de asemenea, în cameră. Era o figură ştearsă, un bătrîn încovoiat, care şedea în colţul cel mai întunecat al încăperii.

– Un bărbat numit Wol Pot, comandantul lagărului de prizonieri din Vietnamul de Nord, din timpul războiului. Numele lui adevărat era Taisung şi a fugit din lagărul Huie-kui din Laos.

– Şi de unde îl cunoştea el pe Cody?

– Cred că Murph Cody a fost unul dintre prizonierii lui.

– Ţi-am spus, repetă Earp, Cody a murit cînd i s-a prăbuşit avionul, în 1972.

– Dar tu de unde ştii? întrebă Hatcher.

– Am citit undeva, i-o întoarse Earp.

– O neînţelegere obişnuită, spuse Hatcher.

– Neînţelegere? rosti Namtaan.

– O minciună.

– De ce crezi asta? întrebă ea.

– Pentru că era interesul lui Wol Pot să pună mîna pe Cody. Avea nevoie de o viză de intrare în Statele Unite şi Cody urma să fie marfa de schimb.

– Şi de ce ar fi Cody atît de important?

– Tatăl lui era general de armată în timpul războiului.

– Poate că informatorul era nesincer.

– Poate.

– Dar tu nu crezi?

– Nu.

– Dai răspunsuri foarte prompte, domnule Hatcher, sper că nu ai impresia că îţi iau un interogatoriu, rosti ea zîmbind.

– Ba chiar asta faci, replică el.

– Toate astea sînt speculaţii, interveni brusc Earp.

– Nu cred, spuse Hatcher. Sînt convins că Murph Cody trăieşte.

– Crezi tot ce ţi-a spus găluşca aia umflată?

– Totul se leagă.

– Nu cred nici un cuvînt din toate astea, zise Earp. Hatcher este omul lui Sloan. – Nu sînt omul lui. El m-a angajat să fac o treabă.

– Christoase, recunoaşte! zise Earp.

Hatcher încercă să nu-i bage în seamă.

– Ce aveţi împotriva lui Sloan? întrebă el.

– Credeam că te-a angajat să-l înhaţi pe Cody şi să-l omori, spuse Earp. Poţi să negi asta?

Hatcher rămase blocat. Ceea ce spunea Earp era adevărat.

– Nu, nu neg, răspunse Hatcher.

Răspunsul său cinstit îi surprinse în mod evident pe toți din cameră.

– Dar, continuă el, n-am acceptat misiunea în aceste condiții.

– Care au fost condițiile tale? întrebă Earp sarcastic.

– Că îl voi găsi pe Cody – dacă trăiește – și îi voi transmite un mesaj.

Earp se întoarse scîrbit și dădu din cap.

– Iisuse! spuse el.

– Ascultă ce-ți spun, Wyatt. La început a fost doar o simplă înscenare. Să-l găsesc pe Murph Cody și să-i transmit un mesaj, atîta tot. În Bangkok, Sloan a schimbat instrucțiunile.

Earp se întoarse cu fața la el.

– În ce fel?

– Mi-a cerut să-l judec și să iau o hotărîre. Dacă Murph Cody era cumva amestecat în ceva – necurat, trebuia să scap de el. Sloan nu spune niciodată nimic direct, el face doar aluzii, sugerează. Este maestru în insinuări. Întîmplător, și eu am dreptul, ca oricare altul, să-l urăsc pe Sloan. Mi-a pus în cîrcă o vină și mi-am petrecut trei ani într-o închisoare nenorocita din America Centrală numită Los Boxes.

– Și totuși, ai acceptat această misiune?

– Da! M-am gîndit că numai eu aș putea să-l găsesc pe Cody.

– Și ai acceptat condițiile lui, nu-i așa?

– Trebuia să iau o hotărîre: să accept misiunea și să încerc să-l găsesc pe Cody sau s-o iau la sănătoasa, caz în care Sloan ar fi trimis pe un ticălos cu sînge rece să facă treaba.

– Și care este diferența? Altă dată ai omorît pentru el pe baza unei înțelegeri.

– Așa cum ai făcut și tu, este adevărat sau nu? replică Hatcher mînios. Am fost soldat ca și tine. Am făcut ce mi s-a ordonat.

Observația îl readuse la tăcere pe Earp pentru moment. Se uită în altă parte.

– Știi că nu sînt prost, zise Hatcher, făcînd un gest cu mîna. Dacă aș vrea să-l omor pe Cody, categoric nu aș face-o cînd sînt unul contra zece.

– Se pare că ești convins că Murph Cody și acest ucigaș de copii și traficant de droguri este una și aceeași persoană.

– Nu știu ce să cred despre Calul Thailandez, spuse Hatcher. Ceea ce cred este că Wol Pot sau Taisung, cum îi ziceți voi, știa că Murph Cody trăiește.

– Ce altceva mai crezi?

– Restul e o ipoteză. Ceea ce eu numesc ecuație.

– Ecuație? interveni Gallagher.

– Ca o ecuație matematică, numai că se folosesc informații în loc de cifre.

Se uită în jur la toți foștii combatanți.

– De pildă, știu precis că Wol Pot era comandantul unei închisori vietnameze și se numea Taisung. Știu că Wol Pot pretindea că Murph Cody trăiește... în Bangkok. Și mai știu că, probabil, Wol Pot spunea adevărul!

– De ce? întrebă Early.

– Este o altă parte a ecuației. Până la urmă, Wol Pot ar fi trebuit să-l predea pe Cody, ca să obțină viza. Ca să-și dea în vileag identitatea ar fi fost riscant, deoarece Statele Unite ar fi descoperit trecutul său. Dar cum era urmărit, singura lui șansă era să-l găsească pe Cody. Fără el nu reușea. Ar fi fost ca și cum te-ai fi oferit să-l predai pe... Elvis Presley.

– Altceva? întrebă Riker sceptic.

– Da, mai este încă ceva. Mai știu că numele adevărat al lui Johnny Prophett este Paget și că el împreună cu Gallagher, cu Benny Potter, Riker și Max Early au fost declarați dispăruți în luptă aproape în același timp și în aceeași zonă din Vietnam. Nu sînt sigur, dar, probabil, Wonderboy și Corkscrew ar putea fi trecuți pe aceeași listă.

Așa că din ecuația mea rezultă că toți au fost prinși de Vietcong și duși în lagărul de prizonieri al lui Wol Pot. Și întrucît Wol Pot îl cunoștea pe Cody, presupun că și el a fost acolo.

Riker răsuflă zgomotos.

– Ești plin de curaj, zise el.

– Mai există ceva în ecuația ta? întrebă Corkscrew.

– Un singur lucru. Wol Pot pretinde că Murph Cody este ucigaș și traficant de droguri, și își zice Calul Thailandez. Am aflat, de asemenea, dintr-o sursă guvernamentală că circulă zvonul, chiar pe străzi, că acest Cal Thailandez este negustor de droguri.

– Și ce-ți spune ecuația ta despre asta? întrebă Riker.

– Poate că ar fi bine să te lămuresc eu, domnule Hatcher, zise Namtaan bătîndu-se cu mîna pe piept. Eu sînt cea cunoscută sub numele de Calul Thailandez.

Surpriza lui Hatcher era atît de sinceră, încît Namtaan zîmbi pentru prima oară de cînd intraseră în casă.

– N-am vrut să-ţi produc un şoc, zise ea.

Hatcher îşi redobîndi repede calmul. Începu să rîdă.

– Nu cred nici un cuvînt din ceea ce spui, zise el.

– Cu toate astea, este adevărat, replică ea.

– Eu i-am dat numele ăsta, Hatcher, spuse Johnny Prophett.

– Da, toată lumea ştie asta, zise Gallagher.

– Eu nu ştiu, zise Hatcher cu glas răguşit.

– Nu ştii al dracului de multe lucruri, ostaş, dar ghiceşti destule, zise Earp.

Hatcher se uită atent la Pai, pe care n-o recunoscuse imediat. La început, se gîndise că era o femeie pe care o cunoscuse cîndva, mai demult. Voia s-o vadă nemachiată... spre deosebire de Wonderboy, a cărui faţă pictată reprezenta realitatea lui.

– Bine, atunci am să mai încerc o dată, zise Hatcher privind-o drept în ochi pe Namtaan. Cred că eşti Pai.

– Numele meu este Namtaan.

– Sigur. Dar înainte era Pai. Acum cincisprezece ani în Vietnam. Erai doamna inimii lui Cody.

– Spui asta foarte frumos.

– Am o fotografie de a ta făcută în 1972. Era clar că îi erai devotată şi cred că încă îi mai eşti.

– De ce îl cauţi, domnule Hatcher? întrebă ea cu toată seriozitatea.

– Aşa cum am mai spus, am un mesaj pentru el.

– Ai făcut tot drumul ăsta ca să-i transmiţi un mesaj? zise ea neîncrezătoare.

– Da, ăsta este adevărul.

– Cody era prietenul tău?

– Asta a fost cu mult timp în urmă, dar prieteniile vechi nu se destramă uşor.

Hatcher tăcu, dar ea continuă să-i scruteze faţa.

– Şi dacă Murph Cody ar fi acela care omoară copii, ce ai face? întrebă Namtaan.

Era o întrebare care îl rodea pe Hatcher de cînd avusese ultima convorbire cu Sloan, o hotărîre pe care voia să o evite, dar pe care acum trebuia să o ia.

– N-am venit aici să-l judec pe Murphy Cody, spuse Hatcher. Recunosc că în ultimele zile m-am gîndit că poate va trebui să-l omor, dar, indiferent ce a făcut, eu m-am săturat să mai fac pe judecătorul şi pe călăul. Am ucis destul. De acum încolo, poate să facă altcineva treaba asta murdară. Eu am venit aici să transmit un mesaj şi cu asta basta. Este tot ce intenţionez să fac.

În întunericul încăperii, toţi tăceau. Fără îndoială, Hatcher fusese sincer în ceea ce spusese.

– De la cine este mesajul? întrebă, în sfîrşit, Namtaan.

– Asta mă priveşte numai pe mine şi pe Cody.

– Avem posibilitatea să aflăm pe alte căi, interveni Earp.

– În orice caz, nu de la mine, bombăni Hatcher.

Riker rîse pe înfundate cînd auzi răspunsul lui Hatcher.

– Afurisitul, încep să cred ceea ce spune, zise el.

– Ai vreo obligaţie faţă de Cody? întrebă Namtaan.

– Este un mesaj care îl priveşte numai pe el şi trebuie să i-l transmit personal sau deloc.

Deodată se întoarse către bătrînul care şedea în colţ, privindu-l cu coada ochiului, prin întunecimea camerei. Ultima oară cînd Hatcher îl văzuse pe bătrîn, acesta se retrăgea din faţa lui pe o alee din Bangkok după ce îl omorîse pe Wol Pot.

– Acest domn bătrîn l-a omorît pe Wol Pot. Putea să mă împuşte şi pe mine, chiar se pregătea, apoi s-a răzgîndit. M-am tot întrebat de atunci, de ce n-a făcut-o.

– Şi la ce concluzie ai ajuns? întrebă Johnny Prophett.

– Las-o baltă, şopti Hatcher, uitîndu-se la el prin întunericul camerei. Nimeni dintre noi nu ar fi pus un străin să facă treaba asta murdară. Oricare ar fi fost motivele pe care le-aţi fi avut să-l omorîţi pe Wol Pot, şi cred că aveţi destule, dacă trebuia să-l omoare cineva, ar fi făcut-o numai unul dintre voi. Nu este genul vostru să însărcinaţi un om bătrîn să facă asta.

– Îţi merge mintea, spuse Earp.

– Aşa că iată răspunsul meu: el nu este un om bătrîn. E unul dintre voi.

Hatcher îşi întoarse privirea spre bătrîn.

– Am dreptate, Polo? şopti el.

Bătrînul gîrbov îşi aţinti privirea asupra lui Hatcher, apoi începu să rîdă. Se ridică, îşi îndreptă spinarea şi porni şchiopătînd spre el.

– Ei bine, eu sînt cu siguranţă cel mai în vîrstă. Nu mi-a mai spus nimeni aşa de cînd eram la Academie, Hatch, spuse Murphy Cody.

SECRETUL DE LA HUIE-KUI

Pe Hatcher îl năpădiră emoţiile. Nu fusese sigur pînă în acel moment că Murph Cody trăia într-adevăr. Acum, privind-l pe vechiul lui prieten, simţi uşurare sufletească şi o mare bucurie.

Namtaan ridică storurile şi lumina soarelui pătrunse în cameră, în colţurile cele mai întunecoase ale ei.

– Doamne, Polo, mă bucur că trăieşti, spuse Hatcher.

– Nu-mi amintesc să fi fost vreodată atît de tenace, zise Cody.

– Cînd mă gîndeam la tine, nu te vedeam cu părul alb, şopti Hatcher zîmbind, încercînd să reducă tensiunea.

– Face parte din joc, zise Cody. Soţia mea se pricepe foarte bine la machiaje şi la deghizări. Părul meu adevărat nu este încă alb.

– Ce s-a întîmplat cu piciorul tău?

– Mi l-am rupt cînd am căzut cu avionul. Dar cu vocea ta ce s-a întîmplat?

– Am intrat într-un pat de puşcă.

– E nostim cît de simple devin întîmplările după o vreme, zise Cody. Cu timpul, o poveste de o oră se poate spune într-o singură frază.

Părea mai înalt şi mai slab decît şi-l amintea Hatcher, şi timpul îşi pusese amprenta pe faţa lui.

– Ascultă, îi spuse Hatcher, dacă crezi că poţi avea încredere în mine, aş vrea să vorbim ceva între patru ochi.

Cody se gîndi o clipă, apoi se întoarse către ceilalţi.

– E-n regulă, spuse el. Lăsaţi-ne singuri un minut, vă rog. Namtaan, tu rămîi cu noi.

Bărbaţii ieşiră din cameră.

– M-am gîndit mult la tine în toţi anii aceştia, spuse Cody, sprijinindu-se de pervazul ferestrei şi uitîndu-se în zare peste cîmpuri, apoi rîse. Am petrecut zile frumoase împreună, nu-i aşa?

– Asta-i adevărat, afirmă Hatcher.

– Îţi aminteşti de acel Ajun de An Nou? Ne-am dus amîndoi la New York şi am ajuns în patul fetei aceleia, cum o chema oare?

Hatcher trebui să se gîndească puţin pînă îşi aminti.

– Linda.

– Da, Linda.

– Avea un suflet foarte bun, Linda.

– Într-adevăr, zise Cody şi se întoarse cu faţa spre Hatcher. Ştii, de multă vreme îţi datorez scuze.

– Nu-mi datorezi nimic, Polo.

– Am luat masa cu tatăl meu la Saigon, cam cu o lună înainte de a mă prăbuşi cu avionul. A fost ultima oară cînd l-am văzut. Atunci mi-a spus că erai în Nam, lucrînd în secret pentru el şi că făceai asta de cîţiva ani. Făceam pe grozavul atunci şi mi-am adus aminte ce ţi-am spus în noaptea aceea la San Diego. Cred că pe atunci vorbea gura fără mine. Dacă înseamnă ceva pentru tine, îmi cer scuze acum.

– Mulţumesc, da, înseamnă mult pentru mine.

– Eşti un păcătos iremediabil, ştii asta.

– Mi s-a mai spus.

– Deci, care este mesajul, Hatch? întrebă Cody serios.

– Este de la tatăl tău.

Cody rămase surprins.

– Tatăl meu ştie că trăiesc? întrebă.

– De aceea am fost trimis aici, ca să verific.

– Las-o baltă, zise Cody. Lasă morţii să rămînă morţi.

– Nu este cazul să iei lucrurile aşa uşor, zise Hatcher. Tatăl tău are cancer şi este pe moarte.

Cody fu şocat. Privi în gol, apoi îşi supse buza de jos. Se încruntă.

– O, Iisuse, spuse el şi dintr-o dată umerii îi căzură, se încovoie şi se sprijini de jaluzelele ferestrei. Cutele feţei i se adînciră. După ce reflectă un minut, întrebă:

– Cît mai are de trăit?

– Poate şase luni dacă are noroc.

– Dumnezeule... Cuvintele i se poticniră în gît. Îşi lăsă capul în piept şi lacrimi îi căzură pe obraz. Pai îl îmbrăţişă.

– Ştii, am crezut că n-am să-l mai văd niciodată, eram sigur de asta. Nu m-am gîndit niciodată că... într-o zi...

– Lui nu-i pasă ce ai făcut sau ceea ce faci, zise Hatcher cu voce răguşită. El vrea să ştie dacă trăieşti şi să te mai vadă o dată înainte de a muri.

– Doamne, zise Cody.

Îşi şterse faţa, şi machiajul pe care i-l făcuse soţia dispăru, lăsînd să se vadă adevăratele urme ale vîrstei şi ale timpurilor grele. Se uită afară pe fereastră timp îndelungat. Nici Pai, nici Hatcher nu ziseră nimic.

În cele din urmă, Cody întrerupse tăcerea.

– Ciudat, nu-i aşa, cum lucrurile, care ţi se păreau cîndva foarte importante, într-o dată devin... nesemnificative. Toată viaţa mea a trebuit să mă supun ordinelor. Nu era uşor să fii fiul lui Buffalo Bill. Nu puteam face nici o greşeală... Se opri o clipă, apoi dădu din cap. Nu, spuse el, asta nu era drept, nu *îmi* puteam permite să greşesc cu nimic. Asta era în capul meu. Vreau să spun că, de cînd eram puşti, vedeam în mintea mea un deget îndreptat spre mine. El nu mi-a zis nimic niciodată. Nu m-a împins de la spate, nici nu era nevoie, dar era întotdeauna acolo ca un... ca uriaşul din pădure care îi sperie pe copii. Cînd am hotărît să mă duc la Annapolis în loc de Point, asta aproape că l-a omorît. Drace, l-au apucat toate furiile. La Annapolis, încercam doar să fac ceva pe cont propriu, dar, Dumnezeule, asta a fost ultima insultă pe care i-am adus-o. Mi-a ordonat să mă înscriu la Point, şi cînd am refuzat, a încercat să mă retragă de la Annapolis. Dar era prea tîrziu.

Hatcher îşi aminti de noaptea aceea cînd Cody întorsese camera cu susul în jos într-o furie de beţiv, fiindcă era singur de Crăciun.

– La naiba, şopti Hatcher, asta s-a întîmplat acum douăzeci şi cinci de ani.

– Douăzeci, cincizeci, n-are nici-o importanţă. El n-a uitat asta niciodată şi nu m-a lăsat nici pe mine să uit. Hotărîrea mea de a intra în Marină a umbrit relaţiile noastre de atunci înainte şi poate că o face şi acum.

– Nu mai are aşa mare importanţă, în orice caz, zise Hatcher.

– Pentru mine are, spuse Cody cu vocea pierdută.

Cody continuă să se uite afară pe fereastră, dînd mereu din cap, sprijinindu-se de Pai.

– Ascultă, Polo, eu nu vorbesc în numele lui Sloan şi nu ştiu care erau motivele lui Porter, spuse Hatcher. Tatăl tău nu dă doi bani pe ce ai făcut sau pe ceea ce faci. E pe moarte, pentru numele lui Dumnezeu, şi vrea să-şi ia rămas bun de la tine. Sarcina mea este să stabilesc o întîlnire între tine şi el, într-un loc sigur, ca să vă luaţi rămas bun.

– Ce ironie, spuse Cody. Aşa după cum ar spune Prophett, doi războinici care stau de o parte şi de cealaltă a rîului şi nu-şi pot lua rămas bun.

– Eu nu înţeleg poezia lui abstractă, zise Hatcher pe un ton răstit, puţin iritat.

– Nu înţelegi? zise Cody. Pentru lumea asta, noi sîntem toţi morţi. În metafora lui Prophett, toţi am traversat rîul. Nu ne putem întoarce acasă, pentru că nu mai avem casă, iar unii dintre noi n-am putea merge acasă chiar dacă am avea. Cunoşti situaţia lui Riker şi a lui Gallagher?

– Ştiu că aveau necazuri mari cînd au dispărut. Presupun că Prophett nu se poate întoarce acasă, pentru că este un narcoman incurabil, poţi spune asta numai dacă te uiţi la el. Wonderboy... s-a obişnuit să trăiască cu faţa pe care o are. Dar tu, Corkscrew, Potter, Max Early...

– Totul a început înainte de Nam. La naiba, tatăl meu şi amiralul au pus la cale căsătoria mea, ca doi regi medievali care aranjează o nuntă pentru binele regatului. Dar căsnicia n-a mers. Bătrînul era prezent. Aşa că m-am înscris voluntar la Black Ponies.

– La sfîrşit, toate ponoasele au căzut pe capul lui Cody, interveni liniştită Pai. El s-a înscris ca voluntar la Black Ponies, ca nimeni să nu poată spune că a ales ceva uşor. Eşecurile îl chinuiau, puteam să-mi dau seama de asta în fiecare zi.

– Nu era vorba numai de mine, spuse Cody cu o nuanţă de amărăciune în glas. Era vorba de misiune, întotdeauna blestemata de misiune. Încerci să faci ceea ce trebuie să faci, fără să-ţi pese de preţ. Apoi, începi să te întrebi, drace, este bine sau este rău ce fac? Poate că tu nu poţi înţelege asta, Hatch.

– Înţeleg mai mult decît îţi închipui, spuse Hatcher.

– Ironia soartei a fost că am făcut cea mai grozavă încurcătură. În dimineaţa aceea, ridicasem o scrisoare pentru John

Rossiter, mitraliorul meu, dar am uitat să i-o dau. Eu nu purtam asupra mea nici un act de identitate... știam că, dacă mă prăbușeam și se afla cine sînt, și cine era tatăl meu, totul se ducea naibii. Așa că tot ceea ce aveam era scrisoarea. Rossiter ardea, iar în urma mea, toată jungla era în flăcări. Am văzut elicopterul venind și m-am gîndit, Doamne, o să scap de aici, dar dintr-o dată s-a întors și... a dispărut.

Apoi, gloanțele au început să cadă în jurul meu, focul s-a întins... așa că mi-am aruncat numărul de înmatriculare. Îmi amintesc că, după asta, eram cu mîinile în sus, iar ei mă percheziționau. Au găsit scrisoarea și dintr-o dată am devenit mitraliorul John Rossiter.

Riker a fost primul care m-a recunoscut, dar n-a suflat o vorbă, toți au hotărît să nu spună nimic. M-am gîndit că cel mai neînsemnat lucru pe care-l puteam face era să acționez ca ofițer superior.

– A încercat să ducă tratative cu Taisung, zise Pai. Să cumpere medicamente pentru Wanderboy, morfină pentru Johnny și să-l țină pe Max departe de gaură, ca să nu înnebunească.

– Și mîncare, doar mîncare, spuse Cody. Devenisem intermediarul taberei de prizonieri, codoșul. Dacă Prophett avea nevoie de heroină, vindeam o parte din mine pentru asta. Dacă lui Wonderboy îi trebuiau medicamente, dădeam altceva pentru ele și încă ceva pentru Max ca să-l țin departe de gaură, ca să n-o ia razna. Eram sclavul lui Taisung.

Necazul era că nu aveam nimic cu ce să fac schimb, zise Cody. Și apoi...

– Și apoi? repetă Hatcher.

– Apoi a venit la noi Pai, răspunse Cody.

Nefiind sigură dacă Murph Cody era mort sau dacă trăia, Pai începuse să-l caute. Știa doar că trebuia să meargă spre nord-vest și așa a făcut.

În Vietnam era vietnameză. În Cambodgia era cambodgiană, în Laos a devenit laoțiană. Oriunde se găsea, zîmbea, vorbea și asculta. Muncea pentru mîncare și apoi pleca mai departe. Mergea cu greu prin lanurile de orez, se ascundea de khmerii roșii, dormea în copaci ca să se ferească de animale și aproape că era să moară de două ori din cauza frigurilor.

Continua să colinde, a traversat Annimitique Mountains, a găsit ceea ce mai rămăsese dintr-o tabără de prizonieri – găurile săpate în pămînt, resturi de uşi de la celule, din bambus – năpădită de liane şi tîrîtoare. Şi schelete. Şi-a continuat drumul încurajată şi descurajată în acelaşi timp.

Şi apoi, într-o zi, a auzit vocile – înjurăturile inconfundabile ale paznicilor – s-a tîrît prin iarba junglei, a descoperit tabăra de prizonieri şi noaptea a intrat tiptil în gropile din pămînt pe care ei le numeau celule. S-a furişat de la una la alta şoptindu-i numele şi, în sfîrşit, a auzit răspunsul lui Cody, „Pai". S-a culcat pe uşa de bambus, şi-a întins mîna şi a simţit mîna lui luîndu-i-o pe a ei.

– Oh, Cody, a şoptit ea printre lacrimi, în sfîrşit, te-am găsit. I-au trebuit şase luni pînă să ajungă la Huie-kui.

– Oh, Cody, în sfîrşit te-am găsit, repetă Cody cuvintele ei. Doamne, nu pot să-ţi spun ce am simţit în momentul acela.

Se opri ca să-şi înăbuşe emoţia, apoi continuă:

– În sfîrşit... aveam ce să-i ofer lui Taisung.

Vorbea în şoaptă de parcă îi era teamă că vorbele se vor transforma în cenuşă în gura lui, dar ele atîrnau în aer cu groaznicele lor implicaţii.

– A fost decizia mea, spuse Pai cu vocea ei plăcută. Doream, în principal, ca Murph să trăiască, să-i ţin pe toţi în viaţă. Nici unul nu mi-a cerut să fac ceea ce am făcut.

– Iar eu n-am oprit-o, zise Cody, întorcîndu-se şi privindu-l pe Hatcher drept în ochi, dar expresia feţei lui spunea tot ce trebuia spus despre cît îi costase, pe el şi femeia iubită, această supravieţuire.

În orice caz, cea mai mare parte dintre noi a rezistat. Jaimie Solomon avea cancer, dar s-a întors în Statele Unite. Joe Binder a murit în lagăr, iar Sammy Franklin a murit de inaniţie, înainte ca Pai să ne fi găsit.

– Jaimie Solomon? rosti Hatcher, aducîndu-şi aminte de notiţa care fusese lăsată pe Zid.

– Lucrul cel mai important a fost că Pai ne-a ţinut acolo, zise Cody. Taisung nu ne-a trimis la Hanoi. Eram convinşi că, dacă ne duc la Hanoi, s-a terminat cu noi.

– L-am ademenit pe Taisung, spuse Pai uitîndu-se în jos la picioarele lui Hatcher. Mă duceam în josul fluviului şi îi

cumpăram băutură, ţigări, tot ceea ce dorea ca să-şi facă viaţa mai plăcută. Apoi, i-am adus heroină.

– Asta a fost ideea mea, spuse Cody. Să-l agăţăm pe ticălos. O dată ce era prins în laţ, avea să facă orice ca să obţină droguri. Johnny Prophett avea relaţii, iar Pai era liberă să circule.

– Mai întîi, puţin ca să prizeze, spuse Pai. După aceea i-am adus ace să-şi facă injecţii.

– Atunci l-am avut la mînă pe ticălos, rosti Cody.

Earp apăru în cadrul uşii, cu sticla de bere în mînă.

– E totul în ordine? întrebă el.

– Vino înăuntru, îi răspunse Cody.

Earp intră în cameră şi se sprijini de perete.

– Jaimie ţi-a lăsat un mesaj, spuse Hatcher.

– Un mesaj? Unde?

– Pe Zidul din Washington, monumentul ridicat în memoria celor căzuţi în Vietnam. Îţi mulţumeşte pentru Calul Thailandez. Acum ştiu ce înseamnă asta. El vorbea despre Calul Thailandez care-i ducea pe soldaţii morţi în rai.

– Aşa este. Pai ne-a scos din gaura aceea nenorocită şi ne-a adus la Bangkok, zise Cody, de aceea Johnny a numit-o Calul Thailandez.

– Războiul se terminase de aproape un an şi Taisung încă îi mai ţinea acolo, spuse Earp. Atunci am intrat eu în acţiune. Cei din Hanoi erau pe urmele lui Taisung. Avea de gînd să fugă şi să ne lase acolo cu nişte javre de paznici care, probabil, ne-ar fi ucis. Pai însă i-a făcut o propunere. Ea va pune la cale o evadare şi el va putea scăpa o dată cu băieţii. Eu locuiam la Bangkok şi am aranjat totul, drumul şi bărcile.

– Trebuia să-l fi omorît pe Taisung cînd am avut posibilitatea, zise Cody, dar a fost mai iute decît noi. A furat una dintre bărci şi a întins-o.

– Şi tu locuieşti aici în Bangkok? îl întrebă Hatcher pe Cody.

– Da, răspunse acesta. În timpul anilor cît am fost prizonier, s-au întîmplat lucruri... lucruri care nu pot fi explicate cum trebuie. Cody se opri, oftă şi continuă: Cînd am ajuns în Thailanda, pe la sfîrşitul anului 1976, am aflat că fusesem declarat mort în mod oficial. Asigurarea fusese plătită, soţia mea se recăsătorise şi copiii aveau un alt tată. Iar eu? Eu o aveam pe Pai şi şansa să o iau de la capăt. Ce motive aş fi avut să mă fi întors, Hatch? Aşa că am hotărît să rămîn mort. Cînd am ieşit din lagăr, mi-a

trecut prin cap să mă întorc pe ascuns în țară și să-mi văd copiii. Unul avea un an, celălalt doi cînd am plecat, dar eu îi vedeam tot așa mici... acum sînt la liceu. Ei bine, a fost doar o toană, fiindcă nici măcar nu aveam pașaport.

– Dar ceilalți? întrebă Hatcher.

– Îl aveam pe Gallagher care putea să încaseze cinci sau zece ani pentru furt, și mai era Riker care putea fi trimis în fața curții marțiale pentru lovirea unui ofițer. Povestea lui Johnny Prophett o cunoști. El și Melinda au rămas aici pentru că drogurile sînt mai ieftine și mai ușor de procurat. Asta se întîmpla cînd Sweets și Wyatt au deschis barul Longhorn. Tombstone s-a dezvoltat oarecum din el.

– Care este situația celorlalți? Corkscrew, Potter, Max Early?

Earp începu să povestească:

– Cînd am ieșit din lagăr, Early a telefonat acasă la el în Utah, dar telefonul fusese desființat, casa vîndută, iar soția și cei doi copii plecaseră. Pentru ce să se mai întoarcă? Corkscrew? Un fost proxenet în Detroit. În Bangkok, se simțea ca în Rai în comparație cu locul de unde venise. În plus, nu avea familie, singurul lui frate murise pe movila aceea. Despre Potter ce pot să-ți spun? Că avea o prăpădită de fermă în Arkansas și o nevastă care se culca cu cine găsea, în lipsa lui? Ironia soartei a fost că ne-am legat unul de altul în toți acești ani cît am fost în lagăr. Corkscrew și Early nu puteau dezvălui ce li se întîmplase, fără să-i primejduiască pe Cody, Riker și Gallagher, așa că au rămas și ei morți.

– Băieții din partea cealaltă a rîului, cum ar spune Prophett, remarcă Murph Cody.

– Deci, ce s-a întîmplat? Cum de a intrat Taisung din nou în viața voastră?

– Îl aveam pe puștiul ăsta, Kilhanney, Ted Kilhanney... De la el a început tot necazul.

– Taisung a încercat să ne *cumpere*, Hatcher, spuse Pai. Să facă din noi catîri.

– Vă șantaja? întrebă Hatcher.

– În cel mai abject mod, zise Cody. Ne-a amenințat că ne demască, pe mine, pe Gallagher, Riker și Kilhanney dacă nu vrem să fim catîrii lui. Asta era ceea ce făcea el pentru Fong, îi căuta curieri care să transporte droguri. Kilhanney era cel mai vulnerabil.

– Cine este Kilhanney? întrebă Hatcher.

– O adevărată tragedie greacă, răspunse Cody. Un preot catolic – decăzut – cum i se spunea. Undeva, între Saigon şi Bangkok şi-a pierdut credinţa în Dumnezeu. Făcea ultimele slujbe de înmormîntare soldaţilor căzuţi, dar poziţia era contraatacată. În lagăr şi-a pierdut şi restul de credinţă pe care-o mai avea. Cînd am ajuns aici, s-a îndrăgostit de soţia unui politician thailandez. Crezi că sîntem scrîntiţi? El era *într-adevăr* scrîntit. Nu mai putea da ochii cu oamenii şi era ros de remuşcări, de aceea era cel mai vulnerabil şi primul pe care a pus mîna Taisung.

– Ce s-a întîmplat cu el?

– Tot ce trebuia să facă Kil era să ia un avion pînă la Hat Yai şi de acolo să conducă un camion cu femei pînă la graniţa cu Malaysia. El habar n-avea că toţi copiii femeilor erau morţi şi îndopaţi cu heroină. Cînd vameşii au descoperit ce se întîmplă, Kil a intrat în panică şi s-a întors la Max. După două zile a luat autobuzul pînă la plaja Phu Khat, s-a aruncat în apă şi nu s-a mai întors. Ce-a mai rămas din el a ieşit la suprafaţă după o săptămînă sau mai mult.

– Atunci, am înviat Calul Thailandez, spuse Earp.

– Am făcut o înţelegere să transportăm douăzeci de kilograme de heroină la Amsterdam şi, cînd curierul ne-a predat-o, l-am omorît şi am aruncat heroina în fluviul Chao Phraya. După aceea, am trimis un mesager lui Tollie Fong şi Wol Pot, în care le spuneam că de acum înainte Calul Thailandez a preluat conducerea. Nu puteam face asta folosindu-mi numele de Murphy Cody şi fiind american, aşa că... am devenit thailandez, Pai, de asemenea. M-am căsătorit ca un thailandez şi am ucis ca un thailandez; pentru toată lumea eu *sînt* thailandez. Murphy Cody nu mai există.

– Am răspîndit zvonul pe stradă, cu ajutorul lui Sy, că operaţiunea Calul Thailandez este a lui Taisung, spuse Earp.

– Am omorît doi iepuri dintr-un foc, zise Cody. Fong şi-a pierdut firea şi a pus asta în cîrca lui Taisung. Norocul nostru a fost că Taisung nu i-a spus niciodată nimic lui Fong despre noi.

– Toată afacerea s-a încheiat la telefon, zise Earp. Tîrîtura aia nu şi-a arătat niciodată mutra.

– Te-a urmărit totuşi, spuse Hatcher, pînă în ziua în care a fost omorît Windy Porter. Erai amestecat în afacerea asta?

Cody neagă din cap.

– Tollie Fong.

Cîteva clipe, în cameră domni liniștea. Cody părea că nu mai are nimic de spus. Hatcher începu discuția.

– Îmi închipui ce s-a întîmplat după asta, zise el. Fong a crezut că Wol Pot l-a tras pe sfoară, așa că micul ticălos trebuia să fugă din țară. Asta s-a întîmplat cînd a tras semnalul de alarmă asupra lui Cody.

– Și Sloan te-a trimis aici să mă cauți, zise Cody.

– Ascultă, Murph, lasă-l în pace pe Sloan, zise Hatcher. El nu este amestecat în asta. A venit să transporte corpul lui Porter în Statele Unite.

– N-ai ghicit, ostaș, zise Cody. Sloan se află în Bangkok chiar acum. Într-un loc care se numește Casa Visurilor, în Cartierul Chinezesc.

– Asta-i o absurditate, rosti Hatcher.

– Este conducătorul unei afaceri cu opiu, zise Cody. L-am urmărit de cînd a luat legătura cu Wol Pot. Cîteodată stă acolo zile în șir.

– *Sloan!*

– Vrei să vezi locul? întrebă Earp. Este o joncă chinezească folosită pentru transportul drogurilor în oraș.

O joncă chinezească, se gîndi Hatcher, amintindu-și adresa de pe pașaportul lui Wol Pot, care era un debarcader gol, iar profesia lui: comerciant.

– Apreciez devotamentul tău, spuse Cody, dar individul este un narcoman, nici mai bun, nici mai rău decît Johnny Prophett.

– Ghicești a cui este jonca? întrebă Earp.

– A lui Tollie Fong, zise Hatcher.

– Exact.

– Deci, tu crezi că Fong îl șantajează pe Sloan? întrebă Hatcher.

– Totul se leagă. L-am văzut ducîndu-se acolo de șase ori. Și l-am văzut plecînd. Avem o rețea de spionaj foarte bună. Tu crezi că ai nimerit din întîmplare la Longhorn și că ai dat peste foștii combatanți? Singurul tău noroc a fost că l-ai angajat pe Sy care trebuia să te urmărească.

– Să nu-mi spui că și el este unul dintre ai voștri.

– Încasează bacșișuri grase aducînd turiști la Longhorn, zise Cody. De asemenea, este unul dintre cei mai buni șoferi din Bangkok. Te-a ajutat.

– Deci, voi ştiaţi tot timpul unde mă aflu, zise Hatcher.

– Mai întîi te-am dibuit, apoi te-am adus aici, zise Earp. Găsirea lui Wol Pot a fost un noroc neaşteptat.

– Şi mă urmăreaţi? îl întrebă Hatcher pe Cody.

Cody aprobă din cap.

– Nu eram siguri dacă ştiai sau nu unde este Wol Pot. Ai fi putut să te întîlneşti cu el.

– De ce nu m-ai omorît atunci şi pe mine? întrebă Hatcher. La început ai vrut s-o faci.

Cody aprobă din nou.

– Ai dreptate, dar n-am putut. Ne-am hotărît, cînd Max a organizat vînarea tigrului, să te aducem aici şi să te verificăm.

– Ce-aţi fi făcut dacă hotăraţi că venisem aici să-l omor pe Murph Cody? întrebă Hatcher.

– Am fi băgat toţi cîte un glonţ în tine, afirmă Earp, sigur pe el.

Hatcher se simţi stînjenit.

– Este ceva în neregulă totuşi, spuse el. Tollie Fong n-a avut niciodată neplăceri cînd a recrutat oameni care să-i transporte marfa. De ce dintr-o dată a avut încredere în Wol Pot?

– El transportă o cantitate mare de heroină de pe dealuri în Bangkok şi de aici în Statele Unite, spuse Earp. Are cel puţin o mie de kilograme de heroină pură, 99,9 la sută, ascunsă chiar acum în Bangkok. Trebuie să transporte... o mare parte din ea, şi foarte repede.

– Şi noi ştim unde o ascunde, zise Cody.

Hatcher clătină uşor din cap.

– Dacă vă gîndiţi la ce cred eu că vă gîndiţi, lăsaţi-o baltă. Nu este problema voastră.

– Dar Fong este, zise Riker.

– Uitaţi de Tollie Fong, spuse Hatcher, aspru. Triadele o să vă urmărească pînă o să vă omoare pe toţi. Opriţi-vă acum. Lăsaţi Calul Thailandez să dispară şi Fong n-o să vă mai necăjească.

– Nici tu nu crezi asta, zise Cody.

– Ascultă, spui că este amestecat într-o afacere mare. El nu are timp să se ocupe de voi sau de Calul Thailandez. Dacă îl omoriţi, n-o să se termine niciodată. Eu i-am omorît tatăl în 1976 şi încă mă urmăreşte.

– Eu zic să-l atacăm, să-l lichidăm o dată pentru totdeauna, zise Earp. Asta rezolvă şi problema ta, şi a noastră.

Hatcher dădu negativ din cap.

– Ascultați-mă, cînd am spus că am terminat cu omorurile am vorbit serios. Am venit pînă aici gîndind că fac un act de omenie. În schimb, trebuie să lupt în fiecare zi ca să rămîn în viață. La naiba, n-am să mai omor pe nimeni. Cu cît am să plec mai repede din Bangkok cu atît mai bine.

Se întoarse și ieși din casă.

– Crezi că are dreptate, Cody? întrebă Pai. Crezi că Tollie Fong o să uite?

– Sigur, zise Earp, iar în sezonul următor echipa Pope o să joace al doilea meci cu echipa Met.

Cînd Hatcher ieși din casă, Melinda ședea în tindă. Se uită la el și pentru prima oară îi zîmbi.

– Acum înțelegi?

– Cea mai mare parte a lucrurilor, dar încurc puțin amănuntele.

– De exemplu, care?

– Despre tine și Prophett.

– Aș vrea să înțelegi ce este între mine și Johnny. Poate, asta va lămuri de ce sîntem atît de legați unul de celălalt. Nu este teama de a fi descoperiți.

– Știu că nu de teamă. Pricep repede.

Hatcher o privi și se gîndi la toată pasiunea ce răzbătea din fotografiile realizate de ea. Reușise să anticipeze clipa perfectă de pe fețele victimelor de război, ale soldaților, ale inamicului, ale martorilor nevinovați, care totdeauna păreau să piardă; reușise să surprindă pe peliculă teama și frustrarea, cumplita tulburare a tinerilor, disperarea, groaza și suferința celor vîrstnici puși față în față cu obscenitatea. Aproape citindu-i gîndurile, ea continuă:

– Johnny însemna ceva. Nu-i era frică de nimic. Și visurile lui... Dumnezeule, avea atîtea visuri. Dar nu era pregătit pentru Nam. Asta l-a copleșit. Era un băiețel închis într-un dulap, care avea nevoie de cineva să-l scoată de acolo. Avea, într-adevăr, nevoie de mine. Se ghemuia lîngă mine noaptea și-mi spunea ce mult mă iubește. Am fost atrasă de poezia lui. Și presupun și de slăbiciunea lui. India a fost ca un magnet pentru el. La fel drogurile. Ultima oară cînd nu s-a întors, l-am așteptat, l-am tot așteptat. Știam că nu era mort.

– Cum l-ai găsit?

– Într-o zi m-a sunat Pai. Eu n-o cunoșteam, și ea era foarte discretă. „Vino în Bangkok" a fost tot ce mi-a spus, dar știam pentru ce. M-am urcat în primul avion.

– Drogurile îl vor ucide, știi asta, șopti Hatcher.

– Sigur că știu, zise ea. Am știut dintotdeauna că am să-i supraviețuiesc. De fiecare dată cînd își face o injecție, mă gîndesc că poate fi ultima. Vine la mine, mă îmbrățișează, iar eu simt toată slăbiciunea și înfrîngerea lui. Iată de ce mă rog să-l mai am lîngă mine încă o zi înainte ca drogul să-l omoare. Nu pot să-mi imaginez cum va fi viața fără el.

– Fong îl va omorî pe Murph, Hatcher, așa cum el a trebuit să-l omoare pe Wol Pot. De aceea, trebuie să-l distrugem noi, mai întîi, pe Tollie Fong.

– Eu nu mă amestec în treaba asta. Faceți ce vreți. Eu mi-am îndeplinit misiunea și mă întorc acasă, spuse el.

Hatcher se gîndi la drumurile pe care le făcuse ea în josul fluviului să-l caute pe Taisung... și pe Johnny; și la afacerile pe care le încheiase pentru ei; la aranjamentele pe care le făcuse ca să-l expedieze acasă pe Jaimie, care era bolnav de cancer, în Vietnamul de Sud.

– Lăsați-l în pace pe Tollie Fong, șopti Hatcher. Dacă vă legați de el, o să fie ca un taur furios. Lăsați-l în pace și totul va trece. Crede-mă, îl cunosc foarte bine pe omul ăsta.

– Ce zici de Sloan?

– Trebuie să-l mai văd o dată... avem de încheiat o socoteală.

– Și ce ai să-i spui despre Cody?

Hatcher îl privi pe bărbatul înalt, cu ochii triști, care fusese cîndva colegul său de box, se uită în curte la Wonderboy, care cînta un cîntec, acompaniindu-se cu chitara, pentru dansatoarele thailandeze, și la Pai, care își vînduse tinerețea, naționalitatea chiar și sufletul, pentru bărbatul pe care îl iubea.

– Îi voi spune adevărul, zise Hatcher. Îi voi spune că Murph Cody a murit.

ÎNREGISTRAREA DE PE BANDĂ

Soarele era aproape de orizont cînd Hatcher se întoarse la hotel. Era obosit și abătut, și la început nu observă magnetofonul

așezat pe masă lîngă pat. Se dezbrăcă de hainele murdare, făcu un duș, se înfășură într-un prosop și se așeză în pat, gîndindu-se la Murph Cody și la ceilalți băieți, un grup de oameni diferiți, legați prin dragoste și nevoia de a se proteja unul pe celălalt. Dintr-o dată îl cuprinse dorul de insula lui, de Ginia și de prietenii de acolo, oameni care nu cereau nimic de la nimeni în afară de încredere și prietenie. La fel ca obișnuiții barului Longhorn. Recunoscu în sinea lui că Ginia îl făcuse fericit așa cum nu mai fusese decît în anii pe care îi petrecuse la Annapolis.

Se întoarse cu gîndul la băieții de la Longhorn. Ei voiau să-l omoare pe Tollie Fong, era sigur de asta, și vor risca totul ca să o facă. Apoi, gîndindu-se la Fong, își aminti de asasinarea lui Campon, de explozia bombei de la Paris și de moartea lui Hyena. Poliția susținea că fusese omorît de unul dintre complicii lui, dar Hatcher îl cunoștea bine pe Hyena – el lucra întotdeauna singur. Amănuntele începură să se lege în mintea lui.

După aceea observă magnetofonul. Înainte de a-l lua în mînă se holbă la el, întrebîndu-se de unde a apărut. Ștind pe spate, răsuci butonul. Vocea îl îngheță.

„Hatcher, e nevoie să-ți spun cine sînt sau îmi recunoști vocea? Poate că ar trebui să-ți împrospătez puțin memoria. Îți spune ceva Singapore? Ar trebui, Hatcher, pentru că acolo l-ai omorît pe unchiul meu. Sau rîurile, unde i-ai ucis pe cei mai loiali soldați ai tatălui meu. Sau casa evreului american, Cohen, care își zice chinezul, unde ai omorît și mai mulți dintre oamenii mei. Trebuie să-ți spun cum mă cheamă? Nu, cred, că nu.

Sînt sigur că știi de promisiunea pe care am făcut-o *san wong*-ului meu să uit de *ch'u-tiao*, jurămîntul împotriva ta. Și am să mă țin de cuvînt, cu toate că tu mi-ai dezonorat familia și ne-ai vărsat sîngele.

Făgăduiala mea îl include și pe Cohen, dar nu pe *toți* prietenii tăi, Hatcher.

Ascultă puțin, iată o altă voce pe care cred că o recunoști."

Cîteva secunde nu se mai auzi nimic pe bandă, doar un sunet surd. Apoi Hatcher auzi cum cineva intră într-o cameră mai îndepărtată, în altă parte a casei sau a apartamentului, sau ce-o fi fost acolo. Cînd se deschise ușa, vocea unei femei fredona un cîntec. Apoi ea țipă.

Era un țipăt de surpriză și groază, urmat imediat de un sunet de parcă cineva era lovit – un geamăt? Era greu să-ți dai seama.

O clipă mai tîrziu se auzi o respiraţie grea, paşi pe scări, apoi din nou vocea lui Fong:

„O să mai dureze ceva, Hatcher. A trebuit să folosesc forţa ca s-o îmblînzesc pe prietena ta."

Cîteva clipe nu se mai auzi nimic pe bandă, apoi iar sunetul acela surd, urmat de un ţipăt şi de vocea unei femei, furioasă şi plină de ură:

„Ticălosule, ticălos nenorocit, ia-ţi mîinile de pe mine..."

Daphne.

Se ridică brusc din pat. Inima începu să-i bată cu putere. Nu putea să creadă ceea ce auzea, nu voia să audă. Apucă magnetofonul cu mîinile tremurînde. Înainte de a se derula banda mai departe, ştia că Daphne era moartă. Ştia pentru că Fong nu i-ar fi lăsat banda s-o asculte dacă ea mai trăia încă. Nu-şi putea închipui ce grozăvii va mai auzi pe bandă, şi totuşi, şovăia să-i dea drumul.

Ventilatorul zbîrnîia deasupra capului său în ritm sincopat. Afară, soarele cobora dincolo de vîrfurile şi turlele templelor din oraş. Întunericul se strecura uşor în cameră şi umplea colţurile cu umbre, iar Hatcher şedea în continuare cu îngrozitorul aparat în mînă. În sfîrşit, răsuci butonul, dădu banda înapoi şi ascultă ţipetele ei de groază, auzi lupta, lucruri care cădeau şi se spărgeau şi, în final, o lovitură puternică, apoi un mormăit şi un oftat.

Se auzi iar vocea lui Fong, cu respiraţia uşor întretăiată.

„E o tigroaică, Hatcher, are unghiile ca nişte foarfeci. A trebuit să o scot din funcţiune, dar numai pentru cîteva minute. Îşi va reveni."

Se auzi un chicotit uşor, obscen.

„Cred că i-am zdrobit bărbia, Hatcher".

În cameră se auziră foşnete, zgomote de activitate şi din nou vocea lui Fong, de data asta, mai departe de microfon.

„O leg de pat, Hatcher, cu mîinile deasupra capului... aşa. Acum picioarele. Am răstignit-o, pentru mine, Hatcher."

Daphne gemu. Vocea, jalnic de slabă şi de tulburată la început, devenea mai puternică din cauza atrocităţilor la care era supusă. Apoi se auzi zgomotul hainelor sfîşiate cu răutate şi nepăsare, însoţit de chicotitul lui Fong. „Dă-mi drumul porcule. Porc împuţit şi mizerabil!"

Ţipă din nou, de data asta, un ţipăt de mare durere, urmat de un suspin adînc.

„Asta-i pentru Hatcher, rosti Fong cu voce şuierătoare. Înţelegi, tîrfă."

Ţipătul ei trecu distorsionat prin microfon.

„Hatch...!"

„Va trebui să-i pun căluş în gură, Hatcher. Mai departe, va trebui să ai încredere în mine. Îţi voi spune tot ceea ce se întîmplă. Îţi promit că n-am să omit nici un amănunt..."

Hatcher închise din nou aparatul. Perle de sudoare i se strînseră pe frunte, prelingîndu-i-se pe faţă în vreme ce se uita la magnetofon. Dinţii îi erau încleştaţi atît de puternic, încît îl dureau fălcile.

Făcu un efort să dea drumul la aparat şi îl auzi pe Fong. Acum descria detaliat fiecare amănunt dezgustător, brutal şi dureros. Auzi vocea lui Daphne din ce în ce mai slabă, mai jalnică, mai îngrozită de purtarea sălbatică a lui Fong, şi se cutremură de proporţiile pe care le lua sadismul lui Fong, de lipsa lui de omenie şi de milă, de pasiunea oribilă cu care o brutaliza şi o viola pe Daphne.

Se întinse pe pat şi începu să bată cu pumnii în saltea, cu turbare, gemînd şi ţipînd.

Fong continua să vorbească pe un ton răutăcios, şoptind şi imitînd vocea lui Hatcher.

„Îl simţi draga mea, simţi tăişul cuţitului pe gîtul tău?"

Răspunsul lui Daphne fu un scîncet dureros.

„Tu cunoşti tehnica, Hatcher. Pui vîrful cuţitului în scobitura gîtului, îndreptat către inimă..."

– Dumnezeule, nu! strigă Hatcher printre dinţii încleştaţi.

„...apoi îl împingi în jos..."

Ţipătul ei era cumplit, deşi era înăbuşit de căluş.

„...tare şi direct..."

Hatcher auzi ţipătul ei slab.

„...în inimă. Gata!"

O scurtă inspiraţie. Gîlgîitul sîngelui în gîtul ei. Apoi, linişte.

„S-a terminat Hatcher, şopti vocea lui Fong în magnetofon. Prietena ta a murit şi o să-ţi mai moară mulţi alţi prieteni, ticálos *gwai-lo*. Încă nu s-a terminat totul."

Mai mult de o oră, Hatcher stătu în întuneric cu magnetofonul strîns puternic în mînă. Furia i se spărgea în piept ca valurile mării, amintirile despre Daphne Chien îi copleşeau mintea. Ar fi trebuit să prevadă că s-ar putea întîmpla aşa ceva? se întrebă.

Ar fi putut să împiedice crima? Avu un moment cînd se gîndi că ar fi putut să fie o glumă crudă, un joc pervers, ca să-l înnebunească.

În cele din urmă, îl sună pe Cohen. Fu nevoit să încerce de trei ori pînă obţinu legătura, apoi auzi accentul familiar de Boston.

– China?

– Bună, prietene.

– Îţi telefonez în legătură cu Daphne...

– Ce pot să-ţi spun. Mă simt ca un nemernic. Ar fi trebuit s-o apăr...

– Este adevărat, deci?

– Cum ai aflat?

Gura i se uscă o clipă. Luă o înghiţitură de apă.

– A lasat o bandă... a descris fiecare... fiecare...

– Iisuse. Ascultă ce-ţi spun, Hatcher. Am vorbit deja cu *san wong* şi i-am spus că Fong este o ruşine pentru Chiu Chao, că este un ucigaş de femei, şi un violator... la naiba, nu poţi să-ţi închipui cîte i-am spus. I-am mai spus că, dacă *vreun* membru din Chiu Chao pune piciorul în Hong Kong, va fi omorît. I-a făcut de ocară pe toţi, Hatch, pe toţi nenorociţii ăia...

– China?

– Da!

– Acum nu mai pot să vorbesc, China.

– Te simţi bine?

– Da, dar nu mai sînt în stare să vorbesc.

– Ai grijă de tine, Hatch. Ăsta este un demon.

– Ştiu asta... la revedere.

– Ascultă, copile, vin la tine şi aduc pe cei mai buni oameni ai mei. Aş putea să ajung mîine dimineaţă şi...

– China?

– Da!

– Rămîi acasă. Ne vedem altădată, în regulă? zise Hatcher şi puse telefonul în furcă.

Lui Hatcher îi fusese greu să accepte realitatea, că ani de zile omorîse, nu din ură sau răzbunare, ci doar fiindcă i se ceruse s-o facă şi că fusese manipulat pînă într-atît, încît actul de a ucide ajunsese tot atît de uşor ca mersul la băcănie sau la urna de votare. Dacă voiajul care începuse la Los Boxes şi se terminase cu o vînătoare de tigri în Thailanda nu-i adusese nimic bun, îl

silise, totuşi, să-şi dea seama de locurile întunecate din sufletul său, locuri de care refuzase să ţină seama ani de zile. De la 126, învăţase să se regăsească; de la Melinda şi foştii combatanţi, învăţase despre camaraderie, încredere şi dragoste; despre prietenie de la Cirillo, Ginia, Daphne şi China Cohen.

Despre adevăratul înţeles al urii, de la Tollie Fong.

Hatcher ştia că nu va putea niciodată să facă lumină în unele dintre locurile întunecate ale fiinţei sale. Ar fi putut să facă abstracţie de una care-i rodea măruntaiele, ca un şarpe veninos, numai dacă ar fi ştiut că pîngărirea lui Daphne nu avea legătură cu cei din Chiu Chao, cu China Cohen, cu Harry Sloan sau cu Cody; totul ar fi fost numai între el şi Tollie Fong. De fapt, Hatcher începuse, şi Fong avea tot dreptul să-l urască, dar mai ştia că el va continua să se răzbune împotriva tuturor celor apropiaţi lui, pînă cînd *ch'u-tiao* era îndeplinit.

Cody şi Earp aveau şi ei dreptate. Chiar şi băieţii simţeau pericolul morţii din partea lui Fong. Trebuia să termine o dată pentru totdeauna. Hatcher ştia că nu poate îngropa trecutul fără să-l purifice mai întîi. Ştia tot atît de bine că venise la Bangkok, pentru că viaţa lui Cody însemna ceva pentru el. Era o ironie a sorţii că încercase să facă un lucru bun şi că Sloan, care crease un monstru din el, îl obliga acum să se poarte ca pe vremuri.

Încă nu putea pune capăt crimei. Va trebui să moară unul din ei, Hatcher sau Fong, înainte ca vărsarea de sînge să ia sfîrşit.

Micile maşini de metal erau copii fidele ale primelor maşini de curse Mercedes, cu un singur loc, cu roţi mari făcute din cauciuc şi cu parbrize mici din plastic. Erau făcute în Germania la Schuco Company şi o dată pornite puteau atinge o viteză de cincizeci de metri pe oră timp de aproape două secunde.

Riker care le găsise într-un magazin de jucării la International Bazaar şi cumpărase patru, stătea în genunchi, le curăţa şi le ungea cu ulei osiile. Tonomatul urla, Corkscrew şi Johnny Prophett se ocupau de maşinile lor. Foştii combatanţi şedeau de-a lungul peretelui din camera mică, în spatele perdelei de mărgele. Mutaseră mesele şi puseseră cîteva fîşii late de polistiren pe peretele din spate şi în jurul picioarelor mesei de biliard, ca să protejeze maşinuţele de curse cînd ajungeau la capătul celălalt al camerei. Onorabilul, cu privirea severă şi impenetrabilă, ca întotdeauna, şedea la biroul său, încasînd banii pentru pariuri şi făcînd calcule.

– Haide, Conkscrew, pregăteşte-te, o să te fac praf.

– Asta s-o crezi tu, răspunse bărbatul negru, solid. Îşi ridică degetul de pe roţile din spate ale maşinuţei şi acestea începură să huruie. Uită-te aici, omule, aş putea să stabilesc un record.

– Sigur, spuse răstit Riker, răsucind cu o cheie mică maşina şi ţinîndu-şi degetul mare pe roţile din spate.

– Sînteţi gata? strigă Wonderboy, avînd în mînă o bucată de mătase galbenă drept fanion.

– Concurenţi, atenţie..., strigă el tare, fluturînd fanionul deasupra capului, apoi coborîndu-l. Corkscrew şi Riker puseră maşinile jos şi roţile derapară pe podeaua tare de lemn, pornind spre capătul camerei, cu arcurile scîrţîind în vreme ce se derulau. Merseră una lîngă alta pînă cînd maşina lui Riker se deplasă spre dreapta şi se lovi de cea a lui Corkscrew, suficient cît s-o scoată din cursă. Maşinuţa se răsuci, lovi peretele şi se răsturnă la jumătatea drumului. Una dintre roţi se desprinse şi sări în spatele maşinii lui Riker tocmai cînd aceasta trecea linia de sosire, oprindu-se în fîşia de polistiren. Earp, de la capătul celălalt al camerei, flutură fanionul pentru cîştigător.

– Am cîştigat! strigă Riker

– Ai încălcat regulile, se plînse Corkscrew amărît. M-ai tamponat şi m-ai trimis drept în perete.

– Pe naiba, tamponat, nu există aşa ceva, se răsti Riker.

Cei doi bărbaţi rămaseră faţă în faţă, cu pumnii încleştaţi, strigînd unul la celălalt pînă cînd Onorabilul ridică mîna şi îşi drese glasul.

– Domnilor, domnilor, rosti el sever. Nu aşa se comportă campionii internaţionali.

– Care este decizia, Onorabile? întrebă Corkscrew.

Bărbatul îmbrăcat în costum alb, impecabil îşi drese iar glasul şi anunţă:

– Din păcate, chiar dacă se pare că s-a comis o neregulă, trebuie să vă spun că, în lipsa unor reguli care prevăd desfăşurarea cursei, ea nu este considerată ciocnire. Maşina albastră a cîştigat.

Băieţii izbucniră în urale şi banii din pariuri începură să circule dintr-o mînă în alta. Riker îşi numără banii pe care îi plăti Corkscrew şi îi băgă în buzunar. Apoi, dintr-o dată, în cameră se aşternu liniştea. Riker se întoarse. Hatcher stătea în capul scărilor. Avea faţa descompusă şi era alb ca varul.

– Hei, prietene, ce s-a întîmplat? zise Wonderboy. Nu ne poţi părăsi?

Hatcher nu zîmbi. Înaintă, puse magnetofonul pe colţul mesei de biliard şi îi dădu drumul. Băieţii ascultară, apoi se apropiară pe măsură ce Fong recita îngrozitoarea lui poveste.

– Oh, Dumnezeule, zise Melinda şi, acoperindu-şi gura cu mîna, se întoarse cu spatele la masă.

Cînd banda se termină se strînseră în jurul lui Hatcher, uitîndu-se la magnetofon. Nu trebuia dată nici o explicaţie; banda vorbea de la sine.

– Această doamnă însemna mult pentru tine, nu-i aşa? întrebă Prophett.

– Are vreo importanţă? răspunse Hatcher.

Toţi negară uşor din cap.

– Am făcut o greşeală, şopti Hatcher. Azi-dimineaţă, cînd v-am spus că Fong este prea ocupat ca să se ocupe de voi. Am greşit. Va continua să omoare pînă va ajunge la mine.

– Ce vrei să spui cu asta? zise Earp.

– Vreau să spun că singurul lucru pe care trebuie să-l fac este să-i forţez mîna. Am să-l găsesc, am să-l oblig să se apere şi am să-l omor.

– Chiar aşa?

– Exact cum vă spun.

– Azi-dimineaţă, spuneai că n-ai să mai omori pe nimeni, zise Melinda.

– Am greşit.

– Ai s-o faci de unul singur? întrebă Potter.

– Mai am încă destulă putere.

– De ce vrei să acţionezi singur? se interesă Earp.

– Este problema mea.

– Nu-i adevărat, ostaş, zise Prophett. Este şi problema noastră. Nu poţi să pui monopol pe ură. Tu ai pierdut-o pe doamna, noi, pe Kilhanney.

– Voi nu puteţi risca, nici unul dintre voi, zise Hatcher. O să fiţi prinşi, veţi distruge tot ce aţi clădit aici. Totul se va sfîrşi.

– Eu nu am nimic de ascuns, spuse Earp.

– Nici eu, spuse Corkscrew.

– Eu nici atît, vorbi Potter sacadat.

– Eu spun că, dacă avem de gînd să facem asta, să ducem lucrurile pînă la capăt, spuse Riker.

– Ce vrei să spui? întrebă Hatcher.

– Ţi-am mai spus, el e pregătit să facă o mişcare importantă spre Statele Unite, spuse Earp. Are două tone de heroină pe jonca aceea. Îmi aduc aminte că te-am auzit spunînd că ai fost cel care a scos din circulaţie Dragon's Breath în '72, '73, încercînd să încetineşti aducerea heroinei la Saigon. Ce diferenţă este între atunci şi acum?

Hatcher, cu ochi de culoarea cremenei, îl privi pe Earp. Era adevărat ceea ce spunea el. Vrînd să schimbe lucrurile, nu schimbase, de fapt, nimic.

– Ai drepate, replică scurt Hatcher. Nu s-a schimbat nimic.

– Distrugem jonca, e bine? zise Riker zîmbind.

– Ai chef de luptă? întrebă Hatcher.

– Îi bag undeva, răspunse Corkscrew în locul lui.

Hatcher se întreptă spre bar şi îşi turnă singur un pahar cu bere. O bău încet, apoi îşi şterse buzele cu dosul palmei.

Vechile instincte şi amintiri îl tulburau. Cîndva, cu mulţi ani în urmă, 126 şi 127 avuseseră una dintre lungile lor discuţii filozofice.

„Cîteodată, este nevoie ca omul să joace rolul lui Dumnezeu, spusese 126, Dumnezeu este prea ocupat ca să aibă grijă de toate şi atunci transferă autoritatea lui, altcuiva.

– De unde ştii? întrebase 127. De unde ştii că nu este vorba de prejudecată, de ură sau invidie?

– Pentru că toate astea n-au nici o importanţă pentru tine, răspunse 126. Pentru că nu ţi-ar da nici o satisfacţie."

N-ar avea nici o satisfacţie dacă l-ar omorî pe Tollie Fong. Era doar un vulcan care aştepta să erupă. Timpul venise, Hatcher nu mai putea aştepta. Dar Fong nu era un amator. Ca să reuşească, trebuia să-şi adune toate puterile. Ca în timpurile vechi... cînd Sloan obişnuia să-i spună: „Fă-o, dar fă-o cum trebuie".

– Într-o acţiune ca asta, nu există decît două căi, spuse Hatcher. Sau te duci tu la el, sau îl aduci pe el la tine. Pe oricare din ele o alegem, trebuie să procedăm cu atenţie. El nu călătoreşte singur şi, dacă socotesc bine, noi nu sîntem decît cinci. Trebuie să-i găsim ascunzătoarea şi să facem planul cum să ajungem la ea... şi la el.

Earp zîmbi.

– Ţi-am mai spus, ostaş, noi ştim totdeauna unde se află el. Unul dintre noi îl ţine mereu sub observaţie. Chiar acum, este pe joncă şi poţi să omori doi şacali dintr-o singură lovitură.

– Cum asta? întrebă Hatcher.

– Pentru că şi Sloan este acolo, în Casa Viselor, veni răspunsul.

MOMENTUL RĂFUIELII

Hatcher recunoscu locul. Mai fusese aici o dată, numai că, acum, la capătul străzii, lîngă două clădiri care stăteau să se dărîme, era legată o joncă mare, a cărei pasarelă se întindea pînă la debarcader. Thailandezii mişunau în susul şi în josul pasarelei, discutînd cu glas ridicat cu oamenii de pe punte. Pe partea joncăi ce dădea spre fluviu, cîteva ambarcaţiuni – lungi, înguste şi bărci cu pedale pentru canale – se îngrămădeau lîngă barca cea mare în timp ce comercianţii de pe fluviu descărcau marfa în bărcile lor.

– Am fost o dată aici cu Sy, zise Hatcher. Jonca asta stă pe locul unde şi-a dat Wol Pot adresa.

– Acesta era paravanul lui, zise Earp. El conducea transportul pentru Fong, aducînd marfa proaspătă de la Chon Buri, din josul coastei. O vînd direct de pe barcă negustorilor locali.

– Ce te face să crezi că ascunzătoarea lui este pe joncă?

– Pentru că omul de legătură ucis de Murph a primit pachetul cu heroină aici, continuă Earp. Sy îl urmărea.

– Nemernicul vrea să stea cît mai aproape de averea lui, zise Corkscrew.

– Şi Casa Viselor este tot acolo? întrebă Hatcher.

Earp aprobă din cap.

– Jonca lui Fong are de toate.

– Eşti sigur că Fong şi Sloan sînt acolo?

– Acum o jumătate de oră erau.

În camionetă se găseau cinci bărbaţi: Earp, Corkscrew, Potter, Riker şi Hatcher care purta o cartuşieră şi o frînghie înfăşurată pe umăr.

Se auzi zăngănit de metal cînd grupul îşi pregăti armele: Hatcher, Aug-ul şi trei încărcătoare de rezervă în cartuşieră, Corkscrew, puşca de vînătoare de calibru 9 mm, Potter, o armă AK- 47 pe care o împrumutase de la Sweets Wilkie, iar Earp.

375 „Buntline Special" agățat de o parte a centurii, cu buzunarele pline de gloanțe și două bombe incendiare de cealaltă parte. Riker avea un M-16 vechi. Avem destule muniții, gîndi Hatcher și putem să-l luăm pe Fong prin surprindere, repede, oricît de grozavi ar fi nemernicii ăia. *Necruțător și repede, și nu pe jumătate,* gîndi el. *Vechea abordare, pac-pac, adio și-un praz verde.*

Sy apăru din întuneric și sări în fața ușii. Cînd îl văzu pe Hatcher, păru stingherit și își lăsă capul în jos rușinat.

– Nu trebuie să faci asta, spuse Hatcher.

– Îmi pare rău, Hatch, zise el, fără să ridice capul.

– *Ma pen rai,* răspunse Hatch cu un zîmbet. Nu știu ce te pricepi mai bine, să spionezi sau să boxezi.

Micul thailandez se simți ușurat.

– Am fost pe vas, spuse el emoționat. Ei cred că mă uit la marfa lor ca să cumpăr. Chinezii sînt toți jos.

– Dar ce-i cu grupul acela? întrebă Potter, arătînd cu degetul spre cîțiva bărbați îmbrăcați în negru, de pe puntea joncăi.

– Sînt thailandezi. Se tîrguiesc pentru alimente.

– Comercianți, spuse Earp și Sy aprobă din cap. O să plece curînd. Piața de pe joncă se închide la nouă.

– Pînă atunci fii atent să nu te dai de gol, spuse Corkscrew.

– Să vă arăt ceva, spuse Sy. Hîrtie și stilou, vă rog?

Sy era un spion bun. Prefăcîndu-se că este comerciant, el studiase bine jonca. Harta lui era plină de mici amănunte, amplasamentul tambuchiurilor, al casei scărilor, al cabinelor. Jonca era foarte mare. Depozitul principal ocupa toată lățimea acesteia și jumătate din lungimea ei, o magazie enormă unde puteau fi depozitate lăptuci, orez, pepeni verzi și orice fel de alte produse, pe care oamenii paravan ai lui Fong le aveau de vînzare. Într-o parte a depozitului era un spațiu deschis, un loc plăcut și confortabil, cu perne pe podea și o masă joasă, lungă unde Fong și oamenii lui puteau să stea comod, să bea scotch și să supravegheze piața de mărfuri.

În partea cealaltă a spațiului deschis, la capătul magaziei principale, se găsea o ușă de lemn care ducea la micile dormitoare numite Casa Viselor. La prova, se aflau trei mici cabine.

La capătul dinspre pupa al magaziei era o singură scară.

Pe partea cealaltă dinspre fluviu, aproape la nivelul apei avea un tambuchiu deschis prin care se descărcau produsele în bărcile

ce aşteptau pe fluviu. Pe punte, o fereastră mică cu gratii permitea observarea magaziei principale.

La pupa, se găsea o cabină mică pentru căpitan.

– Pe partea asta, sînt rezervoarele de benzină, zise Sy, arătînd spre tribord, deasupra spaţiului deschis, latura de lîngă debarcader.

– De unde ştii? întrebă Hatcher.

– Umpleau rezervorul cu combustibil de pe chei.

– Nu-ţi scapă nimic, zise Hatcher.

– Unui boxer bun nu trebuie să-i scape nimic, răspunse el mîndru.

– Cîţi chinezi sînt? întrebă Hatcher.

– Fong, Kot şi încă trei. Şedeau pe punte şi beau. Pe Sloan, nu l-am văzut. Jos, de fiecare parte a magaziei, sînt doi pistolari, şi încă doi pe puntea principală.

– O bagatelă de unsprezece oameni faţă de patru cîţi sîntem noi, oftă Hatcher. Crezi că diferenţa se va micşora pe parcurs?

– De ce spui patru. Eu zic că suntem şase dacă-l punem la socoteală şi pe Sy, zise Riker.

– Lasă-l pe Sy deoparte, zise Earp. Nu este problema lui, el poate însă să ne asigure o retragere bună. Nici tu nu intri în calcul, Riker. Nu-ţi poţi permite să fii prins... tu trebuie să ţii camionul gata pregătit.

– Cînd începe, spuse Hatcher, procedaţi repede. Omorîţi-l pe Fong şi pe toţi oamenii lui, daţi foc la joncă şi luaţi-vă tălpăşiţa imediat. Nu raţionaţi, doar acţionaţi. Şi încă un lucru... Sloan este al meu. Mai avem de terminat nişte afaceri. Sy, caută o barcă într-adevăr rapidă, iar tu, Riker, ţine motorul pornit. Oricum, o să terminăm repede.

Dimineaţă devreme, Sloan căutase să-şi liniştească coşmarurile în Casa Viselor. Umblînd prin adîncimile ei întunecoase, coborî în propriul său iad, urmîndu-l pe bătrîn şi mirosul de opiu spre unul dintre dormitoare, privind nerăbdător cum bărbatul răsucea *goli* de opiu gros şi cum îl îndesa în pipă, apoi luînd pipa şi trăgînd fumul adînc în piept căzu în lumea viselor. Stînd întins

pe pat şi privind prin întuneric, gîndurile îi zburară la Cody, la Hatcher şi Tollie Fong în timp ce drogul îşi făcea efectul, dîndu-i o stare de detaşare nepămînteană. Începu să fredoneze un cîntec fără nici un sens, apoi să fluiere încet în timp ce privea binecuvîntatul fum învolburîndu-se în întuneric deasupra lui. Din celelalte firide, vedea ridicîndu-se alte spirale de fum cenuşiu, ca zeci de şerpi încolăciţi dansînd pe melodia unui flaut invizibil.

– Sloan? Vocea îi era familiară, dar parcă venea de foarte departe.

Sloan oftă.

– Îţi petreci prea mult timp fumînd, zise Tollie Fong. Nu te-ai mai ocupat de afaceri, aşa cum prevedea înţelegerea.

Sloan îl privi cu ochii pierduţi. Tollie Fong şedea aplecat asupra lui, iar lîngă el mai erau încă alţi trei chinezi. Unul dintre ei era noul Red Pole, Billy Kot.

– Îmi strici un vis frumos, zise Sloan blînd, uitîndu-se iar la fum.

– Trebuie să discutăm.

– Mai tîrziu.

– Nu te-ai ţinut de cuvînt.

– Mai tîrziu, acum sînt ocupat, zise Sloan visător.

– Narcoman împuţit, îşi arătă Fong colţii şi îi trase lui Sloan un pumn puternic drept în gură.

Acesta se rostogoli şi căzu din pat, cu buzele despicate şi sîngerînd. Se ridică în capul oaselor cu ochii înflăcăraţi. *Stăpîneşte-te,* gîndi mintea lui înceţoşată de opiu. *Nu-ţi pierde controlul, Sloan.*

– Ai făcut un lucru prostesc, zise el, printre buzele amorţite.

– Mi-ai făgăduit ceva, şuieră Fong.

Sloan se ridică de pe podea. Doar ochii îi reflectau mînia.

– Ar fi mai bine să te stăpîneşti, Fong, dacă nu eşti gata să înfrunţi întreaga Armată a Statelor Unite, pentru că asta...

Billy Kot îi trase o lovitură scurtă şi puternică în ceafă, şi Sloan căzu brusc în genunchi. Se întoarse cu greutate spre micul, dar vînjosul ucigaş.

– Acesta este omul care a ucis pentru tine, zise Fong cu dispreţ. Numele lui este Billy Kot.

Sloan se strecură în pat, îşi şterse gura, privind tăcut în jos la sîngele de pe mîna lui. Drogul începuse să-şi piardă efectul, alungat de supărare şi durere.

– Am să-ţi spun un singur lucru, îi spuse Sloan liniştit lui Billy Kot. Eşti foarte bun.

Asasinul aprobă din cap, dar nu spuse nimic.

– Şi nu ştii cît de bun este... încă, zise Fong.

Sloan îi zîmbi tovarăşului său care acum îi era adversar.

– M-ai speriat de moarte, spuse el resemnat.

– Mi-ai promis ceva, Sloan.

– Şi pînă acum am respectat partea mea de înţelegere.

– Nu! Ai spus că ai să mi-l predai pe Hatcher.

– Am spus că o să-l pun să afle dacă Murph Cody este Calul Thailandez. Dacă n-aţi fost în stare să puneţi mîna pe el, asta espe problema voastră.

– Ai spus că el o să-l omoare pe Cody în locul nostru.

Sloan dădu negativ din cap.

– N-am spus niciodată aşa ceva.

– Ai spus că el o să-l omoare pe Cody, insistă Fong.

– Am spus că el o să-l găsească dacă trăieşte, replică Sloan accentuat, fără să ridice vocea.

– Sloan, înţelegerea a fost că o să-l aduci aici şi el îl va găsi pe Cody, şi dacă acesta este într-adevăr Calul Thailandez, îl va omorî.

– Atunci, se pare că am greşit. Zîmbetul zăbovi puţin pe buzele-i umflate.

– Ai greşit şi cu alte lucruri. Acest om al tău mi-a omorît pe numărul unu al meu din Hong Kong şi a distrus Ts'e K'am Men Ti. L-a omorît pe Batal şi pe Billy Death... oameni pe care îi formam pentru tine! Şi acum a dispărut ca norii în faţa vîntului.

– Există un proverb suedez care spune: „Nimic nu se obţine pe degeaba sub soare, totul trebuie cîştigat".

– Nu înţeleg ce vrei să spui cu asta, zise Fong.

– Da, este cam subtil pentru creierul tău de bibilică, zise Sloan, stergîndu-şi sîngele de pe buze şi uitîndu-se apatic la el.

Ochii lui Fong se măriră de ură şi buzele i se subţiară, dar îşi ţinu firea şi vorbi cu o voce ameninţătoare:

– Noi am îndeplinit partea noastră din înţelegere. Billy Kot l-a omorît pe terorist, a avut grijă ca explozia să aibă loc, şi l-a omorît pe sud-american.

Sloan îşi îndreptă privirea spre gangsterul chinez, cu zîmbetul lui obişnuit pe buze, cu vocea slabă şi înceată.

– Idiotule, zise batjocoritor.

Fong se înfurie şi îşi scoase pistolul. Îl apropie la trei centimetri de nasul lui Sloan.

– Nici un *gwai-lo* nu-şi permite să-mi vorbească aşa.

Sloan chicoti. Îşi lăsă capul înainte pînă cînd atinse cu fruntea ţeava pistolului.

– Haide, trage. *Trage*, nemernicule!

Se uită la pistol, la mîna lui Fong apoi în ochii lui.

– Ai nevoie de mine, zise Sloan cu voce aspră. Stai pe o bucată de dinamită, este numai o chestiune de timp pînă ce DEA o să-ţi întoarcă pe dos ascunzătoarea. Ei ştiu deja că ai marfa. Te vor strivi ca pe un gîndac. Fără mine, ai să fii un alt chinez tîmpit care o să plutească pe fluviu.

Cu un răget ca de animal, Fong izbi cu pistolul în capul lui Sloan. Acesta scoase un geamăt şi se rostogoli cu faţa în jos.

– Eşti un soldat mort, îi şuieră Fong la ureche.

La bordul stîng al joncăi, Hatcher îşi croi drum printr-o grămadă de resturi de mărfuri, pipăind suprafaţa bărcii în încercarea de a găsi crăpături în lemnul de tek. Îşi băgă degetul într-o despărţitură, se trase în sus şi căută alta, apoi alta, înaintînd, pas cu pas, pe partea veche a vasului, din crăpătură în crăpătură, ca în vremurile vechi cînd făcea ascensiuni.

Spre deosebire de ceilalţi băieţi, el era prea cunoscut de cei din triade ca să umble nestingherit pe puntea vasului cu produse

alimentare. Figura lui fusese memorată de toţi asasinii lui Fong, şi el ştia asta. Ei lucrau ca F.B.I.

Cu toate astea, Earp umbla pe punte cu o pălărie de cowboy, cu o haină safari largă, strînsă în talie cu o centură de pînză. Îşi aprinse un trabuc, aruncă o privire, prin bocaport, la magazia de jos unde îi văzu pe Billy Kot şi pe încă doi gangsteri tolăniţi în cabină şi bînd. Nici urmă de Fong.

Hatcher se agăţă cu putere de peretele joncăi, înaintînd încet şi cu dibăcie pe carcasa netedă din lemn de tek. Descoperi o gaură, o cercetă cu mîna liberă, apoi săpă adînc cu degetele-i puternice pînă cînd reuşi să se prindă cu patru degete. Continuă să urce încet şi căută pe dibuite altă scobitură.

Pe punte, Earp ciocănea pepenii verzi, desfăcea frunzele lăptucilor şi le mirosea, încerca să facă pe cunoscătorul.

– Sînt bune? întrebă unul dintre vînzătorii thailandezi.

– Da, nu sînt rele, răspunse Earp. Cît ceri pentru toată marfa? Earp arătă cu mîna spre punte.

– Toată? răspunse thailandezul mirat.

– Da. Mai ai şi altă marfă jos?

– Multă şi la fel.

– Vreau să o văd.

Dornic să-i fie pe plac lui Earp, vînzătorul thailandez îl conduse spre bocaportul care ducea sub punte. Doi pistolari chinezi sprijiniţi de parapet se uitară la ei nepăsători.

Sy trase o barcă alături de joncă şi începu să flecărească cu unul dintre thailandezii care descărcau marfa. Corkscrew, cu puşca de vînătoare ascunsă, se săltă peste marginea joncăi şi intră în magazie. Îl văzu pe Earp coborînd scările.

Hatcher continua să înainteze puţin cîte puţin pe peretele vasului. În spatele paznicilor, apucă balustrada cu o mînă, apoi cu cealaltă şi privi peste marginea ei. Cercetă cu grijă oamenii de pe punte, ca să-l dibuiască pe Potter, dar nu-l văzu. În schimb, văzu un chinez încovoiat îndreptîndu-se spre unul din paznici.

– Ai un foc, te rog? întrebă bătrînul.

– Nu fumez.

Dumnezeule, ăsta este Potter, își dădu seama Hatcher.

Potter se îndepărtă spre celălalt paznic care scoase o brichetă Bic și i-o întinse. Potter își băgă mîna în haină și înșfăcă mînerul unui cuțit K-Bar. Îl trase ușor afară și, în timp ce Hatcher sărea peste parapet, răsucindu-i capul paznicului și tăindu-i beregata, Potter îi înfipse cuțitul, pînă în plăsele, sub coaste, celuilalt paznic, direct în inimă.

Amîndoi muriră pe loc, fără să scoată un geamăt.

Hatcher alergă la catargul principal, legă o frînghie de el și băgă căpătul celălalt în inelul centurii sale.

Potter își continua drumul în jos pe scară spre cală.

În bocaport, Earp se îndrepta țanțoș spre locul unde ședeau Billy Kot și tovarășii lui. Fong nu se vedea nicăieri.

– Numele meu este Holliday și sînt din Valdosta, Georgia, Statele Unite ale Americii, răcni Earp. Aș vrea să cumpăr toată marfa de pe vasul acesta.

– Toată? întrebă Billy Kot surprins.

– Așa cum vă spun. Permiteți-mi să vă dau cartea mea de vizită.

Earp se uită direct în ochii lui Billy Kot și, cu o mișcare fulgerătoare, își scoase pistolul din haină, îl îndreptă spre inima lui Billy Kot și trase. Arma bubui, glonțul pătrunse în pieptul lui Billy Kot și explodă în inimă. Kot sări în sus cincisprezece centimetri, apoi căzu pe puntea vasului cu brațele desfăcute.

Earp sări peste masă, se rostogoli mai departe și scoase una din bombele incendiare de la centură, o aprinse cu trabucul și o azvîrli peste umăr spre peretele despărțitor.

Pe punte, Hatcher sări în sus și, ținîndu-și picioarele strînse, se aruncă prin acoperișul subțire al tambuchiului care se dărîmă cînd trecu prin el. Dușumeaua se cutremură sub picioarele lui. Aug-ul silențios din mîna lui doborî alți doi gangsteri chinezi.

Camera principală a joncăi se făcu țăndări.

Bomba lui Earp sări zdrăngănind și explodă.

Bucăţi de perete şi uşi dispărură în izbucnirea incandescentă. O ploaie de praf şi de bucăţi de lemn căzură zgomotos în cameră. Flăcările ajunseră la peretele despărţitor al joncăi.

Fong se ghemui într-una dintre cele trei cămăruţe existente în partea din faţă a joncăi alături de micile dormitoare pentru opiu. Sloan şedea pe podea sprijinit de peretele despărţitor şi Fong era aplecat asupra lui.

– O să-mi facă plăcere să te omor, Harry, zise încet.

Sloan rîse. Nu rîdea tare, dar rîdea sincer.

– Eşti destul de prost ca să faci asta, rosti Sloan.

– Am să te omor încetul cu încetul! zise Fong, cu vocea plină de furie.

– Drogurile tale fac asta de mult, zise Sloan cu o mişcare din mînă.

Se uita la podea încercînd să-şi ţină cumpătul şi să depăşească ameţeala şi şocul produse de drog.

– Am să aştept pînă îţi vei reveni, spuse Fong. Cînd vei suferi mai mult. O să te omor şi pe tine, şi pe toţi *gwai-lo,* pe care ticălosul ăsta de yankeu, Hatcher, îi cunoaşte. Am să omor pe toată lumea din jurul lui. Atunci va veni el la mine.

– Eu n-aş aştepta asta, dacă aş fi în locul tău, zise Sloan.

O clipă mai tîrziu, bomba lui Earp explodă.

Jonca se cutremură din cauza exploziei şi Fong căzu în genunchi. Se întoarse spre partea de unde venea zgomotul de împuşcături şi Sloan îi trase un picior în fund azvîrlindu-l afară din cabină. Pistolarul se întoarse brusc şi trase în Sloan. Glonţul îi pătrunse într-o parte a corpului.

– Ahh, fir-ar să fie, urlă Sloan, ghemuindu-se lîngă peretele despărţitor.

Capetele ameţite ale celor din Casa Viselor se treziră din amorţeală datorită zgomotului exploziei şi al detunăturilor care urmară. Oamenii ieşiră buimăciţi din firide, năpustindu-se spre magazia principală. Ţipînd, lovindu-se unul de altul, bîlbîindu-se, rostogolindu-se pe coridorul îngust, se loveau de pereţi, cu ochi inexpresivi, îngroziţi de frică. Uşa Casei Viselor se deschise

brusc. Earp, Potter şi Corkscrew trăgeau cu puşca de vînătoare şi cu pistoalele. Un glonţ îl nimeri pe Corkscrew în picior, dar el continuă să tragă. Clienţii Casei Viselor mergeau împleticindu-se printre gloanţe, flăcări şi fum.

În faţa coşmarului nebun, Fong uită de Sloan şi se aruncă în mijlocul mulţimii înnebunite, făcîndu-şi drum cu pistolul spre ieşire. Privind în sus, îl văzu pe duşmanul lui de moarte la capătul coridorului. Cu ochii aprinşi de hotărîre, Hatcher îl aştepta la ieşirea tambuchiului principal.

Uitînd o clipă de pericolul în care se afla, Fong începu să tragă în direcţia lui Hatcher. Acesta se feri, dar nu se dădu înapoi. Îşi croi drum prin mulţimea de chinezi care ţipau, îndreptîndu-se spre Fong. Trase şi făcu fărîme peretele cu Aug-ul în timp ce Fong se ascundea printre oamenii care fugeau, apoi intră într-o firidă pentru consumat opiu.

A doua bombă explodă, distrugînd un nou depozit de produse. Explozia îi trînti la pămînt pe Hatcher, pe Fong şi pe narcomanii speriaţi. Flăcările cuprinseră o parte a bărcii şi, din mijlocul grămezii de legume fărîmiţate, izbucni un gheizer de praf alb. Preţioasa încărcătură a lui Tollie Fong cădea ca ploaia din locurile ascunse, în timp ce flăcările se întindeau peste întreaga joncă.

Hatcher se sprijini de perete, dezordinea se intensifică. Fong sări într-una din firidele Casei Viselor, se ghemui acolo şi îl aşteptă.

Hatcher o luă în jos pe coridor, mergînd aproape lipit de perete, cu arma pregătită.

În urma lui, Potter cercetă cu mare atenţie peretele despărţitor şi descoperi rezervoarele pline, aproape opt sute de litri de benzină. Gloanţele de 9 mm ale armei sale AK-47 pătrunseră în rezervoare, le sfîrtecară, aruncară robinetele în aer. Benzina se răspîndi în magazie, întîlni flăcările provocate de cele două bombe şi, imediat, explodă un rezervor.

Două limbi de foc, galbene, uriaşe intrară, învîrtejindu-se, sub punte şi trecură prin coca. Benzina aprinsă se revărsă peste

heroină, arzînd-o şi transformînd-o în cărbune. Jonca deveni un infern portocaliu.

Hatcher se aruncă pe podea, ferindu-şi capul cu mîinile. Focul trecu peste capul lui şi cuprinse coridorul.

O sferă de foc îl învălui pe Fong, arzîndu-i faţa şi hainele. Imediat, explodă şi al doilea rezervor distrugînd bordul joncăi. Ţipînd, arzînd ca o rachetă, Fong se aruncă în fluviu.

Băieţii alergară în sus pe scări şi ieşiră din mormîntul clocotitor, lăsînd în urma lor pe gangsterii morţi sau muribunzi ai lui Fong. Earp şi Potter îl traseră după ei pe Corkscrew, care era rănit, făcîndu-şi loc pe pasarelă printre comercianţii thailandezi îngroziţi, ca să ajungă la debarcader. Prin mulţime se auzi sirena unei maşini de pompieri. În urma ei apăru o maşină a poliţiei, apoi alta. Riker le observă şi băgă maşina în viteză, trăgînd-o lîngă prietenii lui. Earp îl aşeză mai întîi pe Corkscrew pe partea portierei, apoi intră şi el, urmat de Potter, care închise portiera cu zgomot.

– S-o întindem, zise Earp, şi Riker demară, îndepărtîndu-se de jonca în flăcări şi de Cartierul Chinezesc.

– Cum a mers? întrebă Riker.

– Am reuşit, răspunse Earp.

– Totul a durat trei minute şi douăzeci şi cinci de secunde, zise Potter.

Earp se uită la Corkscrew.

– Cum stai cu piciorul? întrebă.

– Cred că e rupt, mormăi el.

– Am o Inimă de Purpură veche pe care am să ţi-o dau, zise Potter, întins pe spate şi respirînd greu.

– Am deja una, replică Corkscrew, străduindu-se să rîdă atît cît îi permitea durerea.

Prin coridorul cuprins de flăcări, Hatcher se tîrî repede spre prova joncăi. În jurul lui totul ardea şi flăcările îi cuprinseră hainele. Deschise cu piciorul unul dintre micile tambuchiuri, apoi următorul, şi-l văzu pe Sloan ghemuit lîngă peretele despărţitor, ţinîndu-se de rana sîngerîndă. Flăcările vuiau deasupra lui

ca un cuptor. Căldura devora oxigenul. Hatcher sări înăuntru, îl apucă de guler şi, ridicîndu-l în picioare, se repezi spre singurul tambuchiu deschis, care nu era cuprins de flăcări.

– N-ai să reuşeşti, se tîngui Sloan.

– Vorbeşti aiurea, răspunse Hatcher.

– Hatcher, pe aici! strigă Sy încă în barca de lîngă joncă. Hatcher îl tîrî pe Sloan prin flăcări, îl trase prin tambuchiul deschis, apoi în barcă şi se rostogoli după el.

– Să plecăm naibii mai repede de aici, zise el, şi Sy întoarse barca îngustă şi se îndepărtară de infern.

AFACERE ÎNCHEIATĂ

Sy încetini mersul bărcii cînd se apropiară de debarcader iar Hatcher îl ajută pe Sloan să coboare. Rana îi sîngera încă, cu tot bandajul provizoriu pe care i-l făcuse.

– Ne mai vedem Sy, spuse Hatcher în timp ce se străduia să-l ducă pe Sloan la debarcader.

Ceva mai departe, zona portului era un iad. Jonca în flăcări arunca văpăi galbene peste fluviu, peste maşina pompierilor, maşinile poliţiei şi peste cei ce căscau gura pe chei.

– E totul în regulă? întrebă Sy.

– Perfect, prietene. Îndepărtează-te spre unul dintre canale, părăseşte barca şi cîteva zile să nu mai apari pe la Longhorn.

– Eşti un tip grozav, Hatch, zise micul thailandez.

– Şi tu eşti un mare boxer, răspunse Hatcher.

Îl ridică pe Sloan, îl ajută să urce pe debarcader, apoi îl duse pe cealaltă parte a străzii, într-o alee pustie şi liniştită, unde zgomotul din port era aproape imperceptibil. Sloan se sprijini de perete, apoi alunecă pe pămînt, apăsîndu-şi locul găurit de glonţ. Hatcher îngenunche lîngă el şi îi cercetă rana.

– O înţepătură de albină, spuse el, o să se vindece.

– M-a omorît, mormăi Sloan, presîndu-şi haina peste rană.

– Eu ar trebui să te omor. Eşti un adevărat pericol. M-ai minţit, m-ai înşelat, mi-ai pricinuit numai necazuri. Dacă ar merita cineva să moară, tu ai fi acela, nu Cody.

Zîmbetul obişnuit apăru pe buzele lui Sloan.

– Nici un pic de milă, băieţaş, nu-i aşa?

– Mi-ar fi milă mai degrabă de diavol decît de tine.

– Hei, pe naiba, n-ai putea să mă omori, zise Sloan obosit. Facem parte din acelaşi clan.

– Ba, da, aş putea, Harry. Dar n-am s-o fac şi asta n-are nici o legătură cu clanul.

– Eu am făcut ceea ce trebuia să fac, iar tu, ceea ce trebuia să faci tu, zise Sloan. Nu e nevoie să-ţi explic asta.

– Nu există altă cale de a rezolva problema, zise Hatcher.

– Am avut aceleaşi neplăceri peste tot.

– Nu, Harry. Ai vrut să supravieţuieşti. Slujba ta este o oportunitate politică.

– Oricum ai numi-o, o faci şi o uiţi.

– Nu, *tu* o faci şi pe urmă uiţi că ai făcut-o. *Eu* mă gîndesc la ea.

– Vorbe goale. Tu eşti soldat. Ai făcut ceea ce fac soldaţii.

– Îmi spui asta de ani de zile. Eu n-am făcut ceea ce fac soldaţii, am făcut ceea ce mi-ai spus *tu* să fac.

– Atunci de ce naiba ai mai venit pînă aici? întrebă Sloan.

– Credeam că am să fac ceva bun de dragul variaţiei, dintr-un sentiment de responsabilitate faţă de un prieten vechi. Mă refer la Cody, nu la tine.

– Ah, spuse Sloan arătîndu-şi, cu un semn din mînă, dispreţul faţă de remarcă.

Urmă un moment de linişte, apoi Sloan spuse:

– Ai fost cel mai bun, cel mai bun dintre toţi pe care i-am avut. Un luptător din umbră perfect.

– Necazul este că ai rămas fără soldaţi, nu-i aşa Harry? Ai înşelat de prea multe ori, ai minţit prea des şi într-o dimineaţă te-ai trezit şi n-ai mai găsit nici un soldat. Erau morţi sau schilozi, sau te părăsiseră. De aceea ai făcut tîrgul cu Fong.

Sloan se aplecă, își apăsă rana și gemu din cauza durerii care-i ardea măruntaiele.

– Spune-mi un singur lucru, întrebă el. Cody trăiește?

– Nu, a murit, șopti Hatcher. A murit de multă vreme.

– Lua-m-ar naiba, am făcut toată tevatura asta degeaba.

– N-a fost degeaba. A fost o călătorie din obligație.

– Obligație? Față de cine?

– I-ai plătit lui Tollie Fong.

– Ești nebun. De ce i-aș datora ceva lui Tollie Fong? Pentru că am fumat puțin din pipa lui?

– Nu. Pentru că el ne-a înlocuit pe noi. Cînd ai rămas fără soldați, ți-ai făcut o bandă la comandă – pe Fong și pe asasinii lui din Chiu Chao. El te-a scăpat de Campon în Atlanta, fiindcă acesta era prea independent, prea corupt. Mai curînd sau mai tîrziu, s-ar fi aflat și le-ar fi făcut necazuri băieților din Departamentul de Stat. Pe de altă parte, Cosomil era cumsecade și sigur.

– Și nu avea jumătate din vistieria din Madrango depusă în băncile din Elveția, adăugă Sloan.

– Cosomil ar fi un băiețel cuminte și ar executa ordinele primite dela Casa Albă, zise Hatcher.

În spatele lor, cîțiva metri mai departe, Tollie Fong ieși din întuneric și luă o scară mobilă de pe chei. Avea brațul și fața arse. Începu să urce pe scară și auzi voci. Privi atent pe deasupra debarcaderului. Hatcher și Sloan erau cam la cincizeci de metri depărtare.

– Te cunosc prea bine, zicea Hatcher. Am făcut de prea multe ori același lucru pentru tine. La Paris erai în mare formă. Nu numai că ai scăpat de trei ambasadori care ne dădeau bătaie de cap cu bazele noastre din Europa, dar ai pus totul în seama lui Hyena, apoi te-ai descotorosit și de el. Întotdeauna ai fost descurcăreț. Întotdeauna ai căutat să ai acoperire pentru tot ceea ce făceai.

– Păi, asta-i misiunea mea, nu-i așa?

– Este o chestiune de interpretare.

– Spune-i cum vrei, dar dușmanul nu doarme niciodată, prietene, să nu uiți asta. Tu vrei să devii sentimental, să mergi drept înainte, dar lasă-mă să-ți spun că, dacă pot să scap de un rahat ca Hadif, trebuind să încalc puțin regulile, fii sigur că o voi face. Este *slujba* mea. Firește, am făcut un târg cu Fong. El era de aceeași parte unde sîntem noi.

– Poate să fi fost de partea ta, Harry. Categoric, nu era de partea mea.

– Eu aveam totul sub control.

Fong se ținu de scară și rîse batjocoritor la auzul explicațiilor confidențiale făcute de Sloan.

– A violat-o și a ucis-o cu sînge rece pe Daphne Chien, ca să ajungă la mine, zise Hatcher răgușit. Era gata-gata să-ți zboare creierii. Antrena antiteroriști în susul fluviului, asta făceau acolo foștii SAVAK și Tontoni.

– Îi antrena pentru mine, zise Sloan aspru.

Hatcher dădu negativ din cap.

– Și în ce consta răsplata, Harry? Erai gata să-i aranjezi transportul de o mie de kilograme de heroină pură, fără să treacă prin vamă?

– Pe naiba, dacă n-ar fi el, ar fi altcineva. E rentabil pentru economie.

– Acum cincisprezece ani m-ai trimis în susul fluviului să-i distrug pe traficanții de droguri Chiu Chao. Acum ești în cîrdășie cu ei.

– Fiecare se descurcă cum poate, prietene, spuse Sloan. Tu ai Parisul, New York-ul și Chicago, și pe prietenul tău de la compania de asigurări. Eu am Thailanda. Unde naiba e deosebirea?

Hatcher se ridică.

– Ani de zile am crezut că m-ai transformat în judecător și călău. M-am lămurit însă la Los Boxes, unde n-aveam la ce să mă gîndesc. Acum știu că niciodată n-am fost judecător... asta era treaba ta. Eu eram doar călăul. Oricum, altcineva va trebui să te judece pe tine. Eu am terminat cu toate astea.

– Unde te duci acum?

– Acasă.

– Şi cu mine cum rămîne?

– Spune-i lui Buffalo Bill că fiul său a murit cu cinste pe cîmpul de luptă. Poate să moară liniştit. La revedere, Harry.

Hatcher se întoarse şi se îndepărtă.

– Aşteaptă o clipă, fir-ar să fie! strigă Sloan după el.

Dar Hatcher dispăru în norul negru de ceaţă.

– Lumea este împărţită în cîştigători şi păgubaşi, Hatcher, strigă Sloan după el. Să nu uiţi asta. Cei care pierd nu sînt demni de stimă.

Sloan se sprijini din nou cu spatele de perete. Durerea îl ardea din ce în ce mai tare, dar îşi luă gîndul de la ea, încercînd să inventeze o poveste pentru maiorul thailandez, Mangusta, cînd va apărea.

Nu-l auzi pe Tollie Fong ieşind cu greutate din fluviu, în spatele lui, nici tîrîndu-se pe doc. Fong era aproape deasupra lui cînd îi simţi prezenţa şi se întoarse... tocmai la timp ca să vadă pumnalul ucigător cum despică aerul şi vîrful lui ascuţit îi pătrunde în beregată.

LA PESCUIT

Hatcher stătea întins pe spate, uitîndu-se în tavan. Iahtul se legăna uşor în briza serii, lovindu-se din cînd în cînd de doc. Se simţi la adăpost, ferit de primejdii. Era bine să fii din nou acasă. După douăsprezece ore de somn, încercările grele prin care trecuse începură să-l ardă din nou. Privi o rază de soare care se mişcă pe tavan şi dispăru cînd apuse soarele. Mantia întunericului aduse cu ea păsările de noapte care începură să se cheme una pe alta. Auzi maşina intrînd cu viteză redusă în locul de parcare şi roţile sfărîmînd scoicile, apoi paşii cunoscuţi. Simţea mereu legănatul uşor al vasului. Închise ochii şi în momentul următor o simţi aşezîndu-se pe marginea patului.

– Ai întîrziat, spuse el fără să deschidă ochii.

– Am trecut pe la Crab Trap să cumpăr niște creveți și moluște, zise ea. M-am gîndit că nici unul din noi n-o să aibă chef să gătească astă-seară.

El o apucă de mînă, o trase ușor lîngă el și își frecă nasul de fața ei.

– Mă gîndeam, spuse el. Ce-ar fi să pornim bătrînul iaht și să mergem pînă la recif, să mîncăm acolo, poate chiar să înotăm puțin la lumina lunii.

– Apa oceanului se răcește, zise ea.

– Sigur, pariez că sînt șaptezeci și cinci de grade Fahrenheit acolo. În metabolismul lor era o diferență. Ei îi era întotdeauna frig, lui, întotdeauna cald. Ceea ce era plăcut pentru el, îi displăcea ei. Vara, pe ea aerul condiționat o înnebunea, în timp ce pentru el era salvare. Dar el învățase să facă compromisuri, ceea ce nu făcuse niciodată pînă o întîlnise pe ea. Ventilatoarele din tavan cu rotirile lor iuți acopereau zgomotul apei.

Ea se lungi lîngă el, mîngîindu-i brațele puternice, pîntecul și punîndu-și un picior peste al lui, strîngîndu-se lîngă el și trăgîndu-l spre ea.

– Te simți bine? îl întrebă.

Era primul lucru pe care-l întrebase de cînd se întorsese noaptea trecută.

– Sînt obosit, răspunse el. Am avut două săptămîni grele.

– Ai rezolvat ce ai avut de făcut?

– Da.

Nu-l întrebă de ce plecase sau ce se întîmplase în această călătorie; era mulțumită că se întorsese atît de repede.

Cum stătea întins, ea observă că avea părul de pe brațe ars, iar unghiile erau rupte și zdrelite. Dar nu-l întrebă nimic. Știa că i-ar spune numai ceea ce ar vrea el să știe. Restul făcea parte din secretele lui cu care se obișnuise.

– Am avut multe de înfruntat în această călătorie, zise el brusc, spre surprinderea ei.

– În ce fel?

– Chinezii au o zicală: „Dacă omori trecutul, rănești sufletul". Am căpătat o mulțime de răni în suflet în cursul acestei călătorii.

– Ești sigur că vrei să vorbești despre asta?

– Nu, cred că ar fi mai bine să uit, dar aș vrea să știi că au fost capitole din viața mea care trebuia închise, și acum sînt închise. Nu mai am nimic de cîștigat uitîndu-mă înapoi sau vorbind despre ele.

– Oh, nu știu. Învățăm din trecut.

– Nu vreau să mai știu nimic despre al meu.

Fără să-și dea seama, ea îi atinse părul ars de pe brat în timp ce el vorbea.

– Am pus cruce multor fantome, oftă el.

– De aceea te-ai dus?

El ezită un moment înainte de a răspunde.

– Asta este numai o parte. Aveam și o obligație față de un vechi prieten.

– Toate astea au avut legătură cu bărbatul care a venit aici să te caute?

– Într-un fel, da. El a fost catalizatorul. Este prea complicat ca să-ți explic. Dar mă bucur că m-am dus. A trebuit să mă confrunt cu niște lucruri pe care le ignoram de multă vreme.

– Ce fel de lucruri?

– Partea întunecată a firii mele.

– Aha, deci există și o parte întunecată.

– Da. Sigur că există.

– N-am văzut niciodată această parte a ta.

– Tu vezi numai ceea ce te lasă lumea să vezi, Ginia.

– E un fel de spovedanie?

– Nu. Aș vrea să uit de asta acum.

– Atunci, am să uit și eu, zise ea. Știu numai că mi-ai lipsit mult. Mi-a fost dor de tine în fiecare zi. Veneam pe vas, ședeam și mă întrebam unde ești, ce faci și dacă ți-e bine. Aveam un sentiment îngrozitor că nu te mai întorci.

Era cît pe ce, gîndi el, instinctele tale funcţionează al naibii de bine.

– Şi eu m-am gîndit mult la tine, spuse el.

– Mi-am dat seama în aceste două săptămîni cît de puţin te cunosc. Nu ştiu nimic despre viaţa ta înainte de a fi venit pe insula asta. Ai putea să fii însurat chiar.

El rîse.

– Nu, nu sînt însurat şi n-am nici copii, nu-mi face nici o grijă.

– N-am ştiut că ai studiat la Annapolis, deşi presupun că trebuia să-mi fi dat seama, după cît de bine te pricepi la vapoare.

– Şi de unde ai aflat?

– De la Jim Cirillo. Într-o zi eram aici ca să curăţ vasul şi a apărut el. Să ştii că ţine foarte mult la tine, nu cred că mi-am dat seama de asta înainte. Eşti ca şi fiul lui. Îşi face griji din cauza ta.

– Dar tu?

Ea zîmbi, frecîndu-se de el mai tare.

– Nu cînd eşti aici.

– Nu cred că o să mai plec undeva de acum încolo.

– Asta-i o veste bună.

– Este într-adevăr?

– M-am obişnuit să fiu cu tine, Hatcher. Mi-am schimbat genul de viaţă.

– L-ai schimbat?

– Da, dar nu într-un sens rău. Cred că aş greşi dacă aş spune asta. Am devenit... dependentă de tine într-un anumit fel. Înainte de a te cunoaşte, eram o fire independentă. Lucrul acesta poate fi, ah, stînjenitor.

El se sprijini pe coate şi se uită la ea. Luminile de pe debarcader se reflectau în apă şi dansau pe tavanul cabinei. Ea îşi întoarse privirea de la el şi se ridică.

– De ce nu mă duc să pregătesc masa, zise ea, trebuie să fii mort de foame.

El se întinse după ea şi o trase pe genunchi.

– Nu de mîncare, zise el.

– Vezi, asta vreau să...

– Ascultă-mă, continuă el. Îmi placi cum nu mi-a plăcut niciodată o altă femeie. Nu este vorba numai despre sex, este totul. Este insula asta din care tu faci parte. Felul cum gîndeşti, independenţa ta, simţul umorului pe care îl ai. Misterul din tine.

– Misterul?

– Amîndoi am avut momente grele în trecutul nostru... toţi oamenii au.

– Şi crezi că asta este bine?

– Cred că este interesant. Sînt lucruri care nu trebuie să fie împărtăşite.

– Ei bine, eu cred că secretele tale sînt mult mai interesante decît ale mele.

– Ceea ce am făcut eu în această călătorie este ca şi cum aş fi făcut curat în pod, aruncînd lucruri de care nu m-ai aveam nevoie. Prietenii de la care mi-am luat rămas bun îmi vor fi totdeauna prieteni. Doar că lungimile noastre de undă s-au schimbat. Viaţa mea este aici, nu acolo.

Se aplecă peste ea şi o sărută uşor pe gură. Buzele ei, moi şi supuse la început, deveniră pretenţioase. Îl cuprinse cu mîna după ceafă, îi apăsă faţa pe a ei. Apoi se îndepărtă brusc de el şi se ridică în capul oaselor.

– Ideea de a merge la recif e minunată, pe lîngă asta, unii dintre amicii tăi pescari pot veni pe neaşteptate să ne facă o vizită dacă rămînem aici.

– Am să pun afară o plăcuţă „Nu deranjaţi".

Ea se ridică în picioare şi îşi aranjă hainele.

– Nu! Puneţi ceva pe tine şi porneşte iahtul.

– La ordin, căpitane, şopti el.

Îşi trase o pereche de pantaloni gri, îşi puse un tricou sport şi pantofi de tenis şi se duse pe punte. Dinspre ocean bătea un vînt care ameninţa să aducă ploaie. Cerul era întunecat, acoperit de nori, iar luna nu se vedea.

– Miroase a ploaie, zise el.

– Asta-i bine. Îmi place să fac dragoste în ploaie.

– S-ar putea să izbucnească furtuna.

– Dai înapoi? întrebă ea.

– Ei, pe naiba, am zis şi eu aşa.

Din locul de parcare prin întuneric, un bărbat şedea pitit şi supraveghea vasul. Îi văzu pe Hatcher şi pe femeie urcîndu-se pe punte, auzi rîsul lor şi îi văzu sărutîndu-se.

Tollie Fong se uita cu răutate la ei. Perfect, gîndi el. O să prind doi *gwai-lo* în loc de unul.

Hatcher băgă cheia în contact şi porni motorul. Cele două motoare de la pupă prinseră viaţă şi începură să facă un huruit supărător la început, apoi se domoliră şi zgomotul se auzi scăzut şi constant. Ginia se duse la debarcader, dezlegă parîma, o înfăşură după cot şi mînă înainte de-a o arunca pe punte. După aceea, se duse în spate şi făcu acelaşi lucru, aruncînd parîma lîngă pupă.

Hatcher era un duşman de temut, dar de data asta Fong avea surpriza de partea lui. Se apropie prin întuneric, cu privirea aţintită la Hatcher. Îşi dădea seama că nu era înarmat şi nu părea să aibă vreo armă ascunsă în cabină.

În afara primejdiei, gîndeau ei. Atenţi doar unul la celălalt.

Asta face ca totul să fie mai plăcut şi mai uşor, gîndi Fong.

Hatcher era ocupat cu pornirea radarului, sonarului radioului şi a altor dispozitive. Făcu verificarea obişnuită a motoarelor şi a combustibilului.

– Ce-ai zice de o bere pentru căpitan?

– Da, da, spuse ea, dipărînd un minut în cabină.

Cînd se întoarse în tambuchiu cu o cutie de bere în fiecare mînă, el simţi cum iahtul se înclină uşor spre babord. Dar înainte să se întoarcă, văzu ochii ei măriţi, îi auzi icnetul, apoi vocea.

– Hatcher, şuieră vocea.

Se întoarse repede. Fong era la cîţiva paşi de el, stînd la prova vasului, cu un pistol îndreptat spre capul lui. O clipă îl cuprinse frica, dar gîndul îi zbură fulgerător la Ginia. Făcu o mişcare în stînga şi se aşeză în faţa ei.

– Ce... începu ea, dar Hatcher îi spuse încet:

– Sst.

– Viteaz ca totdeauna, hîî? mîrîi Fong, cu ochii lui galbeni plini de speranţă. Crezi că dacă stai în faţa ei, o aperi? Ce gest inutil. Întîi am s-o omor pe ea, apoi o să te jupoi de viu.

– Dumnezeule, şopti Ginia, din spatele lui Hatcher.

Din cauza arsurii, Fong avea pe faţă o pată urîtă, o cicatrice pe viaţă. Un ochi era pe jumătate închis. Părul de pe o parte a capului îi arsese pînă aproape de piele. O mînă era bandajată. Nu luase calmante ca să rămînă vigilent în timp ce-l urmărise pe Hatcher jumătate din suprafaţa globului. Ura, amestecată cu durerea, se revărsa din el, acum, înfierbîntîndu-i ochii şi deformîndu-i ce mai rămăsese din faţă.

– Ce coincidenţă, spuse Fong cu voce înceată, dar care spumega de furie. Mai întîi barca mea, acum a ta.

Hatcher nu răspunse nimic. Stătea drept în faţa Giniei. Ştia în ce poziţie stă ea, îşi dădea seama că putea să facă un salt şi să o împingă în cabină. Dar pe urmă? Nu avea nici o armă asupra lui, cea mai apropiată era un cuţit din bucătărie. Armele lui erau închise în cală.

Se gîndi că va muri şi acceptă aceasta ca pe o realitate. Dar ştia tot atît de bine că Fong o va omorî pe Ginia. Şi, probabil, mai întîi pe ea.

Fong stătea la prova vasului cu pistolul automat îndreptat spre capul lui Hatcher.

– Eşti surprins? întrebă Fong.

Hatcher tot nu răspunse. Cu coada ochiului îl văzu pe Fong cum se apropie de parîma de pe punte. Supapele de reglare erau prea departe şi ca să ajungă la ele, pentru a încerca să-l dezechilibreze, ar expune-o pe Ginia.

Lama scînteietoare a stiletului lui Fong apăru din mîneca hainei. Ţinea mînerul strîns cu degetele. Îl ridică în sus, răsucindu-l uşor, aşa încît lama ucigătoare străluci în lumina care venea de pe doc.

– Ăsta-i pentru tine, zise Fong. L-am folosit şi pentru Sloan. Imediat după ce ai plecat şi l-ai lăsat acolo... singur.

Hatcher nu zise nimic.

– Ce s-a întîmplat, Hatcher, nu mai poţi vorbi?

– Ai să mori şi tu, ştii asta, spuse el în sfîrşit.

– Nu mai spune! Am să mă întorc la Hong Kong înainte ca să te găsească cineva.

Fong mai făcu un pas înainte. Tot corpul lui Hatcher se încordă. Îşi depărtă puţin picioarele.

– De ce nu ceri îndurare pentru viaţa doamnei, cel puţin, zise Fong batjocoritor. De ce nu te aşezi în genunchi să mă rogi să fac asta.

Mai făcu un pas. Piciorul i se afla în colacul de frînghie de pe punte.

– Ţi-ar face plăcere, nu-i aşa? şopti Hatcher.

Fong zîmbi, cu o privire urîtă, clocotind de satisfacţie.

– Da, mi-ar face mare plăcere, şuieră el.

– Las-o baltă, zise tăios Hatcher.

Cu o mişcare rapidă o îmbrînci pe Ginia jos pe scări în cabină, se întoarse spre stînga, apoi, tot atît de repede, sări în dreapta. Ochii lui Fong se măriră. Trase o dată. Glonţul trecu pe lîngă urechea lui Hatcher şi ricoşă din colţul parbrizului în timp ce mîna lui Hatcher găsi regulatoarele.

Se auzi o a doua împuşcătură. Dar aceasta nu veni din pistolul lui Fong, ci de pe chei, de undeva din întuneric, şi-l nimeri pe Fong drept în piept. Cămaşa i se deschise şi sîngele îi tîşni din inimă. Răcni de durere.

Hatcher făcu un salt înainte, apucă parîma şi trase pînă ce se strînse în jurul gleznei lui Fong. Chinezul căzu pe spate şi lovi apa cu o pleznitură puternică. Hatcher legă celălalt capăt al parîmei de un stîlp al parapetului, apoi se întoarse şi se strecură în cabină.

Ginia şedea întinsă pe puntea de jos, cu ochii mari deschişi de spaimă. Hatcher o apucă de mînă, o ridică şi o îmbrăţişă.

– Gata, s-a terminat, spuse el.

– O să fiu nevoit să te scot din încurcături tot restul vieţii? zise Cirillo, apărînd din umbră. Îşi ţinea arma subsuoară.

Ginia se lăsă în brațele lui Hatcher.

– De unde ai apărut? întrebă Hatcher oftînd.

– L-am întîlnit pe Old Bob Hill la Big T. El îl văzuse pe acest domn oriental urmărindu-te noaptea trecută, așa că am hotărît să fac o mică verificare. Deștept tipul. A venit cu avionul la Jacksonville *înaintea* ta, a închiriat o mașină, apoi a așteptat pînă ai sosit și te-a urmărit pînă aici. Ești groaznic de nesăbuit pentru vîrsta ta, zise Cirillo.

– Credeam că a murit, zise Hatcher simplu.

– A murit acum, răspunse Cirillo, privind în jos la corpul lui Fong care se rostogolise cu fața în jos în apă. Pot să presupun că ăsta este unul dintre indivizii ăia răi?

– Cel mai rău.

– Și cum o să explicăm asta restului lumii? întrebă Cirillo.

Hatcher trase parîma pînă cînd cadavrul lui Fong ajunse cam la o jumătate de metru de pupă, apoi o legă strîns de stîlpul parapetului.

– N-o să explicăm nimănui, răspunse Hatcher.

– Nu înțeleg.

– Ai încredere în mine, Jimmy. Individul ăsta nu merită să stea nici la doi metri sub pămînt. Am să dau o fugă pînă la recif să-l dau hrană peștilor.

Cirillo se uită îndelung la prietenul său, aproape un minut întreg. Își vîri mîna în buzunar, scoase un set de chei de mașină și i le întinse.

– Își plănuise o retragere rapidă, zise Cirillo. Și-a lăsat cheile în mașină. Documentele de închiriere ale mașinii sînt în torpedo. Plata a fost făcută cu carte de credit. Cred că ar trebui să mă duc pînă la aeroportul Jax și să pun cheile pe birou.

– Mulțumesc, Jimmy. Crede-mă, ai făcut un serviciu lumii întregi băgînd un glonț în el.

Cirillo se uită la forma care plutea cu fața în jos în spatele iahtului. Își aprinse o țigară cu un chibrit pe care îl aruncă în apă.

– Sună-mă cînd te întorci.

– Am să te sun, zise Hatcher.

Intră în cabină şi deschise regulatoarele.

O cuprinse cu braţul pe Ginia şi o trase spre el.

– Te simţi bine?

– Cred că... da.

– Bine.

– Mă gîndesc că poate, ar trebui să vorbim despre acest individ, zise ea.

– Cred că, poate, ai dreptate, răspunse el zîmbind.

O trase mai aproape de el, împinse maneta regulatoarelor înainte şi vasul începu să brăzdeze apa, tîrînd după el urîta încărcătură, trecînd pe lîngă cheiul acum pustiu, pe lîngă lumina prietenoasă a farului, ieşind în largul mării, spre recif.

Colectia RAO CLASIC

Jane Austen	Emma
	Mindrie și prejudecata
	Rațiune și simțire
Honoré de Balzac	Iluzii pierdute
F.M. Dostoievski	Amintiri din casa morților
	Crimă și pedeapsă
	Adolescentul
	Demonii
	Frații Karamazov
	Idiotul
	Umiliți și obidiți
George Eliot	Middlemarch ✸
	Moara de pe Floss ✸
Gustave Flaubert	Doamna Bovary
Henryk Sienkiewicz	Quo Vadis? ✸
J.W. Goethe	Afinitățile elective ✸
	Suferințele tînărului Werther
I.A. Goncearov	Oblomov
Thomas Hardy	Departe de lumea dezlanțuită
	Tess D'Urberville
Raffi	Samvel ✸
Stendhal	Roșu și negru
	Mînăstirea din Parma
Suetonius	Viețile celor doisprezece cezari
Lev Tolstoi	Învierea
	Cazacii și alte povestiri ✸
	Sonata Kreutzer și alte povestiri ✸
Nathaniel Hawthrone	Litera stacojie ✸

Colectia OPERE XX

Gabriel García Márquez	Despre dragoste și alți demoni
	Cronica unei morți anunțate
	Un veac de singurătate
	Dragoste in vremea holerei
	Generalul in labirintul său
	Toamna patriarhului

✸ = noua aparitie

Hermann Hesse	Jocul cu mărgele de sticlă
	Knulp/Demian
	Gertrud/Rosshalde/Ultima vară a lui Klingsor
	Narcis și Gura-de-Aur
	Siddhartha/Călătoria spre Soare-Răsare
	Lupul de stepă
Franz Kafka	America
	Castelul
	Opera antumă
Ilf și Petrov	Douăsprezece scaune ✦
	Vițelul de aur ✦
Thomas Mann	Alteță regală
	Casa Buddenbrook
	Doctor Faustus
	Muntele vrăjit
Henry de Montherlant	Fetele ✦
	Îndurare pentru femei ✦
	Demonul binelui ✦
	Leproasele ✦
J.P. Sartre	Cuvintele/Greața
	Zidul
	Muștele/Cu ușile închise/Morți fără îngropăciune/Diavolul și bunul Dumnezeu/Sechestrații din Altona
	Căile libertății: Vârsta înțelepciunii
	Amânarea
	Cu moartea în suflet/ O prietenie ciudată

Colecția SUCCESE INTERNAȚIONALE

Jeffrey Archer	În linie dreaptă
	O duzină de tertipuri
	Primul între egali
	Hoți de onoare

✦ = nouă apariție

	O chestiune de onoare
	Nici un ban în plus, nici un ban în minus
Tom Clancy	Fără șovăire
	Datorie de onoare (2 vol.)
	Duel la înălțime (2 vol.)
	Pericol iminent
	Centrul de comandă I
	Centrul de comandă II – Imaginea din oglindă
	Centrul de comandă III– Jocuri de stat
Robin Cook	Risc asumat
Nelson DeMille	La apa Babilonului
	Fiica generalului
	Plum Island ✸
	Fabrica de spioni
	Coasta de aur ✸
William Diehl	27
	Calul thailandez
	Cameleonul
	Chipul răului
	Huliganii
	Mașinăria lui Sharky
	Ființa răului
	Domnie în iad ✸
Daniel Easterman	Testamentul lui Iuda
	Al șaptelea sanctuar ✸
Paul Erdman	Sub semnul riscului
	Filiera elvețiană
Joseph Finder	Puteri excepționale ✸
John le Carré	Un spion desăvîrșit ✸
Ian Fleming	Casino Royale
	Diamantele sînt eterne
	Din Rusia, cu dragoste
	Operațiunea Moonraker
	Trăiește și lasă-i și pe ceilalți să moară
	Doctorul No
	Goldfinger
	Doar pentru ochii tăi ✸

Colin Forbes	Vîrtejul
	Furia
	Terminal
	Abis
	Puterea
	Navele fantomă
Frederick Forsyth	Al patrulea protocol
Thomas Gifford	Puterea destinului
	Primul sacrificiu ✸
	Assassini ✸
John Grisham	...Şi vreme e ca să ucizi
	Firma
	Cazul Pelican
	Clientul
	Omul care aduce ploaia
	Camera morţii
	Partenerul
	Avocatul străzii
	Juriul
	Testamentul
	Fraţia ✸
John le Carre	Un spion desăvîrşit
J.B. Lovell	Anastasia ✸
Mary Higgins Clark	Clopoţelul n-are limbă
P.D. James	Gustul morţii
John Katzenbach	Călătorul
	Omul din umbră ✸
Hans Hellmut Kirst	Noaptea generalilor
Dean Koontz	Şoapte
Ridley Pearson	Nume de cod: Albatros
Rosamunde Pilcher	Caruselul
	Căutătorii de scoici
	Septembrie
	Sfîrşitul verii
	Vocile verii
Anne Rice	Diavolul Memnoch ✸
Robert Tine	Pururea tînăr

✸ = noua apariţie

Colecția RAO CONTEMPORAN

Margaret Atwood	Mireasa hoțomana ✦
Julian Barnes	O istorie a lumii în 10 capitole și jumătate ✦

Colecția PROZĂ ROMÂNĂ CONTEMPORANĂ

Vartan Arachelian	Noaptea bastarzilor ✦
Radu Paraschivescu	Balul fantomelor ✦
Alex Mihai Stoenescu	Noaptea incendiului ✦

Colecția RAO PENTRU COPII

C.S. Lewis	**Cronicile din Narnia:**
	Nepotul magicianului
	Șifonierul, leul și vrăjitoarea
	Calul și băiatul
	Prințul Caspian
	Călătorie pe mare cu „Zori-de-zi" ✦
	Jilțul de argint ✦
	Ultima bătălie ✦

Colecția FANTASY

J.R.R. Tolkien	Frăția Inelului
	Cele două turnuri
	Întoarcerea regelui

Colecția SCIENCE-FICTION

Poul Anderson	Avatarul
	Orion va răsări
John Brunner	Oile privesc în sus
	Rețelele infinitului
	Să prinzi o stea căzătoare

Colecția DOSARELE X

Kevin J. Anderson	Anticorpii
	Punctul zero
Chris Carter	Înfrunta viitorul
Charles Grant	Duhurile
	Vîrtejul
Quentin Thomas	Ascensiunea

Colecția NON-FICȚIUNE

Andrei Amalrik	Rasputin
Ben Weider	A murit Napoleon otrăvit?
Peter Brown	Trupul și societatea
Carlos Castaneda	Cealaltă realitate
	Călătorie la Ixtlan
	Povestiri despre putere
	Al doilea cerc de putere
	Darul vulturului
	Focul lăuntric
	Puterea tăcerii
	Arta visatului
Robert Guillain	Sorge

Colecția RAO ISTORIE

Alesandru Duțu / Mihai Retegan	Razboi și societate România în razboi:1941-1945 *(vol. 1) De la Prut în Crimeea (22 iunie – 8 noiembrie 1941)*
Alex Mihai Stoenescu	Istoria loviturilor de stat în România – Vol. I

special